

Giới thiệu Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi

Truyện Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi của tác giả Phạm Thu là truyện ngôn tình với tình huống cực kỳ mới lạ.

Đọc truyện này ta trải qua rất nhiều cung bậc cảm xúc. Thương lắm bà cháu Lâm Phàm, cuộc sống nghèo khổ khốn khó nhưng tinh thuần và chất phác.

Những câu chuyện sẽ dần hiện ra trong từng chương truyện, mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuất Ngũ

“Lâm Phàm, trình tự chuyển ngành của cô đã hoàn tất nhưng chức vụ cô yêu cầu ở thành phố S cần điều chỉnh lại, nhanh nhất cũng phải ba tháng nữa mới có câu trả lời.” Một sĩ quan đứng tuổi đáng người đỉnh đặc ngồi sau bàn làm việc ngăn nắp, nhìn cô gái mặc đồ ngủ trang trước mặt. “Rõ!” Cô gái cao gầy đứng thẳng người, nét mặt bình tĩnh.

“Không có chuyện gì thì về đi, nhớ sắp xếp báo cáo đảng hoàng.” Sĩ quan có phần luyến tiếc cô lính đặc công xuất sắc này. Tuy cô không đặc biệt xuất sắc ở một phương diện nào nhưng lại thuộc nhóm toàn năng, có điều bao nhiêu năm nay chưa từng xin nghỉ phép lấy một lần, có thể nói là không đặt chân ra khỏi doanh trại nửa bước. Lần này đột nhiên đề xuất yêu cầu chuyển ngành, còn xác định thành phố công tác nữa, làm ông trở tay không kịp.

“Rõ!” Lâm Phàm thực hiện nghi thức chào tiêu chuẩn, xoay người chuẩn bị đi ra khỏi phòng.

“Lâm Phàm, có thể nói cho tôi biết lý do không?” Sĩ quan thật sự không dẫn lòng được, mở miệng hỏi thăm.

Lâm Phàm lại làm một cú xoay người đứng chuẩn, “Báo cáo thủ trưởng, bà ngoại tôi báo mộng cho tôi, muốn tôi thay bà về quê của bà!”

Mặt sĩ quan đen thui, miệng co gập, bó tay nửa ngày đành xua tay ra hiệu cho cô đi ra.

Sân huấn luyện rộng thênh thang, Lâm Phàm công ba lô hành lý to đứng đứng một bên vẫy tay với đám con gái trên sân.

“Phàm tử! Cậu định đi bây giờ sao?” Một cô gái da đen đáng yêu lưu luyến hỏi.

“Phàm tử, cậu định mặc vậy mà đi?” Một nữ đặc công khác đáng dấp xinh đẹp khinh khinh nhìn cách ăn mặc của Lâm Phàm. Áo thun ba lỗ màu đen bó sát người, quần sooc jean rách te tua cùng giày lính màu đen.

“Sao hả? Khó nhìn lắm à?” Lâm Phàm hiền như cục đất nhìn lại mình. Tuy mấy năm trời không nghỉ phép, nhưng lúc nhận nhiệm vụ đặc biệt cũng rời doanh trại, con gái bên ngoài hình như cũng ăn mặc thế này.

“Chắc chắn! Đứng đây chờ tớ!” Cô gái xinh đẹp chạy như bay vào phòng ngủ, động tác mạnh mẽ vượt qua một đồng chướng ngại vật.

“Phàm tử, đừng quên viết thư cho bọn tớ đấy!” Các đồng đội đều tỏ vẻ bịn rịn không rời trước việc Lâm Phàm rời đi. Bọn họ luôn cho rằng cả đời này Lâm Phàm đều ở trong đội đặc công.

“Ừ! Nhất định tớ sẽ viết thư cho các cậu!” Lâm Phàm trịnh trọng cam đoan, hốc mắt cũng đỏ lên.

Tất cả mọi người đều không nhìn được dời mắt đi, giả đồ như bị hạt cát bay vào mắt, mạnh tay chùi đi hơi nước đáng ngờ. Sân huấn luyện thoáng đãng nhất thời lặng thinh.

“Phàm tử, không phải cậu gấp gấp đi lấy chồng đấy chứ?” Một nữ chiến sĩ thấy mắt mọi người đều đỏ hoe, bắt đầu trêu Lâm Phàm, thử xua đi không khí buồn bã.

“Ha ha, tương lai tớ chờ gả cho con cậu đấy!”

“Đến rồi đến rồi!” Nữ chiến sĩ xinh đẹp cuối cùng cũng quay lại, “Ôi mẹ ơi, rất một lũ mất thỏ thế này! Không có tiền đồ gì cả! Phàm tử là đi tới cuộc sống mới! Đi chiến trường mới! Nhìn các cậu xem! Phàm tử đừng để ý bọn nó, mấy bộ đồ này cậu cầm theo, ra ngoài đừng ăn mặc lôi thôi thế này! Đàn ông tốt bị hù chày hết cho coi!”

Lâm Phàm hơi bối rối, nhận lấy mấy bộ đồ thật đẹp.

“Trần Hương à! Mấy bộ này cậu mới mua, chắc mắc lắm hả? Tớ không thể lấy được.”

“Cầm quần áo lẫn mầu! Bà đây có tiền!” Trần Hương túm quần áo nhét bừa vào ba lô trên lưng cô sau đó đẩy cô đi, xe quân sự ngoài cửa không chờ ai.

Lâm Phàm bị đẩy đi mấy bước, ngoảnh đầu lại muốn nói rồi thôi, cuối cùng mím môi sai bước đi ra cổng.

“Nè Trần Hương, cậu cũng biến thành con thỏ rồi!” Cô nàng da đen dụi dụi mắt mình, chỉ vào mắt Trần Hương nói.

“Gió thổi mắt tớ! Gió thổi một lúc là chảy nước!” Trần Hương bướng bỉnh cãi lại, đưa mắt tiễn Lâm Phàm lên xe, xoay người tiếp tục huấn luyện.

Ga xe lửa nhộn nhịp, Lâm Phàm công ba lô hành lý to gần bằng mình mò mẫm đứng giữa biển người.

Khẽ thở dài, túm chặt dây đeo trên vai tìm một chỗ thoáng đãng đứng chờ tuyến xe, ánh mắt sắc bén luôn quan sát đoàn người đến đến đi đi, mỗi người đều có đích đến của mình.

Rất nhiều người làm thuê cũng công bao hành lý lớn trên lưng như cô, kẻ ngồi người đứng. Một số người tùm năm tùm ba lại cười cười nói nói, tuy ăn bận mộc mạc, ngón tay đen đúa thô ráp vì lao động cực nhọc kẹp thuốc lá rờ rỏ nhưng khuôn mặt vẫn tràn trề hạnh phúc. Một số phụ nữ bồng bế con thơ, dứt nó ăn mì sợi cùng vài món ăn đơn giản. Một nhóm người quần áo cũ mềm nhưng sạch sẽ, mệt mỏi ngồi bệt xuống đất chờ. Không khí có chút xám xịt, cũng có những bạn nam nữ thời thượng, xách giỏ xách đẹp cúi đầu nghịch điện thoại. Còn có mấy tên trộm vặt lăm lăm lét thừa dịp hành khách nghỉ ngơi thò tay vào túi người ta trộm gì đó. Há? Móc túi?

“Mẹ kiếp! Ăn cắp đừng chạy!” Tiếng hét kinh hồn này không phải Lâm Phàm mà là ông chú bị trộm. Chỉ thấy ông chú hăm hè đuổi theo tên trộm, kết quả gã kia móc ra một con dao, mặt ông chú lập tức hiện lạnh lại, đứng cách tên trộm mấy bước nhìn ví tiền của mình tiếc rẻ, lại liếc con dao trong tay gã, đầu óc đầu tranh kịch liệt.

Bà con chung quanh vừa thấy hung khí, không ít cô gái không kềm chế được hét lên, không người nào dám tiến lên phía trước.

Đột nhiên, tay cầm dao của tên trộm bị một cánh tay mảnh mai bẻ ngoặt ra sau. Tên trộm bị đau lòng con dao trong tay, rớt xuống đất nghe “keng” một tiếng. Lâm Phàm tàn nhẫn tặng cho một đá nữa, cái chân thon dài cân đối giờ thẳng lên không, tên trộm bị một đá đó bay lên trời rớt thẳng xuống màn hình tinh thể lỏng trên cây cột nhà giữa đại sảnh chờ xe, nửa ngày không cựa cựa. Tất cả mọi người ở hiện trường nháy mắt lạnh như tờ.

Lâm Phàm xoay xoay cổ chân, sai đôi chân dài đi đến cạnh tên trộm, nhặt ví tiền lên đưa cho ông chú đã đỡ đỡ.

“Bác à, ví của bác.”

“Há? Ồ! Cảm ơn bà chị!” Ông chú giật mình phản ứng lại, vội vàng cầm ví, cảm ơn Lâm Phàm.

Mặt Lâm Phàm đen thui. Bà chị? Cô mới 24 mà ông chú này béo lăm cũng 42 rồi, kêu cô bà chị?

“Bác báo cảnh sát đi, tôi phải lên xe rồi.” Loa phát thanh đã thông báo đến số chuyến tàu của cô, cô chỉ vào tên trộm nằm trên đất nói với ông chú.

“Ày! Vâng vâng! Cô đi đi!” Ông chú đáp theo phản xạ.

Lâm Phàm cười nhạt, đi tới khu soát vé.

“Này! Bà chị! Để lại số điện thoại đi!” Ông chú gào lên sau lưng.

Lâm Phàm tối tăm mặt mày, không quay đầu lại, kêu ai bà chị!

Sau mấy giờ ngồi tàu, cuối cùng Lâm Phàm cũng về tới quê nhà nơi cô sống từ nhỏ, đứng ở ngã tư nhìn người qua lại mà có cảm giác như đã qua mấy đời. Móc cái chìa khóa cũ rích từ góc sâu nhất trong ba lô, ngón tay cái vuốt ve nhẹ nhẹ. Cuối cùng quyết định gọi xe, cô rời khỏi đây quá lâu đến nỗi đã quên mất đi về nhà thế nào rồi.

“Cô đi đâu ạ?” Tài xế hỏi.

“Đi khu XX đường XX.”

“Được ạ! Có điều chỗ đó bây giờ giải tỏa hết rồi, chỉ còn sót vài căn nhà cũ không có ai ở thôi. Cô tới đó tìm người à?” Có vẻ như tài xế là người nhiều chuyện.

“Về nhà.”

Tài xế có cảm giác cô gái trên xe tâm tình không tốt, không muốn tán dóc, biết điều trề môi chuyển tâm lái xe.

Ánh nắng xuyên qua tán lá sặc sỡ rọi vào cửa sổ xe, Lâm Phàm nhìn ra ngoài, có chút thất thần.

Cô từng tự hỏi mình, bà ngoại mất rồi cô có phải là trẻ mồ côi hay không. Song cô biết, về tinh thần thì phải, thực tế hoàn toàn không phải. Bởi vì ba mẹ cô còn khỏe mạnh, sau khi cô ra đời không lâu thì ba mẹ li dị, mạnh ai nấy đi con đường công danh của mình. Từng một lần muốn cho cô làm con nuôi. Là bà ngoại tuổi già sức yếu nhẫn nhục nuốt nước mắt đem cô về căn nhà đơn sơ, lấy sữa bột rờ rỏ tiền nhất cùng nước com dứt cho cô từng chút một, nuôi

cô lớn.

Còn nhớ năm cô sáu tuổi, bà ngoại hiền hậu nói, “Phạm Phạm, bà ngoại dẫn con qua nhà cô chơi, con gom đồ chơi của con lại đi.”

Cô gật đầu hiểu chuyện, tự sắp xếp túi nhỏ của mình, sau đó cùng bà ngoại ngồi xe ba bánh chạy điện đi tới nơi gọi là nhà cô.

“Bà ngoại, đây đâu phải đường tới nhà cô, bà không cần con nữa sao.” Cô nhay cảm phát hiện có gì đó không đúng. Rất nhiều người nói với cô, cô phải ngoan. Nếu không ngoan bà ngoại sẽ không cần cô nữa. Cũng có rất nhiều người nói, cô sẽ bị cho đi vì bà ngoại lớn tuổi quá rồi, không thể nuôi cô khôn lớn.

Quả nhiên, lúc bà ngoại nghe thấy giọng nói non nớt sợ hãi của cô thì nước mắt lưng tròng.

“Bà ngoại, bà đừng bỏ con. Con sẽ nấu cơm, giặt đồ giúp bà. Sau này con sẽ ngoan ngoãn học bài, lớn lên kiếm tiền nuôi bà, bà đừng bỏ con.” Tuy rằng nhỏ dại, vừa thấy bà ngoại khóc là cô biết hết hy vọng, hoảng hốt ôm chân bà ngoại khóc lớn.

Bà ngoại khóc không thành tiếng, nửa ngày gật đầu dứt khoát “Bà ngoại không bỏ con, chỉ dẫn con tới nhà một cô họ khác chơi mấy ngày lại về, được không?”

Cô bán tín bán nghi túm chặt ống quần bà ngoại khóc khan.

Đến nơi, cô gặp người gọi là cô họ. Rất nhiều năm về sau cô mới biết, lúc đó người họ có ý định nhận nuôi cô. Nếu khi ấy cô không phát hiện ngay, ôm bà ngoại nói mấy câu khiến bà ngoại thay đổi ý định, cô đã thành con nuôi người kia rồi.

Sau này bà ngoại nói với cô, bà lớn tuổi quá rồi, sợ không chờ đến lúc cô trưởng thành nên mới tìm một nhà tốt bụng, hi vọng cô được sống tốt hơn.

8 tuổi, lần đầu tiên cô gặp ba mình. Cao to vạm vỡ, nhưng nhìn có vẻ rất hung dữ. Cô trốn sau lưng bà ngoại, sợ hãi nhìn ông ta.

“Mẹ, tôi vẫn kêu bà một tiếng mẹ. Nếu Lam Lam trở về nói muốn dẫn Lâm Phạm theo, kiêu gì mẹ cũng không được đồng ý. Phải đưa cho tôi hai trăm ngàn! Bằng không cô ta đừng hòng đòi được đứa con này!” Ba uống say, ở nhà bà ngoại nói xằng nói bậy, loại điều kiện quái đản như vậy cô nghĩ không ra, bao nhiêu kẻ vất hết mặt mũi mới nói ra được.

11 tuổi, cuối cùng cô cũng gặp được mẹ. Rất xinh đẹp, da dẻ trắng nõn, dáng người cao gầy, còn có đôi mắt to tròn biết nói nữa. Cô đứng trước mặt mẹ, chân chừ không biết có nên mở miệng gọi “mẹ” hay không. Bởi vì, từng có người gạt cô, nói với cô “mẹ là mẹ con đây, kêu mẹ đi”. Cô nghe xong rất mừng rỡ, gọi mẹ, cứ bám riết lấy cô ta.

Cuối cùng người kia chịu hết nổi nói với cô. *Đồ ngu, sao tao là mẹ mày được, tao mới mười tám tuổi.*

“Mẹ, con kết hôn rồi.” Bà ta nói với bà ngoại, chỉ liếc con gái mình sơ sơ rồi thôi.

“Ừ, kết hôn rồi thì tốt, khi nào con dẫn Phạm Phạm đi theo?” Bà ngoại vẫn thiên vị con gái mình, không có nói cho con biết ba Phạm Phạm uống say nói bậy cái gì.

“Mẹ... anh ấy không biết con có con gái... con không dám cho anh ấy biết, hay là mẹ cứ giúp con nuôi Phạm Phạm đi.” Bà ta nói về khó xử.

Bà ngoại thờ người nửa ngày mới nói, “Được... được... con đi đi, chờ sau có dịp lại nói với nó.”

Mấy năm sau, cô gặp cả ba lần mẹ tổng cộng không tới 10 lần, bọn họ cũng chưa hề đưa bà ngoại tiền nuôi cô lấy một đồng. Bà ngoại từng phải vác khuôn mặt giả nua đi hỏi vay tiền bà con họ hàng cho cô đóng học phí. Có người nói, “Ôi trời, không phải con gái bà với ba Lâm Phạm rất nhiều tiền sao? Sao còn muốn bà mượn tiền đóng học phí?”

“À à, chúng bạn, bạn quá, không có thời gian về, tôi cũng không hỏi chúng.” Bà ngoại còng lưng đi theo người ta cười hà hà.

“Bà ngoại! Sau này con nhất định kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, mua cho bà một căn nhà thật lớn! Cho bà ăn món ngon nhất! Mặc đẹp nhất!” Cô đỡ bà ngoại về nhà, đi trên đường thề son sắt với bà ngoại.

“Ha ha, đợi Phạm Phạm lớn là bà ngoại được hưởng phước rồi!” Bà ngoại bước đi, chân lớn chân nhỏ dựa vào nhau đi về căn nhà đơn sơ. Có điều bà không chờ được đến ngày hưởng phước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bà Ngoại, Con Đưa Bà Về Nhà

Năm Lâm Phàm vừa mới trưởng thành, bà ngoại cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, qua đời.

Trước lúc lâm chung bà kéo tay Lâm Phàm không rời buông: “Phàm Phàm à, bà ngoại không theo con được nữa rồi, đừng hận mẹ con, nó cũng rất đáng thương.

Nhé? Sau khi bà đi nếu con muốn tiếp tục học đại học thì bán căn nhà này đi, đủ học phí cho con đó.

Cũng có thể theo chân chị họ con đi bộ đội, chỉ sợ con chịu khổ không nổi.” Khuya hôm đó, bà ngoại đặc biệt có tinh thần, nói rất nhiều chuyện linh tinh vụn vặt, sau đó lại hồi ức đoạn thời gian Lâm Phàm từ một đứa bé dần dần trưởng thành đến mười tám tuổi.

Nói đến lần đầu tiên Lâm Phàm có kinh, lần đầu tiên bà ngoại dẫn cô đi tiệm bán đồ lót mua đồ, bà không nhịn được bật cười.

Lâm Phàm ngồi bên cạnh không ngừng chảy nước mắt, cô biết, đây là hồi quang phản chiếu.

Quả nhiên, trời vừa sáng thì bà ngoại cũng từ từ nhắm mắt, vĩnh viễn ngủ say. Ngày tang lễ, ba mẹ cô lần đầu tiên đồng thời xuất hiện trước mặt cô.

Cô lạnh lùng nhìn hai người họ biểu diễn khoa trương, nhất là mẹ cô, khóc đến nghẹn ngào, chỉ cảm thấy mờ mịt.

Nếu thật sự quan tâm, vì sao mấy chục năm nay không nghe không hỏi, lúc bán thân lái xe hơi cao cấp, ăn ở nhà hàng năm sao, ngủ trên giường êm nệm ấm có từng nghĩ tới mấy năm nay mẹ già cùng con gái thơ đại đang đẩy xe ba bánh, ăn món ăn rẻ tiền nhất, ngủ trên ván gỗ cứng ngắc, đắp tấm chăn rách nát nặng trĩu mà không đủ ấm hay không? “Bà ngoại, con không muốn học đại học, vì con không muốn bán nhà của bà.

Con sợ bà về tìm không thấy con.

Con theo chị họ đi bộ đội.” Trước mộ bà, cô quyết định dứt khoát, sắp xếp hành lý đơn giản xong đóng lại cánh cửa mang đầy hồi ức, kiên quyết theo chị họ đi nhập ngũ. “Cô gái à, ngừng ở đây hả?” Tiếng tài xế ngắt đứt hồi ức của Lâm Phàm. Lâm Phàm xuất thần đắm đắm nhìn khung cảnh xa lạ lại có gì đó quen thuộc, ừ một tiếng móc tiền trong ví ra đưa cho tài xế rồi xuống xe. Bước trên con phố sầm uất mà xa lạ, cuối cùng cô cũng tìm thấy căn nhà đơn sơ quen thuộc.

So với lúc cô bỏ đi càng đồ nát hơn.

Đứng từ xa nhìn căn nhà nhỏ, thấp thoáng như trở lại dĩ vãng, phía trước cửa nhà từng có một cái vòi nước.

Bà ngoại già nua ngồi trên cái ghế đầu nhỏ cẩn thận nhặt những lá rau bị héo.

Mấy thứ rau đó đều do họ chờ đến lúc chợ tan hàng đi nhặt về, không tốn tiền.

Cô lúc ấy còn nhỏ dại, theo bà đi nhặt rau, chỉ là thi thoảng sẽ bị mấy con chuồn chuồn lướt qua hấp dẫn, ném rau đi bắt chuồn chuồn.

Cũng có khi vào dịp tết, bà ngoại ngồi bên ao nước giết cá đánh vảy, cô đứng bên cầm dao nhỏ bắt chước tiến hành giải phẫu đối với mấy con ếch bắt được. Lâm Phàm ngửa đầu chớp chớp đôi mắt cay xè, cứng rắn nuốt xuống cổ họng, hít sâu một hơi.

Đi về phía căn nhà nhỏ. Lôi cái chìa khóa cũ kỹ ra, mở khóa cánh cửa bám đầy bụi.

Kéttt... Cửa gỗ nhiều năm không sửa chữa phát ra tiếng động chói tai, nắm móc bụi bặm tạt vào mặt.

Căn phòng tối mịt còn giữ nguyên dạng lúc cô ra đi, cô bước vào phòng mở toang tất cả cửa sổ, cửa kính dễ vỡ lung lay như sắp sụp xuống.

Ánh nắng lâu ngày không gặp tràn ngập căn phòng kín mít, trong ánh nắng mặt trời thường có thể nhìn thấy những hạt bụi nhỏ lơ lửng.

Lâm Phàm buông ba lô, lấy di ảnh bà ngoại treo trong phòng khách xuống, móc khăn tay ra tỉ mỉ lau chùi. “Bà ngoại, con dẫn bà về nhà.” Rốt cuộc cũng không nhịn được nghẹn ngào nức nở thành tiếng, từng giọt nước mắt to tròn lăn trên tấm ảnh trắng đen, dường như trong ảnh bà ngoại cũng đang khóc.

Mãi đến khi cái khăn trắng tinh biến đen thui, di ảnh của bà ngoại mới được lau sạch, cô trân trọng đặt vào ba lô, cả bài vị trên bàn cũng cất vô luôn. Lôi cô nói với thủ trưởng là thật.

Cô mơ thấy bà ngoại nói rất nhớ quê nhà, hi vọng cùng cô trở về đó sống.

Trong mơ, bà ngoại ngồi trên ghế dựa trong nhà giống hệt lúc còn sống, vá mớ quần áo cũ nát, mà cô xuất hiện trong hình hài trẻ con, đang ngồi bên cửa sổ làm bài tập.

Lúc tỉnh lại gối đầu ướt một mảng, lặng lẽ thật lâu cuối cùng đưa ra quyết định này.

Cô tông quân hoàn toàn chẳng vì lý do vĩ đại gì hết, chỉ muốn đi đến một nơi khép kín, có thể không cần tiếp xúc với những người đạo đức giả ấy.

Bà ngoại mất rồi cô không biết nên kiên trì tiếp như thế nào.

Huấn luyện bận rộn trong quân đội khiến cô không có bao nhiêu thời gian mà đau khổ.

Thời gian dần dần cũng chữa trị hết mọi thứ, cô sẽ không tuyệt vọng như thế nữa.

Bởi vì cô nỗ lực đánh cuộc, cộng thêm năng lực thiên phú của bản thân, sau khi đợt nghĩa vụ chấm dứt cô không ra quân.

Trải qua hàng loạt cuộc khảo hạch chọn lựa chồng chất, cô vào đội nữ đặc công của quân đội.

Thời gian trong bộ đội, cô tự học lấy được tám bằng đại học chính quy.

Nhớ Trần Hương từng hỏi cô sao phải liều mạng như vậy, cô đáp, học đại học trong bộ đội không phải bỏ tiền mình ra, vì sao không học. Cẩn thận thu dọn đồ đạc lúc còn sống bà ngoại thích nhất, cô nhớ bà từng nói cho cô biết.

Quê của bà ở thành phố XX, những năm kháng chiến chống Nhật bà theo người nhà chạy nạn đến đây, sau đó quen biết ông ngoại.

Trong tay cô là một cái chuông cổ nhỏ dài cỡ một cánh tay nghe nói là năm đó ông ngoại tặng cho bà, bà vẫn luôn xem nó là bảo bối.

Hôm nay chủ nhân nó đã mất đi, chỉ còn dấu tích đầy tang thương do thời gian để lại.

Cẩn rắng, ôm cái chuông cổ ra khỏi phòng.

Đóng tất cả cửa nẻo lại như cũ, một thân một mình giống hết sáu năm về trước lẻ loi đi trên con đường xa vắng. “Cháu là Phàm Phàm?” Một bà cụ cao tuổi chống gậy neho đôi mắt đầy nếp nhăn hỏi, có vẻ không chắc chắn. “Dạ, bà Phương.” Lâm Phàm nhớ bà là hàng xóm đã nhiều năm, quan hệ với bà ngoại không tệ. “Ồ, đúng là Phàm Phàm rồi! Cháu về lúc nào? Bà cứ cho là sẽ không có ai về nữa.” Có lẽ già rồi, càng hoài cổ, thấy bé gái mình đã nhìn nó lớn lên, bà Phương kích động đỏ hoe mắt. “Cháu lại định đi đâu à?” Bà Phương khó hiểu, nhìn cánh cổng đóng kín và hành lí trên người cô, hỏi. “Dạ.” Nhà đã lâu không có người ở, phần gỗ trước kia cũng bị mối ăn mất rồi.

Mà cô thì không muốn đi nhà mấy người được gọi là ba mẹ kia, vì thế sắp xếp hành lí, di vật và bài vị của bà ngoại xong, cô tính tảo mộ bà xong là trực tiếp đi về quê bà. “Đi đâu? Về bộ đội sao?” Bà Phương hình như rất luyến tiếc. “Đi một nơi có biển lớn.” Lâm Phàm cười để lộ hàm răng trắng bóc.

Thành phố quê bà ngoại ở gần biển. Tạm biệt bà Phương xong, Lâm Phàm đến nghĩa địa, nói chuyện trước mộ bà hồi lâu.

Giờ phút này dường như cô vẫn còn là một đứa trẻ ngốc nghếch, vẫn chưa lớn. “Mời hành khách đi thành phố S vào quầy soát vé số 3 tiến hành soát vé, tàu lửa còn 10 phút nữa là vào ga.” Giọng nữ phát thanh ngọt ngào nhắc nhở mọi người trong sảnh đợi tàu.

Lâm Phàm yên lặng hòa vào dòng người như nước chảy.

Ngoài cửa sổ đã là ban đêm, cô nhìn thấy bóng mình qua cửa sổ thủy tinh, cao gầy mảnh mai, khiến người ta khó mà tin được sự thật cô là một lính đặc công, mái tóc ngắn suôn mượt ôm lấy gương mặt xinh xắn, thừa hưởng đôi mắt to của mẹ và đôi môi anh đào nhỏ nhắn quyến rũ. “Ồi cho qua, cho qua.” Một phụ nữ ôm con nhỏ lưng đeo dây hành lý hấp tấp gọi lớn, một cái hành lí trong số ấy rơi xuống đất liền bị đám đông gạt ra đằng sau.

Chị thật tình không kiếm đâu ra tay để nhặt nó lên. Lâm Phàm không đành, rời khỏi hàng nhất hành lí lên giúp chị, “Em cầm giúp chị cho, chúng ta đi cùng chuyến tàu.” “Ồi! Cảm ơn cô!” Người phụ nữ cảm kích, “Tiếc quá, làm cô nhường không chỗ xếp hàng cho người ta.” “Không sao, dù sao lúc mua vé thì chỗ ngồi cũng định sẵn rồi, hấp tấp lên tàu cũng không giành được chỗ tốt hơn.” Lâm Phàm nói giỡn. “Ha ha, phải phải!” Sau khi lên tàu, Lâm Phàm giúp chị ta cất hành lí đáng hoàng xong mới tìm chỗ của mình, một môi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Con đường trước mặt đối với cô mà nói rất mơ hồ, cô cần có đầy đủ tinh thần.

Giống như Trần Hương đã nói, chẳng qua là cô đi tới một chiến trường mới, không có đồng đội. “A lô, xin chào, tôi là Lâm Phàm.”

Hôm trước gọi điện thoại cho cô hẹn hôm nay đi xem phòng cô cho thuê.” Đứng trong buồng điện thoại công cộng ngoài cửa ga, Lâm Phàm móc mảnh giấy ghi số điện thoại gọi cho chủ nhà. “Vâng, bây giờ cô đứng chỗ nào?” Điện thoại truyền đến giọng phụ nữ êm tai. “Ga xe lửa, ngồi xe buýt tuyến số mấy thì đến?” “Tôi nghĩ coi, cô ngồi tuyến số 52, đến khu XX xuống xe tôi đón cô.” Cảm ơn xong Lâm Phàm gác điện thoại, bắt đầu tìm trạm xe buýt. Thật lâu sau, xe số 52 từ từ tiến vào tầm mắt, xe buýt đầy ắp khiến Lâm Phàm có hơi e ngại. Đứng trong khoang xe chật ních, xe chạy thông thả, tuy một ngày một đêm Lâm Phàm chưa ngủ nhưng vẫn còn rất tỉnh táo.

Có khi ra ngoài làm nhiệm vụ ẩn trong rừng cây, chuyện mấy ngày không ngủ, nhìn chăm chăm mục tiêu cũng thỉnh thoảng phát sinh. Hơn một tiếng đồng hồ sau, tiếng phát thanh để nghe trên xe buýt vang lên, “Đến khu XX rồi, mời hành khách nhớ cầm đồ tùy thân của mình.” Tôn không ít sức lực mới từ trong tốp người linh kinh chai lợ giồng nhau xuống xe, Lâm Phàm thoát mái thờ một hơi thật dài. Nhìn bốn phía vẫn không thấy chủ cho thuê nhà đâu, đi vài bước tới trạm điện thoại công cộng bên cạnh một tiệm tạp hóa, lại gọi vào số máy nọ, “Xin chào, tôi tới khu XX rồi, đứng bên cạnh tiệm tạp hóa.” “Vâng, tôi lập tức tới liền.” Ngắt điện thoại xong, Lâm Phàm móc ra năm đồng xu [1] đưa cho ông chủ, đi đến cạnh tiệm tạp hóa đứng thẳng người. Khuôn mặt xinh xắn phối hợp với dáng người cao gầy, ăn mặc trung tính dần tới không ít ánh mắt của người qua đường, nhất là cái ba lô màu xanh lá mạ to đùng trên lưng cô. “Cô là Lâm Phàm?” Một phụ nữ chưa tới ba mươi ăn mặc thời trang dè dặt hỏi. “Vâng! Chị là chủ nhà nhỉ?!” “Đúng rồi! Đi theo tôi, từ trạm xe buýt tới chỗ tôi gần lắm, cô thuê rồi đi lại cũng rất tiện.” Người phụ nữ huyền thuyên khoe khoang nhà mình.

Lâm Phàm biết với cái giá phòng mình thuê, không có khả năng tốt như thế, may là cô cũng không soi mói. Đi chừng mười phút mới tới cửa một tòa nhà cũ kỹ. “Là chỗ này, lầu 5.” Người phụ nữ dẫn cô lên lầu, thờ phỉ phò mở cửa. “Thế lực cô Lâm tốt thật, đeo nhiều đồ như vậy lên lầu 5 mà không thở dốc.” “À, cũng tạm.” Phòng này đây, giường chiếu gì đều có cả, chỉ là không có điều hòa, máy nước nóng, cô cũng biết với cái giá này không thể có những thứ đó.

Những cái khác tôi bảo đảm đều tốt cả.” Lâm Phàm tỉ mỉ xem xét một vòng, tốt hơn nhà cô ở hồi nhỏ nhiều. “Được, phòng này đi.” Chủ nhà có vẻ bất ngờ trước sự thẳng thắn của cô, kể đó vui vẻ lấy hộp đồng trong túi ra. “Cô Lâm quyết đoán thật, cô đóng trước ba tháng tiền thuê, ký vô chỗ này.” Lâm Phàm cầm hộp đồng, nhìn đại khái thấy không có gì bất thường liền ký rồi giao tiền. “Chìa khóa chỉ có một chiếc thôi sao?” “Cô giữ một, tôi giữ một cái để phòng bất trắc.

Có điều cô yên tâm đi, tôi tuyệt đối không vào phòng đâu.

Trong hộp đồng có ghi nếu trong thời gian thuê nhà, tôi tùy tiện đi vào sẽ phải trả tiền bồi thường.” “Được, vậy tôi ở luôn.” “Vâng, cô nghỉ ngơi đi.

Tôi đi trước, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi là được.

Ồ đúng rồi, điện thoại trong nhà đã ngắt rồi, nếu cô cần thì tự đến công ty điện thoại mắc lại.” Chủ nhà cầm lại hộp đồng, hí mắt cười nói. “Vâng!” Sau khi chủ nhà đi, Lâm Phàm mở cửa sổ.

Đây là một căn hộ có một phòng ngủ và một phòng khách.

Tuy hơi nhỏ nhưng nhà bếp nhà vệ sinh đầy đủ.

Cô lôi trong ba lô ra một cái khăn lông, tỉ mỉ lau chùi phòng lại một lần.

Lại lấy ảnh bà ngoại cùng bài vị ra cẩn thận đặt lên bàn nhỏ ngay chính giữa phòng khách, lúc này mới vào nhà vệ sinh tắm rửa. Tắm xong mặc một cái áo sơ mi rộng, quần đùi đi vào nhà bếp kiểm tra dụng cụ một lượt, xỏ dép vào đi xuống siêu thị dưới lầu mua đồ dùng sinh hoạt. Con nhà nghèo phải làm việc nhà từ sớm.

Vì thế không giống với mấy cô công chúa hiện giờ, từ nhỏ cô làm đủ loại việc nhà, nên tay nghề bếp núc rất giỏi.

Trong khu thực phẩm, cô chọn đồ ăn giá phải chăng, thuận tiện mua dầu muối tương giấm cùng các thứ đồ dùng sinh hoạt khác, đầy một túi lớn.

Người trên đường đều ngạc nhiên nhìn cô gái gầy gò nhấc một túi to bước đi như bay.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đấu Võ

“Cô à, chúng tôi không tuyển bảo vệ nữ.” Phòng bảo vệ tổng công ty Tần thị, một bảo vệ lực lưỡng mặc đồng phục cau mày nhìn Lâm Phàm.

Do hôm trước, có mấy bảo vệ hùn vốn kinh doanh nhỏ nên nghỉ việc ở Tần thị, mà công việc bảo vệ vất vả dẫn tới kiếm mãi không được người đành phải dán thông báo tuyển dụng.

Thật ra vốn dĩ bảo vệ được tuyển chọn trực tiếp từ các công ty vệ sĩ đã huấn luyện kỹ càng, chẳng qua sếp phòng bảo vệ này xung đột quyền lợi với công ty vệ sĩ dẫn tới tranh chấp, tính ương ngạnh bốc lên mới tự mình tuyển người. “Vì sao?” Lâm Phàm vô tội nhìn anh ta.

Mấy ngày nay cô cẩn thận dạo một vòng đường lớn ngõ nhỏ ở thành phố S, ngày này qua ngày khác như thế làm người không quen nhàn nhã như cô cảm thấy ngày dài như cả năm.

Từ giờ tới lúc nhậm chức ở đội cảnh sát đặc nhiệm ít nhất cũng 3 tháng nữa, cô không thể miệng ăn núi lở mãi được.

Tuy thời gian làm lính cũng tích cóp được không ít tiền lương nhưng cô đã quen tính toán chi li, không chịu được bản thân vô công rồi nghề.

Mà trình độ văn hóa thì, tuy có bằng đại học nhưng chắc chắn bản thân không thích hợp đi làm một viên chức. “Vì sao đâu ra lắm thế! Một cô gái trẻ như cô đã đánh ai thật sự bao giờ chứ, người ta chỉ dùng một ngón tay là ép chết cô! Đến chừng đó bọn tôi còn phải bảo vệ cô nữa?” Bảo vệ bức mình nói, đầu năm nay sao toàn mấy cô nhỏ xinh đẹp thế này đi nhận làm bảo vệ không vậy? Cạnh tranh công việc dữ vậy sao? May mà mình đã làm bảo vệ ở Tần thị vài năm, bát com coi như chắc cú! Trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn. “Hi hi, cô bé à, không phải cô đến vì ông tổng của chúng tôi đấy chứ.

Tôi nói cho cô hay, mấy cô gái muốn đến gần ông tổng dùng đủ cách rồi, chỉ có làm bảo vệ là chưa thôi, chiều này mới mẻ đây!” Một bảo vệ khác cười hi hi nói. Mặt Lâm Phàm cứng đờ, “Ông tổng?” “Tôi sẽ không gây trở ngại, các anh không thể từ chối tôi chỉ vì tôi là nữ.” Cô nhớ Lưu Mai nói với cô, đi ra ngoài làm việc nhất định phải tự mình tranh thủ, bên ngoài cạnh tranh hết sức khốc liệt. “Cô nói, một cô gái như cô đứng gác cổng, ai sợ cô hả! Đến chừng đó kẻ có ý đồ sẽ thừa cơ gây sự! Không phải là cô khuyến khích mấy tên côn đồ gì đó rồi sao! Cái gì gì ấy!” Anh bảo vệ lực lưỡng nghĩ không ra dùng từ gì. “Kiêu căng! Bọn côn đồ kiêu căng!” Một người khác lập tức tiếp lời. “Đúng! Kiêu căng!” Trong lúc một đám các ông lớn hăng say thảo luận tại sao phụ nữ không thể đảm nhận vị trí này thì, một ông chú đứng tuổi hấp tấp xông vào phòng bảo vệ. “Haizz! Anh Thái!!! Bà xã tôi có gọi điện cho anh thì đừng có nói tôi hôm qua tôi xem đầu bóng ở nhà anh đấy! Tôi lừa bà nói hôm qua tăng ca!” Ông chú gào lên với anh bảo vệ lực lưỡng.

Đột nhiên nhìn thấy Lâm Phàm giữa đám người, tròn tròn mắt chỉ cô “Bà chị!!!” Lâm Phàm không nhận được tròn mắt, ở đây cũng có thể đụng phải... đây không phải ông chú bị trộm ví ở ga xe lửa sao. “Ôi trời! Bà chị, là chị thật à!!! Sao chị lại ở đây? Há há há há.” “Anh Ngu quen à?” Một bảo vệ trẻ trong đám không nhận được hỏi. “Nhớ chuyện tôi kể lúc đi thành phố X công tác lần trước không, tên trộm đó bị bà chị một cước đá bay!” “Không phải anh nói là bà chị sao? Bọn tôi đều tưởng chắc lớn tuổi rồi chứ, nhìn cô ấy chắc mới tốt nghiệp đại học thôi!” Anh bảo vệ lực lưỡng kinh ngạc.

Lâm Phàm tỏ vẻ đồng ý với anh ta, hơi gật đầu.

“Cậu không biết, ở quê bọn tôi, bà chị là tôn xưng, không liên quan đến tuổi tác.” Mặt Lâm Phàm đen thui.

Đây không phải quê chú nhá... “Bà chị sao chị lại ở đây? Lại làm chuyện tốt à? Bắt lưu manh hả?” Cái anh Ngu này hình như dây thần kinh hơi thô. “Tôi đến xin làm bảo vệ, chú đừng kêu tôi bà chị nữa... Tôi tên Lâm Phàm” Rốt cuộc Lâm Phàm chịu hết nổi ông ta cứ mở miệng là bà chị.

Cô đào đầu ra em trai lớn vậy. “Bảo vệ? Anh Thái, tôi nói anh nghe! Bà chị này làm bảo vệ thì trong vòng một trăm mét côn đồ không thể lại gần đó! Không phải vì người ta là nữ mà anh không nhận chứ?” Anh Ngu trực tiếp phớt lờ nửa câu sau của cô. “Thôi đi, anh nói cứ như thần ấy!” Anh Thái có phản nghị ngờ mức độ mãnh liệt trong câu nói của ông ta.

Nhìn cô bé này gầy gò ốm yếu, có thể đá bay một tên trộm cầm dao? Tên trộm đó không đủ dinh dưỡng hả? Hay là bệnh hết thuốc chữa? “Đừng nghi ngờ! Không tin hai người so tài đi! Chị ấy mà thua tôi bao anh com tôi một tháng!” Anh Ngu hết sức bắt măn việc anh ta nghi ngờ, cảm giác tự tôn bị tổn thương! “Hừ! Cậu này là anh nói đấy nhé? Cô bé, đến đấu một trận đi? Chạm vào là dừng, đừng sợ, tôi ăn chực anh Ngu vài bữa com thôi.” Vợ anh Ngu nấu com ngon tuyệt, anh Thái động lòng rồi. “Nếu tôi thắng, có phải sẽ được nhận công việc này không?” Lâm Phàm cũng động tâm. “Nếu cô thắng, cô được nhận việc, mỗi ngày tôi còn kêu anh Ngu là ông Ngu nữa!” Anh Thái ngạo mạn nói. Trừ vài bảo vệ sắp giao ca ở lại phòng ra, những người khác đều ùn ùn nhón nháo xúm theo hai người đi đến phòng thể dục của công ty.

Thời gian làm việc nên trong phòng không có ai. “Cô bé, tôi nhường cô ba chiêu.” Anh Thái đã tưởng tượng mình thành cao thủ trong phim võ hiệp rồi. “Không cần, chúng ta tốc chiến tốc thắng đi.” Lâm Phàm buồn cười nhìn anh ta. “Xời, miệng còn hôi sữa.” Một bảo vệ đặc biệt sùng bái anh Thái đứng bên nói. “Tiểu Vương cậu đừng nói, tôi thấy có hi vọng đó! Nếu quả thật như lời anh Ngu thì anh Thái càng rồi!” Một bảo vệ khác nói. “Thôi đi anh An, cô bé này tay chân mảnh khảnh, đây là tuyển bảo vệ chứ có tuyển người đẹp đâu.” “Am i quá, một lát biết liền thôi.” Một bảo vệ da đen bực bội hai người làm ồn. Trên đệm mềm rộng rãi, anh Thái đã cởi áo khoác bảo vệ, chỉ mặc sơ-mi còn Lâm Phàm vẫn là áo thun quần đùi.

Hai người đối mặt cách nhau một khoảng. “Đánh lẹ lên! Về trễ bà xã tôi lại tra khảo nữa.” Bảo vệ da đen nhìn mà nổi nóng. “Cái bộ dạng anh Hắc kia, sợ bà xã.” “Bắt~~~~~ đầu~~~~~” Anh Ngu tròn mắt đi đến chính giữa, gào xong lại chạy ào ra khỏi đệm. Anh Thái nhanh nhẹn bước lên mấy bước nhằm vai Lâm Phàm chộp xuống, tính ra một chiêu cầm nã.

Lâm Phàm mau chóng nghiêng người tránh, lại mượn thế bắt lấy cánh tay anh Thái đưa ra, đôi chân thon dài bay vọt lên tức tốc kẹp cổ anh Thái, kẻ đó cả người dùng lực xoay một vòng, anh Thái theo đó ngã xuống.

Lâm Phàm nhân cơ hội vặn ngược cổ tay anh ta quán lấy chính cổ mình. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mọi người chưa kịp nhìn rõ thì đã kết thúc.

Không có chiêu thức đẹp để hay vòn trước, nhanh, ác, chuẩn. “Cái gì... có thể tua chậm lại động tác một chút không...” Anh An nhìn không được lên tiếng. Tất cả mọi người kể cả anh Thái đều hoảng hồn. “Há há há há, anh Thái, sau này anh phải kêu tôi là ông Ngu rồi!” Anh Ngu đã chứng kiến qua một lần hoàn hồn lại trước tiên. “Lại... lại một lần nữa! Hồi này chưa chuẩn bị kỹ!” Mặt anh Thái đỏ phừng, cảm thấy mình thua là do khinh địch. “Chắc chắc, cái đó không biết xấu hổ! Bà chị, đánh với anh ta một lần nữa đi!” Lâm Phàm khẽ gật đầu, quay lại vị trí cũ. “Anh Thái! Đừng chùn tay đó!” Tiểu Vương cổ vũ anh Thái, trong mắt cậu ta, lính già giải ngũ như anh Thái là nhân vật trâu bò cỡ nào, không tin anh ta sẽ thua một cô gái. Lần này anh Thái bình tĩnh chờ Lâm Phàm ra tay trước đặt tim sơ hở của cô. Lâm Phàm cũng yên lặng nhìn anh ta, phát hiện anh ta chờ mình động thủ trước liền hiểu ý, bước lên một bước.

Anh Thái chớp ngay cơ hội này vung chân đá Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghiêng đầu né, quay người mạnh mẽ tung một đá ngay mặt anh Thái, nhưng mũi giày đen cách mặt anh ta ba phân thì dừng lại vững vàng.

Mọi người có mặt lại bị một màn nhanh ác chuẩn chấn động, chung quanh lặng ngắt. “Tôi thua rồi.” Anh Thái tâm phục khẩu phục, nếu lần thứ nhất anh ta còn cho là mình khinh địch nhưng lần thứ hai này anh ta biết rõ mình không may mắn được phần thắng.

Cô bé nhìn yếu ớt gió cũng thổi lay này xem ra không đơn giản như bề ngoài. Lâm Phàm hơi ngượng ngừng toét miệng cười, “Vậy tôi có thể làm bảo vệ chứ?” “Có thể.”

Có điều ngày mai phải đưa hồ sơ của cô cho phòng nhân sự.

Ngày mốt cô tới đi.” Anh Thái có vẻ nhụt chí đi tới cạnh anh Ngu khí phách vỗ vai anh ta, “Ông Ngu! Tôi phục rồi!” Mọi người lại ò lên. “Biết thế mới nãy cá với cậu.” Anh An cười nói với Tiểu Vương đang tức tối. “Chắc chắn anh Thái thấy cô ta là con gái nên không nỡ xuống tay.” “Thôi đi, cậu thấy anh

Thái biết thương hương tiếc ngọc bao giờ! Anh ấy mà biết thương hương tiếc ngọc thì làm gì đến giờ vợ còn chưa có?” “Nói cái gì đó!!! Muốn ăn đòn!” Anh Thái tung cho anh An một cú đá, anh An cười hì hì né tránh. “Bà chị à, lát nữa không có chuyện gì tới nhà em ăn một bữa cơm đi? Lần trước em còn chưa cảm ơn chị đâu!” Anh Nguu vội vàng chạy tới cạnh Lâm Phàm ân cần nói. “Vây không tốt đâu? Còn nữa, anh gọi tôi Lâm Phàm đi... Phàm từ cũng được, đừng kêu bà chị, khó nghe quá.” Lâm Phàm gượng gạo nói. “Được! Vây thì Phàm từ, thân thiết hơn! Tối nay tới nhà tôi ăn cơm nhé! Nói bà xã tôi trở hết tay nghề ra!” “Cái...” “Đừng cái này cái kia nữa, tay nghề vợ ông Nguu đảm bảo cô ăn xong không muốn đi luôn! Thuận tiện cảm cho tôi một phần.” Anh Thái thô lỗ nói. “Trời đất! Anh thua rồi còn muốn ăn chực nhà tôi nữa!” Anh Nguu nói giỡn. “Ông đây da mặt dày rồi!” Anh Thái không để ý, nói xong quay về phòng bảo vệ dọn đồ chuẩn bị tan ca. “Hi hi, Phàm từ cô đến phòng bảo vệ chờ tôi trước, tôi về phòng kinh doanh lấy túi.” Anh Nguu vui vẻ móc điện thoại vừa gọi cho bà xã vừa nói. Nửa giờ sau, mấy bảo vệ giao ca quẹt thẻ xong liền lục tục tốp ba tốp năm ra khỏi Tàn thị.

Theo như anh An nói thì Tàn thị là công ty đa quốc gia, đây là trụ sở chính.

Còn nói như anh Hắc thì đây là công ty trâu bò nhất! “Nhìn thấy không, chiếc Land Rover đó! Người lái là ông tổng! Sau này khi cô gác gấp phải ông ấy thì cảnh giác chút.” Anh An chỉ một chiếc xe việt dã rất đẹp tít đàng xa hưng phấn nói. Cho dù Lâm Phàm có thị lực sắc bén của một tay súng bắn tỉa thì cũng không nhìn ra được mặt mũi người trong chiếc xe đen kịt đó nhưng biết anh An có lòng tốt nên cũng mỉm cười gật đầu. “Chắc chắn, nếu nói đầu thai là kỹ thuật sống, thằng nhóc kia đúng là biết chọn, đầu thai vào gia đình ngon như vậy, sinh ra miệng đã ngậm thìa vàng, chúng ta thì lăn lộn một nhồi kiếm bữa ăn no.” Anh Thái cảm khái. “Anh đừng chua là thế, ông tổng này cũng có năng lực, nếu không có bản lĩnh có thể giữ nổi công ty to thế này không? Hình như anh ta mới hai bảy hai tám gì đấy, trẻ hơn anh.” Anh Nguu không nhịn được lên tiếng, ông ta làm phòng kinh doanh, liên hệ với các phòng cấp trên nhiều hơn. “Được rồi được rồi, mau đến nhà anh Nguu ăn cơm thôi, tôi đói chết rồi.” Anh An sốt ruột nói. “Cậu đồ rắm thôi! Ăn cơm có liên quan gì cậu!” Anh Thái trừng anh An một cái. “Đừng đừng, hai người cùng một giuộc!” Anh Nguu trịnh trọng gật đầu tỏ vẻ tán thành. Lâm Phàm đi theo bọn họ bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hoa Bìm Bìm

Bọn anh Nguu không nói xạo, tay nghề của chị Nguu làm Lâm Phàm ăn đến lưu luyến quên về, nhận chị làm thầy ngay tại chỗ.

Chị Nguu biết cô bé này là ân nhân cứu chồng mình nên càng thân với Lâm Phàm hơn. “Tiểu Phàm à, em ở thành phố S một mình hả?” Chị Nguu nhiệt tình gấp đồ ăn cho cô. “Dạ, vừa tới thành phố S.” “Nghe ông già nhà chị nói, em đánh nhau giỏi lắm, một cô bé như em sao lại có bản lĩnh như vậy? Xã hội đen hả?” Chị Nguu nói chuyện không kiêng dè gì cả. “Ha ha, em vừa ra quân.

Không phải xã hội đen.” Lâm Phàm buồn cười nhìn chị. “Hả? Cô mới ra quân? Đơn vị nào thế?” Anh Thái thấy thú vị, tò mò hỏi cô. “Đại đội X.” Lâm Phàm bình thản đáp. “Có đơn vị đó sao? Sao tôi không có ấn tượng?” Anh Thái nghĩ ngợi. “Anh biết cái gì mà biết! Anh xuất ngũ bao nhiêu năm rồi hả?!” Anh Nguu khinh khỉnh lườm anh ta một cái. “Chị Nguu, tối qua anh Nguu xem đầu bóng ở nhà tôi, không có tăng ca.” Anh Thái cảm hận lộ mặt nạ. “Phụt!” Anh Nguu hoảng hồn phun một ngụm canh nóng ra, bắn thẳng lên đầu anh An đang cầm mặt ngẫu nhiên. “Cái gì!!! Nguu Đại Bảo!!! Ông còn học nói dối nữa hả!!!” Chị Nguu nổi giận, kêu thẳng tên anh Nguu. Lâm Phàm nín cười đến phát run, mấy người này vui thật. Giữa tiếng nổi bão của chị Nguu cùng tiếng xin lỗi của anh Nguu, ba người còn lại vui đầu ăn cơm.

Đêm khuya dần, ánh đèn êm dịu sáng lên trong thành phố phồn hoa. Sáng ngày thứ ba, Lâm Phàm thu dọn ngăn nắp xong đi đến dưới lầu tòa nhà Tàn thị, giữa các tòa cao ốc san sát nhau, Tàn thị đặc biệt dễ thấy. “Lâm Phàm đến sớm thế.” Anh An cầm bánh hộp gà xuất hiện ở phòng bảo vệ, thấy Lâm Phàm đã ngồi ngay cửa im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, thân hình thẳng đơ. “Vâng, tôi sợ tới trễ.

Anh An tôi có đồng phục không?” Lâm Phàm ngại ngần hỏi. “Hôm qua anh Thái đã lấy một bộ từ chỗ chị Lưu giúp cô rồi.” “Chị Lưu?” “Ừ, bình thường đồng phục của bọn tôi đều do chị ấy làm.” Anh An nói xong lôi chìa khóa ra mở cửa chính phòng bảo vệ, đằng sau mấy nhân viên bảo vệ cũng lục tục tới làm. “Anh Thái nói hôm nay cô đi làm luôn buổi sáng, làm buổi sáng không nóng mấy, cho cô thích ứng đã.” Anh An đưa cô một bộ đồng phục ý bảo cô thay. Lâm Phàm cảm kích nhận lấy, đi vào phòng thay đồ thay ra.

Trùng hợp là bộ đồ này rất vừa người.

Đồng phục bảo vệ ôm lấy thân hình mảnh mai lộ rõ tư thể hiền ngang của cô. “Ha ha đi thôi, cô mới đến còn chưa quen mặt nhân viên công ty, lát nữa đi vào gặp người nào, nếu tôi không nói thì đó là nhân viên, thời gian dài cô sẽ biết hết.” Anh An cũng đã thay xong đồng phục, cười nói với cô. “Vâng, cảm ơn.” Cô và anh An đứng nghiêm ngay cửa chính rộng rãi sạch sẽ, huấn luyện hàng năm khiến cô không bận tâm việc đứng thời gian dài. Càng gần đến giờ làm, càng nhiều người hấp ta hấp tấp vào cổng.

May mà cổng chính Tàn thị cực kỳ rộng rãi.

Lâm Phàm nghĩ bụng. Không ít người ngăn ra khi thấy một bảo vệ nữ đứng ngay cửa, nhưng liền hấp tấp đi quẹt thẻ, tiền lương tiền thưởng khiến bọn họ không hơi đâu mà chú ý đến cô. Qua giờ cao điểm, anh An nhìn chung quanh không thấy ai, đi đến nói nhỏ với Lâm Phàm, “Tất cả đều là nhân viên ở đây, cô không cần nhớ hết toàn bộ, sau này còn nhiều thời gian.” “Vâng, cảm ơn anh An.” Lâm Phàm cảm kích cười với anh ta. Anh An cười ha ha, liếc mắt thấy bóng người cao lớn đi từ xa lại, về mặt căng thẳng, “Đó là ông tổng, cô nhớ kỹ đấy!” Nói xong nhanh chóng đi đến bên kia cửa. Lâm Phàm tò

mở quan sát đối phương, thị lực tuyệt hảo làm cô có thể nhìn rõ đối phương từ xa.

Thân hình cao lớn mặc âu phục vừa người, tóc đen cắt ngắn không phải kiểu dáng của thanh niên bây giờ, cũng không nhuộm màu, càng hiện rõ nét đẹp trai và phong độ.

Gương mặt tuấn tú thoảng nét bất kham

Đôi mắt dài quyền rũ sáng lấp lánh dưới ánh nắng.

Người đàn ông này thật đẹp, Lâm Phàm cho ra kết luận. Tần Vịnh thấy một bảo vệ nữ mặc đồng phục đứng ngay cửa công ty thì kinh ngạc nhìn thêm vài lần.

Ngoài mặt còn giả vờ trấn tĩnh, nhàn nhả lướt qua cửa chính, đi vào thang máy tư nhân. “Chú tịch, đây là lịch trình ngày hôm nay của ngài, mời ngài xem qua.” Thư ký nam cầm một tập hồ sơ đưa cho Tần Vịnh. “Tần Vịnh! Công ty chúng ta thế mà lại có một bảo vệ nữ! Không phải là quý cô nhà nào nghĩ cách lại gần mày đó chứ?” Tổng giám đốc Lâm Lỗi còn chưa vào tới cửa đã bắt đầu âm ỷ lên. Tần Vịnh ra hiệu cho thư ký ra ngoài, về mặt vốn nghiêm túc lập tức thay đổi. Dựa vào trên ghế làm việc sang trọng ngả ngón nói, “Không biết, vừa rồi tao cũng bị hù.” “Lát nữa tao phải đi hỏi người bên bảo vệ coi.” Lâm Lỗi hứng thú nói. “Ừ, nếu có manh mối thì đuổi đi.” Tần Vịnh hình như cực kỳ tin vào sức hấp dẫn của mình. Mãi đến giữa trưa, Lâm Lỗi ào vào phòng làm việc tăm tắp khen lạ, “Tao hỏi kỹ rồi, cũng xem qua hồ sơ con nhỏ đó.

Bộ đội giải ngũ, không có bà con ở thành phố S.

Nghe người của phòng bảo vệ nói, hôm trước cô ta đánh thắng đội trưởng đội bảo vệ mới giành được vị trí này, chúng ta đoán sai rồi.” “Ồ? Đánh một trận? Hôm nay nhìn cô ta không có vết thương trên người mà.” Tần Vịnh cảm thấy thú vị cười nói, một con bé đánh nhau với đội trưởng đội bảo vệ? Cũng to gan ghê. “Sao bị thương được, bảo vệ nói với tao, cô ta trực tiếp giết đội trưởng trong nháy mắt.

Mà còn những hai lần!” Lâm Lỗi hài lòng nhìn gương mặt tươi cười của Tần Vịnh cứng đờ, bụng cảm thấy rất dễ chịu, vừa rồi mình ở phòng bảo vệ làm ông tám cũng có vẻ mặt này. “Dữ dằn vậy á? Nhìn cô ta rất nhã nhặn mà.” Tần Vịnh không tin. “Tao cũng nghi.

Nhưng phòng bảo vệ trừ mấy người hôm đó chuẩn bị giao ca ra, những người khác đều chứng kiến, không lẽ tất cả đều nói láo?!” “Thật khủng bố... Sau này ai cưới cô ta, đúng là xúi quẩy...” Tần Vịnh cười ha ha, tiếp tục xem hồ sơ trong tay, xem chuyện này là một chuyện thú vị. “Đi thôi, đi ăn cơm, thoải mái đi.” Lâm Lỗi sờ sờ bụng mình, nhắc Tần Vịnh đang vui đầu làm việc. Lúc này, Lâm Phàm hoàn toàn không biết bản thân bị người ta đem ra làm đề tài nhiều chuyện, thậm chí đến ông xã tương lai cũng bị gắn cho cái mác đáng thương.

Đang đờ đẫn trong phòng bảo vệ thì thấy anh Nguru hăng hái đi vào. “Phàm tử, đây là cơm hộp chị Nguru của cô kêu anh mang qua cho cô.

Bà ấy nói một cô bé như cô ở ngoài một mình chắc chắn không có ai chuẩn bị những thứ này!” Lâm Phàm cảm động không biết làm sao, lâu lắm rồi không có ai quan tâm mình như thế. “Thay em cảm ơn chị Nguru, kì thật không cần phiền như vậy đâu, em có mang bánh mì.” “Bánh mì sao đủ no, cô ăn đi, buổi chiều tam tẩm anh xuống lấy hộp!” Anh Nguru nói xong lại phăm phăm chạy về phòng mình. Do vừa đói ca, cô phải chờ đến 5 giờ chiều mới bắt đầu gác đến 9 giờ tối.

Vì thế lúc này hết sức rảnh rỗi. Cầm cơm hộp chị Nguru chuẩn bị tí mĩ, cô thong dong ra khỏi công ty, đi đến băng ghế ở công viên gần đó ngồi.

Mở hộp cơm ra, bên trong là cơm trắng thơm phức với thăn bò nấu tiêu đen, còn có cà tím om.

Lâm Phàm nuốt nước miếng, nho nhả cầm đũa lên ăn.

Ở bộ đội, trong thời gian quy định phải ăn xong, vì thế cô luôn ăn theo kiểu trâu ăn mẩu đơn không cảm nhận được ngon lành gì.

Bây giờ rốt cuộc cũng có thể tỉ mỉ thưởng thức rồi. Mặt tròn ngập nụ cười nần nguện, một chút cũng không cảm thấy mình ngồi đây ăn cơm có gì không ổn. “Ừa, đây không phải cô bảo vệ nhỏ kia à?” Lâm Lỗi và Tần Vịnh từ quán ăn gia đình đằng sau công viên đi ra, thấy Lâm Phàm ngồi trên băng ghế trong công viên cúi đầu ăn cơm hộp rất nghiêm chỉnh. “Hình như vậy.” Tần Vịnh hí hóp mắt cẩn thận nhìn lại. “Chắc chắn, ngồi trong công viên hạng sang ăn cơm hộp...” Lâm Lỗi lắc đầu. “Mày cẩn thận cô ta xử mày.” Tần Vịnh bật cười chọc bạn thân, lúc hai người đi ngang qua Lâm Phàm, phát hiện sự chú ý của cô vẫn nằm ở hộp cơm, làm Lâm Lỗi hơi bị dă kích. “Khụ! Khụ!” Lâm Lỗi khụ hai tiếng thật to, Tần Vịnh buồn cười khẽ lắc đầu. Quả nhiên, nhờ có tiếng ho rõ ràng rành rọt đó Lâm Phàm ngẩng đầu ngờ vực nhìn nhìn, kể đó lập tức nhận ra người đứng bên cạnh là ông tổng, theo phản xạ đứng bật dậy thực hiện động tác chào tiêu chuẩn của bộ đội, hùng hồn hô lớn, “Ông tổng!” Lâm Lỗi và Tần Vịnh không dè cô có phản ứng thế này, đực mặt mất mấy giây. Lâm Phàm phản ứng lại, ngượng ngùng đỏ mặt, buông tay làm lễ xuống, một cái tay khác cầm hộp cơm không biết nói gì.

Nhóm anh An từng nhắc cô gặp ông tổng thì cảnh giác chút, kết quả căng thẳng quá lại kính chào theo phản xạ rồi.

Cô tự an ủi, không sao, mình cũng không phạm lỗi, không ai quy định gặp ông tổng không được chào kiểu quân đội. “Ồ... ăn cơm à?” Tần Vịnh đã trải qua đủ loại trường hợp cũng có phần không chịu nổi. “Vâng!” Lâm Phàm đứng thẳng người, cầm chặt hộp cơm hơi hếch cằm lên. “Ăn ngon chứ?” Lâm Lỗi trêu. “Ăn ngon!” Lâm Phàm vẫn đáp lại hùng hồn như cũ. Chân mày Tần Vịnh hơi giật giật, “Lâm Lỗi đi thôi.” Lâm Lỗi cười cùng Tần Vịnh đi về công ty, “Cô bé này khá thú vị.” “Hừ? Nhìn trúng rồi?” Tần Vịnh xi cười liếc anh ta. “Đáng vẻ không tẻ nhưng căn cứ miêu tả của đội bảo vệ, sau này nếu tao và cô ta tranh chấp có khả năng bị đánh chết, không đáng.” Lâm Lỗi thành thật lắc đầu. “Không phải mày vẫn luôn tôn thờ ‘chết dưới hoa mầu đơn làm quý cũng phong lưu’ sao?” Tần Vịnh vất áo khoác trên tay lên lưng ghế, chọc ghẹo Lâm Lỗi. “Cô này nhiều lắm là hoa bìm bìm thôi, cách mẩu đơn còn xa lắm.” Đầu bên kia, hoa bìm bìm Lâm Phàm bình tĩnh ăn xong cơm hộp cũng về công ty, đi vào phòng vệ sinh rửa sạch hộp cơm của chị Nguru. “Lâm Phàm à, buổi chiều cô không có trực, không cần ở lại đâu, có thể về nhà nghỉ hoặc đi đâu thì đi, trước 5 giờ chiều có mặt là được.” Anh Thái cầm danh sách nhân viên nói với Lâm Phàm. “Được, tôi biết rồi.” Lâm Phàm ôn hòa trả lời, cất hộp cơm vào ngăn tủ của mình, tính đợi trước khi anh Nguru tan tầm

đem hộp cơm trả lại. Ngày cứ như thế bình an trôi qua.

Một tuần sau Lâm Phàm đã nhận mặt đại khái mấy trăm nhân viên công ty, cũng hết sức thích ứng với công việc cạnh tranh. “Lâm Phàm, hôm nay cô có bận gì không?” Bảo vệ Hoàng Bản nhìn cô chờ đợi. Lâm Phàm cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc đầu khẳng định, “Không có, sao vậy?” “Hi hi, hôm nay không phải thất tịch sao, tôi không đi với bạn gái cô ấy sẽ nổi nóng đấy, nhưng tối nay tôi phải gác đêm, chúng ta đổi ca được không?” Hoàng Bản hơi ngại ngùng nói, ngày lễ này mọi người đều không chịu đổi với mình. “Được thôi.” Lâm Phàm sáng khoái đồng ý, với cô mà nói, ngày lễ chỉ làm những người hạnh phúc được hạnh phúc hơn, còn người cô đơn càng cô đơn hơn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tần Vịnh Sợ Ma

Hoàng Bản vừa nghe Lâm Phàm đồng ý dứt khoát như thế, kích động như mở cờ trong bụng: “Thật à? Ha ha, Lâm Phàm tôi biết cô là người tốt mà! Vậy quyết định thế nhé! Ngày mai tôi vào thay ca sáng cho cô! Hôm khác mời cô ăn cơm nhé!” “Hi hi được mà.” Lâm Phàm thật thà cười. Vốn 9 giờ tối tan ca, Lâm Phàm trực thay Tiểu Hoàng nên không làm thủ tục giao ca mà đứng luôn đến 11 giờ. Cẩn thận kiểm tra cánh cửa kính xa hoa xem đã khóa kỹ hay chưa, sau đó cầm đèn pin leo lên cầu thang đi kiểm tra cửa nẻo các phòng làm việc từng tầng một, tắt đèn huỳnh quang do một số nhân viên cầu thả quên tắt. Hành lang thênh thang tối tăm dội lại tiếng bước chân mình, từng tiếng từng tiếng rõ mồn một trong đêm đen, phía trước tối thui giống như một cái động đen không đáy, dường như sẽ xuất hiện cái gì đó khủng bố bất kỳ lúc nào, làm người ta sờn tóc gáy.

Nhưng Lâm Phàm là ai chứ? Mũi nhọn của đội lính đặc công, cầm súng giết bao nhiêu người, có cái gì chưa gặp? Cho dù nhìn thấy xác chết thối rữa ở bên ngoài, cô cũng có thể tỉnh bơ ngồi một bên ăn bánh quy khô sau đó tiếp tục theo dõi mục tiêu. Tần Vịnh ngồi ở tầng cao nhất, mãi chuyên tâm vào công việc trong tay đột ngột phát hiện bây giờ đã khuya lắm rồi, dụi dụi đôi mắt cay xè cầm áo khoác trên ghế lên chuẩn bị về nhà.

Nhưng vừa ra khỏi phòng làm việc thấy ngoài hành lang tối om, lạnh ngắt lại trông trái thì trong lòng bắt đầu ròn rợn.

Nhược điểm trí mạng của Tần Vịnh là sợ ma, xem xong rồi là mất ngủ nguyên đêm.

Tuy hẳn không tin chuyện có ma quỷ nhưng da đầu vẫn sẽ tê rần. Tần Vịnh định thản, cố lấy thêm can đảm, đều tại Lâm Lỗi ngày hôm qua đưa một bộ phim ma cho hẳn xem, lấy cái có rất hay ho là rèn luyện can đảm.

Thật ra là muốn đem hẳn ra làm trò cười.

Tần Vịnh cảm hận nghĩ rằng, nếu không tại bộ phim ma đó, hẳn cũng không đến nỗi rụng tóc gáy ngay trong công ty mình thế này. Cố thở đều, bước nhanh tới thang máy, âm thầm cảm thấy may mắn vì cảnh mất mặt này của mình không có ai thấy.

Nhưng cái thang máy này rề rề mãi không chịu đi lên, Tần Vịnh lại bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn, mấy cảnh trong phim từng cảnh từng cảnh một hiện lên trong óc.

Bất giác lùi ra sau một bước, sợ cửa thang máy sẽ thành linh mở ra, có một người mặt mày trắng nhách hoặc là một con ma từ bên trong xông ra. Đột nhiên, hành lang vang lên tiếng bước chân rõ mồn một từ xa lại gần, chui vào trong lỗ tai Tần Vịnh nghe vừa u oán vừa thê lương.

Một giọt mồ hôi lạnh chậm rãi lăn từ trên trán hẳn xuống.

Lần này mình tiêu rồi! Nửa đêm nửa hôm, tầng lầu này của mình sao lại có người! Máy móc xoay đầu từ từ về phía phát ra tiếng chân, chỉ thấy ánh đèn đang đi về phía hẳn, lọt vào mắt hẳn giống như ánh sáng thần thánh. “Ông tổng?” Lâm Phàm hơi bất ngờ nhìn về mặt kỳ quái của Tần Vịnh. “Cô... là bảo vệ kia?” Tần Vịnh đột nhiên có cảm giác may mắn gặp được đồng bọn.

Người sợ ma đều có chung một đặc điểm, chỉ cần có bạn thì yên tâm hẳn lên. “Vâng, giờ ông chủ mới tan làm sao?” Lâm Phàm vừa cẩn thận kiểm tra cửa nẻo chung quanh vừa tự nhiên trả lời Tần Vịnh. “Đúng thế, cô trực tối nay à? Tôi nhớ trực đêm chỉ cần ở phòng bảo vệ hết đêm là được?” Đột nhiên Tần Vịnh thấy bội phục cô, một mình ngủ ở cái chỗ rộng rãi tối thui này cả đêm, kinh khủng quá đi. Đang chờ Lâm Phàm trả lời, tiếng chuông báo thang máy đến “ding” một tiếng.

Tần Vịnh vội vàng ấn nút dừng thang máy, nói với Lâm Phàm “Cùng đi xuống đi.” Mới qua màn hoảng hồn vừa nãy, lá gan Tần Vịnh nhỏ hẳn đi không giống một người đàn ông nữa. Tất nhiên Lâm Phàm không biết suy nghĩ trong lòng hẳn, còn cảm thấy ông tổng này không tệ, ừ một tiếng liền theo hẳn vào thang máy.

Tần Vịnh khe khẽ thở phào, an toàn rồi... “Ông tổng ông sợ lắm hả?” Lâm Phàm giới quan sát cảm thấy được vừa rồi người hẳn cứng ngắc. “Sợ... sợ cái gì? Tôi làm gì mà phải sợ?” Tần Vịnh chết còn mạnh miệng. Lâm Phàm ngoe đầu nghĩ ngợi, quả thật chẳng có gì phải sợ hết, có lẽ mình nghĩ nhiều quá, liền im lặng không nói, đỡ mặc công đặc tội ông tổng. Ding. Thang máy đã xuống đến lầu một.

Lâm Phạm chuẩn bị đi ra lại bị Tần Vịnh gọi giật lại. “Này, khoan đã!” Lâm Phạm nghi hoặc quay đầu, nhìn Tần Vịnh thắc mắc. “Bây giờ lối ra bãi đậu xe chắc cũng đóng rồi, cô đi cùng với tôi đi.” Tần Vịnh lung tung nói, giọng hoài, cảnh trong phim kinh dị thường xuyên xuất hiện ở tầng hầm giữ xe nhất.

Hơn nữa, bộ phim Lâm Lỗi chết bầm chết dập kia đưa diễn ra ngay chính bãi xe lúc nửa đêm. “Nhưng bên trong cửa chính có công tắc mở.” Lâm Phạm cho là ông tổng quên chuyện này, tốt bụng nhắc nhở. “Tôi biết công tắc ở đâu, kêu cô đi thì cô cứ đi đi.” Tần Vịnh thô lỗ, ra sức che giấu tâm tình của mình. “Rồi!” Lâm Phạm cảm thấy cầm tiền của người ta thì phải giải nạn cho họ.

À không, cầm lương của người ta thì phải khiến người ta thoải mái.

Ông tổng không phải kêu cô đi ấn công tắc mở cửa thôi sao, cho dù bắt cô chế một cái công tắc khác cô cũng phải nghĩ cách làm. Bãi đậu xe dưới tầng hầm càng trống trải, tối tăm hơn, kinh dị hết như trong tưởng tượng của Tần Vịnh.

Bình thường tuy Tần Vịnh miễn cảm với những thứ này hơn người khác nhưng cũng không đến nỗi nhất gan thế này, cũng thường hay tan ca nửa đêm xuống bãi đậu xe.

Công tắc nội bộ nằm ở đâu hần cũng biết rõ, chỉ là bộ phim ma của Lâm Lỗi ác độc cực kỳ kia đã kích thích hần triệt để.

Tần Vịnh hận thiếu điều nghiêng nát hàm răng. Nghiêng đầu nhìn cô bảo vệ đi bên cạnh, vẻ mặt bình tĩnh như thường, không nhận được hỏi “Cô tên gì?” “Bảo cáo ông tổng, tôi tên Lâm Phạm.” Trả lời nề nếp đầu ra đẩy làm mất Tần Vịnh giật giật. Chui vào trong chiếc xe quen thuộc của mình, Tần Vịnh cảm thấy rất cuộc hồi tỉnh lại rồi.

Mở đèn xe lên thấy Lâm Phạm đã đi ra cửa chính ấn công tắc nội bộ, từ đầu đến cuối hần cứ cảm thấy cô gái này là người ngoài hành tinh. Chiếc xe việt đã bóng bảy vững vàng ra khỏi bãi xe lao vút vào bóng đêm.

Lâm Phạm lại ấn công tắc, trở về phòng bảo vệ khóa cửa rồi vào phòng trực.

Phòng trực gác rộng rãi có rất nhiều màn hình nhỏ hiển thị tất cả các nơi trong công ty, đương nhiên phòng làm việc của cấp trên không có gắn camera.

Lâm Phạm ngồi trên ghế, cầm một tờ báo, cứ xem mười phút lại liếc màn hình theo dõi một lần.

Thật ra bảo vệ trực đêm không có siêng năng như vậy, cứ việc ngủ thẳng, thời buổi thanh bình này lấy đâu ra lắm chuyện bất trắc chứ. ~~~~~ “Lâm Phạm! Cảm ơn cô, cô tan ca đi.” Tầng sáng Tiểu Hoàng đã chạy tới phòng trực chuẩn bị đổi ca.

Lâm Phạm ần ần giữa chân mày, mỉm cười với anh ta “Được rồi, vậy tôi về đây.” Đi phòng thay đồ của bảo vệ thay lại thường phục xong mới ra khỏi công ty.

Không khí sáng sớm thấm vào lòng người, Lâm Phạm hít sâu một hơi quyết định chạy bộ trở về.

Sau khi xuất ngũ không thường xuyên rèn luyện, cô có cảm giác xương cốt mình sắp ri sét rồi. Người trên đường thưa thớt, không ít quầy bán đồ ăn sáng đã bày hàng từ sớm, bắt đầu một ngày kiếm sống bận rộn.

Lâm Phạm thoải mái nương theo dòng người đi về nhà trọ. Buổi sáng, Tần Vịnh đeo cặp mắt viền đen hậm hực bước vào công ty.

Đặc biệt chú ý hai bảo vệ cao to đứng ở cửa, trong lòng có cảm giác hơi quái lạ. “Tổng giám đốc Lâm đâu?” Tần Vịnh đến phòng marketing của Lâm Lỗi, vẻ mặt chẳng lành, giọng điệu bức bối hỏi trợ lý của Lâm Lỗi. “Chủ tịch, tổng giám đốc Lâm đi gặp khách hàng rồi, chờ anh ấy về tôi sẽ thông báo anh ấy đi gặp ngài.” Trợ lý dè dặt đáp.

Mới sáng sớm mặt ông tổng làm gì mà thôi thế? Đạp cút chó à? “Hừ, hần mà về bảo hần lần lên gặp tôi.” Tần Vịnh nói xong sai chân bò đi.

Hần đem nguyên nhân làm mình nhất gan giận cá chém thớt lên đầu kẻ cho hần xem phim ma, Lâm Lỗi.

Nếu không phải Lâm Lỗi dùng kế khích tướng ép hần xem, hần cũng không cần sợ hãi như thế! Tần Vịnh càng nghĩ càng cảm thấy đúng. Buổi trưa, ăn xong cơm trưa Lâm Lỗi mới dùng đĩnh về công ty, nghe trợ lý dè dặt thông báo chuyện buổi sáng sắc mặt Tần Vịnh không tốt đến tìm xong, hần hí hửng không thôi, chắc chắn phim ma ngày hôm qua có tác dụng rồi! Cực kỳ hào hứng đập thang máy lên lầu chót. “Bé Vịnh Vịnh, sợ rồi à, hả? Sờ sờ đầu xem sợ không nào ~” Tên Lâm Lỗi này, chỉ một chữ, hèn! Đã đạt đến trình độ mặt không hèn nhưng lòng hèn, chữ người và chữ hèn hợp lại làm một. Mặt Tần Vịnh âm u, bẻ gãy bút trong tay nghiêng răng nghiêng lợi, “Mày muốn chết thì nói một tiếng.” “He he, he he.” Lâm Lỗi rất thích thời, vừa thấy con cọp nổi khùng là không dám sờ mông cọp nữa. “He he, he he.” Tần Vịnh thỉnh linh cũng cười gian theo, làm Lâm Lỗi có cảm giác chẳng lành. “Nghe nói gần đây cô đang sốt ruột tìm người cho mày xem mắt hả.” Tần Vịnh đột nhiên nói bằng giọng điệu hết sức ân cần. Thấy Lâm Lỗi cảnh giác nhìn mình, tâm tình khá hần. “Sáng sớm cô xin nghỉ phép dùm mày, nói mày bận quá không có thời gian đi xem mắt.” Tần Vịnh còn tỏ ra nghiêm túc, bùi ngùi nói tiếp “Tao cảm thấy tao không phải một cấp trên vô tình, sao có thể cắt đứt nhân duyên và tuổi thanh xuân của nhân viên chỉ vì công việc được chứ!” Tay chân Lâm Lỗi phát rét “Anh... anh họ mày...” “Ài! Tuy tao chỉ lớn hơn mày hai tháng nhưng cũng nên kêu tao là anh họ!” “Em yên tâm, anh họ vì nhân duyên của em, lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ.

Cho nên tao quyết định, đáp ứng yêu cầu của cô cho mày nghỉ phép một tuần, mày tha hồ mà đi xem mắt.” “Anh họ!!!” Lâm Lỗi thét lên thảm thiết, tình tình bà già nhà hần, tìm mày cô nàng đến xem mắt, muốn kinh dị cỡ nào là có cỡ đó.

Cô nào cô nấy giống y mấy bà sư già uyên bác trong núi sâu thời kỳ những năm 50 thế kỷ trước.

Hắn chịu không thấu đâu. “Chủ tịch!” Tiếng con gái còn thê thảm hơn Lâm Lỗi xộc vào. “Chủ tịch không xong rồi! Lão Lý lần trước biển thủ tiền công ty bị đuổi việc đang ở đại sảnh lầu một gây sự đòi phải gấp ngài, nếu không sẽ cho nổ cao ốc.” “Làm sao lão ta vào được?” Tần Vịnh trấn định ngoài dự đoán. “Lão ta lừa bảo vệ nói thủ tục bàn giao chưa hoàn tất, bảo vệ mới thả cho lão vào.” Nữ thư ký phụ trách ngoại giao biết lần này phòng bảo vệ xui xẻo rồi. “Đi xuống xem thử.” Tần Vịnh đứng dậy chuẩn bị xuống lầu. “Không được đâu chủ tịch, thất lung lão Lý quần thuốc nổ, ngài đi xuống nguy hiểm lắm

Đội trưởng bảo vệ nói tôi báo ngài đi thang máy tự nhân xuống bãi xe đi thẳng đến chỗ an toàn.

Chúng tôi đã báo cảnh sát rồi.” Nếu ở cổ đại nữ thư ký tuyệt đối là một người trung thành với chủ. “Hừ, thuốc nổ? Lão ta cũng có bản lĩnh, không phải lão muốn gặp tôi sao.” Tần Vịnh trung bộ mặt lạnh tanh đá đá Lâm Lỗi đang chìm ngập trong thế giới bí hiểm của mình, khí thế hùng hồn đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Có Người Muốn Nổ Cao Ốc?

“Tần Vịnh!!!!!! Thăng oắt con!!!!!! Mày lần ra đây cho tao!!!!!!!!!!!!!!” Đại sảnh lầu một đầy người là người, không ít người nhất gan đã chạy ra khỏi cao ốc. Lão Lý cời áo khoác, thất lung quần đầy thuốc nổ đỏ thắm, một tay cầm bật lửa tay kia cầm kíp nổ, đứng giữa đại sảnh kêu gào âm ỷ như bị tâm thần. “À, ông tổng xuống rồi.” “Không phải chứ! Chủ tịch cũng lớn gan thật, tôi thấy lão Lý điên rồi.” Đám người lại bắt đầu xôn xao một trận, mọi người đều chăm chú nhìn Tần Vịnh thản nhiên đi đến giữa đại sảnh, đối mặt với lão Lý. “À, oắt con! Rốt cuộc mày cũng xuống rồi! Mày nói đi! Tao sắp về hưu rồi, mày hao tâm tổn sức sa thải tao, có phải không muốn cho tao sống không!” Lão Lý mất đi khoản tiền nghỉ hưu, thần kinh có vẻ không bình thường. “Thứ nhất, ông còn chưa đủ tư cách khiến tôi vất óc suy nghĩ.

Thứ hai, nguyên nhân ông bị sa thải là vì ông tham ô công quỹ của công ty, tự ông biết rõ hơn ai hết.” Tần Vịnh cười nhạo, Lâm Lỗi đứng bên lại có phần lo lắng, hắn thấy lão Lý nghe Tần Vịnh nói xong thì móc từ thất lung ra một con dao. “Cho dù tao tham ô, chỉ vì chút công quỹ đó mà mày đuổi tao! Tao đã làm việc từ thời ba mày! Thăng ranh con!!!” Lão Lý tức đến nổi nói năng không kiêng nể gì nữa.

Loại người như vậy, vĩnh viễn không nhìn thấy cái sai của mình, chỉ biết đổ tất cả lỗi lầm lên đầu người khác, cho rằng người ta không thông cảm cho mình. “Hiện giờ công ty do tôi quản lý, nếu không phải nể mặt ông làm việc cho ba tôi, với khoản tham ô đó của ông hoàn toàn có thể truy cứu trách nhiệm trước pháp luật.” Tần Vịnh một chút cũng không bận tâm con dao trong tay lão, hắn chỉ sợ ma mà thôi. “Tao chém chết mày!” Lão Lý phát hiện mình hoàn toàn lép vế, mắt đỏ vằn lên hươu dao trong tay bỏ về phía Tần Vịnh. Đám đông thấy lão Lý hươu dao liền bắt đầu la hét, vài bảo vệ vội vàng vây lấy Tần Vịnh bảo vệ ông tổng đề phòng bắt trộm. “Tần Vịnh mày mau lên lầu!” Lâm Lỗi sốt ruột nói. “Không cần, các anh sơ tán đám đông trước đi.” Tần Vịnh lạnh lùng bình tĩnh phân tích tình hình trước mắt.

Nếu trên người lão ta có buộc thuốc nổ thật, một khi phát nổ trong đám đông tổn thất sẽ nặng nề hơn. Đang lúc bọn anh Hắc vội vàng sơ tán mọi người thì, một đám người từ ngoài cửa xông vào nữa. “Ba!” Một gã đàn ông cao to kêu lão Lý, mọi người mừng rỡ, người can ngăn đến rồi! Ai ngờ gã kia hung dữ nói, “Ba! Bọn nó đánh ba hả?!” Lúc này mọi người mới biết, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, cùng nhau đến gây sự. “Đang nào tao cũng không còn gì nữa! Muốn chết thì cùng chết! Đề tao làm thịt thẳng nhai họ Tần kia!” Lão Lý như được đồ thêm dầu. “Còn gây ra đó làm gì, đánh cho tao!” Con trai lão Lý tất nhiên biết tình huống trước mắt là thế nào, đằng nào cũng chả có kết cục tốt, còn không bằng cá chết lưới rách.

Mọi người đừng ai mong hạ cánh êm đẹp. Hiện trường hỗn loạn.

Tất cả bảo vệ đều đổ xô lên áp chế đám gây sự song những kẻ này cũng chẳng phải ăn chay trường, tên nào tên nấy đều lăn lộn trên đường phố, đánh nhau đều không cần mạng. Ngay lúc đang chiến đấu kịch liệt, một cô gái cao gầy mảnh mai nhanh chóng tiến vào, lôi từ trong túi ra một cây côn nhỏ dài cỡ chiếc đũa nhưng thô hơn rất nhiều, dùng sức vung trong không khí một cái, côn nhỏ lập tức biến thành trường côn.

Nhảy bén phân tích ra kẻ cầm đầu là ai, quyết đoán tấn công lão Lý.

Mấy gã đàn ông đứng ở lối vào tấn công cô, cô múa côn trong tay, chiều nào chiều nấy gọn gàng trí mạng, dứt khoát quát xuống vai đối phương, chỉ nghe tiếng khớp xương gãy răng rắc, liền đó nhanh nhẹn tung một cú đá hậu, một gã khác theo tiếng ngã xuống.

Động tác sắc bén dứt khoát, thoáng cái liền đến bên cạnh lão Lý lúc này đang vung dao xông về phía Tần Vịnh.

Trường côn trong tay quát xuống, nhẹ nhàng đánh rớt dao trong tay lão Lý, thuận thế đá vào đầu gối lão ta, lão Lý đau quá gào như giết heo ngã quỵ xuống đất. “Đánh con đi này cho tao!!!!” Con trai lão Lý nghe ông già mình la thảm mới phát hiện một con nhỏ nhảy vào, hơn nữa còn nhanh chóng giải quyết mấy tên đàn em của mình. Mà đám đông từ lúc cô gái vào liền phát hiện tình thế đã đảo ngược, hiện trường im phăng phắc.

Tần Vịnh kinh ngạc nhìn Lâm Phạm ung dung đánh nhau với mười mấy gã đàn ông một cách thành thạo chỉ nhờ vào một cây trường côn trong tay, à không, phải nói là thu dọn mới đúng. “Cái này... không phải đang xem phim hành động chứ.” Lâm Lỗi không dám tin lấp bắp. “Chẳng trách chỉ mấy giây đã hạ gục đội trưởng bảo vệ...” Tần Vịnh cũng kinh hồn rồi, nghe thấy và chứng kiến tận mắt là hai chuyện khác nhau. “Dừng tay!! Nếu không tao kích nổ đó!!!!” Lão Lý thấy cô ta ra tay đánh con mình không thương tiếc, tuy lão không hiểu nhưng cũng nhìn ra được con nhỏ này có thể đánh chết con

mình. Lâm Phàm chụp lấy cánh tay con trai lão Lý đang định vịn gậy, nghe la kích nổ thì mạnh tay hơn, không chần chừ lấy một giây trực tiếp vịn gậy tay con lão, sau đó cả người bật lên nhanh nhẹn vọt tới chỗ lão Lý.

Trong khoảnh khắc nhanh như chớp giật, một tia sáng trong tay Lâm Phàm xẹt qua, thuốc nổ trên lưng lão Lý đột nhiên rớt xuống, lập tức Lâm Phàm tung cho lão Lý đang đỡ đầu một đá.

Cái chân dài thẳng tắp đá thẳng vô cằm lão, thân hình nặng trĩu của lão Lý bị bồng lên khỏi mặt đất mấy cen-ti-mét, kể đó nặng nề rớt xuống đất sùi bọt mép. Trờ hề đến đây hạ màn. Có một câu nói rất hay, cảnh sát luôn đợi sự việc kết thúc mới xuất hiện.

Cảnh sát đặc nhiệm được huấn luyện đặc biệt nhận thông tin báo nguy cấp tới, bao vây toàn bộ đại sảnh. “Buông vũ khí trong tay xuống!” Một cảnh sát cầm loa gọi Lâm Phàm.

Vì Lâm Phàm không mặc đồng phục nên nhất thời bọn họ cho rằng cô gái này cũng tham gia gây rối. Lâm Phàm không để ý lắm chỉ trường côn trong tay xuống đất vẩy một cái, trường côn nhảy mất lại thu nhỏ thành đoản côn. “Cô ấy là bảo vệ công ty chúng tôi đây.” Anh Thái đi tới chỗ cảnh sát giải thích. Lâm Phàm đi tới chỗ bao thuốc nổ, móc con dao nhỏ giấu trong người ra rạch lên, cẩn thận xem xét, đứng dậy nói với anh Thái. “Anh Thái, không phải thuốc nổ, chỉ là pháo tếp bình thường.” Mọi người hết biết nói gì. Mọi chuyện sau đó xử lý rất nhanh, một đám gây rối bị giải lên xe cảnh sát, anh Thái và mấy bảo vệ, còn có Tần Vịnh đều đi lấy lời khai. Mọi người còn lại bị cấp trên các phòng ban ra lệnh đều trở về vị trí làm việc, chỉ là thêm phần kính nể cô nữ bảo vệ mỗi ngày đứng trước cửa, thậm chí có vài người còn hằng hái định hái cô làm sư phụ. Sở cảnh sát, Tần Vịnh ghi xong lời khai ngồi ngay cửa, về mặt hoang mang. “Ông tổng vừa rồi không bị thương chứ?” Anh Thái ngồi bên cạnh quan tâm hỏi han. Tần Vịnh lắc đầu, còn chìm đắm trong tình cảnh hồi nãy.

Lâm Phàm bẻ gãy tay con trai lão Lý, tàn nhẫn khiến hắn rét run. “Tần Vịnh, sao thế?” Lâm Lỗi có phần sốt ruột chạy vào sở cảnh sát, lo lắng nhìn Tần Vịnh. “Không sao, có thể đi rồi.” Tần Vịnh đứng dậy, chuẩn bị cùng Lâm Lỗi đi về. Đột nhiên, cửa phòng hỏi cung mở ra, Lâm Phàm bình tĩnh đi ra, tựa hồ vừa nãy người đánh bị thương mười mấy tên đàn ông không liên quan đến cô. “Lâm Phàm, không phải hôm nay cô nghỉ sao, sao lại về công ty?” Anh Thái đến lúc này mới nhớ ra, hỏi cô. Lâm Phàm xấu hổ gãi đầu, “Tôi về nhà ngủ một giấc mới phát hiện bỏ quên ví tiền ở công ty nên quay lại lấy.” “Ôi cha, lại quên cầm ví nữa rồi.” “Ha ha, không sao, tôi đưa mọi người về công ty.” Lâm Lỗi cười hi hi, sáng khoái nói với bọn họ. “Cô Lâm không phải đến từ Thiếu Lâm Tự chứ? Hay là núi Võ Đang? Dùng công phu môn phái nào vậy?” Dọc đường miệng Lâm Lỗi không ngừng ngâm lại được, mà mồ hôi lạnh trên mặt Lâm Phàm càng lúc càng nhiều. “Tôi từ bộ đội ra...” Tần Vịnh ngồi ở ghế lái phụ nhìn Lâm Phàm ngồi sau qua kính chiếu hậu, người có bản lĩnh như vậy không nên có cảm giác tự ti mới phải, mặc dù cô giấu diếm rất tốt. Buổi tối, trong căn nhà xa hoa trang nhã của gia đình Tần Vịnh, ba mẹ Tần Vịnh ân cần quan tâm hỏi han. “Tần Vịnh, chuyện hôm nay giám đốc sở cảnh sát đã gọi cho ba rồi.

Việc này không đơn giản, nếu không có người chăm sóc lão Lý kia không dám làm to chuyện vậy đâu.” Ông Tần bình tĩnh phân tích. “Vĩnh nhi có bị thương không? Sau này có chuyện như vậy con đừng xông lên trước.” Bà Tần lo lắng nhìn con trai. “Ba, mẹ, con không sao, hai người đừng lo.” Tần Vịnh không biết làm sao, cúi đầu ăn cơm. “Cậu đừng lo, nếu không yên tâm thì sắp xếp một vệ sĩ cho Tần Vịnh là được!” Lâm Lỗi cười gian. Sao Tần Vịnh không biết suy nghĩ của Lâm Lỗi được, chẳng phải là bảo thủ việc mình để hắn đi xem mắt sao. “Tiểu Lỗi nói có lý lắm, ba nó, tìm cho Tần Vịnh một vệ sĩ để đề phòng, ừ đầu...” Bà Tần cảm thấy đề nghị của Lâm Lỗi cực kỳ hay. “Mẹ, hai người đừng lo lắng hão hĩnh, thêm vệ sĩ đi theo mỗi ngày con lại thêm chuyện đối phó.” Tần Vịnh bực bội nói. “Mẹ mầy nói có lý, lát nữa ba kêu người chọn người phù hợp.” Ông Tần tán đồng quan điểm của bà Tần.

Mình thương dễ tránh ám tiền khó phòng, phòng họa khi chưa xảy ra vẫn tốt hơn. “Hi hi, cậu, con chọn được một người! Hôm nay nhờ cô ấy ra tay mới dẹp được đám kia đó.” Lâm Lỗi thấy sắp có kịch xem càng cười sáng lạn. “Hà?” “Hà?” Ba mẹ Tần Vịnh không hẹn mà cùng thắc mắc nhìn Lâm Lỗi. “Hi hi, còn không phải nữ bảo vệ của công ty đó sao.

Con điều tra rồi, là bộ đội xuất ngũ, hơn nữa theo điều tra của con còn là lính đặc công nữa! Mấy tháng nữa sẽ đi nhận công tác ở đội đặc nhiệm.

Dùng cô ấy rất có lợi, thứ nhất, cô ấy là bảo vệ của công ty, ban ngày có thể ở công ty bảo vệ an toàn của Tần Vịnh, buổi tối tan tầm cũng có thể thuận đường về chung.

Thứ hai, cô ấy là nữ, có thể giảm bớt sự đề phòng của đám bí ổi kia.

Thứ ba, bản lĩnh của cô ấy bọn con đều chứng kiến tận mắt rồi, đến đội trưởng bảo vệ cũng bị cô ấy hạ gục trong một chiêu, khó mà tìm được người lợi hại hơn.

Thứ tư, cô ấy không có người thân ở thành phố S, có thể đề phòng bọn chúng lợi dụng người nhà uy hiếp cô ấy làm phản.

Thứ năm, vài tháng nữa cô ấy sẽ chuyển nghề sang đội đặc nhiệm, cũng có thể cắt đứt tâm tư không nên có của cô ấy với Tần Vịnh.

Thứ sáu... “Đủ rồi! Chọn cô ấy đi!” Ông Tần càng nghe càng cảm thấy người này quá thích hợp, cứ như là sinh ra vì Tần Vịnh vậy, đặc biệt là điểm thứ tư, nói đúng tâm lý ông. “Mấy tháng nữa cô ta sẽ đi đội đặc nhiệm làm?” Tần Vịnh ngờ vực nhìn Lâm Lỗi, cho là hắn nhầm lẫn. “Thật đó, tao quên nói với mầy rồi à? Hôm nay trước khi đi sở cảnh sát tao đặc biệt tìm người điều tra.” Về mặt Lâm Lỗi rất tin tưởng. “Hừ, cô ta xem chỗ chúng ta là cái gì? Chỗ làm thuê tạm thời?” Tần Vịnh bất mãn. “Mẹ cũng cảm thấy người Tiểu Lỗi nói được đấy.” Bà Tần trầm ngâm nửa ngày cảm thấy Lâm Lỗi nói chọn người này quả thật không sai. “Quyết định như vậy đi, ngày mai ba đến công ty gặp cô bảo vệ đó.” Ông Tần cũng có nghe sơ sơ về cô bảo vệ dũng mãnh này, giám đốc sở cảnh sát lúc gọi điện thoại cho ông có nhắc qua.

Chương 7: Tần Vịnh Là “Cậu Bé” Quàng Khăn Đỏ?

Sáng sớm ngày kế tiếp, ông Tần ngồi chiếc xe việt dã của Tần Vịnh đến công ty, không trực tiếp đi thang máy từ dưới tầng hầm lên lầu mà đặc biệt lượn lơ trước cổng quan sát nữ bảo vệ kia. Lâm Phàm hoàn toàn không biết trên trời giáng xuống cho mình nhiệm vụ cùng với một người, vẫn đứng ở công như thường ngày.

Có điều hôm nay, người ra người vào cả một ngày đều nhìn trộm cô với ánh mắt kì lạ. Nhất là người đàn ông đứng tuổi bên cạnh ông tổng hồi nãy, cứ nhìn mình chằm chằm “Là người đó? Nhìn rất thanh tú, lợi hại như vậy thật sao?” Ông Tần có vẻ không tin, hỏi lại.

Tần Vịnh bắt đầu đi gặt đầu, lúc đầu mình cũng có cảm giác như vậy.

Phải nói là trước ngày hôm qua hẳn luôn cho là thế. “Có thể đi phòng bảo vệ lấy video camera quay ngày hôm qua xem.” Tần Vịnh đề nghị, nói xong vô thang máy lên phòng làm việc. Ông Tần gặt đầu, một mình đi đến phòng bảo vệ, kêu anh Thái lấy video quay buổi chiều hôm qua ra. Vừa giờ sau, về mặt ông Tần kinh ngạc, ngồi trong phòng bảo vệ, “Anh kêu cô bé đó vào đây, tìm người trực thế.” Ông Tần dặn anh Thái.

Anh Thái hơi lo lắng gặt đầu, không biết ông chủ tịch muốn tính toán gì đây. Lâm Phàm cũng mù tịt, chẳng lẽ ngày hôm qua xuống tay nặng quá? “Cô là Lâm Phàm?” Ông Tần hỏi, cực kỳ có khí thế.

Lâm Phàm gặt đầu đứng mực “Vâng”. “Theo tôi biết, cô không có người thân ở thành phố S, sao lại một mình tới đây?” Ánh mắt sáng suốt của ông Tần cứ nhìn cô chằm chằm. “Đây là quê của bà ngoại tôi.” Lâm Phàm nói ngắn gọn, cũng không tính thảo luận xa hơn. “Tôi cũng không vòng vo với cô làm gì.

Chuyện ngày hôm qua của lão Lý làm tôi lo lắng an toàn của Tần Vịnh, cô đồng ý làm vệ sĩ cho nó chứ?” “Vệ sĩ?” Lâm Phàm nghi hoặc nhìn ông. “Ừ, ban ngày cô cứ làm việc ở công ty, chỉ cần sau khi tan làm bảo vệ an toàn của Tần Vịnh.

Thù lao tuyệt đối không trả thiếu cho cô.” “Tần Vịnh... là ai?” Rốt cuộc Lâm Phàm cũng thốt lên thắc mắc trong lòng. Ông Tần ngó ra mấy giây, bật cười: “Là ông tổng của các cô.” “Rõ, tôi nhất định bảo vệ ông tổng an toàn!” Lâm Phàm đã hiểu, loại nhiệm vụ bảo vệ con tin này cô rành quá! Ông Tần hơi bất ngờ vì Lâm Phàm thẳng thắn, còn cho là cô sẽ thừa cơ ra giá. “Chỉ là như vậy cô sẽ mất đi thời gian riêng tư.

Đương nhiên có đền bù, Tần thị tuyệt đối không để cô chịu thiệt.” “Vâng, có điều vài tháng nữa tôi sẽ chuyển nghề, đến chừng đó...” Lâm Phàm hơi khó xử. “Không sao, chỉ cần hai tháng này thôi, chúng tôi tự nhiên sẽ truy ra người đứng sau.” Ông Tần trầm giọng. “Vâng! Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Lâm Phàm đứng thẳng tắp, đồng ý trả lời. Ông Tần hài lòng gặt đầu.

Tần Vịnh cứ thế bị phân phát ra ngoài. Chạng vạng, Lâm Phàm quẹt thẻ tan ca xong liền leo lên lầu chót, đứng ngoài cửa phòng làm việc của Tần Vịnh, yên lặng chờ đợi. “Sao cô ở đây?” Tần Vịnh kinh ngạc nhìn cô. “Bảo cáo ông tổng, ba ngài giao phó an toàn của ngài cho tôi, cho nên sau khi tan làm tôi sẽ đi theo ngài bất cứ lúc nào.” Lâm Phàm không thấy ngượng chút nào.

Mặt Tần Vịnh đen thui, gặt đầu đi tới thang máy, Lâm Phàm bám theo sát gót. “Ngày mai nói Jèpi đưa lịch trình làm việc của tôi cho cô, cô không cần đứng ở cửa như thế, lúc không có việc thì chờ ở phòng bảo vệ là được rồi.” Tần Vịnh là người công tư phân minh, cảm thấy nếu đã để người ta làm vệ sĩ cho mình cũng không cần làm khó người ta quá. “Rõ!” Tần Vịnh bắt lực thờ dài, gần đây hẳn cảm thấy số lần bắt lực hình như nhiều quá rồi. “Biết lái xe chứ?” Bãi giữ xe tầng hầm, Tần Vịnh hỏi. “Biết lái xe tăng.” Lâm Phàm trả lời nghiêm chỉnh, Tần Vịnh lão đảo. “Vậy xe thì sao?” Lâm Phàm cẩn thận nghĩ ngợi, “Chắc là biết, có lái qua xe Jeep quân đội.” “Có bằng lái không?” “Không có.” Tần Vịnh lại tăng số lần thờ dài thêm một. “Lên xe đi, tối nay tôi muốn ăn com với ông tổng của Vương thị, cô cùng đi.” “Rõ!” “Ngoài nói ‘rõ’ ra, cô còn biết nói gì nữa?!” Tần Vịnh thất đảm an toàn, bàn tay trắng bóc phân rõ từng khớp xương đặt trên vô lăng. Lâm Phàm không hiểu, nhìn hẳn. “Bình thường có nói chuyện với người của phòng bảo vệ cũng như vậy sao?” “Không có.” “Vậy tôi cũng thế.” “Nhưng ngài là ông tổng, bọn họ là đồng nghiệp.” Lâm Phàm nghiêm túc. Tần Vịnh có cảm tưởng mình đang nói chuyện với người ngoài hành tinh, dứt khoát câm họng. Đến nhà hàng xa hoa, mặt Lâm Phàm tỉnh bơ, kì thật trong bụng đã đánh ló to rồi.

Đến đây ăn com tốn bao nhiêu tiền đây... Có thể mua được bao nhiêu thứ về nhà nấu ta? “Chào ngài, chào cô, có hẹn trước không ạ?” Phục vụ thân mật tiến lên. “Có hẹn trước, phòng VIP số 5, cô đưa cô ấy đến bàn trước cửa phòng VIP.” Tần Vịnh căn dặn, bàn chuyện làm ăn với chủ tịch Vương dẫn cô theo không thích hợp. “Được ạ, mời cô theo tôi.” Phục vụ nhiệt tình dẫn Lâm Phàm đến bàn ăn trang nhã ngay cửa đại sảnh. “Thưa cô, cô muốn dùng món gì?” “Nước lọc.” “Vâng, còn cần gì thêm không ạ?” Tuy hơi khinh miệt trước đòi hỏi của vị khách này nhưng người đàn ông đi cùng cô ta lại là khách quen ở đây, lại lịch không đơn giản. “Không có, cảm ơn.” Lâm Phàm hơi mất tự nhiên, bản thân hình như không phù hợp với chỗ này. “Vâng, cô chờ một lát.” Phục vụ đi rồi, Lâm Phàm cảm thấy thoải mái trở lại, ngồi yên trên ghế, nhìn có vẻ trầm tư, thực chất đầu óc trống rỗng. Hai tiếng sau, ly nước lọc trên bàn chỉ uống hết một nửa.

Rốt cuộc Tần Vịnh cùng chủ tịch Vương từ phòng VIP đi ra, chuyện trò vui vẻ, dùng mắt ra hiệu cho Lâm Phàm đi theo. Lâm Phàm vừa thấy, lập tức nhanh nhẹn bám đuôi. “Tiểu Tần à! Hạng mục này của công ty tôi giao cho cậu tôi yên tâm rồi!” Chủ tịch Vương uống nhiều bắt đầu nói ngong, tài xế của ông ta lập tức diu ông ta vào xe. “Ha ha, chủ tịch Vương nê mặt rồi.” Tần Vịnh xã giao mấy câu liền ra hiệu cho tài xế lái đi. Lâm Phàm đứng cách Tần Vịnh mấy bước, cảnh giác quan sát bốn phía, phương châm tư tưởng là thiết thân bảo vệ con tin. “Đi thôi.” “Rõ.” Lâm Phàm theo Tần Vịnh ra bãi đậu xe, “Ông tổng, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Tần Vịnh quay đầu lờm có một cái, “Về nhà... cô cho là tôi bận rộn trăm công ngàn việc thế à?” Lâm Phàm thức thời ngậm miệng. Chiếc xe tiến vào khu chung cư đắt tiền, đây là chỗ Tần Vịnh ở một mình. “Được rồi, cô về đi.” “Tôi đưa ngài lên nhà.” Lâm Phàm kinh nghiệm phong phú, biết có rất nhiều kẻ xấu trước tiên lên vào trong phòng con tin, đợi vệ sĩ đi rồi lại ra tay với con tin. “Cô, muốn vào nhà tôi?” Tần Vịnh tròn mắt, con nhỏ này quả nhiên có ý đồ khác với mình! Lôi đuôi cáo ra rồi nhá! “Đúng thế! Đề phòng kẻ xấu mai phục sẵn.” Tần Vịnh rủa thầm, con nhỏ này mượn cơ không sai tí nào! Xem xem rốt cuộc cô ta muốn làm gì! Nếu thật sự có ý nghĩ bán thiu khác thì mượn cơ hội này đuổi luôn.

Tần Vịnh cảm thấy mình đúng là cậu bé quàng khăn đỏ ngây thơ mà Lâm Phàm là con sói đói già làm bà ngoại. Hừ khẽ một tiếng nhún nút thang máy lên tầng mười hai, thấy cô còn già vờ già vệt quan sát bốn phía, âm thầm tức cười.

Diễn kịch cũng được đấy. “Đến rồi, cô về đi.” Tần Vịnh hỏi thử, nếu không ngoài suy đoán cô ta nhất định sẽ nói, không, tôi đưa ngài vào nhà. “Không, tôi đưa ngài vào nhà!” Mặt Lâm Phàm không đổi sắc.

Tần Vịnh than thở, đoán gì là chuẩn đó mà! Lắc đầu, ấn mặt mũi, cánh cửa khóa nhẹ nhàng mở ra, Tần Vịnh đẩy cửa đi vào.

Lâm Phàm đứng ngay cửa, ánh mắt nhanh như chớp quét qua các góc có thể lợi dụng để ẩn nấp bên trong mấy giây, sau đó bình tĩnh nói, “Ông tổng ngài đi vào đi, tôi sẽ đứng ngoài cửa chờ ngài mười phút.

Nếu có chuyện gì ngài cứ hét lên là được. Tần Vịnh đang đổi giày, tay vịn tường thiếu chút nữa ngã nhào.

Chỉ vậy thôi? “Cô không vào à?” Lâm Phàm nghiêm chỉnh lắc đầu, “Ông tổng không cần lo lắng.

Tôi sẽ ở ngoài cửa chờ ngài mười phút.” Nói xong nhẹ nhàng đóng cửa giúp hắn, đứng ngoài hành lang. Trong cửa, Tần Vịnh trợn mắt há mồm, sao cô ta không làm theo kịch bản? Không phải là nên vào nhà, sau đó bày tỏ với hắn hoặc là làm ra một loạt cử chỉ quyến rũ sao? Minh không phải cậu bé quàng khăn đỏ? Cô ta không phải con sói đói? Lâm Phàm về đến nhà, vô bép lấy cơm và thức ăn còn thừa, làm cho mình một đĩa cơm rang đơn giản mà ngon lành.

Thu dọn xong liền ngồi trước bàn thờ bà ngoại, kể hết chuyện cả một ngày hôm nay cho bà nghe. “Bà ngoại, giờ con sống rất tốt, thật đó, không buồn lo gì cả, bà yên tâm đi.” “Bà ngoại, ông tổng của bọn con hình như rất nhất gan nhưng ngày hôm qua xem ra lại rất can đảm, bà nói người này có phải mâu thuẫn quá không?” “Bà ngoại, ông bán bánh bao xá xíu trước cửa nhìn rất giống cái người bị chốc đầu ở trước cửa nhà chúng ta.” “Bà ngoại, hôm nay ba của ông tổng đến công ty tìm con, nói lo lắng an toàn của ông tổng, muốn con làm vệ sĩ cho ông tổng, trên thế giới này có người ba tốt như vậy sao? Thật đáng ngưỡng mộ.

Có điều chắc chắn ông ấy không có một bà ngoại tốt như bà.” “Bà ngoại, hôm nay ông tổng dẫn con tới một nhà hàng rất đẹp, sàn nhà sáng như gương vậy.” “Bà ngoại... con nhớ bà lắm...” Ánh trăng rọi qua cửa sổ, chiếu lên hình thờ bà ngoại.

Phòng khách không bật đèn, nhìn không rõ về mặt Lâm Phàm. Sáng sớm hôm sau, Tần Vịnh mắt nhắm nhèm lơ đãng ăn mặc chỉnh tề đi ra khỏi nhà, thấy Lâm Phàm đứng ngoài cửa, hắn không khỏi giật mình. “Không phải cả đêm cô đều ở đây chứ?” “Không có, tôi vừa đến được một tiếng.” Lâm Phàm nhanh nhẹn trả lời.

Tần Vịnh nhìn quần áo cô mặc quả thật không giống ngày hôm qua mới tin lời cô. “Sau này không cần sớm vậy.” “Được, vì tôi không biết cụ thể giờ nào thì ông tổng ra khỏi nhà, đành phải đi sớm.” “Mỗi ngày tôi đều ra khỏi cửa lúc 7 giờ rưỡi.” Tần Vịnh không nhịn được nói cho cô biết. “Rồi!” Tần Vịnh rất muốn học giáo chủ gào thét [2]lung hăng tóm lấy vai Lâm Phàm mà lắc, sau đó rống lên “Vì sao vì sao vì sao vì sao cô muốn đẩy dọa tôi như vậy vì sao vì sao vì sao!!!” “Ông tổng?” Lâm Phàm thấy vẻ mặt Tần Vịnh biến ảo khó lường, không nhịn được hô lên. Tần Vịnh giật mình, tức tốc khôi phục vẻ mặt bình tĩnh thường ngày, buột miệng hỏi: “Ăn sáng chưa?” “Ăn rồi!” Thói quen dậy sớm, lại rảnh việc bếp núc, Lâm Phàm đã tự làm bữa sáng ăn xong rồi. Tần Vịnh gục gặc, hai người một trước một sau đi xuống lầu.

Tiệm ăn sáng trong khu chung cư, Tần Vịnh cắn bánh bao thịt, Lâm Phàm tò mò nhìn hắn, “Ông tổng, ngài cũng ăn bánh bao?” Tần Vịnh thiếu chút nữa bị bánh bao sặc chết, “Chứ tôi nên ăn cái gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bánh Bao Xá Xíu

“Không phải là nên ăn cháo tổ yến, súp vây cá gì đó?” Lâm Phàm nghiêm túc hỏi lại. “Ai nói với cô?” “Lúc nhỏ coi ti vi thấy đều diễn như vậy.” Lúc này, Tần Vịnh thật tình rất muốn ụp cái bánh bao vô mặt cô. “Ông tổng thích ăn bánh bao?” Lâm Phàm giống như tìm được người cùng tin ngưỡng, vui vẻ hỏi. Tần Vịnh chỉ nghênh nghênh mí mắt lườm cô không lên tiếng, sợ bị cô chọc tức. “Trước cửa nhà tôi có một quầy bánh bao xá xíu, ăn khá ngon, ngày mai tôi mua cho ngài hai cái nhé?” Người quen biết Lâm Phàm đều biết cô là người nhiệt tình rộng rãi, tuy không có bao nhiêu tiền nhưng tuyệt không bủn xỉn. Tần Vịnh giả vờ không nghe thấy, âm thầm quyết định nếu ngày mai cô cầm bánh bao xá xíu tới thật, hắn nhất định sẽ ị nó vô mặt cô, nhất định thế! Sáng sớm ngày tiếp theo, đúng 7 giờ rưỡi, Lâm Phàm đứng trước cửa nhà Tần Vịnh, cười rạng rỡ giơ cái túi trong tay lên. “Ông tổng! Bánh bao xá xíu!” Bánh bao này hai đồng một cái, bình thường Lâm Phàm ngày nào cũng ăn không bỏ, ít nhất cũng phải ăn ba cái mới no. Mặt Tần Vịnh đen thui, ị lên đi, ị lên đi, ị lên đi... Tiểu nhân gian ác trong lòng không ngừng xúi giục hắn. Mặt mày u ám cầm lấy bánh bao, rít qua kẽ răng hai chữ “cám ơn”.

Không thể trách hắn sợ, nếu hắn thật sự ị lên mặt vệ sĩ, bản thân nói không chừng cũng vô bệnh viện luôn, bản lĩnh con nhỏ này hắn chứng kiến tận mắt rồi. “Ông tổng không ăn à? Bánh bao này ăn nóng mới ngon!” Lâm Phàm tốt bụng nhắc nhở. “Đến công ty rồi ăn.” Tiễn Tần Vịnh thẳng đến phòng làm việc xong, Lâm Phàm nhẹ nhõm đi vào phòng bảo vệ. “Phàm tử à! Bọn họ nói em làm vệ sĩ tư nhân cho ông tổng! Thật không?” Anh Ngưu lo lắng nhìn

cô. “Anh Ngu sao anh lại đến đây! Thật đó!” Lâm Phàm kinh ngạc. “Không phải ông tổng nhìn trúng em, mới để em làm vệ sĩ?” Anh Ngu ngò vức, tuy bản thân cũng không tin. “Hi hi, anh Ngu anh nghĩ vậy à?” Lâm Phàm cười to, cảm thấy anh Ngu nói chuyện quá buồn cười. “Là ông chủ tịch chỉ định, ông Ngu à, anh thu hồi cái tư tưởng bản thù của anh đi.” Anh Thái đi qua, tặng cho ông anh Ngu một đá. “Ồi mẹ ơi! Dám động chân với ông Ngu nhà anh! Xem chân củ cái Phật Sơn [3] của ta đây!” Anh Ngu bị cú đá của anh Thái, quên bống mục đích của mình, giờ cái chân ngắn ngắn đá anh Thái. Mọi người lại cười đùa ầm ỹ. Phòng làm việc.

Tần Vịnh nhìn bánh bao xá xíu trên bàn, làm công tác đấu tranh tư tưởng.

Hắn nhìn đói không nổi vì sáng sớm chưa ăn, giờ phút này bụng réo inh ỏi, mà bánh bao xá xíu này thì quá hấp dẫn. Chiến đấu kịch liệt với đồ ăn, hắn suýt nữa thì hi sinh.

Cuối cùng vẫn thành thật cầm bánh bao lên hung hăng cắn một miếng. Vô bánh mềm mềm, hơi dai.

Cắn một miếng, thịt xá xíu lẫn cùng nước thịt thơm nồng tràn ngập trong miệng hắn, bánh bao này ăn ngon thật! Có lẽ là đói quá, Tần Vịnh lúm máy miếng liền cầm cái thứ hai lên.

Ăn tới cái thứ ba tốc độ mới chậm lại.

Không tệ! May mà chưa ị lên mặt cô ta. Đột nhiên, điện thoại phòng làm việc vang lên.

Tần Vịnh nuốt bánh bao trong miệng xuống, nhấn nút nghe. “Anh họ... cứu tao...” Giọng Lâm Lỗi yếu ớt vọng ra. “Sao vậy?” Tần Vịnh kinh ngạc. “Nói với mẹ tao công ty có chuyện gấp gọi tao quay về đi... Tao chịu hết nổi rồi...” “A lô? A lô? Nghe không rõ?” “Anh họ...” “Hả? Mày nói gì? Nghe không rõ gì cả!” Bụp một tiếng, Tần Vịnh gác điện thoại, khóa miệng không ngừng vênh lên.

Khoái, khoái quá! Thằng ranh Lâm Lỗi này bữa trước ám toán hắn thế nào hắn còn nhớ kỹ lắm. Cốc cốc cốc. Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Tần Vịnh tiện tay quăng cái bánh bao ăn dở vào thùng rác, lên tiếng “Vào đi.” Trợ lý Jépi ôm lịch làm việc đi vào, “Chủ tịch, đây là hành trình ngày hôm nay của ngài.

Hôm nay buổi chiều ngài đi thành phố Y kiểm tra nhà máy.” “Ừ.” Tần Vịnh cầm lấy tài liệu lật sơ qua một lượt. “Chủ tịch, có cần thông báo cho cô Lâm đi cùng ngài không?” “Tôi tự thông báo cho cô ấy, cậu in tập lịch trình này ra một bản cho tôi.” “Được ạ.” Mặt Jépi cứng nhắc cầm tài liệu ra khỏi phòng làm việc. Phòng bảo vệ vẫn ồn ào như cũ. “Lâm Phàm, cây côn hôm đó cô xài đâu?” Anh An tò mò hỏi. Lâm Phàm nghe xong móc cây côn nhỏ cỡ bằng chiếc bút máy trong túi ra. Anh An dùng sức vung, làm sao cũng không biến dài được. “Đây là cái gì? Hôm đó tôi thấy cô vẩy nhẹ nhàng một cái là dài ra mà.” Tiểu Hoàng ngồi bên trên thò qua. “Dùi cui bấm.” Lâm Phàm kiên nhẫn trả lời, giúp anh ta bật ra, “Phải dùng đúng lực mới mở ra được.” “Ồ, cái này là dùi cui bấm sao? Nghe nói đập một phát là vỡ cả đá luôn!” Anh An kinh ngạc hô to. “Ừ.” Lâm Phàm gạt đầu. “Đám người bị cô đánh hôm đó tới giờ còn chưa xuất viện được nữa, cô đánh cũng ác thật!” Tiểu Hoàng lú lờ. “Nhưng nếu là chiến trường chân chính không phải cũng vậy sao? Không phải anh chết thì tôi chết, hiện giờ tôi còn chưa muốn chết.” Lâm Phàm nghiêm nghị trả lời.

Mọi người đều xấu hổ không biết nên nói sao. “Lâm Phàm!” Lúc này anh Hắc kịp thời hô to, phá vỡ ngưng ngập, “Điện thoại tăng chót.” Lâm Phàm đi tới cầm điện thoại anh Hắc đưa, đồng thời đoán người trên lầu chót tìm mình có chuyện gì. “A lô?” “Lâm Phàm?” Giọng Tần Vịnh trầm thấp thu hút lọt vào tai cô. “Ông tổng!” Mười phút nữa chờ tôi trong bãi đậu xe, phải đi công tác khẩn cấp, đêm nay mới về.” “Rồi!” Điện thoại trực tiếp bị Tần Vịnh cắt đứt, Lâm Phàm nhún vai cầm ba lô lên chuẩn bị xuống bãi xe. “Phàm tử, ông tổng tìm cô có việc?” Tiểu Hoàng tò mò. “Ông tổng muốn đi công tác.” Lâm Phàm trả lời ngắn gọn, chào mọi người rồi đi xuống bãi xe. “Lần này tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng.” Anh An sờ cằm suy nghĩ. “Có gì mà không đúng? Bản lĩnh Phàm tử như vậy đi bảo vệ ông tổng, nói một câu khó nghe là có tài mà không được phát huy!” Anh Hắc tròn mắt xem thường, cảm thấy anh An này ưa nghĩ vậy. “Dây thần kinh của anh còn thô hơn dây điện cao thế nữa, nói không thông.” Anh An khinh khỉnh nhìn anh Hắc. “Ồi, chỗ cao thường cô độc mà, bình dân như chúng ta vẫn khỏe hơn, không có người nào nhớ kỹ cái mạng của chúng ta.” Tiểu Hoàng gật gù đắc ý đưa ra kết luận. “Đừng nói còn hơn.

Chuyện lão Lý lần này tôi nghe người trong nội bộ nói, có thể là người đứng đầu công ty bị phát mồi mà chúng ta nuốt chứng đột trước xúi giục, ông tổng chúng ta vẫn nên đề phòng một chút.” Anh Hắc không đếm xỉa tới anh An, thao thao bản luận cái gọi là tin tức nội bộ. Buổi chiều, trời âm u, không khí hơi se lạnh.

Lâm Phàm ngồi trong cái xe yêu quý của Tần Vịnh, theo thói quen nhìn ra ngoài cửa, dọc đường im lặng không nói.

Đáy lòng Tần Vịnh không biết là tư vị gì “Có phải cô rất bài xích làm vệ sĩ cho tôi không?” Lâm Phàm nghe xong, mặt đơ như khúc gỗ quay đầu không hiểu, nhìn bên mặt chuyên tâm lái xe của hắn “Gì kia?” “Tôi nói, có phải cô rất chán ghét làm vệ sĩ cho tôi không?” Từ nhỏ được con gái theo đuổi vô số, Tần Vịnh cảm giác tự tôn bị thương tổn nghiêm trọng.

Hắn thấy Lâm Phàm nói nói cười cười tùy tiện với người của phòng bảo vệ, đi cùng hắn thì yên tĩnh không nói.

Sao chứ? Gạt bỏ hắn? Còn dám không nhìn mặt hắn nữa? Hắn đường đường là ông chủ còn phải tự làm tài xế, cô ngược lại thoải mái nhí! Tần Vịnh càng nghĩ càng bức bối. “Không có đâu.” Tiếng Lâm Phàm hơi mỏi mệt. “Vậy cái bộ dạng u ám này của cô để ai nhìn!” Tần Vịnh bùng nổ rồi, không phải cô có bản lĩnh lắm à! Một cước là đá bay một tên đàn ông sao! Đánh mười mấy tên cũng không thở dốc mà! Sao bây giờ bày ra bộ dạng này! Không có khả năng sinh bệnh, vừa nãy trước khi lên xe còn sôi nổi lắm mà! “Không phải, ông tổng, tôi... say xe.” Lâm Phàm ngưng ngừng giải thích. Tần Vịnh nghe xong ngó ra, “Cô say xe? Không phải cô biết lái xe tăng, còn lái cả xe Jeep rồi?” Hắn nhớ là cô nói với hắn như thế. “Ừ, lúc tự lái thì không say, tôi cũng không biết vì sao, chắc là lúc đó tập trung toàn bộ tinh thần.” Mặt Lâm Phàm hơi tái, nói. “Cô không ới đấy chứ?” Tần Vịnh cảnh giác, vừa chuyển tâm lái xe vừa liếc xem trong xe có cái túi nào không. “Không đâu, nhưng nói là lại say.” “Vậy cô cầm miếng lại.” Hình như hắn quên mất trước đó mình còn chửi thề Lâm Phàm cả đường bày cái mặt u ám cho hắn nhìn. “Vâng.” Khó có dịp, lần này Lâm Phàm không đồng ý trả lời, rồi! Tần Vịnh không nhìn được liếc cô một cái, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú trắng bệch ra, loáng thoáng nét mệt mỏi. Lần đầu tiên thấy đáng vẻ cô yếu ớt thế này, thì ra cô

quả thật là con gái! Tàn Vịnh khẳng định trong bụng. Đến thành phố Y.Chân vừa đặt xuống đất Lâm Phàm liền khôi phục lại bộ dạng hăm hờ, Tàn Vịnh nhìn mà ngạc nhiên không thôi, quả nhiên là người ngoài hành tinh. “Người say xe có say máy bay không?” Hân tò mò hỏi. “Không biết nữa.

Nhưng lúc tôi làm nhiệm vụ từng ngồi trực thăng, không say.” Lâm Phàm cảm tập công văn thay Tàn Vịnh, cẩn thận nhớ lại. “Các cô chấp hành nhiệm vụ còn ngồi trực thăng?” Trong óc Tàn Vịnh hiện lên cảnh một đám các cô em bộ đội nhàn hạ ngồi trong khoang máy bay ồn ào, bây giờ đúng là phát triển, làm nhiệm vụ còn nhàn nhã ngồi máy bay.

Tàn Vịnh bắt đầu bổ sung cho não. “Ừ, chúng tôi bay đến vùng rừng núi Myanmar thì nhảy dù xuống.” “Rắc,” bức tranh trong đầu Tàn Vịnh tan nát, sắc mặt hơi đỏ, mắt tự nhiên buột miệng hỏi “Vì sao không hạ cánh mà phải nhảy dù?” Lâm Phàm dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc ngố Tàn Vịnh: “Trong rừng máy bay không hạ cánh được.” IQ của ông tổng này hình như có vấn đề. Tàn Vịnh ho nhẹ hai tiếng che giấu xấu hổ, ảo não sao mình lại hỏi vấn đề ngớ ngẩn như thế. “Đây là lịch trình tuần này của tôi, cô tự sắp xếp thời gian của mình đi.” Tàn Vịnh lôi tờ lịch trình công tác trong tập tài liệu ra đưa cho cô, có phần thô lỗ. “Rõ!” Không tới một lát, các quản lý trong tòa nhà đều nối đuôi nhau vây lấy Tàn Vịnh nhiệt tình trò chuyện.

Lâm Phàm cảnh giác quan sát đám người, im lặng không tiếng động nhích đến gần Tàn Vịnh. “Chủ tịch Tàn, tôi đã đặt sẵn tiệc rượu ở nhà hàng Vạn Hào, chúng ta đi ăn trước đã?” Một nữ quản lý nhìn còn khá hấp dẫn mỉm cười nhìn Tàn Vịnh. Tất nhiên là Tàn Vịnh gật đầu, đột nhiên có chút nhưng nhớ bánh bao xá xiu buổi sáng. Ba chiếc xe chạy bon bon tới chỗ đã định.

Tàn Vịnh và Lâm Phàm ngồi chung ở ghế sau của quản lý nào đó. “Chủ tịch Tàn, vị này là trợ lý mới? Lần này Japi không cùng đến ư?” Đối phương cười ha ha hỏi. “Ừ.” Tàn Vịnh dựa vào ghế, trả lời bằng giọng mũi, không định giải thích nhiều.

Lâm Phàm tất nhiên chẳng quan tâm người khác nói gì. Gương mặt tươi cười của đối phương cứng đờ.

Chủ tịch Tàn này tính tình ông ta còn chấp nhận được, dù sao ai kêu hân là ông chủ.

Trợ lý nhỏ này cũng ngang ngạnh như vậy, nhìn ra ngoài cửa cũng không tự giới thiệu với mình? Quả nhiên là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tình Cảm Âm Thầm Nảy Nở

Đọc đường, quản lý và Tàn Vịnh trò chuyện về tình hình nhà xưởng câu được câu không, đến nhà hàng ông ta âm thầm thở phào.

Rốt cuộc trực tiếp cảm nhận được thế nào là gần vua như gần cọp rồi. Lâm Phàm theo đoàn người đi vào phòng VIP xong nhẹ nhàng đóng cửa dùm họ, đứng ngoài cửa làm một vệ sĩ xứng với danh hiệu.

Đột nhiên cửa bị mở ra, mặt Tàn Vịnh âm u “Còn phải đợi mời vào à?” “Hả?” Lâm Phàm không kịp phản ứng. “Đi vào, ăn cơm.” Tàn Vịnh không biết tại sao mình nhiều chuyện thế, cô vệ sĩ nhỏ này ăn hay không thì có liên quan gì.

Vốn cho rằng Lâm Phàm nghe xong sẽ cảm động rung rung nước mắt, ai dè cô kiên quyết lắc đầu, “Ông tổng, các vị bàn chuyện làm ăn tôi không tiện nghe chuyện cơ mật lắm! Tôi sẽ đứng ngoài cửa bảo vệ an toàn cho ngài!” “Cô tưởng bây giờ đang đóng phim chắc! Cơ mật đầu ra lắm thế!” Bực bội kèm nén suốt một ngày rốt cuộc bùng nổ, Tàn Vịnh phát hiện gần đây tâm tình hân dao động cực lớn.

Nhìn khuôn mặt vô tội của cô, hân thở hắt ra, bắt lực nói, “Vậy cô ngồi ngoài đại sảnh chọn món đi, tiền ghi vào bữa ăn của phòng này.” “Nhưng...” Lâm Phàm theo bản năng tính cự tuyệt, mặt Tàn Vịnh lập tức đen như đít nòi “Người không biết còn tưởng tôi chèn ép nhân viên, đây là lệnh!” “... Rõ!” Lâm Phàm hơi chần chừ, đáp ứng.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy, ông tổng này tuy hơi ngốc, hơi yếu nhưng thật sự là người tốt. Tàn Vịnh hài lòng gật đầu, mặt mày sáng sủa như trời mới tạnh mưa xong.

Tiện tay đóng cửa lại, có lẽ hân nên cảm thấy may mắn có một nhân viên yêu nghề, tận tâm bảo vệ mình như thế. Người trong phòng VIP tuy không nghe rõ hai người nói gì nhưng đều lén lút trao đổi bằng mắt.

Mọi người nhất trí cho rằng cô trợ lý nhỏ này chỉ sợ không phải trợ lý bình thường. Chẳng lẽ... có quan hệ gì đó với chủ tịch Tàn? Không phải chứ, phương diện đó chủ tịch Tàn rất ít tin đồn mà, không phải đồn đại ngài ấy và Lâm Lỗi phòng marketing là một đôi sao? Tầm xàm, nhìn chủ tịch Tàn rất bình thường. Sao ông biết được, bình thường hay không bình thường ông nhìn ra được chắc? Tôi cũng cảm thấy chắc chắn ngài ấy thích đàn ông. Phải đó, nếu không bao nhiêu năm nay một chút tin giật gân cũng không có, còn không phải mèo ăn trộm thịt? Tôi nghe nói... Mọi người đều dùng ánh mắt cực kỳ ăn ý giữa đồng nghiệp với nhau thảo luận, giao lưu.

Còn Tàn Vịnh, không có sự ăn ý với bọn họ thì đầu óc mịt mù, đám người này làm gì mà đưa mắt nhìn nhau đăm đăm thế này, lại còn ánh mắt đan chéo nữa chứ? Bị bệnh gì à? “Khụ khụ...” Tàn Vịnh ho khẽ nhắc nhở.

Mọi người giật mình tỉnh ra đều thay đổi về mặt chuyên nghiệp mỉm cười nhìn Tần Vịnh. “Chủ tịch Tần, ngài thử món tôm hùm rang muối tiêu này xem, đây là món ruột của nhà hàng này đó.” Quản lý hơi lớn tuổi lập tức mời chào Tần Vịnh một cách thành thạo.

Người đàn ông về mặt đứng đắn bên cạnh cẩn thận bấm báo, “Chủ tịch Tần, lần này máy móc và dây chuyền tiên tiến nhất đã chuẩn bị kỹ rồi, lát nữa ngài...” “Ăn cơm không nên bàn việc công, chủ tịch ~ ngài thử món bào ngư hấp tỏi này xem.” Nữ quản lý cười tươi rói, yểu điệu gấp một con bào ngư bỏ vào đĩa của Tần Vịnh, giọng điệu nhu mì làm bà con phát rét. Ai ngờ Tần Vịnh không khách khí đẩy đĩa ra, nói “Tôi không ăn tỏi, các người cũng không cần gấp đồ ăn cho tôi, trên đĩa có dính nước miếng của mấy người.” “Anh nói tiếp đi, máy móc kiểm tra hết rồi sao?” Tần Vịnh lại nhìn anh chàng về mặt đứng đắn. Mọi người chưa kịp xấu hổ vì sự kiện nước miếng lập tức nâng cao tinh thần chuẩn bị phối hợp với ông chủ tháo vát. Cả bữa cơm, trừ Tần Vịnh ra, không ai ăn ra mùi ra vị gì cả. Gần hết bữa tiệc, điện thoại Tần Vịnh đột nhiên reo lên.

Hắn móc ra thấy là điện thoại của mẹ già nhà mình bèn cầm điện thoại đứng dậy đi ra ngoài.

Bất ngờ là ngoài cửa lại không thấy Lâm Phàm. “A lô?” Ấn nút nhận cuộc gọi, Tần Vịnh không nhìn được dòm chung quanh, chẳng lẽ còn đang ăn cơm? “Con trai! Con đi thành phố Y à?” Giọng nói thân thiết của bà Tần vọng qua điện thoại. “Dạ, rồi sao?” Quan sát sơ sơ mấy bàn ăn chung quanh, không thấy bóng dáng Lâm Phàm đâu hết, có chút bất an trả lời bà Tần. “Trung tâm thành phố Y có một tiệm bánh nướng, lúc về mua cho mẹ một ít, là tiệm bánh nướng phô mai XXI.” Tần Vịnh không nhìn được tròn trắng mắt, “Biết rồi.” “Hi hi, con ở ngoài cẩn thận chút, mẹ ngắt đây! Bái bai!” Tắt điện thoại xong, Tần Vịnh vẫn không nhìn được ngoắc phục vụ đi ngang hỏi “Cô gái đi cùng tôi ban nãy ngồi bàn nào? Người cao cao tóc ngắn ấy.” “À, cô ấy không gọi cơm, tôi thấy cô ấy đi ra ngoài rồi.” Cô gái cao cao tóc ngắn không nhiều lắm, với lại còn đi cùng bọn họ nữa, phục vụ nhớ ra ngay tức khắc. Tần Vịnh cảm ơn xong sai bước đi ra cửa, đứng ngay cửa neho mắt lần mò đáng người thanh tú cao gầy trong đám đông. Không tới một hồi, một cảnh tượng đập vào mắt hắn. Bầu trời u ám, xe cộ tới lui trên đường, người đi bộ tấp nập sai bước.

Một bà lão vừa bần vừa đen ngồi bên vành đai xanh, thân hình khòm khòm nhìn qua có vẻ là dân lang thang hoặc ăn mày, với lại ánh mắt vô hồn, quá nửa là thần kinh không bình thường.

Tay cầm một cái bánh bao nhân đậu nhai ngấu nghiến. Lâm Phàm nhẹ nhàng ngồi xổm bên cạnh bà ấy, tay cũng cầm một cái bánh bao đậu mà cắn, tay kia cầm một bình nước khoáng, thỉnh thoảng lại rót đầy cái chén mẹ trước mặt bà lão. Tần Vịnh nghĩ mãi không tìm ra từ nào thích hợp diễn tả về mặt cô, dịu dàng? Thương cảm? Ân cần? Mà gương mặt tươi cười sáng sủa của cô trong mắt hắn có chút quái lạ, giống như một bức ảnh chụp lặng lẽ khắc vào lòng hắn. Có chút hoảng hốt trước cảm giác lạ lùng phát ra từ trong lòng, hắn hơi giật mình quay người đi vào nhà hàng, âm thầm nói với mình, chẳng qua là lần đầu tiên hắn thấy một phương diện khác của cô gái này nên mới giật mình thôi.

Đúng, chỉ là giật mình mà thôi. “Chủ tịch Tần, lát nữa ngài trực tiếp đi tuần tra nhà xưởng hay là thuê một căn phòng trong nhà hàng nghỉ ngơi một lát?” Quản lý lớn tuổi chu đáo hỏi Tần Vịnh. “Trực tiếp xuống xưởng.” Trở về phòng VIP, suy nghĩ của Tần Vịnh vẫn treo lơ lửng trên người Lâm Phàm, lúc này hắn rất bức mình. Mức độ sùng bái Tần Vịnh của mọi người lại tăng thêm một bậc, ông tổng yêu nghề kính nghiệp quá! Không biết bao nhiêu cậu ấm đời thứ hai ăn chơi tới chết cũng không làm việc đàng hoàng nhưng ông tổng của bọn họ lại anh minh thần võ như thế, chịu khó chịu khổ.

Vì công ty dốc hết tâm huyết, cực cung tận tụy phục vụ! Tần Vịnh không biết hình tượng bản thân đã thăng hoa trong lòng bà con, mở cửa thấy Lâm Phàm đứng ngoài thì cảm giác lạ lẫm trong lòng lại càng mạnh hơn, làm hắn hơi luống cuống. “Mới rồi đi đâu?” Nhưng mặt vẫn giả vờ bình thản, cực kỳ trấn tĩnh. “Không phải ngài để tôi đi ăn sao?” Lâm Phàm đột nhiên ý thức được vừa rồi mình rời bỏ cương vị, mở to mắt có chút lo lắng. “Kêu cô ở trong nhà hàng ăn, cô đi đâu?” Nếu có quần chúng vây xem lúc này nhất định sẽ xông lên trực tiếp đập vỡ cái đầu đẹp trai của Tần Vịnh, giả vờ bà mẹ mày á! Không phải tận mắt thấy Lâm Phàm ăn bánh bao đậu ngoài cửa sao? Lâm Phàm hơi xấu hổ gãi gãi đầu, nói nhỏ: “Đồ ăn ở đây mắc quá, tôi đi ra ngoài mua món khác.” “Tần thị bị cô ăn sập được hả?” Tần Vịnh tối mặt. “Không, nhưng tôi chỉ là vệ sĩ, không cần ăn đồ mắc vậy.” Lâm Phàm nghiêm túc nhìn hắn. Cuộc sống lúc nhỏ khiến cô hiểu được, kiểm đồ ăn không dễ, vì thế cô không kén chọn, không chê ghét thứ gì.

Tuy đồ ăn trong cái nhà hàng xa xỉ này không cần cô bỏ tiền ra nhưng từ nhỏ bà ngoại đã nói với cô, làm người nhất định phải thành thực, không nên vì nghèo đói mà lợi dụng người khác. Tần Vịnh chỉ cảm thấy ngực bị cục tức chặn lại, sầm mặt đi ra khỏi nhà hàng.

Lâm Phàm không hiểu vì sao Tần Vịnh tức giận, vội vàng đi theo. Ngồi ở sau xe, Tần Vịnh nhìn qua cửa kính, thấy bà lão ban nãy còn ngồi chỗ cũ, chỉ là bên cạnh có thêm một cái túi gì đó trắng trắng cùng một chai nước khoáng. “Mấy cái bánh bao đó là cô để hả?” Rốt cuộc hắn cũng không nhìn được thốt lên. “Vâng, sao ngài biết?” Lâm Phàm kinh ngạc nhìn hắn, lại theo tầm mắt hắn nhìn bà lão khòm khòm, không khỏi thở dài, quay đầu im lặng không nói. “Sao tôi không biết được? Cô quá mềm lòng?” Tần Vịnh cười ha ha, không thể nói với cô vừa nãy đi ra nhìn thấy, cô cùng một người ăn mày ngồi xổm dưới đất ăn bánh bao. Lâm Phàm nhìn phong cảnh lướt qua hai bên cửa xe, im lặng hồi lâu đột nhiên lên tiếng, giọng có phần cô đơn, “Nếu, bà ấy có con trai con gái hiếu thảo, hoặc có một người yêu thương chăm sóc bà ấy, sao lại phải lưu lạc đầu đường xó chợ làm kẻ ăn mày chứ?” Tần Vịnh ghen hòng, cảm giác cô gái trước mặt này càng lúc càng khó nắm bắt.

Rốt cuộc cô mạnh mẽ độc lập hay dè dặt tâm thương? Sáng khoái không câu nệ tiểu tiết hay đa sầu đa cảm? Dọc đường mỗi người đều mang tâm sự riêng, im lặng không nói.

Quản lý lái xe thấy không khí lặng ngắt căng thẳng không thôi, “À à, nghe hát không?” Ông ta lấy hết can đảm hỏi, quả nhiên không ai trả lời. Ông ta không nhìn được liếc qua kính chiếu hậu, đầu óc hai người này đang suy nghĩ gì vậy, mỗi người một bên nhìn ra ngoài cửa sổ xe xuất thần, ngoài cửa có phong cảnh gì đẹp đâu? Thấy không ai để ý mình, ông ta tự giải trí mở nhạc trong xe lên.

Căn cứ theo suy nghĩ trong đầu ông ta thì, lúc này hẳn là nên mở loại nhạc êm dịu nhẹ nhàng, giảm bớt không khí đè nén trong xe.

Ai ngờ, tiếng đàn ông gào rống thể lương một bản rock n’ roll vang lên đột ngột, ba người trong xe đồng loạt nhảy dựng cái thân hình dửng mãnh lên.

À không, Lâm Phàm là thân hình xinh xắn nhảy dựng lên. “Cái gì vậy!” Tần Vịnh bị hoảng hồn, nhìn ông ta trừng trừng, gất lên. “À à, xin lỗi xin lỗi, ngày hôm qua con trai tôi lái xe này, chắc chắn là nó bỏ thứ nhạc này vô.

Xin lỗi xin lỗi.” Quản lý liên tục xin lỗi, tuy mới rồi bản thân cũng bị dọa tới tận tim gan nhưng tim gan ông tổng quý báu hơn ông ta.Đột nhiên, Lâm Phàm nhin hết nổi, lấy mu bàn tay che miệng cười thành tiếng, càng lúc càng lớn.

Dọa cho quản lý sợ hết hồn.

Mặt Tần Vịnh đen như đất nòi nhìn cô, “Điểm cười của cô sao mà thấp vậy.”Ha ha ha, xin... xin lỗi... Ha ha ha tôi, ha ha cười một lát...”Tần Vịnh trừng cô im lặng không nói nhưng dần dần bị khuôn mặt tươi cười của cô cảm nhiễm, rốt cuộc cũng không nhịn được bật cười, dần dần cười thành tiếng.

Không khí cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.Nhưng quản lý ngược lại càng sợ hãi, căng thẳng nắm vô lăng đến nỗi ngón tay trắng bệch.

Hai người này nhất định mắc bệnh rồi... Hôm nay nếu mình có thể bình an vô sự về nhà, nhất định phải bắt con trai đem tiêu hủy số đĩa nhạc này đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sự Khác Biệt Giữa Sinh Hoạt Và Sinh Tồn

Nhà máy rộng thênh thang làm mất hơn một giờ đồng hồ mới đi hết các địa điểm quan trọng, đang chuẩn bị về thành phố S thì Tần Vịnh nhớ ra nhiệm vụ trọng đại mà bà Tần giao phó, đặc biệt vòng đến nội thành mua bánh nướng phô mai XX, Lâm Phàm lại cười hi hi nói, “Loại bánh này tôi cũng biết làm, đảm bảo ăn ngon hơn chỗ này.” Vừa nãy cô ăn thử một cái mới dám chắc như thế.Tần Vịnh hơi bất ngờ nhìn cô “Cô cũng biết làm?”“Vâng, có cơ hội làm cho ngài ăn thử nhé?” Từng vì tiền học phí, cô và bà ngoại đặt một cái lò ngay đầu ngõ bán bánh nướng.

Mưa dầm thấm đất, sau đó cô cũng học được, mỗi lần tan học xong lại nhận lấy sạp hàng thay bà ngoại, còn bà thì về nhà làm cơm đem cho cô.“Thích ăn thì đi mua được rồi, còn học làm cái gì?” Quen được nuông chiều từ bé, đương nhiên Tần Vịnh không biết khó khăn của người khác.“Hi hi.” Lâm Phàm cười ngây ngô không nói, cô còn biết làm bánh rán, bánh trứng, đủ các loại bánh điểm tâm.

Cô biết những thứ đó không phải vì hưởng thụ mà vì sinh tồn.Về đến thành phố S đã là buổi tối, Tần Vịnh sờ cái bụng rỗng nói, “Đi ăn trước đã.” Lâm Phàm đương nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, cô không dám bỏ đói ông chủ.“Ông tổng, chỗ này rất gần nhà tôi, hay là đến nhà tôi làm đại món gì đó ăn?” Bây giờ quá giờ cơm rồi, nếu cùng Tần Vịnh đi mấy cái nhà hàng sang trọng đó ăn cơm, đoán chừng hấn đói ngắt giữa đường cũng nên.Tần Vịnh vừa nghe liền quay ngoắt qua nhìn cô, về mặt do dự nhưng thấy đôi mắt trong veo của Lâm Phàm thì không tự chủ được mà gật đầu.

Chẳng qua hấn đói quá muốn mau mau được ăn cơm mà thôi, thật đấy! Hấn tự nói với mình như thế.“Vậy tôi phía trước quẹo vào bãi đậu xe của siêu thị, ở nhà không có tủ lạnh nên tôi không dự trữ thức ăn nhiều.” Lâm Phàm nhin xuống cảm giác say xe, gắng gượng nói, Tần Vịnh nghe theo lời cô.“Ông tổng thích ăn gì?” Trong siêu thị, Lâm Phàm hồi phục tinh thần, Tần Vịnh không được tự nhiên đi theo Lâm Phàm vào khu đồ ăn đông lạnh.

“Gì cũng được”, hấn thuận miệng nói.“Vậy làm cơm chiên bát bửu đi.” Lâm Phàm cầm một cục jambon lên, nhìn giá tiền hơi tặc lưỡi, nếu một mình cô ăn nhất định không thêm jambon.“Cho tôi ăn cái này?” Tần Vịnh khinh khỉnh nhìn cô.“Ông tổng không phải bây giờ ngài rất đói sao, chiên cơm nhanh hơn, ở nhà còn com nguội.” Lâm Phàm hiểu ý giải thích.Tần Vịnh có vẻ hài lòng, “Đừng hờ ra là ngài này ngài nọ nữa.”“Hả?” Lâm Phàm đang lựa đậu Hòa Lan, không hiểu quay đầu nhìn hấn.

Tần Vịnh cao lớn, mặc áo sơ mi cắt may tinh xảo, tay cầm áo vest đứng giữa siêu thị sáng choang, nhìn hoàn toàn xa lạ với mớ rau dưa hành tòi bên cạnh.

Gương mặt đẹp trai, lông mày như vẽ, mắt sáng như sao.

Giờ phút này có vẻ bất mãn đứng nhìn cô, không biết là vì ánh đèn sau lưng hấn hay là vì bản thân hấn khiến Lâm Phàm có cảm giác như trong mộng.“Lỗi tai cô có vấn đề à! Cái gì cũng bắt tôi nhắc lại hai lần! Tôi nói đừng xưng hô tôi là ngài này ngài nọ nữa!” Tần Vịnh không biết bản thân lại khó chịu cái gì nữa.“Nhưng mọi người đều... Rõ! Tuyệt đối không kêu ngài nữa!” Đang định nói mọi người đều xưng hô là “ngài” lại thấy mặt hấn đen lại, trực giác mách bảo cô, ông tổng sắp phát hỏa rồi! Vẫn nên thuận theo đi, dù sao mình cũng chả tổn thất gì, hình như còn được lời nữa.Tốc độ trở mặt của Tần Vịnh tuyệt đối còn nhanh hơn lật sách nữa.

Lập tức trời quang mây tạnh, miệng hơi không ngừng, “Mau lên mau lên, đói chết rồi.”“Mua xong hết rồi, đi thôi.” Lâm Phàm nhanh nhẹn đi tới quầy thu ngân.“Tổng cộng 42 đồng 6 xu.” Nhân viên thu ngân thành thạo bỏ đồ vào túi.Tần Vịnh đang định mở ví, lại bị Lâm Phàm cản lại.“Đề tôi!” Cô nhanh nhẹn móc cái ví nhỏ trong ba lô ra, lôi ra ba tờ mười đồng, hai tờ năm đồng, tiếp đó lại moi moi lục lục, lục ra được hai đồng tiền xu, cuối cùng tiếp tục móc ra một đồng 5 xu và một đồng 1 xu.

Đếm đủ số rồi mỉm cười đưa cho nhân viên thu ngân.“Cảm ơn chị, đã nhận của chị đủ 42 đồng 6 xu, đây là hóa đơn.” Nhân viên thu ngân cầm hóa đơn đưa bằng hai tay.

Lâm Phàm biết đây là quy định, loại siêu thị lớn thế này nhân viên thu ngân nhất định phải đưa hóa đơn cho khách hàng bằng hai tay, nếu không có thể

khieu nại, âm thầm than thở cuộc sống không dễ dàng gì. Tần Vịnh đứng sau lưng cô trộn mắt há mồm, “Sao trên người cô chuẩn bị nhiều tiền lẻ thế?” “Không có đặc biệt chuẩn bị đâu, xài một hồi tự nhiên có thôi.” Lâm Phàm cười tinh nghịch. Lâm Phàm không nói dối, quả thật chỗ này rất gần nhà cô, ước chừng đi khoảng năm phút là tới dưới lầu nhà cô thuê. “Ồ chỗ này, là lầu 5.” Lâm Phàm cầm túi đồ ăn nhẹ nhàng leo lên lầu.

Tần Vịnh hơi ngửa đầu nhìn lên lầu 5, than thở một tiếng leo lên theo. “Đền lầu 2 hự rồi, ông tổng ngài, à không, anh cẩn thận.” Lâm Phàm vội vàng sửa miệng. Tần Vịnh tò vò về góm giếc bám vào tay vịn ừ một tiếng. Vào nhà rồi, phản ứng đầu tiên của Tần Vịnh là tìm nhà vệ sinh rửa tay, cứ nghĩ đến cái tay vịn cầu thang nhóp nhép trơn trượt do đủ thứ người bám vào, tòi sờ anh vịn là hấn nổi hết da gà. Lâm Phàm đóng cửa xong cầm túi đồ ăn đi vào bếp rửa sạch. Lôi đậu Hòa Lan và bắp hạt ra ngâm nước, xắt lạp xương và jambon để sẵn, lại lấy ra một cái chén đập hai quả trứng gà, rót thêm chút giấm vào khuấy đều. “Sao lại bỏ giấm vào trứng gà?” Tần Vịnh chui vào bếp, tò mò hỏi. “Làm như vậy, trứng chiên sẽ tươi mịn hơn.” Lâm Phàm cúi đầu, nghiêm túc xử lý tôm tươi trong tay, lột vỏ tôm bóc sợi chỉ trên lưng tôm làm liền một mạch, dùng sống dao đập nhẹ, bỏ thêm gừng nhuyễn và rượu nếp đồ ăn vào ướp. “Ông tổng, trong nhà không có tí vị, anh ngồi ngoài phòng khách nghỉ một chút đi.” Lâm Phàm tranh thủ ngẩng đầu nhìn Tần Vịnh cao lớn đứng ngay cửa nhà bếp chật hẹp, tốt bụng nói, để quần áo nhìn có vẻ đắt tiền thế kia dính dầu mỡ thì tiếc lắm. “Không cần, ngồi không chán lắm.” Tần Vịnh kinh ngạc mãi trước tay nghề điêu luyện của cô. Lâm Phàm nhún vai, bật bếp cho nóng chảo, sau đó cho hai muỗng dầu ăn vào, bỏ lạp xương và jambon vào đảo đều. “Cô biết nấu ăn là vì thích ăn à?” Tần Vịnh cảm thấy chỉ có lý do này thôi, bằng không ai rảnh đâu mà đi làm cái việc vất vả này.

Với lại bánh bao lúc sáng ăn ngon thật, xem ra cô là người thích ăn. Lâm Phàm nghe xong mỉm cười khe khẽ.

Động tác trong tay không hề dừng lại, thả đậu Hòa Lan và bắp hạt vào, tào một hồi lại cho thêm rượu vào hầm, “Lúc nhỏ, tôi rất muốn ăn gà giò.

Ông tổng biết gà giò chứ?” Tần Vịnh cẩn thận nhớ lại, gật đầu không chần chừ. Lâm Phàm mở nắp chảo, đồ tôm đã ướp vào tiếp tục đảo thật nhanh, “Gà giò rất thơm, dọc cả con phố cũng nghe thấy mùi thơm đó.

Tôi thèm lắm, ngày nào cũng nhìn quầy hàng đó mà nuốt nước miếng, hi hi.” Cô nói mà không nhận được cười, quay đầu nhìn Tần Vịnh lại thấy hấn nghe rất chăm chú, bèn nói tiếp, “Gà giò đó bà Phương từng cho tôi một miếng nhỏ, ăn thật sự rất ngon, thế nên tôi càng thèm hơn.

Nhưng nhà tôi nghèo quá, mua không nổi.

Ngày sinh nhật tôi, bà ngoại giết con gà mái bà nuôi.

Bỏ gà vào niêu đất, thêm gia vị thật ngon, nấu chín xong lại thêm dầu vào nấu, dùng rất nhiều dầu.” Lâm Phàm bỏ com dư để cách thủy trong bồn nước lạnh vào chiên, “Tôi đi học về nhà rất vui, nhưng cắn một miếng là biết ngay, đó không phải gà giò, vì mùi vị khác nhau lắm.” “Nên cô không ăn à?” Tần Vịnh không nhận được buột miệng hỏi. Lâm Phàm lắc đầu múc com chiên vào trong bát lớn, “Ăn chứ, hơn nữa còn không nở ăn hết, chia ra ăn mấy ngày.

Lúc đó tôi đã quyết định, nhất định phải lén lút học được tay nghề của người ta, lần sau đến sinh nhật bà ngoại tôi sẽ làm cho bà ăn được món gà giò chân chính hoặc là những món bà thích ăn.” Rửa sạch chảo nhôm cô lại bật bếp, bỏ dầu vào chờ nóng, đồ trứng đã khuấy vào từ từ, sau đó cầm cán chảo đảo tròn chậm chậm, làm trứng trong chảo tạo thành lớp vỏ trứng mỏng mỏng hình tròn.

Hơi thắc mắc trước sự yên lặng của Tần Vịnh, quay đầu nhìn cửa, chỉ thấy hấn nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt đắm chiêu. “Sao vậy?” “Món com chiên này cô học thế nào?” Tần Vịnh thấy cô trút com rang vào chính giữa vỏ trứng, sau đó dùng trứng bọc com lại, múc ra.

Trên mặt trứng lại rắc thêm ít sốt cà chua, nhìn rất đẹp. “Lúc học trung học làm bài tập về nhà dùm bạn, do bài nhiều quá không kịp về nhà ăn com trưa, bạn ấy kêu com ngoài cho tôi, nói là com trứng trắng.

Tôi ăn thấy rất ngon bèn suy nghĩ một chút, rất đơn giản.” Lâm Phàm đặt muỗng lên bàn đưa tô com chiên trứng cho Tần Vịnh xong, múc com còn dư vào chén, bê đến phòng khách, ngồi xếp bằng trước bàn uống trà, “Ngại quá, ông tổng, nhà tôi không có bàn com, ngồi đỡ ở đây vậy.” Tần Vịnh đỡ hẳn bê com ngồi xuống theo cô, cầm muỗng lên tách lớp bọc trứng bên ngoài, múc một muỗng com chiên, tuy chỉ là com chiên đơn giản nhưng qua tay Lâm Phàm lại có mùi vị khác biệt. “Ngon ghê, sao com của cô không có bọc trứng?” Tần Vịnh ăn không kịp thở, cái miệng quen ăn sơn hào hải vị ngon lành, thỉnh thoảng ăn com chiên đơn giản làm hấn sừng sốt không thôi. Lâm Phàm không trả lời, nói thầm trong bụng, bữa nay ăn vậy là xa xỉ lắm rồi, bình thường cô chẳng cho jambon, lạp xương với tôm bao giờ. Ăn một hồi mấy miếng liền, cô đứng dậy đi vào bếp lấy dưa hấu mới mua trong siêu thị ra, rửa sạch lớp vỏ ngoài sau đó lấy gọt trái cây cắt miếng, đặt vào khay bê lên. “Sao không thấy tăm xia răng đâu?” Tần Vịnh ý kiến. “Xin lỗi, trước giờ tôi không dùng tăm nên trong nhà không có.” Lâm Phàm cảm thấy hấn quá soi mói, trực tiếp cầm một miếng dưa lên cho vào miệng.

Ừm, ngọt. Thấy ánh mắt khó hiểu của Tần Vịnh, cô than thở trong lòng, lại nói “Tại vì nghe nói những người quen dùng tăm, kể rằng sẽ càng lúc càng to.

Xấu lắm.” Tần Vịnh bật cười. “Ông tổng, anh thích dùng tăm?” Tần Vịnh lập tức lắc đầu, nhe răng ra cười khoe hàm răng trắng đều tăm tắp.

Sau đó cũng bắt chước Lâm Phàm cầm dưa lên ăn, nhai nuốt xong lại tiếp tục ăn com, cảm thấy cuộc đời thế này thật là thoải mái. Com xong Tần Vịnh dựa vào sofa cạnh bàn trà, có vẻ buồn ngủ.

Đột nhiên gió đêm lùa qua cửa sổ đang mở, phát qua mớ tóc ngắn của hấn.

Uể oải nhìn qua cửa sổ, lại nhìn thấy cái bàn nhỏ bên dưới.

Trên bàn đặt một cái khung hình, bên trong là ảnh đen trắng của một bà cụ hiền từ, cũng tức là di ảnh.

Bên cạnh còn đặt hai tấm bài vị, Tần Vịnh đoán đây chắc là bà ngoại mà Lâm Phàm hay nhắc tới. “Đây là bà ngoại cô hả?” “Vâng.” Thu dọn chén đĩa xong, Lâm Phàm đi ra phòng khách đeo ba lô lên. “Vậy người bên cạnh là ai?” “Là ông ngoại tôi.

Ông tổng, khuya lắm rồi, tôi đưa anh về nhà, ngày mai anh còn phải đi làm sớm nữa.” Lâm Phàm chau mày nói: “Ồ, tôi tự về được rồi.” Tàn Vịnh bị đuổi, đứng dậy tính tự mình lái xe về: “Không được, tôi phải đảm bảo anh về nhà an toàn.” Lâm Phàm kiên quyết từ chối, sau đó đi ra cửa chờ Tàn Vịnh. Tàn Vịnh bủn rủn không thêm ừ hừ nữa, cầm áo vest trên sofa theo Lâm Phàm ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tàn Vịnh Đấu Tranh

Một giờ sau. “Ông tổng anh vào nhà đi, tôi chờ anh bên ngoài mười phút.” Lâm Phàm đứng trước cửa nhà Tàn Vịnh nói. Tàn Vịnh gật đầu đi vào cửa, đột nhiên hỏi: “Sao vừa rồi cô không say xe?” Hồi nãy ngồi trên xe tình thần cô không tệ, còn thảo luận vấn đề bánh bao xá xíu sáng ngày mai với hân nữa. “Chỉ khi nào tôi ngồi thời gian dài mới say...” Tàn Vịnh “à” một tiếng, đóng cửa lại, chui vào mờ tù lạnh ra lấy một chai nước uống, mở ra uống liền mấy ngụm rồi đi vào nhà tắm. Đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng cho cô gái đứng ngoài cửa kia.

Chắc hẳn cô mệt lắm rồi nhưng còn muốn đứng ngoài cửa xác nhận hân an toàn rồi mới đi về nhà nghỉ ngơi. Hấp tấp tắm rửa xong, mặc áo tắm vào mà xui quýt khiến làm sao hân chạy ra mở cửa thò đầu ra ngoài, vừa vận thấy bóng lưng cô về yếu ớt, mệt mỏi của Lâm Phàm.

Hân há to miệng nhưng không phát ra được tiếng nào, cuối cùng vẫn rụt đầu về đóng cửa lại, đúng lúc Lâm Phàm đi vào thang máy quay người đối diện với cánh cửa đóng chặt của Tàn Vịnh. Lâm Phàm về đến nhà đã rạng sáng, như thường lệ ngồi trước bàn thờ bà ngoại thao thao mấy câu rồi đi tắm rửa, ngã xuống giường là ngủ say. Tàn Vịnh lại ngủ không yên ổn, trần trọc cả đêm đều là bóng dáng Lâm Phàm.

Phiền não gãi đầu đứng dậy, cảm điện thoại bấm dãy số quen thuộc. “A lô...” Đầu kia truyền đến giọng nói mơ màng của Lâm Lỗi, chắc hẳn là đang ngủ say bị đánh thức. “Lâm Lỗi, mày nói tao ngủ không được cứ nghĩ tới một cô gái là có làm sao?” Tàn Vịnh cau mày hỏi. “Tàn Vịnh? Ồi mẹ ơi anh họ của tao! Tao không phải Bồ Tát sống, Chúa cứu thế! Mày cứu tao trước đi! Cứu tao, tao nhất định cho mày đáp án vừa lòng!!!” Đột nhiên giọng Lâm Lỗi cao vút lên. “Đáp án vừa lòng?” “Đúng! Đảm bảo bao mày hài lòng! Mày hứa cứu tao trước đã, để tao về đi làm đi! Tao sắp bị đám con gái đó làm cho hóa điên rồi.” Lâm Lỗi thiếu điều khóc rống, giọng điệu chua xót thấm thía. “Được.

Giờ mày nói tao nghe đáp án là gì?” Tàn Vịnh sáng khoáy đồng ý. “Thật á? Há há há há anh họ mày đúng là ân nhân của tao nhá! Ngày mai nhớ gọi điện thoại cho bà già tao nói kêu tao về đi làm? Tao...” Lâm Lỗi kích động, sung sướng, thiếu điều lác eo ca hát.

Nhưng hình như hân quên mất kẻ hại hân rơi vào thảm cảnh này cũng là cái tên ân nhân kia. “Câm miệng! Đáp án!” Tàn Vịnh bực mình gắt. “Ồ ờ, đáp án, mày mới nói mày nghĩ về một cô gái ngủ không được?” “Ừ.” Tàn Vịnh hừ mũi. “Vậy đơn giản quá, mày thích con bé đó rồi.” Lâm Lỗi quả quyết.

Kể đó cảm thấy không đúng, lập tức hô lên “Ủa? Tàn Vịnh mày thích ai rồi á?!!” “Không thể nào!! Đừng nói tào lao! Đây là đáp án của mày hả?” Tàn Vịnh cảm điện thoại trợn mắt há mồm nửa ngày vì kinh ngạc, đột nhiên bị giọng nói hùng hồn của Lâm Lỗi làm giật mình, ngỡ ngàng quá hóa giận rống nhỏ. “Không có nói bậy mà! Mày nửa đêm không ngủ nghĩ tới cô ta không thích thì là cái gì? Nè, cô gái đó là ai thế? Tao biết không?” Lâm Lỗi cảm thấy đây là một trong mười chuyện không thể tin được của thế giới, Tàn Vịnh thích cô gái nào rồi.

Tuy hân không thiếu bạn gái nhưng tuyệt đối không có chuyện nửa đêm nhớ một cô gái đến nỗi không ngủ được mà phải gọi điện cho Lâm Lỗi hân.

Đây chắc chắn là đóa hoa đẹp kỳ lạ! “Nếu tao biết vì sao còn hỏi mày làm gì?” Tàn Vịnh ngậm miệng không nói nhân vật chính là ai. “Mày nói cho tao cô ta là ai trước, tao giúp mày phân tích.” Lâm Lỗi bà tám, cười hề hề tra hỏi. Tut.

Tàn Vịnh không có tí lịch sự nào ngắt điện thoại.

Nằm vật ra giường hân càng khó ngủ hơn.

Hai mắt giăng đầy tia máu nhìn trần nhà trần trụi, nhớ lại lời Lâm Lỗi nói.

Thích Lâm Phàm á? Sao có thể? Hân giống người không biết thương thức lắm á? Sẽ thích một cô gái bẻ gãy tay người ta nhẹ nhàng như chơi á? Bộ hân giống người thích bị ngược đãi hả?? Đúng, tuyệt đối không có khả năng.

Thằng ranh Lâm Lỗi nói tào lao, chắc chắn để không đi xem mắt mới quơ đại đáp án đến trả lời mình cho xong.

Nghĩ tới nghĩ lui Tàn Vịnh không tự chủ được hơi híp mắt lại, mặc kệ rạng sáng là lúc mọi người đang ngủ say, lôi điện thoại ra bấm số. “A lô? Cô, con là Tàn Vịnh.” “Ừm... Tàn Vịnh à... Nửa đêm nửa hôm có chuyện gì thế?” Đang ngủ say, bà Lâm quệt nước miếng dính trên mép hỏi. “Cô, con thấy chuyện trăm năm của Lâm Lỗi cực kỳ quan trọng nên tự tiện quyết định cho nó nghỉ phép năm thêm một tuần nữa, cô nhất định đừng buông lỏng.” Tàn Vịnh kính cẩn lễ phép nói ra quyết định vĩ đại của mình. “Tàn Vịnh, thằng bé này, thật là! Cô không biết nói sao nữa, cô thay mặt thằng quý Lâm Lỗi cảm ơn con.

Con nói coi, ngoài con ra có ai quan tâm nó như thế chứ! Cô nhất định nắm chắc thời gian này làm cho xong chuyện.” Bà Lâm cảm động rót nước

mất. “Đừng khách sáo mà, vậy cô nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.” Ngắt điện thoại xong, khoe môi Tần Vịnh cong lên gian tà.

Đáng thương cho Lâm Lỗi đang cười hạnh phúc trong khi ngủ, ngày mai rồi cuộc cũng thoát thân khỏi cái vụ xem mắt khủng khiếp chạy về công ty rồi.

Có điều hắn không biết, chờ hắn phía trước không phải thiên đường mà là, A Ti địa ngục. Sáng sớm, Tần Vịnh ngáp dài, mặt mày phờ phạc lái xe đi, nguyên đêm không ngủ, cả đầu toàn là lời Lâm Lỗi và giọng nói của Lâm Phàm.

Nhưng Lâm Phàm lại mặt mày hăm hở ngồi ở ghế phụ, cái này làm Tần Vịnh bất mãn hết sức, mình nghĩ tới cô cả đêm không ngủ, sao cô có thể an tâm mà ngủ ngon như thế chứ? Phải nghĩ đến mình cả đêm mới công bằng! Thịnh linh giật mình với ý nghĩ của mình, Tần Vịnh hận không thể tát cho mình một bạt tai, nghĩ cái gì thế! Chắc chắn là không ngủ được mới nghĩ ngợi lung tung. “Ông tổng, bánh bao xá xíu.” Hôm qua lúc hai người nói chuyện bánh bao xá xíu trên xe, Tần Vịnh yêu cầu hôm nay ăn nữa. “Ừ.” Tần Vịnh xuống xe cầm túi, mặt mày trở khác đi vào thang máy.

Lâm Phàm theo lệ thường đi bên cạnh hắn. Đình Thang máy nhanh chóng lên tới lầu chót.

Tần Vịnh nhàn nhã cầm túi bánh bao vào văn phòng mình.

Lâm Phàm đưa mắt nhìn hắn vào xong liền quay lưng chuẩn bị leo cầu thang về phòng bảo vệ.

Đột nhiên lỗ tai nhanh nhạy nghe thấy tiếng thì thảo cách đó không xa. “Thấy chưa? Là cô ta đó, biết đánh lộn nên giờ làm vệ sĩ tư nhân cho ông tổng, sướng chết luôn.” Cô gái có gương mặt bình thường có phần kích động nói. “Hừ, chưa biết chừng định giờ thủ đoạn gì đó mê hoặc ông tổng, ngày nào cũng bám dính lấy ông tổng.

Lầu cao nhất này có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà cô ta phải lên theo, còn không phải vì ở chung với ông tổng thêm một chút sao.” Cô nàng có khuôn mặt trong sáng xinh xắn nói có vẻ ngoa ngoắt. “Không phải chứ, biết vậy tôi cũng đi học võ.

Cậu xem cô ta kia, tóc ngắn, áo sơ mi, cả người nhìn như đàn ông ấy, chắc chắn ông tổng không để ý đâu.” Cô gái bình thường hình như đã quên mất ông tổng càng không ngờ tới mặt mình. “Ê các cô đừng nói nữa, hình như cô ta nghe thấy rồi, có đánh chúng ta không nhỉ?” Một cô khác liếc mắt thấy Lâm Phàm thoáng dừng chân, hơi lo lắng nói. “Sợ cái gì... cô ta...” Lâm Phàm không cảm thấy tức giận hay bực tức vì những gì bọn họ nói, cô trong sạch thì không cần thanh minh làm gì.

Nhàn nhã đi cầu thang từ tầng chót xuống tầng một. “Anh Ngu?” Vừa vào tới cửa phòng bảo vệ thì thấy anh Ngu cầm hộp cơm đang định đi vào. “A, Phàm từ, cái này chị dâu cô bảo anh đưa cho cô.” Chị Ngu đã bắt anh Ngu đem cơm cho cô mấy ngày liền làm Lâm Phàm cảm động, có hơi khó xử. “Anh Ngu, anh nói với chị dâu đừng cho em nữa, sao em nhận nổi chứ!” Lâm Phàm chân thành nói. “Chị Ngu cô nói, lúc ở ga xe lửa không nhờ có cô chắc anh đã bị tên trộm đó đâm rồi! Cô cứ cầm đi.” Anh Ngu nhìn đồng hồ đeo tay nói. “Nhưng em thật tình không thể... Không phải anh muốn sau này em thấy anh là trốn đấy chứ, ngày nào cũng thế này thật tình em chẳng có mặt mũi nào nhìn mọi người.” Lâm Phàm không biết ăn nói, sót ruột đến nổi trán đổ mồ hôi. “Làm gì nghiêm trọng dữ vậy! Anh đi làm việc đi!” Anh Ngu nói xong liền chạy trở về phòng. Lâm Phàm đành thở dài nặng nề, bỏ hộp cơm vào ngăn tủ của mình, ngồi xuống ghế ngơ ngẩn. Lúc này phòng bảo vệ đặc biệt yên tĩnh.

Vì anh Thái không có mặt, chỉ có hai bảo vệ gác cổng và hai nhân viên trong phòng trực ban.

Cô nằm sấp xuống bàn, có phần mệt mỏi khẽ nhắm mắt lại.

Thỉnh thoảng ngoài cửa truyền đến tiếng ve kêu nhắc nhở mọi người, mùa hè đã đến rồi. Trong phòng làm việc, Tần Vịnh quen mùi ăn một hơi ba cái bánh bao, no bụng rồi hắn chán ngán nhìn cái thứ tư, lại tiện tay quăng vào thùng rác.

Đưa tay che miệng ngáp một cái thật to, cảm hồ sơ lên chuẩn bị làm việc. Bây giờ Lâm Phàm đang làm gì? Không phải lại chạy ra đường cùng ăn bánh bao với ăn xin chứ? Chắc là không! Tuy cô ấy hơi độc lập nhưng tuyệt đối yêu nghề, chắc chắn không dám tự tiện ra khỏi công ty. Tần Vịnh tự hỏi tự đáp trong bụng, hai mắt nhìn hồ sơ có phần lơ đãng. Cốc cốc cốc Tiếng gõ cửa nặng trĩu có quy luật vang lên.

Tần Vịnh lập tức hoàn hồn “Vào đi.” Jepi ôm một chồng hồ sơ mặt mày thần nhiên đi vào, “Chủ tịch, số hồ sơ này cần chữ ký của ngài.” “Ừ, anh đặt xuống đi.” Jepi thuận thực đặt hồ sơ xuống, ra khỏi phòng làm việc của Tần Vịnh liền nhẹ nhàng khép cửa lại. Một mình Tần Vịnh ngồi trong phòng dựng thẳng tóc gáy, siết chặt bút trong tay âm thầm mắng mình. Mình đây là tư xuân à? Cứ nghĩ tới cô nàng kia làm gì! Bề ngoài nhìn chẳng giống con gái chỗ nào! Mình có đôi khát tới độ đó không? Nhất định là lâu quá không chạm qua đàn bà nên mới thất thường như thế! Đấu tranh tư tưởng xong, hắn tìm cho mình một lý do giải thích hợp lý. Móc điện thoại ra gọi cho một trong những cô bạn gái của mình. “Tần Vịnh? Anh còn biết gọi điện thoại cho người ta cơ à?!” Tiếng con gái nũng nịu hờn dỗi. “Gần đây bận quá, tối nay đi ăn cơm nhé?” Tần Vịnh cảm thấy mình tìm được đáp án xong là giải quyết được chuyện này rồi, vì thế dứt khoát tìm một cô đồng hành. “Anh quyết định đi, người ta nghe anh hết.” Tần Vịnh cảm thấy nổi da gà với giọng điệu ưỡn ẹo của người đẹp, sao lúc trước mình chịu nổi cả? Đột nhiên thấy nhớ chất giọng lạnh lạnh của Lâm Phàm. Lâm Phàm Lâm Phàm Lâm Phàm! Không cho phép nhớ Lâm Phàm! Ốc Tần Vịnh bốc khói ra lệnh cho mình. Vội vàng hẹn thời gian địa điểm xong rồi ngắt điện thoại, Tần Vịnh hơi thở ra, vui vẻ nói với mình, không sao rồi, buổi tối gặp người đẹp xong là mọi chuyện OK. Lâm Phàm mệt mỏi muốn ngủ, đột nhiên bị điện thoại reo bừng tỉnh, theo phản xạ bật dậy đi đến bàn điện thoại. “A lô?” “Lâm Phàm?” Giọng Tần Vịnh hơi ảo não, không phải mình muốn nghe giọng Lâm Phàm, tuyệt đối không! Chỉ là có chuyện muốn dặn thôi! Nhưng tên bĩ ỉ trong lòng lại đột nhiên xuất hiện nói, mày có thể kêu thư ký dặn.

Tần Vịnh trực tiếp PIA bay tên bĩ ỉ này. “Ông tổng muốn dặn gì?” Lâm Phàm cho là lại muốn đi ra ngoài, nhắc tới là tinh thần hoàn toàn tập trung. “Hôm nay tôi có hẹn, cô không cần đi theo tôi.” “Lỡ có nguy hiểm thì làm sao?” Lâm Phàm lo lắng nói. “Đầu ra lắm nguy hiểm thế, có thì đã sớm có rồi, kiểu gì cô cũng không cần đi theo tôi.” Tần Vịnh cứ nghĩ tới cảnh mình cùng người đẹp hẹn hò mà dẫn theo Lâm Phàm là cả người không thoải mái. “Không được, tôi đã hứa với ông chủ tịch nhất định phải theo sát anh, bảo đảm an toàn của anh!” Lâm Phàm đồng ý nói, đem ông Tần ra đe ép ông tổng. “Cô! Cô! Cô không theo tôi ông ấy cũng không biết!” Tần Vịnh chán nản. “Tôi không thể có lỗi với lương tâm của mình! Ông tổng anh yên tâm, lúc anh hẹn hò với bạn gái tôi sẽ gác ngoài cửa!” Lâm Phàm nghĩ nghĩ, hiểu ý người ta, quả thật ông tổng người ta muốn hẹn hò với bạn gái, mình lại ở chỗ đó làm

bóng đèn thì không hợp tí nào. “Tôi không có bạn gái!” Tần Vịnh không nhận được giải thích. “À vâng! Vậy tôi cũng sẽ canh ngoài cửa!” Lâm Phàm kiên trì. “Tùy cô!!!” Tần Vịnh tức tối gác điện thoại, Lâm Phàm này sao mà đầu muối gì cũng không lọt hết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chỗ Đây Mới Là Dạ Dày

Lâm Phàm than thở, nằm sấp xuống bàn nghỉ ngơi.

Cô cũng đâu muốn theo đuôi cho người ta ghét chứ.

Nhưng cô đã nhận nhiệm vụ này rồi, nhất định phải đảm bảo hoàn thành chất lượng. Thật tốt, có bạn bè để hẹn.

Có ba quan tâm, đặc biệt vì anh ta mà chạy đến nhờ cô bảo vệ.

Có mẹ làm nũng với anh ta, kêu anh ta mua đồ ăn ngon về.

Cảm giác những cái đó thế nào nhỉ? Hình như rất hạnh phúc... Lâm Phàm hâm mộ nghĩ, những chuyện đó trong mắt người bình thường rất tự nhiên, có điều đối với cô mà nói là chuyện xa xỉ. Cô sợ nhất là đêm giao thừa mỗi năm bởi vì nhà nhà đều chăng đèn kết hoa, không khí vui mừng rộn rã.

Người một nhà vui vẻ nói cười, cách một cánh cửa cũng truyền đi rất xa.

Mà cô và bà ngoại lần nào cũng ngồi dưới ánh đèn tù mù, vừa ăn bữa cơm tất niên phong phú hơn thường ngày vừa xem cảnh dạ hội liên hoan ngày xuân chiếu trên màn hình ti vi đen trắng, cả căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng người dẫn chương trình du dương trầm bổng.

Lúc nhỏ cô trông đợi cỡ nào, có một ngày trong nhà sẽ có ba có mẹ.

Người một nhà cũng giống như nhà hàng xóm náo nhiệt vui vẻ ngồi ăn cơm với nhau. Mỗi lần thấy những bạn nhỏ khác, có người lớn bên cạnh, cao hứng đốt pháo tếp hoặc bắn pháo hoa, cô đều rụt rè đứng ở cửa nhà mình nhìn bọn họ ngưỡng mộ.

Cũng có bạn tốt bụng rủ cô chơi chung, cô đều im lặng lắc đầu cự tuyệt.

Tim bà ngoại không tốt, miễn cảm với tiếng pháo.

Cô tuyệt đối không đụng vào thứ gì làm bà ngoại sợ, đó là việc duy nhất mà đứa bé như cô có thể làm cho bà. Nửa đêm giao thừa chính là lúc bắt đầu đốt pháo, cho dù gia đình nghèo đến thế nào cũng sẽ mua một băng pháo dài treo trước cửa nhà, ngụ ý cụ thể Lâm Phàm không hiểu, cô chỉ biết mọi người thích thú trông đợi giờ phút này nhất.

Cửa nhà bọn họ đóng kín, cô và bà ngoại nằm trên giường vắn dựa sát vào nhau, dường như cả thế gian chỉ còn mỗi hai bà cháu họ. “Phàm tử? Ngủ à?” Anh Thái không biết về lúc nào, nhìn thấy Lâm Phàm nhắm mắt nằm sấp trên bàn bên hỏi. “Anh Thái.” Lâm Phàm mở mắt mỉm cười với anh Thái. “Mệt thì vào phòng nằm trên ghế dài ngủ một chút đi, nằm sấp như vậy ngày mai cổ em sẽ bị đau đấy.” Anh Thái tốt bụng nhắc nhở. “Không cần đâu anh Thái, em không mệt.” “Được rồi, gần đây em đi theo ông tổng không có chuyện gì chứ?” “Không thấy nhân vật khả nghi nào.” Lâm Phàm nghĩ một hồi, nghiêm túc trả lời. “Nếu thật sự có người đứng sau em vẫn nên đề phòng một chút, đừng sợ ý.” Anh Thái căn dặn. “Ừ, cảm ơn anh Thái.” Lâm Phàm ngẩng đầu mỉm cười với anh Thái, nụ cười này trong mắt anh Thái đặc biệt rạng rỡ.

Không chỉ anh Thái, còn có Tần Vịnh cũng cảm thấy vậy, thế nên... “Lâm Phàm!” Lâm Phàm và anh Thái đều nhảy dựng lên, sao ông tổng đột nhiên xuống đây. “Ông tổng!” “Ông tổng.” Hai người đồng thanh chào Tần Vịnh. “Sao điện thoại phòng bảo vệ không gọi được?!” Mặt Tần Vịnh không tốt. Lâm Phàm không hiểu, đi lại kiểm tra điện thoại, hai ba tiếng trước chẳng phải cô mới nhận điện thoại của anh ta sao? “A! Xin lỗi ông tổng, vừa rồi tôi gác điện thoại đặt lại không chính xác...” Lâm Phàm ngượng ngùng nói, vừa nãy tiện tay đặt điện thoại xuống không có đặt đúng vị trí. “Hừ! Lát nữa đưa sổ di động của cô cho tôi!” Tần Vịnh cảm thấy rất phật lòng, vừa xuống lầu đã thấy Lâm Phàm cười rạng rỡ với đội trưởng đội bảo vệ, cô đã cười rạng rỡ với hẳn như thế bao giờ đâu! “Tôi không có di động... chỉ có điện thoại nhà, ông tổng cần không?” Lâm Phàm dè dặt hỏi. “Cô có phải người hiện đại không?! Di động cũng không có?! Đi ăn tiệc với tôi trước đã!” Tần Vịnh nhìn Lâm Phàm như nhìn người ngoài hành tinh. “Rõ!” Lâm Phàm đang chuẩn bị theo Tần Vịnh ra khỏi phòng bảo vệ, đột nhiên nhớ ra một chuyện liền nói với Tần Vịnh, “Chờ một chút!” Chỉ thấy cô chạy vào lõi hộp cơm anh Ngu cho từ ngăn tủ của mình ra, đưa cho anh Thái nãy giờ vẫn đang đứng ngây ra làm đồ trang trí. “Anh Thái, em đi theo ông tổng, cái này anh ăn đi, ăn xong cứ để đó em về rửa.” Không đợi anh Thái trả lời, cô lại vội vàng chạy tới bên cạnh Tần Vịnh.

Mặt Tần Vịnh xanh lè, sai bước đi nhanh. Dọc đường hẳn không nói một câu, Lâm Phàm tất nhiên không dám mở miệng lúc này, chẳng phải là trực tiếp đâm đầu vào họng súng sao? “Cô! Cô đứng là hiền lành nhì! Còn tặng cơm hộp nữa!” Xe chạy trên đường cái, Tần Vịnh rút cuộc chịu hết nổi.

Nếu lúc này có người nào bình thường ở đó, nhất định sẽ ngửi thấy mùi chua nồng nặc. “Hi hi, thời tiết này không ăn, để đến tối chắc chắn sẽ hư.” Đáng

tiếc, Lâm Phàm không phải người bình thường. “Hừ! Còn ăn xong để đó em về rửa nữa!” Tần Vịnh khó chịu nhai giọng điệu Lâm Phàm hồi nãy. “Bọn anh Thái đều không thích làm việc nhà, lần nào cũng chất đống hộp cơm ở đó...” “Có cô chịu khó rồi!” Nói xong đột nhiên Tần Vịnh ý thức được mình đang làm gì, chẳng lẽ thật sự thích bà chị ngốc này? Không thể nào không thể nào! Tần Vịnh khe khẽ lắc đầu. “Hi hi.” Bà chị ngốc cười hi hi ngu ngơ, còn cho là Tần Vịnh khen mình thật. Đến nhà hàng rồi, trực giác Lâm Phàm mách bảo cô, người đối diện không đơn giản, từ từ thể đứng, đi cùng đủ các mặt mà nói, đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Đương nhiên Tần Vịnh không nhận ra, mỉm cười xã giao hàn huyên với đối phương “Chủ tịch Quách, lâu quá không gặp.” Chủ tịch Quách cười y chang ông Phật Di Lặc, “Ha ha, sao còn xưng là chủ tịch nữa, bọn tôi bị các anh mua rồi, chỉ có một vị chủ tịch Tần là anh thôi.” “Chủ tịch Tần, mời vào bên trong.” Tần Vịnh cười khiêm tốn, đang định đi vào phòng VIP, Lâm Phàm thò tay ra nắm lấy Tần Vịnh.

Tần Vịnh bất ngờ, quay đầu nhìn cô, cảm giác bàn tay nhỏ nắm lấy hần không tẻ, sờ vào mềm mại không xương, chỉ là lòng bàn tay và gan bàn tay đều có một lớp chai mỏng.

Đang lúc tìm Tần Vịnh loạn nhịp thì Lâm Phàm kề tai hần nói nhỏ, “Ông tổng tôi theo anh vào, đám người này có lẽ có vấn đề.” Tất nhiên là Tần Vịnh gật đầu, chỉ hơi tiếc rẻ cô đã buông tay ra. Trong phòng VIP, Lâm Phàm ngồi cạnh Tần Vịnh, mặt mày tỉnh rụi quan sát chủ tịch Quách và những người đứng sau lưng ông ta. “Ha ha, chủ tịch Tần, vị này là trợ lý mới?” Ý nghĩ của chủ tịch Quách và quản lý ở thành phố Y giống hệt. “Ừ, phải.” Tần Vịnh liếc mắt ra hiệu cho Lâm Phàm.

Tuy thần kinh Lâm Phàm hơi bị dày nhưng không ngốc, lập tức phối hợp. “Chủ tịch Quách, chào ngài.” Phật Di Lặc chủ tịch Quách hài lòng gục gặc tiếp tục hàn huyên một mớ tào lao với Tần Vịnh. Đợi đồ ăn dọn lên đầy đủ rồi, chủ tịch Quách mới đi vào vấn đề chính: “Chủ tịch Tần, tôi cũng không vòng vo với anh làm gì, tôi hi vọng giá anh thu mua công ty tôi thay đổi một chút.” Tần Vịnh chỉ nhướn đôi mày đầy khi khoái, hứng thú hỏi: “Ồ? Chủ tịch Quách hi vọng đổi thế nào?” Chủ tịch Quách vừa nghe có hi vọng, nói tiếp “Tăng thêm hai mươi phần trăm.” “Ha ha, chủ tịch Quách đúng là thích nói đùa, hiện giờ giá trị công ty ông thế nào ông hiểu rõ hơn tôi, tăng hai mươi phần trăm? Tần thị nhà tôi không phải công ty từ thiện.” Tần Vịnh thấy ông ta đòi cắt cổ như thế, cười lạnh. “Giá trị của công ty tôi? Hừ, Tần Vịnh! Nếu không phải Tần thị các người đánh sập tôi thì sẽ có giá trị như giờ sao?” Chủ tịch Quách nổi con thịnh nộ, Phật Di Lặc nháy mắt biến thành Kim Cang lực sĩ. “Chủ tịch Quách, cá lớn nuốt cá bé, đạo lý này ông không hiểu à? Các ông bị hạ bệ chứng tỏ năng lực các ông có hạn, không quan hệ mấy đến Tần thị.” Tần Vịnh hoàn toàn không nề mặt ông ta. Chủ tịch Quách đập mạnh tay xuống bàn, sức lực đó làm Tần Vịnh cũng thấy đau.

Lâm Phàm lạnh băng nhìn mấy người đằng sau chủ tịch Quách, bởi vì cô thấy rõ một kẻ trong đó đã lặng lẽ nhích lại gần Tần Vịnh. “Tần Vịnh, làm việc nên chừa đường lùi, sau này dễ nhìn mặt nhau, đừng quá tuyệt tình!” Mặt chủ tịch Quách hung ác.

Giá Tần Vịnh thu mua công ty không khác giá mua rau cải bao nhiêu, hơn nữa cục diện ngày hôm nay của ông ta toàn vì Tần thị. “Chủ tịch Quách, xem ra ông không hài lòng cái giá này nhưng chúng tôi cũng không thể sửa giá.

Đã như vậy chúng ta không có gì để nói nữa.” Tần Vịnh đứng dậy chuẩn bị rời đi, không tính tiếp tục lãng phí thời giờ. Chủ tịch Quách liếc mắt, tên thuộc hạ đã áp sát cạnh Tần Vịnh đang chuẩn bị bắt hần, Tần Vịnh nghiêng người né tránh.

Giờm mặt! Tuy hần không lợi hại bằng Lâm Phàm nhưng dù sao cũng đai đen Taekwondo đẳng hoàng! Lâm Phàm trực tiếp chụp lấy cánh tay vươn tới của đối phương, một cú quật qua vai tuyệt đẹp.

Liên lụy cả cái bàn bị đụng ngã, một bàn thức ăn rớt loảng xoảng xuống đất.

Lâm Phàm nhanh nhẹn móc con dao đối phương giấu trong áo khoác ra, thuận thực quơ một đường trong tay, mặt mày âm trầm cảnh giác nhìn chủ tịch Quách và vài tên thuộc hạ còn lại chuẩn bị nhào qua. Chủ tịch Quách đột nhiên lấy lại bộ dạng Phật Di Lặc. “Ha ha, xin lỗi chủ tịch Tần, thuộc hạ của tôi không hiểu quy củ, nghe công ty bị mua với giá mua cải trắng không nên được tức, đã mạo phạm rồi.

Ngài là bề trên đừng trách kẻ dưới.” Quan sát một loạt động tác vừa rồi, chủ tịch Quách quanh năm lăn lộn trên đường biết con nhỏ này không tầm thường.

Tuyệt đối không đơn giản chỉ là một trợ lý, xem ra Tần Vịnh đã đề phòng từ đầu. “Sao chứ, chủ tịch Quách, ông nên quản đám thuộc hạ này cho kỹ, đừng thả ra cắn người bậy bạ đó.” Tần Vịnh rộng lượng nói, sao hần không biết tâm tư của lão già họ Quách này. Nói xong cũng không thèm nhìn về mặt khó coi của chủ tịch Quách, đi thẳng ra cửa, Lâm Phàm cẩn thận đi đằng sau, đề phòng có kẻ đánh lén sau lưng. “Không sao chứ?” Lên xe rồi, Tần Vịnh quay sang nhìn Lâm Phàm ngồi ở ghế phụ. “Không sao, chuyện nhỏ.” Lâm Phàm không để ý, cười cười. Tần Vịnh trợn trắng mắt khỏi động xe, mình không có việc gì đi quan tâm vớ vẩn. “Ông tổng, anh thấy người này có quan hệ với người đứng sau lưng lão Lý không?” Từ chuyện hôm nay mà nói, mười phần là ông ta.” Tần Vịnh thờ ơ đáp. “Vậy sao giờ?” “Tôi sẽ có cách, đối chết rồi, đi ăn cơm trước đã.” Tần Vịnh nói đầy tự tin, còn sờ sờ bụng. “Ông tổng, anh sờ là bụng, đối là dạ dày mới đúng.” Lâm Phàm nghiêm chỉnh đính chính lại động tác của hần. “Hà?” Lần này đổi lại đến phiên Tần Vịnh phát ra từ đơn. “Chỗ này mới là dạ dày.” Hiểu biết Tần Vịnh rồi, Lâm Phàm cũng chẳng câu nệ gì nhiều, đưa tay ấn lên chỗ dạ dày Tần Vịnh, nghiêm túc nói cho hần biết, đó mới là dạ dày. Tần Vịnh bình tĩnh lái xe, kỳ thật linh hồn đã bay vọt lên rồi.

Hôm nay tiếp xúc tay chân nhiều quá... Bàn tay ấm áp cách một lớp vải chạm lên da thịt, cảm giác rất rõ rệt... “Ông tổng...” Đột nhiên Lâm Phàm lo lắng lên tiếng. “Hà?” “Anh... anh chảy máu mũi rồi...” Lâm Phàm rút khăn giấy trong hộp ra bịt mũi Tần Vịnh, sốt ruột “Mau tắt xe vào lề.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Không Đê

Ngồi trong nhà hàng, Tần Vịnh hận không thể tìm được cái lỗ nào chui xuống, mắt mặt quá sức.

Đời này chưa từng mất mặt như thế bao giờ: “Ông tổng, ngày mai tôi hầm canh đậu xanh cho anh nhé, chắc chắn anh bị nóng quá mới chảy máu mũi.” Lâm Phàm nhiệt tình nói, sức khỏe ông tổng kém thật đấy! “Ừ!” Tuy hắn có chút khinh bỉ Lâm Phàm nhiều chuyện nhưng dù sao cô cũng vô tình cho hắn bậc thang leo xuống. Nhân viên phục vụ hợp thời xuất hiện bê đồ ăn lên.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn đủ loại đồ ăn ngon lành, chờ Tần Vịnh gấp miếng đầu tiên xong cô mới tỉ mỉ thưởng thức. Ừm, cá này chắc chắn lẫn bột chiên trước sau đó mới nấu.

Thói quen vừa ăn vừa nghiên cứu cách làm từng món. Đợi cô nghiên cứu thấu đáo toàn bộ xong, ngừng đầu lên thì thấy Tần Vịnh dựa vào ghế, khoan tay nhìn cô với vẻ mặt sâu xa khó lường, “Ông tổng, anh không ăn à?” Không phải hắn nói dối sao? Ăn có một miếng vậy? Nuôi chim sè à? “Khó nuốt, tôi muốn ăn cơm chiên cô làm bữa trước.” Tần Vịnh ghét bỏ nhìn đồ ăn thơm phức trên bàn. Lâm Phàm lăm bằm trong bụng, rõ ràng ăn rất ngon mà.

Lưu Mai nói không sai, nhà tư bản đúng là bóc lột sức lao động của quần chúng.

Mình từ bảo vệ thăng cấp lên vệ sĩ, giờ còn phải làm đầu bếp tư nhân nữa? Nhưng mà ăn xôi chùa thì phải quét lá đa, ai kêu ông chủ tịch trả thù lao cao kinh hồn cho cô làm chi.

Lâm Phàm không có khí phách mà thỏa hiệp. “Nhưng buổi chiều còn phải đi làm...” Vẫn ráng giãy dụa chút đỉnh. “Giờ còn sớm, tôi kịp.” Tần Vịnh bắt đầu đổi giọng, Lâm Phàm thức thời gật đầu. Lúc tính tiền đột nhiên Lâm Phàm nói với phục vụ: “Làm phiền gói mấy thứ này lại cho tôi.” Cả một bàn đồ ăn bỏ thế quá tiếc, bao nhiêu người nghèo khổ ngay cả cơm cũng không có mà ăn. Tần Vịnh bất mãn trừng Lâm Phàm “Gói làm gì, bỏ trong xe có mùi.” “Có thể bỏ vào cốp, mấy món này đều chưa động vào, bỏ như thế là lãng phí thức ăn...” Dưới yêu cầu cực lực của Lâm Phàm, rốt cuộc Tần Vịnh thỏa hiệp.

Nhân viên phục vụ không thấy lạ, nhanh nhẹn gói đồ đạc hoàng đưa cho Lâm Phàm. Hai người ra khỏi nhà hàng thì vừa vặn đối diện có mấy nhân vật áo quần bảnh bao đi tới, thấy Tần Vịnh nhiệt liệt chào hỏi, Tần Vịnh cũng hiếm khi treo bộ mặt tươi cười chân thành. “Cô đi khỏi động máy trước, mở máy lạnh ra, một lát tôi qua.” Tần Vịnh quăng chìa khóa xe cho Lâm Phàm, quay người tiếp tục trò chuyện với các anh em.

Lâm Phàm nghe lời cầm chìa khóa tới bãi đậu xe, tìm thấy chiếc viet đã quen thuộc xong mở máy lạnh ra, hơi nóng trong xe cuộn cuộn ập vào mặt. Chui ra khỏi xe cách xe mấy bước, cô nhìn bóng Tần Vịnh từ xa, bảo đảm hắn an toàn. “Cô là... Lâm Phàm?” Một cô gái quần áo đẹp đẽ đứng bên cạnh cô hỏi chùng. “Vâng, cô là...?” Lâm Phàm nheo mắt nhìn người trước mặt, đầu óc nhanh chóng xoay tít thử tìm người phù hợp với hình tượng này. “Tớ là Chu Lệ nè! Cậu quên rồi à? Lúc trước ở gần nhà cậu, nhà tớ bán đồ ăn sẵn đó.” Chu Lệ cười hi hi, trong ấn tượng của cô ta Lâm Phàm là người nghèo mặt rệp, tuy nhà mình cũng chỉ buôn bán nhỏ nhưng so với Lâm Phàm mà nói là cách biệt trên trời dưới đất, với lại bây giờ mình phát đạt rồi, không thể không khoe khoang. “À! Tôi nhớ ra rồi!” Lâm Phàm nghĩ ra, chẳng trách nhìn thấy rất quen. “Sao cậu ở thành phố S?” Chu Lệ xách cái giỏ Chanel của mình lên, cố ý hươ hươ trước mặt Lâm Phàm, đáng tiếc Lâm Phàm hoàn toàn không rành mấy thứ này. “Tôi làm việc ở thành phố S.” Lâm Phàm lại nhìn Tần Vịnh đang nói chuyện vui vẻ với bạn, có phần yên tâm đôi chút.

“Cậu đến thành phố S làm việc à? Việc gì vậy?” Chu Lệ thắc mắc, sao Lâm Phàm này không ngoan ngoãn ở thành phố X, còn đặc biệt chạy tới đây? Chẳng lẽ có cớ đi? Có chỗ ngóc đầu dậy rồi? “Bảo vệ.” Tất nhiên Lâm Phàm không biết tâm tư của Chu Lệ, đáp ngắn gọn. Chu Lệ nghe xong thờ ra, chẳng qua là một bảo vệ nho nhỏ mà thôi. “Ồi cha, sao cậu đến nhà hàng Hào Sinh ăn cơm mà còn gói lại?” Chu Lệ tinh mắt nhìn mấy cái túi trên tay Lâm Phàm, một bảo vệ nhỏ như cô ta có thể ăn nổi ở nhà hàng Hào Sinh sao? “Mấy món này đều chưa ăn nên tôi đem về.” Lâm Phàm thật thà trả lời. Theo lý giải của Chu Lệ thì, đây đều là đồ ăn dư của khách, Lâm Phàm phỏng chừng có người quen làm ở nhà hàng mới có thể gói về. Tâm lý so đo tột tể được thỏa mãn chưa từng có, còn không quên châm chọc, “Ha ha, thói quen này của cậu bao nhiêu năm rồi cũng không đổi nhì.

Hồi trước cậu và bà ngoại ưa đến chợ bên cạnh nhà tớ nhậu đồ ăn không ai thèm.

Bây giờ còn hay hơn, trực tiếp đi nhà hàng lấy đồ ăn người ta bỏ.

Tiết kiệm không ít công sức, ha ha.” Chuyện Lâm Phàm từ nhỏ đã không có cha mẹ hàng xóm chung quanh ai chả biết, cho nên không ít đứa bé ăn hiếp Lâm Phàm, bởi vì sẽ không có ai ra mặt giùm.

Bao nhiêu năm rồi, Chu Lệ vẫn còn quen thói muốn bắt nạt Lâm Phàm. Lâm Phàm nghe Chu Lệ nhắc tới bà ngoại, lại thêm giọng điệu đối phương không tốt lành gì, mặt lập tức lạnh tanh không muốn nói chuyện. Có lẽ câu nói của Chu Lệ đã động đến nơi mềm yếu nhất trong lòng cô, cũng là nơi tự ti nhất. “Ai nói là không có người thèm, tôi ăn còn dư gói đem về không được à?” Chẳng biết Tần Vịnh quay lại lúc nào, mặt mày âm u nhìn Chu Lệ trừng trừng.

Vừa rồi hắn chớp được đúng khoảnh khắc ánh mắt Lâm Phàm thoáng nét yếu đuối trong chớp mắt, làm ngược hắn đau đầu. Lâm Phàm quay phắt lại, ông tổng này sao lần nào cũng xuất quỷ nhập thần thế? Chu Lệ nhìn thấy Tần Vịnh hai mắt lập tức sáng rực.

Một người đàn ông thật đẹp trai, vóc người cũng rất đẹp, chỉ có mặt hơi thối tí. “Anh là?” Chu Lệ lập tức đổi sang gương mặt tươi cười thân thiết, còn khề nghiêng đầu một góc bốn mươi lăm độ bày ra vẻ mặt ngây thơ lãng mạn, Lâm Phàm nhìn mà tròn trắng mắt. “Là ai thì liên quan gì đến cô, Lâm Phàm lên xe!” Tần Vịnh đã quen nhìn mấy cây si, loại biểu tình này rành đến không thể rành hơn, khinh khinh hừ một tiếng bắt Lâm Phàm lên xe. Lâm Phàm vội vàng chui tọt vào xe để lại Chu Lệ đã hóa đá một nửa. Hoàn hồn lại, Chu Lệ nhìn chiếc xe phóng vút đi lăm bằm, “Không phải là bảo vệ à... sao lại đi chung với một người lái Land Rover chứ...” “Đã nói là đừng gói mà, giờ xe có mùi rồi này!” Mặt Tần Vịnh xụ xuống nói. Lâm Phàm cúi đầu im lặng cả nửa ngày mới thì thào “Xin lỗi...” “Chẳng qua cô không muốn lãng phí nhưng lại quên mất người bên cạnh và mình không cùng một thế giới, cô áp đặt ý nghĩ của mình cho người khác mà khiến cả cô và người ta phiền phức.

Chẳng trách Chu Lệ chăm chọc cô, có lẽ thật sự cô đã thành thói quen rồi, thói quen của những người nghèo kiệt xác.

Cũng có lẽ là bản thân không cách nào bắt nhịp với những người này. Tần Vịnh kinh ngạc nhìn cô, chỉ thấy cô gục đầu như đứa trẻ, vẻ mặt vừa kỳ lạ vừa có chút đau thương. Không phải không cho cô gói đồ thôi sao! Sao lại đau lòng như thế?! “Khụ... thật ra người quen thấy cũng được...” Tần Vịnh thử giảng hòa nhưng phát hiện Lâm Phàm hoàn toàn không có phản ứng, vẫn cúi đầu suy nghĩ. “Vừa rồi cô à kia ăn hiệp cô?” Tần Vịnh đoán. “Không có.” Cuối cùng Lâm Phàm cũng ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn hắn. “Vậy cô làm sao thế?” “Tôi không sao.

Ông tổng, lát nữa thuận đường mua ít đậu xanh đi, tôi nấu canh đậu xanh.” Rúc vào sừng trâu một hồi, Lâm Phàm đã bình thường trở lại. Một giờ sau, Tần Vịnh đứng trước cửa nhà bếp của Lâm Phàm nhìn cô chăm chú làm đồ ăn cho mình, một cái nồi khác đang nấu.

Chỉ thấy cô tranh thủ lúc chiên com, nhanh nhẹn rửa sạch đậu xanh bỏ vào nồi nước sôi, vụn lửa lớn. Lâm Phàm làm xong com chiên bọc trứng gọi Tần Vịnh vào phòng khách ngồi xuống, bản thân thì bê một tô com chiên như cũ.

Tần Vịnh cũng không hỏi vì sao cô không thích ăn trứng gà nữa. “Ông tổng, hôm nay tôi gói đồ ăn, làm mất mặt ông đúng không?” Lâm Phàm cúi đầu ăn com, đột nhiên hỏi. Miệng Tần Vịnh nhét đầy đồ ăn chỉ có thể lác đầu, phát hiện cô gục đầu không nhìn mình, vội vàng nhai mấy miếng nuốt xuống, “Không có, gói lại là chuyện thường ấy mà.” “Vậy tốt rồi.” Lâm Phàm ngẩng đầu cười tươi với hắn, lại cúi đầu ăn com, có điều tâm tình rõ ràng khác hơn nhiều. Tần Vịnh ngây ngốc mất mấy giây, cảm giác Lâm Phàm có vẻ khó hiểu.

Đột nhiên thấy cô đứng dậy đi vào bếp, Tần Vịnh vươn cổ ra dòm, thấy cô mở nắp nồi ra thêm nước sôi, lại đẩy nắp lại.

Hắn lật đật rút cổ về giả bộ chăm chú ăn com “Lát nữa cho vào bình giữ nhiệt đem đến công ty, anh mở nắp ra để một lát uống lạnh ngon hơn.” Lâm Phàm ngồi xuống, chu đáo nói. “Cô đối với ai cũng tốt thế à?” Tần Vịnh ăn xong đẩy cái đĩa không ra, đại thiếu gia ngã người dựa vào sofa. “Tôi không nhiều tình lực đi tốt với tất cả mọi người như thế, ai tốt với tôi thì tôi sẽ tốt với người đó.” Lâm Phàm nói hơi nhịu nhưng Tần Vịnh vẫn nghe rõ.

“Cô thấy tôi tốt với cô?” “Ừ, ông tổng rất tốt với tôi.” Lâm Phàm thu dọn chén đĩa trên bàn trà, ngẩng đầu mỉm cười với Tần Vịnh.

Hai người giống như tiểu thuyết Quỳnh Dao, vì một câu tốt hay không tốt mà quanh quẩn lại cả ngày trời. Tần Vịnh giật mình một hồi, liền bật cười khanh khách. Dựa vào sofa xinh xắn, nhìn bóng dáng bận rộn trong nhà bếp, thi thoảng truyền ra tiếng xoong nồi chén bát va vào nhau lanh canh, làm hắn đột nhiên có cảm giác thỏa mãn chưa từng thấy, thỏa mãn cái gì thì hắn cũng không biết. Đột nhiên điện thoại kể bên sofa reo ồm ồm điếc tai, phá vỡ không khí yên bình, Tần Vịnh theo phản xạ thò tay nhắc điện thoại lên. “A lô?” Đầu kia im lặng như tờ, hồi lâu một giọng đàn ông ngập ngừng vang lên, “Lâm... Lâm Phàm?” “Cô ấy đang rửa chén.” Tần Vịnh có vẻ bức dọc nói, ngẩng đầu liếc Lâm Phàm trong nhà bếp, đúng lúc cô cũng nhìn hắn thẩn thắc nắc, tựa hồ đang hỏi ai vậy. “Ồ, tôi tìm Lâm Phàm.” Giọng đàn ông không khách sáo.

Tần Vịnh càng bức, trực tiếp quảng điện thoại cho Lâm Phàm đứng bên. “A lô?” Lâm Phàm hơi chần chừ, số điện thoại này chỉ có bộ đội và công ty biết thôi mà. “Lâm Phàm? Tao là ba mày.” Ông Lâm nói thẳng. Đầu óc Lâm Phàm trống rỗng, mấy phút sau mới lên tiếng, “Sao ông biết số điện thoại này?” Nhưng giọng nói không tự chủ được run run, làm Tần Vịnh nhìn cô sâu xa như có điều suy nghĩ. “Tao hỏi từ bộ đội.

Mày có tiền không, tao muốn đầu tư nhưng còn thiếu một ít.” Trong mắt ông Lâm, tiền là quan trọng nhất, ông ta chưa từng kiểm điểm xem bản thân đã trả giá một chút trách nhiệm nào với con gái chưa, lại muốn kiểm soát từ cô con gái đã trưởng thành. “Không có!” Tiếc rằng Lâm Phàm chẳng phải thánh mẫu, có lẽ cô từng khát vọng được ba yêu thương.

Hiện thực đã tôi luyện cô, cô sẽ không tha thứ cho ba, càng đừng nói tới chuyện tích góp tiền đưa cho ông ta. “Sao mày không có được! Tiền lương ở bộ đội bao nhiêu năm nay đâu?” Ông Lâm hét điếc tai. “Tiêu rồi.” Lâm Phàm cực kỳ bình thản nhưng ánh mắt lại trống rỗng. “Đừng hòng lừa ông! Mày ở bộ đội thì tiêu cái gì! Ăn bộ đội ở bộ đội mặc cũng bộ đội nuôi nót! Không có tiền thì bán cái nhà cũ của bà ngoại mày đi, cái phòng không đáng tiền đó chỉ bằng đưa cho tao đầu tư, đội có lời tao chia cho mày một phần.” Ông Lâm tiếp tục trơ mặt mo ra rống lên. “Cho dù có, tôi cũng không cho ông.” Lâm Phàm cảm thấy cô không nhờ được ba mình, cũng nhờ không nổi.

Bản thân cô càng không mắc nợ ông ta cái gì, thế nên cũng không cần giả vờ, nói thẳng thừng luôn. “Mày là đồ ăn hại! Cùng một đức hạnh như con mẹ mày! Tao là ba mày, mày nuôi tao là đạo lý hiển nhiên! Mày mà không đưa tao tới bộ đội quây nói mày hành vi bất chính, bất hiếu!” “Không có ai dạy ông, ba là gì à? Hôn nữa tôi xuất ngũ rồi, ông thích quây thì cứ quây đi.” Lâm Phàm thẳng thừng ngắt điện thoại, cúi đầu đi vào bếp, mở nắp nồi ra chăm chú hót vò đậu nổi trên mặt nước. “Ấm ỹ với ba cô à?” Tần Vịnh dè dặt hỏi, lần đầu tiên thấy cô căm phẫn như thế.

Xem ra cô không ngốc hoàn toàn, còn có phản ứng bình thường. Lâm Phàm không trả lời, chuyên tâm vớt vò. “Dưới gầm trời này nào có ba mẹ lại không quan tâm đến con mình, có lẽ là cô không biết...” Tần Vịnh nghĩ nghĩ, quyết định khuyên giải theo khuôn sáo cũ, hắn không nghĩ ra giữa ba và con gái thì thù hận lớn cỡ nào chứ. Ai ngờ Lâm Phàm đột ngột ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt lạnh băng mà xa lạ, “Anh chưa từng trải qua, thế nên anh vĩnh viễn cũng không hiểu được.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Quý Cô Sữa Đậu Nành

Buổi chiều đi làm, Tần Vịnh cẩn dặn nhân viên đặc biệt đi điều tra chủ tịch Quách xong, ngồi trong phòng làm việc hưởng thụ uống canh đậu xanh, cảm thấy cái cô Lâm Phàm này cũng có chỗ hữu dụng, biết võ biết nấu ăn, chỉ mỗi tội thần kinh thô quá thôi. Điện thoại nội bộ sáng lên, Tần Vịnh ấn phím nghe.

Tiếng Jepi vang vọng cả phòng. “Chủ tịch, cô Tôn gọi điện tìm ngài, nói có hẹn với ngài.” “Nói đây đi.” Tần Vịnh thần nhiên nói. Ấn phím số 2 nhận điện thoại, giọng nói ngọt như mía lùi của cô Tôn chui vào tai Tần Vịnh. “Tần Vịnh ~ anh tan tầm chưa ~ người ta tới nhà hàng chờ anh nha.” “Ừ, làm xong rồi, giờ anh tới đây.” Tần Vịnh giờ mới nhớ ra sáng sớm mình đã hẹn người đẹp này. “Ừa ~ người ta chờ anh đó ~” Giọng cô Tôn so với Lâm XX còn dè dặt hơn mấy phần. Tần Vịnh làm động tác đánh dấu, gác điện thoại. Đứng dậy cầm áo khoác xuống lầu, tất nhiên Lâm Phàm đã chờ sẵn ngoài cửa phòng làm việc, đi theo hắn. “Lát nữa ngồi cách tôi xa một chút.” Đứng trước cửa nhà hàng, Tần Vịnh dặn.

Lâm Phàm nghe lời gật đầu. Tần Vịnh vừa xoay người liền trở mặt biến thành công tử thông dong bốn cợt cười đi tới chỗ một người đẹp ngồi dựa cửa sổ.

Lâm Phàm theo lệ tìm một chỗ kín đáo, gọi một ly nước lọc. “Tần Vịnh ~ lâu lắm rồi anh không tìm người ta, có phải quên người ta luôn rồi không?” Người đẹp nửa hồn dỗi nửa nũng nịu nhìn Tần Vịnh. Tần Vịnh cười như không cười cầm tách cà phê lên hớp một miếng. “Sao quên em được chứ, gần đây bận quá thôi.” Thật tình là hắn quên mất. “Hừ ~ coi như anh còn chút lương tâm” Người đẹp lựa chọn tin lời hắn, mỉm cười e lệ. “Tần... Vịnh...” Lúc này từ trên đầu Tần Vịnh truyền tới một tiếng kêu thảm thiết ai oán, Tần Vịnh giật mình quay đầu nghe răng cưa toe toét. “Lâm Lỗi khéo vậy?” “Ha ha khéo... mây thẳng lưng gặt này! Tao bóp chết mày!!!!” Lâm Lỗi thấy Tần Vịnh tươi roi rói như thế, tức anh ách, không để ý hình tượng xông lên muốn bóp cổ Tần Vịnh.

Tần Vịnh nhanh nhẹn tránh né, chộp tay Lâm Lỗi cười gào khê, “Làm gì thế! Đây là nơi công cộng!” Lâm Lỗi đang chuẩn bị chất vấn Tần Vịnh nói không giữ lời, lại thấy Tần Vịnh ngờ ngàng há miệng hình như định nói gì đó.

Nhưng Lâm Lỗi còn chưa kịp nghe hắn nói gì liền bị một sức mạnh kinh hồn quật ngã ra sau.

Trời đất quay cuồng, hắn rớt bịch xuống nền nhà bóng loáng, đầu óc trống rỗng.

Tình huống gì thế này!!! Bên người đủ thứ tiếng la hét còn có tiếng Tần Vịnh quát mắng “Lâm Phàm!! Dừng tay, hắn là Lâm Lỗi!!!” Đầu óc Lâm Lỗi choáng váng lắc lư, neho mắt nhìn cô gái đứng trên đầu hắn, gương mặt cô đầy sát khí làm hắn rét run.

Vừa rồi Tần Vịnh kêu cái gì? Lâm Phàm? Cô vệ sĩ nhỏ!!? Lâm Lỗi ngo ngoáy chỉ tay vào Lâm Phàm, tức phát run, nửa ngày nói không nên lời. Lúc này, bảo vệ và nhân viên nhà hàng đều lục tục chạy tới, Tần Vịnh nhìn bọn họ oai vệ, “Người trong nhà đùa giỡn mà thôi, không có việc gì.” Nói xong còn trừng mắt cảnh cáo Lâm Lỗi, đương nhiên Lâm Lỗi tiếp thu được cảnh cáo, hậm hực gặt đầu tò vè đồng ý.

Quần chúng vây quanh thấy chỉ là bạn bè giỡn chơi liền rủ nhau giải tán. “Xin lỗi.” Thu lại sát khí, Lâm Phàm xấu hổ cúi người xin lỗi Tần Vịnh.

Trải qua chuyện chủ tịch Quách, thần kinh của cô cứ căng ra, vừa thấy có người hung dữ vô lý Tần Vịnh, cô phản xạ tức tốc xông qua dùng khuỷu tay kẹp cổ đối phương, đá một cú thật mạnh vào đầu gối hắn, thuận thế quăng ra sau.

Đang chuẩn bị khóa cổ thì bị Tần Vịnh quát ngừng, cô cẩn thận nhìn lại mới phát hiện người nằm trên đất là bạn thân của Tần Vịnh, Lâm Lỗi, nửa ngày không biết nên phản ứng thế nào. “Cô đề tôi đánh cô một trận rồi tôi xin lỗi thử xem!!!” Lâm Lỗi vốn đã đầy một bụng tức, lại bị người ta vô duyên vô cớ hung hăng quăng xuống đất, lại còn là một cô gái nữa! Không chừng bị người ta cười nhạo là bất lực nữa. “Mày đừng có động tay động chân với tao thì không rơi vào tình cảnh này, tự làm tự chịu.”

Ngồi đi, đứng đó làm gì.” Tần Vịnh bắt mẫn lờm Lâm Lỗi, mỉm cười xin lỗi cô Tôn đang ngây ra, “Đề em chê cười rồi.” “Hơ... không sao... bọn họ...?” Người đẹp bung về mặt nôm nớp lo sợ nhìn Lâm Phàm, định làm nổi bật nhu mì của mình. “Ừa? Tần Vịnh! Cô gái này có phải người làm mây mất ngủ cả đêm không?” Lâm Lỗi kiểm tra tứ chi, tìm gan phèo phổi của mình không có gì đáng ngại xong, làm như phát hiện lục địa mới chỉ vào người đẹp. Người đẹp nghe xong cúi đầu cắn môi, thẹn thùng nguyền Tần Vịnh bằng cặp mắt long lanh.

Cả người Tần Vịnh rét run, “Nói tầm xàm!” Mặt tự nhiên liếc về mặt thần nhiên của Lâm Phàm, thấy cô vẫn bình thản trong lòng lại bắt đầu bực dọc. “Hả? Không phải cô này? Vậy là cô này?” Lâm Lỗi không hiểu nhìn cô gái còn lại, Lâm Phàm Tần Vịnh lập tức cảnh giác cắt lời Lâm Lỗi, “Bớt nói xàm đi, mày đang xem mắt à?” “Mẹ nó, mày không nói tao cũng quên luôn!!” Lâm Lỗi hoảng hồn tròn mắt, nhìn lại một góc nhà hàng.

Mọi người nhìn theo hắn, vẻ mặt hoang mang. Một cô gái tóc chải ngay ngắn mặc váy dài bảo thủ, chỉ lộ mỗi mặt, đeo cặp kính gọng đen mặt mày âm trầm nhìn bọn họ, gọng kính lấp lánh ánh mắt rét lạnh của cô ta. Mọi người hấp tấp thu hồi ánh mắt. “Sao có thể để quý cô ngồi đây một mình được chứ, mày mau qua với người ta đi.” Tần Vịnh cười gian.

Lâm Lỗi cảm tức nhìn Tần Vịnh muốn chửi thề, nhưng liếc mắt thấy Lâm Phàm đứng bên hắn lại cứng rắn nuốt vè! Lúc đầu là hắn chơi gian khiến Tần Vịnh phải dặt vệ sĩ, bây giờ thì hắn bị báo ứng rồi, không khỏi nhớ tới một bài hát ai cũng thích.

Báo ứng tới nhanh như gió lốc ~Đang tính toán kéo dài thời gian, mọi người lại kinh ngạc phát hiện quý cô kia đã đi tới cạnh bọn họ, lạnh lùng nhìn Lâm Lỗi. “Ha ha... cô Dương ngồi đi... Tôi đang chuẩn bị quay lại, gặp người quen nên trò chuyện vài câu, ngại quá.” Lâm Lỗi lo lắng giải thích, cô nàng này đáng sợ lắm.

Mẹ già sắp xếp mấy cô gái đi xem mặt, cô này kinh khủng nhất! Tần Vịnh nhìn tình cảnh này, trong lòng hi hã không có tí phúc hậu nào, ngoài mặt thì tình bơ gạt đầu với người ta. Người đẹp họ Tôn ngồi bên lại không vui, khó khăn lắm mới chờ được thời gian ngọt ngào với Tần Vịnh, tự nhiên lại xuất hiện một đám người.

Tường đây là xem mắt tập thể à! Có điều, nhìn kỹ thì hai cô nàng kia đều không xinh bằng mình, nháy mắt lại tự tin tràn trề, âm thầm an ủi mình, không sao, vừa hay mượn hai cái lá đến làm nền cho đóa hoa tươi ta đây. “Ngay cả một chút quan niệm thời gian anh cũng không có, anh đúng là vụt đi.” Giọng cô Dương hơi khàn lại trầm trầm, tâm tình không chút xao động chỉ trích Lâm Lỗi.

Lâm Lỗi mím môi, trong lòng im lặng lăm lăm, bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh! Nếu làm hỏng, về nhà mẹ già càng khủng bố. “Xin lỗi, tôi giới thiệu một chút.

Vị này là anh họ kiêm cấp trên của tôi, Tần Vịnh.

Vị này... ày... là cô gái anh ta mong nhớ đêm ngày.

Còn vị này là Lâm Phàm.” Lúc giới thiệu đến cô Tôn, Lâm Phàm hơi dừng lại một chút, dựa vào nền tảng học thành ngữ không cao của mình, mãi mới tìm ra được một câu “mong nhớ đêm ngày.” Mặt Tần Vịnh đen như đất nôi, đang định phản bác lại nghe cô Dương lạnh lùng khinh bỉ “Gu thưởng thức của anh họ anh quá kém” “Phi!” Phục vụ vừa bung cà phê lên, Lâm Lỗi mới uống một ngụm đã phun ra đầy bàn.

Mặt Tần Vịnh càng đen hơn. “Ý cô là gì hả?” Cô Tôn không nhịn được, vừa rồi Lâm Lỗi giới thiệu cô ta còn đang âm thầm mừng rỡ đây.

Bà cô già quê một cục này muốn đánh lộn à? “Ý trong chữ.” Cô Dương thông thả cầm tách cà phê trong tay lên, tao nhã hợp một miếng “Cô Tôn đừng giận...” Tần Vịnh lên tiếng khuyên can, lại dùng mắt hỏi Lâm Lỗi, tao chọc tới cái cô họ Dương này lúc nào? Lâm Lỗi vô tội lắc đầu. “Không nên gọi cô ấy là cô Tôn.” Cô Dương ngồi ngay ngắn, nhìn sơ qua thì thấy na ná giống tư thế Lâm Phàm ngồi, nhưng nhiều hơn một phần ý vị và tao nhã. “Vậy phải gọi là gì?” Lâm Lỗi tò mò. “Quý cô sửa đậu nành.” Thấy mọi người nhìn mình không hiểu, cô Dương nhếch môi cười lạnh, chỉ vào cái cổ áo siêu trẻ lộ ngực, cảnh xuân trắng lóa lộ ra bên ngoài giải thích ngắn gọn. “Sửa đậu nành!” “Phi!!!” Lần này không phải Lâm Lỗi mà là Lâm Phàm.

Có điều Lâm Phàm tội nghiệp hơn Lâm Lỗi, không phun ra bàn mà sắc ngược vào mũi, che miệng ho sặc sụa. Tần Vịnh bắt lực rút khăn giấy đưa cho cô, “Sao lại không cẩn thận như thế!” “Khụ khụ... xin lỗi...” Mặt Lâm Phàm đỏ bừng, lén lút liếc cô Dương. “Cô!!! Cô chửi ai hả!!!” Cô Tôn ngơ ngác một hồi, then quá hóa giận chỉ vào cô Dương, cả người tức run lên. “Lại rung kia, rung [4] kia.” Cô Dương nhắc khéo. Cô Tôn thiếu điều xuất huyết não, cầm tách cà phê trước mặt lên định hất vào người cô Dương lại bị Lâm Phàm ngồi cạnh thò tay túm lại. “Cô làm gì thế! Cô cũng giúp cô ta phải không!!!” Cô Tôn thấy có người can, lửa giận càng bốc cao, có bao giờ mất mặt thế này! Bà cô nhà quê này vô duyên vô cớ cắn mình không tha là sao! Người bên cạnh còn can mình giúp cô ta nữa. “Cô Tôn có gì từ từ nói, đừng tức giận.” Tần Vịnh lo lắng Lâm Phàm bị giận cá chém thớt, vội vàng an ủi người đẹp.

Cuộc chiến của phụ nữ đàn ông bọn họ không nên xen vào. “Tần Vịnh anh phải trừ giận dùm em! Hai người này đều ăn hiếp em!!!” Mặt cô Tôn đỏ hoe căm tức bỏ tách xuống. Lâm Lỗi vui sướng nhìn Tần Vịnh gặp họa, một người giận không bằng tất cả đều giận, để mọi người đều ném thù lợi hại của cô nàng này mới công bằng! “Cô Dương có thể nói cho tôi biết vì sao lại chĩa mũi dùi vào cô ấy không?” Tần Vịnh bó tay nhìn cô Dương, hẳn cần thận ngắm lại, mình không quen cô ta, không cần thiết phải nhằm vào mình. “Không phải chĩa mũi dùi, tôi nói toàn là sự thật!” Cô Dương vẫn nhàn nhã uống cà phê. “Mấy đồ nhà quê! Mày ghen tị tao đẹp hơn mày!!!” Người đẹp họ Tôn giận quá nói năng không thận trọng.

Tần Vịnh nhìn cô ta, ánh mắt phức tạp, không nói tiếng nào. “Cô sửa đậu nành à, hôm trước cô và dựng tôi đi bar Cảnh Thiên thuê phòng, hôm nay lại ngồi đây e lệ, cô biết cái gì gọi là e lệ không?” Ánh mắt cô Dương lạnh băng. “Dựng của cô?! Là lão hói béo ục đó?!” Lâm Lỗi biết dựng của cô ấy, không nhịn được kêu lên. Thấy cô gạt đầu, mọi người lạnh run. “Không phải hói, mà là bị ghê đầu nên cạo trọc.” Cô bổ sung. Mặt cô Tôn từ đỏ chuyển thành xanh, từ xanh sang trắng, cuối cùng xám ngoét, đầy đủ màu sắc. “Cô nói bậy!!!” Cô ta gào lên không có hơi sức. “Tôi có nói bậy hay không cô tự biết lấy.” Tâm tình cô Dương thủy chung không xao động. “Tần Vịnh anh đừng nghe cô ta nói bậy, em không có...” Người đẹp họ Tôn sót ruột vội vàng giải thích với Tần Vịnh một cách vô lực. Tần Vịnh lại tỉnh rụi, rộng lượng nói: “Không sao, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, không cần giải thích.” Câu này nếu là giữa tình nhân tranh cãi, đó là nói dối, còn hơi chưa nữa.

Nhưng Tần Vịnh nói câu này là phát ra từ tận đáy lòng, hoàn toàn không có chuyện lật mềm buộc chặt. Tuy cô Tôn là bình hoa nhưng không ngu ngốc, quen biết Tần Vịnh đã một thời gian không dài nhưng cũng không ngắn, tự nhiên biết rõ. Hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi cầm túi xách lên tông cửa chạy.

Tiếp tục ở lại để bị làm nhục còn không bằng chạy đi tìm nơi an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rốt Cuộc Hung Thủ Đã Xuất Hiện

“Anh họ, người ngày đó mày nói không phải cô ta à?” Lăn lộn cùng Tần Vịnh từ nhỏ tới lớn, sao Lâm Lỗi lại không nhìn ra, nếu quả thật là cái cô Tôn kia thì đời nào Tần Vịnh còn ngồi đây rung đùi nhàn nhã uống cà phê. “Nhảm nhí!” Tần Vịnh khinh khinh liếc hán một cái, rửa thơm sao còn chưa bê thức ăn lên. Lâm Phàm lại lo âu nhìn hán, bị cô gái mình ngày nhớ đêm mong phản bội nhất định rất đau khổ nhỉ, thế mà ngoài mặt còn phải giả vờ ung dung như thế, khó cho anh ta rồi. “Ánh mắt cô kiểu gì thế!” Tần Vịnh thấy ánh mắt thông cảm của Lâm Phàm tức thì xù lông lên.

Lâm Phàm lập tức gục đầu, bụng lại càng thông cảm hán. “Anh thích cô ấy.” Cô Dương phun ra một câu giật gân. “Phụt.” Tần Vịnh bức dọc vừa bung cà phê lên uống nháy mắt liền công hiến cho bàn ăn. Lâm Lỗi vui triệt để, tốt quá! Mọi người đều bị bà cô khủng bố này chọc cho phun cà phê ra hết! Giống như đang quanh quẩn trong mê cung trong rừng, đột nhiên hán nhìn thấy người cùng cảnh ngộ vậy, đều bị quân địch bắt làm tù binh, đột nhiên nghênh

đón đội cứu viện của quân ta!“Lâm Lỗi rồi cuộc cô ta là ai!” Lần này Tần Vịnh thật sự thẹn quá hóa giận rồi, lật đặt liếc gương mặt hoang mang của Lâm Phàm, âm thầm thở ra một hơi, may quá, không phải về mặt chán ghét.“Tao còn chưa giới thiệu, cô Dương đây là con cưng của cục trưởng X, làm pháp y.

Lâm Lỗi có chút phấn khởi giới thiệu.

Lòng mừng rỡ y như được ăn tết vậy.Mặt Tần Vịnh biến đổi có vẻ quái dị, rửa thầm, chẳng trách nói chuyện kiêu đó, thì ra là qua lại với người chết.“Vừa rồi chắc cô thấy cô Tôn từ đâu nên mới qua đây nhì.” Tần Vịnh sắc sảo tìm ra mấu chốt.“Bằng không tôi ăn no lại đây làm gì?” Cô Dương không khách sáo vặn lại, nhìn Lâm Phàm, “Vừa rồi sao cô giúp tôi?” Lâm Phàm thấy hòng súng nhắm ngay mình, hơi giật mình, “Lấy góc độ cảm lý của cô Tôn, café đó nhất định sẽ văng lên người ông tổng trước.” Ý Lâm Phàm rất đơn giản, tôi không có ý định giúp cô, vì bảo vệ ông tổng thôi.Vốn cho rằng cái cô Dương chanh chua này sẽ lạnh nhạt châm chích mình, ai ngờ cô ta lại thân nhiên cười, làm ba người có mặt chỗ này ngơ ngơ như bò đội nón [5].

Tần Vịnh nghe Lâm Phàm nói xong trong lòng thấy ấm áp, không tệ, lúc nào cũng nghĩ đến mình, trẻ con dễ dạy.“Cô không thích anh ta.” Cô Dương lại tổng kết một câu, con tức của Tần Vịnh nghẹn trong ngực, có phần sốt ruột nhìn Lâm Phàm hi vọng cô có thể phản bác.Lâm Phàm càng mù tịt, “Đương nhiên tôi không thích rồi, anh ấy là ông tổng của tôi, tôi kính trọng anh ấy.”Tất cả mọi người đều cảm thấy không khí đông lại trong nháy mắt, hơi lạnh buốt giá bốc ra từ người Tần Vịnh.Cô Dương chăm chú nhìn hần vói về sâu xa, nụ cười trên mặt càng rực rỡ, hớn hờ nói với Lâm Lỗi, “Về thôi, mẹ anh còn chờ anh báo cáo kết quả ở nhà tôi kìa.”Lâm Lỗi kinh ngạc nhìn cô ta, ý nghĩ của quý cô kinh khủng này có thể nhìn thấu người khác, bản thân mình diễn kịch cả nửa ngày lại coi hần là xiếc khi dễ nhìn.Song hần cũng đành bất lực thỏa hiệp, báo cáo kết quả quan trọng hơn.

Nếu không bà già lại một khóc hai quậy ba thất cổ, chịu không xiết luôn, tuy rằng hần rất muốn ở lại xem kịch.Hai người ra đến cửa, hần không kèm được hỏi một câu, “Cô nói anh họ tôi thích Lâm Phàm, thật à?”“Trước giờ tôi không nói nhảm.” Cô Dương khôi phục lại vẻ mặt lạnh tanh.Lâm Lỗi đi đường cũng thấy phoi phoi, Tần Vịnh, anh họ, mấy cũng có ngày hôm nay.

Há há há.Phục vụ bê đồ ăn lên có chút khiếp đảm nhìn hai vị khách ngồi ở bàn ăn.

Nam sa sầm mặt, mím môi không nói một tiếng, nữ thì mờ mịt hoang mang.

Vội lại máy lạnh chỗ này hình như mờ lớn quá.

Hấp tấp bày biện xong anh ta lập tức co cẳng chạy, ngày nắng nóng mà sao lạnh cả sống lưng thế này.Lâm Phàm lo lắng lén dò xét sắc mặt Tần Vịnh, đồ ăn dọn xong rồi mà hần không nhúc nhích, sao cô dám cầm đũa.Mắt Tần Vịnh tối sầm nhìn cô trừng trừng không nói, Lâm Phàm không rét mà run.Cô tự thấy mình không chọc gì ông tổng, chẳng lẽ là tại cô Dương nói ra cái câu kinh hoàng, Tần Vịnh thích cô? Cái cô Dương này cũng thật là, mặt mũi nhìn như ván đóng hòm mà cứ nói mấy câu đùa giỡn lạnh chết người.“Cô rất kính trọng tôi?” Rốt cuộc lúc Lâm Phàm sắp tan nát, Tần Vịnh mở miệng, chỉ là giọng điệu sắc mùi châm chích, còn có... có tí sát khí nữa?“Đương nhiên! Ngài trẻ tuổi thế mà đã là ông tổng nắm trong tay quyền điều hành cả công ty to như vậy! Không phải người bình thường làm được nên tôi kính trọng ngài.” Lâm Phàm hét hồn ngẩng phắt đầu lên, nhớ tới mấy câu anh Nguu khen ông tổng ngày đầu tiên cô tới đi làm, thêm dầu muối trộn vào thử lửa bịp một phen.Tần Vịnh rất muốn rống lên, ai cần cô kính trọng tôi! Ai cho cô không thích tôi!Song xoay chuyển ý nghĩ, bản thân chẳng có tư cách gì chất vấn hết, hơn nữa cô Dương kia lại nói mình thích cô ấy, thật đúng là nói vô vắn.

Tần Vịnh cười nhạo, kể đó lại trầm mặc.Lâm Phàm thấy sắc mặt hần cuối cùng cũng dịu lại, bắt đầu chọc đồ ăn, âm thầm thở phào, xem ra lần này vượt mong ngửa đúng chỗ rồi, lật đặt cầm nĩa lên ăn bữa tối vốn dĩ thuộc về cô Tôn.Ngày tháng cứ như thế bình lặng mà có chút căng thẳng trôi qua.

Mười ngày sau, rốt cuộc Lâm Lỗi vác cái mặt có ấn đường đen thui về công ty.

Kỳ quặc là, tiếp đó hơn một tháng, hần đối xử với Lâm Phàm nồng nhiệt lạ thường, cái này làm Lâm Phàm hết sức hoảng sợ.“Phàm Phàm~~ Phàm Phàm, sao em lại không để ý đến anh.” Lâm Lỗi y như chó con ngoác đuôi quay mòng mòng quanh Lâm Phàm, Lâm Phàm ráng nhìn dịch dạ dày đang cuộn lên, “Tổng giám đốc Lâm, rốt cuộc anh muốn gì hả...”“Không có gì, muốn kêu em vậy thôi.”Mắt Lâm Phàm lướt đến chậu hoa ở góc tường, có ảo giác muốn nhắc cái chậu hoa dễ thương đó lên hung hăng đập lên đầu Lâm Lỗi.Tần Vịnh tan tâm ra khỏi phòng, thấy Lâm Lỗi lại đứng ở cầu thang quán lấy Lâm Phàm, vị chua trong dạ dày bốc lên đến đầu.

“Bộ phận marketing của mày rồi lăm hả?”“Ờ? Anh họ, bây giờ hết giờ làm việc rồi, tao cùng Phàm Phàm tới đón mày tan làm.” Lâm Lỗi vừa thấy Tần Vịnh xuất hiện, mắt lóe lên một tia gian xảo, anh họ ơi anh họ, quân tử báo thù mười năm không muộn nhá, lần này mày rơi vào tay tao thì đời này đừng tưởng trở mình!Tần Vịnh cười gian, “Tốt nhất mày lẩn về nhà cho tao ngay bây giờ, nếu không mày sẽ được nghỉ phép dài dài.” Ý tứ là, mày mà tính toán với ông nữa, ông cho mày đi xem mắt cả đời, cả đời nhá!Lâm Lỗi không dè anh họ lại trơ tráo như thế, lấy việc công trả thù riêng.

Mặt lập tức xụ xuống, dùng ánh mắt oán hận lên án Tần Vịnh, nhưng Tần Vịnh phớt lờ ấn thang máy.“Mọi gọi tao tới ăn cơm! Chúng ta cùng đường.” Hần còn có bữa đây, nếu không sao dám sờ mong Tần Vịnh? À không, mong cop?Tần Vịnh hừ khê một tiếng, không buồn để ý đến hần, xuống bãi đậu xe liền đi thẳng tới xe mình.“Phàm Phàm~ em ngồi xe anh nha.” Lâm Lỗi ton hót Lâm Phàm song Lâm Phàm lại không nể tình, tránh còn không kịp, nói, “Tôi phải ở cùng chỗ với ông tổng mới bảo vệ an toàn cho ông ấy được.”Giọng Tần Vịnh không hiền hòa gì, căn vặn Lâm Lỗi, “Không phải mày nói không có hứng thú với hoa bìm bìm?”“Đột nhiên cảm thấy hoa bìm bìm có chút mới lạ.”Lâm Phàm không hiểu bọn họ đang đánh đố cái gì, ngoan ngoan đứng bên không nói.Lâm Lỗi liếc cô, nói với Tần Vịnh, “Mày xem qua bộ phim điện ảnh này chưa, trong đó có một câu, bạn vĩnh viễn cũng không biết bản thân yêu một người nhiều đến thế nào, trừ phi bạn thấy người đó ở cạnh người khác.”“Ý mày là mày có lòng tốt giúp tao? Hừ, vậy tao phải cảm ơn mày đấy.” Tần Vịnh không cho là đúng, châm chọc lại một câu liền bỏ vô xe mình.Lâm Lỗi nhún vai bỏ tay, thấy Lâm Phàm lên xe Tần Vịnh bèn thức thời quay về xe mình.Hai chiếc xe đậu trước mặt một tiệm bánh tây, mỗi lần Tần Vịnh về nhà đều mua bánh kem xoài bà Tần thích ăn nhất ở tiệm này.

Lâm Phàm nhìn bánh kem đẹp đẽ trong tiệm mà hăm mộ không thôi.

Lúc nhỏ bà ngoại thu dọn ve chai rất lâu, dành dụm tiền mua cho cô một cái bánh kem nhỏ vào ngày sinh nhật.

Hương vị đó đến giờ Lâm Phàm vẫn không quên. Lâm Lỗi ngồi trong xe, chán ngán chờ đợi, thấy hai người từ trong tiệm đi ra, đang chuẩn bị khởi động xe.

Đột nhiên một chiếc xe du lịch màu đen mất lái tăng tốc lao tới chỗ hai người họ.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, Lâm Phàm phản ứng nhanh như chớp dùng sức đẩy Tần Vịnh không để phòng ra, kẻ đó giống như một đoạn phim bung bét, bị chiếc xe du lịch tông bắn lên trời.

Tần Vịnh bị sức mạnh đột ngột đẩy bật ra rớt luôn hộp bánh xuống đất, thấy Lâm Phàm bị tông bắn lên ngã xuống đất mới biết chuyện gì xảy ra, tức thì lòng như vỡ vụn.

Miệng hoảng loạn gào thét tên Lâm Phàm, vùng vẫy bò dậy. Lâm Lỗi sợ ngu người, lập tức phản ứng lại, mở cửa xe chạy tới chỗ bọn họ, còn không quên lôi điện thoại ra gọi cấp cứu. Song hắn còn chưa kịp tới gần, một đám đàn ông hung hăng từ trong chiếc xe du lịch ào ra, tay tên nào cũng cầm vũ khí xông tới chỗ Tần Vịnh. Lâm Lỗi vội vàng đỡ Tần Vịnh lên, liếc mắt nhìn tình thế trước mặt biết lành ít dữ nhiều nhưng vẫn tính đường cá chết lười rách.

Không ít người đi đường tốt bụng gọi điện thoại báo cảnh sát, không ai muốn nhìn thấy hai anh chàng đẹp trai như thế đầm máu đương trường. Tần Vịnh tức đỏ mắt, giãy dụa muốn chạy tới cạnh Lâm Phàm đang nằm yên lặng trên mặt đất.

Lâm Lỗi âm thầm than thở, sao lại bị tông theo mô típ cũ rích thế chứ! Ít nhất cũng phải nhảy vực kia. Đám người kia đương nhiên không chờ đầu óc Lâm Lỗi hoạt động xong, trực tiếp vung dao, gậy gộc xông tới chỗ họ.

Tần Vịnh thấy mình bị chặn, Lâm Phàm chết sống thế nào không biết, lửa giận bốc lên tránh được một gậy của đối phương, sau đó hung hăng đâm một đâm vào mũi gã, nhanh nhẹn tước bỏ gậy sắt của gã.

Lâm Lỗi không có bản lĩnh cỡ đó, chịu đựng một lát, cánh tay đã ăn mấy dao, đành âm thầm vãi trời cho cảnh sát mau lên một chút. Ngay lúc ấy, chuyện không thể tin được xảy ra.

Lâm Phàm đột ngột xuất hiện sau lưng đám cường đạo này, toàn thân đầy máu như nữ thần phục thù đến từ địa ngục.

Móc trong túi ra một con dao Thụy Sĩ hung mãnh đâm tới huyệt thái dương một tên.

Kẻ đó chết ngay tại chỗ, đến giãy dụa cũng không có cơ hội.

Đám người kia thấy đồng bọn bị một dao đâm chết, không khỏi di chuyển mục tiêu.

Đánh xà quần một trận, không có kẻ thắng.

Tên nào tên nấy vết thương chồng chất.

Lâm Phàm dựa vào con dao Thụy Sĩ nhỏ xinh trong tay không ngừng xẹt tới xẹt lui giữa đám người kia, mãi đến khi đứng chắn trước người Tần Vịnh thì động tác mới chậm lại.

Kỹ thuật cách đầu cự ly gần của cô trong bộ đội là mạnh nhất, kỹ xảo thành thạo, thủ pháp quý dị, có thể trong vòng hai chiêu là lẳng lẳng tiễn một mạng người. Lâm Lỗi thấy Lâm Phàm sống lại, tảng đá to uych trong lòng rớt xuống.

Có cô có thể chống đỡ được đến khi cứu viện tới.

Lâm Phàm quả nhiên không phải người, phải là siêu Xayda mới đúng. Nhưng Tần Vịnh lại kéo Lâm Phàm lại, muốn che chắn cho cô, từ giây phút Lâm Phàm đứng dậy, tim hắn rất đau, đau như bị người ta dùng răn xé ra vậy. Lâm Phàm quay lưng lại với Tần Vịnh, một giây cũng không dừng, giống như một cái máy trợ khác, cách đầu, cách đầu, cách đầu. Rốt cuộc, tiếng còi xe cảnh sát truyền đến, mặt đất đã bị máu tươi nhuộm đỏ, không phân biệt được là máu của ai nữa.

Toàn bộ người có mặt đều bị xe cảnh sát và đặc công bao vây trùng điệp, một người cũng không chạy thoát.

Không ít xác người hoặc là còn đang ngoi ngóp nằm sấp ngửa trên đất. “Tần Vịnh!” Cảnh sát trưởng dẫn nhân viên cứu hộ nồn nóng chạy đến cạnh Tần Vịnh, cường đạo đều bị khống chế rồi.

Trên địa bàn của mình lại xảy ra chuyện lớn thế này ông đừng mong khá khảm, nếu Tần Vịnh lại xảy ra chuyện gì ông càng không có hi vọng. Lâm Phàm đứng thẳng bên cạnh Tần Vịnh, giữ nguyên tư thế đề phòng, mặt cô đầy máu nhìn không ra biểu tình của cô lúc này.

Tần Vịnh lo lắng nhìn cô, nhỏ nhẹ an ủi, “Không sao rồi, an toàn cả rồi.” Đang định đưa tay vuốt ve gương mặt đầy máu của cô, lại hoảng sợ nhìn cô như con búp bê đứt dây mềm nhũn ngã xuống đất, vội vàng ôm lấy thân thể yếu ớt của cô trước khi cô ngã xuống. “Lâm Phàm! Lâm Phàm! Còn ngây ra đó làm gì! Mau qua kiểm tra đi!” Tần Vịnh gào thét với nhân viên cứu hộ.

Nhân viên cứu hộ lập tức chạy tới, lật mí mắt kiểm tra hô hấp và mạch đập, rất điều luyện.

Không tới một lát, Lâm Phàm đã bị đưa lên xe cấp cứu, Tần Vịnh và Lâm Lỗi tất nhiên đi theo, vết thương của hai người cũng không nhẹ. “Lâm Phàm? Lâm Phàm... tỉnh lại đi.” Tần Vịnh căng thẳng nắm tay Lâm Phàm không ngừng gọi nhỏ.

Lâm Lỗi thấy hốc mắt Tần Vịnh đỏ hoe, bắt lực thờ dài, có chút bi quan sợ Lâm Phàm lần này lành ít dữ nhiều.

Được bao nhiêu người sau khi bị xe đụng còn miễn cưỡng đứng lên giết liền mấy tên? Quả thật giây phút Lâm Phàm đứng dậy hần bị chấn động, cô gái nhìn có vẻ yếu ớt này lúc đó sợ là dùng chút ý chí cuối cùng còn sót lại gắng gượng chống đỡ, ý niệm duy nhất là bảo vệ Tần Vịnh đi, nếu không vì sao khi Tần Vịnh nói với cô an toàn rồi, cô lại vỡ nát trong nháy mắt. Ý nghĩ của Lâm Lỗi cũng là những gì Tần Vịnh đang nghĩ.

Vì thế lúc này tim hần căng đau, đau tới tận đỉnh.

Hần cứ khẳng khẳng không thừa nhận mình thích Lâm Phàm, nhưng giờ đây hần lại xót xa, hối hận bản thân ngu xuẩn, nếu phát hiện tâm tư của mình sớm một chút, hần sẽ đối tốt với Lâm Phàm thêm một chút. Đến bệnh viện, Lâm Phàm lập tức bị đẩy vào phòng mổ, Tần Vịnh và Lâm Lỗi bị dẫn đến căn phòng kế bên kiểm tra xử lý vết thương. “Tần Vịnh! Con có sao không?!” Bà Tần nghe tin hốt hoảng khóc lóc chạy tới, thấy cả người con dính đầy máu không nhận được khóc thất thanh. “Me, con không sao.” Tần Vịnh lo lắng dỗ dành mẹ, thấy bà Lâm cũng chạy tới, lo lắng hỏi han.

Tần Vịnh càng lo cho Lâm Phàm trong phòng mổ hơn. “Đã chứng minh là do lão họ Quách làm, hiện giờ cục cảnh sát đã dẫn người đi bắt rồi, thứ không biết sống chết dám động vào con trai của Tần Chí Quân ta.” Ông Tần uy nghiêm hừ lạnh, vẻ mặt tàn ác. Ông Tần đang định hỏi tình hình lúc đó, thấy mặt con như đi vào cõi thần tiên, nghĩ nghĩ bèn quay qua hỏi Lâm Lỗi đang sát trùng vết thương đau đến nhe răng.

Tất nhiên Lâm Lỗi biết gì nói đó, y như đọc sách, thuật lại tình cảnh Lâm Phàm bị đụng xe rồi sống lại.

Mọi người nghe mà thất kinh. “Sao còn chưa băng xong nữa!” Tần Vịnh sốt ruột bức mình nhìn bác sĩ đang băng bó vết thương cho hần.

Bác sĩ bó tay than thở, chuyện này vốn là do y tá làm, áp lực thân phận của người bị thương quá nặng nên một chủ nhiệm khoa ngoại như ông phải đích thân băng bó rồi, thế mà còn chệch chậm.

Có điều ông không dám nói, đành im lặng băng cho nhanh. Vừa băng xong, Tần Vịnh như lửa đốt xông chạy ào về phía phòng mổ, thấy đèn hiệu bên ngoài vẫn sáng, ừ ừ ngồi xuống ghế, ông Tần theo ra nhẹ nhàng vỗ vai hần. “Thích cô bé đó rồi!” Ông Tần hiền hòa hỏi, Tần Vịnh thẳng thốt nhìn ba mình.

Vì sao tất cả mọi người đều nhận ra hần thích Lâm Phàm, mà hần lại chậm chạp đến bây giờ mới phát hiện? Hồi lâu, hần chậm rãi mà kiên quyết, gật đầu. Hai người không nói thêm lời nào nữa, đều hiểu lòng đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lâm Phàm Không Hiểu Tình Cảm

“Người bị thương mất máu quá nhiều, đùi phải và hai xương sườn phải bị gãy, may mà không đâm vào phổi.

Còn có triệu chứng chấn động não.

Có điều ý chí người bị thương rất mạnh mẽ, hiện giờ đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm rồi.” Bác sĩ ra khỏi phòng mổ, bình tĩnh, cẩn trọng báo cáo với mấy vị có lai lịch trước mặt. “Cô ấy... không sao?” Tần Vịnh kích động nhìn bác sĩ, Lâm Lỗi thờ hất ra lại cảm thấy không thể tin được.

Không phải hần đen tối, mà là sùng bái Lâm Phàm từ tận đáy lòng, phi khoa học nha... “Vâng, trừ nội thương ra, trên người cô ấy còn rất nhiều vết thương ngoài da, cần điều dưỡng một thời gian dài.” Bác sĩ căn dặn hết trách nhiệm, Tần Vịnh gật đầu như bồ cùi. Phòng bệnh trắng xóa đầy mùi thuốc khử trùng, Lâm Phàm yên lặng nằm trên giường.

Trên mặt không ít vết thương xanh xanh tím tím nhìn rất ghê rợn, nhưng Tần Vịnh lại giống như đang vuốt ve báu vật quý giá nhất thế gian, nhẹ nhàng mân mê theo đường cong trên mặt cô. “Mạng của anh quan trọng tới vậy sao? Để trong tình huống đó em còn gắng gượng đứng dậy muốn bảo vệ anh?” Trong căn phòng yên tĩnh, giọng Tần Vịnh cất lên khàn khàn.

Nhưng không có ai trả lời hần, gương mặt trắng bệch của Lâm Phàm không giống người thật, hiện rõ vẻ gầy yếu. Lâm Lỗi từ ngoài đi vào, “Bác sĩ nói Lâm Phàm không sao rồi, mày đừng lo lắng quá.

Gọi điện thoại thông báo cho nhà cô ấy trước đi, bọn họ có quyền được biết.” Hiếm khi Lâm Lỗi không cười nói chót nhả, vẻ mặt nghiêm túc. “Mày gọi đi.” Ánh mắt Tần Vịnh từ đầu chỉ cuối không rời khỏi Lâm Phàm, tùy tiện sai hần. Lâm Lỗi móc điện thoại ra, dò số điện thoại trong tay bấm gọi, nhạc chuông êm tai vang lên hồi lâu mới có giọng một phụ nữ êm ái bắt máy. “A lô?” “A lô, chào bà, xin hỏi bà có phải mẹ Lâm Phàm không?” Đối phương im lặng, Lâm Lỗi không hiểu, giọng điện thoại ra nhìn xem có phải vô ý ngắt rồi không nhưng màn hình rõ ràng vẫn nổi thông. “A lô?” Lâm Lỗi mở loa ngoài hét

to, chẳng lẽ tín hiệu bệnh viện kém?" "Cậu là?" "Đối phương có vẻ do dự. "Tôi ở công ty Lâm Phàm, cô ấy xảy ra việc ngoài ý, giờ đang ở bệnh viện. . ." Lâm Lỗi nói chưa xong đã bị cắt ngang. "Ngoài ý? Có nguy hiểm tính mạng không?" "Hơ. . . Đã thoát khỏi nguy hiểm rồi." "Ồ, sau này xin cậu đừng liên lạc với tôi nữa, tôi. . . không có con gái." Đối phương nói xong lập tức ngắt máy, đầu óc Lâm Lỗi mờ mịt quay mặt nhìn Tần Vịnh. "Đây quả thật là số điện thoại của mẹ Lâm Phàm, tao đặc biệt phái người điều tra. . . Sao lại không có con gái chứ." Lâm Lỗi lẩm bẩm. Tần Vịnh lại đâm chiều, nói với Lâm Lỗi, "Gọi cho ba cô ấy thử xem." Lâm Lỗi lại bấm gọi một số khác trên tờ giấy. "A lô? Xin hỏi ông là ba Lâm Phàm sao?" Lâm Lỗi đang nghĩ, nếu lần này còn không phải, thì đốt cửa hàng trình thám. "Là tôi, có chuyện gì?" Đối phương có vẻ kinh ngạc. Sắc mặt Lâm Lỗi và Tần Vịnh dịu xuống. "Là thế này, Lâm Phàm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô ấy. . ." Lâm Lỗi lại bị cắt lời, bức bối muốn đập điện thoại. "Ngoài ý muốn? Cái gì ngoài ý muốn? Là lúc đi công tác xảy ra chuyện?" Ông Lâm vặn hỏi một tràng. "Đúng thế. . ." Lâm Lỗi chuẩn bị giải thích, ai ngờ ông Lâm đợi không kịp, hỏi tiếp. "Có tính tai nạn lao động không?" "Tĩnh. . ." Lâm Lỗi ngẩn ra. "Có tiền tuất không, nhiều ít? Con gái tôi không thể chết uống được, các cậu mà không đưa con số khiến tôi hài lòng thì đừng mong được yên." Giọng điệu ông Lâm hung thần ác sát, làm hai người ngớ ra. "Ông à, ông hiểu lầm rồi. . . Lâm Phàm chưa chết. . ." "Chưa chết? Chưa chết tìm tao làm gì! Tính tai nạn lao động thì phí thuốc men bọn mày tự thanh toán đi, đừng hòng moi của tao đồng nào." Đối phương không khách sáo, nói xong ngắt điện thoại. Lâm Lỗi cầm di động hóa đá tại chỗ, đến tột cùng là cái gì với cái gì vậy. "Tao đi phái người điều tra xem rốt cuộc là sao." Lâm Lỗi nói với Tần Vịnh đang trở mặt ra, đi ra khỏi phòng. Tần Vịnh ngồi trên chiếc ghế dựa sát giường, nhìn Lâm Phàm đang ngủ say trên giường đầm đìa, lòng đau đớn như bị đâm từng chút từng chút một, đau đến mức hần không thở được. Đột nhiên hần nhớ ra, có lần cô đứng trong bếp nói với mình một câu, "anh không trải qua nên anh vĩnh viễn không hiểu." Lúc đó hần chỉ cảm thấy Lâm Phàm quá quật cường, bản thân cho rằng Lâm Phàm quá cực đoan.

Đến bây giờ hần mới hiểu được, đến tột cùng cái gì đã khiến cô đôi khi lại tự ti như vậy, khiến cô đi học làm bếp, khiến cô dè dặt với mọi người, mọi chuyện. "Lâm Phàm, sau này đôi lại để anh bảo vệ em, được không?" Nhẹ nhàng xoa mái tóc ngắn mềm mại của Lâm Phàm, hần dịu dàng mà kiên quyết thề với cô. Ngoài phòng bệnh, bà Tần không tin nổi tóm lấy ông Tần, giọng kích động, "Ông nói thật à? Tần Vịnh thích cô bé đó?" "Lừa bà làm gì, tự nó thừa nhận rồi." "Cô bé đó không sao chứ? Rốt cuộc Tần Vịnh cũng có người thích rồi, tôi còn lo nó thật sự thích đàn ông nữa.

Giờ thì tốt rồi, mau, mau lên, gọi điện thoại cho má Trương nấu canh bổ.

Cô bé mới mở xong cần phải bồi bổ cho kỹ." Bà Tần hưng phấn ồ ào. Ông Tần trợn trắng mắt, "Con người ta còn chưa tỉnh, uống canh gì." "Cũng phải cũng phải, ông thấy cô bé đó rồi, bộ dạng thế nào? Có xứng với Vịnh nhi không?" "Là một cô gái không so đo hơn thua, nhìn cũng xinh xắn." Ông Tần ra sức nhớ lại, kể đó lại hắt nước lạnh, "Bà đừng cao hứng quá sớm, còn chưa biết thái độ của cô bé với con mình thế nào đâu." "Con mình kém à? Nó không thích con mình sao lại liều mạng thế được?" Tính tự kỷ của Tần Vịnh hoàn toàn di truyền từ mẹ. Lâm Phàm cảm giác mình mơ một giấc mơ rất rất dài, trong mơ lại trở về căn phòng nhỏ xíu kia.

Hôm đó trời đặc biệt lạnh, cửa kính cũ mềm đã vỡ một miếng, gió lạnh ù ù lùa qua cửa sổ vào phòng.

Lâm Phàm đang ngồi ở mép giường dùng báo cũ cùng giấy bìa bồi thêm cho khung cửa sổ, kể đó lại lấy hồ dán cẩn thận tỉ mỉ dán lên.

Bà ngoại ôm mấy củ khoai lang nướng thơm phức lại, cửa mở ra đóng lại, hơi ẩm ít ỏi trong phòng lại bay đi không ít. "Phàm Phàm, ăn khoai lang! Bà Vương cho đó." Lâm Phàm nghe mùi đã bắt đầu nuốt nước miếng, cầm một củ lên mặc kệ nóng, nhai ngấu nghiến.

"Bà ngoại, sao bà không ăn?" Cô ăn một nửa mới phát hiện bà ngoại chỉ hiền lành ngồi nhìn cô ăn. "Bà không thích khoai lang, con ăn đi." Bà ngoại cầm một củ, cẩn thận lột vỏ đưa cho cô nhưng Lâm Phàm biết bà lừa cô, bà không nở ăn. "Bà ngoại, con không đi học nữa, chúng ta lấy tiền đó mua đồ ăn đi." Cô nói xong lại thấy gương mặt hiền từ của bà ngoại trở nên đau lòng, thất vọng. "Đúng là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép! Bà đập nồi bán sắt cũng muốn cho con đi học, con lại không học chỉ vì ăn?! Sớm biết như vậy hỏi đó không nên dẫn con về." Bà ngoại nói xong đứng dậy, thân hình trở nên nhẹ bẫng, muốn tan biến trước mắt cô. Lâm Phàm vội vàng bật dậy muốn giữ tay ra giữ lấy bà ngoại càng lúc càng đi xa, lại phát hiện hai chân chôn chặt không nhúc nhích được. "Bà ngoại! Đừng đi! Con đi học! Con nhất định học ngành hàng!! Còn không tham ăn nữa!" Lâm Phàm sợ đến phát khóc nhưng bà ngoại không mấy may động lòng, mặt mày lãnh đạm nhìn cô từ từ biến mất. "Bà ngoại!" Lâm Phàm giật mình mở mắt, liền bị ánh sáng chói mắt chiếu vào, khó chịu nhắm mắt lại muốn giữ tay cản ánh sáng, lại phát hiện trên tay bị quấn dây truyền dịch, dịch truyền nhỏ giọt theo quy luật đi xuống kim trên tay cùng một gương mặt đẹp trai nồng nóng mà mừng rỡ. "Lâm Phàm! Em có thấy chỗ nào khó chịu không?" Tần Vịnh ấn nút gọi bác sĩ ở đầu giường, ráng dẫn con kích động trong lòng, dịu dàng hỏi. Lâm Phàm còn chưa thoát ra khỏi cơn mơ, lẩm bẩm, "Bà ngoại đâu. . ." Tần Vịnh nghe xong ngầy người, trong lòng xuất hiện cảm giác chưa từng có không thể diễn tả bằng lời, không nhìn được nhẹ nhàng nắm tay cô, thì thầm dỗ dành, "Bà ngoại em đang phủ hộ em mà." "Bà ngoại đi rồi. . . vì tôi muốn dùng tiền đi học mua đồ ăn, không phải tôi tham ăn, tôi chỉ không muốn bà đổi thôi. . ." Lâm Phàm chậm chạp rũ mắt xuống lẩm bẩm, Tần Vịnh vất vả lắm mới nghe rõ cô nói gì. "Lâm Phàm, em tỉnh lại đi, có phải là mơ không? Không cần sợ, sau này có anh, anh sẽ không để em đói nữa, không cho ai ức hiếp em, không bỏ mặc em.

Anh cam đoan." Nếu hai tháng trước đây, ai nói với Tần Vịnh, hần sẽ yêu thương Lâm Phàm, còn thể thốt dịu dàng với cô như thế, Tần Vịnh khẳng định sẽ nhạo báng đối phương mắc chứng hoang tưởng. Song thực tế đột nhiên bày ra trước mắt, làm hần không sao trốn, cũng không muốn trốn.

Nếu một người đàn ông cả tình cảm của mình cũng không xác định được, vậy người đó cũng quá thất bại rồi.

Hần không nghĩ ra mình bắt đầu động lòng từ lúc nào, vì Lâm Phàm ăn cơm trong công viên, thấy hần mà khăn trương đứng dậy chào kiểu bộ đội? Hay là Lâm Phàm ngồi xôm bên lề đường cùng ăn bánh bao với người ăn xin? Hoặc là Lâm Phàm mỗi ngày đứng ở cửa chờ hần, tươi cười đưa bánh bao cho hần? Tần Vịnh không biết, hần chỉ biết, hần thật sự thích cô rồi.

Lâm Phàm giống như một dòng suối mát lành chậm rãi rơi vào biển lớn cuộc đời của Tần Vịnh hần. "Anh cam đoan?" Lâm Phàm mơ màng nhìn hần, hỏi lâu mới thả lỏng, khoe miệng hơi nhếch, chìm vào giấc ngủ sâu lần nữa. Tần Vịnh nhẹ nhàng mơn trớn gò má mịn màng của cô, khàn giọng ní non, "Anh đảm bảo." "Bệnh nhân có triệu chứng chấn động não, bởi vậy sẽ xuất hiện một số ảo giác, không có gì đáng ngại." Bác sĩ chạy tới, kiểm tra đơn giản cho Lâm Phàm xong, an ủi Tần Vịnh. "Con, Lâm Phàm không sao chứ?" Ông Tần về công ty gác nhà, bà Tần không nhẫn nại được đem cơm cho Tần Vịnh, thuận tiện nhìn siêu Xayda trong miệng Lâm Lỗi một chút.

Vừa vào cửa thì đụng ngay một nhóm bác sĩ vây quanh giường bệnh. "Không sao, mẹ không cần đích thân đến đây, để tài xế đưa là được rồi." Tần Vịnh

cầm lấy hộp com trên tay bà Tần, thấy tay ra hiệu cho các bác sĩ đi ra ngoài. “Mẹ lại xem thử, con cũng mệt nhọc quá.

Đề má Trương tới chăm sóc con bé đi.

Dù sao Lâm Phàm cũng là con gái, có vài việc đàn ông chăm sóc không tiện.” “Dạ, được.” Tần Vịnh trầm ngâm một chút, cảm thấy bà Tần nói có lý liền gật đầu. “Vậy mẹ về trước, công ty có ba con rồi, con cứ yên tâm ở chỗ này đi nhá.” Bà Tần nói xong đi mất, Tần Vịnh cứ thấy có gì đó không đúng nhưng lại không biết ở chỗ nào. Đợi Lâm Phàm tỉnh lại lần nữa đã là mười giờ tối.

Lần này cô không lơ mơ mà tỉnh táo hoàn toàn.

Thấy Tần Vịnh nằm sấp bên mép giường thân hình “hồ báo” của cô, à không, thân hình nhỏ nhắn giật mình. “Ông tổng...?” Cô nghi hoặc gọi khẽ, dần dần nhớ lại chuyện đã trải qua.

Toàn thân đau đớn kịch liệt, Lâm Phàm đau đến nhe răng, ối mẹ ơi, thuốc mê hết rồi. “Lâm Phàm em tỉnh rồi?” Tần Vịnh vừa nghe tiếng cô liền tỉnh lại ngay, không chắc chắn lắm hỏi lại. “Ông tổng sao anh lại ở đây? Anh không sao chứ?” Lâm Phàm lo lắng hỏi.

Tần Vịnh nghe mà ấm lòng, không tự chủ được nắm bàn tay không truyền dịch của cô, “Anh không sao, bây giờ em thấy sao rồi, có chỗ nào không thoải mái không?” Lâm Phàm không hiểu nhìn tay mình, “Ông tổng, tôi không có khó chịu, anh không cần bắt mạch cho tôi.” Ông tổng không hồ là ông tổng, còn biết y thuật nữa. Mi mắt Tần Vịnh giật một cái, vẫn cố duy trì vẻ mặt dịu dàng, “Sau này đừng kêu anh là ông tổng nữa, gọi tên anh.” “Ông tổng... bọn họ đánh trúng đầu anh phải không...” Lâm Phàm nắm ngược lại tay Tần Vịnh, căng thẳng hỏi, hận mình bảo vệ không chu đáo, một thanh niên tốt như ông tổng lại bị đánh thành ngốc thế này. Tần Vịnh nghiêng răng gắng gượng nặn ra một nụ cười mỉm, “Không sao, anh rất khỏe...” Lâm Phàm vừa thấy hắn cười càng thêm chắc chắn ông tổng bị thương đầu rồi, nụ cười đó chính là triệu chứng của người bị Down mà. “Ông tổng, anh đừng lo lắng, phối hợp bác sĩ điều trị đang hoàng, nhất định sẽ khỏe lại.” Rốt cuộc, mạch máu trên trán Tần Vịnh nứt ra. “Cô nghe không hiểu hả! Tôi nói tôi không sao! Không bị thương đầu! Cô có thể hiểu tình cảm một chút được không!” Tần Vịnh tan nát, nhìn cô trừng trừng, rống khê.

Cô gái này, ngu còn dễ thương hơn. Lâm Phàm bị hắn rống mà giật mình, kể đó lại vui vẻ cười thành tiếng, “Ông tổng anh khỏe rồi! Giờ bình thường lại rồi!” Tần Vịnh hận không thể đâm cho mình một dao, sao mình lại thích cái người này chứ! Bao nhiêu cô nàng tốt đẹp, người đẹp dịu dàng hiền lành săn sóc lại không chọn, chọn ngay cái người khiếm khuyết nội tâm! Đời trước tạo nghiệt gì vậy trời!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Má Trương Là Trung Tâm

Lâm Phàm năm nay 24 tuổi, lần đầu tiên trong đời có cảm giác vừa mừng vừa lo.

Mỗi ngày má Trương đều tới chăm sóc cô ăn uống, giặt quần áo cho cô, thay ga giường, đổ bỏ.

Ông bà chủ tịch cứ hai ngày lại tới thăm một lần, thăm hỏi sức khỏe thăm thiết đồng thời bày tỏ lòng biết ơn chân thành với cô.

Lâm Lỗi cũng bị thương nên được bố trí nằm ở phòng bệnh kế bên, kết quả là cứ rảnh rảnh ra Lâm Lỗi lại chạy qua phòng cô tán dóc, phần lớn thời gian đều là hắn nói Lâm Phàm nghe. Thậm chí cả cô Dương mặt như ván đóng hòm cũng tới thăm cô một lần.

Đừng nói gì tới đám anh Nguru, anh Thái, có thời gian là đem đồ ăn thức uống đến, làm Lâm Phàm trước giờ chỉ biết cùng bà ngoại nương tựa nhau mà sống cảm động đến không biết phải làm sao.

Bất thường nhất là ông tổng, ngày nào cũng đục khoét giờ làm ở lý trong phòng bệnh của cô, có lúc chẳng nói tiếng nào cứ đắm chiều nhìn cô chăm chăm, khiến Lâm Phàm thấy áp lực cực kỳ. “Ông tổng... anh không cần đến công ty à?” Lâm Phàm thấp thòm hỏi dò. Tần Vịnh đang gọt táo ngược mắt lườm cô một cái, tiếp tục nhìn trừng trừng quả táo, nói, “Tôi cũng bị thương, nghỉ phép.” “Vậy... ông tổng đi nằm đi?” Để người bị thương ngồi đó hầu hạ mình cô không dám đương nổi đâu, chẳng lẽ vì lần này mình không bảo vệ ông tổng đang hoàng làm anh ta bị thương, nên tính bắt thóp để đuổi việc mình sao? Nhưng ông chủ tịch còn cảm ơn mình mà. “Không bị thương ở xương giống em, nằm ườn ra làm gì.” Nói rồi đưa quả táo trong tay cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm cẩn thận cầm lấy quả táo mà chó gặm còn tròn trịa hơn. “Lâm Phàm” Tần Vịnh cúi đầu chăm chú lau dao gọt trái cây, đột nhiên lên tiếng, làm Lâm Phàm đang cắn táo nghẹn họng.

Đến rồi đến rồi! Muốn bắt thóp mình rồi! Không sao, Lâm Phàm bình tĩnh.

Chẳng qua là một công việc thôi.

Đệ trình bệnh án lên, lùi công việc cảnh sát đặc nhiệm lại hai tháng, vừa vận mình hồi phục hoàn toàn.

Cho dù anh ta không đuổi mình, lần này bị thương cũng không có cơ hội quay lại. “Em có bạn trai không?” Tần Vịnh làm bộ thờ ơ hỏi, mắt lén lút quan sát vẻ mặt Lâm Phàm.

Chỉ thấy cô khựng lại, chớp đôi mắt to tròn nghiêm chỉnh đáp, “Không có, trong bộ đội toàn con gái.

Sao ông tổng hỏi cái này?” Tần Vịnh nghe xong mừng hí hửng, quân đội tốt thật, hôm nào phải kêu người làm lá cờ đưa tới cảm ơn. “À không có gì, nếu em có bạn trai, giờ nằm viện thì nên thông báo cho anh ta.” Tần Vịnh dẫn xuống khoe môi đang cong vút lên, trịnh trọng nói.

Lâm Phàm cảm thấy áy náy, cảm động, ông tổng tốt quá, vừa rồi mình còn nghĩ anh ta tệ không chịu nổi. Thời gian thấm thoát trôi, thoáng cái đã tới ngày Lâm Phàm xuất viện.

Quảng thời gian này hình tượng Tần Vịnh trong lòng Lâm Phàm đã trở nên hùng vĩ to lớn. “Phàm Phàm thân yêu ~ anh tới đón em ra viện đây.” Lâm Lỗi ôm một bó hoa tươi đưa cho Lâm Phàm, cười thô bỉ. “Cám ơn tổng giám đốc Lâm.” Lâm Phàm chân thành cảm ơn hẳn, ai ngờ còn chưa kịp nhìn rõ hoa gì đã bị Tần Vịnh giật mất, ung dung vắt vào sọt rác. “Phấn hoa dễ bị dị ứng, ngoại thương trên người em còn chưa lành.

Dễ bị viêm nhiễm.” Tần Vịnh ngoác mồm nói nhảm, hằm hè trừng mắt với Lâm Lỗi, em họ mày tự tìm đường chết đấy nhá. Lâm Phàm sùng bái nhìn Tần Vịnh, ông tổng hiểu biết ghê! Lại suy nghĩ chu đáo nữa! “Vây mày cầm bó hoa kia thì tính sao.” Lâm Lỗi không khách sáo vạch mặt bó hoa Tần Vịnh còn chưa kịp đưa ra. “Tao có nói tặng cho Lâm Phàm à? Cái này là tao tặng má Trương, vắt và bà gần đây phải săn sóc Lâm Phàm.” Tần Vịnh mặt không đỏ, tìm không đập lời má Trương vào làm bìa đỡ đạn. Lâm Phàm nghe cũng cảm thấy rất có lý, gật gù phụ họa. Tội nghiệp má Trương, nhỏ lệ ngay tại chỗ, cậu chủ còn biết nghĩ tới mình, cả đời mình chưa được tặng hoa bao giờ.

Trong lòng tự nhiên nảy sinh suy nghĩ lòng son dạ sắt, từ nay về sau cho dù không có lương, chỉ cần có cơm ăn bà cũng muốn hầu hạ ông chủ bà chủ, còn có cậu chủ. Lâm Lỗi tự nhận trình độ mặt dày và trăng tráo của mình không bị được với Tần Vịnh, bó tay thỏa hiệp. “Mọi người thu dọn xong chưa? Nào, Phàm Phàm, thay bộ đồ này đi.” Bà Tần nghe nói hôm nay Lâm Phàm ra viện, tờ mờ sáng đã rời giường đi tiem thời trang chuyên doanh mua mấy bộ đồ nữ, tính để Lâm Phàm thay, không thể mặc đồ bệnh nhân đi về được. “Cám ơn bà chủ tịch.” Lâm Phàm không giả vờ thận trọng từ chối.

Quần áo trước đó của cô đã bị cắt thành mấy mảnh trên bàn mổ rồi, cô cũng không thể ở trường chạy về nhà.

Ngắm ngẫm cầu khẩn ông trời đừng có mắc quá, nếu không bản thân không trả nổi. Bà Tần mỉm cười hài lòng, càng nhìn Lâm Phàm càng thấy vừa ý. Má Trương đỡ Lâm Phàm đã thay đồ xong đi ra khỏi buồng tắm, lần đầu tiên cô mặc đồ con gái, mắt mọi người đều sáng lên.

Lược bỏ cái chân bó thạch cao vướng mắt, thân hình mảnh mai cao ráo mặc váy liền thân ôm khít người nhìn rất thanh lịch thủy mị, mái tóc ngắn xinh đẹp hợp với khuôn mặt trái xoan và đôi mắt to tròn càng thêm đáng yêu động lòng người.

Đôi môi anh đào hấp dẫn vì thẹn thùng mà mím lại, Tần Vịnh có phản ứng ngay tại chỗ.

Thì ra không phải ánh mắt hấn đặc biệt mà là Lâm Phàm che giấu kỹ quá.

Sau này ai dám nói Lâm Phàm không giống con gái, hấn là người đầu tiên móc mắt kẻ đó ra. “Ồi mẹ ời, chọc mù mắt tôi rồi.

Phàm Phàm, làm bạn gái anh đi.” Lâm Lỗi chỉ sợ thiên hạ không loạn, la ầm ỹ làm hai má ửng hồng của Lâm Phàm càng đậm hơn. Bà Tần bắt mắt trừng Lâm Lỗi.

Gì đây? Thằng ranh này muốn cướp con dâu của bà chắc? Xem ra phải nói chị họ mau mau sắp xếp đối tượng xem mắt cho nó, không thể lưu lại tai họa trần gian được. Tần Vịnh ngược lại phớt lờ, lấy tính tình Lâm Phàm, nếu cô mà đồng ý với Lâm Lỗi, hấn lập tức nhai cả giường bệnh lẫn ga giường luôn. “Ha ha, tổng giám đốc Lâm thật thích nói đùa.” Rất may mắn, Tần Vịnh không cần nhai giường bệnh.

Lâm Phàm mỉm cười chống gậy đi tới cạnh giường, có chút cố sức.

Lấy giày ra, đang chuẩn bị xỏ vào chân trái, Tần Vịnh đột nhiên ôm ngang cô bế lên “Không cần đổi giày.

Má Trương đỡ em mệt lắm.

Chúng ta đi thôi.” Mặt hấn bình tĩnh như thường giải thích với Lâm Phàm

Bà Tần âm thầm giờ ngón cái trong lòng với con trai, con mình giỏi thật! Lâm Lỗi khinh bỉ trong bụng, kiêu có không tệ. Má Trương đứng sau cùng lại nhỏ lệ ướt vạt áo.

Cậu chủ ời... lão nô... à không, tôi sẽ cả đời trung thành với nhà họ Tần. Lâm Phàm từ lúc bị Tần Vịnh bế lên đầu óc liên chết máy.

Hồi lâu mới hoàn hồn, thỉnh linh dùng ánh mắt cảm động nhìn Tần Vịnh. Tần Vịnh đang chìm đắm trong cảm xúc ôm nuuyến ngọc ôn hương trong lòng, liếc thấy ánh mắt Lâm Phàm tình cảm êm đềm trong lòng lại tăng thêm vài phần. “Ông tổng... lúc nhỏ tôi bị bệnh, đặc biệt hi vọng có ba, có thể bằng tôi như thế này.” Giọng Lâm Phàm mang theo chút hui quạnh, Tần Vịnh loạng choạng, thiếu chút nữa thấy Lâm Phàm rớt xuống đất. Mặt đen thui đang chuẩn bị hạch hỏi hấn giống ba cô chỗ nào, lại thấy cô vì hấn vừa lão đảo mà phản xạ ôm chặt lấy cổ mình, mặt dán sát vào ngực mình, nháy mắt lòng lại mềm nhũn. “Anh không phải ba em nhưng anh có thể ôm em thế này mãi.” Vừa dứt lời, mặt bà Tần đầy vẻ mộng mơ thiếu nữ.

Lâm Lỗi khó chịu ôm bụng, muốn chống lại ông trời à... “Ông tổng, anh không cần ôm mãi, thả tôi xuống khúc cua phía trước được rồi.

Bệnh viện có xe lăn dùng chung, để má Trương đẩy tôi tới bãi đậu xe cũng được.” Lâm Phàm hoàn toàn không biết cái gì gọi là lời âu yếm.

Tự cho là mình hiểu ý người, nhắc nhở: “Má Trương đẩy em không mệt chắc? Há?? Má Trương giành ăn với em hay sao mà muốn bắt nạt bà như thế!” Tần Vịnh tức không để đầu cho hết, lần này hẳn đúng là mồi meo tám kiếp mà, nếu là những cô nàng khác hẳn cần phải nói mấy câu buồn nôn thế sao? Chỉ ôm không một cái đã đồ rầm rầm luôn rồi.

Lâm Phàm này không phải kẻ thù thương mại nào phải đến tra tấn hấn đấy chứ? Má Trương lảng lạng đi đằng sau lần nữa roi lệ đầy mặt, hoa lê đầm nước.

Sao lúc trước mình không phát hiện cậu chủ tốt thế này nhỉ.

Lòng tận trung lại tăng thêm một bậc, từ giờ bà sống là người nhà họ Tần, chết là ma nhà họ Tần. Lâm Phàm bị Tần Vịnh quát co rúm lại “VẬY... tôi tự tìm... tìm cách đi...” “Im!” Tần Vịnh tức chết, sai chân đi tới bãi đậu xe, chỉ sợ không nhìn nổi liền ném Lâm Phàm xuống cái hồ trong bệnh viện cho cá ăn.

Yêu càng ghi khắc hận càng sâu mà. Lâm Lỗi nhìn cười đến phát run, nói với bà Tần đang sừng sốt, “Mợ, con chờ mợ và má Trương về nhà thôi.” “Hơ... ừ...” Bà Tần còn chưa phản ứng lại, sao không giống như mình dự đoán nhỉ? Xem ra lần này con gặp rắc rối rồi. Sóng vai ngồi chung với Tần Vịnh ở băng sau, Lâm Phàm lo lắng liếc trộm hấn, lại nhìn tài xế mặt mày tỉnh bơ đằng trước.

Cứ cảm thấy sau sự cố lần này, ông tổng càng trở nên khó đoán, lúc trước tuy tính tình hơi xấu nhưng ít nhất còn theo lý lẽ bình thường.

Bây giờ càng sâu xa khó lường, giống như cao nhân chốn tiên áy. Xe dừng dưới lầu nhà Lâm Phàm.

Trước đó Tần Vịnh đề nghị Lâm Phàm về nhà hấn dưỡng thương nhưng Lâm Phàm kiên quyết muốn về nhà, không muốn làm phiền.

Bất ngờ là Tần Vịnh sáng khoái đồng ý một cách đáng ngờ. “Ông tổng... để tôi tự nhảy lên đi.” Cô lại bị Tần Vịnh ôm vào lòng, không nở mà đề nghị.

Tần Vịnh quen được cung chiêu bồng mình lên tới lầu 5 không biết sẽ một thành thế nào nữa, bình thường một mình hấn leo đều trung ra cái mặt oán giận. “Em tưởng mình là cóc à, còn nhảy lên nữa.” Tần Vịnh trề môi khinh bỉ, hùng hổ bồng Lâm Phàm lên lầu.

Dùng cái quảng cáo thuốc canxi nào đó thật đúng là, eo không nhừ chân không đau, leo một mạch lên lầu 5 không tốn chút sức nào.

Lâm Phàm không khỏi thay đổi cách nhìn với Tần Vịnh, hóa ra không phải là gà luộc chặt miếng à... Hơ nữa lồng ngực nở nang mang theo hơi thở đặc trưng của đàn ông làm lúc cô khẽ dựa vào cảm thấy hai má nóng nóng. “Chìa khóa đâu?” Lâm Phàm giật mình hoàn hồn lại, vội vàng thò tay vào ba lô lấy chìa khóa ra, Tần Vịnh cầm lấy mở cửa phòng.

Giống như về nhà mình, hết sức thông thạo nhẹ nhàng đặt Lâm Phàm xuống giường, sau đó ra phòng khách gọi điện thoại.

Lâm Phàm chỉ nghe loáng thoáng hấn báo địa chỉ nhà mình trong điện thoại. Cô nhảy lò cò tới phòng khách bằng chân trái, vừa lúc hấn ngắt điện thoại quay đầu nhìn cô. “Em muốn chứng minh mình thân tàn nhưng tâm không tàn à, nhảy ra ngoài bằng một chân, có chuyện gì em gọi anh không được sao?” Tần Vịnh lo lắng đi qua, dùng hai cánh tay dài giữ lấy eo cô, dùng sức một cái nhấc cô ngồi lên sofa.

Không may cảm thấy động tác của mình quá mức thân mật thì có cái gì không đúng. “Ông tổng... Anh đừng ôm tôi, tôi tự đi được.” Lâm Phàm không nhìn được ý kiến, gần đây ông tổng hờ ra là ôm mình, làm cô xấu hổ lắm. “Em như thế mà gọi là đi à, gọi là gà đứng một chân.” Tần Vịnh bực mình.

Giờn hoài, để cô tự đi? Vậy hấn đi đâu mà ăn đậu hũ. Lâm Phàm hết nói, chuỗi người qua sofa lục mấy cái túi nhỏ mà tài xế đưa lên tìm đồ ăn.

Lâu quá không mặc váy áo con gái, cô quên bống mình đang mặc váy.

Động tác chuỗi người làm cảnh xuân dưới váy hiện ra, đương nhiên Tần Vịnh thấy được, há hốc miệng hồi lâu liền bịt mũi xông vào toilet, vừa dội nước lạnh vừa niệm kinh.

Không được chảy máu mũi, không được chảy máu mũi, không được chảy máu mũi. “Tìm gì thế!” Tần Vịnh đi ra thấy cô còn nằm sấp lục lọi, không khỏi hoài nghi có phải tiêu yêu tinh này cố ý quyến rũ mình không. “Tìm đồ ăn... Sáng sớm lấy máu kiểm tra, không có ăn giờ đói quá.” Ở chung với Tần Vịnh quen rồi cô nói chuyện cũng không dè dặt thận trọng như trước, tự nhiên hơn nhiều, điểm này cho tới bây giờ khiến Tần Vịnh hài lòng nhất. “Đừng tìm nữa, toàn đồ ăn vặt.

Anh đi xuống dưới mua cho em.” Tần Vịnh cầm túi đồ vặt qua một bên phòng cô tiếp tục dùng tư thế đó rù quén mình. “Há? Như vậy có phiền lắm không?” “Giờ em mới biết mình phiền?” Tần Vịnh ngao nạo hừ khẽ một tiếng, đi thẳng xuống lầu. Đối với tính nết của hấn, Lâm Phàm cũng không để ý, cầm khăn vải trên bàn cẩn thận lau bãi vị và ảnh thờ bà ngoại. “Bà ngoại, thời gian trước con bị thương không về nhà, bà lo lắng lắm há.” “Bà ngoại, con nằm mơ, mơ thấy bà rất giận, không cần con nữa.

Ông tổng nói nằm mơ đều là ngược lại, nên bà vẫn cần con.” “Bà ngoại, người vừa rồi là ông tổng, anh ấy và ông bà chủ tịch đều rất tốt với con, còn có anh Ngưu, anh Thái bọn họ đều tốt với con, bà yên tâm đi.”... Lâm Phàm kể với bà ngoại tất tạt những chuyện vặt vãnh, kể cả chuyện trên tay cô có mấy cái lỗ kim.

Nói xong Tần Vịnh mới quay về. Cô há hốc miệng, kinh ngạc nhìn hấn đùm đề bịch lớn bịch nhỏ đủ loại đồ ăn. “Ăn đi!” “Cái này... đều cho một mình tôi

ăn...?” Lâm Phàm khó nhọc nuốt nước miếng, nếu cô bội thực chết có phải sẽ uất ức lắm không?“Sao? Không thích?” Tần Vịnh nhướn đôi mày tuyệt đẹp nhìn Lâm Phàm, hừ Lâm Phàm lập tức gạt đầu tỏ vẻ cực kỳ thích.Đang lúc cô khổ sở tính toán xem tiêu diệt phần thức ăn nào trước thì ngoài cửa có tiếng gõ.

Lâm Phàm rầu rĩ ngược lên, địa chỉ này trước giờ chưa có ai tới.

Lúc này là ai tới đây?Tần Vịnh nghiêng nhiên bày ra tư thế chủ nhà đi mở cửa, một đám công nhân ủa vào.

Mọi người giống như đi di chuyển tang vật, chuyển đồ gia dụng bằng điện vào.

Ti vi, tủ lạnh, máy vi tính, điều hòa, còn có một số đồ cô nhận không ra, nháy mắt đã chất đầy cả căn phòng thuê.Mọi người tôi giúp anh anh giúp tôi bận rộn vô cùng.“Ông tổng... này... là...” Phòng ngủ vọng ra tiếng khoan điện che mất câu hỏi yếu ớt của Lâm Phàm“Không có chuyện của em, ăn cơm đi.” Tần Vịnh hùng hồn ra lệnh, sau đó đi kiểm tra công nhân làm việc.

Lâm Phàm sờ đầu như khúc củi, tay vẫn cảm nguyên đôi đũa nửa ngày không có phản ứng.Một loạt tiếng lắp đặt thiết bị chuyên nghiệp vang lên, cốp cốp cốp cốp.

Về mặt Lâm Phàm sờ đầu, máy móc nhét bánh bao tôm vào miệng, hình như sau khi bị thương óc cô không đủ xài hay sao ấy...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tần Vô Lại

“Cái gì?! Anh muốn ở đây?!” Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Phàm biến sắc, thét lên với Tần Vịnh.

Năm phút trước cô khéo léo đuổi ông tổng về, ai ngờ ông tổng lại hùng hồn nói muốn ở nhà cô, làm cô suýt nữa lăn từ trên sofa xuống.“Ti vi là anh mua, điều hòa anh mua, tủ lạnh máy hút khói anh cũng mua tất.

Anh ở đây em lời muốn chết, còn được ngắm trai đẹp mỗi ngày nữa.” Tần Vịnh mặt dày mày dạn phân tích lỗ lã cho cô nghe.

Lâm Phàm thật tình khóc không ra nước mắt “Máy cái đó... tôi...” Cô không tìm ra từ nào để phản bác, đầu lưỡi sắp lú lại luôn.“Địa chỉ nhà anh lão họ Quách biết, lỡ lão còn bè đảng thì sao?” Tần Vịnh không nỡ khiến cô hoảng hốt luống cuống, bắt đầu biên chuyện nhăng nhit.

Bè đảng còn sót lại, sao hần không nói Thiên Địa hội luôn đi.“Nhưng... nhưng anh ở đây, bọn bè đảng tới tôi cũng không bảo vệ anh được.

Bây giờ...” Lâm Phàm nói rồi khó nhọc chia cái chân bó thạch cao ra trước mặt Tần Vịnh, tỏ ý là mình nói thật.“Anh tin tưởng em! Cho dù hiện giờ em què một chân vẫn có thể bảo vệ anh! Một mình anh ở nhà sợ lắm” Không biết tiết tháo là vật chi, Tần Vịnh chớp đôi mắt sáng như sao lay động lòng người nhìn Lâm Phàm, biểu tình vô tội đáng thương như con chó con bị bỏ rơi.

Còn thiếu nước học Lâm Lỗi ngoác đuôi nửa thôi.Đáng thương cho Lâm Phàm, dưới cái nhìn chăm chú của Tần Vịnh, mà xui quý khiến gạt đầu, hơn nữa đại ra mấy giây liền chụp lấy bàn tay trắng trẻo phân rõ từng đốt của Tần Vịnh, khí thế hùng hồn ngất trời cam đoan, “Ông tổng, anh yên tâm!! Anh cứ yên chí ở nhà tôi, chỉ cần Lâm Phàm tôi còn một hơi thở tôi sẽ không để bọn họ làm hại anh!” Tần Vịnh thấy mỹ nam kế thành công, trở tay nắm chặt tay Lâm Phàm tính ăn thêm ít đậu hũ, ai ngờ cô không chút lưu luyến rút tay ra, cầm remote trên bàn lên.“Ôi cha, nhiều năm rồi tôi chưa từng xem ti vi!” Lâm Phàm hí hửng cầm remote giống như cục cưng tò mò lật tới lật lui nghiên cứu.

Tần Vịnh sàu não chửi thầm mình còn không hấp dẫn bằng cái ti vi, mua ti vi làm cái gì! Tự dưng rảnh quá đi kiếm chuyện cho mình!“Ông tổng anh thích xem gì? Trong này có nhiều kênh ghê!” Lâm Phàm kinh ngạc than thở, ông tổng mua gì toàn đồ cao cấp! Vội vàng săn sóc hỏi han lấy lòng hần trước.“Tùy.” Tần Vịnh bất mãn hơi bĩu đôi môi gọi cảm lên, u oán nhìn cô.“Vậy xem phim ma đi!” Lâm Phàm kích động quay đầu hỏi ý kiến Tần Vịnh, Tần Vịnh đang định nghiêm mặt từ chối.“Lúc nhỏ tôi thích nghe bà ngoại kể chuyện ma lắm nhưng bà kể đi kể lại chỉ có bấy nhiêu chuyện.”“... Được.” Tần Vịnh trùng tà đồng ý, gạt xong rồi hần hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Nhưng nhìn cô giống như đứa bé hoan hô nho nhỏ, cầm remote lên hào hứng điều khiển ti vi, hần lại cảm thấy, đáng!Mười phút sau hần hỏi hần rồi, bởi vì căn bản hần không dám ngó màn hình, mắt cứ nhìn trần nhà chằm chằm.

Nhưng nhạc nền quỷ quái không ngừng từ trong ti vi chui vào tai hần.“Anh đi lấy đồ ăn cho em” Nhịn hết nổi Tần Vịnh bật dậy chui tọt vô nhà bếp, mở tủ tìm đồ ăn vặt, nghe tiếng nhạc nền phối hợp với cảnh quay khủng bố qua chưa.

Chờ mãi đến khi ti vi vọng ra tiếng nhân vật đối thoại bình thường hần mới cầm một bịch khoai tây chiên vô.“Cảm ơn.” Lâm Phàm cảm động cười với Tần Vịnh, ông tổng tốt thật.“Á!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng phụ nữ thét chói tai vang ra từ ti vi, Tần Vịnh giật thót như con mèo hoang xù lông bay vèo lên sofa, cầm lấy gối ôm.“Ông tổng, anh sợ à?” Lâm Phàm không sợ ma mà bị Tần Vịnh hù cho giật mình.“Giờ... giờ hoài, anh mà sợ... sợ sao?” Hoảng tới nổi

lấp bắp, Tần Vịnh còn già mồm.

Lâm Phàm tán thành, “Phải, người nào sợ lá gan cũng quá nhỏ đi.” Đối với cái người trên tay có mấy mạng người như Lâm Phàm mà nói, sức đề kháng khá mạnh mẽ. “Khụ... anh đi toilet...” Mười phút sau, Tần Vịnh lại nhìn hết nổi bắt đầu mắc tiểu.

Lâm Phàm vất vả dời ánh mắt lưu luyến khỏi màn hình sang bóng lưng của hắn.

Ông tổng bị hư thận hay sao vậy cà, mười phút mà đi những ba lần. “Ông tổng, vừa rồi anh không xem được, có cần tôi tua lại lần nữa không?” Lâm Phàm hiểu ý người khác, đề nghị.

Tần Vịnh hoảng hồn vội vàng từ chối, “Không cần không cần! Coi tiếp đi.” Tua lại lần nữa có phải muốn mạng của hắn không? Rốt cuộc, giày vò hắn đến khi kết thúc vừa đúng 12 giờ.

Chuẩn bị đi tắm rửa ngủ một giấc, đột nhiên tiếng chuông điện thoại quý quái vang lên trong căn phòng đóng kín một cách đường đột, lông tóc Tần Vịnh dựng đứng, mắt tròn trũng nhìn điện thoại, thấy Lâm Phàm thân nhiên chuẩn bị nhào người lấy điện thoại, hắn vội vàng níu Lâm Phàm lại “Không được nghe!” Lâm Phàm không hiểu nhìn hắn “Sao vậy?” “Em quên vừa nãy trong phim chiếu gì à?” Tần Vịnh sợ hãi nhắc nhở, bộ phim vừa xem tên là The Ring, bây giờ vừa đúng nửa đêm! Cú điện thoại này nói không chừng là hồn ma. “Ông tổng, phim ảnh đều gạt người hết.” Lâm Phàm an ủi, vỗ vai hắn, còn nói mình không sợ.

Biết ngay là ông tổng nhát gan mà, chẳng trách không dám ở nhà một mình. Thò một tay cầm lấy điện thoại, mặc kệ Tần Vịnh phản đối. “A lô?” “Tút...” Đầu dây bên kia chỉ có tiếng báo bận, dường như bị ngắt, Lâm Phàm nhún vai đặt điện thoại xuống, quay đầu liền bị gương mặt xanh lè của Tần Vịnh làm giật nảy người, “Anh không sao chứ?” Tần Vịnh dờ dẩn lắc đầu, không nhìn ra hắn đang nghĩ gì. “Ông tổng, rửa mặt rồi ngủ thôi, tối nay tôi ngủ sofa.” Lâm Phàm tốt bụng muốn ông tổng có cảm giác khách đến như ở nhà, vì thế chắc chắn phải nhường phòng ngủ và giường rồi. Ánh mắt Tần Vịnh dần dần có tiêu cự, nói với Lâm Phàm “Anh cần em nhường sao? Sofa của anh.” Nói xong mặc kệ Lâm Phàm phản đối lại bẻ bóng cô lên đi vào phòng ngủ, kẻ đó cầm áo ngủ mang theo trước đó đi vào phòng tắm. Hình ảnh trong phim ma vừa nãy từng màn từng màn một bắt đầu điều qua trong óc hắn, tiến hành bộ não.

Dùng tốc độ hai trăm phần trăm rửa ráy sạch sẽ hắn mặc áo ngủ chạy vào phòng khách, leo lên sofa chuẩn bị tạm trú.

Đường đường chủ tịch Tần thị, vì cua gái mà phải chen chúc trên sofa thế này.

Càng nghĩ càng bất bình, gió bắt đầu lùa qua cửa sổ không đóng, thổi vù vù.

Hắn quay đầu vừa vặn đối diện với ánh thờ bà ngoại, giật mình bật dậy xộc vào phòng ngủ. Lâm Phàm nằm trên giường đang mơ mơ màng màng muốn ngủ, thấy hắn hoảng hốt luống cuống xông vào, nghi hoặc nhìn hắn “Ông tổng?” “...” Tần Vịnh nhìn cô chăm chăm không nói, bởi vì hắn không biết nói gì. “Ông tổng... có phải anh sợ không?” Lâm Phàm nhìn thấy một tia kinh hoảng trong mắt hắn, sớm biết ông tổng nhát gan như vậy hồi nãy đã không đề nghị xem phim ma.

Dọa ông tổng sợ chết khiếp cô làm sao ăn nói với ông chủ tịch. “Im!” Lúc này Tần Vịnh rất muốn mạnh mẽ nói không có nhưng nói không thì phải ngủ ở phòng khách.

Đột nhiên mất sáng lên, quay người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chụp cái chăn trên sofa lại quay ngoắt vào phòng ngủ, đóng cửa phòng phóng cái vèo lên giường. “Anh sợ, em phải ngủ với anh.” Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn ông tổng mới giây trước còn hung hăng nạt cô im, bây giờ khuôn mặt đẹp trai đầy ảm ức khiếp đảm, không khỏi trào dâng tình thương của người mẹ. “Vậy anh ngủ sát vách đi, lúc nhỏ tôi sợ bà ngoại đều để tôi ngủ bên trong.” Tần Vịnh vừa nghe Lâm Phàm đồng ý dễ dàng như thế, mở cờ trong bụng còn nhớ gì mà với chả quý.

Lập tức ngoan ngoãn nghe lời leo lên, chui vào sát vách nằm xuống.

Mùi hương đặc trưng của con gái trên người Lâm Phàm tràn ngập khứu giác của hắn, đầu óc không khỏi chạy loạn lên, đang chần chừ có nên thừa dịp ăn chút đậu hũ hay không, ai ngờ lại bị Lâm Phàm xuống tay trước. “Đừng sợ đừng sợ, có ma tôi chặn giúp anh, ngủ đi.” Lâm Phàm dịu dàng vỗ nhẹ lên tấm lưng rộng rãi cường tráng của Tần Vịnh, nhỏ nhẹ vỗ về hắn. Đối mặt với dáng vẻ thần thánh trong sáng này của cô, hắn thật sự không có dũng khí chơi bả, nửa ngày nản lòng vùi đầu vô gối, chửi thề, có phải Lâm Phàm cố tình cho hắn xem phim ma để trả ơn ăn đậu hũ hắn không? Kỳ quái là hơi thở ấm áp thơm tho của Lâm Phàm lượn lờ chung quanh, hắn dần dần thả lỏng người, chìm vào mộng đẹp. Lâm Phàm nhẹ nhàng kéo chăn lên giúp hắn, nhìn gương mặt nghiêng một bên ngủ say, tuấn tú trắng nõn, đường nét rõ ràng, lông mày như vẽ, lông mi dài mảnh lại dày, yên lặng rủ trên đôi mắt phản chiếu bóng râm mờ mờ, mũi cao thẳng tắp, môi mỏng gợi cảm. Ông tổng rất ưa nhìn, còn đẹp hơn con gái.

Lâm Phàm thường thức xong, đưa ra kết luận rồi thò tay tắt đèn ngủ cạnh giường, thiếp đi. Sáng sớm, ánh nắng chiếu qua cửa kính rơi vào trên gương mặt ngủ say của Tần Vịnh.

Nắng nhạt phủ một lớp sáng vàng êm ái trên khuôn mặt góc cạnh của hắn.

Hàng mi dày mảnh khẽ rung rung, đôi mắt nhấp nhem mở ra, nhất thời không phản ứng kịp người đang ở nơi nào.

Lại nhắm mắt chìm vào suy nghĩ vài giây, hắn đột ngột mở choàng mắt nhìn phần giường trống không bên cạnh, tối qua hắn ngủ lúc nào? Uất ức quá! Giả vờ tội nghiệp uống công rồi! Rầu rĩ ngồi dậy đi ra phòng khách, phát hiện Lâm Phàm không ở nhà. Bây giờ cô què một chân còn đi đâu được? Tần Vịnh hoảng hốt vòng ba vòng trong căn phòng bé xíu, đến tủ lạnh cũng mở ra xem cô có trốn trong đó không.

Xác định tất cả đều không có, mặc kệ trên người còn đang mặc áo ngủ, chân đi dép lê hắn phi xuống lầu, thử tìm trong khu chung cư. Quả nhiên mới

xuống lầu không tới một lát liền thấy bóng dáng quen thuộc của Lâm Phàm, chồng gậy đứng trước một cửa hàng bán đồ ăn sáng.

Hắn tức anh ách xoạc cẳng đi tới chỗ cô. “Em gọi nhì! Quê chân còn tự xuống lầu mua bữa sáng!” Tàn Vĩnh thật muốn tóm cô lên đánh cho một trận, hoặc hôn dừ dột một hồi, biện pháp sau không sai nha! Tàn Vĩnh lại xuất thần rồi. Đang mua bánh bao, Lâm Phàm và ông chủ tiệm đều bị Tàn Vĩnh làm giật mình, Lâm Phàm vội vàng giải thích với hắn, “Tôi thấy anh ngủ ngon nên không gọi, sợ anh dậy đói bụng nên xuống mua bánh bao xá xiu anh thích ăn trước đó.” Mọi người nghe đều cảm thấy mập mờ, cô vợ nhỏ này thật biết thương chồng, chân què còn mua đồ ăn sáng nữa. “Hừ! Theo anh đi lên.” Lòng Tàn Vĩnh còn ngọt hơn đường phèn nữa, nhưng mặt thì vẫn thối hoắc.

Bỗng Lâm Phàm định đi lên lầu “Khoan đã, còn chưa lấy bánh bao.” Lâm Phàm đã quen bị hắn bế vợ và la lên, vươn tay cầm lấy bánh bao từ tay bà chủ.

Ai ngờ bà chủ tiệm lại hăm mộ nói với cô “Ông xã cô tốt với cô ghê, nhìn lại đẹp trai! Cứ thế xò dép lê chạy xuống, ha ha.” Lâm Phàm chuẩn bị giải thích, Tàn Vĩnh lại cười toe toét khiêm tốn mấy câu với bà chủ, không đợi cô nói trực tiếp cướp vợ sai cẳng đi khỏi hiện trường, để lại một đám người hiểu chuyện. Bà chủ tiệm bánh bao mặt mày đầy xuân tình nhìn ông chủ nói “Năm đó ông cũng bế tôi như thế, hôm nay về nhà ông lại bế tôi lên lầu một lần đi.” Miệng ông chủ rúm ró “Bây giờ cân nặng của bà gấp hai lần bà năm đó, bán bánh bao đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tàn Vĩnh ăn xong bánh bao xá xiu yêu thích, thay đồ đi làm, lái xe đúng giờ chờ sẵn dưới lầu. “Anh đi làm đây, lát nữa má Trương sẽ tới.

Em đừng có đi lung tung.” Tàn Vĩnh không yên tâm căn dặn, Lâm Phàm cười đồng ý, có người quan tâm thật tốt. Tàn Vĩnh hài lòng gật đầu đi ra cửa, quay đầu đóng cửa thấy cô ngồi trên sofa mỉm cười vẫy tay với hắn, trong lòng ấm hẳn lên.

Chân bước phoi phới xuống lầu chui vào xe, thỉnh thoảng phát hiện Lâm Lỗi giống như hồn ma xuất hiện sau lưng mình nhìn hắn cười mờ ám “Hề hề... anh họ, ở chung với người đẹp có kiếm chác được tí lợi lộc nào chưa?” Tàn Vĩnh lờ đi, coi hắn như không khí, bụng nhắm tính xem từ giờ tới lúc tan tầm còn bao lâu nữa.

Sao dạo trước ngày nào cũng ở chung với Lâm Phàm lại không thấy thời gian dài đằng đặc thế này nhỉ? “Haiz! Anh họ mày đừng im lặng thế chứ! Mày xâm nhập khuê phòng người đẹp thành công, công lao của tao đâu có nhỏ.” Lâm Lỗi đặt tay lên vai Tàn Vĩnh, bị hắn gạt ra không chút khách sáo. Lâm Lỗi xoa xoa mu bàn tay đau điếng, giễu hân: “Xem ra mày tiến triển không thuận lợi rồi.

Anh họ mày nghe tao nói này, con gái á, mày phải dùng sức mạnh! Bằng không mày chờ đến chừng nào! Với đầu óc Lâm Phàm mày chờ đến khi cô nàng thông suốt thì con tao cũng biết đi mua xì dầu rồi.” Tàn Vĩnh nghe xong đâm chiều suy nghĩ.

Em họ nói không sai nhì, cứ chờ nữa thì hoa cúc cũng lạnh luôn [6].

Nghĩ đến đó không khỏi liếc Lâm Lỗi một cái, “Mày nói xem làm thế nào?” Trước giờ hắn có bao giờ tốn hơi đi theo đuôi con gái, đành phải lờ cái thằng xấu xa này ra làm quân sư. “Hề hề, tao cũng chưa nghĩ ra, đợi tao nghĩ ra sẽ nói cho mày biết.” Lâm Lỗi thích chí! Rốt cuộc cũng trả được hắn một quân, cảm tạ trời xanh phải xuống một Lâm Phàm thu phục Tàn Vĩnh, hôm nào hắn nhất định phải thấp nhang nhiều một chút. Tàn Vĩnh lẳng lẳng nhìn hắn chòng chọc không nói, hồi lâu mới nhếch lên một nụ cười nham hiểm.

Lâm Lỗi nhìn mà lạnh gáy, có cảm giác chẳng lành. Lâm Phàm chưa từng nhân rồi thế bao giờ.

Má Trương chạy tới giặt giũ cho cô, bắt đầu càn cù lau dọn vệ sinh.

Cô muốn giúp một tay lại bị má Trương hoảng sợ cự tuyệt, lúc này đành nằm chán ngồi trên sofa lờ đàng xem tivi. “Má Trương, bác đi nghỉ đi.” Thấy má Trương bận luôn chân luôn tay, cô ngồi không không có chuyện gì làm, thật tình không nỡ. “Không cần, cô Lâm, buổi trưa cô muốn ăn gì?” “Nấu đại món gì đó là được, má Trương bác đến đây chăm sóc tôi thế này, ông bà chủ tịch phải làm thế nào?” “Nhà họ Tàn còn có Tiểu Ngọc và Tiểu Hương, bà chủ đặc biệt dặn dò tôi chuyên tâm chăm sóc cô.” Má Trương trả lời Lâm Phàm xong, chui vào nhà bếp chật chội bắt đầu bận bịu.

Lâm Phàm cảm động không thôi, sao bản thân lại gặp được gia đình tốt như thế, cả nhà ông tổng đều tốt bụng. Rốt cuộc nhin rồi nhin, Tàn Vĩnh nhin đến giờ tan tầm.

Tức tốc thu dọn đồ đạc của mình, mặt mày tươi tỉnh đi ra công công ty, tài xế đã cung kính chờ sẵn ở cửa. “Chờ, chờ tao với!” Tàn Vĩnh vừa thấy Lâm Lỗi mặt mày hào hứng xông về phía hắn, cấp tốc vọt vào xe đóng cửa xe lại. “Tàn Vĩnh! Cho tao vào với!” Lâm Lỗi khao khát đập mạnh cửa xe, ai không biết còn tưởng sau lưng hắn có hồng thủy hay thú dữ. “Làm chi?” Tàn Vĩnh lười nhác vặn kính xe xuống bức bối nhìn hắn, khó khăn lắm mới nhin được đến tan tầm cùng Lâm Phàm trải nghiệm thế giới hai người, thằng em họ này sao không biết thức thời thế. “Cả ngày nay tao chưa được gặp Phàm Phàm rồi ~ nhớ năng muốn chết, đi chung nhá.” Lâm Lỗi không sợ chết nói.

Lần trước đi chung với tài xế làm hấn không kịp nhớ địa chỉ nhà Lâm Phàm. Tàn Vịnh hừ lạnh, chỉnh cửa kính xe lên, ra lệnh cho tài xế “Lái đi.” “Hừ! Không cho tao đi thì tao không có cách chắc!” Lâm Lỗi đứng sau xe hít một đống bụi bốc lên, cảm tức quay người đi vào phòng bảo vệ. “Tổng giám đốc Lâm có việc à?” Anh Thái thấy Lâm Lỗi vội vàng chạy vào, khó hiểu hỏi. “Anh biết địa chỉ nhà Phàm Phàm không?” Lâm Lỗi háo hức nhìn anh ta.

Ai ngờ anh ta lại khiến hấn thất vọng, lắc đầu. “Sao các anh không biết quan tâm đồng nghiệp chút nào thế, anh làm đội trưởng làm gì hả.” Lâm Lỗi khinh bỉ lừ mắt nhìn anh Thái, ra khỏi phòng bảo vệ, ông mày tự đi tra. “Anh Thái... tôi nghe nói tổng giám đốc Lâm đặc biệt đề tâm Phàm từ, có phải vừa ý Phàm từ rồi không?” Anh An sờ cằm suy tư. “Có lẽ...” Anh Thái bắt chước tư thế anh An, mặt mày trầm tư. Dẫn xuống còi lòng đang nhảy nhót, Tàn Vịnh cầm bó hoa trong tay hít sâu một hơi.

Lâm Lỗi nói đúng, không thể chờ được nữa.

Kiên định sai từng bước một leo lên cầu thang, bắt đầu tưởng tượng cảnh Lâm Phàm ôm hoa tươi mừng quá mà khóc, đón nhận mình, càng nghĩ càng thấy đẹp. Nhưng leo lên tới lầu năm, ngay lối vào hành lang lại thấy Lâm Phàm đang duyên dáng nói cười với một tên đàn ông gầy loắt choắt, chẳng những thế hai người còn nắm tay nhau nữa.

Hấn nhìn mà sôi gan, sao chứ? Hấn mới đi làm mà cô đã dám ăn vụng rồi? Lâm Phàm đang bịn rịn kéo tay Lưu Mai, thấy Tàn Vịnh sa sầm mặt đứng ở đầu cầu thang, mắt sáng lên. “Ông tổng anh về rồi à.” Kể đó nững nịu nói với người kia, “Vây tớ không giữ cậu nữa, ngày mai nhất định phải đến thăm tớ nhé.” Đồi phượng gập đầu, nhẹ nhàng ôm Lâm Phàm, nhấc ba lô trong tay lên liếc Tàn Vịnh đầy ẩn ý, liền đi xuống lầu. Tàn Vịnh tức không nói nên lời, bó hoa trong tay sắp bị hấn bóp nát đến nơi, quàng đen vô hình từ sau lưng hấn bốc ra bao lấy người hấn.

Mặt mày âm u không thèm nhìn Lâm Phàm lấy một cái đi thẳng vào cửa.

Lâm Phàm ngó ra, chóng gây ngoạn ngoạn theo vào. “Ông tổng, hoa này tặng tôi hả?” Không có cô gái nào không thích hoa tươi, Lâm Phàm cũng không ngoại lệ.

Ai ngờ Tàn Vịnh thô lỗ nhét bó hoa vào tay má Trương từ bếp đi ra, “Ai nói tặng cô, tôi tặng má Trương.” “À.” Lâm Phàm hơi thất vọng đáp một tiếng, nghĩ lại má Trương chăm sóc mình rất vất vả, ông tổng thật tỉ mỉ. “Má Trương, bác về nghỉ trước đi.” Mặt Tàn Vịnh khó ưa dận dỏ.

Má Trương ôm bó hoa, lệ già lại tuôn trào, đời này lão nô đã thấy đủ rồi. Đội má Trương đi rồi, Tàn Vịnh ngồi trên sofa vẫn không nói chữ nào.

Đầu óc chậm chạp cỡ Lâm Phàm cũng thấy bất thường, “Ông tổng anh sao vậy?” Tàn Vịnh ngược mắt âm u nhìn cô, mím chặt môi, nửa ngày rồi cuộc mờ miệng, “Cô nói đi! Già đàn ông đó là ai?” “Đàn ông nào?” Lâm Phàm như từ trên trời rớt xuống. “Còn già vò! Già đàn ông vừa ôm cô ấy!” Tàn Vịnh cứ nghĩ tới cảnh đó là a-xít bốc lên tới họng. “Đàn ông ôm tôi? Là anh mà!” Lâm Phàm còn chưa phản ứng lại kịp, chỉ có ông tổng vì chân cô bị thương mà hờ ra là ôm thôi. “Cô còn chối! Tôi chính mắt nhìn thấy anh ta ôm cô, tôi còn chưa có mù?” Tàn Vịnh đứng bật dậy nhìn cô trừng trừng, hai tay nắm chặt dằn con ghen xuống. “Anh nói Lưu Mai hả?” Lâm Phàm dè dặt hỏi. “Tôi quán hấn tên gì! Tôi hỏi cô hấn là gì của cô!” Tàn Vịnh nghe cô nhắc tên già kia càng tức, hấn không thể túm hấn lại đánh cho một trận. “Cô ấy là đồng đội của tôi mà.” Lâm Phàm chống gậy dịch sang một bên, có cảm giác bây giờ ông tổng sẽ lỡ tay giết người bất cứ lúc nào. “Không phải cô nói đồng đội của cô đều là nữ sao! Còn lừa tôi!” “Thì cô ấy là nữ mà...” Lâm Phàm yếu ớt biện bạch, ông tổng tức cái gì chứ? “Ớ?” Sát khí toàn thân Tàn Vịnh thoáng cái bay biến sạch sành sanh, dờ dẩn phát ra mỗi một âm “Cô ấy là Lưu Mai, đồng đội của tôi.

Khó có dịp nghỉ phép, nghe nói tôi bị thương liền tới thăm, bây giờ đang ở tại nhà khách khu gần đây...” Dây thần kinh số 5 [7] của Tàn Vịnh mất kiểm soát, cảm nín nhìn Lâm Phàm, mặt mày vẩn vơ. “Nhưng... nhìn cô ta giống đàn ông...” “Anh đừng nói thế, cô ấy chỉ trung tính chút thôi.” Lâm Phàm hơi bất mãn Tàn Vịnh bôi nhọ đồng đội của mình, không nhịn được bênh vực Lưu Mai. “Ha ha ha, Lâm Phàm đôi chưa? Sao em đứng đó? Lại đây ngồi xuống đi.” Rồi cuộc dây thần kinh cũng hoạt động trở lại, Tàn Vịnh lập tức hí hất cười, bước lên ôm Lâm Phàm kéo cô ngồi xuống sofa, chuyển đề tài. “Không đôi, anh có thể nói cho tôi biết vì sao lại tức giận với Lưu Mai không?” Lâm Phàm ngồi xuống rồi nghiêm túc nhìn hấn, nghĩ bụng Lưu Mai luôn ở trong bộ đội không có lý nào đắc tội hấn, nếu có cô cũng sẽ giúp Lưu Mai. “Vi... vi...” Tàn Vịnh ngồi bên cạnh lúng túng nghĩ lý do, thấy cô mở đôi mắt trong veo như con nai vàng ngơ ngác nghiêm túc nhìn mình.

Tim hấn đập bùm bùm, đột nhiên nhớ Lâm Lỗi nói không thể chờ tiếp, chờ nữa thì con người ta biết mua xì dầu luôn rồi. Lấy hết dũng khí nắm lấy vòng eo mềm mại của cô, môi mỏng mạnh mẽ dán lên đôi môi anh đào hé mở mê người của cô.

Cảm xúc mềm mại kỳ diệu khiến hấn mê đắm, dần dần nụ hôn càng sâu thêm.

Bị tập kích bất ngờ, Lâm Phàm mở to mắt ngơ ngác không biết nên phản ứng ra sao, mặc đầu lưỡi trơn trượt mềm mại của hấn linh hoạt len lỏi vào miệng mình, dịu dàng liếm hôn chiếc lưỡi thơm tho của cô. “Ồi mẹ ơi!” Ngoài cửa đột nhiên có tiếng phụ nữ hét lên lạnh lạnh.

Lâm Phàm phản xạ xô Tàn Vịnh ra, mặt đỏ bừng che môi kinh hoàng lúng túng, cả người cứng đờ. Tàn Vịnh chưa hết thèm thuồng, liếm liếm môi, vác cái mặt đen sì đi đến trước mặt người phụ nữ phá hỏng chuyện tốt của hấn. “Chị là ai!” Ghét thật, khó khăn lắm mới có tiến triển lại đột nhiên nhảy ra một tên Trình Giáo Kim! Hôm nay bà cô này không giải thích rõ ràng cho hấn sẽ bắt chị ta đi vào bờ ra! Người phụ nữ bị sát khí không được thỏa mãn ham muốn tóa ra trên người Tàn Vịnh hù dọa, “Tôi... tôi là chủ nhà.

Cô Lâm mới trả tôi có ba tháng tiền thuê, giờ đã ba tháng rưỡi rồi, tôi liên lạc mãi không được, gọi điện thoại cũng không có ai bắt máy.

Tôi tưởng là cô ấy dọn đi không báo, tôi... đến coi.” Chủ nhà nói một hơi xong, không dám ho lớn. Thấy mặt hấn tối tăm sợ hấn không tin lại bổ sung thêm một câu, “Tôi qua tôi còn đặc biệt lựa lúc nửa đêm gọi điện thoại đến đây, vẫn không có người bắt, thật đó!” Kể đó lại nghĩ, không đúng! Là bọn họ nợ tiền phòng, mình sợ cái gì chứ! Lập tức ưỡn ngực thẳng lưng, không dám nhìn Tàn Vịnh mà trừng mắt với Lâm Phàm đang dờ ra như khúc gỗ trên

sofa. Tần Vịnh nghĩ nghĩ, khuya hôm qua đúng là có cú điện thoại ma, nhưng bị hấn chèo kéo nên Lâm Phàm không nghe được.

Thở dài mớicó lấy ra một xấp chủ tịch Mao dày cộp đưa cho chị ta “Đủ không?” “Đủ! Đủ nửa năm luôn, vậy tôi không quấy rầy các vị nữa.” Chủ nhà cười hớn hở, nhận tiền xong thức thò đi về, còn thuận tiện đóng cửa dùm bọn họ, rất lịch sự. Tần Vịnh đối mặt với ván cửa hít sâu một hơi, quay người cười dẽ “Bé cưng, chúng ta tiếp tục đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Khổ Nhục Kế

Remote tivi thẳng tắp nện lên cái trán đẹp đẽ của hấn, đau đến nỗi đom đóm mắt.

Bị chỗ bị thương nhe răng nhếch miệng “Em đánh anh làm gì.” Không có câu trả lời, Tần Vịnh nghi hoặc ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lâm Phàm lạnh lùng nhìn mình, trong lòng hấn run lên nghĩ thầm không xong rồi.

Hấn đã thấy gương mặt Lâm Phàm vui có, không vui có, ngốc nghếch lương thiện dịu dàng hung dữ đều có cả, nhưng vẻ mặt lạnh như băng thế này là lần đầu tiên.

Ờ không đúng, lần trước ở trong bếp nhắc tới ba cô hình như dáng vẻ cô cũng thế này. “Chủ tịch Tần, nếu anh lo lắng dư đảng của lão họ Quách, anh có thể ở đây, tôi sẽ tận lực bảo vệ anh.

Nhưng tôi hi vọng anh đừng bước vào phòng tôi một bước nào nữa.” Từng câu từng chữ nghiêm nghị, chậm rãi nhả ra từ đôi môi anh đào phớt đỏ của cô, chổng gậy tính đi vào phòng, lại bổ sung thêm một câu: “Không cho phép chạm vào tôi nữa, bằng không tôi sẽ không xem anh là ông tổng mà vạn gây cô anh.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi vào phòng ngủ, không vì chổng gậy mà khí thế giảm đi. Tần Vịnh tức sùi bọt mép.

Bao nhiêu đàn bà con gái chỉ ước sao hấn chủ động hấn lại đi thích đóa hoa kỳ cục này, khó khăn lắm mới hôn được còn bị thu tiền phòng phá ngang.

Giờ lại bị cô nàng này ném remote uy hiếp nữa.

Uất ức quá, tức muốn vung tay áo mà đi, nhưng nghĩ lại chuyện này quả thật là mình không đúng, đột ngột như vậy làm Lâm Phàm hoảng sợ.

Chửi thầm Lâm Lỗi đưa ra biện pháp gì tẻ hết chỗ nói, cái gì mà con gái đều thích mạnh bạo chứ.

Lâm Phàm là cô gái bình thường chắc? Lâm Phàm đi vào phòng rồi, vẻ mặt lạnh như băng thoáng chốc tan ra, dựa lưng vào cửa từ từ trượt xuống.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve môi đỏ, gương mặt vẫn còn kinh ngạc, phần nộ.

Ông tổng bụng đói ăn quăng ư? Mình không chọc anh ta, còn tận lực bảo vệ, kết quả bị anh ta cọt nhà, xem cô là gì chứ? Mấy ngày nay công nhân viên Tần thị đều dè dặt, sợ làm sai chuyện liên bị đẩy lên cho ông tổng xả giận, bởi vì thời gian này Tần Vịnh buồn vui thất thường. “Tần Vịnh mày tới tuổi mãn kinh sớm à?” Lâm Lỗi triệt để thực hiện câu danh ngôn sống để vui chết có gì đáng sợ, sao bỏ qua cơ hội xem kịch của Tần Vịnh. Lần này Tần Vịnh lười để ý hấn, lực chú ý đặt hết vào tài liệu trong tay, xem kẻ bàng quan kia như ảo giác.

Kỳ thật hồn vía hấn đã bắt đầu lên mây rồi, hấn cứ cho Lâm Phàm hết giận sẽ không sao, ai ngờ mấy ngày nay hấn thấy mặt cô không tới vài lần. Sáng sớm khi hấn đi làm thì Lâm Phàm trốn trong phòng hít không khí, hấn đi làm về ngồi cạnh trong phòng khách thì cô khỏi xem tivi luôn, trừ phi cần giải quyết phải chui vào toilet ra, thời gian còn lại cô đều rúc trong phòng ấp trứng. Vốn dĩ hấn buồn bực muốn buông tay nhưng nếu từ bỏ rồi hấn cũng không tìm được một Lâm Phàm thứ hai.

Hơn nữa ngày đó trong phòng bệnh, lời hứa kia hấn nhớ kỹ trong lòng, sao có thể vì một cản trở nhỏ xíu này mà dễ dàng từ bỏ? Cách mạng chưa thành công đồng chí vẫn cần cố gắng! “Chẳng lẽ cãi nhau với Lâm Phàm?” Lâm Lỗi thấy mặt hấn lúc nắng lúc mưa không nhìn được đoán mò.

Quả nhiên, vừa nghe đến hai chữ Lâm Phàm ánh mắt Tần Vịnh đột nhiên ngưng đọng, u ám nhìn chòng chọc Lâm Lỗi, bụng chửi thầm là thằng quỷ này bày hấn cái biện pháp mù mắt, hại Lâm Phàm bây giờ không thèm để ý hấn. “Mày, cái thằng bỏ đi chỉ có phá là giỏi, bày cho tao biện pháp tẻ hại! Mày nói giờ phải làm sao.” Tuy hận Lâm Lỗi nhưng không phải ba anh thợ giày cũng vượt xa Gia Cát Lượng sao? Mặc dù bây giờ bọn hấn chỉ có hai anh thợ giày. “Chúng tở kỹ thuật hôn của mày không ra sao.” Lâm Lỗi chống má trầm tư nhưng trọng điểm suy nghĩ thì cách xa ngàn dặm.

chọc Tần Vịnh nổi điên dè hấn xuống ghế ra sức bóp cổ hấn.

Lâm Lỗi vùng vẫy hai chân giãy dụa, từ nhỏ hai người đã quen thói bực lên là bóp cổ đối phương.

Nhưng thư ký không có cùng nhau lớn lên, cùng trải qua thời thơ ấu với bọn họ thì sừng sốt đứng ở cửa phòng làm việc quên khóa, há hốc mồm. Không

biết là vì bản tính hung tàn của hai người hay là vì tư thế mập mờ, nhìn từ đằng sau chỉ thấy cả thân hình cường tráng của Tần Vịnh đề lên người Lâm Lỗi mà hai cái chân giò của Lâm Lỗi đang run rẩy một cách đáng ngờ. Lâm Lỗi quay mặt ra cửa, nhìn thấy cô thư ký nhỏ trước tiên, khó nhọc vươn ngón tay trở ra, chỉ về phía cửa ra hiệu cho Tần Vịnh chú ý hình tượng. “Vào đi.” Tần Vịnh chỉnh lại quần áo, vẻ mặt nghiêm nghị, tốc độ lật mặt khiến người ta than thở không thôi.

Cô thư ký rụt rè sợ sệt ôm hồ sơ cúi gằm mặt nhìn nền nhà chằm chằm không dám ngẩng đầu lên “Chủ tịch... đây là Jèpi chỉnh sửa xong bảo tôi mang lên cho ngài...” “Đặt lên bàn đi.” Tần Vịnh một cước đá bay Lâm Lỗi đang co quắp trên ghế hắt, hài lòng ngồi xuống.

Cô thư ký đặt hồ sơ xuống bàn cung kính lui ra, từ đầu chí cuối không dám ngược lên.

Vừa đóng cửa phòng làm việc xong nháy mắt lập tức kích động như gà cắt tiết chạy ào ào xuống phòng mình. “Ôi trời, vừa rồi tôi lên phòng chủ tịch thấy ngài ấy đang phục vụ tổng giám đốc Lâm! Tôi sợ không nhúc nhích luôn, tưởng là lần này chết rồi chứ.” Cô thư ký phấn khích thật lâu chưa bình tĩnh lại, nói xong còn lấy tay vuốt ngực để bình ổn nhịp tim “Không phải chứ? Cô còn sống mà bỏ xuống? Ông tổng không giết cô diệt khẩu?” Nhân viên A kinh ngạc, không tin được. “Cô thấy gì thế thấy gì thế? Dáng người ông tổng đẹp không?” Nhân viên B sáng mắt lên. “Hai người họ nôn nóng lắm, còn mặc đồ cơ, tôi chỉ thấy tổng giám đốc kích động rung rung chân, hơn nữa sốt ruột đến độ cửa cũng quên đóng.” Mặt thư ký đỏ bừng, tròn mắt nói, đương nhiên không phải đỏ mặt vì xấu hổ mà là kích động quá mức. “Ôi ôi, nói vậy là tổng giám đốc Lâm là người bị đề?” Nhân viên C bắt đầu bỏ óc. Thư ký tán đồng gật mạnh đầu, nói tiếp: “Chẳng trách mấy bữa nay tâm tình ông tổng không tốt, chắc chắn là cãi nhau với tổng giám đốc Lâm rồi.

Mấy ngày trước có người nói tổng giám đốc đứng trước cửa công ty điên cuồng đập xe ông tổng nhưng ông tổng không để ý, bỏ đi thẳng.” “Nói vậy là hôm nay hai người làm hòa rồi, chắc ông tổng sẽ không thay đổi thất thường nữa nhỉ?” Nhân viên A phân tích. Mọi người gật đầu đồng ý, óc người nào cũng vẽ ra tình cảnh ông tổng và tổng giám đốc Lâm động tình. “Sao hôm nay nhân viên công ty ai cũng quái quái?” Lúc tan tầm, Lâm Lỗi đi cạnh Tần Vịnh thắc mắc. “Tao cũng thấy thế...” Tần Vịnh cũng cảm thấy hôm nay ánh mắt nhân viên trong công ty nhìn mình có vẻ kỳ cục. “Thôi đừng để ý bọn họ, nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt là Lâm Phàm, vừa rồi khổ nhục kể tao dạy mày nhớ kỹ đấy.” Lâm Lỗi cẩn thận, hẩn và Tần Vịnh nghiên cứu phương án cả một ngày, cuối cùng đưa ra kết luận là Lâm Phàm mềm cứng gì cũng không ăn, chỉ ăn khô nhục kể.

Bởi vì tinh thần trách nhiệm của cô cực lớn, nếu Tần Vịnh có nguy hiểm chắc chắn cô không thể tiếp tục phớt lờ hẩn. “Lần này mà còn chữa lợn lành thành lợn què thì tao đá mày tới châu Phi đào dầu mỏ đấy.” Tần Vịnh sảng giọng. “Yên tâm yên tâm, mày quần cái này lên trước đã.” Lâm Lỗi lấy ra một tấm vải trắng, quấn lên cổ tay Tần Vịnh mấy vòng thật dày, lại dùng một sợi khác treo tay hẩn lên cổ, nín cười thương thức tác phẩm của mình. Tần Vịnh đen mặt nhìn cánh tay phải hóa trang tàn tật của mình: “Như vậy được chứ?” “Được! Chắc chắn được! Tao đi cùng mày để tăng độ tin cậy.” Lâm Lỗi ưỡn ngực vỗ bồm bộp cam đoan. Hai người đứng dưới lầu, đồng thời hít sâu một hơi, giống như hai liệt sĩ không sờn lòng leo lên lầu. “Á! Cậu chủ, tay cậu làm sao thế này?” Má Trương còn chưa đi về vừa mở cửa nhìn thấy, hẩn không thể móc tìm mình ra làm bằng quần tay cho cậu chủ, hoảng hốt hét lên. “Anh ấy không sao đâu, má Trương bác về đi, chuyện này đừng nói với ông bà chủ.” Lâm Lỗi nháy mắt với Tần Vịnh, không thể để má Trương ở lại làm hỏng chuyện. Tần Vịnh nhận được ám hiệu, gật đầu với má Trương để bà làm theo lời Lâm Lỗi.

Cho dù má Trương có một trăm cái không vừa lòng đi nữa cũng đành nghe lời đi về, bụng còn đang do dự xem có nên nói cho ông bà chủ biết không. “Phàm Phàm ~ anh là Lỗi Lỗi của em nha ~” Lâm Lỗi vô liêm sỉ đứng ngoài cửa phòng rêu rao.

Tần Vịnh nghe hẩn xưng hô Lỗi Lỗi không nhịn được nổi da gà. Trong phòng im lặng như tờ.

Lâm Lỗi bị đá kích thật nặng, là Tần Vịnh cường hôn cô, hẩn đâu có hôn được ~ sao đến hẩn cũng bị xem là địch? Lâm Phàm chẳng phúc hậu gì cả. Đang bức bối, nhìn thấy Tần Vịnh xách giỏ trái cây mua dọc đường định đi vào bếp, hẩn thuận mồm bắt đầu gào rống âm ỹ “Trời ơi anh họ, mau buông xuống! Tay mày bị thương không thể xách đồ nặng được! Lão họ Quách thật chả ra làm sao, ngồi tù rồi còn nhớ đến cái mạng nhỏ của mày.” Tần Vịnh loạng choạng sém chút thì đập mặt vô bồn nước, quay đầu càm nín nhìn Lâm Lỗi.

Thằng quý này không đi làm đạo diễn thật là tổn thất lớn cho giới điện ảnh.

Nhưng hẩn diễn như vậy Lâm Phàm có tin không? Nếu Lâm Phàm tin hẩn... Hẩn sẽ ăn sạch giỏ trái cây này cả vỏ lẫn hạt! Lúc Tần Vịnh tự tin không cần ăn cả giỏ, cửa đột ngột bị đẩy ra.

Lâm Phàm chống gậy, vẻ mặt nôn nóng đi ra, “Bọn tay chân còn lại ra tay với ông tổng? Á, ông tổng tay anh sao thế?” Lâm Lỗi lặng lẽ nháy mắt với Tần Vịnh, đắc ý đã thành công, còn Tần Vịnh thì nửa mừng nửa lo.

Vui là vì Lâm Phàm vẫn quan tâm mình, lo là mình vừa mới nói ăn hết cả vỏ lẫn hạt, hẩn đau buồn nhìn trái thanh long... “Phàm Phàm em biết không, hôm nay bọn anh bị tay chân của lão Quách mai phục, may mắn anh sáng suốt uy phong, văn võ song toàn, tài trí hơn người, phong thái bất phàm, đẹp tựa Phan An, một cảnh hoa lê áp hải đường [8]! Lúc ấy mới cứu được Tần Vịnh!” Cả năm không biết xấu hổ Lâm Lỗi ba hoa chích chòe, Lâm Phàm ngơ vờ nhìn hẩn “Anh cứu ông tổng? Vì sao ông tổng bị thương còn anh thì không? Hơn nữa không phải anh đánh không lại ông tổng à?” Lâm Lỗi thấy bị lộ mặt không nhịn được nhục nhưng lại không thể bóc mẽ anh họ, đành cười ruồi “Hề hề anh đến trễ...” Lâm Phàm thấy Tần Vịnh nửa ngày không nói, rút cuộc bản tính thiện lương vẫn chiếm thế thượng phong “Ông tổng, anh còn bị thương ở đâu không?” “Không...” Tần Vịnh thật tình không nói lão thêm được nữa, cảm thấy bản thân thật ghê tởm, lại lợi dụng lòng tốt của Lâm Phàm, nếu bị phát hiện phỏng chừng còn chết thảm hơn. “Tay hẩn bị gãy rồi.

Ôi mẹ ơi lúc đó thật khủng khiếp nha, may mà bác sĩ nói không sao, nghỉ ngơi là được.

Chuyện này không dám để di dư luận anh biết, sợ họ lo lắng nên Lâm Phàm em đừng lộ ra đó, chỉ cần chăm sóc hẩn nhiều chút là được.” Lâm Lỗi quyết định thức dậy anh họ, bằng không hai người giải tán lấy đầu ra náo nhiệt cho hẩn xem. “Được, tôi không nói.

Ông tổng anh đừng cầm trái cây nữa, để tôi rửa.” Mấy ngày nay Lâm Phàm rất mâu thuẫn.

Mỗi chiều Lưu Mai đều đến chơi với cô, biết chuyện này xong đề nghị cô giữ khoảng cách nhưng hai người ở chung thế cô giữ kiểu gì.

Đành trốn trong phòng mỗi ngày đếm tóc cho qua, cô rầu sấp mọc râu luôn rồi.

Giờ cô tự cho mình lý do, ông tổng bị thương cô không thể không quan tâm.

Còn như nụ hôn hôm đó, coi như là bị con chó dễ thương vô ý liếm một cái đi, không thể so đo với chó được. Tần Vịnh tất nhiên không biết trong lòng Lâm Phàm hẳn đã biến thành một con cún cưng, nửa mừng nửa lo mặc Lâm Phàm cầm giỏ trái cây trong tay đứng cạnh bồn nước rửa sạch, hần ho khẽ một tiếng, thấy Lâm Lỗi dẫn độn đứng ở cửa hướng thụ xem kịch, dứt khoát qua cầu rút ván “Lâm Lỗi mày về đi.” Lâm Lỗi đời nào chịu, tự mình đạo diễn vở kịch lớn như thế, sao không được thưởng thức? Đang tính cự tuyệt thấy Tần Vịnh dùng khẩu hình nhẹ nhàng phun ra một cái tên, hoảng hồn tới nỗi cúc hoa co rúm, vội vàng lắc đầu lia lịa. “Phàm Phàm anh đi trước đây, hôm khác gặp em nhé.” Sau đó chạy trốn biệt dạng.

Lâm Phàm chăm chú rửa nho khó hiểu nhìn bóng lưng thâm hại của hần.

Nhà bếp chật chội còn lại mỗi hai người, không khí nháy mắt trở nên ngưng ngập, tựa hồ ngưng đọng lại. “Ông... tổng, lấy kem đánh răng lại giúp tôi.” Cô không nhịn được lên tiếng phá vỡ yên lặng, Tần Vịnh đang đứng sau lưng Lâm Phàm nhìn cô không biết chán, giải tỏa nỗi tương tư mấy ngày nay, nghe cô nói thì giật mình, nhanh nhẹn vào nhà tắm cầm kem đánh răng ra đến cạnh cô, khó hiểu hỏi “Lấy kem đánh răng làm gì?” “Rửa nho.” Lâm Phàm nặn kem ra tay xoa thành bọt, sau đó nhẹ nhàng bôi lên nho đã cắt cuống, tiếp đó rửa lại bằng nước lạnh.

Tần Vịnh nhìn mà kinh ngạc không thôi, rửa nho mà cũng lăm lè thói thế.

Nhưng ánh mắt lơ dềnh lướt đến thanh long bên cạnh, tức thì hần lại đau khổ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21

Thừa bóng đêm nghiêng lan mặt nước, thoảng hương tỏa xuống động hoàng hôn [9]. Dưới ánh hoàng hôn đẹp vô cùng tận đó, mặt mày Tần Vịnh nhăn nhó nhìn một bản đồ ăn má Trương đặc biệt lăm, hồi hận lúc đầu để Lâm Lỗi treo tay hần lên. Lóng ngóng cầm đĩa bằng tay trái gấp đồ ăn thử cho vào chén mình nhưng vẫn lăm rớt xuống bàn mấy lần.

Hần hết nói, nhìn tôm om, hải sâm xào bào ngư, cá hổ chiên giòn và cua hấp trên bàn.

Đều là hải sản cần lột vỏ, không thì cũng trơn tuột khó gấp, tức nhất là món rau duy nhất lại là ngô xào hạt thông, kêu hần gấp kiểu gì? Sao mà gấp! Má Trương bà cố ý há? Rầu rĩ mấy phút, hần suy nghĩ, có nên nói thật với Lâm Phàm không, dù sao chuyện này nói láo cũng không được lâu.

Nếu để cô phát hiện thì hậu quả càng nghiêm trọng hơn, hần là hần nên làm người thành thật, may ra mới có cơ hội chiếm được lòng của Lâm Phàm. Đang cân nhắc nên mở miệng thế nào, Lâm Phàm này giờ ngồi đối diện hần thờ dài thật khê, chuyển qua ngồi bên cạnh hần, bắt đầu bóc tôm.

Tần Vịnh thấy cô ngồi bên cạnh mình mừng rỡ, xem chừng cho dù hần có nói Lâm Phàm cũng không đến mức phớt lờ hần như cũ. Tần Vịnh đang chăm chú chuẩn bị bài thủ tội trong đầu, một muỗng com đột ngột đưa đến bên miệng “Ông tổng, tay anh bị thương không tiện, để tôi dứt anh.” Thấy hần ăn uống vất vả khiến người ta đau lòng, cuối cùng không đành lòng mà giúp hần.

Cô tự nhủ, đây là cô báo đáp lòng tốt của ông bà chủ tịch. Ngờ ngẩn há mồm, ngoan ngoãn nuốt com trộn Lâm Phàm dứt.

Nhìn cô cúi đầu nghiêm túc lựa xương cá, trộn cá lẫn với com sơ lại mức một muỗng, chờ hần nuốt xong đồ ăn lại đưa tới.

Nháy mắt Tần Vịnh sôi sục, tính toán thành thật khai báo mới rồi giờ kéo nhau chạy sạch trơn.

Ngủ mới khai! Có hời mà không làm là đồ ngu. “Ừm~ không ăn cá hổ, cái này cái này, càng cua.” Tần Vịnh hếch mũi lên chỉ vào món cua hấp trên bàn đòi ăn.

Tội nghiệp cho Lâm Phàm tốt bụng không nghi ngờ gì hần, cầm lấy cái kéo cắt càng cua ra, kể đó lại cắt hai đầu khớp, nhẹ nhàng bập chính giữa cái càng một cái, lôi cả dây thịt cua ra. Sung sướng hưởng thụ Lâm Phàm săn sóc chu đáo, cái tên tiểu nhân đắc chí Tần Vịnh nghĩ thâm lán này coi như thăng quý Lâm Lỗi thông minh được một chút, phải tăng lương cho nó mới được. “Lâm Phàm, hai chúng ta quen nhau đi.” Ăn no dựa lưng vào ghế, yêu thương nhìn Lâm Phàm ăn com, rốt cuộc hần nhìn không được thốt lên, chẳng lẽ lạng mạn, chẳng thể thốt buồn nôn, trong lòng hần lúc này chỉ có một ý nghĩ đó. Lâm Phàm không dao động, tiếp tục ăn com, “Ông tổng, gần đây rảnh rồi quá đấy.” “Có em ở đây sao anh rảnh chứ.” Tần Vịnh thấy cô không đánh, gan phình to thêm. Chờ nửa ngày cũng không nghe được kết quả, hần lại bổ sung thêm một câu, “Anh cam đoan sẽ không giống ba mẹ em! Anh mà không tốt với em em cứ vịn gậy cô anh.” Lâm Phàm ngẩng phắt lên nhìn hần chòng chọc “Anh điều tra tôi?” Đó là vết thương sâu nhất trong lòng cô, bây giờ bị phơi bày máu chảy đầm đìa khiến cô phẫn nộ. “Hơ... Em là vệ sĩ riêng của anh, mấy vấn đề đó chắc chắn sẽ phải điều tra kỹ càng.” Tần Vịnh len lén chui mò hôi lạnh, nói ồm ồm. Lâm Phàm rừ mắt hồi lâu, giọng hơi chua xót, “Tôi không cần ai đồng tình, cũng không chấp nhận phương thức đồng tình

kiểu đó.” Dứt lời đứng dậy thu dọn chén đĩa. “Ai đồng tình em hả! Ăn mỳ ven đường còn tội nghiệp hơn em nhiều, mắc gì anh không đi quen họ!” Tần Vĩnh hết nói, lại đau lòng, thật sự muốn bỏ đầu cô ra xem bên trong chứa cái gì.

Đồng tình? Cái thứ đó đáng bao nhiêu tiền? Lâm Phàm không trả lời, đi vào bếp giả vờ bận rộn, kỳ thật trong lòng như nai con chạy loạn.

Lớn đến chừng này, lần đầu tiên có người bày tỏ với mình, tuy rằng nói năng rất đơn giản thậm chí là thô lỗ.

Nhưng cô cứ nghĩ tới nụ hôn mấy bữa trước là mặt lại bắt đầu nóng rực đỏ bừng.

Ông tổng nghiêm túc hay là rảnh quá nên tìm trò chơi giết thời giờ? Đầu phải cô chưa từng mong có người yêu thương, có thể che chở mình, đi cùng mình nhưng sự thật tàn khốc đã tôi luyện cô, khiến cô không dám hi vọng xa vời, chỉ mong một mình bình thường, yên ổn sống hết quãng đời còn lại, có lẽ... có lẽ có thể tìm được một người đàn ông thành thật hiền hậu, sinh một đứa con đáng yêu, bù đắp hết thiếu thốn thời thơ ấu cho con yêu. Nhưng cô chưa từng nghĩ tới ông tổng, anh ta không đủ hiền hậu, không đủ thành thật, không đủ bình thường.

Hơn nữa chắc gì anh ta thật lòng, đoạn thời gian trước còn hẹn hò với cô Tôn, nhanh như vậy đã nói muốn quen với cô, không phải đa tình thì là gì? “Lâm Phàm ~ được không? Chúng ta quen nhau đi.” Tần vô lại chui vào bếp, dúi đầu lên vai Lâm Phàm làm nũng, nếu có người thứ ba ở đó khẳng định sẽ rút cằm xuống đất, người hai nhân cách là đây. “Ông tổng, tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông thực tình để kết hôn.” Lâm Phàm bắt lực thờ dài, quyết định nói cho rõ. “Kết hôn?” Tần Vĩnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, tuy hân thích Lâm Phàm nhưng chưa hề nghĩ đến cái chuyện kết hôn viên vông đó.

Nếu bảo hân cam đoan có thể kết hôn với Lâm Phàm, chung sống cả đời thì hân không dám chắc. “Ừ, tôi chỉ muốn yêu đương một thời gian, sau đó kết hôn với người ấy.

Hoặc là ở vậy cả đời.” Lâm Phàm rửa chén rất nhanh nhưng cô phát hiện mình hơi căng thẳng? Căng thẳng gì chứ? Chẳng lẽ cô đang chờ đáp án của anh ta? “Nhưng em không yêu đương trước thì làm sao biết có thích hợp không mà cưới?” Tần Vĩnh cảm thấy mình nói cũng chỉ lí. “Cho nên mới nói, chúng ta không hợp.

Tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông bình thường, anh ấy có thể đưa đón con đi học mỗi ngày, cuối tuần dẫn nó đến công viên chơi, không cần lượn lờ quanh những người phụ nữ khác bên cạnh.

Tôi chỉ muốn một gia đình bình thường, anh hiểu ý tôi không?” Lâm Phàm lau tay, quay người nhìn hân nghiêm túc, chẳng qua hơi mất tự chủ nắm chặt lấy gậy. “Anh...” Đột nhiên Tần Vĩnh nghèo từ ngữ, hân cảm thấy bản thân không thể cho Lâm Phàm cuộc sống như thế.

Hân không dám nói mình là con trời nhưng cũng là rỗng trong cõi người.

Cuộc sống bình thường nhạt nhẽo đó nhất định hân không thích ứng được, nếu không làm được hân sẽ không dễ dàng hứa hẹn.

Đã hứa nhất định phải làm được. Nhìn sắc mặt khó coi của hân là biết đáp án, Lâm Phàm không nói thêm gì nữa chống gậy trở về phòng.

Cô tự hỏi, sao lại thất vọng chứ? Tần Vĩnh đứng trong bếp, còn chưa làm rõ suy nghĩ của mình, bực bội vô đầu.

Kết hôn? Hai chữ này hân chưa từng nghĩ tới, bản thân hân vẫn không rõ ràng, hân thích Lâm Phàm đến mức có thể kết hôn, duy trì cuộc sống sau hôn nhân chưa. Ban đêm, từng ô cửa sổ nhỏ trong cả khu chung cư đều sáng ánh đèn.

Mặt đất yên tĩnh thì thoảng lại vẳng đến vài tiếng chó sủa.

Trong cái đêm mây mờ trăng lặn thế này, Tần Vĩnh ôm gối đứng trước cửa phòng ngủ gỗ cửa nhẹ, tính toán bốn cữ soạn lại. “Lâm Phàm anh sợ.” Mỗi hân hơi bĩu lên, mắt ngân ngấn nước âm ức nhìn cô, hi vọng lần này mỹ nam kế thực hiện thành công. Lâm Phàm bình tĩnh nhìn hân hồi lâu, khẽ gạt đầu, nhích chân ra tỏ ý hân có thể đi vào. “Anh ngủ đi.” Tần Vĩnh đang cao hứng phóc lên giường bày ra tư thế dụ dỗ, lẳng lặng chờ đợi cô thì Lâm Phàm ngồi trước bàn sách hờ hững lên tiếng. “Ừa? Em không ngủ à?” Tần Vĩnh bất mãn hỏi. “Ngủ cả ngày rồi, giờ không buồn ngủ.” Lâm Phàm chăm chú xem sách, trả lời. Tần Vĩnh vui mừng vào gối đập thịch thịch xả tức một hồi, lại làm như không có chuyện gì ngồi dậy “Anh cũng không ngủ.” “Ngày mai anh còn phải đi làm, ngủ sớm chút đi.” Giọng Lâm Phàm từ đầu chí cuối đều lạnh nhạt khiến Tần Vĩnh hết sức âm ức. Tuy hân còn chưa nghĩ được rõ ràng nhưng hân biết, hân thích Lâm Phàm.

Cho dù Lâm Phàm muốn đánh chết hân, hân cũng thích. “Nà ~ nà, em hôn anh một cái, anh sẽ ngủ.” Tần vô lại dịch mông tới mép giường, hếch gương mặt tuấn tú lên khẽ chu mỏ ra đòi hôn, có lẽ nên nói là đòi ăn đập. Hân hưng phấn thấy Lâm Phàm quay người chậm rãi áp lại gần mình, hơn nữa còn giơ hai tay ra dịu dàng áp lên hai má mình nữa.

Hân kích động chu mỏ càng nhọn hơn.

Đột nhiên hai má đau điếng, hai tay Lâm Phàm tóm lấy má hân dùng sức nhéo, banh ra hai bên. “Ngủ! Ngay!” Lâm Phàm ác ôn chà đạp mặt hân, nhìn gương mặt bình thường đẹp trai vô độ hiện tại bị biến thành hình dạng kỳ quái dưới tay mình, trong lòng nảy sinh khoái cảm thắng lợi. Thả tay ra nhìn hân ra sức xoa má, ánh mắt ai oán uất ức lên án cô, tâm tình cô hết sức sung sướng quay lại bàn ngồi, nghiêm chỉnh xem sách. “Ngủ thì ngủ.” Tần Vĩnh tức tối hậm hừ nằm xuống giường trùm chăn kín mít, lẳng lặng kháng nghị trong im lặng, rầu rĩ một hồi không nhận được lại lên lút quan sát cô từ trong chăn.

Phát hiện căn bản cô không nhúc nhích, chăm chú đọc sách, bắt lực thờ dài.

Mình đúng là bại trong tay cô ấy rồi, nhưng đến khi nào cô mới tiếp nhận hân đây? Tình yêu thật đúng là khiến người ta trở nên hèn mọn. Trong cái chán thiếu không khí, Tần Vĩnh mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Lâm Phàm ngồi trước bàn cảm giác được hơi thở của hắn nhẹ bình thường liền buông sách xuống, chống tay di chuyển đến mép giường, bước chân nhẹ bằng.

Địu dàng kéo chăn cho hắn, nhìn gương mặt ngủ say mà lòng ngổn ngang “Em sẽ xem là thật.

Đừng hại em có được không?” Trả lời cô chỉ có tiếng gió từ ngoài cửa lùa vào lật mấy trang sách lên.~~~~~Lại là sáng sớm nắng rọi rực rỡ.

Tần Vịnh, người đàn ông tốt của thời đại mới mắt mũi kèm nhèm đứng trong hàng ngũ mua bánh bao dài thòng dưới lầu mua bữa sáng cho người tàn tật nào đó trong nhà. “Ôi cha, chàng trai, tay cậu bị thương à?” Bà chủ tiệm bánh thấy tay hắn quần băng kinh ngạc hô lên, sao hai đứa nhỏ nhà ấy người thì gãy chân, người thì đau tay thế nhỉ? Phong thủy kém quá. “Vâng. . .” Tần Vịnh thở hắt ra trả lời.

Sáng sớm hắn mơ mơ màng màng dùng cái tay băng bó mở cửa, vừa vặn bị Lâm Phàm nhìn thấy, may mà phản ứng nhanh bày ra cái mặt đau đớn mới thuận lợi chiếm được đồng tình của Lâm Phàm. “Lần này vẫn lấy 6 cái hả? Sức ăn của cô cậu gần đây lớn thật.” Bà chủ thuộc tuýp mấy bà tám nhiệt tình, thành thạo lấy kẹp gấp bánh bao từ trong nồi hấp khói bốc nghi ngút, còn không quên liên thoảng với anh chàng đẹp trai. “Lúc trước mấy cái?” Đạo trước mỗi ngày Lâm Phàm đều mua cho hắn bốn cái, hắn chỉ ăn hết ba, còn lại đều dứt cho thùng rác ăn giúp. “Lúc trước cô vợ cậu toàn mua bốn.” Bà chủ nhận tiền đưa bánh bao cho hắn, vừa cười nói huyền thuyên vừa ra hiệu cho khách đứng sau tiến lên. Đi trên đường mà về mặt Tần Vịnh thâm trầm không biết nghĩ gì, hắn không nói được cảm giác chua xót trong lòng có ý nghĩa gì.

Song hình như hắn có thể đoán được nguyên nhân Lâm Phàm làm vậy.

Thế đó, chén của cô không bao giờ có lớp trứng bọc bên ngoài com chiên, không thể giải thích nguyên nhân là vì cô không thích ăn trứng, đúng không? Giống như Lâm Phàm nói, cô không cần đồng tình, nhưng tình cảm của hắn dành cho cô rốt cuộc là thích nhiều hơn hay là đồng tình, xót xa cho cô nhiều hơn? Thật lâu, bánh bao xá xiu trong tay đã hơi nguội.

Tần Vịnh đứng dưới ánh nắng dịu buổi sáng ngàng đầu, khuôn mặt tuần tú trắng nõn góc cạnh rõ ràng đột nhiên thoảng mỉm cười ảm áp.

Có lẽ, hắn hiểu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chúng Ta Là Đội Rocket ®

Lại nói từ sau khi Tần Vịnh suy nghĩ rõ ràng xong, hai tháng kế tiếp không có hành động gì nữa.

Lâm Phàm chưa phát giác, bản thân vì Tần Vịnh không có hứng thú trêu chọc mình, tuy an tâm lại có chút thất vọng, mâu thuẫn một cách khó hiểu. Trùng hợp là một tháng trước, khi Lưu Mai hết phép trở về đơn vị tiết lộ, nghe đồn Trần Hương cũng xin chuyển nghề, khéo hơn nữa là cũng nhận chức ở thành phố S, nghe ngóng kỹ thì hóa ra quê của cô ấy là thành phố S. Lâm Phàm đang mừng rỡ như điên thì, cô chính thức nhận thông báo từ cấp trên xuống, mừng tám tháng sau gia nhập đội cảnh sát đặc nhiệm, mà lúc đó vết thương của cô đã lành rồi.

Đúng là ba sự kiện vui cùng một lúc. Trong không khí vui mừng khắp nơi đó, chỉ có Tần Vịnh rầu rĩ mất hứng: “Musashi à ~ làm đặc nhiệm nguy hiểm lắm, về Tần thị làm đi?” Tần Vịnh cảm thấy buồn bã đến nỗi không nuốt được cơm, cảnh sát đặc nhiệm toàn những thằng cường tráng không à, nói không chừng Lâm Phàm thích loại đó.

Đến chừng đó hắn đi khóc kể với ai bây giờ, hơn nữa làm đặc nhiệm là công việc rất nguy hiểm “Kojiro, anh yên tâm đi, lúc trước ở biên giới còn nguy hiểm hơn nhiều tôi vẫn sống tốt đó thôi.” Từ buổi tối nào đó, hai kẻ nhàm chán cực điểm cùng nhau xem một bộ phim hoạt hình xong, Tần Vịnh cực kỳ thích cặp nhân vật nam nữ trong phim [10], mà Lâm Phàm chưa hết tính trẻ con cũng cảm thấy tổ hợp phản diện này khá thú vị.

Từ lúc ấy hai người liền dùng tên nhân vật hoạt hình gọi nhau, cũng không cảm thấy có gì kỳ cục. Tần Vịnh há mồm, lại không mở miệng ngăn cản được, nghĩ bụng cô thích thì để cô làm đi, chỉ cần hắn ngắm ngắm làm chút chuyện để cô có một chức vụ an toàn, tỷ như... công an nhân dân xử lý các vụ mất cắp? Không được, quá uổng phí tài năng của cô.

Phải suy nghĩ kỹ mới được. Cuối cùng, ngày mùng tám hôm đó, Lâm Phàm vui vẻ mặc đồng phục mới toanh soi tới soi lui trước gương, canh đúng thời gian cầm giỏ lên chuẩn bị đi làm. “Anh đưa em đi.” Người đàn ông chuẩn thể hệ mới cũng ăn bận chỉnh tề từ phòng ngủ đi ra.

Dù không cản được Lâm Phàm chui vào ổ sói hắn cũng phải để bày sói đó biết Lâm Phàm là hoa có chủ, tuy rằng ông chủ này còn chưa được Lâm Phàm chấp nhận. “Không cần đâu, anh cứ đi làm đi.” Thời gian này quan hệ giữa hai người hết sức hòa hợp.

Dây thần kinh dày Lâm Phàm cũng không cảm thấy Tần Vịnh ở đây có gì không đúng, bảo vệ dân chúng là trách nhiệm của cô, không thể từ chối việc

nghĩa được. “Không sao, thuận đường.” Tần Vịnh lặng lẽ che miệng ngáp một cái, vì đề phòng Lâm Phàm dậy sớm thần không biết quỷ không hay đi làm một mình, cả đêm hần ngủ không ngon. Lâm Phàm tính cự tuyệt, nghĩ đến việc chen chúc như cá đóng hộp trên xe buýt giờ cao điểm, tính lười ả sâu trong người giờ phút này dâng trào khiến cô gật đầu.

Trong lòng thấy hơi ngọt ngào. Tài xế yêu nghề đã đứng giờ đầu xe dưới lầu, thấy cậu chủ và cô Lâm thần long thấy đầu không thấy đuôi kia cùng nhau đi xuống hơi ngần ra, kẻ đó bình tĩnh mở cửa xe. “Đến đội cảnh sát đặc nhiệm trước.” Trước mặt người ngoài Tần Vịnh luôn thanh cao khó gần, Lâm Phàm nhìn mà chặc lưỡi.

Kojiro này còn siêu hơn mặt nạ Tứ Xuyên nữa. “Hình như chúng ta quên ăn sáng rồi.” Lâm Phàm lúc này mới phát hiện, ngày đầu tiên đi làm khiến cô hưng phấn quá mức. Tần Vịnh giống như biết ảo thuật, lòi từ bên cạnh ghế ngồi của chiếc xe xa hoa ra một túi đồ ăn sáng thật to “Biết trước em sẽ quên, tối hôm qua anh đã dặn Harlan chuẩn bị rồi.

Ngày nào cũng ăn bánh bao xá xiu mãi ngán lắm.” Harlan là chỉ tài xế. Lâm Phàm vui vẻ mở túi ra, bên trong có sữa bò với sandwich cá ngừ Cali.

Cô lấy một phần cẩn thận mở ra, không ăn liền mà đưa cho Tần Vịnh. “Musashi, nếu bọn đàn ông trong đội cảnh sát có ý đồ xấu với em, em cứ bẻ thẳng cánh tay bọn nó, đừng nhân nhượng.” Tần Vịnh vừa ăn vừa lo trước tính sau, bụng dạ ác ôn. Lâm Phàm lườm hần khinh bỉ, cô có phải cố ý xay thịt đâu.

Sao Kojiro hở ra là nói bẻ tay vặn tay thế... Thoắt cái, hai người giải quyết xong bữa sáng không bao lâu thì đã tới chỗ Lâm Phàm công tác.

Cô đang định xuống xe thì bị Tần Vịnh gọi giật lại.

Hắn móc từ trong túi ra một cái điện thoại nhét vào tay Lâm Phàm “Cầm cái này đi.” Lâm Phàm định từ chối nhưng nghĩ lại, lấy tính Kojiro nhất định cô có từ chối thì cũng uống nước miếng.

Sáng khoái nhận thì hơn, mỉm cười cảm kích hần, xuống xe vuốt phẳng lại đồng phục, chuẩn bị đặt chân vào vị trí thần thánh trong lòng cô. “Từ từ đã!” Tần Vịnh cũng xuống xe, gọi cô lại, Lâm Phàm khó hiểu quay đầu nhìn hần. “Em để rơi đồ này.” Tần Vịnh nghiêm chỉnh vòng qua đuôi xe đi tới trước mặt cô, Lâm Phàm càng thắc mắc tợn, cô có một cái giở chữ mấy. Cô ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt hần càng lúc càng phóng to, đột nhiên một nụ hôn mềm mại nhẹ nhàng in lên trán cô. “Cái này.” Tần Vịnh ăn trộm thành công, nhe răng cười với cô: “Tan tầm anh tới đón em.” Nói xong thừa dịp cô còn chưa phản ứng kịp vội vàng chui tọt vào xe. “Lái xe lái xe!” Vừa chui vào xe liền hấp tấp hỏi tài xế, sợ Lâm Phàm hoàn hồn xong sẽ giết mình. Lâm Phàm nhìn chiếc xe rít gió chạy đi, tức run cả người, tên Kojiro này lại lên con nữa rồi! Đột nhiên điện thoại mới trong tay đổ chuông báo tin nhắn đến.

Cô hết chỗ nói nhìn hình tự sướng Tần Vịnh chụp lưu trên màn hình, mày mò nửa ngày mới mở được tin nhắn.

Chỉ thấy Tần Vịnh không biết liêm sỉ là cái chi chi kia gửi một hàng chữ cụt lùn “Musashi, không cho phép nhìn thẳng khác.” Cầm tức mím môi nhưng đáy mắt lại bất tri bất giác thoáng ý cười.

Liếc nhìn đồng hồ trên màn hình vừa đúng thời gian, cô giật mình, vội vàng chỉnh chu lại, vẻ mặt nghiêm trang đi vào cổng đơn vị. “Chào mọi người, tôi là đặc nhiệm mới tới, phiên hiệu 0112.

Lâm Phàm.” Lâm Phàm đứng thẳng người, nhắc tay chào các thành viên đứng trước mặt. “Anh cả không nói xạo, có nữ đặc nhiệm tới thật này.” Một đám người kinh ngạc nhìn cô, xầm xì, đương nhiên, giọng khá lớn. “Nghe nói có hai người, người kia vài bữa nữa mới tới.” “Đứng ngay hết ra đó làm gì, còn không hoan nghênh!” “Hoan nghênh hoan nghênh! Nhiệt liệt hoan nghênh!” Mọi người vỗ tay nồng nhiệt, ngược lại khiến Lâm Phàm hơi ngượng.

Nhưng vì sao nói chỉ có hai nữ cảnh sát đặc nhiệm nhỉ? Cô không hiểu, nhìn không ít các cô gái trong đội. “Cô là Lâm Phàm? Tôi là Tạ Nhiễm phòng tài vụ.” “Tôi là Kim Miêu Miêu phòng kỹ thuật.” “Tôi là Chu Linh, cô đừng để ý đám đàn ông xấu xa này.” Các cô gái nhiệt tình tự giới thiệu khiến Lâm Phàm như tắm gió mát, cảm giác bờ ngõ lạ lẫm giảm đi rất nhiều. Thì ra những cô gái này đều thuộc các bộ phận râu ria nhưng tính quan trọng thì không cần nói cũng biết.

Sở dĩ gọi là chỉ có một mình cô là nữ đặc nhiệm chân chính, đơn giản là huấn luyện, gửi cảnh cáo, giải cứu con tin, bao vây tấn công khủng bố, những nhiệm vụ này bọn Tạ Nhiễm không tham gia. Cả một ngày, tính cách thân thiện thẳng thắn của Lâm Phàm đã được mọi người đón nhận, quan hệ trở nên hài hòa lạ thường. Nơi nào có phụ nữ, nhất định nơi đó sẽ biến thành cái chợ tằm.

Tạ Nhiễm phòng tài vụ, người đầu tiên đi tới trước mặt Lâm Phàm vừa kết thúc chạy dài ở sân tập. “Lâm Phàm, anh chàng cực kỳ đẹp trai đưa cậu đi làm ban sáng là ai thế?” Lâm Phàm đang uống nước, nuốt không được phun ra cũng không xong.

Đau khổ nhìn cô ấy.

À không, bọn họ.

Vừa nghe tới cô đề tài nhiều chuyện là tất cả túm tụm lại. “Hơ...” Cô do dự, nên đáp thế nào bây giờ, Tào Tháo liền điện thoại tới. Lại lọ mọ một lúc mới biết đường nghe máy “A lô?” “Lâm Phàm ~ Nhớ anh không?” Cả một ngày Tần Vịnh như ngồi trên tổ kiến, cứ nghĩ tới Musashi yêu dấu bị một đám đặc nhiệm đẹp trai vạm vỡ quá nhiều là hần lại bồn chồn nhấp nhồm, Lâm Lỗi còn nhỏ thêm thuốc nhỏ mắt cho hần nói Lâm Phàm là cao thủ thì càng thích loại đàn ông như vậy. “Không có.” Cái này cũng không phải nói láo.

Từ lúc vào cửa đến giờ cô luôn tập trung tinh thần cao độ, tiếp nhận trách nhiệm thể lực.

Tuy trước đó cô bị thương vừa lành, không thể huấn luyện kịch liệt nhưng cô không mượn cớ đó mà lười biếng. Tần Vịnh bực bội thò tay véo đùi Lâm Lỗi đang ngồi kế bên.

Lâm Lỗi đau đến mức gương mặt tuần tú nhẵn nhụi như bánh xoắn quẩy, lại không dám giẫy dụa.

Sợ càng giẫy càng đau hơn. “Hử, vậy em nhớ ai hả?” “Ai cũng không nhớ...” Lâm Phàm đỏ mặt lạnh len lén liếc mấy cái lỗ tai dài ra của đồng nghiệp, về mặt mắt tự nhiên. “Vậy thì được, lát nữa anh tới đón em.” Tần Vịnh hài lòng híp mắt lại, ngắt điện thoại xong càng tăng lực đạo nơi tay, ra sức xả tức. Ông tổng sờ đuôi tổng giám đốc Lâm, ông tổng sờ đuôi tổng giám đốc Lâm, ông tổng sờ đuôi tổng giám đốc Lâm. Thư ký bị bỏ quên ở một bên sôi sục trong lòng, cầu mong ông tổng nhanh chóng đuổi cô đi để cô còn mang phúc lợi về cho các chị em. Lúc cô thư ký được đuổi đi như mong đợi, hưng phấn như cất tiếng gà chạy về với các chị em trong phòng thì, rốt cuộc Lâm Lỗi nhin hết nỗi gào lên như heo bị thọc huyết gạt tay Tần Vịnh ra. “Mày néo tao làm gì!” “Xả giận.” “Xả thì néo mày ấy chứ!!” “Đau.” Lâm Lỗi rom róm nước mắt không nói gì hỏi trời xanh, xiêu vẹo một góc bốn mươi lăm độ đau thương nhìn trời.

Ông trời, sai người thu thập nghiệt súc này đi mà, con A Di Đà Phật ông. “Có phải bạn trai cô không?” Mắt Kim Miêu Miêu sáng nhấp nháy, sáng sớm chính mắt các cô thấy Lâm Phàm và anh chàng đẹp trai kia hôn tạm biệt. Ai ngờ Lâm Phàm lại lắc đầu trước ánh mắt trông chờ của các cô nàng. “Đừng có mắc cỡ mà!” Chu Linh cho rằng cô mới đi làm ngày đầu tiên, xấu hổ nên không nhận, mọi người cùng chung ý nghĩ liếc nhau cười cười. Bọn họ đang tính toán thừa lúc còn nóng tiếp tục bức cung thì liếc thấy đại đội trưởng dẫn đoàn dừng tướng huấn luyện trở về, lập tức tan tác như vịt chạy về chỗ ngồi. “Đã thích nghi chưa?” Đại đội trưởng Khương Đào nở nụ cười thân thiết trên khuôn mặt rắn rỏi. “Bảo cáo đội trưởng, thích nghi.” Lâm Phàm đứng bật dậy theo phản xạ.

Khương Đào mỉm cười xua tay ra dấu cho cô không cần khẩn trương.

Đoàn dừng tướng sau lưng về mặt mỗi người một kiểu, xem trò vui có, thân thiện có, ý cười tăng dần có, nhiều nhất là khinh thường.

Không ở nhà sinh con đẻ cái, chạy đến đội đặc nhiệm góp vui cái gì? “Ha ha, quen là được, bộ đội đặc chủng các cô chắc hẳn quá rành rồi.

Thu dọn tan tành thôi.” Khương Đào quay người ra hiệu cho mọi người đi về, sao ông lại không hiểu suy nghĩ của bọn họ.

Cả ông ít nhiều gì cũng đồng cảm với họ. Chạng vạng, chân trời nhuộm màu ráng chiều như máu, nắng chiều dần tắt, một chiếc xe đen đất tiền dừng trước cổng doanh trại trang nghiêm. Từ xa Lâm Phàm đã nhìn thấy Kojiro đứng dựa vào xe, tay chân thon dài, cử chỉ tao nhã khiến người cảm thán đúng là kẻ được trời cưng.

Loại người như vậy mình có thể hi vọng xa vời sao? Đáp án đương nhiên là phủ định rồi. “Nè, Lâm Phàm cô còn nói không phải bạn trai nữa, đặc biệt tới đón cô về kia.” Tạ Nhiễm xuất quỷ nhập thần xuất hiện sau lưng cô, làm cô hết hồn thiếu chút nữa phản xạ quay lại tặng cho cô ấy một cú oanh tạc. “Thật sự không phải...” Lâm Phàm bắt lực thờ dài, đột nhiên cảm thấy hơi bức bối.

Không biết là bức bản thân hay là bức Tần Vịnh. Tần Vịnh thấy Lâm Phàm ra khỏi cổng, vui sướng sai bước lên đón.

Không nói tiếng nào liền dắt tay cô “Em cũng chịu ra về rồi hả, đói chết quần chúng nhân dân anh là tội đồng chí giải phóng quần em càng nặng thêm nhá.” Lâm Phàm thử rút tay về lại phát hiện hằn nắm rất chặt, không muốn làm hấn khó xử trước mặt mọi người đành nhin.

Cô kéo hấn bước nhanh hơn, rời khỏi cái đất đầy thị phi này. Tạ Nhiễm đứng sau lưng cô cười đầy ẩn ý, còn nói không phải? “Kojiro, thả tay ra.” Bởi cô đã đến đội đặc nhiệm làm, đương nhiên không thể kêu hấn là ông tổng.

Thế nên gọi Kojiro Kojiro nghe vẫn xuôi tai hơn. “Musashi ~ tay anh lạnh, em ủ cho anh.” Tần vô lại cười ngả ngón, chân mày khéo mắt phàng phát ánh nắng còn sót lại. Lâm Phàm giật mạnh tay ra chui vào xe ngồi, buồn bức không nói.

Sắc mặt Tần Vịnh hơi âm đạm, kẻ đó lại trở lại bình thường. “Musashi, anh muốn ăn món thịt hầm em làm lần trước.” “Được.” Lâm Phàm bắt đầu lục lọi trong đầu nguyên liệu làm thịt hầm, cô luôn bắt tri bắt giác thuận theo Tần Vịnh, bản thân lại không biết. Tài xế đưa bọn họ tới siêu thị gần nhà Lâm Phàm thì đi về.

Tần Vịnh từng nghĩ đến chuyện dụ Lâm Phàm dọn về nhà mình ở, không cần chen chúc trong cái tổ cú cu đó nhưng lại thay đổi ý nghĩ.

Nếu đến nhà hấn, chừng đó khổ nhục kẻ không thể thực hiện được nữa.

Bây giờ hấn có thể lợi dụng việc Lâm Phàm không nở để hấn co quắp trên sofa, cộng thêm hấn giả vờ đáng thương, đường hoàng mà ngủ chung giường với Lâm Phàm.

Tuy Lâm Phàm thường đợi hấn ngủ say mới lên giường nhưng còn đỡ hơn không có miếng nào.

Có một việc hấn nghĩ mãi không ra, sao Lâm Phàm biết được khi nào hấn ngủ thật, khi nào giả vờ? Hai người xách đồ ăn đi về.

Trên đường, Lâm Phàm đột nhiên đi tới một cái ngõ có cây xanh, lòi một ít thịt ra đặt trước mặt một con chó con ốm đói rất tội nghiệp.

Tần Vịnh không hiểu, cũng đi theo. “Cún con, mày cũng không có mẹ sao?” Giọng Lâm Phàm rất khẽ, rất khẽ, khẽ đến nỗi Tần Vịnh không biết là tiếng của gió hay là tiếng cô. “Em biết con chó này?” Lâm Phàm hỏi lắc đầu “Con chó này lang thang ở đây hơn nửa tháng rồi.” “Thích thì chúng ta ôm nó về nuôi.” Nguyên tắc của Tần Vịnh là, Lâm Phàm thích gì thì hấn thích cái đó. Lâm Phàm đứng dậy nhìn con vật đen thui lui lui nói “Cuộc sống của tôi không ổn định, không thể đảm bảo nuôi nó cả đời, thế nên không thể cho nó hi vọng.

Bởi vì thất vọng càng đau khổ hơn.” Tần Vịnh nghe xong đột nhiên trầm mặc, dăm chiêu nhìn con chó nhỏ.

Hình như Lâm Phàm đang nói chính mình. “Nuôi đi, anh có thể nuôi nó cả đời.” Tần Vịnh kiên quyết. Lâm Phàm bắt ngờ nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên mỉm cười “Tôi chỉ phụ trách cho ăn, nhiệm vụ dạy nó đi nhặt bánh là của anh.” Tần Vịnh cảm giác nụ cười nhàn nhạt của cô xâm chiếm nơi mềm yếu nhất trong lòng hắn, không khỏi cười theo đồng ý, “Được.” “Vậy nên đặt tên nó là gì bây giờ?” Lâm Phàm bắt đầu phiền não rồi. “Gọi là Meowth.” Tần Vịnh buột miệng. “Hả?” “Như vậy chúng ta sẽ là đội Rocket!” Tần Vịnh tự hào nghênh cằm lên nói. Lâm Phàm cười ngặt nghẽo, ai đã nói nhí, đàn ông vĩnh viễn là đứa trẻ không biết lớn?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chúng Ta Là Đội Rocket 2

Lâm Phàm “Nếu các người thành tâm muốn biết” Tần Vịnh “Thì chúng ta xin sẵn lòng trả lời” Lâm Phàm “Để đề phòng thế giới bị phá hoại” Tần Vịnh “Để bảo vệ nền hòa bình thế giới” Lâm Phàm “Đại diện cho những nhân vật phản diện” Tần Vịnh “Đây khá ái và gây ngứa lòng người ~” Lâm Phàm “Musashi!” Tần Vịnh “Kojiro!” Đồng thanh “Chúng ta là đội hỏa tiễn bảo vệ dải ngân hà! Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng ta!!” “Gâu gâu!” “Ngủ! Mày phải nói là Meowth!” Tần Vịnh ngưng động tác bắt chước nhân vật Kojiro, bức bối nhìn chồng chọc con cún lang thang Meowth được họ ôm về. Lâm Phàm trợn trắng mắt đi tới trước bàn, cầm lấy DV thường thức tác phẩm nhảm chán của hai người lần nữa, không quên nói “Nó là chó, sao kêu meo được ~?” “Hử, nó không biết là cần phải tinh thông ngoại ngữ à, để anh xem.” Tần Vịnh khinh bi liếc con cún tên Meowth kia, sấn lại bên cạnh Lâm Phàm xem tác phẩm. “Ha ha ha, vẻ mặt của anh nhìn ngốc thật!” Lâm Phàm chỉ Tần Vịnh trong DV, cười không ngớt. “Em cũng chẳng khá hơn.” Tần Vịnh chỉ vào Lâm Phàm tạo tư thế trốn tránh. Hai người không mấy may cảm thấy tuổi mình cộng lại đã hơn năm chục mà còn chơi ba cái trò trẻ con vô vị như thế. “Gâu gâu!” Meowth không cam lòng bị chủ quên mất, có lẽ liên can đến việc bị bỏ rơi, dường như nó thông minh hơn những con chó khác, biết quan sát sắc mặt người, càng biết quý trọng đãi ngộ hai chủ nhân trước mặt dành cho nó, vì thế ngoan ngoãn hơn những con chó khác nhiều. “Meowth tằm xong rồi sao vẫn đen như vậy chứ, tối qua thiếu chút nữa là anh đá trúng nó rồi.” Tần Vịnh khom người thò tay gãi cằm nó, Meowth hưởng thụ nheo mắt rên ư ừ một cách thỏa mãn. “Đen cũng tốt mà, tôi làm cái mặt trắng khuyết dán lên trán nó.” Lâm Phàm hưng phấn chống cằm. “Bao đại nhân?” Tần Vịnh bật cười. “Luna.” “Lần này em muốn làm diễn viên phụ trong Thủy thủ mặt trăng à?” “Tôi nói thế thôi.

Ha ha.” Lâm Phàm cũng cảm thấy mình quá vô vị, đánh mất ý niệm trong đầu. Tội cho Meowth nghe không hiểu tiếng người, bằng không nhất định tức ói máu.

Nó đường đường là một anh chó, đặt tên Meowth đã đủ lăm rồi, lại còn bắt làm diễn viên mèo nữa? “Vậy anh đành chịu uất ức làm Tuxedo mặt nạ vậy.” Tần Vịnh vươn vai đứng dậy cúi người tạo tư thế tao nhã. “Không biết xấu hổ.” Lâm Phàm cười chọc, lấy DV đưa cho hắn xong liền ôm Meowth dậy đi cho nó ăn. Tần Vịnh rút thẻ nhớ trong DV ra, tiện tay quăng vô tủi, cái này phải cất kỹ không thể để người thứ ba thấy.

Nhìn Lâm Phàm bận rộn trong bếp cảm thấy bất mãn, vợ chưa cưới của hắn làm cơm cho chó ăn? “Musashi ~ anh nghe nói chó ăn nhiều không tốt đâu, chúng ta đi mua đồ ăn cho chó đi.” “Thức ăn chó? Là cái gì?” Nhận thức về việc nuôi dưỡng chó của Lâm Phàm hoàn toàn dừng ở xã hội cũ, một bát cơm đầy xương là OK. “Là đồ ăn dành riêng cho chó, anh thấy khu này có một tiệm thú cưng, chúng ta mua nó rồi em đỡ vất vả.” Tuy trời bắt đầu chuyển lạnh rồi hắn vẫn không nỡ để Lâm Phàm đổ mồ hôi như tắm trong nhà bếp. “Vậy thì đi.” Lâm Phàm hết sức tin lời Kojiro, cái này phải bắt nguồn từ lời khen ngợi của anh Nguru dành cho hắn. Đến tiệm thú cưng, quả nhiên có thức ăn cho chó như lời Tần Vịnh, đủ chủng loại sản phẩm khiến Lâm Phàm nhìn hoa cả mắt.

Ôm Meowth trong lòng, miệng há hốc như nhà quê ra tỉnh. “Tần Vịnh anh xem này! Có cả bánh quy cho chó nữa.” Trước mặt người ngoài bọn họ vẫn xưng hô bằng tên, thú vui khuê phòng kia không cần thiết để cả thiên hạ đều biết? “Còn có đồ chơi cho chó nữa này.” Tần Vịnh cầm một con gà hét, thích thú bóp mấy cái, phát ra tiếng cười hài hước làm Meowth chú ý. Nhưng sức chú ý của Lâm Phàm vẫn nằm ở bánh quy chó “Không biết bánh quy này ăn ngon không.” “Đồ tham ăn! Đồ của chó cũng muốn giành.” Tần Vịnh bật cười khoác vai cô loi cô đi đến khu đồ ăn. Đang nghiên cứu nên mua nhân nào thì ngoài cửa lại có một người yêu chó bước vào, ôm cún yêu trong tay đi đến cạnh nhân viên phục vụ “Chị à, Lucy nhà tôi cần tắm rửa.” “Được ạ thưa cô, vừa hay đang trống chỗ.” Nhân viên phục vụ thân thiện dẫn cô ấy đến khu tắm rửa. “Lucy ~ bảo bồi ngoan đừng sợ, mẹ chờ con ở ngoài nha.” Chủ nhân của Lucy thân mật hôn lên trán Lucy, giao nó cho nhân viên phục vụ. “Cục cưng ~ Lát nữa tia lông nhớ phải ngoan nha, mẹ ở bên cạnh con.” Chủ một con chó nhỏ khác vỗ về chó nhà mình. Tần Vịnh và Lâm Phàm hai mặt nhìn nhau.

Đột nhiên Tần Vịnh tóm lấy Meowth để nó nhìn đồ ăn cho chó “Meowth, muốn ăn gì thì nói với ba.” Lâm Phàm phì cười, ai ngờ Tần Vịnh bồi thêm một câu “Đang nào sức mẹ con cũng lớn, để mẹ con khiêng về.” Lâm Phàm tức giận “Nói gì thế!” “Hi hi, đùa thôi.” Tần Vịnh ôm Meowth chắn trước người hắn nói tiếp “Đương nhiên là anh vác về rồi! Sao nỡ để em vác.” Lâm Phàm nhìn chung quanh thấy không ít người tò mò xem kịch, hung hăng lườm hắn một cái “Trở về xử anh.” Meowth bị ba ôm trong tay gợn lên, mở đôi mắt đen vô tội nhìn mẹ, hình như cuối cùng nó không cần lang thang nữa. Nguyên tắc của Tần Vịnh là mua đồ đắt tiền chứ không mua thứ tốt, chọn đồ ăn mắc nhất cho chó.

Giá cả làm Lâm Phàm chắc lưỡi tiếc rẻ. Đương nhiên, không cần cô khiêng, cũng chẳng cần Tần Vịnh vác.

Có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, tất nhiên có nhân viên khiêng hơn 40 kí thức ăn lên lầu 5. Tần Vịnh, người đàn ông tốt, ông bố tốt đồ đầy một chén thức ăn chó đặt cạnh ổ chó thì thấy Lâm Phàm tò mò nhìn chằm chằm viên thức ăn, thò ngón tay ngọc ngà nhón lấy một viên nhét vào miệng mình, khẽ nhú mồm. “Nhớ ra mau!! Sao em lại ăn đồ ăn chó?” Tần Vịnh hoảng hồn, Lâm Phàm này đúng là điên rồi. “Chà có vị gì, chỉ được cái thơm, hơi khó.” Lâm Phàm thành thật nói, Tần Vịnh cực kỳ muốn ngửa mặt lên trời thét dài. Meowth thấy nữ chủ nhân ăn đồ ăn của mình, sấn sát ngồi chồm hổm bên cạnh

chờ nữ chủ nhân thưởng thức xong nó mới nhặt đồ ăn còn lại, chưa từng nghĩ cả một bao to kia đều của nó. “Meowth đừng để ý đến mẹ con, mẹ con loạn thần kinh rồi.

Con mau ăn đi.” Tần Vịnh đẩy chén về phía Meowth ra dấu cho nó ăn. Meowth dùng cái mũi xinh xắn ươn ướt ti mẩn ngửi ngửi, bắt đầu nhai ngấu nghiến. Lâm Phàm nhún vai, đứng dậy cầm lấy áo ngủ đi tắm rửa, chuẩn bị ngủ. Tần Vịnh ngồi trong phòng khách nhìn Meowth ăn, nói không có phản ứng là gạt người, chuyện hoang đường nhất thế giới.

Ồ chung với cô gái mình thích hơn hai tháng, đừng nói thịt, vụn mỡ cũng chả được ăn.

Hắn sắp bốc cháy tới nơi rồi nhưng biết thừa tính Lâm Phàm, chuyện này chỉ có thể tiến hành từ từ, không thể nóng vội bằng không lợi bất cập hại. Vất vả xua đuổi tiếng nước chảy trong nhà tắm, không dám tưởng tượng trong đó có gì, đành ép mình nhìn chòng chọc con chó đen thui trước mặt.

Ánh mắt nóng cháy thiếu điều đốt hai cái lỗ trên thân hình còm cõi của Meowth. Nửa ngày, tiếng nước thu hồn phách người ta rớt cuộc ngừng lại, Tần Vịnh thở hắt ra. “Meowth ăn hết rồi à?” Lâm Phàm mặc áo sơ mi rộng, quần short đi ra, dùng khăn tắm lau tóc.

Cặp đùi thon dài trắng như tuyết lộ ra bên ngoài dụ dỗ người ta mơ tưởng viễn vông.

Tần Vịnh quay đầu nhìn thấy cảnh xuân tuyệt đẹp hô hấp lập tức nghẹn lại, một luồng hơi nóng xông thẳng xuống bụng dưới.

“Nó ăn hết số đồ ăn khô như thế lát nữa trướng bụng thì làm sao?” Lâm Phàm hơi lo lắng nhìn Meowth. “Khụ... Không đâu... Anh đi tắm.” Tần Vịnh xấu hổ đứng dậy với tư thế quái dị, quay vô phòng ngủ cầm áo ngủ xông vào nhà tắm, nhìn mình trong gương khóc không ra nước mắt. Hắn đã bao giờ thâm hại thế này đâu, khổ nỗi bên ngoài không phải ai khác mà là Lâm Phàm.

Lâm Phàm của hắn. Xối nước lạnh mười mấy phút, cơ thể chẳng những không bớt nóng mà còn tăng thêm. Hắn cúi đầu nhìn hung khí đang vênh lên, đồ dành: “Em trai, xin lỗi, lần này bắt mày chịu ấm ức rồi.” Nói xong trở trên thò nằm cô nương ra vỗ về em trai đang bất mãn vì thèm khát. Tắm rửa xong xuôi, Tần Vịnh rầu rĩ mặc áo ngủ tơ tằm màu xanh nhạt đi vào phòng ngủ, đang định mở sổ ghi chép chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp vài ngày nữa thì thấy Lâm Phàm có vẻ hốt hoảng xông vào “Kojiro, Meowth ới còn co giật nữa.

Có phải đồ ăn chó có vấn đề không?” “Em thay đồ, chúng ta đến tiệm thú cưng.” Tần Vịnh quăng tài liệu gốc trong tay xuống, đứng dậy cầm quần áo xông vào nhà tắm thay, nhường phòng ngủ lại cho Lâm Phàm.

Hai người vội vội vàng vàng thay đồ xong, một tay Tần Vịnh ôm Meowth, một tay nắm tay Lâm Phàm đang lo lắng, hai người đều căng thẳng hấp tấp đi tới tiệm thú cưng.

Tuy hắn không dừng mảnh như Lâm Phàm nhưng hắn lại khiến Lâm Phàm có cảm giác tin tưởng, ý lại. “Nếu không mang nó về thì cũng không chịu khổ thế này.” Lâm Phàm không ngừng tự trách, trước giờ vẫn không sao, tự dưng mới ôm về chưa tới hai ngày đã có chuyện rồi. “Đừng nghĩ vậy, không mang về, nó ở bên ngoài càng chịu khổ.” Tần Vịnh đau lòng an ủi, trong bụng thì mắng nếu đúng là do đồ ăn chó, hắn sẽ sai người phá tiệm thú cưng này. Meowth giống như an ủi, thè cái lưỡi mềm liếm tay Tần Vịnh, đôi mắt đen ngấn nước như trẻ con nhìn bọn họ khiến hai người càng khổ sở. Đến tiệm thú cưng, Tần Vịnh đeo bộ mặt khó coi đi thẳng tới khu trị bệnh, đưa Meowth ra sau đó nói bằng cái giọng lạnh buốt “Ăn xong đồ ăn chó thì ới nữa co giật, tốt nhất là giải thích rõ cho tôi.” Lâm Phàm đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt âu lo, Tần Vịnh nhẹ nhàng bóp tay cô, ra hiệu cho cô đừng lo lắng. Bác sĩ thú y sắp tan tầm vốn có chút bực bội nhưng thấy người tới phong thái không tầm thường, người thì mặc hàng cao cấp.

Riêng cái đồng hồ đeo tay đã đủ mua đứt tiệm bọn họ nên thái độ đương nhiên là cực tốt. Tận tụy làm đủ loại kiểm tra cho Meowth, cuối cùng có chút khó hiểu hỏi: “Nhìn răng thì con chó này chừng 3 tuổi rồi, hai vị bắt đầu nuôi từ lúc nào?” “Khoảng một tuần trước.” Lâm Phàm giành trả lời. “Ồ? Vậy trước đó chắc là lang thang hả?” Bác sĩ cười gượng tay đi tới bên cạnh rửa tay. “Sao anh biết?” Lâm Phàm ngẩn ra, quay đầu thấy Tần Vịnh cũng nhìn mình, nhún vai, tỏ vẻ hắn cũng không hiểu. “Con chó này ốm như thế, lông cũng khô cháy.

Không giống như chó cưng nhà người ta nuôi.

Và lại nó ới và co giật là do trong bụng có giun sán.” Bác sĩ kiên nhẫn giải thích. “Giun sán?” Hai người càng không hiểu. “Đúng, do lang thang lâu ngày, chắc chắn ăn toàn đồ ôi thiu hoặc là đồ ăn người tốt bụng cho.

Đương nhiên sẽ có giun sán, nặng còn có thể đục thủng bao tử.

May mà hai vị đưa tới kịp thời.

Uống thuốc xổ giun là ổn.” Bác sĩ đi tới tủ kính lấy ra một viên thuốc nhỏ nhét vào miệng Meowth, nói tiếp “Trong vòng tám tiếng không được cho ăn, cho nó uống nhiều nước.” Lâm Phàm đi tới cạnh Meowth cúi đầu trầm mặc, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu đáng yêu của nó, trong lòng chua xót.

Mình còn có bà ngoại, tuy không ăn ngon mặc đẹp gì nhưng cũng chẳng cần dựa vào tiếp tế, cũng không phải ăn đồ ôi thiu rác rưởi.

Còn Meowth gì cũng không có, lang thang vất vưởng bên ngoài, còn phải dè chừng con người động chút là đuổi đánh.

Nếu cô không có bà ngoại, có phải cũng sẽ như vậy hay không? Một bàn tay to với những ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên bờ vai mảnh mai của cô, dịu dàng kéo cô tựa vào lồng ngực rộng rãi ấm áp. “Đừng khổ sở, anh sẽ luôn ở bên cả hai.” Cầm Tần Vịnh gói lên tóc cô, trầm giọng.

Chương 24: Phạm Trân Hương, Sử Trân Hương?

Đêm khuya, vạn vật không lên tiếng.

Lâm Phạm nằm trên giường đang ngủ say đột nhiên mở choàng mắt, cảnh giác cẩn thận nghe ngóng tiếng động thật khẽ trong bóng tối. Từ từ ngồi dậy, đưa tay đẩy ánh chàng đẹp trai ngủ say bên cạnh. Tần Vịnh khó nhọc mở mắt ra, đang định lên tiếng hỏi lại bị Lâm Phạm bịt miệng.

Trợn mắt sung sướng không thôi, Lâm Phạm muốn xâm phạm hân? Lại thấy đôi mắt Lâm Phạm lóe sáng lạ thường dưới ánh trăng hắt vào cửa sổ, ra dấu cho hân im lặng.

Tần Vịnh phối hợp gật đầu, ý thức được có tình huống khác thường. Lâm Phạm nhanh nhẹn bước xuống giường không một tiếng động, ra hiệu cho hân đứng đằng sau cửa.

Kể đó cô sờ đầu giường moi ra một cây đoản côn, vậy một cái như ảo thuật biến dài ra.

Tần Vịnh giật mình, thì ra đầu giường Lâm Phạm còn giấu hung khí! Thấy cô tính đi ra một mình hân không chịu, túm vạt áo Lâm Phạm hoa chân múa tay đòi đi theo.

Lâm Phạm bắt lực gật đầu, nhẹ nhàng mở cửa phòng. Hai người dò dẫm trong bóng tối, vừa ra tới phòng khách, Meowth đột nhiên hướng về phía cửa sổ sửa như điên.

Lập tức một loạt tiếng rầm rầm loảng xoảng vang lên, Lâm Phạm biết đối phương đã chạy, nhìn Meowth thờ dài mở đèn phòng khách.

Phát hiện trên bệ cửa sổ có dấu chân, cô nhìn bóng đối phương chạy trốn, trầm ngâm không nói. “Meowth giỏi lắm, còn biết giữ nhà bắt trộm nữa.” Tần Vịnh ôm Meowth mới khỏi bệnh lên, gãi cằm khen ngợi.

Meowth rên ư ừ sung sướng. “Kẻ này chưa chắc đã là ăn trộm đơn giản như thế.” Lâm Phạm khóa kỹ cửa sổ, quay đầu nghiêm túc nói với Tần Vịnh. Tần Vịnh rù mắt không nói, ngón tay dài trắng nõn lơ đãng gãi Meowth. Lâm Phạm thấy bộ dạng hân, tưởng hân sợ đánh an ủi “Không sao rồi, đi ngủ thôi.” “Em ôm anh ngủ, anh sợ.” Tần Vịnh ngẩng đầu tủi thân nói, nói xong còn dẫu môi nhìn cô.

Lâm Phạm lườm hân, tự mình đi về phòng không đếm xỉa gì nữa. Tần Vịnh đứng sau lưng cô đột nhiên quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt âm u thâm trầm, hoàn toàn khác hân người vừa nãy. Sáng sớm, trời xanh thăm thẳm.

Hơi gió lạnh lạnh phát qua, thổi lá vàng rơi phát ra tiếng xào xạc.

Không ít phiến lá bị gió cuốn lên, chậm rãi rơi xuống mặt đường sạch sẽ rộng rãi.

Tất cả đều đang nhắc nhở mọi người, mùa thu tới rồi. “Phạm tử!” Một cô gái xinh đẹp mặc đồng phục cảnh sát đặc nhiệm đứng ở cửa trung đội, vui sướng ngoắc tay vẫy Lâm Phạm. “Trân Hương?!” Lâm Phạm đang cùng Tần Vịnh “bị rận YY” nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay ngoắt lại, sững sờ nhìn đồng đội cũ, lập tức trên gương mặt nhuộm đầy mừng rỡ ngạc nhiên hết tên đối phương, chạy ào về phía cô ấy. Tần Vịnh đứng bên xe mặt mày như đưa đám, sao không những đề phòng đàn ông, bây giờ còn phải đề phòng cả đàn bà? “Cậu! Cậu!” Lâm Phạm ôm cô ấy kích động nói không ra câu cú gì.

Trân Hương cười vỗ vai cô “Hi hi, mấy ngày trước tớ đã biết chúng ta được phân cùng một trung đội rồi, đặc biệt cho cậu bất ngờ lớn nên không nói.” “Ha ha, tốt quá! Lại có thể cùng một chỗ.” Lâm Phạm thả cô ấy ra, cẩn thận quan sát một lượt, phát hiện dường như cô trở nên chín chắn hơn nhiều. “Hừ ~ Cậu còn nói nữa, để cho cậu bất ngờ sáng sớm tớ đã ở đây ôm cây đợi thỏ rồi.

Nói! Anh chàng đẹp trai kia là thế nào?!” Trân Hương trề môi héch càm chỉ về phía Tần Vịnh, không che giấu được ý cười trong mắt. “Anh ta...” Nhất thời Lâm Phạm không biết nên giới thiệu thế nào, hoàn hồn lại thì phát hiện không biết hân đến bên cạnh cô lúc nào, trả lời thay cô “Tôi là người theo đuổi Lâm Phạm.

Nếu cô ấy bằng lòng, tôi sẽ là bạn trai, cũng sẽ là chồng cô ấy, cha của các con cô ấy.” Lâm Phạm không kịp bịt miệng hân, hung hăng nhéo cái eo thịt non của hân. “Oái! Mưu sát chồng à! Nhẹ chút nhẹ chút.” Tần Vịnh chụp tay cô, đau tới nhe răng trợn mắt, rút cuộc hân ném trái được nỗi khổ của Lâm Lỗi. “Cho chừa cái miệng thôi.” Lâm Phạm càm tức. “Hai người sáng sớm đã diễn màn ăn ái hả? Có nghĩ tới cảm giác của người cô đơn như tôi không?” Trân Hương giả vờ giận dữ, trong lòng lại âm thầm vui mừng thay cho Lâm Phạm, cuối cùng cô ấy không lẻ loi một mình nữa rồi. Lâm Phạm thả tay ra, níu tay Trân Hương ngăn cao đầu ưỡn ngực “ngông nghênh ngạo mạn” đi vào chỗ làm.

Để Tần Vịnh đứng đó mặt mày thiếu não xoa cái eo tê buốt. Song khỏe miệng hân không kèm được mà khẽ nhếch lên, vừa rồi Lâm Phạm không có bác bỏ hân. “Chào mọi người, tôi là số hiệu 0118, Phạm Trân Hương.” Trân Hương giống hệt như Lâm Phạm lần đầu báo cáo, đứng thẳng tắp giới thiệu mình.

Nhưng ánh mắt lại thoáng chút kiêu ngạo và xem thường. Bóp bóp bóp bóp... Lâm Phàm vỗ tay đầu tiên, còn hết sức mạnh mẽ.

Mọi người cũng đi theo vỗ tay hoan nghênh. “Há há, Phạm Trần Hương.

May mà cô không họ Sừ, bằng không sẽ thành Sừ Trần Hương [11] rồi!” Đội phó là một anh chàng còn trẻ không tránh khỏi hơi kiêu căng, vừa rồi anh ta nhanh nhạy bắt được ánh mắt thoáng chút coi thường của Trần Hương, trong lòng có ngọn lửa vô danh đốt lên nên bắt đầu làm khó dễ cô. Mọi người nghe đội phó nói kháy, rùng rùng lên cười lớn.

Mặt Lâm Phàm hết trắng rồi xanh, gay gắt nhìn chằm chằm đội phó, ngược lại Trần Hương phớt lờ như không có chuyện gì.

Chờ mọi người cười xong, cô khẽ nhếch môi cười nhạt, nói với đội phó: “Không ngờ trình độ đội đặc nhiệm tề thể này, một anh bạn nhỏ tốt nghiệp trường cảnh sát cũng làm được chức đội phó.” Lâm Phàm nghi ngờ, cặp mắt không nói.

Trần Hương mới đến ngày đầu tiên sao đã nhận ra anh ta là đội phó? Xem ra sự việc không đơn giản như thế. “Anh bạn nhỏ? Ồ! Cũng chẳng biết cấp trên nghĩ gì, hai ba ngày lại tổng một bà cô đến.

Tôi sợ nhất là các cô súng cầm chẳng nổi, đến chừng đó lại làm nũng với bọn tôi đòi đòi súng nước? Há há há.” Mọi người thấy anh ta nói quá đáng, không dám hòa theo, đại sảnh yên tĩnh chỉ có tiếng cười khô khan của anh ta lượn lờ. Lúc Lâm Phàm đang định bùng nổ, Trần Hương nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay cô ra hiệu cho cô đừng nóng.

Khẽ hếch cằm lên đuôi mắt liếc xéo đội phó “Anh bạn đã nói tới súng, vậy chúng ta so tài một chút.

Chơi với các anh bạn nhỏ ở đây đương nhiên không thể dùng súng thật đạn thật được rồi.

Dùng súng bắn tia laser là được, có kèm theo hệ thống tử vong, các cậu ~” cô chỉ tay vào mấy tên đặc nhiệm nhỏ tuổi mới rồi cười to nhất, ước chừng hơn mười người, kẻ đó lại chỉ vào mình và Lâm Phàm nói tiếp “Đánh với hai đứa tôi, các cậu một phe.

Chúng tôi thua lập tức còi bộ đồng phục này ra bỏ đi về.

Nhưng, nếu các cậu thua, ngoan ngoãn dâng trà mời chúng tôi, còn phải gọi một tiếng chị.” Trần Hương ngông cuồng làm mọi người sôi sục, không ít cậu chàng trẻ tuổi nóng nảy bẻ tay rôm rốp chuẩn bị dạy dỗ bà cô không coi ai ra gì này. Lâm Phàm bình tĩnh nhẹ nhàng vận cổ, chuẩn bị khởi động làm nóng người, chờ mọi người bắt tay thỏa thuận. “Đánh thì đánh! Các cô mà thua thì không cần phải đi, chỉ cần gọi bọn tôi là anh trai, mỗi ngày bung trà rót nước cho bọn tôi là được!” Đội phó tức phát điên, đàn bà ngông cuồng như thế anh ta mới thấy lần đầu. “Hừ! Đừng nói bọn tôi ăn hiếp phụ nữ! Cho các cô nửa tiếng đi làm quen với sân huấn luyện! Không đến chừng thua lại nói bọn tôi chiếm ưu thế.” Một cậu đặc nhiệm hoàn toàn không coi hai người ra gì, chế nhạo. “Không cần! Chiến đấu chân chính không có cơ hội để làm quen địa hình, chuẩn bị vũ khí đi, mười phút nữa tôi chờ các cậu ở sân huấn luyện.” Trần Hương lạnh lùng lên tiếng, hơi nhướn mày hỏi ý kiến Lâm Phàm song Lâm Phàm chỉ khẽ phất tay, mặt mày tĩnh lặng. Phóng thay đồ, Lâm Phàm thay xong đồ huấn luyện, trang bị súng, các loại vũ khí ngắn giấu vào những chỗ bí mật trên người. “Phạm tử, nửa năm rồi nhưng cậu không xuống sắc chút nào nha.” Trần Hương dựa vào tủ áo, vẻ mặt thờ ơ làm động tác giống như Lâm Phàm. Lâm Phàm đứng dậy soi gương, bình thản nói “Trần Hương, cậu tới đây không hẳn đơn giản như vậy.” Trần Hương nghe xong bỗng cười khế, vũ trang hoàn tất, đặt tay lên vai Lâm Phàm, hào khí hùng hồn kéo cô đi ra ngoài.

Nhưng Lâm Phàm nhìn rõ ràng, môi cô ấy thốt lên không tiếng động ba chữ “có nội gián”. Đúng mười phút sau, hai người xuất hiện ở sân tập.

Đám đặc nhiệm kia thì mới tới thưa thớt vài người.

Đội phó đi đến trước mặt Trần Hương chỉ vào một tòa nhà năm tầng cũ nát không có cửa gần đó “Lát nữa tòa nhà huấn luyện kia sẽ là trận địa của chúng ta.

Bây giờ các cô đi vào đó trấn giữ, mười phút nữa bọn tôi sẽ tấn công.

Hy vọng các người đừng có thấp đèn đỏ sớm quá, ha ha ha.” Nói xong anh ta nghiêng ngàng đi về phe mình. “Lát nữa đừng ra tay nặng quá.” Trần Hương không đếm xỉa, cười lạnh một tiếng, quay người đi vào tòa nhà còn không quên dặn dò Lâm Phàm “Ừ.” Lâm Phàm phẩy tay. ~~~~~ Đại hội hàng năm vốn dĩ cử hành vào tháng 8, do đủ các nguyên nhân bên trong mà lần nữa thêm hai tháng.

Thế nên bây giờ gần mấy trăm nhân viên tập trung tại hội trường rộng rãi đơn giản của công ty Tàn thị.

Ngoại trừ bảo vệ gác công và các bà lao công ra, hầu hết mọi người đều ở đây. Tàn Vĩnh lạnh lùng ngồi trên ghế chủ tịch, nhìn các quản lý cấp cao vui sướng, hùng hồn đồng loạt phát biểu diễn văn đã chuẩn bị sẵn, phía dưới khán đài người đông nghìn nghịt, đầu óc không biết đã trôi dạt về phương nào. Mở tài liệu ra mới phát hiện tài liệu số má chuẩn bị sẵn không có trong đó, đột nhiên sức nhớ ra sáng sớm đưa Lâm Phàm đi làm tiện tay nhét vào túi áo khoác, quên lấy ra. “Jepi.” Hắn hạ giọng sai trợ lý “Anh đến phòng làm việc lấy thẻ nhớ tôi cất trong túi áo khoác tới đây.” “Vâng.” Jepi đứng trong phòng làm việc, cảm áo khoác trên ghế, thò tay vào túi, móc ra được một cái thẻ SD.

Kính qua huấn luyện là không nhìn ngang liếc dọc, đặt lại cái áo về chỗ cũ, nhanh chóng đi về hội trường. Không ai hay biết, dưới đáy túi áo của Tàn Vĩnh còn một cái thẻ nhớ khác. “Chủ tịch, thẻ nhớ của ngài.” Jepi cung kính đưa thẻ nhớ bằng hai tay, Tàn Vĩnh liếc mắt một cái thì phẩy tay “Cho vào máy chiếu chiếu lên đi.” “Vâng.” Phát biểu đến đây kết thúc, tiếp đó chúng ta tìm hiểu tình hình phát triển của các chi nhánh công ty chúng ta trên toàn cầu.

Giờ phút này mọi người có thể ngồi trong hội trường tổng công ty thưởng thức, đây là vinh hạnh vô cùng to lớn.” Quản lý nào đó tuyên bố trầm bổng, ra

hiệu cho đàn âm thanh hình ảnh phát hình. Máy chiếu từ từ bật lên, tiếng nhạc mào đầu như dự kiến không có.

Chân mày Tần Vịnh hơi giật, có cảm giác không ổn. Màn hình lớn đột nhiên nhảy ra hình hân và Lâm Phàm, còn làm máy động tác khoa trương buồn cười. “Nếu các người thành tâm muốn biết” “Thì chúng ta xin sẵn lòng trả lời” “Để đề phòng thế giới bị phá hoại” “Phụt!” “Phụt!” “Mấy quản lý cấp cao vừa diễn thuyết trước đó, miệng khô lưỡi rất đang uống nước, không hên mà cùng phun hết cam lộ trong miệng ra. Mọi người dưới đài im lặng đáng sợ trong mấy giây, liền bắt đầu huyền não như lũ lụt.

Không ai chịu ai, sôi nổi bàn tán. Tần Vịnh hoàn hồn, đập bốp vào gáy Jèpi đứng kế bên “Còn không mau tắt đi!” Trong lúc các quản lý và nhân viên chỉnh âm luôn cuống tay chân đóng lại, tiếng huyền não của mọi người không giảm mà còn tăng “Thì ra ông chủ còn có mặt bí mật này.” “Đúng thế, nhìn không ra đó, cứ tưởng là núi băng chứ.” “Ngược lại tôi không thấy ông ấy là núi băng, cứ cảm giác cao không với tới được.

Không ngờ còn ngốc hơn chồng tôi.” “Cái gì mà ngốc chứ, tôi thấy rất dễ thương ~ tôi càng thích ông tổng hơn.” “Tôi cũng thế tôi cũng thế.” “Cô gái đó là ai nhỉ, nhìn thấy quen quen.” “Không phải đồn ông tổng và tổng giám đốc Lâm là một cặp à? Sao nhảy đầu ra một cô gái?” “..... Mọi người bà tám hết sức hưng phấn, hết sức nhiệt tình. Toàn bộ người trong phòng bảo vệ đều dồn mắt nhìn trừng trừng màn hình đã tối thui. “Đó... đó... có phải là Phàm tử không?” Anh An run rẩy chỉ vào màn hình, không dám tin vào mắt mình nữa. “Hình như là vậy.” Về mặt Tiểu Hoàng cũng hết sức quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Súng Đồ Chơi Mà Thôi

“Cái gì mà hình như, chính thế còn gì.” Anh Hắc bình thần vượt chòm râu dê mới nhủ. “Tôi đã sớm nói không ổn rồi, anh còn bảo không có gì.” Giọng anh An cao lên, mức độ kích thích hôm nay không kém gì việc bắt gian. “Anh àm ỹ cái gì, hai người họ thích cùng nhau là chuyện của họ, anh chẳng là gì của cô ấy, quản gì làm thế.” Anh Hắc lườm anh An, cảm giác lão này đúng là đông dài. Anh Thái một mực im lặng, đắm chiều nhìn chăm chăm Tần Vịnh trên đài chủ tịch. “Yên lặng.” Tần Vịnh nhanh chóng trấn tĩnh lại, cầm lấy micro trên bàn trầm giọng ra lệnh.

Tuy giọng không lớn nhưng cứ như có ma lực làm mọi người đang xôn xao từ từ im lặng, nghiêm túc nhìn hân. Chỉ thấy hân làm như không có việc gì cảm thấy SD khác mà Jèpi đồ mô hôi hột, chạy hết tốc lực tới phòng làm việc cảm vệ, tự mình nhét vào máy chiếu, chiếu tư liệu chính xác lên. Mấy trăm người yên lặng, người thông minh tự nhiên hiểu được bây giờ không thể ồn ào nữa, bằng không rất có khả năng không có cơm ăn.

Kẻ ngốc một chút thấy chung quanh không ai lên tiếng đương nhiên không dám làm chim đầu đàn. Trình chiếu xong tài liệu là tới tiết mục giải trí, có vẻ như mọi người còn tập trung chú ý hơn năm ngoái, không biết là thích hay không thích.

Tần Vịnh thấy không khí đã bình thường, lẳng lặng rút lui.

Jèpi mặt mày xám ngoét giống như gặp phải kẻ thù, đi theo sau Tần Vịnh về phòng làm việc. ~~~~~Pằng! Một tiếng súng ngắn ngắn dữ dội vang lên, Lâm Phàm nằm sát xuống khúc ngoặt cầu thang, lạnh lùng nói nhỏ “Đầu mục tiêu, trúng đích.” Trần Hương cười khẽ một tiếng, nhìn mấy cậu đặc nhiệm nghe tiếng súng tức tốc bao vây lại đây, giờ ngón tay ra hiệu cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu, hai người chạy theo hình cánh cung với tốc độ cực nhanh tránh thoát đợt bắn phá của bọn họ.

Trong lúc lướt chạy, Trần Hương nhắc súng laser trong tay nổ liên mấy phát, hai đặc nhiệm thấy đèn đỏ sáng lên, còn không kịp nhận ra là có chuyện gì. Lâm Phàm không chịu yếu thế, nhằm thẳng chính diện đối phương, bắn hai phát vào ngực đặc nhiệm ở cự ly cực gần, tiếp đó tức tốc dùng súng ngắn một đặc nhiệm khác chuẩn bị bóp cò, tay đối phương bị chặn nổ liên tục mấy phát, đáng tiếc đều rơi vào khoảng không.

Tiếp đó lấy tốc độ như sét đánh ngang tai, dùng tay còn lại nã liên mấy phát vào ngực đối phương, chẳng những thế còn túm lấy cổ đối phương quay một vòng trong không trung bắn một phát trí mạng vào đặc nhiệm tới trễ nhất.

Hoàn mỹ hạ xuống đất. Tất cả hoàn thành trong vòng vài giây, mấy đặc nhiệm kia thậm chí còn điên cuồng nhấn súng laser đã mất tác dụng sau khi đèn sáng. “Ha ha, cậu vẫn thích cận chiến như thế.” Trần Hương đứng giữa đồng “thi thế” chọc ghẹo, lỗ tai nhanh nhạy lắng nghe tiếng bước chân từ xa vọng tới. “Ồ đây có 6 tên, còn 8 tên nữa sẽ tới ngay lập tức.” Lâm Phàm thần nhiên nói, mạnh mẽ leo lên tầng cao nhất.

Trần Hương bám theo sát gót. “Fuck, tụi này bị hai đứa con gái bắn?” Đội phó dắt theo mấy tên thuộc hạ theo tiếng súng mờ tới, chỉ thấy 6 người ù rù ngồi dưới đất. “Chú ý, đối phương ở gần đây.” Một đặc nhiệm có vẻ có chút bản lĩnh, nhảy bèn quan sát chung quanh, sau đó nấp sau góc chết do đồng bàn ghế gây tạo ra, cầm súng cảnh giác ngắm bắn bất kỳ kẻ nào có khả năng xuất hiện. Mọi người thấy vậy cũng ò ạt nơi theo.

Dù sao đều tốt nghiệp từ trường cảnh sát, người nào cũng trải qua huấn luyện đặc biệt. Không khí yên lặng trở lại, yên lặng tới mức mọi người có thể nghe được tiếng tim đập và tiếng hít thở của mình.

Lúc bọn họ chờ lâu không thấy động tĩnh, chuẩn bị đi lục soát ba tầng lầu thì, Trần Hương giống như có thần linh giúp đỡ, từ cửa sổ lầu năm móc ngược người xuống chui vào cửa sổ lầu bốn, hai tay cầm súng nã một loạt đạn vào mục tiêu nhanh như chớp. Một đặc nhiệm nấp trong góc chết thấy vậy gio

súng lên ngắm bắn Trần Hương, đang chuẩn bị bóp cò lại phát hiện mình đã đổ đèn, kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy Lâm Phàm không biết đứng ở cầu thang từ lúc nào, nhắm bắn mình.Đội phó thừa lúc hỗn loạn chạy vào một bên cầu thang, vài đặc nhiệm chỉ viện dưới lầu cũng nối đuôi nhau xông vào rất có bài bản.Lâm Phàm nhảy bật lên khỏi đầu cầu thang, lại áp sát mục tiêu theo đường cánh cung, dùng thủ đoạn thuần thực quý dị đánh bật súng đối phương ra, tay kia không ngừng nã súng ở cự ly gần, nhìn cò về giống cách đấu cận chiến, lại giống như đấu súng Trần Hương và đội phó cầm súng đối diện nhau, cười châm chọc anh ta “Anh bạn nhỏ, còn lại mỗi cậu thôi.”Đội phó hoảng hốt liếc ra phía cửa, phát hiện toàn đội đã đổ đèn, Lâm Phàm mặt mày lạnh lùng cầm súng đứng giữa đám người giống hệt la sát.“Hừ! Các cô may mắn mà thôi.”Đội phó sớm đã hoảng hồn, cân nhắc cơ hội đánh bại hai người được bao nhiêu, gần như là không “Anh bạn nhỏ, cầm súng mà run tay là sĩ nhục lớn nhất với súng.” Trần Hương cười lạnh, học tư thế chiến đấu của Lâm Phàm nhanh nhẹn xông về phía cậu ta.

Đội phó vội vàng bóp cò lại phát hiện tốc độ và phương hướng của cô đều tránh được mọi hướng bắn của mình một cách quý dị, giật mình nhìn lại mới phát hiện cô đã áp sát bên cạnh.Trần Hương dùng báng súng hung hăng đập xuống mu bàn tay anh ta, đội phó đau quá thả tay ra “Cả súng cũng cầm không xong.” Trần Hương không thèm khách sáo châm chọc, né tránh nắm đấm của anh ta, bàn tay chộp lấy cổ thô bạo đá một cước vào lưng.Rầm một tiếng, đội phó ngã xuống đất.

Liếc thấy súng laser của mình kề bên, ý đồ thò tay cầm lấy lại bị Trần Hương đá văng đi.“Anh bạn nhỏ, chuẩn bị dâng trà đi.” Trần Hương lạnh lùng tàn nhẫn nói, nhìn anh ta từ trên cao, kẻ đó một tay thông thả nâng súng lên nhắm vào ngực anh ta, dùng phương thức nhục nhĩ đối phương bắn hai phát.Nửa tiếng đồng hồ, đội phó kêu căng cùng toàn quân bị diệt, mà hai nữ đặc nhiệm thì không rút một sợi tóc.“Phàm tử, lâu không cầm súng cảm giác thế nào?” Trần Hương thò tay lôi đội phó dậy, cười hi hi nhìn Lâm Phàm đứng một bên xem kịch.Lâm Phàm nghe xong nhìn súng laser trong tay mình, nhún vai dừng dừng như không có chuyện gì “Súng đồ chơi thôi mà.” Không hề vui sướng hào hứng vì thắng cuộc, tiện tay quăng khẩu súng cho cậu đặc nhiệm mặt mày nhợt nhạt bên cạnh, phui phui mấy mảnh lá dính trên đồng phục của mình.“Các cậu nhỏ, mau đi chuẩn bị trà, hai chị chờ trong phòng làm việc đây.

Ha ha ha.” Trần Hương cười huênh hoang, khoác vai Lâm Phàm giống như đàn ông đi ra ngoài.Một đám đặc nhiệm đứng đằng sau nghiêng răng nghiêng lợi, không tin được mình lại thua hai người phụ nữ.

Đội phó cứ cúi đầu không lên tiếng, song hai bàn tay nắm cứng ngắc đã bán đứng tâm tình anh ta.“Trần Hương, cậu nói nội gián là một trong số bọn họ?” Đi trên sân tập, rốt cuộc Lâm Phàm không nhịn được, hỏi Trần Hương đi bên cạnh.“Căn cứ tình hình chiến đấu hôm nay, khả năng là bọn họ không lớn lắm.

Tên nào cũng non, có điều cũng không loại trừ khả năng đối phương đánh bất ngờ.

Ha ha, vì cậu mà tở phá vỡ nguyên tắc bảo mật rồi đó.” Trần Hương thân mật siết vai Lâm Phàm “Yên tâm đi, tở...” Lâm Phàm đang chuẩn bị cam đoan sẽ không lộ bí mật, ai ngờ Trần Hương lại cười hi hi ngắt lời “Chọc cậu đó, chuyện này không lâu nữa cậu sẽ nhận được công văn.” Tuy cô cười cợt nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ nghiêm túc.Lâm Phàm không tự giác gật đầu, đang định lên tiếng lại bị Trần Hương choàng tay qua cổ kéo đi, miệng không ngừng ôn ào “Sáng sớm chờ cậu làm tở chẳng ăn gì, vừa rồi lại vận động hết nửa ngày với đám bạn nhỏ kia, đói chết bà rồi! Tui cậu có giấu đồ ăn không.”~~~~~“Anh nói xem, ngoài ăn ra anh còn biết làm gì hả?!” Tần Vịnh dựa lưng vào ghế nhìn Jèpi chòng chọc.

Mặc dù lúc này mặt hấn trở khác nhưng tất cả mọi người đều có thể nhận ra hấn đang tức giận nhờ sát khí không ngừng bốc ra từ người hấn, hơn nữa không hề nhẹ.Jèpi cúi gầm mặt, cung cung kính kính đứng đó, bụng nghĩ mình cũng quá oan đi, ai biết được ngài có sở thích đặc biệt như thế? Ai mà ngờ trong túi ngài có tới hai cái thế?“Nề mặt anh làm việc cho tôi bao nhiêu năm nay chưa mắc sai lầm nào, chuyện này cho qua.

Lần này nhiệm vụ đi ‘Khu Đất’ anh không cần trì hoãn nữa, ngày mai xuất phát đi.” Về mặt Tần Vịnh làm người ta đoán không ra hấn nghĩ gì, thật sự là không truy cứu hay là mượn cớ ‘Khu Đất’ gây khó dễ? Jèpi không dám chắc, cũng chỉ đành kiên trì nhận.“Vâng.”“Vậy anh đi chuẩn bị đi, gấp đội trưởng thì chào hỏi một tiếng giùm tôi.” Tần Vịnh cầm lấy một tập hồ sơ, ngoáy bút ký tên rồi đưa cho Jèpi.Jèpi cầm lấy, về mặt thường ngày lúc nào cũng cứng nhắc không có cảm xúc gì bây giờ hơi nhũn mày nhưng chỉ là trong thoáng chốc.

Mắt vẫn không nhìn ngang liếc dọc như cũ, đi ra khỏi phòng làm việc.Tần Vịnh uể oải dựa vào ghế, mười ngón tay bắt chéo, ánh mắt tối tăm nhìn chòng chọc bóng anh ta.~~~~~“Chị... chị.” Một đặc nhiệm hai tay dâng chén trà lên, mặt mũi tái xanh, khó khăn lắm mới phun ra được một chữ chị.“Ha ha, ngoan.” Trần Hương vênh vao cầm lấy chén trà đặt xuống bàn.

“Người tiếp theo.”Một đám đặc nhiệm đằng sau giống hệt người đầu tiên, đành phải có gan cược có gan thừa nhận, ngoan ngoãn hai tay kính trà.Đến đội phó, anh ta cảm tức siết chặt tách trà trong tay, chần chừ không quyết.“Các cậu đừng quên mời trà chị Lâm.” Trần Hương liếc mắt một vòng, không quên nhắc nhở.Lúc này điện thoại Lâm Phàm đổ hai tiếng chuông ngắn, cô đi đến gần kéo bàn làm việc lấy điện thoại ra, tiện thể buông một câu “Không cần, chỉ cần đội phó làm là được.” Thật ra cô là người đặc biệt bao che khuyết điểm, cảm thấy chuyện này là do đội phó khơi mào.

Trần Hương là chiến hữu tốt nhất của cô, anh ta lại dám lấy tên Trần Hương ra văn vè, làm cô khó xử, đương nhiên Lâm Phàm sẽ không nể mặt.“Các cậu thua thật à?” Phòng làm việc đông nghẹt người trong đội, những phòng khác nghe phong thanh cũng mò tới xem kịch vui.

Chỉ thấy nữ đặc nhiệm mới tới ngồi bên bàn, vắt chân chữ ngũ ngạo mạn nhìn đội phó.

Lâm Phàm đứng bên bàn làm việc cúi đầu xem điện thoại.“Chị Lâm, có thời gian rảnh chị dạy bọn em đi.” Cậu đặc nhiệm trốn trong góc chết là Ngô Nhất Hoàn thành khẩn nói với Lâm Phàm.

Cậu ta phục, thật sự phục sát đất nhưng không dám xin cái cô Trần Hương ngạo mạn, sợ bị sĩ nhục, đành phải năn nỉ người có vẻ dễ nói chuyện là Lâm Phàm.Có vài đặc nhiệm cùng ý tưởng, thấy Ngô Nhất Hoàn mở đầu lập tức đi theo xin dạy.Lâm Phàm hơi khó xử nhìn bọn họ, ngượng ngùng gãi đầu nói: “Không cần khách sáo như thế, tôi sẽ cố gắng chỉ mọi người vậy.” Mọi người hoan hô ầm ỹ, chỉ có vài người cá biệt là sắc mặt không vui, cảm thấy cô đang diễn trò, vừa rồi giết người thì khí thế hùng hực, giờ giả bộ khiêm tốn cái gì.“Trước tiên để đội phó các cậu dâng trà đã, khát chết chị đây rồi.” Trần Hương lên tiếng nhắc nhở, phớt lờ một dãy tách trà, ầm ỹ kêu khát.

Mặt đội phó tái mét, muốn đập ly luôn, nhưng nếu làm thế thì mặt mũi anh ta trong đội coi như mất hết, đành cắn răng đưa trà tới. Trần Hương không hài lòng hỏi “Sao không lên tiếng?” “Chị.” Đội phó gằm gừ trong họng, trán nổi gân xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Con Tin 1

“Sao tụ tập hết chỗ này vậy?” Khương Đào đi họp trở về thấy mọi người đều tập trung ở bộ phận mình, ngạc nhiên hỏi. Có người định lên tiếng giải thích, đột nhiên một đặc nhiệm xộc vào “Nhận được tin tức ra lệnh cho chúng ta lập tức đến kho hàng bến cảng ngay bây giờ, ở đó xảy ra vụ đấu súng chưa rõ.” Mọi người nghe xong hơi giật mình, Khương Đào bình tĩnh ra lệnh “Trừ tiểu đội một ở lại tổng bộ, những người khác vũ trang với tốc độ nhanh nhất, đến hiện trường.” “Rõ!” Mọi người đồng thanh đáp lời, di chuyển về phòng vũ khí rất có bài bản, tự trang bị vũ khí cho mình. Một toán người chuẩn bị với tốc độ kinh hồn, gọn gàng ngăn nắp, từng người một leo lên xe Jeep quân dụng. Lâm Phàm và Trần Hương nằm trong đội ngũ ra trận, lúc này đang ngồi trong xe, dáng ngồi thẳng tắp, mắt không nhìn ngang liếc dọc, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh băng. “Hiện tại kho hàng ở bến cảng diễn ra cuộc đấu súng của xã hội đen, chúng quanh còn không ít dân chúng vô tội chưa kịp sơ tán, sau khi đến nơi nhiệm vụ đầu tiên của các cậu là dân chúng.

Ngô Nhất Hoàn, Luru Triệt, hai người tìm vị trí đánh lén, chuẩn bị nổ súng lúc cần.

Nhất định phải giảm thương vong tới mức thấp nhất.” Tổ trưởng ngồi trên xe bọn họ nghe lệnh cấp trên qua bộ đàm xong, lạnh lùng ra lệnh. “Rõ!” Toàn bộ đặc nhiệm trên xe đáp ngắn gọn, rõ ràng, tiếp đó lại rơi vào yên lặng. “Chị Lâm, chị sửa lại súng à?” Một đặc nhiệm thấy thất lung Lâm Phàm mang hai khẩu súng lười lè, không nhìn được thốt lên. Lâm Phàm liếc cậu ta, không trả lời.

Đặc nhiệm kia hơi xấu hổ trề môi. “Cô ấy chỉ gắn thêm lưỡi lê, không tính là sửa.” Trần Hương lạnh lùng lên tiếng giải thích thay Lâm Phàm, trong lòng khinh bỉ, vũ khí cũng không rành mà làm đặc nhiệm. Mọi người đều im lặng, thời điểm căng thẳng quan trọng thế này, chẳng ai hơi đâu để ý mấy chuyện đó. Sau khi đến hiện trường, tình hình có vẻ còn gay go hơn tưởng tượng.

Hai kho hàng đã bốc cháy, thỉnh thoảng bên trong vọng ra tiếng súng. Tất cả đặc nhiệm, cảnh sát bao vây khu vực rộng mênh mông này, gần đó, xe cấp cứu và nhân viên y tế đã chờ sẵn.

Chính giữa khoảng đất trống có rất nhiều người dân vô tội quỳ mọp ở đó. “Thế nào rồi?” Khương Đào hỏi chỉ huy hiện trường để nắm bắt tình huống. “Toàn bộ đám côn đồ đó đều nấp trong hai kho hàng, dùng con tin ngăn chặn tầm bắn của chúng ta.

Hơn nữa bọn chúng bố trí các tay súng bắn tỉa bốn phía, một khi chúng ta tấn công chúng sẽ nã đạn vào con tin.” Chỉ huy hiện trường nhíu chặt mày trả lời, chuyện này quá hóc búa. Bên ngoài vùng cảnh giới, không ít người nhà các con tin đang sốt ruột chờ đợi, nhiều người không chịu nổi áp lực bắt đầu khóc lóc. “Sao những con tin này lại bị bắt?” Khương Đào cảm thấy sự việc khá đáng ngờ, xã hội đen độ súng sao lại có nhiều quân chúng tham dự như thế? “Con tin là nhân viên bốc xếp của một công ty ngoại thương, còn một số là công nhân bến cảng.

Đoán chừng bọn mafia sau khi thắng lợi không kịp rút lui, bị bao vây mới đưa ra hạ sách này.

Điều kiện của bọn chúng là ZF phải bỏ ra năm triệu để mua tính mạng con tin, còn phải để chúng rút lui an toàn.” “Đừng là không coi luật pháp ra gì!” Khương Đào hừ lạnh, liếc mắt ra hiệu cho tổ trưởng.

Anh ta gật đầu “Ngô Nhất Hoàn, Luru Triệt, hai người tìm chỗ bắn tỉa tốt nhất đi.” Trừ hai người họ, các điểm đánh lén khác đã ngồi không ít tay súng bắn tỉa chuyên nghiệp. Tình thế cứ căng co mãi.

Mùi gió biển ẩm thấp đặc trưng quét qua, sóng biển không ngừng vỗ vào bờ kè vỡ tung tạo ra vô số bọt nước trắng xóa.

Những tiếng động này kích thích tính cảnh giác của mỗi người lên thêm hai mươi phần trăm. Trần Hương quan sát bốn phía, nhanh nhẹn phân tích tình thế, can đảm đề nghị: “Hướng tây bắc hình như không có người canh chừng, tôi thay đồ cải trang thành dân chúng lên vào.” “Làm bừa! Cô gánh vác nổi mười mấy mạng người sao?” Khương Đào gằn giọng quát, cảm thấy nữ đặc nhiệm mới tới này đúng là đầu óc bị nhúng mỡ heo, tưởng mình là nữ siêu nhân cứu thế giới chắc? Người mới thì nên có phong thái của người mới, nghiêm chỉnh xếp hàng chờ lệnh. “Biện pháp của cô ấy có lẽ được đấy.” Chỉ đạo viên nghe Trần Hương đề nghị xong, suy nghĩ mấy giây, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm gương mặt thanh tú tươi tắn của cô gái trẻ trước mặt. “Tôi đi cùng cô ấy!” Lâm Phàm thấy vậy lập tức lên tiếng, đề một mình Trần Hương đi quá nguy hiểm. “Các cô xem chỗ này là cái gì! Nhà trẻ à?” Sắc mặt Khương Đào càng tối hơn, phớt lờ đề nghị của họ, tiếp tục thương lượng phương án giải cứu với những chỉ đạo viên khác. Những đặc nhiệm còn lại đều tiến hành phòng ngự tốt nhất giương súng lên, chuẩn bị một trận chiến đấu ác liệt bất cứ lúc nào.

Một số người có gien ham chiến từ trong xương, bắt đầu rục rịch muốn thử, cũng không ít người thối tim lo âu, không biết bản thân có thể bình an vô sự hay không. Trong lúc thần kinh mọi người căng như dây đàn thì, đột nhiên đám con tin hét lên. Một thành viên của mafia túm lấy một con tin chắn trước mặt, nghênh ngang đi tới khoảng đất trống “Tao không dư thời gian lãng nhăng với lũ cóm chúng mày, nhanh giao tiền cho bọn tao đi, bằng không đám con tin này không ai thấy được mặt trời sáng mai!” “Bỏ vũ khí xuống, các người đã bị bao vây không có khả năng trốn thoát.

Đầu hàng sẽ được xử nhẹ tội.” Một quan lớn nào đó cảm lo khuyên hàng. Ai ngờ đối phương hả hê cười “Ha ha, bọn tao đặt chân lên con đường này có ai tính sống lâu chứ.” Chỉ vào con tin đang quỳ giữa bãi đất trống và kho hàng, nói “Các người có trách thì trách lũ cớm ấy, mạng các người không đáng giá năm triệu.

Oan có đầu nợ có chủ, sau khi thành ma đừng quên là ai hại các người, ha ha ha.” Đối phương cười điên cuồng, đôi trắng thay đen khiến người ta tức phát điên. “Năm triệu các người đòi bây giờ đang chờ người đi lấy, tôi muốn các người thả vài con tin để chứng minh lời các người nói là thật.” Một chỉ huy sợ kích động bọn chúng gây nguy hiểm cho con tin, vội vàng lên tiếng kéo dài thời gian. “Tao không giống bọn mày.

Được! Thả vài đứa.” Mafia kéo con tin đi tới toán người đang quỳ, hung hăng đá vào hai thanh niên “Tụi mày mau cút.” Hai con tin được đại xá, nường theo cú đá của gã kia tranh nhau chạy tới trước, có lẽ quá hoảng sợ nên tay chân không được nhanh nhẹn, bước chân loạn choạng. “Chuẩn bị!” Khương Đào nghiêm túc ra lệnh bảo vệ hai con tin, đề phòng đối phương nã đạn từ đằng sau.

“Lách cách”, toàn bộ đặc nhiệm đồng loạt nâng súng trong tay lên nhắm bắn tên mafia.

Mày mà đối phương nói giữ lời, không xuống tay gây tội.

Hai con tin chạy về tới vòng an toàn liền được mấy cảnh sát bảo vệ đi tới chỗ cứu hộ để kiểm tra.

Người thân đứng ở ngoài này giờ lo thất tim, mặc kệ tất cả xông lên ôm chặt lấy người nhà mình, nhất thời khóc không thành tiếng, tiếng khóc của bọn họ khiến những người nhà có con tin chưa được giải thoát cũng sợ hãi khóc lóc nức nở. Gió biển dường như càng lúc càng mạnh, cuốn sóng hung tợn vỗ vào bờ, báo hiệu trận chiến này đã bước vào giai đoạn ác liệt. “Hai cô đi thay đồ đi.” Viên chỉ huy đồng ý với đề nghị của Trần Hương ban nãy, sau khi thảo luận với những người còn lại, đi tới trước mặt Trần Hương và Lâm Phạm trình trọng ra lệnh. “Rõ!” Hai người quyết đoán giơ tay chào. “Khoan.” Chỉ huy lên tiếng “Sau khi vào đó tình hình sẽ rất nguy hiểm, nhất định phải đảm bảo an toàn cho con tin, không được lơ đãng.

Mà an toàn của hai cô cũng sẽ bị uy hiếp rất lớn song tôi biết các cô là quân nhân, vì dân chúng không sợ những thứ này.

Cố lên!” Chỉ huy không nhận được cổ vũ cho hai nữ đặc nhiệm xinh xắn này, tình hình trong đó bên ngoài khó mà tưởng tượng được.

Vậy mà hai cô lại can đảm xung phong muốn xông vào đó. “Rõ!” Mặc thường phục mượn từ chỗ các nữ cảnh sát, hai người cúi đầu vội vội vàng vàng vòng qua đám người vây bên ngoài bước đi.

Lại một con sóng vỗ vào, vô số bọt nước trắng xóa tung tóe phá vỡ không khí nặng nề, liền đó vạt áo mọi người bị gió thổi tung lên. Mười phút sau, hai người đã tiến sát lối vào hướng tây bắc, liếc nhau một cái, tức tốc nhảy vọt vào các góc chết.

Sau một cú nhảy với độ khó cao, cả hai biết mình đã tiến vào tầm quan sát của các tay bắn tỉa đối phương, giả vờ vụng về khiếp đảm nấp sau mấy thùng đựng hàng. Đang cân nhắc làm sao để bị phát hiện, áp tải tới chỗ các con tin thì bọn họ đột nhiên phát hiện có một cô gái trẻ cũng nấp sau thùng đựng hàng đối diện.

Mái tóc đen mềm kết hợp với làn da trắng muốt, đôi mắt đẹp mê hồn lúc này ngập nước đầy sợ hãi, nhìn cứ như một con búp bê sứ tinh xảo dễ vỡ.

Chắc hẳn là người dân không kịp chạy thoát, cô gái yếu đuối xinh đẹp như thế này, lọt vào tay mafia thì hậu quả không thể hình dung được. Trần Hương làm động tác ra hiệu cho cô ta im lặng, ai ngờ cô ta nhìn thấy Trần Hương xong thì lấy tay che miệng run khan, tiếng nấc nghẹn ngào lọt ra ngoài qua kẽ tay.

Tuy thanh âm không lớn nhưng lập tức dẫn đến sự cảnh giác của tên canh gác gần đó, gã đi tới chỗ họ.

Trần Hương và Lâm Phạm vừa mừng vừa lo, mừng là có thể thuận lợi cải trang thành con tin, lo là cô búp bê sứ này cũng chạy không thoát. “Đi ra.” Tên canh gác lại không phát hiện ra cô gái kia, chìa thẳng súng vào bọn họ.

Thần kinh hai người căng cứng, chuẩn bị thừa dịp gã nổ súng trong nháy mắt là giết ngay, tay Lâm Phạm khẽ chạm vào dao găm giấu nơi đùi mình. “Hu hu hu...” Cô gái đối diện đã hoàn toàn suy sụp, khóc như thác đổ. Canh gác thấy vậy nghiêng đầu nói vào bộ đàm trên cổ “Cửa kho hàng số 4 phát hiện ba nhân vật khả nghi.” Chưa tới một lát, từ trong đi ra hai tên cầm súng.

Lâm Phạm và Trần Hương khiếp đảm ôm chặt lấy nhau, ánh mắt cầu khẩn nhìn mấy tên canh gác. “Đi.” Canh gác chìa súng vào đầu họ, ra lệnh. Cô gái yếu đuối kia bị một tên hung hăng tóm ra khỏi thùng hàng, đẩy tới trước.

Cô gái loạng choạng ngã nhào xuống trước mặt Trần Hương, lòng bàn tay trắng nõn chà trên đất rướm máu, sợ sệt không dám khóc, run rẩy thử đứng dậy. Trần Hương không nhận được thò tay kéo cô ta dậy, miệng không ngừng lầm bầm “Đừng giết chúng tôi...” “Không muốn chết thì ngoan ngoãn đi theo chúng tao, muốn chạy sẽ bị bắn thành tổ ong ngay.” Canh gác bực bội. Khoảnh khắc Trần Hương đỡ cô gái kia dậy, cô chợt biến sắc, kẻ đó lại khôi phục bộ dạng sợ sệt hoảng hốt, tiếp tục diễn cùng Lâm Phạm. Lâm Phạm này giờ vẫn tỉ mỉ quan sát tự nhiên nhìn ra biến hóa thoáng qua của Trần Hương, hơi lo lắng nhử mồi, lại khiến cho hành vi diễn trò của cô thêm chân thật. “Tóm ba à này từ cửa kho hàng số 4 à? Đừng để lũ cớm lần người vào.” Trùm mafia ngồi trong một gian tối mù rít xì gà, vẻ mặt hung tàn ác độc. “Há há, ba con điểm này nhìn gầy yếu hơn đám đàn bà của anh cả, lũ cớm phái bọn chúng vào cũng quá xiu rồi.” Một tên mặt mũi có thể tạm xưng là đẹp trai nhìn họ chòng chọc, thò ngón tay khêu cằm của cô gái xinh đẹp kia lên “Nhất là con này, sợ sập đái ra luôn rồi.

Con ranh, mày tên gì?” Cô gái giữa đầu, đôi mắt to ngấn nước đầy hoảng sợ, tuyệt vọng, cất giọng run run yếu ớt “Khang... Khang Nhu.” “Chú ba, thòi điểm mấy con này đi vào có hơi kỳ lạ, chú tốt bụng thả ra trước, trói ba đứa nó đặt lên trước đám con tin kia.” Tay trùm tàn nhẫn lên tiếng, nếu là người

cóm phái vào, vừa hay có thể chặn đạn cho gã.

Còn không phải, người đẹp ở đâu chả có? Đợi an toàn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.“Vâng.” Gã anh ba nghĩ kỹ thấy anh cả nói có lý, phẩy tay ra hiệu cho đàn em.

Lập tức mấy tên tóm lấy tay ba người bẻ ngoặt ra sau lưng, dùng dây thừng trói chặt lại thắt nút chết.Cảnh sát, đặc nhiệm, vũ trang, quan chức cấp cao, nhân viên cấp cứu, y bác sĩ, dân chúng, người nhà, cộng thêm một đám kí giả truyền thông tường thuật trực tiếp hiện trường bao vây lấy kho hàng tầng tầng lớp lớp.Thấy ba cô gái bị mafia chĩa súng áp tải đến giữa đám con tin, mọi người đều thót tim lần nữa.

Truyền thông liên tục dùng đủ loại máy ảnh cao cấp chụp ảnh từ xa, mặc dù có vòng vây cảnh sát cũng không ngăn cản được bọn họ nhiệt tình làm việc, chỉ muốn đăng tải tin tức đầu tiên.

Một số người nhà con tin chịu không nổi kích thích đã ngất đi.Sắc mặt Khương Đào âm trầm, buông ống nhòm trong tay xuống, “Là bọn Lâm Phàm, bị đẩy vào giữa đám con tin, mất đi năng lực chiến đấu.”“Chắc là chưa phát hiện, nếu không đám mafia kia chắc chắn sẽ thừa cơ nổi giận.” Vương Thụ, viên chỉ huy luống tuổi đồng ý với đề nghị của Trần Hương nhìn cục diện trước mắt, bắt đầu trầm tư.Lâm Phàm và Trần Hương quỳ ở hàng đầu đám con tin vẫn dựa sát vào nhau, cố gắng làm bộ run rẩy hoảng sợ, đầu óc xoay chuyển thật nhanh.Lâm Phàm hơi lo lắng nhìn cô gái yếu đuối kia, chỉ thấy cô ta quỳ ngoài cùng bên phải, đầu gục xuống, cả người không ngừng run lên nhưng Lâm Phàm lại có cảm giác lạ lùng, cô ta run không phải vì sợ, mà là... hưng phấn.Đột nhiên, Lâm Phàm liếc thấy khoe môi dưới của cô ta cong lên, thấp thoáng một nụ cười quý quai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Con Tin 2

Ngày hôm ấy, thời tiết cực kỳ âm u nặng nề, màn hình tinh thể lỏng ở các trung tâm thương mại không ngừng truyền hình sự kiện khủng bố tầm cỡ này.

Giọng nói người dẫn chương trình cao vút chói tai, đè ép tiếng ồn ào do người dân đứng chung quanh gây ra.

Rất nhiều người đứng lại ngẩng đầu nhìn màn hình, lo âu có, bắt đầu gọi điện thoại có, trầm ngâm có, phớt lờ không quan tâm cũng có.

Thậm chí một nhóm nhỏ mơ hồ mong đợi vụ việc càng lúc càng ác liệt hơn, xem cái này còn hay hơn phim nhiều.Lâm Lỗi ngược mắt lên vừa vịn nhìn thấy ba con tin mới bị đẩy ra hàng đầu, nhất thời hoảng hốt đến độ đồ trong tay rớt hết xuống đất.“Anh đang bày tỏ bất mãn vì phải đi mua sắm với tôi à?” Bác sĩ pháp y Dương liếc mắt nhìn thành tích shopping rơi trên đất, châm chọc.“Lâm... Lâm Phàm!” Lâm Lỗi chỉ vào màn hình, nói giọng khủng hoảng.

Tuy hình ảnh không rõ nhưng hắn liếc mắt một cái là nhận ra ngay.Cô Dương ngẩng đầu nhìn theo hướng tay hắn chỉ thì hình ảnh đã thay đổi.

Cô gái dẫn chương trình xinh đẹp ngồi trong phòng phát thanh nghiêm túc nói “Đây là tin tức truyền về từ hiện trường, hi vọng tất cả con tin đều được giải thoát.

Bây giờ chúng tôi tiếp tục...”Lâm Lỗi cố gắng trấn tĩnh lại, móc điện thoại ra gọi “Tần Vịnh! Mày mau mở ti vi lên!”Tần Vịnh đang ngồi trong phòng làm việc họp với một đám quản lý cấp cao, bực mình ngắt điện thoại, rảnh đầu mà chơi với mày.

Phải mau hoàn tất công việc còn đi đón Lâm Phàm tan sở nữa.Điện thoại cứ như bùa đòi mạng vang lên, Tần Vịnh liếc mắt một cái, quăng điện thoại cho Jepi nghe thế, thản nhiên tiếp tục cuộc họp.Trợ lý cầm lấy điện thoại lui ra sau mấy bước, khe khẽ nhận điện thoại thông báo chủ tịch đang bận, nhưng tổng giám đốc Lâm cứ kiên quyết đòi anh ta chuyển lời.

Jepi bắt lực lấy tay che ống nghe, nghiêng đầu tới kề tai chủ tịch thì thào.“Tổng giám đốc Lâm nói, Lâm Phàm bị mafia đầu sủng bắt làm con tin, đẩy lên hàng đầu tiên chuẩn bị bắn.”Jepi cho là bọn họ đang giỡn chơi, thế kỷ hai mươi mốt văn minh còn có cái này à?Tần Vịnh nghe xong hoảng hồn hoảng vía, giằng lấy điện thoại trong tay trợ lý “Mày nói cái gì?”“Tao XXXXXX, mày biết đường nghe điện thoại của ông rồi hả! Mau mở ti vi lên!! Truyền hình trực tiếp!”Lâm Lỗi tức xanh mặt, mình sốt ruột thông báo cho nó mà nó ghét mình như ruồi nặng.Tần Vịnh bị sét đánh giữa trời quang làm cho hồn xiêu phách lạc, không còn hơi sức đâu mà để ý việc Lâm Lỗi mắng hắn, còn xưng là ông mày nữa.Mọi người thấy sắc mặt chủ tịch âm u dọa người, không hện mà cũng dừng việc trong tay, quản lý đang nói đỉnh đặc có phần thấp thòm lo âu, mình nói không đúng chỗ nào chọc chủ tịch bốc hỏa lớn vậy?Màn hình lớn trong phòng làm việc đột nhiên xuất hiện tường thuật trực tiếp hiện trường.

Do đại hội giữa năm và tiết mục giải trí, tất cả mọi người trong công ty không ai chú ý đến tình hình mới nhất bên ngoài, người ở các bộ phận nhỏ từ các kênh bà tám thì biết nhưng không lọt đến tầng này.

Vì thế lúc thật sự nhìn thấy đặc nhiệm vũ trang chỉnh tề dầy đặc trên màn hình, dân chúng mặt mày khóc lóc cùng với kho hàng khói lửa mịt mù thì mọi người đều cảm thấy chấn động.“Các khán giả, hiện giờ đằng sau lưng tôi là hiện trường vụ việc, trong tay kẻ cướp có rất nhiều vũ khí.

Con tin bị đẩy ra chính giữa... rốt cuộc...” Ông kính máy quay ở hiện trường đột nhiên bị một bàn tay to che lại, giọng nói có phần nóng của một nhân viên bảo vệ truyền qua màn hình “Không được chụp nữa! Chỗ này rất nguy hiểm!” “Đồng chí này, xin hỏi ZF tính làm thế nào đối với yêu cầu năm triệu tiền mặt của bọn chúng? Thật sự giao cho chúng sao...” Ngay lúc cô dẫn chương trình thao thao bất tuyệt, từ một cái kho bốc cháy nào đó đột nhiên vọng tới tiếng nổ ầm vang. Nhân viên an ninh bắt đầu đẩy đám đông và truyền thông không chút khách sáo, chỉ mong bọn họ đừng gây loạn thêm “Các người có thể phải bao nhiêu người ngăn cản chúng tôi thế này, vì sao không phải người đi vào cứu con gái tôi!!!” Một bà cụ rốt cuộc suy sụp, gào lên.

Tiếng gào thét này nói hộ không ít ý nghĩ của người nhà đang sốt ruột, mọi người ồ ạt lớn tiếng chất vấn.

Tình cảnh hết sức hỗn loạn. Màn hình lại quay lại phòng ghi hình.

Lúc tiếng nổ đình tai truyền tới, Tần Vịnh đập bàn đứng dậy, ngón tay siết điện thoại trắng bệch. “Chuẩn bị xe, tới hiện trường.” Về mặt hân âm u, giọng lạnh như hầm băng ngàn năm.~~~~~Không khí phảng phất mùi lưu huỳnh lẫn với gió biển khiến người ta ngộp thở.

Chân chính khiến họ thất vọng cùng cực là tình thế căng thẳng trước mắt.

Tất cả mọi người đều biết tình cảnh hôm nay, muốn tất cả con tin không hao tổn cọng tóc nào là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Cho dù đặc nhiệm có bản lĩnh phi thường cũng không bảo đảm tất cả con tin an toàn thoát nạn.

Bởi vì đám người bên trong đó đã mất hết nhân tính, ác ma tàn nhẫn khát máu. “Mẹ nó, lũ cớm chúng mày kéo dài thời gian hả! Còn không mang tiền tới ông đây tiền một đũa trước!” Tên mafia đứng chính giữa khu đất chịu trách nhiệm đàm phán đã sắp mất hết kiên nhẫn, hung tợn đá một con tin đang quỳ bên cạnh, lúc con tin đó run lẩy bẩy ngọ nguậy muốn đứng dậy thì, gã mafia giờ khẩu súng đời 945 trong tay lên, không do dự bóp cò. “Đoàng!” Tay phải con tin nháy mắt xuất hiện một cái lỗ lớn, phát ra một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, những người quỳ chung quanh càng thêm run rẩy sợ hãi.

Không ít người bắt đầu khóc, một số ừ ừ tuyệt vọng.

Bóng dáng thần chết bắt đầu bao trùm lấy khu cảng này. “Dừng tay! Nhân viên rút tiền đang trên đường tới đây, các người thả con tin bị thương ra đi!” Nhân viên đàm phán dè dặt, lo lắng chọc giận đối phương làm con tin thương vong nhiều hơn. “Trần Hương, cô gái kia có gì đó bất thường.” Thừa dịp mọi người lao nhao, Lâm Phàm vừa thì thầm với Trần Hương vừa nhanh nhẹn luồn con dao đã giấu trong tay trước đó, cắt mỗi nối dây thừng. “Lúc tớ đỡ cô ta phát hiện, tay cô ta có vết chai do súng.” Trần Hương cũng cúi đầu chuyên tâm làm cùng động tác, không quên chọc ghẹo “Lần này lành ít dữ nhiều, nói không chừng chúng ta toi đời ở đây.

Cậu có đặc biệt lưu luyến gì không?” Là cô đề nghị cải trang thành con tin, đã lường trước cục diện tệ nhất là bị tổng đến chỗ này.

Chỉ là không ngờ bọn họ thậm chí không có cơ hội đấu với tay trùm, đối phương đề phòng quá sâu.

May mà vừa rồi ở trong đó cô đã quan sát mấy vị trí có bắn tia, lát nữa nếu xảy ra đấu súng cô có thể giải quyết vài tên trong thời gian ngắn nhất, tăng cơ hội sống cho con tin. Lâm Phàm nghe xong hơi ngần ra, đặc biệt lưu luyến ư? Vì sao trong óc lại thoáng hiện lên gương mặt đẹp trai tự kỷ đáng ăn đòn của Tần Vịnh? Cô không nhớ, nếu cô không còn, buổi tối Tần Vịnh sợ ma phải làm sao đây? Có lẽ hẳn sẽ tìm một người thay cô ngay tức khắc.

Đúng thế, trên đời này thêm một người như cô không nhiều, bớt đi cô, cũng không thiếu. “Không có.” Lâm Phàm đáp khẽ, đột nhiên tay thõng ra, dây thừng đã bị cắt đứt, cô tiếp tục nắm dây làm bộ bị trói.~~~~~ “Thả cô gái của tôi ra, tiền sẽ lập tức chuyển vào tài khoản của anh ở nước ngoài.” Tần Vịnh chạy tới hiện trường, nheo mắt tìm tòi trong đám con tin quỳ ở giữa, khoảng cách rất xa nhưng hẳn biết, người thứ năm bên tay phải là Lâm Phàm.

Tức thì lòng đau như cắt, cướp lấy loa từ tay chỉ huy bắt đầu giao dịch. “Hừ, quan trọng là, mày có bảo đảm chúng tao sẽ rút lui an toàn không?” Tên mafia cũng không bắt bài, tiền chỉ là điều kiện phụ, quan trọng là bọn chúng có thể rút lui êm đẹp, nếu không tiền lấy tới chỉ sợ không có mạng cầm. “Có thể!” Tần Vịnh trầm giọng. Đột nhiên vài chỉ huy vây lấy Tần Vịnh nghiêm khắc lên án “Anh Tần, đừng phá hỏng cục diện.

Ở đây tới mấy chục mạng người, bọn chúng có khả năng cầm tiền phá vỡ hiệp ước bất cứ lúc nào.” E ngại thế lực sau lưng Tần Vịnh nên bọn họ cũng không dám trực tiếp can bước hẳn.

“Câm miệng, mấy người kéo dài thời gian để nghĩ ra biện pháp ven cả đôi đường? Nằm mơ! Ông chỉ cần Lâm Phàm không sao!” Từng câu từng chữ dứt khoát tuôn ra từ đôi môi mỏng của Tần Vịnh. “Lâm Phàm? Lâm Phàm tự nguyện làm con tin, anh làm thế này chẳng phải khiến cô ấy uống công?” Khương Đào càng nhìn Tần Vịnh càng ghét, Lâm Phàm kia là đàn bà của hắn? Tần Vịnh nghe nói Lâm Phàm tự nguyện đi làm con tin, trán nổi gân xanh, loa trong tay hắn bị siết kêu răng rắc. “Anh Tần?” Trùm mafia ngồi trong gian nhà kho nghe nói có người đồng ý trả năm triệu để cứu đàn bà của mình, tò mò đi tới cửa sổ dùng ống nhòm quan sát, gã bất ngờ khi phát hiện đối phương là lãnh đạo công ty làm ăn với băng của chúng. Đáng tiếc chúng đã thoát ly khỏi băng, nên căn bản không sợ. Song gã biết, vị chủ tịch Tần này có khả năng khiến bọn chúng an toàn rút lui.

Vì thế dặn dò mấy tên đàn em chuẩn bị chu đáo công việc xong, nhân nhả đi bộ ra khỏi kho hàng, đến đằng sau đám con tin cứ như đang dạo trong hoa viên nhà mình, nhìn chằm chằm Tần Vịnh đầy hứng thú. “Anh Tần, xin hỏi người phụ nữ của anh là ai thế? Anh chịu tổn năm triệu tự nhiên tôi sẽ trả cô ta cho anh.” Tần Vịnh ra sức đẩy mấy tay đặc nhiệm chắn trước mặt, khí thế hùng hồn như thiên thần tiến vào tầm bắn, đứng trước mặt Lâm Phàm đau lòng kéo cô dậy ôm vào ngực, mặt mày tối tăm trả lời gã “Nói đi, anh có điều kiện gì?” “Điều kiện? Đơn giản thôi, tiền chuyển vào tài khoản nước ngoài của tôi.

Theo tôi biết anh Tần có một chiếc trực thăng MI24, vừa hay có thể cho bọn tôi mượn chạy đi, thế nào?” “Không vấn đề, nhưng thả cô ấy trước đã.” Từ sau khi Tần Vịnh xuất hiện, lòng Lâm Phàm dâng lên cảm giác quay cuồng dữ dội khiến cô muốn nghẹt thở.

Cô nói không nên lời đó là cảm giác gì, chỉ là cô có cảm giác như có một cây kim đâm nhẹ nhẹ từ đầu cô, lan dần ra khắp tay chân, mà tim, đau nhói. Lý trí còn sót lại khiến lúc Tần Vịnh ôm cô vào lồng ngực rộng ấm thì cô vẫn cố níu chặt lấy dây thừng trên mu bàn tay, vùi đầu vào ngực Tần Vịnh, không ngừng run rẩy.

Lần này không phải giả vờ, mà là bản thân không chịu nổi cảm giác đau đớn dữ dội trong lòng. Rất nhiều năm sau, Tần Vịnh nói với cô, cảm giác đau đớn đó là yêu. “Anh Tần thật biết nói chơi, thả cô ta? Sao tôi dám chắc anh sẽ cho tôi mượn trực thăng được?” Đối phương lạnh lùng nhạo báng: “Vậy anh thả những con tin này đi, tôi và cô ấy ở lại.” Tần Vịnh cảm giác trước ngực ẩm ướt âm ẩm, không nhận được ôm chặt Lâm Phàm, cúi đầu thì thầm bên tai cô “Em đã muốn vào địa ngục cứu chúng sinh như thế, vậy anh đi cùng em.” Nước mắt Lâm Phàm tuôn như suối, vùi đầu trong ngực hân hận nghẹn ngào nấc khê.

Âm thanh yếu ớt đó đâm vào tim hân khiến hân không hồi hận vì đã quyết định như thế. “Ha ha, anh Tần rất khí phách nhưng muốn thả hết tất cả họ bây giờ thì không được.

Đề bày tỏ thành ý của tôi, con tin trong kho tôi thả hết.

Anh và người đẹp của anh cùng tôi vào kho chờ trực thăng thôi.

Đợi đến nơi an toàn tự nhiên tôi sẽ thả họ.” Trùm mafia không khỏi cảm thấy đầu óc Tần Vịnh đúng là... ngu đần.

Vì một ả đàn bà mà chui đầu vào họng súng. “Phàm...” Trần Hương thừa cơ làm bộ hoảng sợ, không muốn tách ra, bắt đầu nức nở.

Lâm Phàm ở trong lòng Tần Vịnh chần chừ một chút, mắt ngân ngấn nước nói với cô “Cậu đi mau.” “Ha ha, xem ra là bạn nhỉ? Vậy không cần khách sáo, cùng nhau vào đi.” Đối phương cười giả lả, liếc búp bê sứ cùng bị bắt chung lúc này, nói tiếp “Người đẹp, cô cũng đi chung.” “Không... không cần, tôi không biết họ...” Người đẹp bị tay đàn em tóm lên, khóc lóc vùng vẫy, dây thừng cột trên mu bàn tay không biết là vô tình hay cố ý xẹt qua dao găm của tên hộ vệ, thuận thế cắt đứt.

Nhìn cô ta như phát điên muốn trốn ra khỏi nhà ngục này nhưng bị tên hộ vệ to con túm lên, dẫn bọn Tần Vịnh đi vào kho hàng.

Không có người chú ý trong khi cô ta giả vờ đã gờ tay trong không trung làm một dấu hiệu đơn giản kỳ lạ nhanh như chớp. “Chú ý, chuẩn bị!” Khương Đào vừa thấy đối phương có hành động, lập tức hạ lệnh cho cấp dưới chuẩn bị.

Tất cả đặc nhiệm ngắm chuẩn mục tiêu, sẵn sàng hành động, dây thần kinh căng tới mức tối đa.

Lại thấy bọn Lâm Phàm bị giải vào kho, tiếp đó từ bên trong rất nhiều con tin ủa ra.

Hàng đặc nhiệm phía trước lập tức gờ khiên xông lên tiếp ứng, bảo vệ con tin đến nơi an toàn.

Từ phía khu vực người nhà vang lên tiếng gào khóc, kêu gọi người mình lo lắng.

Mà số con tin quý ở giữa khoảnh đất thì tâm như tro tàn, con tin trúng đạn nơi tay nằm lạng lã giữa vũng máu, tuyệt vọng thờ dốc không tiếng động, giống như một con cá mắc cạn.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Con Tin 3

Tình huống trong phòng còn khiến người ta bất an hơn bên ngoài.

Một hàng tay súng đứng ở lan can lầu 2 của kho hàng, ngắm bắn bốn con tin.

Mục tiêu của loạt súng bắn tỉa ở cửa sổ là số con tin ở chính giữa.

Nóc kho hàng nào cũng có bảo vệ đi tuần bốn phía, có thể thấy ý thức phòng bị của đối phương nặng cỡ nào. Mặt đất đầy xác chết, nhìn tình huống thì có lẽ là băng mafia thất bại trong cuộc độ súng lúc này.

Không khí nồng nặc mùi máu tanh, xộc hết vào mũi mọi người. Tần Vịnh cầm con dao trên bàn cắt dây trói tay Lâm Phàm, ôm lấy cô thần nhiên ngồi xuống trước mặt tay trùm, đã diễn trò thì phải diễn cho giống một chút. Lâm Phàm ngoan ngoãn ngồi trên đùi hân, vùi đầu vào hõm vai hân, ôm chặt cứng, hoàn toàn xây dựng tâm trạng sợ hãi khủng hoảng Trần Hương cũng được cời trói, ngồi xồm co ro trong một góc, ánh mắt nhạy bén quan sát bố trí của các họng súng bắn tỉa chung quanh, kế hoạch là một lát phải bắt tên trùm trước hay là giết bọn bắn tỉa ở cửa sổ trước. “Anh Tần, còn cần bao lâu

nữa?” Trùm mafia có phần sốt ruột. “Ít nhất phải nửa tiếng nữa trực thăng mới tới được.” Tần Vịnh ti trấn lên đỉnh đầu Lâm Phàm, khiến người ta không nhìn ra biểu cảm trên mặt hắn lúc này. “Sao lâu thế?” Gã đẹp trai được gọi là anh ba hoài nghi nhìn hắn chòng chọc. “Nó là trực thăng, không phải tên lửa.” Tần Vịnh nhìn nhìn người đẹp rừ đầu tuyệt vọng trong góc, ánh mắt sâu xa khó dò. “Hừ! Đừng có mồm loa mép giải với ông.

Mày mà dám dờ dờ, đừng mong toàn thây.” Tên anh ba kích động đập bàn. Tần Vịnh chẳng buồn nhúc nhích, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng Lâm Phàm như đang vỗ về cho cô bớt sợ. Tay trùm thấy vậy đan hai tay, chống cằm pha trò “Anh Tần không cần đề ý, tính chú ba xấu vậy đó.

Bây giờ chúng ta nói chuyện tiền nong, năm triệu... đô la.” Tay trùm được voi đòi tiên.

Vốn dĩ yêu cầu ZF đưa tiền chỉ để giảm nhuệ khí của đối phương, điều kiện chân chính là an toàn rút lui, đương nhiên cảm thêm được tiền cũng không tệ, bây giờ con cá lớn chui vào, tội gì bỏ qua? “Hê, mày không sợ không còn mạng cảm tiền sao?” Nói chuyện không phải Tần Vịnh mà là người đẹp yếu đuối kia.

Chỉ thấy cô ta uyển chuyển ngược mặt lên một cách yếu điệu, sóng mắt long lanh, từ đôi môi đẹp đẽ kia nhả ra những từ ngữ gây sự trắng trợn. “Con điểm này mày nói gì?” Trừ mấy con tin biết chuyện ra, toàn bộ người của đối phương đều sững sốt, à sợ quá hóa điên rồi à? Nhưng trùm mafia trông thấy mắt cô ta thoáng hiện sát khí liền nảy sinh nguy cơ mãnh liệt, à này quả nhiên có vấn đề. “Mẹ nó, lừa bọn ông?” Tên trùm móc súng nhắm vào cô ta, bọn chúng giật mình lập tức đồng loạt giương súng toàn bộ chĩa về phía bọn họ. “Ha ha, dễ kích động như vậy, đùa không vui đâu ~” Cô gái cười tươi như hoa, giọng điệu nũng nịu có chút tiếu ngạo. Lâm Phàm phát hiện tay cô ta hơi động, nhanh như chớp ôm Tần Vịnh lăn xuống bậc thềm.

Trên tay người đẹp không biết xuất hiện hai khẩu súng lục từ bao giờ, nhả đạn khỏi cần nhắm Trần Hương thấy thế, rút khẩu súng lục bán tự động trong tay áo ra, nhún chân nhảy lên đằng sau thùng đựng hàng, không ngừng nã đạn vào những tên bắn tỉa ở các ô cửa sổ. Lâm Phàm chắn trước mặt Tần Vịnh, cũng móc hai khẩu súng lục kèm lưỡi lê trong tay áo ra, liên tục nã đạn vào các tay bắn tỉa, cản trở bọn chúng bắn con tin.

Đối phương cũng bắt đầu phản kích trong thời gian rất ngắn, tên trùm và tên anh ba tức tốc trốn sau bụi sắt.

Bảo vệ cầm súng trên lầu 2 không tấn công được Lâm Phàm và Tần Vịnh trốn dưới bậc thang nên không ngừng tấn công Trần Hương và người đẹp, còn phải tránh bắn trúng đồng bọn. Nhất thời khói súng mịt mù, vôi vữa trên vách tường bị đạn bắn trúng rớt là tả, vách tường lung lổ chỗ, phát ra tiếng bụp bụp nặng nề cùng với tiếng coong coong do đạn bắn trúng cửa thép. Từ ngoài nhìn vào, kho hàng giống như một cái máy nổ bập, từ bên trong phát ra tiếng nổ đùng đoàng.

Bảo vệ trên nóc kho phát hiện tình huống bất thường, giờ AK47 lên nhắm đám con tin chuẩn bị tảo phan, bọn chúng chỉ kịp nhả ra một viên đạn đã bị các đặc nhiệm bắn tỉa ở các góc nhắm chuẩn một phát toi mạng. “Trúng mục tiêu, còn dấu hiệu sống.” Ngô Nhất Hoành nằm sấp trên đất báo cáo “Đầu mục tiêu.” Chỉ huy kế bên ra lệnh. Lại một tiếng súng đéctai vang vọng trong không trung, đối phương hoàn toàn bất động. Nhưng vì trước đó bọn chúng đã bắn phá, không ít người bị thương, tiếng súng liên tiếp cùng với tiếng la hét làm thần kinh người ta cơ hồ đứt đoạn.

Đặc nhiệm mang theo khiên đều xông lên bảo vệ con tin đã túa ra chạy tán loạn, một số đặc nhiệm liều chết giờ khiên chống đạn lên chắn trước những người bị thương. Lúc mọi người chuẩn bị đón nhận cơn mưa đạn kinh hoàng từ trong kho hàng phát ra lại kinh ngạc phát hiện, các cửa sổ kho hàng toàn là vết máu và vỏ đạn, không ai biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, nhưng hình như bọn họ... an toàn rồi. Trong phòng mịt mù, nồng nặc mùi vôi vữa bụi bặm, lưu huỳnh khiến người ta không nhìn rõ chung quanh.

Người đẹp kia giống như la sát, hai tay cầm hai khẩu Glock17, tốc độ bóp cò nhanh không thể tả, dường như đã đạt tới cảnh giới không người.

Âm thanh này làm Lâm Phàm nghĩ tới lúc nhỏ, hàng xóm đốt pháo đầu năm, tiếng nổ không ngừng lấy một chút. Cô ta mỉm cười đầy hường thụ, nã súng một cách phấn khích.

Hai cánh tay thon dài không ngừng dang ra hoặc đan chéo vào nhau.

Phối hợp với tiếng súng, vỏ đạn không ngớt rơi lanh canh trên đất, mà cô ta tránh được hết mọi phát súng của đối phương.

Không, nên nói là, khoảnh khắc đối phương nhắm chuẩn cô ta, chuẩn bị bắn trúng thì cô ta đã đi trước một bước, tiền gã đó về tây phương. Cô đang xem đến khúc hứng thú nhất thì một thứ này lên, nằm trên mặt đất, theo lực đẩy của súng bắn không ngừng lăn về phía sau.

Tần Vịnh chớp lấy Lâm Phàm ngã người ra sau.

Đùng một tiếng, chung quanh nổ tung.

Thì ra là tên anh ba quăng một trái lựu đạn 67, đáng sợ không phải là phạm vi phát nổ mà là dư lực của nó.

Cho dù Tần Vịnh đã ôm Lâm Phàm lăn ra sau thùng hàng thì vẫn có không ít mảnh vỡ xé rách không khí găm vào lưng hắn. Lâm Phàm tròn tròn mắt, luống cuống nhìn Tần Vịnh đè trên người mình, che chở cho cô, hai tay run rẩy bọc lấy má hắn “Kojiro? Kojiro?” “Không sao, anh không nỡ để một mình em sống trên đời đâu.” Tần Vịnh mở mắt cười nói, chớp mũi hai người đụng vào nhau, vài sợi tóc đen chọc lên trán Lâm Phàm. Lâm Phàm ngo ngắc nhìn hắn, đột nhiên nghẹn ngào cảm lên dán môi mình vào đôi môi mỏng gọi cảm của Tần Vịnh.

Đáng tiếc chỉ chạm vào vài giây, Lâm Phàm đã nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cảnh giác nhìn chằm chằm chung quanh. Từ đầu chí cuối, tiếng súng không hề ngừng.

Lúc này đối phương chỉ còn lại mỗi anh cả và anh ba nấp sau bụi sắt.

Vai và đùi Trần Hương cũng bị trúng đạn, may mà không đụng vào động mạch. Lâm Phàm cũng chỉ bị bóc một mảng da, nếu lúc đó Tần Vĩ không kịp thời che cho cô, e là bây giờ cô đã đi gặp bà ngoại rồi. Người đẹp chạy mấy bước, tung người nhảy lên bụi sắt, lấy tốc độ như gió lốc giờ súng bắn vào tay phải đang cầm súng của tên anh ba.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết của gã, người đẹp thích thú cất súng trong tay trái, rút một con dao găm ra không ngừng sượt qua gân tay gân chân, động mạch của anh ba, say sưa như đang điêu khắc một tác phẩm nghệ thuật.

Tốc độ cực nhanh, mấy giây sau vết thương mới trào máu, một tay cầm súng khác không ngừng đánh bật bàn tay cầm súng của tên trùm, đùa bốn chĩa họng súng vào giữa hai chân mày gã. “Thuật đấu súng mạnh thật...” Trần Hương sững sờ lâm bầm, che vết thương cố sức đi tới bên cạnh Lâm Phàm hỏi “Anh ta thế nào rồi?” Tần Vĩ nằm sấp trên đất muốn đòi hôn thêm cái nữa, ỉu xiu sờ trán không nói, mấy bà cô giả vờ yếu đuối này, người nào người nấy đều không giống người. Lâm Phàm đau lòng quỳ xôm bên cạnh, không dám chạm vào hắn, sợ vết thương nặng thêm.

Cô đâu có biết, Tần Vĩ hành động kịp thời, lại có mấy thùng hàng kiên cố che chắn nên vết thương trên lưng hắn nhìn thì máu me kinh hồn, thực chất chỉ tróc da mà thôi.

Cái này gọi là lo quá hóa hoảng. Tần Vĩ chậm chạp đứng dậy, không quên ôm Lâm Phàm thuận tiện dựa vào người cô.

Vừa rồi Lâm Phàm chủ động hôn hắn, kiếp nô tài của hắn có thể trở mình thành địa chủ được rồi. “Cô gái này mạnh quá, không biết cô ta sẽ làm gì với chúng ta.” Lâm Phàm hơi lo lắng, nếu cô đấu với cô ta, cơ hội thắng không có lấy một phần trăm. “Yên tâm, cô ta sẽ không làm gì chúng ta.” Tần Vĩ tự tin trả lời, thấy hai người nhìn mình không hiểu, hắn nhướn mày giải thích “Chiếc trực thăng MI24 của anh mua từ chỗ cô ta, và lại còn có mấy giao dịch chưa hoàn thành, sao cô ta để anh chết được?” Lâm Phàm ngộ ra “Anh đã nhận ra từ đầu rồi?” “Ừ, năng lực của cô ta đối phó mấy tên này chắc là không vấn đề gì.

Bằng không sao anh để em mạo hiểm chui vào được?” Tần Vĩ kiêu ngạo đáp. “Anh buồn lậu vũ khí?” Trần Hương sắc bén chỉ ra điểm máu chót, Tần Vĩ hơi xấu hổ ho khê, không trả lời câu hỏi của cô. “Không phải lúc này mày hỏi tao là ai sao? Bây giờ mày sắp chết rồi, để tao nói cho mày vậy.” Người đẹp say mê nhìn máu phun ra từ các động mạch của tên anh ba, ngồi sụp xuống bên cạnh gã, yếu điệu thò đầu vô khoảng trống giữa vành tai hai tên, cảm nhích lên một cách hoàn mỹ, bờ môi đỏ thắm khê hé, thông thả nhả ra hai chữ.

Tiếng nhỏ tới mức chỉ có hai kẻ quỳ sau bụi mới nghe được. Chỉ thấy hai người kinh hoàng trợn trừng mắt, toàn thân run lấy bầy.

Người đẹp cười khê, nuối tiếc đứng dậy “Đáng tiếc không có thời gian chơi với chúng mày, hôm nay tao vui lắm đấy.” Khẽ híp mắt hưởng thụ, lấy cò súng. Hai tên mafia ngã xuống đất chết không nhắm mắt, tròng mắt rã rời nhìn nóc nhà kho trùng trùng. “Tiểu thư, vừa rồi cô nói tôi buồn lậu vũ khí, tôi giận lắm nhé.

Người ta buồn bán đàng hoàng đấy.” Người đẹp che miệng mỉm cười, sóng mắt đóng đưa quyền rũ nói không nên lời. Ai ngờ cô ta đang nói nói cười cười lại nhấc tay cầm súng lên, chĩa vào Trần Hương, mỉm cười dịu dàng “Thời gian thực sự không đủ, cô cũng cùng chết đi.” Nếu cô ra tay, việc làm ăn của chúng ta lập tức chấm dứt.” Tần Vĩ lạnh lùng lên tiếng, nói thật giờ phút này hắn vẫn không đoán được chính xác lối suy nghĩ của người đàn bà này.

Lâm Phàm căng thẳng siết khẩu súng trong tay, biết nếu cô ta thật sự ra tay, e là bọn họ lành ít dữ nhiều. “Ồ ~? Sao có thể như vậy ~” Người đẹp bắt mắt chu đôi môi đỏ mê người nũng nịu song súng trong tay vẫn buông xuống.

“Được rồi, anh Tần anh thiếu nợ tôi một lần nha.” Nói xong nháy mắt giấu súng đi, khiến Lâm Phàm không khỏi âm thầm than thở, thuật đấu súng của cô ta rất giỏi mà thuật giấu súng cũng hạng nhất. “Ha ha, lát nữa chắc đặc nhiệm sẽ xông vào.

Có phải cô không tiện ở lại không?” Tần Vĩ mỉm cười nhắc nhở, lòng thì đỏ mồ hôi lạnh, may mà cô ta còn bán khoản, không có làm việc tùy hứng. “Tôi cùng mọi người đi ra.” Người đẹp vuốt lại mái tóc đen rối bời, quay đầu cười tươi tấn tới với bọn họ. Trần Hương đứng sau cùng, mặt tối sầm, đột nhiên mở miệng “Cô là Hera.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Trận đấu súng chấn động cả nước đã diễn ra một tuần.

Bọn Tần Vĩ sau khi bị thẩm vấn hết sức chặt chẽ hết lần này đến lần khác, rốt cuộc cũng được tự do hoàn toàn. “Không có anh, đám con tin đâu chỉ một chết, tám bị thương chứ? Giờ còn dám nghi ngờ anh là đồng bọn, muốn điều tra anh, thật là làm lòng người ta băng giá mà.” Tần Vĩ bày ra bộ dạng Tây Thi nhăn mặt, định tranh thủ sự đồng tình của Lâm Phàm.

Cứ tưởng trải qua việc Lâm Phàm chủ động hôn hắn lần trước, thân phận nô tài của hắn có thể lật mình thành địa chủ rồi, cho dù không được làm địa chủ thì làm anh nông dân bình thường cũng được đi, ai dè mọi chuyện vẫn y như cũ, cô vẫn không tiến thêm một bước nào. “Đó là trình tự bình thường,

cần phải điều tra mấy con cá loto lười.

Hơn nữa chúng ta có thể ra khỏi đó, hiếm khi cũng không nhỏ.” Lâm Phàm cẩn thận khử trùng vết thương sau lưng cho hắn. “Hừ, anh mà là đồng đảng với cái loại ấy á?” Tần Vịnh tức tối, lại nói “Sao bọn họ không mời Hera về kiểm tra luôn đi?” Lâm Phàm lườm hắn “Cô ta vừa tới gần đám đông liền biến mất tăm, không ai phát hiện ra.” Giúp hắn mặc áo vào, Lâm Phàm cầm trái cây trên bàn lên chuẩn bị đi qua phòng bệnh kế bên thăm Trần Hương.

Vừa đứng dậy thì cánh tay đã bị Tần Vịnh giữ chặt.

Cô ngạc nhiên nhủ mày quay đầu nhìn hắn. “Em đi đâu? Lại đi thăm cái cô Trần Hương đó hả?” Tần Vịnh ghen tức hỏi, ngày nào Lâm Phàm cũng mất quá nửa thời gian cho cái bà cô đánh đá kia, làm hắn bức mình. “Ừ.” “Anh còn dễ nhìn hơn cô ta nhiều, em nhìn anh là đủ rồi.” Xưa giờ hắn chưa biết cái chữ mặt mũi viết ra sao, cổ sống cổ chết núm tay cô, nói cái gì mà hôm nay muốn cô ở lại bàn bạc chuyện liên quan đến đại sự đời người của bọn họ. Lâm Phàm hơi cau mày gạt tay hắn ra “Nhà Trần Hương còn chưa biết cô ấy bị thương, một mình cô ấy ở bệnh viện rất tội nghiệp.” “Anh cũng tội nghiệp nè, Lâm Phàm vợ anh chẳng quan tâm anh chút nào.” Tần Vịnh bắt đầu biến thân thành Tần vô lại, cần quấy thiếu điều lăn lộn khóc la om sòm.

Lâm Phàm vừa thẹn vừa giận trừng hắn “Ai là vợ anh!” “Ừ? Anh nói này, đồng chí giải phóng quân, sao em có thể trở mặt không nhận người chứ! Em đề anh ra hôn rồi còn không phải vợ anh à?” Tần Vịnh hùng hồn chất vấn, khí thế cứ như hận không thể tự lập cho mình một tấm bài trình tiết không bằng. “Bất chấp lý lẽ!” Lâm Phàm thẳng thừng hất đầu đi, quãng Tần vô lại kiểm Kojiro mặt mày đáng thương đằng sau, đau thương nhìn gáy cô dưới góc nghiêng 45 độ. Trần Hương nằm trong phòng bệnh kế bên, mặt mày âm trầm, thấy Lâm Phàm vào lập tức mỉm cười.

Lâm Phàm thấy thế âm thầm than thở.

Ngày đó sau khi Trần Hương kêu tên cô gái kia xong, chỉ trong thời gian ngắn tới mức bọn họ không kịp đề phòng, Hera bắn một phát vào bả vai không bị thương của Trần Hương. Hera cười tươi như hoa, e thẹn nói “Người biết tên tôi đều là người chết.

Cả anh Tần cũng không biết đấy! Nhưng tôi không thể giết cô, mạng cô để lại đó đã.

Ờ? Ánh mắt cô rất thú vị, không cam lòng à? Hi hi.” “Lại nghĩ sao?” Lâm Phàm lo lắng ngồi bên cạnh, bắt đầu gọt trái cây.

Từ sau hôm đó Trần Hương luôn chìm vào suy tư, về mặt luôn đầy cảm hận khiến cô rất bất an. “Không có.

Phàm tử, vì sao Tần Vịnh nhà cậu lại làm ăn với bọn chúng? Làm ăn cái gì?” Trần Hương quay đầu nhìn Lâm Phàm chằm chằm, thử tìm đáp án từ trên mặt cô. Lâm Phàm ngại ngần xoay con dao gọt trái cây, từng lớp vỏ đều đặn rơi xuống “Tớ cũng không biết.” “Phàm tử, cậu không cần che giấu giúp anh ta.

À Hera đó là một thành viên trong đảng mafia lớn nhất.

Nghe nói chồng ả còn tàn bạo biến thái hơn, chẳng những bọn chúng buôn lậu vũ khí, thậm chí còn có nhà máy sản xuất vũ khí riêng.

Vì sao Tần Vịnh lại giao dịch với chúng?” Trần Hương hỏi liền một mạch vấn đề liên quan đến súng ống, làm Lâm Phàm không kịp trở tay. “Tớ không biết.” Lâm Phàm lẳng lặng cắt táo thành từng miếng, rửa sạch, về mặt phức tạp. “Nếu Tần Vịnh làm ra chuyện tội ác tày trời, cậu cũng định che giấu dùm anh ta ư?” Về mặt Trần Hương có chút dữ tợn, nếu không phải hai vai bị thương chỉ sợ giờ phút này cô ấy đã bật dậy tóm lấy cô tra khảo rồi. Lâm Phàm một mực im lặng, cắt táo thành từng miếng đều tăm tắp.

Chờ đến khi cắt xong miếng cuối cùng cô mới bình thản nói “Đến địa ngục anh ấy cũng chịu đi cùng tớ, sao tớ lại để ý việc anh ấy làm.

Cho dù có một ngày anh ấy giết người, tớ cũng sẽ giúp anh ấy chôn xác.

Tớ chưa hề nói mình là người tốt, cũng chưa từng có ai vì tớ mà vứt bỏ tính mạng.

Càng chưa từng có ai ngày nào cũng kiên nhẫn đưa đón tớ đi làm, nhớ kỹ từng ly từng tý mơ ước tớ nói ra trong lúc vô tình, sau đó cố gắng thực hiện mang lại bất ngờ cho tớ.

Thế nên, cho dù anh ấy có gây ra chuyện tày trời tới đâu đi nữa, tớ cũng bằng lòng gánh vác cùng anh ấy.” Những lời này Lâm Phàm nói rất dứt khoát, thông thả, nói xong cô cũng thấy nhẹ nhõm hẳn, dường như trút hết tất cả những suy nghĩ đè nén trong lòng bấy lâu ra. Sắc mặt Trần Hương càng lúc càng khó coi “Cậu quên lời thề lúc chúng ta nhập ngũ rồi sao?” “Vì anh ấy, tớ không quan tâm việc mình trở thành người thất hứa.

Trần Hương, tớ biết cậu nghĩ gì.

Có lẽ sau này tớ sẽ hối hận, nhưng hiện giờ tớ rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Vậy là đủ rồi.

Thậm chí chúng ta không thể bảo đảm bản thân có thể bình an sống hết đời này, đúng không?” “Cậu đúng là bị thằng cha kia tẩy não rồi!” Trần Hương tức giận gạt trái cây Lâm Phàm đưa tới, cảm tức trừng cô, không hiểu vì sao đồng đội tốt nhất ngày xưa, đồng chí chính trực nhất lại vì một người đàn ông mà vi phạm lời thề của người lính, thà rằng làm một tên tội phạm. Lâm Phàm không nói chuyện, cô tự nhận mình không phải thánh nhân, không có giác ngộ vì lẽ dân bá tánh trong thiên hạ mà dâng lên tất cả.

Cô chỉ muốn cùng một chỗ với người yêu cô, bất kể là làm gì. Khẽ thở dài một tiếng, cô lấy khăn giấy lau kỹ dao gọt trái cây, cắt miếng táo vàng thơm mới

đứng dậy “Tớ đi trước đã, đợi cậu bình tĩnh lại tớ lại qua.” “Nếu Tần Vịnh thật sự tham gia, có ngày anh ta bị bắt cậu làm sao đây? Cậu đã nghĩ kỹ hậu quả chưa?” Trần Hương nôn nóng rống lên với bóng lưng cô, điều đó là cái cô không muốn nhìn thấy nhất. “Cậu nói tất cả đều là giả thuyết.

Nhưng nếu thật sự có ngày anh ấy bị bắt, tớ sẽ cùng ngồi tù với anh ấy.

Nếu anh ấy chết, tớ cũng đi theo anh ấy.

Lúc trước sống là vì không tìm thấy lý do chết mà thôi.

Trần Hương, thật ra cậu luôn nghĩ tới Hera, bởi vì cậu muốn tự tay bắt cô ta để chứng minh bản thân, phải không?” Lâm Phàm biết mình nói hơi nặng nhưng cô không muốn lập lờ.

Sau khi Hera bắn Trần Hương, cô ấy luôn buồn bực sâu não, lần đầu tiên cô ấy bại trận, hơn nữa hoàn toàn thảm bại. Thấy mặt Trần Hương xanh lét, cô biết mình nói đúng rồi.

Lâm Phàm có chút thương cảm, nhếch miệng “Tớ đi trước, buổi chiều sẽ hầm canh bỏ câu cho cậu.” Trần Hương ngoảnh mặt mím môi không nói, vành mắt đỏ hoe. Đêm chiều đi tới cửa sổ hành lang, nhìn phong cảnh bên ngoài thờ hắt ra. Ngoài cửa sổ, lá phong đỏ thắm cả con đường nhỏ, thỉnh thoảng vài phiến lá lượn lờ theo gió. Vài bệnh nhân mặc đồng phục người bệnh ngồi trên xe lăn, do hộ lý hoặc người nhà đẩy đi tản bộ.

Bọn họ đều là nhân vật chính trong thế giới của mình, có người yêu, có người quan tâm, cũng có người yêu họ, quan tâm họ. Lâm Phàm mỉm cười nhìn ánh mặt trời âm ập, bởi vì cô cũng có một người như vậy. Thường thức phong cảnh đủ rồi, chậm rãi đi về phòng Tần Vịnh nhưng mở cửa vào phòng lại phát hiện giường không phòng trống.

Đang thắc mắc đột nhiên bị kéo vào một vòm ngực rộng rãi, thoáng trong chớp mắt Lâm Phàm nhận ra hơi thở đàn ông đặc trưng của Tần Vịnh.

Mùi vị này khiến cô nảy sinh cảm giác an toàn, ý lại.

Nghe nói chỉ cần bạn thích một người đàn ông, bạn có thể ngủ thấy mùi vị độc nhất vô nhị trên người anh ta.

Có phải là hơi thở này không? “Em sẽ không hối hận, anh không để em vi phạm lời thề quân nhân.

Anh cũng sẽ không chết, bởi vì đời này phải đi cùng em.” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Tần Vịnh, tuy rất khế nhưng chấn động tai cô, khiến tai cô ngửa ngửa, ngửa tới tận lòng cô. “Nghe lên?” Giọng Lâm Phàm không vui nhưng vẫn mặc hần ôm mình, không cử động. “Anh là loại người đó à? Cô ngốc nào đó lại quên mạng vì tiền theo, anh lo em đi ra ngoài mua đồ mất mặt.” Đương nhiên Tần Vịnh sẽ không thừa nhận, mặc dù quả thật hần vô tình nghe thấy. “Anh cứ kiếm cơ đi, đằng nào cũng là anh nói, lên giường nằm mau.” Lâm Phàm ra lệnh, cô không phải người ưa so đo chuyện vặt vãnh.

Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của cô, tất cả đều là mây trời.

Nếu cô đã lựa chọn yêu hần, vậy cô sẽ bao dung tất cả. “Ôm lát nữa đã.” Tần Vịnh hưởng thụ vui đầu vào hõm cổ cô, ngửi mùi thơm dễ chịu trên người cô. “Bệnh nhân, làm phiền anh lên giường nằm, bây giờ phải xét nghiệm máu.” Y tá đứng ngay cửa, bức mình nói, cô lịch sự đứng ở cửa phòng chờ nửa ngày, kết quả hai người này còn ôm ôm ấp ấp không chịu thả ra, còn ôm từ đằng sau nữa chứ, đóng Titanic à? Bịn rịn lưu luyến? Còn chưa đủ sao! “Sao cứ cách ngày lại xét nghiệm máu một lần.” Tần Vịnh cực kỳ bất mãn y tá phá hỏng không khí, thấy cô ta muốn rút máu quý của hần, trình độ bất mãn tăng lên trăm phần trăm “Lịch đã sắp xếp như thế.” Y tá lười nhiều lời, cô ta nói sao giờ? Chẳng lẽ nói, xin lỗi anh, bởi vì chúng tôi rút máu anh để cầm đi xét nghiệm, xét nghiệm rồi thì có thể đòi anh trả phí xét nghiệm, mà biết phí xét nghiệm là gì không? Là tiền. “Lúc nào anh ấy có thể ra viện?” Lâm Phàm dựa người bên cạnh Tần Vịnh, thấy y tá thẳng tay ghim kim vào cánh tay hần bắt đầu rút máu, có phản phát hoảng. “Cái này có đi hỏi bác sĩ đi.” Y tá thành thạo rút kim ra, đặt một cục bông lên vết kim nhìn cô, “Đề.” Nói xong lắc mông đi, rửa thẩm hứ, dù sao gã đẹp trai này cũng có đàn bà rồi, mình chả cần nhiệt tình quá làm gì. Lâm Phàm vội vàng thò tay đề giúp hần, ngừa máu chảy ra lãng phí, trong lòng thầm nghĩ lúc về phải hầm canh gan bồi bổ cho hần. “Anh thấy anh có thể ra viện được rồi.

Meowth ở nhà Lâm Lỗi không biết bị nuôi thành cái gì nữa.” Tần Vịnh dựa đầu vô bờ ngực đầy của Lâm Phàm hưởng thụ.

Người kiểu gì nuôi ra chó giống đấy, chó bị Lâm Lỗi nuôi nói không chừng sẽ ngu ngốc giống hần. “Đợi bác sĩ đến rồi hỏi.

Anh nằm xuống trước đi, em về nấu canh.” “Kêu má Trương làm là được rồi, em đi đi về về mệt lắm.” Tần Vịnh bức bối bữu môi, Lâm Phàm lại cười nói “Có thể nấu canh cho mọi người thật ra cũng rất hạnh phúc.” “Vậy hôn anh cái đã rồi đi.” Tần Vịnh chu mỏ, chiều theo lệ thường đòi ăn đòn, vốn hần cho rằng Lâm Phàm sẽ như bình thường hất mặt đi mất.

Lại sững sờ thấy cô sán lại gần, tiếp đó hai đôi môi chạm vào nhau nhanh như chớp.

Lúc Tần Vịnh mừng như điên tính tóm Lâm Phàm lại tiếp tục tiến sâu thì, Lâm Phàm rút ra.

Cô vỗ về hai má ửng đỏ, cười khê “Em đi về đã.” Nhanh nhẹn đi ra khỏi đại sảnh bệnh viện, đột nhiên liếc thấy một bóng người chui vào thang máy.

Vừa vặn người kia quay lại, bốn mắt nhìn nhau.

Đối phương đột ngột nhìn cô cười quỷ dị, kẻ đó nụ cười kia bị cánh cửa thang máy che khuất.

Lâm Phàm rùng mình nhìn cửa thang máy, là Hera!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghé* Của Tôi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lâm Lỗi Không Được Chờ Mong

Lâm Phàm xông vào thang máy điên cuồng ấn số, nhìn bảng hiển thị số tầng đi xuống với tốc độ chậm như sên mà nóng hết ruột gan.

Cô cắn răng, xoay người chạy vào lối cầu thang bộ, chạy như điên không ngừng nghỉ lên lầu 8.

Trong lòng thấp thỏm suy đoán, vì sao Hera xuất hiện? Mục tiêu là Trần Hương hay là Tần Vịnh. “Cô sốt ruột tìm tôi sao?” Khi Lâm Phàm thờ dốc leo lên khúc quanh lầu bảy thì, bất ngờ thấy Hera vòng hai tay trước ngực đứng trên cầu thang, vẻ mặt hứng thú trông xuống. Lâm Phàm mím môi, cảnh giác liếc đuôi mắt quan sát tình thế chung quanh, trong óc đã vạch ra một chuỗi hành động phản ứng. “Hi hi, không cần căng thẳng.

Cô là người phụ nữ của anh Tần, tôi mà động vào cô thì hậu quả nghiêm trọng lắm.” Hera đưa bàn tay thon lên che miệng cười khẽ. “Cô muốn ra tay với Trần Hương?” “Trần Hương? Là người lần trước nói tôi buồn lậu vũ khí?” Hera chống ngón trỏ vào cằm, hơi trề môi giả vờ suy nghĩ, kẻ đó lại cười quý dị mà mê người. “Cô nghĩ nhiều quá, cô ta không đủ tư cách khiến tôi tự ra tay.”

“Vậy cô tới đây làm gì?” Lâm Phàm ngờ vực, theo lời cô ta thì không phải tìm Tần Vịnh cũng chẳng phải vì Trần Hương.

Cô ta bắt chập việc có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào vì cái gì? “Đương nhiên là tìm cô rồi, tôi muốn cô giúp tôi một chuyện.” “Dựa vào đâu cô cho rằng tôi sẽ giúp cô?” “Bởi vì...” Hera cười bí hiểm, uyển chuyển đi xuống cầu thang, kẻ tai Lâm Phàm nói nhỏ. “~~~~~Tôi là đường phân cách chân tướng~~~~~” “Quá xằng bậy!” Ông Tần đứng trong phòng Tần Vịnh nổi trận lôi đình “Mày thích con bé ấy là một chuyện, không cần mạng lại là chuyện khác.

Tao và mẹ mày vừa tới Đức đã nhận điện thoại của cục trưởng Lý rồi.

Mày nói xem, có phải đầu óc nhúng nước rồi không, vì một cô gái mà chạy đi làm con tin! Sao tao có thể sanh ra cái thứ như mày hả!” “Con à, ba con hơi nặng lời nhưng thật tình mẹ sợ hết hồn.

Lần trước Lâm Phàm cứu mạng con một lần, lần này con trả lại cô ấy một mạng, hai đứa cũng thanh toán xong rồi.

Mẹ biết con thích con bé, nếu nó chỉ là một bảo vệ nhỏ mẹ cũng ủng hộ con.

Nhưng bây giờ nó là đặc nhiệm, chẳng biết mất mạng lúc nào.” Bà Tần tận tình khuyên bảo.

Tâm nguyện lớn nhất của bậc làm cha làm mẹ là mong con cái bình an, nhất là nhà họ Tần đòi đòi đơn truyền, chỉ có một đứa con này.

Nếu thật vì một cô gái mà xảy ra chuyện gì, bà còn mặt mũi nào đi gặp tổ tiên ông bà. “Ba mẹ, hai người đừng nói nữa.

Lần này đúng là mạo hiểm một chút nhưng con không hối hận.

Đời này con đã chọn Lâm Phàm rồi, mẹ của các con con sau này cũng chỉ có thể là cô ấy.” Tần Vịnh nghiêm túc tuyên bố, cảm thấy ông trời đúng là khéo trên người.

Lần đầu gặp nhau, từng cảnh từng cảnh như một cuộn phim lướt qua trong óc hắn, hắn chưa từng nghĩ, có ngày hắn sẽ khăng khăng một mực yêu Lâm Phàm như thế. Từ hảo cảm lúc đầu dần dần biến thành thích, theo tháng ngày góp nhặt, thích dần biến thành yêu sâu đậm. “Đúng là hò đồ mà!” Ông Tần tức giận phui tay bỏ đi.

Mặc dù mới đầu ông cũng ưa Lâm Phàm nhưng điều kiện là con an toàn mà không phải như bây giờ, đến mạng cũng chuẩn bị sung vào. “Ôi, mẹ đi khuyên ba con, con suy nghĩ cho kỹ đi.

Ba mẹ cũng vì con thôi!” Bà Tần bất lực đứng dậy chuẩn bị đuổi theo ông Tần, song Tần Vịnh lại nói một câu “Vậy ý ba mẹ là, tất cả đặc nhiệm đều không thể kết hôn? Bởi vì bọn họ bảo vệ nhân dân có thể mất mạng bất cứ lúc nào?” Bà Tần nhất thời nghẹn họng, bị Tần Vịnh nói làm mặt mày đỏ bừng nhưng lại không tìm ra câu gì phản bác, nghĩ bụng vẫn là để ông già dạy dỗ, mồm miệng mình không được. “Ý ba mẹ không phải thế... Ày, nói không lại con!” Bà Tần đau đầu xoa thái dương, đi kiểm ông Tần. Trong phòng, Tần Vịnh ngồi ở mép giường, nhìn canh Lâm Phàm đem tới lúc này, ánh mắt xẹt qua tia sáng mê hoặc không biết tên. “Mew... Meowth... mỗi lần kêu tên mày là tao nổi da gà, mày nói óc ba mày có bị co giật không.

Hết chuyện kêu mày Meowth? Rõ ràng là vương vương [12].” Nhà riêng của Lâm Lỗi, Meowth thoải mái nằm trên sofa, không thèm liếc cái tên đàn ông thô bỉ trước mắt lấy một cái. “Tính nét y chang ba mày, không biết tốt xấu.” Lâm Lỗi bực bội dùng chân xoa đầu Meowth, phát hiện cảm giác không tề, hai chân trái phải lập tức phối hợp tấn công đầu Meowth. “Anh là đồ ngu si.” Cô Dương từ phòng ngủ lầu 2 đi ra, lãnh đạm đi tới ngồi cạnh Meowth,

cầm nĩa ăn trái cây trên bàn chộc vô chân Lâm Lỗi.

Lâm Lỗi run lập cập vội vàng rút chân về “Ui cha cô là đồ biến thái!” Meowth uể oải ngẩng đầu nhìn hai người, vận mình dựng bộ lông ngắn ngắn đen xì lên, nhảy xuống sofa chui vào ổ chó của mình. “Chó Tần Vịnh nuôi y chang tính hần!” Lâm Lỗi cắn hận quát tháo với cái ổ chó trong phòng khách.

Mình đi hầu con mực này ăn ngon mặc đẹp, kết quả tính nó xấu y chang Tần Vịnh. Cô Dương bình thần như không, ngồi xếp bằng chăm chú xem ti vi. “Tôi nói này Dương Thông, cô tính ở nhà tôi bao lâu đây? Kỳ hạn nhiệm vụ mẹ cô giao phó là lúc nào?” Gần đây Lâm Lỗi sàu não cực điểm, chẳng những phải nuôi chó dùm người ta, còn phải nuôi con gái thay người ta nữa. Dương Thông nguyệt hần một cái, không nói chuyện, tập trung xem ti vi. Thì ra mẹ Dương Thông và bà Lâm là bạn thân.

Bà Dương vô tình biết Lâm Lỗi đang xem mắt từ chỗ bà Lâm.

Thế là Mao Toại tự tiến cử, lập tức dâng con gái mình lên.

Sau một thời gian dài phát hiện hai người chẳng có tiến triển gì, bà Dương sốt ruột, cùng bà Lâm ra mệnh lệnh chết người. “Hũ nút, nhảm chán! Lâm Phàm còn thú vị hơn cô!” Lâm Lỗi hoàn toàn bùng nổ, chó và người bên cạnh sao toàn cái nết này. Dương Thông chậm rãi quay đầu nghiêm túc nhìn hần chăm chăm, nửa ngày không lên tiếng.

Lúc Lâm Lỗi hưng phấn chờ đợi cô nổi giận thì, cô lại tỉnh bơ quay đầu tiếp tục xem ti vi. Lâm Lỗi thua triệt để, vớ lấy áo khoác nói với cô “Chán chết cô! Vừa ác vừa chán! Tôi đi thăm Tần Vịnh!” Nói xong như hồn ma lướt ra khỏi nhà mình. Trên đường đi hần cứ nghĩ mãi, không biết có phải bản thân làm ra chuyện thất đức nào không mà bây giờ bị báo ứng thế này.

Khó nổi hần nghĩ từ cửa nhà tới cửa phòng bệnh cũng không nghĩ ra mình gây nên nghiệt gì. Nản lòng thờ dài, mở cửa phòng “Tao X! Hai người đang làm cái gì!” Trong phòng bệnh, hai thân hình quần quít lấy nhau lập tức tách ra. “Cút ra ngoài!” Tần Vịnh tức tốc kéo áo sơ mi đã tuột xuống tới vai Lâm Phàm lên, mặt mày âm u nghiêm rằng nghiêm lợi ra lệnh. “Anh họ à, mày cũng nóng nảy quá, ở nơi công cộng tui mày làm vậy là thất đức.” Lâm Lỗi cảm thấy uất ức lúc này đã bị quét sạch, bây giờ hần có cảm giác mình đang ăn mừng năm mới. “Cút!” Tần Vịnh cầm ly giữ nhiệt trên bàn ném ra cửa.

Lâm Lỗi đã được huấn luyện từ sớm, khả năng phản ứng có thể so sánh với lính đặc công, nhanh nhẹn đóng cửa chặn ly giữ nhiệt lại, rửa thảm “Người nào người nấy đều có cái nết chó này.” Lâm Phàm vui đầu trong lòng Tần Vịnh, xấu hổ không có lỗi nè nào chui xuống.

Ban này không cự tuyệt Tần Vịnh to gan hôn hít, kết quả sự tình càng đi càng xa, thiếu chút nữa là lau súng cướp cò rồi. “Ngoan, đừng để ý nó, tiếp tục tiếp tục.” Tần Vịnh hít sâu một hơi, dịu giọng dỗ.

Trong lòng thì tức, khó khăn lắm cách mạng mới phát triển được một chút, rốt cuộc cũng xoi được chút thịt vụn kết quả lại bị thẳng súc sinh Lâm Lỗi phá hỏng! “Đừng đề em, em đi thăm Trần Hương.

Chắc tổng giám đốc Lâm tìm anh có việc.” Khuôn mặt xinh xắn của Lâm Phàm đỏ ửng, cứ nghĩ đến vừa rồi bị Lâm Lỗi nhìn thấy là xấu hổ không còn mặt mũi nhìn ai. Tần Vịnh thờ dài, nặng nề hôn đôi môi anh đào hơi sưng đỏ càng thêm mê người của cô, đầu lưỡi ẩm ướt mềm mềm nhẹ nhàng cạy răng cô ra, linh hoạt chui vào quá nhiều cái lưỡi hồng hồng của cô, không ngừng quần quít mút liếm.

Lâm Phàm rên khẽ một tiếng, cả người nhũn ra, mặc hần làm thịt. Rốt cuộc Tần Vịnh lưu luyến không rời tách khỏi đôi môi anh đào làm hần như si như say kia ra, cụng trán vào trán Lâm Phàm thờ dốc “Bệnh viện đáng chết, đợi về rồi phải cho anh bày bản lĩnh làm chồng ra.” Cốc cốc cốc Đột nhiên cửa vang lên tiếng gõ, giọng Lâm Lỗi vang lên qua lớp cửa “Anh họ bọn mày xong chưa?” Lâm Phàm đẩy thân hình cường tráng của Tần Vịnh ra, vén lại mái tóc ngắn hơi rối, lườm yêu hần một cái đứng dậy mở cửa phòng “Tổng giám đốc Lâm” “Ui? Phàm Phàm? Anh họ nhanh thế? Vậy cô...” Lâm Lỗi thiếu ăn đòn nói chưa xong đã bị Tần Vịnh ném gối đầu vào mặt. “Muốn chết à! Lâm Phàm, em đi thăm Trần Hương trước đi.” Tần Vịnh đi ra cửa, chần tằm mắt bà tám quan sát Lâm Phàm của Lâm Lỗi. Cô vợ nhỏ Lâm Phàm ừ một tiếng, vội vàng chạy đi, để Lâm Lỗi ngó thế là đủ rồi. “Anh họ, quả nhiên cướp đến tay rồi không giống nữa.

Nhìn cô ấy vâng lời mày thế kia! Có điều anh họ à, tốc độ của mày cũng nhanh quá đấy, chưa tới ba phút đã xong rồi?” Lâm Lỗi tỏ vẻ ghét bỏ, Tần Vịnh thật tình chịu không nổi nữa, hung hăng đập xuống đỉnh đầu hần. Nửa giờ tiếp theo, Tần Vịnh giống y Lâm Lỗi, ngồi mò xem rốt cuộc lúc trước đã làm chuyện thất đức gì mà bây giờ gặp báo ứng, đáng tiếc ngắm hoài không ra. “Anh họ, anh họ? Nói chuyện với mày đó!” Lâm Lỗi đưa tay ngoắc ngoắc trước mặt Tần Vịnh, bị Tần Vịnh hất ra không chút khách sáo.

Lâm Lỗi bắt mắt tặc lưỡi “Không phải chỉ phá chuyện tốt của mày thôi sao, nhìn bộ dạng mày kia.” “Mày đến để nói mấy cái này?” Đầu óc Tần Vịnh toàn là Lâm Phàm má đỏ môi hồng thờ hần hần, bực bội trừng thẳng em họ, càng nhìn càng thấy ghét. “Xí, mày tưởng tao rảnh làm hả?” Lâm Lỗi tức mình xì mũi, lơ đãng quan sát chung quanh, giọng trở nên nghiêm chỉnh “Con đường đó đã thông rồi, thủ tục cụ thể thì chờ mày tự đi xem” “Ồ, biết rồi.

Meowth dạo này ra sao?” Tần Vịnh dựa lưng vào bộ sofa mới trong phòng, đôi chân dài bắt chéo nhau, hờ hững hỏi. “Nó rất ổn.” Nhắc tới con chó đó là Lâm Lỗi phát sầu.

Mình bị Tần Vịnh ăn hiếp đã đủ rồi, đến chó của Tần Vịnh cũng dám bắt nạt hần.

Nếu không kiêng dè Tần Vịnh, con Meowth đó chắc chắn biến thành lấu Meowth! “Ừ, giai đoạn này làm phiền mày, mày cút trước đi.” Tần Vịnh nhả nhặn đứng dậy tiễn khách, bụng tính toán lát nữa phải đi tìm Lâm Phàm tiếp tục, tiếp tục nhĩ? Vẫn tiếp tục được? Lâm Lỗi hần hận, điển hình của kẻ qua cầu rút ván mà! Làm trâu làm ngựa đến một ly nước cũng không có uống! Âm thầm thế nếu có ngày Tần Vịnh sinh con trai, hần nhất định phải báo thù trên người con trai Tần Vịnh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Rốt Cuộc Xoi Được Thịt Rồi

Ngày Tần Vịnh ra viện, trời trong mây trắng, gió nhẹ ẩm áp. Bà Tần dắt má Trương lái xe tới đón Tần Vịnh về nhà ăn mừng.

Lâm Phạm nhạy cảm phát hiện thái độ của họ với mình khác, tuy bà Tần vẫn hiền hòa với cô như trước giờ nhưng rõ ràng xa lạ đi nhiều.

Thậm chí khi cô định gỡ dùm bà vụn giấy dính sau lưng áo liền bị bà từ chối cứ như tránh rắn rết, kể đó quay người kêu má Trương gỡ dùm. Nguyên bản cô định cùng Tần Vịnh về nhà hân, đứng trước xe, cô bỏ đi ý nghĩ này.

Cô biết cái này nghĩa là gì, tình huống như vậy không phải cô gặp lần đầu. Ba năm tiểu học, cô cũng từng có bạn thân.

Nhưng không lâu sau những bạn học đó đều dần dần xa cách cô.

Từ mấy câu chuyện ngồi lê đôi mách của bạn bè mới biết, đa số ba mẹ bọn chúng phát hiện con mình chơi với cô xong liền răn dạy trách mắng con mình, cô bị liệt vào sổ đen của các bậc phụ huynh.

Tuổi nhỏ cô không biết nguyên nhân, đến khi không nhận được nữa cô hỏi cô bạn thân với mình nhất “Vì sao cậu làm lơ tớ?” Cô bạn đó không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô, khổ sở nói “Mẹ tớ không cho tớ chơi với cậu.

Mẹ nói cậu không có ba mẹ dạy dỗ, sợ chơi với cậu sẽ hư.” Lâm Phạm nhỏ tuổi trầm mặc cúi đầu không nói tiếng nào.

Đội bạn học đó đi xong, từng giọt nước mắt to tròn rớt xuống đôi giày vải chà đến trắng hếu của cô, rơi xuống sân thể dục đầy cát vàng gọn lên bọt nước. Từ đó về sau, cô không chơi thân với bất cứ bạn học nào nữa, lúc nào cũng một mình một bóng.

Mãi đến khi nhập ngũ cô mới quen được bạn thân thật tình, cũng là đồng đội. Tuy hiện tại đã trưởng thành, sẽ không có bạn bè bị cha mẹ cấm cản chơi với cô, nhưng bạn gái thì không giống Tần Vịnh nói với cô, hân đã nói quan hệ của hai người cho cha mẹ biết, nhưng Tần Vịnh không cho cô biết, họ phản ứng thế nào. “Sao vậy?” Tần Vịnh nhéo cánh tay cô, nhìn cô thấp thỏm không yên là biết cô đang nghĩ ngợi lung tung. Lâm Phạm hoàn hồn nhìn hân cười gượng gạo “Không có, anh về trước đi.

Em còn về trung đội một chuyện.” “Về đó làm gì?” Tần Vịnh phát hiện cô bất thường, vươn tay dịu dàng vén tóc mai bị gió thổi rối của cô.

Hân biết chắc chắn là thái độ của mẹ hân làm mặc cảm tự ti giấu sâu tận cõi lòng cô lại trào ra. “Em... em để quên chìa khóa ở đội.” Lâm Phạm cắn môi, rữ rứt nói dối. Ánh mắt Tần Vịnh thoáng tối lại, nhìn cô đăm đăm hồi lâu, đột nhiên toét miệng cười, dưới ánh mặt trời ngày thu trở nên cực kỳ chói mắt “Vậy được, anh về nhà với mẹ trước, lát nữa đến trung đội đón em.” “Không... em tự về được rồi.” Lâm Phạm nói xong quay lưng sai chân đi.

Trong lòng cô, dường như có một góc nào đó bị người ta dùng khoan nhọn hoắt xuyên vào, đau đớn chậm rãi tràn ra, cảm giác đáng sợ đó từ từ lấp đầy cả tim cô, đau đến nỗi ngón tay cô tê buốt. Lặp lại nữa rồi sao? “Mẹ, con thật sự yêu Lâm Phạm.

Nếu mẹ cứ thế này, con đành phải dẫn cô ấy tránh mọi người thật xa.” Tần Vịnh ngồi trong xe, tay nghịch nghịch chùm chìa khóa mà Lâm Phạm nói là để quên trong đội, nói với bà Tần, giọng hân thành khẩn mà bất lực. Cả người bà Tần cứng đờ “Mẹ làm sao?” Bà càng thêm bất mãn, con trai yêu dấu của bà đến cuối cùng lại vì một cô gái mà muốn tránh bà thật xa. “Con cảm giác được vừa rồi cô ấy rất đau lòng, chỗ này của con, cũng đau lắm.” Tần Vịnh chỉ tay vào tim hân, nghiêm trang nhìn bà, hi vọng mẹ có thể hiểu. Bà Tần nắm chặt hai tay đè nén con chấn động trong lòng.

Bà không ngờ có ngày đứa con kiêu ngạo của mình lại nhìn mình bằng vẻ mặt bị thương như thế, chỉ vào tim nó nói với bà, nó rất đau. “Ôi... được rồi, con lớn không dạy được.” Bà Tần đấu tranh tư tưởng hồi lâu, rốt cuộc nhượng bộ.

Vốn bà cũng thích Lâm Phạm, chỉ vì sợ công việc của cô nguy hiểm liên lụy tới con nên mới bài xích cô.

Nếu con đã kiên quyết như thế, bà làm mẹ nên cao hứng mới phải, rốt cuộc con trai bà đã biết yêu, biết gánh vác. Về tới nhà họ Tần, Tần Vịnh thay quần áo, tự mình lái xe tới căn phòng thuê đơn sơ mà đầy ắp hồi ức của bọn họ.

Quả nhiên thấy Lâm Phạm ngồi bó gối trước cửa, hai tay ôm lấy mình. “Tên lừa đảo, chìa khóa chỗ anh này.” Tần Vịnh đi tới bỗng cô lên, dùng một tay mở cửa, tiếp đó ôm chặt lấy cô đi vào phòng, tiện chân đá cửa đóng lại. Lâm Phạm đưa tay ôm lấy cổ hân, hơi ngửa đầu, ánh mắt si mê nhìn cái cằm đẹp đẽ của hân, im lặng không nói.

Không ai biết lúc này trong lòng cô đang giãy dụa, cô có nên nhắc tới việc chia tay trước khi tất cả kết thúc? Như vậy sau này cô cũng không quá đau lòng, không có hạnh phúc sẽ không đau khổ khi mất đi.

Nhưng hiện tại có phải đã trễ rồi không? Bởi vì, đau quá! Tần Vịnh dịu dàng đặt cô lên giường.

Bàn tay to trắng nõn, từng đốt rõ ràng yêu thương vuốt ve đôi má hồng nõn nà của cô, ngón tay không ngừng lưu luyến vuốt ve, ánh mắt tối lại.

Lâm Phàm thế này khiến hấn đau lòng không biết làm sao. “Anh yêu em.” Giọng nói trầm khàn của Tần Vịnh vang bên tai cô.

Câu nói ấy như tiếng trời khiến cô kích động đến nghẹt thở.

“Thế nên, đừng lo lắng, có anh đây.” Nói xong, Tần Vịnh dịu dàng mà mạnh mẽ cướp lấy đôi môi hồng của cô.

Hai bờ môi nhẹ nhàng cọ xát, Tần Vịnh khẽ hít mất dùng đầu lưỡi linh hoạt mở hàm răng nghiền chặt của cô, từ từ dùng sức đoạt lấy hương thơm trong miệng cô.

Lưỡi hai người lúc thì dịu dàng, lúc thì kịch liệt quấn quýt lấy nhau.

Hơi thở dần trở nên nặng nề, Lâm Phàm không tự chủ vòng tay qua cổ hấn, một cánh tay vuốt ve vành tai quyến rũ của hấn. Bàn tay Tần Vịnh cũng bắt tri bắt giác dạo chơi trên bờ eo mảnh mai tuyệt đẹp của cô, từ từ len lỏi lên trên, cuối cùng chụp lên bầu ngực căng mẩy của cô, hơi dùng sức.

Lâm Phàm khẽ rên rỉ một tiếng, thò tay giữ lấy bàn tay Tần Vịnh, đôi mắt long lanh, thở hổn hển nhìn hấn.

Tần Vịnh nhìn mà ý loạn tình mê, gằm khẽ một tiếng, cả người đổ lên thân hình xinh đẹp của cô.~~~~~Tôi là đường phân cách thiếu ăn đòn~~~~~
~~~~~Đêm khuya, bầu trời bao la đầy áp những vì sao.

Không khí se se lạnh, hàng lông mi dài của Lâm Phàm hơi run rẩy, từ từ mở mắt.

Phát hiện mình bị Tần Vịnh ôm chặt trong lòng, cả hai người đều trần trụi, tay chân đan vào nhau, mập mờ không nói nổi. Nhìn gương mặt đẹp trai đang say ngủ, bớt đi một chút khí phách thường ngày, nhiều thêm một phần ngây thơ.

Cô không kềm được đưa tay khe khẽ miếu tả đường nét khuôn mặt hấn, lúc về đến đôi môi mỏng thì mỉm cười ngược mặt lên hôn chụt một cái thật nhẹ. “Đánh lên anh?” Tần Vịnh không mở mắt, giọng khàn khàn lười biếng của người vừa tỉnh ngủ, hấp dẫn vô cùng. Lâm Phàm then thùng che miệng cười khúc khích “Xem ra anh giữ sức cho em hơi bị nhiều rồi.” Hàng mi dày mà dài của Tần Vịnh chớp chớp vài cái, mở đôi mắt thăm thẳm ngập tràn tình dục, đồng tử đen như ngọc thạch, lật người đè Lâm Phàm dưới thân, tiếp tục vận động khiến hấn ăn ngon bén mùi kia. Một đêm này, bọn họ dùng cách thức nguyên thủy nhất giành lấy đôi phương, một lần lại một lần.

Đến khi trời đã tờ mờ sáng hai người mới nặng nề thiếp đi. Sáng sớm, chuông báo thức đúng trách nhiệm vang lên. Lâm Phàm thò cánh tay trắng muốt ra khỏi chăn, ấn tắt chuẩn bị ngồi dậy.

Đột nhiên hai cánh tay dài từ đằng sau ôm riết lấy cô, lầu bầu làm nũng “Vợ à ~ hôm nay đừng đi làm nữa.” Cô lơ lơ gỡ mớ tóc như tổ quạ của mình, bất lực nói “Không thể xin nghỉ không lý do.” Lăn ra mép giường chuẩn bị đứng dậy, lại đau thiếu chút thì ngã, từ chỗ nào đó chảy ra dòng nước ấm thuộc về Tần Vịnh làm mặt cô đỏ như gấc.

Liếc mắt nhìn ga giường nhiễm vết đỏ chẳng những cô không thấy mất mát mà còn cảm thấy may mắn vì cho hấn, Tần Vịnh. “Vợ ~~~~~ vợ ~~~~~ vợ à ~~~~~” Tần Vịnh quỳ trên giường, từ đằng sau ôm lấy Lâm Phàm còn đang ngồi ở mép giường gọi như gọi hồn, kéo cả người cô tựa vào lồng ngực rộng rãi, vùi đầu vào cái cổ đầy dấu hôn của cô ní non “Em thế này còn đi làm được à?” Nặng mai lọt qua cửa sổ tiến vào, trải trên tấm lưng cường tráng của Tần Vịnh, dường như có thiên sứ và kim quang diu diu phủ lên thêm. Lâm Phàm cân nhắc mấy phút, cảm thấy tình trạng bây giờ của mình quả thật không đi được đành giẫy khỏi vòng ôm ấm áp của Tần Vịnh, quấn chăn kín mít đi lấy điện thoại gọi xin nghỉ, bỏ Tần Vịnh trần như nhộng trên giường vò đầu bứt tóc. Thấy cô xin nghỉ xong rồi, Tần Vịnh nhìn đồ chơi của chó trong góc nói “Ngày mai chúng ta đi đón Meowth về đi.” Lâm Phàm nghe xong, bàn tay đang cài nút khựng lại, làm bộ ung dung “Đợi vài ngày nữa.” Nhưng Tần Vịnh không ngờ, vài ngày sau, Lâm Phàm đi mất.~~~~~Lâm Phàm lại đặt chân lên mảnh đất cổ hương này lần nữa, xách hành lý gọn nhẹ đến mộ bà ngoại, cẩn thận quét tước, dọn dẹp xong mới bày trái cây, đồ ăn ra, bắt đầu đốt giấy tiền. Cô ngồi trước mộ bà ngoại, gương mặt bộc lộ sự yếu đuối và cô quạnh.

Từng tờ giấy tiền rơi vào đồng lửa, trong mắt lấp lóa ánh lửa bập bùng. “Bà ngoại... con cũng yêu anh ấy.

Nhưng sẽ không có ai đón nhận người như con phải không?” “Từng có người nói, ngay cả ba mẹ mày cũng không cần mày, có ai cần mày đây.

Trừ bà ngoại ra, sẽ không có ai khác đúng không?” “Mọi người không ai cho phép con mình tiếp xúc với con, bởi vì bọn họ đều cho rằng con là con hoang.

Mẹ Tần Vịnh cũng sẽ không chấp nhận con đúng không?” “Bà ngoại... con không phải con hoang.

Đúng không?” “Mãi đến khi giấy tiền cháy hết, mặt Lâm Phàm vẫn còn chưa hết ứa khuất.

Đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy tấm bia, khẽ nói “Bà ngoại, con xin lỗi, để bà lo lắng rồi.” Nhìn bầu trời âm đạm, cô che giấu vẻ mặt yếu ớt rất kỹ, đổi lại nét mặt tự vệ hồ hững, tính toán còn tới năm ngày nghỉ, vậy thì về nhà cũ quét dọn sạch sẽ để ở. Lần này bỗng dưng cô về thành phố X có ba nguyên nhân.

Một là vì ngày mốt là giỗ bà ngoại.

Một là vì cô cần yên lặng sắp xếp lại tư tưởng của mình, nguyên nhân cuối cùng là cô muốn trốn tránh, cô không biết mình có thể tiếp nhận hay không, có một ngày Tần Vịnh sẽ như người bạn học kia. Bầu trời u ám, chính là tâm trạng cô lúc này.

Đi vào ngõ hẻm quen thuộc, cô nghe thấy tiếng ho khù khù từ căn nhà rách nát của bà cụ Phương, ho thiếu điều muốn khạc cả phổi ra làm cô lo lắng nhàu mày, dè dặt đi tới cửa sổ nhìn qua cánh cửa đã mục nát.

Bà Phương nằm trong căn phòng tối tăm, ho không ngớt mà trong phòng không có lấy một bóng người.

Suy nghĩ thoáng qua, cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa cũ kỹ tả toí ra. “Bà Phương?” Lâm Phàm hỏi thử. Bà cụ khó nhọc quay đầu, neho đôi mắt già nua nhìn kỹ cô gái đột nhiên đến thăm, không ngớt ho khan nặng nhọc. “Cô là...?” Có lẽ bà cụ bệnh lâu ngày nên đầu óc không được tỉnh táo, không nhận ra người trước mặt là ai.

Cũng có lẽ bà không nghĩ ra, còn ai tới đây thăm bà. Lâm Phàm nhìn cụ bà tiều tụy bệnh tật, không khỏi chua xót đáp “Bà Phương, con là Lâm Phàm, Phàm Phàm.

Hồi xưa bà hay lén cho con đồ ăn ngon, bà nhớ không?” Đôi mắt mờ đục ảm đạm của bà Phương neho lại, suy nghĩ hồi lâu bỗng sáng lên, mừng rỡ “Là Phàm Phàm à... con về rồi...”. “Bà Phương, sao bà bệnh thế này mà chỉ có một mình.

Con trai con gái bà đâu?” Trong trí nhớ của Lâm Phàm, bà Phương có hai con trai một con gái. Ai ngờ Lâm Phàm gọi đúng nỗi đau của bà, nét mặt trở nên bi ai tuyệt vọng “Bọn chúng... đều bận... không về được...” Câu này, hình như bà ngoại cũng từng nói với họ hàng.

Lâm Phàm động lòng nhìn bà, vì sao lại có người chẳng chút lương tâm thế này.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phát Tiết

Lâm Phàm công bà Phương đi bộ tới trạm xá gần đó.

Nhưng bác sĩ trạm xá khám xong nói bà Phương bị cảm đã chuyển thành viêm phổi, cần đến bệnh viện kiểm tra.

Lâm Phàm đành đưa bà đến bệnh viện lớn nhất nội thành.

Sau khi làm một loạt xét nghiệm kiểm tra rườm rà, bác sĩ kết luận: bà Phương bị cảm, ho quá lâu mà không chú ý, bây giờ đã diễn tiến thành phổi úr nước, cần phải nhập viện ngay, quan sát hai ngày. Lâm Phàm cười tự giễu, hình như mình đặc biệt có duyên với bệnh viện, hay là vì cô luôn mang bất hạnh đến cho người khác? Giúp bà Phương làm xong thủ tục nhập viện, cô vội vàng chạy về nhà bà giúp bà chuẩn bị đồ dùng nằm viện mới phát hiện căn nhà bụi bặm tối tăm này không có lấy một món đồ xài được. Nhớ khi cô còn nhỏ, quan hệ giữa bà Phương và bà ngoại rất tốt.

Mỗi dịp năm mới luôn sốt bớt vài miếng thịt trong khẩu phần nhà mình, sau đó lén lút đưa cho Lâm Phàm.

Bà luôn nói, Phàm Phàm đang tuổi lớn, cần ăn nhiều. Nghĩ đến thân hình gầy gò bệnh tật nằm trên giường, Lâm Phàm không khỏi cảm khái, vì sao người tốt lại không được báo đáp đây. “Phàm Phàm... khụ... khụ khụ... đừng đề ý bà.

Tuổi bà lớn rồi, không cần đâu... sống cũng chỉ là gánh nặng mà thôi.” Bà đưa bàn tay quắt queo lên che miệng, vừa ho vừa khó nhọc nói “Bà... không có tiền... viện phí, khụ... Phàm Phàm ngoan, đưa bà về thôi.” Lâm Phàm rút khăn giấy ra nhẹ nhàng lau miệng cho bà, nói giọng chân thành “Bà Phương, chuyện tiền nong bà không cần lo.

Yên tâm dưỡng bệnh đi, chờ bà khỏe lại con lại đưa bà về.

Nhé?” Bà cụ mờ mờ đôi mắt mờ đục nhìn cô hồi lâu, từ khóe mắt ứa ra mấy giọt lệ đục ngầu “Bé ngoan, đừng lãng phí... tiền trên người bà, khụ... Đòi con còn dài, lại không nơi nương tựa.

Khụ khụ... sẽ có lúc cần đến.” “Bà đừng lo cho con, bà phải cố mà khỏe lên, có vậy con mới yên tâm về đi làm được.” Nhớ Tần Vịnh từng hỏi cô, có phải ai cô cũng đối xử tốt không.

Câu trả lời của cô là, ai tốt với cô, cô càng đối xử tốt với người đó. Bây giờ, chính là như thế.

Cô biết trên đời có rất nhiều người không có lương tâm, không có lương tri, nhưng từ nhỏ bà ngoại đã dạy cô phải biết tri ân người khác.

Thế nên cô không thể trơ mắt nhìn bà Phương từng đối tốt với cô nằm trong căn phòng âm u không người thăm hỏi, từ từ chết đi. Lâm Phàm không giỏi ăn nói, mất bao công sức mới thuyết phục được bà cụ yên tâm điều trị.

Tuy hiện tại cô chẳng giàu có gì nhưng so với hồi nhỏ thì xưa đâu bằng nay, mấy ngàn viện phí của bà Phuong cô vẫn kham được. Sắp xếp ổn thỏa xong xuôi, đêm đó cô ở lại bệnh viện với bà cụ.

Nửa đêm, bà Phuong ho càng lúc càng dữ, Lâm Phàm sẵn sóc đứng dậy vỗ cho bà dễ thở. “Ồn chết được!” Bệnh nhân nằm giường kế bên bực bội gào lên, nửa đêm nửa hôm bà già này ho liên tục, ảnh hưởng giấc ngủ của ông ta. Bệnh nhân giường khác cũng phụ họa “Đúng thế, nửa đêm còn ồn ào không cho người ta ngủ.” Lâm Phàm siết chặt nắm đấm “Xin lỗi, nhưng không phải bà cụ muốn điều đó, bà ấy còn khó chịu hơn mọi người nữa.” “Ông cóc biết bà ta khó chịu hay không, ông cũng là bệnh nhân! Bà ta ảnh hưởng giấc ngủ của ông! Bà già sắp chết còn đi hại người.” Một bệnh nhân nhìn còn mạnh khỏe hồng hào hơn cả Lâm Phàm cay nghiệt si và. “Ngại... ngại quá... khụ khụ... tôi đi ra hành lang...” Bà Phuong che miệng ngo ngoáy muốn xuống giường. Lâm Phàm vội vàng đỡ bà xuống giường, lạnh lùng nói với bệnh nhân khỏe mạnh kia “Ông muốn gây sự thì về nhà đi.” “Thái độ của mày kiểu gì thế? Ông cũng đóng viện phí, dựa vào đâu nửa đêm phải nghe bà già này ho hả?” Bệnh nhân khỏe mạnh soạt một tiếng nhanh nhẹn trườn xuống giường, chỉ ngón tay vào sống mũi thẳng tắp của Lâm Phàm, chua ngoa hỏi. Lâm Phàm thò tay thô bạo chụp lấy ngón tay sắp chạm đến mũi cô, hơi dùng sức bẻ ngoặt xuống “Thái độ tôi thế này là lịch sự lắm rồi, bằng không cho dù ông mạnh khỏe xuất viện tôi cũng cho ông chết dọc đường.” Không thể trách cô quá đáng, thử hỏi bất cứ ai trải qua những chuyện như cô còn có thể làm đức mẹ không.

Cô không đi vào ngõ cụt có lẽ là nhờ lời dạy dỗ căn dặn của bà ngoại từ nhỏ. “Ui da! Buông tay buông tay! Đau chết ông rồi!” Bệnh nhân kia đau đến nhe răng há mồm, bệnh nhân còn lại thấy vậy không dám lên tiếng sợ chọc họa vào thân. Lâm Phàm vẫn tóm lấy tay lão, không nhúc nhích mặc lão dùng tay còn lại cố gỡ tay cô ra.

Bà Phuong đứng đằng sau hấp tấp kéo áo Lâm Phàm “Phàm Phàm... khụ... khụ... Phàm Phàm, mau buông ra.” Bẻ gãy phải đền rất nhiều tiền? Lo bà Phuong té xuống giường, Lâm Phàm mới không tình nguyện thả tay ra, trở mình ôm bà đặt lên giường nằm lại. “Hai con khôn này, ngày mai tao sẽ tống chúng mày cút khỏi bệnh viện!” Bệnh nhân kia ôm ngón tay nghiền răng nghiền lợi cắn hận nói với Lâm Phàm. Lâm Phàm cảm giác con tức bốc lên đỉnh đầu, hít sâu mấy hơi cố gắng bình tĩnh.

Ai ngờ bệnh nhân kia nằm lại giường rồi tiếp tục chửi bới “Bà già chết tiệt, ăn mặc như ăn mày mà còn chạy tới nằm viện, bộ dạng như vậy còn tham sống sợ chết?” Bà Phuong đưa bàn tay gầy đét che đôi mắt đầy nếp nhăn thì thào “Tôi chết rồi... khụ... không chờ được bọn chúng về.” Trong tiếng mắng chửi của lão ta, Lâm Phàm chỉ cảm thấy tiểu vũ trụ bùng nổ, toàn thân ngập trong lửa giận bạo lực, ra lệnh cho cô chiến đấu. Sải chân bước mấy bước tới cạnh giường lão, túm cổ áo lão hung hăng ném xuống giường “Oái tao C, mày muốn làm gì!” Lão hoảng hồn gào lên, bình thường tính nết lão cũng chua ngoa cay độc như thế, nhưng không ai dám đánh lão. Lâm Phàm mím chặt môi, hai mắt đỏ ngầu, nắm đấm rắn chắc hung hăng trút lên người, lên đầu lão ta.

Cô đơn giản là phát tiết, trút hết tất cả bất mãn, không chỉ vì bà Phuong mà còn vì cô, vì cảm phần với tất tật mọi chuyện. Bệnh nhân đó kêu la thảm thiết dẫn tới bệnh nhân ở các phòng khác vây xem, còn có y tá và bác sĩ trực chạy tới ngăn cản nữa “Sao lại đánh người thế! Ông ta là cháu ngoại của vợ viện trưởng đó, cô đánh ông ta chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi bệnh viện!” Y tá tốt bụng sớm đã không vừa mắt thái độ cáo mạn oai hùm của bệnh nhân này rồi, can đảm bước lên nhắc nhở Lâm Phàm nhưng thật tình chỉ mong Lâm Phàm thêm vài đấm, nhìn lão ta bị đánh sưng mặt sưng mày mà lòng cực kỳ sung sướng. Bà Phuong nằm trên giường, kích động ho càng dữ, đau khổ gọi tên Lâm Phàm hi vọng cô ngừng tay, lo cô chọc phải phiền phức.

Khổ nỗi mặc cho bà gọi, Lâm Phàm đều mắt nhắm tai nghe. “Đánh nữa sẽ chết người đó! Mau báo cảnh sát!” Bác sĩ thấy tình hình không ổn, vội vàng kêu y tá bên cạnh.

Không ít bệnh nhân tỏ vẻ xem náo nhiệt đồng thời nhiệt tình gọi cảnh sát. Quả nhiên, lúc tất cả bác sĩ nam xông lên ra sức tách hai người ra thì chú cảnh sát cũng đến.

Giải Lâm Phàm về sở cảnh sát tạm giam, để lại một cảnh sát ghi biên bản cho bệnh nhân bị ăn đòn. “Tên gì.” “Lâm Phàm.” “Tuổi.” “24.” “Đơn vị công tác.” “Đội đặc nhiệm.” “... Tại sao đánh người.” “Tức giận.” “...” “Giờ cô bị tạm giam, cần liên lạc với người có thể bảo lãnh cho cô.” “Không có.” “...” “Có thể nhờ anh giúp tôi mời một hộ lý chăm sóc bà Phuong không?” Lâm Phàm đưa ra yêu cầu, lúc này cô hơi hối hận mình xúc động.

Cô không sợ phải gánh hậu quả mà là lo bà Phuong một mình ở trong bệnh viện, không biết lão kia có đánh bà trả thù không. “... Được.” Cậu cảnh sát đã hết chỗ nói rồi.

Thấy đủ loại tính nóng nảy, con gái xinh đẹp mà nóng tính cũng không hiếm nhưng hiếm khi thấy một cô gái xinh đẹp nóng nảy đánh cho một gã đàn ông cao to dờ sống dờ chết. “Cám ơn.” Lâm Phàm nói xong ngồi ngay ngắn trên ghế, không nói thêm câu nào. Lâm Phàm ngồi yên trong sở cảnh sát đến khi trời sáng, vận cái cổ đau nhức, thu lại ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một đêm đến xuất thần thì thấy Tần Vịnh không biết xuất hiện trước mặt từ lúc nào, cô dờ dẩn tròn to mắt. “Anh...” Lâm Phàm há miệng lại phát hiện giọng mình khàn đến kinh người. “Không nói lấy một tiếng xin nghỉ chạy về cũng được đi, mới có một ngày đã tự đưa mình vào phòng tạm giam sở cảnh sát, em đúng là lợi hại.” Tần Vịnh không khách sáo trầm giọng.

Sau khi phát hiện Lâm Phàm bỏ đi hần thiếu chút nữa thì điên mất, nhờ liên hệ với một lãnh đạo khác hần mới biết Lâm Phàm chỉ yêu cầu xin nghỉ đông sớm về nhà một chuyến có việc. “Em...” Lâm Phàm xấu hổ gục đầu, bình tĩnh lại rồi cô cảm thấy cực kỳ hối hận.

Bệnh nhân bị đòn kia hình như quá xui xẻo tội nghiệp rồi. “Em cái gì!” Tần Vịnh ngạo nghễ nhìn cô chằm chằm, chỉ là ánh mắt hần trần ngập dịu dàng.

Sao hần không biết cô nghĩ gì cho được, chính vì biết, hần mới đau lòng thế này. “Xin lỗi.” “Xin lỗi cái gì.” Tần Vịnh không chịu bỏ qua. “Xin lỗi... bệnh nhân đó.” Lâm Phàm trầm tư mấy phút đáp. “Lâm Phàm, anh nói cho em biết, loại người đó em có đánh chết anh cũng đỡ thay em.

Em chỉ có lỗi với chính mình thôi!” Lâm Phàm sừng sốt ngẩng đầu nhìn hần, tựa hồ không hiểu ý hần. “Sao anh lại tới...” Lúc cô bị yêu cầu người bảo lãnh không có nhắc tới bất cứ số điện thoại nào, sao Tần Vịnh đến đây nhanh như vậy. Tần Vịnh thở dài dịu dàng đáp “Anh đến đón em về nhà.” Nói xong chìa tay ra, lòng bàn tay bày ra trước mặt cô.

Lâm Phàm dờ dẩn nhìn chằm chằm bàn tay to đó, môi run rẩy phát ra một tiếng nghẹn ngào khe khẽ, kể đó cô đặt bàn tay xinh xắn của mình vào tay

hắn, mặc tay hắn nắm chặt lấy tay mình. Nhào vào lòng hắn, suy sụp gào khóc “Em... sợ lắm...” Tàn Vịnh nhẹ nhàng vuốt tóc cô không lên tiếng, liếc mắt ra hiệu cho trợ lý đứng ở cửa, bảo anh ta thanh lý hết đám người không có phận sự ở đây. Lâm Phàm khóc như mưa, cứ như trút hết tất cả uất ức hơn hai mươi năm nay.

Khóc đến nỗi cổ họng khàn đặc không ngừng nấc lên song nước mắt vẫn chảy mãi không ngừng. Tàn Vịnh đau lòng cúi đầu, dịu dàng hôn nước mắt của cô, nhỏ nhẹ dỗ dành “Không sao rồi, qua hết rồi... Sau này có anh cùng em, cả đời.” Cô từng ảo tưởng vô số lần, lúc cô bị thầy giáo giữ lại, bị kêu người nhà hoặc là lúc trời mưa không về được, có người đến đón cô, nói với cô “Ba/mẹ đón con về nhà.” Tuy bây giờ cô đã lớn, nhưng khi Tàn Vịnh nói với cô câu đó, cô vẫn không nhìn được.

Hóa ra, có lúc hạnh phúc đến đột ngột như thế, khiến cô trở tay không kịp. Mặc kệ sau này Tàn Vịnh có thực hiện được lời hứa hôm nay hay không, cô đều thử tin tưởng một lần, cho dù hạnh phúc chỉ trong chốc lát cũng đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Ngếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Mở Mang Tầm Mắt

“Chủ tịch Tàn, ngài hiểu lầm rồi... Người kia không phải cháu vợ tôi, nếu không sao có thể để hắn ta ở phòng bệnh thường được.” Viện trưởng đứng trong phòng làm việc lau mồ hôi lạnh, lén lút liếc Tàn Vịnh đang ngồi trên ghế sau bàn làm việc, khẩn trương khai thực. Tàn Vịnh cup mắt nghịch cây bút máy trong tay, vẻ mặt sâu xa khó dò, không nói một tiếng. Viện trưởng điều chỉnh lại hơi thở, dè dặt nói “Thằng ấy chỉ là bà con xa mà thôi, về công về tư tôi không có nắm rõ là sơ sót của tôi.

Lần này mạo phạm đến phu nhân ngài tôi thành thật xin lỗi, nhất định sẽ có câu trả lời hợp lý cho ngài.” “Viện trưởng Phương nặng lời rồi, có điều nếu ông không dọn dẹp người nhà, vì một người bà con xa mà vất bỏ chức viện trưởng thì đúng là lợi bất cập hại rồi.” Giọng Tàn Vịnh trầm thấp rất hấp dẫn vang lên trong căn phòng thênh thang, tình cảm cứ như đang kể chuyện yêu đương ngọt ngào, song lọt vào tai viện trưởng thì lại như cây kim chọc thẳng vào lòng ông ta. Mọi người đều biết bệnh viện lớn nhất thành phố X là bệnh viện tư nhân, sau lưng có cổ đông và nhà tài trợ hùng mạnh.

Tàn thị là cổ đông lớn nhất, viện trưởng như ông ta nói khó nghe một chút thì chính là người làm thuê mà thôi.

Thật ra ông ta vẫn biết hành vi tác oai tác quái của bà con xa kia nhưng không muốn bị họ hàng nói mình xa cách bọn họ đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ai mà ngờ lão ấy không có mắt, lại tranh chấp với vợ của đại cổ đông, còn khiến phu nhân cổ đông bị cảnh sát tạm giam.

Năm sau cái chức viện trưởng của mình sợ là khó mà ngồi tiếp được rồi. “Vâng vâng vâng, nhất định tôi sẽ xử lý ổn thỏa.” “Tôi không muốn vì lần đánh nhau này mà liên lụy đến công việc của vợ mình, thế chắc hẳn ông biết mình nên làm gì rồi đây.” Tàn Vịnh neho mắt nguy hiểm.

Nếu chuyện Lâm Phàm ra tay đánh người lọt đến tai đơn vị cô, ông ta chắc chắn sẽ nhận được xử phạt tương ứng. “Biết ă.” Viện trưởng tiếp tục lau mồ hôi, còn làm thế nào nữa? Đương nhiên là kiên quyết khẳng định bà con xa nhà mình làm nhiều việc ác, phu nhân cổ đông trừ hại cho dân rồi.

Hơn nữa tuyệt đối không lạm dụng bạo lực, lấy bạo lực khắc chế bạo lực mà thôi. Khác với không khí căng thẳng trong phòng làm việc, phòng bệnh đầy ắp không khí vui mừng. “Phàm Phàm, khụ... ở sở cảnh sát bọn họ có đánh con không?” Bà Phương khăn trương níu tay Lâm Phàm, tử tế quan sát có một vòng, chỉ sợ cô thiệt thòi.

Bệnh nhân bị đánh kia sau khi đẩy vô phòng cấp cứu tới giờ cũng chưa thấy quay lại.

Bà còn tưởng là đối phương bị Lâm Phàm đánh chết rồi, nhưng sáng sớm nay hồi y tá mới biết, bệnh nhân kia đã bị chuyển sang bệnh viện khác làm bà không thể nào hiểu nổi. “... Bà, bọn họ không đánh người.” Lâm Phàm áy náy nhìn bà, mình bị bắt cả một đêm chắc bà lo chết mất. Bà Phương neho đôi mắt già nua quan sát cô một vòng xong mới yên tâm “Bà nghe... khụ khụ... nghe nói sau khi bị bắt sẽ bị ép cung, khụ khụ, không nói còn bị đánh nữa.” “Bà yên tâm, bọn họ đánh không lại con.” Lâm Phàm toét miệng cười tự tin. “Em giỏi ghê nhỉ!” Tàn Vịnh dẫn một đội bác sĩ bước vào, vừa lúc chụp được câu cuối của Lâm Phàm, bực mình nhướn mày nhìn cô. Lâm Phàm rụt cổ lên lén lè lười.

Sáng nay sau khi bảo lãnh cô ra, Tàn Vịnh dạy dỗ cô nguyên một buổi sáng. Thấy bà Phương có vẻ hốt hoảng nhìn hắn và đoàn bác sĩ, Tàn Vịnh nở nụ cười đẹp mê hồn với bà, an ủi “Họ đến làm kiểm tra chuyên sâu cho bà, chuyện Phàm Phàm bà đừng lo, đã xử lý ổn thỏa rồi.” “Khụ khụ... cậu là?” Bà Phương tò mò nhìn chàng trai xuất chúng chói mắt trước mặt, chắc chắn là bà không quen người như thế bao giờ.

Không lẽ là bạn của Phàm Phàm? Bà chuyển mắt sang Lâm Phàm đang ngoan ngoãn ngồi một bên. Tàn Vịnh không nói mà dùng ánh mắt uy hiếp ra hiệu cho Lâm Phàm giới thiệu mình.

Lâm Phàm nhận được ám chỉ, đành mặt dày hơi thẹn thùng nói “Ách... anh ấy là... là... bạn... bạn trai của con.” Nói xong cúi đầu nhìn chân mình, cảm giác căng thẳng như đang dẫn Tàn Vịnh về gặp người lớn, Tàn Vịnh hài lòng cong môi cười. “Phàm Phàm con yêu đương à?” Nhưng bà Phương chỉ vui

thoảng qua rồi lại lo âu nhìn Lâm Phàm.

Chàng trai này vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, cậu ta thật lòng với Phàm Phàm ư? Phàm Phàm không nói nương tựa, nếu bị ức hiếp thì nhà mẹ đẻ cũng chẳng có ai, làm sao qua được. “Dạ.” Lâm Phàm gật đầu. “Bà yên tâm, con sẽ đối xử tốt với Lâm Phàm, bà yên tâm kiểm tra điều trị trước đã.” Tần Vịnh nói, hơi gật đầu với đội ngũ bác sĩ đang mất diếc tai ngơ đứng bên, để bọn họ tiến hành kiểm tra tỉ mỉ cho bà Phương, dặt tay Lâm Phàm đi ra ngoài phòng bệnh. “Lần sau muốn đánh người, nói cho anh biết, anh đánh thay em.

Loại người đó không đủ tư cách để tay ngọc ngà của vợ anh đụng vào.” Tần Vịnh đứng trên hành lang, cười gian cầm tay Lâm Phàm áp vào gương mặt đẹp trai đáng đánh đòn của mình, tỉ mỉ vuốt ve. “Ba hoa.” Lâm Phàm nguyền hán nhưng miệng không tự chủ được nhếch lên.

Thì ra cảm giác yêu đương tuyệt vời thế này. Hai người đang định đi giải quyết bữa trưa, ra tới cổng bệnh viện lại bị một người đàn bà gọi giật lại. Lâm Phàm cẩn thận quan sát người ta, cảm thấy rất quen mắt nhưng nghĩ mãi không ra là ai.

Đột nhiên một cái tên lóe lên trong óc, Lâm Phàm há hốc miệng nhìn chằm chằm đối phương, miệng hé ra lại không nói nên lời, có lẽ nên nói là không gọi ra được danh xưng đó. “Phàm Phàm... mẹ vẫn luôn tìm con...” Người đàn bà không dám nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt đảo quanh có chút xấu hổ nói. Tần Vịnh thấy vẻ mặt Lâm Phàm quái lạ, đang do dự có nên tránh ra để hai người nói chuyện riêng không, lại nghe Lâm Phàm khó nhọc gọi một tiếng “mẹ...” Cảm giác được lòng bàn tay cô rịn mồ hôi, căng thẳng nắm chặt tay cô, lấy tư thế bảo vệ đứng ở một bên. Lâm Phàm nghe bà ta nói vẫn luôn tìm mình, mềm lòng gọi ra tiếng xưng hô xa lạ, cô vui vẻ nghĩ bà ấy còn để ý tới mình, nếu không tìm mình làm chi? “Phàm Phàm... mẹ có thể nói chuyện riêng với con không?” Mẹ Lâm Phàm hơi căng thẳng liếc trộm chung quanh, làm như đang công tác tình báo vậy. Lâm Phàm nhìn Tần Vịnh đứng cạnh, mềm mỏng đáp “Anh ấy là bạn trai con, mẹ cứ nói thẳng đi.” Cô càng vui vẻ hơn, cảm thấy nếu có thể cùng mẹ đi thăm mộ bà ngoại, chắc bà sẽ vui mừng lắm. “Này...” Mẹ Lâm Phàm khó xử nhìn hai người, trong lòng đấu tranh kịch liệt, chân chừ không biết có nên đưa ra yêu cầu này không.

Bà ta tìm Lâm Phàm lâu lắm rồi, mãi mà không có tin tức gì, hôm nay lại chạm mặt ở bệnh viện, coi như là ý trời. “Đến quán cà phê đằng kia nói chuyện đi, ở đây đông người không tiện.” Tần Vịnh chu đáo đề nghị, hai người đều đồng ý. Ba người cùng tới một quán cà phê nhìn có vẻ thanh tĩnh gần bệnh viện, ngồi dựa vào cửa sổ.

Lâm Phàm có phần chờ đợi nhìn bà ta, bụng đoán xem bà sẽ nói gì với cô đây? Song Tần Vịnh làm ăn đã lâu, nhìn sắc mặt người ta có thể đoán được đại khái đối phương nghĩ gì nên lúc này hần còn khần trương hơn cả Lâm Phàm, sợ bà ta nói gì đó làm tổn thương cô. “Phàm Phàm... hiện giờ con... khỏe chứ?” Mẹ Lâm Phàm hóp mấy hóp cà phê kem nhân viên phục vụ vừa bê lên, thắm giọng rồi mở miệng hỏi. Lâm Phàm gật đầu “Dạ khỏe.” Hai người lại im lặng một hồi, bà ta có vẻ xấu hổ lại uống mấy hóp, nói thẳng vào vấn đề “Phàm Phàm, con gái mẹ bị suy thận.” Tay Tần Vịnh cầm ly cà phê khựng lại, trong mắt lóe lên một tia ác độc, mặt lại tỉnh bơ đặt cà phê xuống chăm chú lắng nghe. “Con gái mẹ?” Lâm Phàm thì thào lặp lại lời bà ta, con gái mẹ không phải mình sao? Bà ta khẽ gật đầu, khần trương túm chặt cạnh bàn “Ừ, năm nay nó mới mười ba tuổi.” “Mẹ tìm con, là vì nó?” Lâm Phàm đã lờ mờ đoán được nguyên do mẹ tìm cô nhưng cô vẫn không chịu tin, còn trông mong bà ta sẽ nói ra đáp án khác. “Ừ, bác sĩ nói phải phẫu thuật cấy ghép nhưng tìm mãi mà không có nguồn thận thích hợp.

Bác sĩ nói anh chị em ruột thì khả năng phù hợp cao hơn nhiều mà chỉ có một quả thận vẫn sống được... nên... mẹ muốn xin con cứu con gái mẹ.” Mẹ Lâm Phàm mặt dày nói xong, nhắm mắt chờ cô trả lời. Lâm Phàm cúi đầu im lặng.

Tần Vịnh đặt tay lên đùi cô muốn an ủi cô, trong lòng tức giận không thôi, đang định mở miệng cự tuyệt thì Lâm Phàm cất giọng xa xôi “Vậy con thì sao? Mẹ có nghĩ tới con không?” “Mẹ nghĩ chứ! Nhưng bác sĩ nói chỉ có một thận vẫn sống được, nếu không có thì Ny Ny không có hi vọng sống tiếp.

Mẹ thật sự không thể mất Ny Ny, Phàm Phàm mẹ xin con.” Bà ta chụp lấy bàn tay Lâm Phàm đang đặt trên bàn, kích động năn nỉ, bà ta biết mình quá đáng nhưng không có lựa chọn khác. Lâm Phàm đột nhiên ngừng đầu nhìn bà ta cười, nụ cười hết sức thê lương “Ny Ny thật hạnh phúc.” Mẹ Lâm Phàm nhìn cô cười xong trong lòng căng thẳng nhưng nghĩ tới con gái quật quẹo nằm trên giường bệnh đành nhẫn tâm tiếp tục cầu xin “Phàm Phàm mẹ thật sự có lỗi với con nhưng Ny Ny vô tội, mẹ xin con, cứu con bé đi.” “Nó vô tội, còn tôi đáng tội ư?” Lúc này tâm tình Lâm Phàm không may mắn gì, nên nói là đau đến chết lặng. “Mẹ...” Nước mắt bà ta đã ứa ra, không biết nên nói gì.

Tuy bà ta biết hi vọng Lâm Phàm đồng ý cực kỳ nhỏ nhưng vẫn muốn thử.

Bà ta đã dự đoán Lâm Phàm sẽ tức giận, chỉ vào mặt bà ta mà mắng, nhưng không nghĩ phản ứng của Lâm Phàm bình tĩnh đến thế, nó làm lòng bà ta càng thêm khó chịu. “Không cần nói nữa, chúng tôi không đồng ý.” Tần Vịnh dần con tức, nể mặt bà ta đã sinh Lâm Phàm mà không nói khó nghe, chỉ thay Lâm Phàm cự tuyệt dứt khoát, chuẩn bị cáo từ. “Phàm Phàm! Mẹ biết tình cảm của con và bà ngoại rất tốt, nhưng con có nghĩ tới không, Ny Ny cũng là cháu của bà ngoại, con nhẫn tâm để cháu bà bệnh chết sao?” Đây là chiêu sát thủ của bà ta, tuy rằng vô sỉ nhưng bà ta chỉ có thể thử. Quả nhiên Lâm Phàm bị Tần Vịnh dặt đi hơi khựng lại, quay đầu nhìn bà ta cất giọng lạnh như băng “Vậy bà nghĩ xem bà ngoại có đau lòng không?” Tần Vịnh cảm thấy mình được mở mang tầm mắt rồi, chưa từng gặp qua người nào trơ trẽn như thế.

Nếu không phải bà ta đẻ ra Lâm Phàm, hẳn đã thăm hỏi sức khỏe người nhà bà ta rồi. Dắt Lâm Phàm đi khỏi chỗ này, lo Lâm Phàm sẽ đồng ý với bà ta. Cả ngày Lâm Phàm phản ứng hết sức bình thường, bình thường tới mức bất thường.

Tần Vịnh lo lắng không thôi, hần thà rằng Lâm Phàm khóc lóc trút hết tất cả ra như buổi sáng mà không phải đè nén thế này. “Tần Vịnh, đến nghĩa địa với em đi.” Sầm tối, rốt cuộc Lâm Phàm đề nghị, Tần Vịnh đương nhiên vội vã đồng ý.

Đừng nói là nghĩa địa, giờ kêu hẳn đi nhảy hằm cầu hẳn cũng nhảy. Tần Vịnh đưa Lâm Phàm đi siêu thị mua một bạch ô mai, lại rẽ qua tiệm hoa mua một bó hồng nhưng lớn.

Đóa nào cũng lựa bông to nhất, đỏ thắm.

Tần Vịnh không hiểu “Đi thăm mộ không phải nên mua cúc trắng sao?” Ngồi trong xe, Lâm Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng mang theo hồi ức “Bà ngoại

thích hoa hồng và tường vi nhất, đặc biệt là màu đỏ.

Hồi xưa có lúc trước cửa nhà trồng cả một khoảng.

Anh biết bà cháu em đi đâu kiếm giống hoa không?” Tần Vịnh nghĩ nghĩ đáp “Không.” “Hai bà cháu chờ tới lúc trời tối, cầm dao đi vô công viên, lén lút cắt một cành đem về nhà dưỡng, còn sợ bị người ta phát hiện.

Lần nào cũng là em canh chừng, bà ngoại cắt.” Lâm Phàm nói xong bật cười. Tần Vịnh nhìn sườn mặt xinh xắn của cô, lo lắng trong mắt càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Ngếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không Cho Ai Hết

Nghĩa địa nằm tí ngoài ngoại ô xa xôi, rộng mênh mông, bị lá vàng, cỏ khô bao phủ, nhiều cây kết từng chùm trái nhỏ nhỏ không biết tên. Ráng chiều đỏ rực mang theo tà dương nhuộm đỏ chân trời, cùng với gió thu mát rượi, lá vàng nhảy múa trong không trung. Đa phần các ngôi mộ đều đặt cúc trắng như tuyết, tưởng nhớ những linh hồn đã vùi dưới đất sâu, riêng mộ bà ngoại Lâm Phàm lại trưng đầy hoa hồng đỏ thắm rực rỡ. Lâm Phàm ngồi xếp bằng trước mộ, cúi đầu nghiêm chỉnh lạy từng viên ô mai, cẩn thận đặt trước bia. “Bà ngoại, anh ấy là Tần Vịnh mà con nói với bà.” Lúc sắc trời dần chuyển sang màu chàm, rốt cuộc Lâm Phàm cũng mở miệng, kéo cánh tay Tần Vịnh mỉm cười giới thiệu với tấm bia im lặng kia.

Trầm ngâm hồi lâu, cô dựa vào vai Tần Vịnh, khẽ khàng lên tiếng như đang nói chuyện thường ngày “Bà còn một cháu gái tên là Ny Ny.” “Mẹ nói, bà ấy rất yêu nó, không thể không có nó nên hi vọng con cho nó một quả thận.” Cô lột xong viên ô mai cuối cùng tiện tay nhét vào miệng Tần Vịnh, ngồi thẳng người dậy neho mắt nhìn sắc trời u ám, giọng điệu vẫn thản nhiên như cũ.

Tần Vịnh ngâm ô mai trong miệng, vị chua chua ngọt ngọt lan ra từ đầu lưỡi, chua đến tận cội lòng hần. Lâm Phàm vẫn ngửa đầu nhìn trời, dường như trên cao có vật gì đó cực kỳ mê người hấp dẫn cô. Lại một cơn gió thu quét qua, truyền đến tiếng lá khô xào xạc. “Nếu... con cho nó một quả thận, nó sẽ chia mẹ cho con một nửa chứ?” Lâm Phàm thì thầm.

Tần Vịnh căng thẳng đứng bật dậy định nói chuyện với cô, nhưng lại không biết nên nói gì, đành thấp thòm đi tới đi lui, đứng ngồi không yên. Nửa ngày, Lâm Phàm thu hồi tầm mắt, nhìn mộ bà ngoại trống rỗng xuất thần, chậm chạp lên tiếng “Bà ngoại... tha thứ cho con, con không làm được... thật sự không làm được...” Tần Vịnh nghe xong thở hắt ra nhẹ nhõm nhưng lo lắng trong lòng không giảm còn tăng lên.

Cô ngốc cười ngây ngô đưa bánh bao cho hần, có thể quay lại không? “Vì sao mẹ thương nó mà không thương con chứ?” Mối Lâm Phàm cong lên, cười tự giễu, thần thờ nhìn bia mộ nói Tần Vịnh quỳ đằng sau cô, ôm cô vào lòng mình, dịu dàng đưa tay che mắt cô lại “Đừng nói nữa, bà ngoại sẽ tha thứ cho em.” “Thật sao? Vậy còn anh? Anh sẽ luôn ở cạnh em sao?” Lâm Phàm như người chết đuối vớ được cây cọc duy nhất là Tần Vịnh, trừ hần ra, cô không còn gì nữa cả. “Sẽ, anh cam đoan.” Tần Vịnh ngược mắt nhìn bia mộ bà ngoại, trịnh trọng thề, cảm nhận hàng mi dài của Lâm Phàm nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay hần. Lâm Phàm nhướn môi cười nhợt nhạt, đưa tay úp lên bàn tay to của hần “Cái gì em cũng không cần, chỉ cần anh.

Nếu có ngày anh không cần em nữa, em sẽ kéo anh cùng chết.” Tần Vịnh không hoảng sợ ngược lại phì cười, tiếng cười trầm trầm phát ra từ cuống họng thật sự quyền rũ “Được.

Nhưng quả thận này em vẫn phải giữ, không được cho người khác.” “Vâng, không cho ai hết.” Lâm Phàm cũng cười theo, chỉ là nước mắt đã lặng lẽ trượt ra khỏi khóe mắt ướt đầm tay Tần Vịnh. Phòng tắm sang của khách sạn Duyệt Phủ, Lâm Phàm tắm rửa xong nằm ngửa trên giường ngẩn ngơ nhìn trần nhà. Phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy, cô nghiêng đầu liếc tấm kính trong mờ, thân hình cường tráng cao lớn của Tần Vịnh hắt qua lớp kính pha lê.

Mặt cô đỏ bừng, vừa rồi cô ở bên trong, có phải Tần Vịnh cũng thấy hay không? “Kết quả kiểm tra của bà Phương sao rồi?” Cô lật người tìm tư thế nằm thoải mái, bấm remote dò kênh, miệng hỏi Tần Vịnh trong phòng tắm. Tần Vịnh không trả lời, cô nghĩ chắc tiếng nước đã át mất rồi, không để ý lắm chống cằm xem ti vi nhưng đầu óc sớm đã đi du lịch xa tít tắp. Mấy phút sau Tần Vịnh quấn khăn tắm đi ra.

Cơ bụng gọi cảm phân rõ từng mũi từng mũi, nước nhỏ từ tóc xuống vòm ngực hoàn mỹ, trượt xuống bộ phận nào đó dưới khăn tắm một cách dụ dỗ. Thấy Lâm Phàm nhìn ti vi chăm chăm, hần thở dài dùng khăn lông lau sơ sơ tóc rồi bò lên giường ôm cô vào ngực. “Nghĩ gì thế?” “Không có gì, anh không lau khô tóc sẽ bị cảm đó.” Lâm Phàm vươn tay sờ mái tóc đen của hần, đứng dậy nhặt khăn lông hần vứt trên sofa, ngồi bên cạnh tỉ mỉ lau tóc cho hần. “Bà Phương còn điều trị, bác sĩ nói không có gì đáng ngại, vài ngày nữa là xuất viện được rồi.” Tần Vịnh khép mắt hưởng thụ cô hầu hạ. “Sáng ngày mai em muốn đi thăm bà, còn ba ngày nữa là hết kỳ phép rồi.” “Anh đưa em đi.” “Anh không đi làm công ty không sao chứ?” Tay Lâm Phàm không ngừng nghỉ, tiếp tục nhẹ nhàng lau tóc. “Vợ anh chạy mất, anh còn đến công ty làm gì.” “Ai chạy!” Lâm Phàm hôn đôi lúm hần, đáng tiếc hần nhìn không tới. “Ô? Vậy là em thừa nhận mình là vợ anh hả?” Tần Vịnh tiếp tục múa mép, song Lâm Phàm biết, hần đang chọc cho cô vui. “Nghĩ hay quá.” “Em giỏi há! Không phải vợ anh mà còn muốn anh chết chung với em! Anh mặc kệ, em không lấy anh anh sẽ chạy tới nhà em tạt sơn.” Tần Vịnh thấy cô lau khô tóc mình, cắt khăn lông vào tủ đầu giường kê bên xong, hần lập tức gói đầu lên cái gối trắng nõn của cô lăn lộn ăn vạ, hi vọng dời đi suy nghĩ về bà mẹ cực phẩm kia của Lâm Phàm. “Ha ha.” Lâm Phàm chỉ quỳ chồm hồm cười ngây ngốc song ý cười không lọt được vào đáy mắt. Về mặt bốn cột của Tần Vịnh dần biến mất, chụp lấy remote tắt ti vi sau đó ôm Lâm Phàm nằm ngửa trên giường nệm trắng tinh, để đầu cô tựa vào hõm vai hần, vươn tay tắt đèn rồi dịu giọng dỗ dành cô “Ngủ đi, ngủ một giấc dậy mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Lâm Phàm dịu ngoan mặc hần ôm, đưa tay ôm lấy eo hần thật chặt. “Tần

Vĩnh...“Ừ.”“Em có nói với anh chưa...”“Nói cái gì? Em cũng yêu anh há?”Trong bóng tối, ánh mắt Tần Vĩnh tràn ngập ý cười và thỏa mãn, ngoài mặt còn mạnh mẽ “Anh biết từ đầu rồi, lần đầu tiên em nhìn thấy anh, anh đã biết là em yêu anh rồi.”“Tần Vĩnh?”“Hả?” Tần Vĩnh khẽ hôn cái trán tròn bóng của cô, chờ mong cô bày tỏ nhiều hơn nữa. “Anh nghĩ nhiều thật đấy...”“...”Sáng sớm hôm sau, Tần Vĩnh bị Lâm Phàm lôi dậy chuẩn bị đi thăm bà Phương.

Tần Vĩnh lờ đờ ngái ngủ, ngồi trong quán ăn tự phục vụ ăn bữa sáng với cô, mắt hắn không ngừng rú lại. Lâm Phàm khó hiểu “Tối qua anh làm gì?” Sao lại mệt mỏi như thế? “Tối qua nhìn em cả đêm.” Tần Vĩnh hóp café, xoa xoa sống mũi cao vút. “Nhìn em làm gì?” Lâm Phàm càng không hiểu. “Nhìn em đẹp.” Lâm Phàm tức, hắn đang giỡn chơi “Không nói thì thôi.” “Thơm anh một cái, anh nói cho em biết.” “Thơm cái đầu anh, ăn lẹ còn tới bệnh viện.” Lâm Phàm tức mình nhét một miếng trứng rán vào miệng hắn. Với tính tình của Lâm Phàm, một chút giận dỗi này nửa đường đã bị Tần vô lại quét sạch.

Hai người thân mật nắm tay nhau đi vào bệnh viện nhưng ở phòng bệnh của bà Phương lại phát hiện khách không mời mà đến. Mẹ Lâm Phàm, Phùng Lam quỳ xuống trước mặt Lâm Phàm, khóc không thành tiếng “Phàm Phàm, mẹ cầu xin con mà... Ny Ny sắp không xong rồi.” “Cút đi.” Tần Vĩnh cảm tức chần trước mặt Lâm Phàm, gằn giọng. “Phàm Phàm! Phàm Phàm! Ny Ny cũng là em gái con mà! Nó mới mười ba tuổi! Chẳng lẽ con trở mặt nhìn nó chết trước mặt con được sao? Nó cũng nằm ở bệnh viện này.” Phùng Lam bỏ lết tới bằng đầu gối, níu lấy áo Lâm Phàm khóc rống. “Em gái? Chẳng phải trước nay bà chưa bao giờ thừa nhận tôi là con gái bà sao? Không phải bà sợ tôi phá vỡ gia đình mới khó khăn lắm bà mới xây dựng được sao?” Lâm Phàm hơi nghiêng đầu, ánh mắt âm thầm hỏi. “Mẹ có lỗi với con, nhưng Ny Ny... Ny Ny là mạng sống của mẹ con ơi.” “Vậy còn tôi? Tôi là cái gì?” Lâm Phàm gạt bàn tay bà ta ra, dán mặt vào tấm lưng rộng của Tần Vĩnh. Tần Vĩnh luồn tay ra sau ôm lấy cô, gạt Phùng Lam ra. “Con cũng là con mẹ, nên xin con cứu con bé đi.” Phùng Lam khóc nhèch nhác cả khuôn mặt trang điểm kỹ càng, nhìn càng tiều tụy không chịu nổi. “Bà yêu nó như vậy, sao không cho nó thận của bà đi?” Lâm Phàm lạnh lùng hỏi, đừng hi vọng cô làm đức mẹ. Cô biết với thân phận của cô bây giờ, đứng cạnh Tần Vĩnh đã là trèo cao rồi, nếu lại mất đi một quả thận, ngay cả cơ thể khỏe mạnh cũng không có thì cô còn có tư cách gì? Cô đã không để ý ba mẹ đối xử với cô thế nào rồi, chỉ cần bà ngoại là đủ, cũng không quan tâm ngày sau ra sao, chỉ cần Tần Vĩnh đã đủ lắm rồi.

Cô biết tự vừa lòng không có nghĩa là cô ngốc, không có nguyên tắc. “Mẹ... mẹ không thích hợp.” Phùng Lam không ngờ Lâm Phàm đột nhiên hỏi như thế, nhất thời nghẹn lời, xấu hổ nói, ngược lại quên cả khóc. “Hừ, không thích hợp hay là không nỡ?” Tần Vĩnh hừ lạnh, khí lạnh trong mắt cơ hồ có thể đóng băng người ta. Lâm Phàm liếc mắt thấy bà Phương đã được hộ lý đẩy về phòng, điều chỉnh lại hô hấp, chuyển sang vẻ mặt hiền hòa tươi cười “Hôm nay bà có khá hơn không?” “Khỏe nhiều rồi... khụ khụ... mẹ con, nó...” Bà Phương chẳng những nhìn Lâm Phàm lớn lên, có thể nói là chứng kiến Phùng Lam trưởng thành, đương nhiên nhận ra bà ta, hơn nữa tối qua Phùng Lam đã đến thăm bà, bà còn tưởng là vì quan hệ với Lâm Phàm. Sao tự dưng hôm nay lại quỳ dưới đất, mặt còn dấu nước mắt, hơn nữa sắc mặt rất khó coi. “Đừng để ý bà ta, bà nằm lên giường nghỉ ngơi trước đi.” Tần Vĩnh nhả nhận cười cầm tay bà Phương do hộ lý đưa tới, đỡ bà nằm lên giường, nghiêm nhiên bày ra hình tượng người đàn ông tốt làm bà Phương càng thêm nghi hoặc, đang diễn cái gì đây? “Lam Lam con mau đứng dậy, nèn nhà lạnh lắm.

Có chuyện gì con và Phàm Phàm từ từ nói, nó là đứa bé ngoan.” Bà Phương nằm trên giường, vẻ mặt từ ái đưa bàn tay khô đét ra đỡ vai Phùng Lam “Di Phương...” Phùng Lam che miệng nghẹn ngào, áp lực gánh chịu trong lòng đến khi nhìn thấy bà cụ này rút cuộc hồng mắt, khóc nức nở như con nít.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Nữ Hiệp Tha Mạng

Năm đó, sau khi ly dị ba Lâm Phàm, bà ta lấy một thương nhân.

Vì sợ dẫn theo Lâm Phàm, đứa con riêng này sẽ làm địa vị của mình khó giữ, bà ta đành nói dối mình không có con, chỉ ly dị thôi. Mấy năm sau bà ta lại sinh một đứa con gái, tên là Hoàng Ngọc Ny, tên ở nhà là Ny Ny.

Ông chồng thương gia làm ăn càng lúc càng lớn, ý nghĩ cũng càng đi càng xa.

Sau khi ở bên ngoài gặp qua vô số hồng phần tri kỷ hoa nhường nguyệt thẹn, dần dần thờ ơ lạnh nhạt với đứa cháu vàng cứt kỹ là bà ta. Song ông ta lại thật tình yêu thương đứa con gái Ny Ny, thế nên ở nhà họ Hoàng, Ny Ny là đứa con ruột của Phùng Lam. Ai ngờ mấy năm trước con gái bảo bối lại bị suy thận, bọn họ chạy chữa khắp nơi mà không tìm được nguồn thận thích hợp. Bà ta đành phải đặt suy nghĩ trên người Lâm Phàm, đứa con với chồng trước, bởi vì bác sĩ vô tình nói cho bà ta biết, người có quan hệ huyết thống thì khả năng thành công cao hơn.

Vậy nên bà ta bắt đầu tìm Lâm Phàm khắp nơi, khi quay về quê cũ lại phát hiện cửa đóng kín mít, bụi bám một lớp dày.

Hỏi thăm mới biết Lâm Phàm đã đi lính, mấy năm nay chưa từng trở về. Bà ta không ngừng hỏi dò nơi Lâm Phàm đóng quân nhưng lần nào cũng thất bại.

Mấy ngày trước bà ta mừng rỡ vô cùng khi thấy Lâm Phàm bị cảnh sát giải đi, tuy đã nhiều năm không gặp nhưng bà ta vẫn nhận ra cô nhờ đôi mắt giống hệt bà ta. Hỏi gần hỏi xa mấy cảnh sát ở lại mới biết cô đưa bà Phương đến bệnh viện, vì tranh chấp với bệnh nhân cùng phòng, đánh người ta nên bị giải đi. Đêm đó bà ta không dám đi, cứ chờ ở cổng bệnh viện, hi vọng có thể gặp được cô lần nữa.

Chờ mãi đến trưa hôm sau mới thấy cô về nhưng bên cạnh cô lại có một người đàn ông cao lớn xuất chúng, bà ta không dám xông bừa lên, đành tiếp tục

chờ. Mấy tiếng sau lại thấy hai người thân mật đi ra, bà ta lo tiếp tục chờ sẽ mất tin tức của Lâm Phàm, mất đi viên thuốc cứu mạng Lâm Phàm nên mặt dày gọi cô lại.

Thế này mới phát sinh những chuyện sau đó. “Bé ngoan đừng khóc nữa, đến đây ngồi nói cho dì Phương nghe.” Bà Phương vỗ vỗ mép giường ra dấu cho bà ta đứng dậy, lòng đoán có lẽ bao nhiêu năm nay Phùng Lam không chăm sóc Lâm Phàm, bây giờ áy náy mới đi tìm con bé mà Lâm Phàm không chịu tha thứ, thành ra nó mới khóc thương tâm như thế. Phùng Lam chỉ khóc lóc lắc đầu, che miệng khóc không thành tiếng.

Lòng bàn tay đều là thịt, sao bà ta lại muốn nửa cái mạng của Lâm Phàm chứ, chẳng qua nếu Ny Ny chết, địa vị của bà ta ở nhà họ Hoàng hoàn toàn không giữ được nữa.

Đến chừng đó bà ta biết đi đâu về đâu. Truy đến ngọn nguồn gốc rễ, vẫn chỉ là thói ích kỷ tự lợi của bà ta mà thôi. “Ha ha, phỏng chừng bà ta xấu hổ không dám nói cho bà biết đó.” Tần Vịnh cười nhạt, trong lòng đã tính toán đầu ra đó.

Hắn không muốn Lâm Phàm bị đè nén mỗi ngày thế này, dù cô không nói nhưng hắn biết trong lòng cô rối rắm. “Để họ trò chuyện riêng đi, anh và em đi mua đồ ăn vặt cho bà thôi.” Tần Vịnh dịu dàng khoác vai Lâm Phàm, ôm cô rời khỏi phòng bệnh, hàng mi dày rũ xuống che dấu ánh sáng trong đôi mắt như ngọc thạch. Bà Phương lo âu nhìn họ, đầu óc già cả thật tình nghĩ không thông, đành đợi Phùng Lam giải đáp thắc mắc này. ~~~~~ Tần Vịnh đứng trước cửa tiệm bánh ngọt tinh xảo liên tục gọi điện thoại, Lâm Phàm ở bên trong xách giỏ chăm chú đi lựa bánh kem và đồ ăn vặt, cô tưởng hắn bận việc công ty nên biết điều không đi quấy rầy. “Lựa xong chưa?” Lâm Phàm đang chảy nước nhìn chòng chọc một cái bánh kem chocolate trong tủ kính làm người ta thèm nhỏ dãi thì Tần Vịnh gọi xong điện thoại bước vào, nhìn bộ dạng thèm thuồng của cô cười hỏi: “Ồ xong rồi, cái này mềm mềm chắc bà Phương cần được.” Lâm Phàm ngẩng đầu cười hiền dịu, khiến tim Tần Vịnh đập loạn.

Cô gái khéo léo xinh xắn thế này, bảo sao người ta không yêu. “Anh cũng đói rồi.” Tần Vịnh say mê nhìn cô. “Vậy anh muốn ăn gì? Em gấp cho anh.” Tiệm bánh này tự phục vụ, khách muốn ăn gì chỉ cần xách giỏ lựa sau đó đến quầy thanh toán tính tiền là xong. Tần Vịnh cúi đầu bên tai cô, trêu ghẹo “Muốn ăn em?” Lâm Phàm ngó người mấy giây, mặt đỏ tai hồng lườm hắn “Ban ngày ban mặt nói xàm gì không à!” “Anh chưa nói xong mà, anh muốn ăn đồ em nấu. . . Em nghĩ đi đâu thế.” Tần Vịnh cười tình quái, lòng ngập tràn hạnh phúc. “Anh!! Tắt tai ăn không?!” Lâm Phàm thẹn quá hóa giận trở mũi hất la lối. “Anh đi tính tiền.” Tần Vịnh thức thời làm trang tuần kiết, không nên đầu tranh vô vị với phần tử bạo lực miễn cho hi sinh không cần thiết, cười xấu xa cầm lấy giỏ trong tay Lâm Phàm bắt mẫn đi tới quầy thu ngân. “Em nói cho anh biết! Em có tập luyện đấy!” Lâm Phàm đứng sau huơ nắm đấm với gáy hắn, gồng tay cho bắp thịt nở ra, Tần Vịnh khinh khỉnh quay đầu néo bắp tay cô “Có nhiều đây, còn nhỏ hơn thịt béo trên bụng Meowth nữa, chả biết sức lực của em từ đâu ra.” “Anh tự tìm đường chết nhé!” Lâm Phàm nhảy phốc lên lưng Tần Vịnh, vòng tay qua kẹp cổ hắn. “Á ~ đừng quậy, tính tiền trước đã.” Tần Vịnh phối hợp kêu thảm thiết, một cánh tay không yên tâm vòng ra sau giữ lấy đùi cô đề phòng cô không cẩn thận tuột xuống. “... Thưa anh... tổng cộng là chín mươi hai đồng...” Nhân viên thu ngân co rụt chân mảy nhìn hai người, khoe hạnh phúc cái gì, đáng ghét. Tần Vịnh bắt lực dùng một tay rút một tờ chủ tịch Mao trong ví ra trả, quay người định công Lâm Phàm đi, lại bị Lâm Phàm kẹp cổ như kim cương ngựa “Đi đâu! Chưa lấy tiền thôi mà!” Tần Vịnh đành đứng lại như con ngựa, mặc cô dùng động tác rất khó vận nửa thân trên cầm lấy mấy đồng lẻ nhân viên thối lại. “Cất đi, tám đồng! Bốn cái bánh bao xá xiu.” Lâm Phàm nhét hết mấy đồng lẻ vô túi áo vest lớn của Tần Vịnh, làm Tần Vịnh khóc không ra nước mắt. “Té ra lúc trước em giả bộ hiền lành! Bây giờ mới là bộ mặt thật của em!” Miệng không nhịn được oán trách nhưng trong lòng chẳng chút phản cảm, ngược lại còn thấy vui, bà chị ngốc nghếch của hắn hình như quay lại rồi.

Chỉ là vì sao đây? “Sao? Muốn trả hàng?” Lâm Phàm hung ác nheo mắt lại, nắm sấp trên lưng hắn nhẹ nhàng kẹp cổ hắn. “Không dám không dám.” Tần Vịnh vội vàng chới phất, hàng này có thối hắn cũng không trả. “Nhìn anh nghĩ một đằng nói một nẻo này!” Lâm Phàm cười tươi rói, hai tay ôm cổ Tần Vịnh “Đi mau! Xùy! Xùy!” Mặt Tần Vịnh đen thui song vẫn phối hợp gào âm lên “Nữ hiệp tha mạng!” Đọc đường về bệnh viện hai người đùa giỡn mãi, ánh mặt trời chiếu lên người cả hai, hắt ra hai cái bóng thật dài. Trước cửa phòng bệnh, Lâm Phàm mạnh mẽ nhảy khỏi lưng Tần Vịnh, chỉnh lại quần áo, cầm lấy đồ ăn trong tay hắn đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy bà Phương mặt đỏ hoe nằm trên giường đờ đẫn suy tư, Phùng Lam cúi đầu ủ rũ ngồi trên mặt đất cạnh giường. Tần Vịnh vừa nhìn đã hiểu, dắt Lâm Phàm đi vào ngồi xuống ghế, tự mình kéo ghế ngồi trước mặt Phùng Lam “Tôi có thể cứu con bà, nhưng bà phải cam đoan từ hôm nay...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Hóa ra Tần Vịnh vẫn liên hệ với Hera.

Bọn họ không chỉ buồn lậu vũ khí mà chỉ cần là chuyện phạm pháp đều làm, trừ buồn ma túy.

Còn như vì sao quy định không thể buồn ma túy thì hắn không biết.

Yêu cầu của Tần Vịnh rất đơn giản, một quả thận, một quả thận phù hợp với Ny Ny, nhưng phải lấy được bằng thủ đoạn hợp pháp, hắn không muốn vì việc này mà ảnh hưởng đến công việc của Lâm Phàm. Chuyện nhỏ này vốn không cần Hera đích thân ra mặt nhưng trong điện thoại Hera lại chủ động hỏi thăm Lâm Phàm làm Tần Vịnh có hơi kinh ngạc, hắn không hề nói cho cô ta biết lý do hắn cần quả thận này. Hera cười cười, nói đầy ẩn ý rằng mình biết lý do nên chuyện này nhất định sẽ làm bọn họ hài lòng, một xu cô ta cũng không thu, món nợ ân tình này vài năm nữa bọn họ hãy trả cô ta.

Tự tin, ngắn gọn một câu, bảo Tần Vịnh chờ bọn họ hai ngày rồi ngắt điện thoại. Tần Vịnh cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc ân tình đó là cái gì khiến cho Hera tình nguyện không nhận món tiền này còn giải quyết sạch sẽ.

Còn như vì sao Hera biết, suy nghĩ của hắn càng rối rắm hơn. Có điều, hiệu suất làm việc của Hera quả thật kinh hồn.

Lâm Phàm không thể nào tin nổi, đứng trước cửa phòng mổ nhìn đèn đỏ.

Hai ngày trước, sau khi Tần Vịnh nói câu đó với Phùng Lam xong thì bận tíu tít như con quay.

Hôm nay rốt cuộc có mấy người thần bí đến, xách theo một cái hộp chuyên dụng đựng nội tạng người. Buổi trưa, sau khi Tần Vịnh dặn dò bác sĩ chính và quản lý cấp cao trong bệnh viện mấy câu xong liền vội vàng đi mất, tới giờ chưa về. Lâm Phàm hơi ngần ngại đứng ngoài cửa phòng mổ, nhìn gương mặt đen đúa căng thẳng của Hoàng Triết và vẻ mặt tiêu tụy kinh khủng của Phùng Lam, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Tuy Phùng Lam hứa với Tần Vịnh sẽ thừa nhận cô nhưng cô chẳng thấy hưng phấn chút nào. Ngược lại, hành động của Tần Vịnh làm lòng cô đầy ắp ngọt ngào yêu thương.

Có chồng như anh, cô còn đòi hỏi gì nữa. Lâu lâu lười, lâu tới nỗi Lâm Phàm tưởng thời gian đã ngừng trôi, đèn phòng mổ cuối cùng tắt phụp. “Ca mổ rất thành công nhưng phải tiếp tục theo dõi xem có xuất hiện hiện tượng loại trừ không.” Bác sĩ mệt mỏi bước ra, tháo khẩu trang xuống nói với vợ chồng Phùng Lam, thấy Lâm Phàm đứng bên không khỏi thắc mắc, đây chẳng phải phu nhân của đại cổ đông sao? Phùng Lam mừng rỡ khóc lên, che miệng để tiếng khóc nức xuống. Nửa ngày, bên trong đẩy ra một cô bé mặt vàng ệch, trên người cắm đầy máy móc dây nhợ.

Nhìn bộ dạng có thể nói là đã đặt một chân vào quan tài rồi. Lâm Phàm đứng xa xa nhìn, cô bé này nhận được toàn bộ tình yêu của mẹ đây.

Là bé gái này, nó là mạng của mẹ.

Là đứa bé này, đi một vòng quỹ môn quan, thường ngày nó sống như thế nào nhỉ? Có phải vì hoạt bát đáng yêu hơn mình nên mới được mọi người yêu thương không. Lúc này Tần Vịnh sai bước tới gần, đi bên cạnh là một đoàn bác sĩ mặc blouse trắng.

Các bác sĩ rất nghiêm túc vây quanh xe đẩy, vừa đi vừa thảo luận phương án. Tần Vịnh đi tới cạnh hai vợ chồng Phùng Lam, ngao nghể từ trên nhòm xuống bọn họ “Tôi đã làm xong, bà thì sao?” Lâm Phàm đứng đó hơi giật mình, bỏ tay mình vào lòng bàn tay hắn, khẽ nắm lấy, cất giọng bình thản mà cứng rắn nói với Phùng Lam “Tôi không cần bà thừa nhận, từ hôm nay trở đi hai chúng ta một đao cắt đứt, nước sông không phạm nước giếng.

Ôn sinh thành của bà Tần Vịnh đã trả thay tôi trên người Ny Ny rồi.

Bà nợ tôi, bà ngoại cũng đã trả xong thay bà.

Vậy thôi, kết thúc ở đây.” Phùng Lam run lẩy bẩy, mấy ngày nay áp lực nặng nề khiến bà ta gần như suy sụp.

Ny Ny là động lực để bà ta gắng gượng sống, đối với Lâm Phàm bà ta chỉ có áy náy.

Nhưng khi Lâm Phàm hồ hững nhìn bà ta, nghiêm túc nói những lời này, lòng bà ta vẫn khổ sở đau xé ruột xé gan. “Phàm Phàm... mẹ...” Phùng Lam túm chặt tay áo mình, thần sắc có vẻ điên cuồng. Lâm Phàm nhìn bà ta nở nụ cười nhạt tuyệt đẹp “Tạm biệt, hi vọng là vĩnh biệt.” Nói xong nắm tay Tần Vịnh chậm rãi đi ra hành lang, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng buông xuống. “Vợ à, chuyện này anh làm đẹp không?” Tần Vịnh cười hi hi bất đầu tảng công.

Lâm Phàm ngoẹo đầu lờ mờ hắn “Nguồn gốc cái đó có phi pháp không?” “Em yên tâm.

Với lại lúc trước không phải em nói với Trần Hưng, nếu anh ngồi tù em cũng ngồi cùng anh sao?” “Em nói thế hồi nào, nhiều lắm là đưa com tù cho anh thôi, coi như tình nghĩa lắm rồi.” “Quả nhiên độc nhất lòng dạ đàn bà!” Tần Vịnh bắt nắn ảm ỷ, song gương mặt tuấn tú lại tràn trề ý cười. “Hi hi, hôm nay bà Phương có thể xuất viện rồi hả?” Lâm Phàm cũng cười ngây ngô theo. Tần Vịnh trầm tư một chút, sắc mặt trở nên thâm trầm “Ừ, nhưng hôm nay anh không đi đón bà với em được.” “Ồ, anh bận thì đi đi, em đưa bà về được rồi.” Lâm Phàm thấy sắc mặt hắn quái lạ, ngoan ngoãn thuận theo. Tần Vịnh nhìn cô đăm đăm một hồi đột nhiên nở nụ cười bí ẩn “Em đi đón bà trước, thủ tục anh đã dặn dò hết rồi.

Bây giờ anh có việc đi trước đã.” Lâm Phàm ngờ ngẩn gật đầu, nhìn bóng lưng hắn rời đi tiêu sái, cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Chẳng lẽ bị Tần Vịnh chiều riết hóa hư rồi? Đưa bà Phương đi làm thủ tục xuất viện, nói chuyện với mấy người làm thủ tục mới biết thì ra Tần Vịnh là đại cổ đông đứng sau bệnh viện này.

Chả trách có thể tự tiện dùng các máy móc chả biết là cái gì để phẫu thuật cho Ny Ny.

Phóng chừng mấy ngày nay Tần Vịnh bận rộn là vì việc này.

Quyết định rồi, khi nào về thành phố S phải làm nhiều món ngon để khao thưởng cho con culi xuất sắc tài giỏi này mới được. Lợi dụng đặc quyền, bọn họ xuất viện hết sức thuận lợi.

Ngoài cổng, tài xế riêng của Tần Vịnh cung kính chờ đã lâu, làm Lâm Phàm lại cảm thán Tần Vịnh tinh ý.

Nhất định là bà ngoại trên trời linh thiêng, đưa Tần Vịnh đến cho cô.

Bằng không cô có tài đức gì mà được người đàn ông như thế coi trọng. Nhưng về tới nhà bà Phương không lâu, Lâm Phàm nhận được một cú điện thoại xa lạ “Mộ bà ngoại cô có điểm bất thường, hi vọng cô có thể đến đó một chuyến.” Lâm Phàm hoảng hồn, có bất thường? Bất thường cái gì? Không đến nỗi bà ngoại từ trong mộ chui ra đấy chứ. Âm thầm tát cho mình mấy cái, mắng mình đại nghịch bất đạo, vội vàng nói với bà Phương mấy tiếng liền kêu tài xế còn chờ ngoài cửa chạy thẳng tới nghĩa địa. Dọc đường đi, cô cứ tắc thở không yên, đoán đủ thứ khả năng nhưng thật tình cô nghĩ không ra là có cái gì bất thường.

Nhìn không được cô gọi ngược lại cho số điện thoại lạ kia nhưng không gọi được, ngược lại lái xe giữa đường nhận một cuộc gọi. Đến công nghĩa địa, cô sốt ruột nhảy xuống xe chạy thẳng tới mộ bà ngoại nhưng chưa kịp tới gần đã đỡ người bởi cảnh tượng trước mắt. Hoa tường vi trải khắp núi đồi, đan xen lẫn nhau, lan trải.

Đóa nào cũng to, đỏ rực hết như hoa hồng cô mua lần trước, phải nói là còn rực rỡ hơn.

Cảnh hoa xanh biếc, đóa hoa đỏ thắm, đẹp rực rỡ.

Mùi hoa thơm nhàn nhạt bay vào mũi làm thần trí cô có chút mơ hồ. Mấy ngày trước còn là một mảnh lá thu tiêu điều, sao hôm nay lại thành trăm hoa đua nở rồi? Hơn nữa cả ngọn đồi toàn là tường vi. Dè dặt đi tới trước mộ bà ngoại, phát hiện khoảng đất trống trước bia đầy ấp hoa hồng đỏ đẹp lạ thường.

Đẹp không sao tả xiết, Lâm Phàm há miệng mãi không khép lại được. Chẳng trách có người gọi cho cô nói xuất hiện bất thường, cái này không bất thường thì còn gì nữa? Trong lúc cô đang hoài nghi mình có nằm mơ hay không thì Tần Vịnh mặc đồ vest tao nhã bước về phía cô. “Hơ? Sao anh đến đây? Anh mau nhìn số hoa này xem!” Lâm Phàm kích động lẽ lười, hoa chân múa tay chỉ vào biển hoa để Tần Vịnh nghiên cứu. “Thích không?” Tần Vịnh cười thần bí, hẳn thích nhìn cô nhỏ này kích động ăn nói không đầu không đuôi như thế. “Hả?” Lâm Phàm khựng lại, ngu ngơ nhìn hắn.

Mấy cái này đều do hắn moi ra? Tốn bao nhiêu công sức tiền bạc đây? Dưới ánh mắt ngây ngốc của cô, Tần Vịnh cười ảm áp thông thả quỳ một chân xuống giữa biển hoa, móc từ trong túi ra một cái hộp tinh xảo nhỏ nhắn, mở ra trước mặt cô, nghiêm trang nhìn cô, giọng trầm thấp dụ dỗ “Lấy anh nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Đầu óc Lâm Phàm chết máy cả chục phút, nhìn Tần Vịnh vẫn quỳ một chân, vẻ mặt dịu dàng, lòng cô kích động đến nỗi tay chân run rẩy. “... Làm gì có ai cầu hôn ngoài nghĩa địa chứ...” Lâm Phàm mở to mắt không dám tin, tay run run chỉ vào sống mũi thẳng đẹp của hắn. “Bởi vì ở đây có bà ngoại em làm chứng.” Tần Vịnh toét miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóc đều đặn hại Lâm Phàm hoa cả mắt. “Lấy anh nhé, được không?” Thấy cô vẫn ở trạng thái hóa đá, hắn trịnh trọng lặp lại lần nữa, giọng điệu có chút chờ mong, nũng nịu. “Người nhà anh...” Lâm Phàm biết kết hôn không chỉ là chuyện của hai người, gia đình cũng rất quan trọng.

Tuy khát vọng trong lòng ra sức ép cô gạt đầu song cô vẫn không dám gạt đầu ngay tức khắc. Tần Vịnh lén lút sờ đầu gối, cảnh hoa tường vi này có gai nhỏ châm vào chân làm hắn khó chịu, mặt vẫn bày ra nụ cười mê người “Hai người đều rất vui mừng nhận em làm con dâu nhà họ Tần.” “Bảo bối, đồng ý đi, chân anh đau quá.” Thấy cô còn đang đầu tranh tư tưởng vô vị, Tần Vịnh lại bắt đầu giở trò vô lại, biết Lâm Phàm luôn đau lòng mình, chớp chớp đôi mi dài chờ mong nhìn cô. Lâm Phàm có cảm giác mình đang ở trong mơ, người đàn ông cô yêu cảm chiếc nhẫn chói mắt quý một chân giữa biển hoa tường vi xinh đẹp rực rỡ, dịu dàng mà chờ mong cầu hôn cô, hơn nữa bên cạnh còn có bà ngoại, dường như cô có thể nhìn thấy bà ngoại mỉm cười đứng bên cạnh cô, khích lệ cô gạt đầu. Thẹn thùng khẽ gạt đầu đồng ý, miệng còn không quên chọc hắn “Quý bấy nhiêu đã kêu đau rồi? Sau này cho anh quý nữa.” Hạnh phúc của cô hình như tới thật rồi, tương lai cô sẽ có gia đình của mình, không còn một thân một mình nữa. Tần Vịnh vừa thấy cô ưng thuận, hớn hờ đứng dậy cảm nhẫn đeo vào ngón áp út thanh mảnh của cô “Sau này em không vui liền phạt anh quý bàn giặt đồ.” Bụng âm thầm thề tuyệt đối không để bàn giặt đồ xuất hiện ở nhà. “Bàn giặt đồ? Không phúc hậu tí nào.

Quý đậu hũ non thôi.” Lâm Phàm cười giống như có được toàn thế giới, toàn thân tán ra hương vị hạnh phúc. “Vẫn là vợ anh biết thương chồng.” Tần Vịnh thừa cơ hôn cái chóc lên môi anh đào, đang tính trộm thêm một cái hôn ngọt ngào thì, Lâm Phàm thùng thảng nói tiếp. “Không cho quý nát...” “~~~~~” “Kết hôn?!” Lâm Lỗi thiếu chút nữa cắn lưỡi, tròn tròn mắt nhìn đôi nam nữ chó má, à không, đôi tình nhân ân ái đang chàng chàng thiếp thiếp trước mặt.

Chỉ cảm thấy óc mình không đủ xài, nhanh quá xá, mới có nửa năm đã muốn kết hôn? Tần Vịnh huênh hoang cười vỗ vai hắn “Em họ mày cũng nên nắm chắc đi, sau này tao là đàn ông có gia đình rồi, không thể theo mày quậy phá được nữa ^^.” “Phi phi phi, Phàm Phàm em đừng đồng ý lấy nó! Em kết hôn rồi anh phải làm sao đây, em không phát hiện anh vẫn lặng lẽ đứng sau lưng bảo vệ em, chỉ chờ em vô ý quay đầu là nhìn thấy anh ngay sao?” Lâm Lỗi bày ra vẻ mặt thâm tình nói với Lâm Phàm, liền bị Tần Vịnh tung một đá lên **. Sau khi sắp xếp cho bà Phương đằng hoàng, hơn nửa kỳ nghỉ đã kết thúc, hai người quay về thành phố S đón Meowth về.

Lâm Phàm ngồi xổm trên đất hưởng thụ Meowth kích động liếm mình, tình nghịch nói “Không phải anh còn có cô Dương à?” “Oa! Lâm Phàm, sao em có thể nói như thế, quả nhiên là ở chung lâu ngày bị tên độc vật Tần Vịnh này truyền nhiễm rồi, mau bỏ nó đi.” Lâm Lỗi biết đại thế đã mất, còn không chịu chịu

thời đi tới cạnh Lâm Phàm chụp lấy tay cô lắc lắc, mắt đầy ý cười ấm áp. “Không cần móng vuốt nữa phải không?” Tần Vĩn che chở “con cái” của mình, gỡ từng ngón tay hẳn ra, ngồi xổm bên cạnh Lâm Phàm ôm lấy cô ngang ngực tuyên bố chủ quyền. Lâm Lỗi cảm nín nhìn ba con chó trước mặt, hơ không đúng, hai người một chó.

Đột nhiên cảm thấy mình cô độc lẻ loi chưa từng có, cái cô Dương Thông kia... răng đánh lập cập, miễn dùm đi. “Chúng tôi về đây.

Tổng giám đốc Lâm, cảm ơn anh thời gian này chăm Meowth dùm chúng tôi.

Lúc nào rảnh đến nhà tôi, mời anh ăn bữa cơm.” Lâm Phàm ôm Meowth lễ độ cảm ơn hẳn. “Được được được, ăn xong thuận tiện ngủ ở nhà em luôn.” Lâm Lỗi nghe hàm răng trắng nhòn đáng đánh đòn ra yêu cầu.

Tần Vĩn cười khùng bỏ “Ngày mai cô ấy dọn về nhà tao rồi, mày không sợ chết thì cứ tới đi.” Nói xong kéo Lâm Phàm nghênh ngang đi ra khỏi nhà Lâm Lỗi, bỏ mặc Lâm Lỗi ở đằng sau trúng gió cảm phần muốn chết. Ôm Meowth ngồi vào ghế phụ, Lâm Phàm không hiểu hỏi hẳn “Ngày mai dọn tới nhà anh?” Tần Vĩn chồm nửa người tới, dùng tay đỡ gáy cô, thâm tình hôn thật sâu.

Đến khi Lâm Phàm khó thở đẩy hẳn, hẳn mới thềm thường nói “Em sắp lấy anh rồi, nhà anh không phải nhà em à?” “Nhưng...” “Đừng có nhưng nữa, chúng ta có nhà không ở, đi thuê nhà chi cho tốn tiền?” Tần Vĩn khởi động xe, gian xảo nói, tính nết cô hẳn rõ như ban ngày rồi. Lâm Phàm cẩn thận suy nghĩ, cái này cũng có lý, hiếm khi tên vung tiền quá trán như Tần Vĩn giác ngộ, không khởi thêm một tầng hiểu biết về hẳn. Quen thói chuyện gì cũng tự thân vận động, Lâm Phàm kiên quyết không thuê người mà tự mình dọn nhà.

May mà hành lý của cô không nhiều, có điều khi Lâm Phàm định tháo máy điều hòa với máy hút khói thì hẳn nhin hết nổi. “... Musashi à... cái này không cần đâu...” Tần Vĩn không cách nào tưởng tượng được cảnh ngộ hẳn công cái này xuống lầu. Ai dè Lâm Phàm nhất quyết không nghe “Cái này còn mới mà!” “Bên nhà kia cái gì chẳng có, đem về cũng không có chỗ để đâu...” Tần Vĩn dè dặt nói, sợ nhất là không cần thận chọc lão Phật gia mất vui không chịu dọn về nhà. “Cũng phải ha...” Lâm Phàm cau mày sờ cằm suy nghĩ, nhưng mà kêu cô vất mấy món đồ này khác nào cắt thịt cô. “Vây đi, anh sai người đem tặng cho viện dưỡng lão, chịu không?” Tần Vĩn đề nghị, với tính Lâm Phàm chắc chắn đồng ý. Quả nhiên mắt Lâm Phàm sáng lên, không ngừng khen hẳn thông minh tốt bụng, khen tới nổi hẳn lằng lằng quên mất hôm nay là hôm nào. Mắt sức chín trâu hai hồ hai người mới dọn hết đồ có thể dọn đi, không thể chuyển thì đưa đến viện dưỡng lão như lời Tần Vĩn nói. Về đến nhà riêng của Tần Vĩn đã là buổi tối, bụng đói cồn cào, người nhóp nhép mở hời, Tần Vĩn bay vào phòng tắm phụ tắm rửa, để phòng tắm ở phòng ngủ chính cho Lâm Phàm. Nhưng khi hẳn mất mề sáng khoải mặc áo tắm đi ra lại phát hiện Lâm Phàm không nghỉ ngơi, đang chuẩn bị bữa tối cho mình, lòng mềm đi, chui vào bếp ôm chăm lấy cô. “Mau tránh ra! Người em toàn mở hời, lại ngồi đi, lập tức ăn cơm đây.” Lâm Phàm khẽ gãy khỏi vòng ôm của hẳn, tay cầm xẻng không ngừng đảo tôm tiện đường mua về. “Mở hời em cũng thơm.” Tần Vĩn cười khe khẽ, hai tay ra sức ôm chặt hơn. “Lại ba hoa nữa không cho anh ăn cơm.

Ném thử xem thịt om này mặn hay nhạt?” Lâm Phàm cười ngọt lịm, lấy đũa gấp một miếng thịt om đưa đến miệng hẳn, mắt sáng lên chờ đợi. “Ngon lắm! Vợ anh nấu gì cũng ngon hết.” Miếng Tần Vĩn nhét đầy thịt, ú ớ khen ngợi. “Lắm lời! Ngồi chờ ăn cơm, đừng chen chúc ở đây cản trở em.” Thẹn thùng đẩy Tần Vĩn ra, cảm giác hạnh phúc đầy ắp mạnh mẽ đánh vào linh hồn cô, khiến cô có cảm giác không thật. Tần Vĩn cười hề hề nhón một miếng thịt nữa nhét vào miệng, bị cô thẹn thùng tức giận trừng mắt đành ngoan ngoãn quay vô phòng ăn, giống như bé ngoan ngồi xếp bằng trước bàn chờ ăn cơm, ánh mắt không hề rời khỏi nhà bếp, đằng sau cánh cửa kính có bóng dáng yếu điệu của cô.

Meowth ngửi thấy mùi thơm từ nhà bếp hưng phấn quay vòng vòng dưới chân hẳn, bức tranh đẹp thế này khiến hẳn muốn niệm phong vĩnh viễn. Năm phút sau, Lâm Phàm cứ như thần mang tuyệt kỹ bung lên một bàn đồ ăn, lại quay vô mức cơm.

Tần Vĩn từ đầu chí cuối giống một đại gia yên ổn ngồi trên ghế, tươi cười nhìn cô bận rộn, nụ cười mê hồn đó ngập đầy đáy mắt. “Anh ăn trước đi, em đi tắm đã.” Bận bịu xong, Lâm Phàm đi vô phòng khách, lục quần áo còn để trong vali chưa kịp dọn dẹp, tính đi tắm rửa. “Anh chờ em” Tần Vĩn đi theo vào phòng khách, sắp xếp đồ đạc mang về đầu ra đây, để Lâm Phàm có thêm thời gian nghỉ ngơi. “Hay là anh tắm giúp em nhé?” Đột nhiên ngừng đầu nhìn lưng cô cười xấu xa, chọc cho Lâm Phàm đỏ mặt tía tai cảm gồi ôm trên sofa quăng vô người hẳn, chạy trốn vào phòng tắm. Tần Vĩn chụp lấy gối ôm, ôm trong lòng nhìn cửa phòng ngủ chính cười ngu ngơ, vui đầu trong gối ôm cười đến rung cả vai, hẳn cũng không biết mình cười cái gì nhưng hẳn linh hội đến vui sướng chưa từng có. Ăn xong bữa tối Tần Vĩn lần đầu tiên xưng phong rửa chén.

Đến khi đập bẻ cái chén thứ ba, rốt cuộc Lâm Phàm nhìn không được nữa, đuổi qua đứng một bên, miễn cho hẳn tiếp tục phá nhà. “Ngày mai tan làm em và anh về nhà một chuyến, ba mẹ anh muốn gặp em” Tần Vĩn dựa vào khung cửa, hai tay ôm ngực, hai chân dài thẳng tắp thoải mái duỗi thẳng. Tay Lâm Phàm đang rửa chén dờ ra, ánh mắt có chút sợ sệt. “Đừng nghĩ nhiều quá, chẳng qua để ba mẹ chọn ngày, anh cưới em về nhà thôi.” “Họ sẽ chấp nhận em chứ?” Lâm Phàm không rõ cảm giác trong lòng mình là cái gì. “Yên tâm đi, em cứ tới thì biết.” Tần Vĩn biết chuyện lần trước làm cô bị ám ảnh không nhẹ, thế lần này nhất định phải cho cô một đáp án hài lòng, hẳn tuyệt đối không để Lâm Phàm ám ức. “Ừ, nên mang quà gì đây?” Rửa sạch từng cái chén một, lau khô rồi đặt vào tủ khử trùng, cô lo lắng hỏi. “Không cần, em chính là quà rồi.” Tần Vĩn thấy cô bận bịu, đi đến cạnh cô dịu dàng cầm hai tay cô đặt dưới vòi nước ti mi rửa sạch, nước rửa tay trơn nhót vò ra bong bóng làm cảm xúc nơi tay hai người thêm mê hoặc. Cúi đầu khăn khăn thì thăm bên tai cô “Ăn xong nên vận động mới được.” Hơi thờ dụ hoặc lọt vào lỗ tai Lâm Phàm, làm da mặt mòng dính dễ ửng hồng của cô lại đỏ lên như trái cà chua. “Lưu manh...” “Anh chỉ lưu manh với em thôi, với lại nó dối rồi.” Giọng Tần Vĩn khàn khàn đặc biệt quyến rũ, chọc cho bụng dưới Lâm Phàm có cảm giác tê dại lạ lùng. “Ai dối?” Cô khó hiểu. “Em trai.” Tần Vĩn lau khô hai tay giúp cô, vòng tay qua eo bế cô ra khỏi nhà bếp. “Hà?” Bị quăng lên giường, Lâm Phàm vẫn chưa hiểu, ai là em trai? Tần Vĩn cười dâm dăng không thôi, cởi áo tắm rộng thùng thình chỉ còn nổi quần đùi.

Tôm lấy tay cô úp lên chỗ nào đó đã ngóc đầu vểnh lên, cất giọng dụ dỗ mê hồn “Nó, em trai.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Cả người Lâm Phàm nhũn ra, mặt đỏ bừng muốn rút tay về lại bị hấn túm chặt “Mau thả tay ra...” “Không thả.” Tần Vịnh mạnh mẽ đáp, dục vọng dâng đầy trong mắt, cướp lấy đôi môi anh đào của cô, đầu lưỡi lượn lờ trên viền môi gợi cảm, tỉ mỉ quần quít. Bàn tay to trượt xuống bờ ngực tròn đầy, cách lớp áo nhẹ nhàng xoa nắn “Ừm...” Người Lâm Phàm tê dại, không nhìn được rên lên khe khẽ, hấn thừa dịp chen cái lưỡi ẩm ướt vào miệng cô, phảng phất như thưởng thức mỹ vị nhân gian, say mê hôn liếm, mút mát. Lâm Phàm cảm thấy hơi thở đàn ông mê người của Tần Vịnh bao trùm cả người, toàn thân tê dại không thể kèm chế.

Đột nhiên trước ngực mát lạnh, thì ra hấn đã kéo áo thun của cô lên tới cổ, hai cái bánh bao trắng bóc theo đó bật ra.

Ánh mắt Tần Vịnh càng tối hơn, giống như con sói hoang ẩn mình trong rừng đêm phát hiện con mồi, hai mắt tỏa ra ánh sáng xanh lè đói khát. Đang tính lấy tay che lại, hấn lại nhẹ nhàng gỡ hai tay cô ra, chỉ thấy hấn chậm rãi há miệng ngậm một đỉnh hồng đào, nhẹ nhàng bú mút, không ngớt dùng đầu lưỡi treu chọc. Lâm Phàm có cảm giác dùng một cái, đầu óc trống rỗng, trên người truyền đến khoái cảm khiến cô rung mình, từ bụng dưới xộc thẳng lên tới óc. “Tần Vịnh...” Cô động tình gọi tên hấn, nửa thân trên ưỡn lên, ôm chặt lấy đầu hấn không biết phải làm sao.

Tần Vịnh nghe giọng nói yêu kiều mà vô lực của cô, hưng khí càng cứng rắn, thẳng tắp, bỏ đỉnh hồng đào mê người kia đi hôn môi cô, giọng trầm khàn quyến rũ “Anh đây...” Lại một nụ hôn thiên miên đến nghẹt thở, Lâm Phàm hơi híp mắt, bàn tay nồn nà chống lên bộ ngực cường tráng của hấn, không như cô mềm mại, ngực hấn rắn chắc đầy cơ bắp khiến cô càng thêm say mê. “Em...” Mắt cô long lanh mờ sương nhìn hấn đứng thẳng dậy, treu ghẹo nhìn cô, chậm rãi cởi quần short của cô ra, vội vàng thẹn thùng khép chặt hai chân. “Em làm sao?” Tần Vịnh cười tà mị, êm ái tách hai chân cô ra, chen mình vào giữa. “Không... không biết... anh nặng quá...” Cả người Lâm Phàm ửng hồng nhặt nhặt, không biết là xấu hổ hay là... Tần Vịnh cười khê hôn chọt lên môi cô, không hôn sâu.

Chớp mũi hai người thân mật chạm vào nhau, hơi thở quần quít dường như có ma lực trí mạng hấp dẫn tâm trí đối phương Tần Vịnh cong môi cười “Vây đòi lại em ư anh.” Kể đó lật người một cái để Lâm Phàm nằm sấp trên người hấn.~~~~~Lại là đường phân cách đáng đánh đòn~~~~~Sáng sớm, Lâm Phàm rảnh rỗi cảm giác đau nhức như thể xương cốt cả người sắp rời ra, giãy dụa ngồi dậy, nhìn Tần Vịnh nằm ngủ bên cạnh, cái mặt ăn no ngủ say kia làm cô cực kỳ bất bình. Hung hăng thò tay néo lồng ngực trần trụi của hấn một cái, đáng tiếc thịt mỡ ít quá, néo toàn là cơ. “Ừm... vợ, em còn muốn hả?” Tần Vịnh mơ mơ màng màng mở mắt, cánh tay dài vươn ra kéo Lâm Phàm khó khăn lắm mới ngo ngoáy ngồi dậy được, lại ngã vào lòng hấn. “Muốn cái đầu anh, em phải đi làm!” Lâm Phàm khóc không ra nước mắt, vì sao hấn ra sức mà mình lại là người mệt nhất. Tần Vịnh dụi đầu vào ngực cô hưởng thụ, híp mắt nói “Vây đừng đi.” “Không được, em mới đi làm chưa bao lâu đã nghỉ hết phép rồi, bây giờ xin nghỉ nữa không được.” “Vây đừng đi làm nữa, anh nuôi em.” “Em có tay có chân, mặc gì cần anh nuôi.” Lâm Phàm khinh bỉ, đẩy đầu hấn ra, lại ngo ngoáy ngồi lên. Tần Vịnh, người đàn ông hoàn hảo thế hệ mới lại ăn bận chỉnh tề, đích thân đưa Lâm Phàm đi làm “Sao không thấy Harlan?” Lâm Phàm tò mò, mấy ngày nay cũng chưa thấy gương mặt bình thường nghiêm trang kia, có phần hơi nhớ. Tần Vịnh tao nhã quay vô lăng, xe tiến vào dòng xe vừa nhanh vừa ổn “Lúc trước ở nhà em, dưới lầu không có chỗ đậu xe mới để anh ta tới.” “À...” “Tan làm anh đi đón em.” Xe bình an dừng trước cửa đội đặc nhiệm, Tần Vịnh thành thạo chồm qua kiểm một nụ hôn kiểu Pháp, một cánh tay lại mát trật tự luồn vào trong áo cảnh sát của cô, bị cô hung hăng gạt ra. “Ban... ban ngày ban mặt anh làm gì thế! Em đi đây.” Hai má Lâm Phàm đỏ lên, vừa thở vừa lườm hấn nhưng lọt vào mắt Tần Vịnh lại xinh ơi là xinh.~~~~~Lúc này ở Mỹ là 8 giờ tối.

Một cô gái phương Đông đáng người yêu điệu, xinh như hoa như ngọc mặc sườn xám màu tím đứng dưới ánh đèn sáng choang trong một căn nhà ở phố người Hoa, nhìn như là đại sảnh của một nhà hàng Trung Hoa cao cấp. Kinh khủng là, dưới đất đầy xác chết, tình trạng cực kỳ thê thảm, toàn bộ bị móc mắt cắt lưỡi, thậm chí một số bị chặt đứt tay. Mà cô gái lại nhàn nhã thong dong thưởng thức tỉ mỉ nét mặt của những người chết, đầy mắt thoáng chút buồn thương cô đọc: “Chúng ta chờ mười lăm năm, rốt cuộc cũng đến ngày này, nhưng hình như em không vui.” Từ phòng VIP bên cạnh một gã đàn ông cao gầy đi ra, mặt còn xinh đẹp nữ tính hơn cả cô gái kia, chẳng những thế ngón tay cũng thon dài trắng nõn. Chỉ là đôi tay xinh đẹp đó cầm một sợi tơ lóc sáng ánh bạc, đầu sợi tơ kia quấn chặt trên cổ một người đàn ông khôi ngô, mặt đã tím đen, chết nhiều giờ rồi.

Cầm tơ bạc kéo thì thể người đàn ông đó ra đại sảnh để như trở bàn tay, nhìn cô gái như rồng môi cười, nụ cười tuyệt đẹp song tàn khốc “Hera, kêu cảnh sát tới thu dọn đi.” “Nhưng em xem chưa đã.” Hera bắt mẫn trẻ môi, gã đàn ông cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi sáng bóng quyến rũ của cô ta “Vây em ở đây xem đi, anh đi ra ngoài giặt sạch mấy tên cảnh sát kia.” Hera thò tay níu cánh tay hấn lại cười khôn khéo “Được rồi, chúng ta còn chỗ phải đi nữa.

Con đường mà cấp trên cùng hợp tác với Tần Vịnh đã bắt đầu xây dựng rồi, trong năm năm sẽ hoàn thành.

Đến chừng đó kế hoạch của chúng ta thành công, có lẽ sẽ có nhiều thời gian thưởng thức những pha còn rung động hơn nữa.” Cô ta đã bắt đầu tưởng tượng cảnh xác chết đầy đất thật đẹp, kích động run rẩy ngón tay. “Đến chừng đó anh lại dẫn em về.” Gương mặt tuyệt đẹp của gã đàn ông hiện lên nụ cười dịu dàng, khác xa khí chất âm nhu tà đạo ban nãy.~~~~~“Hai đứa về rồi à? Phàm Phàm lại đây ngồi đi.” Bà Tần hoàn toàn không xa cách với Lâm Phàm như lần trước nữa, cực kỳ nhiệt tình chào hỏi cô, làm Lâm Phàm luống cuống đứng đực ở cửa. Nhà họ Tần là một biệt thự ba tầng, bao gồm bể bơi, vườn hoa, nhà xe, sau lưng còn một mảnh vườn nhỏ trồng đủ thứ rau quả, còn có nơi chạy nhảy cho mấy con vật của bà Tần nữa, ít nhất phải ba ngàn mét vuông. “Bà chủ tịch...” Lâm Phàm căng thẳng không thôi, cười gượng gạo chào bà, khóe mắt liếc qua cửa kính thấy đủ loại thực vật ngoài vườn hoa, khê chắc lưỡi, vườn hoa này còn lớn hơn hoa viên dưới khu chung cư nữa. “Ồ, Vịnh nhi nói hai đứa chuẩn bị kết hôn rồi mà, con nên sửa cách xưng hô đi!” Bà Tần cười tươi như hoa, nắm tay Lâm Phàm nhiệt tình nói chuyện.

Lúc Tần Vịnh gọi điện cho bà nói cầu hôn thành công, suy nghĩ của bà hết sức rối rắm.

Thảo luận với ông Tần trong thư phòng hết một đêm, hai người đưa ra kết luận: Nhà họ không cần dựa vào quan hệ thông gia để phát triển công ty.

Chỉ cần Tần Vịnh thích là được, cuộc sống sau này là chuyện của bọn trẻ, họ không cần can thiệp quá nhiều.

Lại nói bản lĩnh của Lâm Phàm rất giỏi, mặt mũi xinh xắn sạch sẽ, cũng cao ráo, tuyệt đối có lợi cho gene của cháu nội tương lai.

Quan trọng là, rốt cuộc Tần Vịnh chịu kết hôn rồi.

Còn như công việc của cô, động tí tay chân điều cô đến bộ phận an toàn một chút, tất tật vấn đề chẳng phải giải quyết dễ dàng rồi sao? “Mẹ, mẹ đừng làm cô ấy sợ.” Tần Vịnh không nề. “Con đừng chờ mớ vào, Phàm Phàm, gọi mẹ xem nào?” “...” Lâm Phàm đực mặt nhìn bà, sao biến đổi nhanh thế... Bị Tần Vịnh bỏ thuốc à? Song dưới ánh mắt chờ mong của bà cô vẫn phải mặt dày gọi một tiếng “Mẹ...” Bà Tần nghe xong cười càng sung sướng, vội vàng gỡ một cái vòng ngọc tinh xảo từ cổ tay xuống, đeo vào tay Lâm Phàm nói “Ừ! Ngoan! Cái này là vòng tay gia truyền của mẹ cho con, sau này thay Tần gia chúng ta duy trì hương hỏa, mẹ...” “Mẹ, mẹ đóng phim cổ trang à! Cái vòng đó rõ ràng lúc mẹ đi Tần Cương du lịch mua về mà.” Tần Vịnh nhìn không lọt, trực tiếp vạch trần. Ánh mắt sắc như dao của bà Tần quét qua “Không có vòng tay gia truyền trách mẹ được chắc! Bà nội con năm đó không cho mẹ, sao trách mẹ được! Từ lúc mẹ cho Lâm Phàm trở đi bắt đầu biến thành vòng tay gia truyền đời đời truyền xuống không được à!” “...” Được được.” Đương nhiên Tần Vịnh không dám ngỗ nghịch, chỉ đành gạt đầu tỏ vẻ đồng ý. Mặt bà Tần lại biến thành thân thiết nhiệt tình cười với Lâm Phàm, làm Lâm Phàm ta thán mãi trong lòng.

Thì ra thuật biến mặt Tứ Xuyên của Tần Vịnh không phải học được ở Tứ Xuyên mà là di truyền! “Lâm Phàm đến rồi?” Ông Tần từ thư phòng lầu 2 đi ra, thấy mọi người ngồi trên sofa trong phòng khách nói chuyện vui vẻ, mỉm cười gật đầu với Lâm Phàm “Chào ông chủ tịch.” Lâm Phàm căng thẳng đứng bật dậy, thiếu điều giơ tay chào ông mà thôi. “Con đã gọi mẹ rồi thì nên gọi ông ấy là ba.” Bà Tần vội vàng nhắc nhở.

Con bé Lâm Phàm này càng nhìn càng thích, so với đám con gái lúc nào cũng trét nẩy ki bột mì trên mặt nhìn vừa mắt hơn nhiều. Đối mặt với ông Tần uy nghiêm, Lâm Phàm ngẹn đến đỏ mặt vẫn không gọi được. “Ha ha không cần nôn nóng, con vào nhà chúng ta, sớm muộn gì cũng sửa thôi.

Tần Vịnh, mảy vào thư phòng ba một chút.” Hình như ông Tần có chuyện quan trọng, từ té gật đầu cười với Lâm Phàm, sau đó dẫn Tần Vịnh vào thư phòng, để lại mẹ chồng con dâu ngồi đó nhìn nhau. “Phàm Phàm, nghe Tần Vịnh nói con biết nướng bánh ngọt?” “Dạ.” “Đi, chúng ta vô bếp, con làm một cái cho mẹ nếm thử.” “Được ạ... nhưng nguyên liệu?” “Nhà bếp cái gì cũng có, đi, đi...” Đợi Tần Vịnh và ông Tần từ thư phòng đi ra, hai mẹ con đã bận bịu tít bụi trong nhà bếp, từ trong đó còn bay ra mùi bánh nướng thơm lừng. “Nhân bánh này làm sao?” Bà Tần ở một bên quan sát từ đầu đến đuôi, không hiểu lắm. “Có hai loại, một loại dùng thịt nạc băm nhuyễn thêm gia vị trộn đều sau đó bỏ thật nhiều ột bột, vỏ bánh thì dùng bột mì bình thường cán thành lớp mỏng gói lại đem nướng.

Loại thứ hai là cắt thịt mỡ thành hạt lựu, nêm gia vị ướp xong rồi bỏ mớ khô vào, vỏ bánh cho thêm dầu và trứng gà, không được thêm nước, cũng nướng lên là được.” Nói đến ăn, Lâm Phàm quên mất gò bó lúc nãy, nói chuyện rất hào hứng. “Hi hi, con mẹ cưới cô vợ này giỏi không.” Tần Vịnh chui vào bếp, nhón lấy một cái bánh thành phẩm, mặc kệ còn nóng nhêt vào miệng.

Mùi vị này quả thật còn ngon hơn tiệm bánh ở thành phố X. “Lần này con làm đẹp lắm.

Ngày cưới ba mẹ đã chọn cho hai đứa rồi, tháng một năm sau, thế nào?” Vì Tần Vịnh đã thừa trước nên bà nín thinh không nhắc tới chuyện người nhà Lâm Phàm, cũng cảm thấy rất nhẹ nhõm. “Có phải hơi nhanh không?” Lâm Phàm bấm ngón tay tính tính, chỉ còn hơn ba tháng.

Có cần gấp vậy không? “Không hề!” Tần Vịnh và bà Tần đồng thanh. Sự thật chứng minh, lựa chọn của bà Tần tương đối chính xác. Bởi vì, hai tháng sau.

Một hôm nào đó.

Lâm Phàm ở đơn vị làm huấn luyện thường ngày.

Sau một loạt vận động kịch liệt, bụng dưới có cảm giác là lạ, chẳng những thế, một dòng máu tươi nóng nực chảy xuống đùi cô.

Lâm Phàm kinh hoàng, phát hiện không ổn lập tức nhờ Trần Hương đưa đến bệnh viện, đến thẳng khoa sản. Quả nhiên, sau một loạt xét nghiệm không tính là rườm rà, bác sĩ gỡ cặp mắt kính gọng vàng ra nói: “Cô mang thai rồi, nhưng do cô vận động quá mạnh, bị động thai.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Lại nói ngày hôm đó bầu trời không một gợn mây, cả tòa nhà Tần thị đều tràn ngập trong bầu không khí ấm áp dễ chịu.

Jepi bị Tần Vịnh giao nhiệm vụ quan trọng mới từ nơi xa xôi quay về, đang đứng trong phòng làm việc ở lầu chót cùng với mấy quản lý ngành ban chờ Tần Vịnh ra quyết định cuối cùng. “Đã tra ra là ai, vì sao còn giữ tên đó lại?” Lâm Lỗi không nhịn được hỏi, mấy quản lý bên cạnh đồng loạt gật đầu.

Bọn họ làm hồ sơ giả, luôn bị tiết lộ ngay từ đầu, điều tra đủ hai năm rốt cuộc cũng tra ra tên gián điệp.

Không thể không nói hân hân mình thật sâu, nếu không phải lần này Jèpi đi công tác nghe đội trưởng vô tình tiết lộ, bọn họ từ đầu chí cuối không hề nghi ngờ gì. “Thà dây dài mới câu được cá lớn.” Tần Vịnh cầm hồ sơ hợp đồng tỉ mỉ nghiên cứu xem có chỗ nào bất ổn không, vất cho Lâm Lỗi một đáp án mơ hồ. “Chủ tịch, bây giờ có rất nhiều người nhìn chằm chằm con đường kia, vũ khí trong tay chúng ta hình như không đủ cho lắm.” Jèpi lại trình lên một tài liệu khác, lo lắng nói. Lòng mày Tần Vịnh nhíu lại, vừa mới cầm lấy hồ sơ thì phòng làm việc vang lên một loạt tiếng chuông thanh thanh trong trẻo.

Cầm lấy di động trên bàn, chỉ thấy màn hình nhấp nháy hình Lâm Phàm ôm Meowth, sắc mặt dịu đi ấn phím nghe. “A lô?” Còn đang nhìn chằm chằm tài liệu nghiên cứu số lượng vũ khí, tâm tình Tần Vịnh tốt hẳn lên, Lâm Phàm rất hiếm khi chủ động gọi điện thoại cho hắn, rốt cuộc biết nhớ hắn rồi? Quà nhiên sức hấp dẫn của mình tăng dần nhĩ. “Tần Vịnh. . . em. . .” Giọng nói hoang mang lo sợ của Lâm Phàm làm hân ý thức được chắc chắn có chuyện rồi, vẫn dịu giọng vỗ về “Sao vậy? Từ từ nói.” Trời có sập xuống cũng còn Tần Vịnh hân chống đỡ. “Em. . . Bác sĩ nói em bị động thai.” Lâm Phàm sắp khóc đến nơi, tay cầm điện thoại cũng phát run. “Ồ, chỉ là động thai thôi mà, không cần căng thẳng.” Tần Vịnh đặt hồ sơ xuống, miệng vẫn nhếch lên cười như cũ. Nụ cười duy trì được đúng ba giây bỗng dưng tắt ngúm “Thai!!???” “Ừ, em không biết nên làm sao giờ.” Lâm Phàm bị giọng nói tự dưng vút lên của hân làm hoảng hồn. “Thai! Mang. . . mang. . . mang. . . mang thai?!” Tần Vịnh lắp bắp nhắc lại lần nữa, về mặt kinh ngạc kể đó là mừng như điên. Lâm Lỗi thỉnh tai nghe được nội dung nói chuyện, bèn cười “Mày hát R&B à? Cũng có vần điệu ghê.” Các quản lý quay mặt nhìn nhau, xem ra hôm nay không chờ được quyết định cuối cùng rồi. “Em ở đâu! Anh lập tức chạy tới đó!” Tần Vịnh nhảy dựng lên tóm lấy áo khoác xông ra ngoài, hấp ta hấp tấp hết như cậu chàng trẻ ranh vừa mới trưởng thành. “Ồ bệnh viện XX gần đơn vị. . .” Lâm Phàm nói chưa xong đã bị Jèpi ngắt ngang “Chủ tịch, số vũ khí này. . .?” “Mua! Mua nhiều vào làm súng chào bán ăn mừng cho tôi!” Jèpi chỉ nhận được cái bóng chạy như ma đuổi của Tần Vịnh kèm câu trả lời chỉ còn dư âm văng vẳng của hân. Vũ khí đạn dược. . . làm. . . súng chào. . . bán? Về mặt mọi người rúm ró. Lâm Lỗi ngu ngơ mấy phút sau cười hề hề cầm điện thoại lên “A lô ~ mợ à ~ có một tin tốt một tin xấu, mợ muốn nghe cái nào trước?” “... Mọi người lại vận vẹo một trận. “Lâm Phàm!! Con anh đâu!!” Vừa xông vào phòng chờ bệnh viện hai mắt Tần Vịnh đã sáng lờ hừng phấn hồi Lâm Phàm đang lo lắng.

Trần Hương đứng bên khinh bỉ trợn trắng mắt “Còn ngồi trong bụng vợ anh ấy.” “Tần Vịnh. . . Bác sĩ nói em động thai, nguy hiểm.” Lâm Phàm nín tay hân, cảm thấy lòng vững vàng hơn nhiều.

Tuy cô chưa chuẩn bị tư tưởng kỹ càng để làm mẹ nhưng vẫn đầy ấp mong chờ kết tinh của mình và Tần Vịnh.

Có con cái gia đình này càng hoàn chỉnh hơn, lại tự trách mình hơi hốt không để ý tới ngày kinh, dẫn tới kết quả như bây giờ. “Đừng sợ, ông trời cũng đừng mong đất người của anh đi.” Tần Vịnh ngông cuồng, dè dặt dặt đỡ Lâm Phàm ngồi xuống, lại gọi mấy cuộc điện thoại. Lúc này một đoàn bác sĩ chủ nhiệm khoa từ thang máy đi ra, bước tới chỗ bọn họ, bên cạnh còn có một y tá đẩy một chiếc xe lăn. “Chủ tịch Tần, xin mời theo chúng tôi.” Một bác sĩ đứng tuổi đeo thẻ chủ nhiệm khoa sẵn lịch sự đưa tay mời.

Lâm Phàm bị đặt lên xe lăn, sừng sốt. “Xe lăn?” “Ngoan, bây giờ chúng ta cẩn thận là thượng sách.” Tần Vịnh dịu giọng dỗ, theo bác sĩ đi thẳng vào thang máy, cùng Lâm Phàm làm kiểm tra kỹ lưỡng hơn. Trần Hương bị bỏ quên nhìn bóng dáng bọn họ khê thờ dài, cô đơn thì thầm “Phàm Phàm, hi vọng cậu được hạnh phúc.

Nếu thật sự Tần Vịnh có chuyện, tớ cũng sẽ cố hết sức bảo vệ cậu.” Bởi vì năm đó ở Myanmar, nếu cậu không kịp thời đẩy tớ ra, tớ đã bị bọn buôn ma túy bắn chết rồi. Câu sau cô không nói ra miệng, chỉ có ánh mắt phức tạp nhìn cửa thang máy khép kín. ~~~~~ “Quả thật là động thai, đã truyền dịch an thai rồi không đáng lo nữa.

Ba tháng đầu cực kỳ quan trọng, hiện giờ mới chừng hai tháng, tháng cuối cùng tốt nhất là nằm trên giường dưỡng thai.

Sau này mỗi tháng đi kiểm tra một lần.” Chủ nhiệm khoa sẵn cười an ủi, may mà không có việc gì, bằng không bị giận cá chém thớt thì phiền to, cấp trên hết sức coi trọng bệnh nhân này. “Ha ha, được được được.” Tần Vịnh cười ngu ngốc không khép miệng lại được, đầu óc đã xoay vòng vòng bắt đầu mơ tưởng, tám tháng sau con của hân và Lâm Phàm sẽ chào đời, đến chừng đó giống hân, hay là giống Lâm Phàm nhĩ?

~~~~~ “Đương nhiên là giống mẹ! Cháu nội mẹ không giống mẹ thì giống ai?!” Nhà họ Tần, bà Tần kích động hét âm lên, rốt cuộc sắp được bé cháu rồi, bà có thể bùng ra ngoài khoe được rồi! Đám chị em đã làm bà nội kia ăn của bà lâu lắm rồi, hôm nay rốt cuộc bà cũng ngóc đầu lên được. “Đã nghĩ tên xong chưa?” Biểu hiện của ông Tần không phản kích như bà Tần nhưng đôi mắt hí thành đường chỉ đã bán đứng tâm tình ông. Tần Vịnh nghe xong lắc đầu, trong lòng thầm than đúng là gừng già vẫn cay hơn, nghĩ còn xa hơn hân nữa “Ba, nhiệm vụ đặt tên này để con chọn!” Sợ nhất là bị giành việc. “Nhưng con chưa biết là con trai hay con gái. . .” Lâm Phàm nín thở nhìn cả nhà, bàn tay đặt trên bụng dưới truyền đến cảm giác hạnh phúc đến choáng váng, trong này thai nghén một đứa bé, con của cô và Tần Vịnh. “Cần cứ truyền thống nhất mạch đơn truyền của nhà họ Tần ta, chắc chắn là con trai.” Bà Tần nói chắc như bập rang, đứng phắt dậy chạy vô phòng ngủ tìm quyển sổ đặt tên, món đồ chơi này bà giấu lâu lắm rồi, hôm nay rốt cuộc cũng có đất dụng võ. “Lỡ là con gái. . . mọi người. . .” Lâm Phàm lo lắng. “Nếu con mà sinh được cho ba một đứa cháu gái, phá vỡ truyền thống nhà họ Tần ta, ba tặng con một chiếc du thuyền.” Ông Tần hùng hồn tuyên bố, làm Tần Vịnh trợn trắng mắt “Ba nói xàm gì thế? Con gái con không thể bán, với lại du thuyền là sao? Sao không phải là tàu du lịch?” “Đánh chết mày giờ! Đám chị trích ba mày thế à!” Ông Tần trợn mắt với hân, kể đó lập tức đổi sắc cười hiền từ với Lâm Phàm “Tàu du lịch cũng được. . . Mọi người hứng trí bùng bùng say sưa nghiên cứu tên đứa nhỏ, Lâm Phàm ngồi một bên lại đeo bộ mặt sâu não. “Sao vậy?” Tần Vịnh phát hiện ra, quan tâm hỏi. “Em mới đi làm chưa tới ba tháng, lại xin nghỉ ề. . .” Lâm Phàm khổ sở. Ông Tần và Tần nhìn nhau một cái, trao đổi bằng mắt xong phải bà Tần ra mặt khuyên nhủ “Phàm Phàm, chuyện này để ba con giải quyết, con cứ yên tâm dưỡng thai đi.” Đợi sinh xong còn phải ở cữ, không tin con còn hơi sức mà về đội đặc nhiệm. Lâm Phàm nghe xong cau mày trầm ngâm hồi lâu.

Cô không muốn lợi dụng đặc quyền, và lại cô chỉ giỏi vũ lực, nếu sinh xong mà mất đi công việc này e là khó tìm được vị trí thích hợp, mặc dù làm bảo vệ cũng không sai nhưng hơi nhạt nhẽo. “Đạ. . . được rồi.” Dưới ánh mắt trông đợi của mọi người, cô không thể không gật đầu. “A lô? Tiểu San à, chị sắp làm bà nội rồi.

Lâm Lỗi nhà em sao chẳng có động tĩnh gì thế?” Ăn cơm xong, bà Tần ôm điện thoại, chiếu theo danh bạ bấm từng số một thông báo, đặc biệt là đến số của mẹ Lâm Lỗi thì bà cực kỳ có hơi sức. Cái mặt kiêu ngạo đó đến ông Tần cũng nhìn không vừa mắt, khinh bỉ hừ một tiếng đi vào thư phòng. “A lô? Chủ tịch Lương à? Không có gì, hỏi thăm xem gần đây ông thế nào thôi? Ồ? Chơi golf hả? Sợ là không có thời gian đây, tôi sắp làm ông rồi. . . ha ha, nhờ phúc của ông.” Quả nhiên, không hổ là vợ chồng, nòi nào úp vung nấy. . . Chủ tịch Lương ngắt điện thoại xong mặt đen sì, ông sắp làm ông nội với không có thời gian đánh golf thì liên quan quái gì nhau! Có phải ông để đầu! Phòng ngủ.

Lâm Phàm bị ép nằm trên giường dưỡng thai, đột nhiên nghĩ ra gì đó bèn nói với Tần Vịnh đang dựa vào đầu giường xem bách khoa toàn thư cho phụ nữ có thai “Ngày mai chúng ta về nhà đi, Meowth còn ở nhà.” “Ừ, anh bảo Harlan đi đón nó về đây, thời gian này chúng ta ở đây thôi, có người chăm sóc em.” Tần Vịnh còn đang chăm chú nghiên cứu quyển bách khoa toàn thư này, nội dung bên trong làm hắn thấm sâu câu học, học nữa học mãi “Hình như anh coi trọng con hơn em. . .” Hiếm khi thấy Lâm Phàm oán trách như thế, mà Tần Vịnh vừa vắn lướt đến đoạn miêu tả tâm lý phụ nữ có thai biến đổi rất lớn, buồn vui bất chợt là phản ứng bình thường. Cười cười hân lên trán cô một cái thật kêu “Nói vậy, nếu không phải con của em, quãng trước mặt anh anh còn lười xem.” “Thật chứ? Nếu là cái cô Tôn kia của anh thì sao?” Lâm Phàm ầm ức nhìn hắn. Chân mày Tần Vịnh giựt giựt, chuyện từ đời nào đời nào rồi cũng lật lên được, phụ nữ mang thai quả nhiên là muốn nghịch thiên mà. “Em so sánh mình với cô ta không phải là tự hạ thấp bản thân sao! Ngoan, ngủ một chút đi, anh xuống lầu gọi Harlan đi đón Meowth về.” Hi vọng Meowth có thể dời đi sự chú ý của Lâm Phàm, bằng không ngay thời điểm mấu chốt này lại lật lại nợ cũ đây! “Anh đang trốn tránh vấn đề của em. . .” Sau lưng truyền đến giọng lên án yếu ớt của cô, làm hắn đành vác mặt quay lại ngồi xuống giường, nâng hai má cô lên chân thành nói “Lâm Phàm, em chỉ cần nhớ kỹ anh yêu em, mẹ của con anh chỉ có thể là em là được, sau này tuyệt đối không có người đàn bà nào nữa hết.” “Anh cam đoan?” “Chắc chắn. . .” Nói xong ánh mắt say mê hân lên môi cô, chặn môi cô lại để phòng cô tỉnh nợ cũ. “Khụ. . . khụ khụ. . . con à. . . trước ba tháng phải kèm chế độ. . .” Bà Tần gọi điện thoại xong, đứng ở cửa háng giọng nhắc nhở. “Mẹ! Mẹ không biết là phải gõ cửa à!” Bị bắt tại trận, Tần Vịnh thẹn quá hóa giận hét lên, còn may là mới hôn thôi, bằng không với da mặt Lâm Phàm sợ là cả đời này cũng không dám về nhà, còn Lâm Phàm đã đổ người tới, vùi mặt vào ngực Tần Vịnh chết cũng không chịu chui ra. “Hai đứa bay không đóng cửa, tao gõ kiêu gì.

Mẹ tới hỏi tụi bay một tiếng, bánh kẹo cưới phát hay không.

Mày kích động cái gì, mẹ biết bọn trẻ chúng mày khó tránh khỏi nhiệt tình, có điều Phàm Phàm mới có bầu hai tháng còn động thai nữa, mày cũng. . . được được tao đi.” Bị Tần Vịnh trừng mắt bà Tần bắt mẫn ngậm miệng đi ra, nề mặt cháu nội bà không so đo với mày.

Hình như chưa còn thông báo mấy chị em nữa, tiếp tục gọi điện thoại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Một tháng sau. Đó là một buổi tối ấm cúng, ông Tần bà Tần vui vẻ tản bộ trong vườn hoa nhà họ Tần, cả tòa nhà đèn đuốc sáng choang.

Mấy cô hầu gái đang nấu đủ loại canh bổ dưỡng cho thiếu phu nhân Lâm Phàm dưới sự giám sát của Trương ma ma, à không, má Trương. Phòng xem phim vốn nên sáng đèn lúc này phát ra tia sáng âm u quỷ dị, ngọn nguồn phát ra từ cái màn hình ti vi siêu siêu bự trên tường kia. “Musashi, xem phim kinh dị không tốt cho việc giáo dục thai nhi đâu. . . ngày mai em phải đi siêu âm kiểm tra rồi. . .” Người đàn ông co rúm trên sofa thành một cục phát ra tiếng phản kháng yếu ớt, tuy nguyên tắc của hắn là Lâm Phàm thích gì hắn thích nấy, nhưng phải ngoại trừ phim kinh dị chứ. “Anh sợ thì về phòng ngủ trước đi, lát nữa bọn anh Nguru đến em gọi anh.” Lâm Phàm nằm trên sofa đang xem hào hứng, hoàn toàn phớt lờ sắc mặt trắng bệch của quý ông nào đó. “Bọn họ? Con gấu ngốc hồi đó em tặng com hộp cũng tới?” “Phải.

Vốn dĩ thiệp cưới đã gửi hết rồi, không phải là ngoài ý muốn mới lùi lại ư.

Tính anh Thái rất tốt, anh đừng kêu người ta là gấu ngốc.” Do bác sĩ nhắc nhở một tháng trước Lâm Phàm vừa động thai mà lễ kết hôn tiêu hao sức lực rất nhiều nên không tiện tổ chức.

Thành thử cả nhà sau khi nghiên cứu cẩn thận, thảo luận kỹ càng quyết định đến khi cô ở cữ xong, sức khỏe hồi phục lại tổ chức. Không ít công nhân viên Tần thị nhận được tin tức hoãn kết hôn, tin vọt bay tứ tung, hoài nghi Lâm Phàm, cô dâu bảo vệ sắp bị đá, làm đám bạn bè thân hữu như anh Nguru cực kỳ lo lắng “Ngoài ý muốn? Em dám nói con gái anh là ngoài ý muốn?” Tần Vịnh bắt mẫn phản đối, khóe mắt liếc thấy bóng ma phụ nữ trên màn hình lập tức rụt cổ lại. “Con gái?” “Con gái có tàu du lịch!” Người làm ăn Tần Vịnh hai mắt sáng lờ lờ. “... Tất tại ăn không?” “Chú ý giáo dục thai nhi, giáo dục thai nhi!” Trước mặt bạo lực gia đình, người cúi đầu luôn là Tần Vịnh. Lúc này, cách nhà họ Tần năm km, một chiếc xe đua nhét mấy quý ông chật cứng lướt gió mà đi. “Ông Hắc! Ông đi theo làm cái gì! Hôm nay vợ ông không túm ông à?” Anh An ngồi giữa tường thị ra sức nhích mông, không nhích được một li. “Tôi đến thăm Lâm Phàm, ông khó chịu cái mẹ gì.” Một cánh tay anh Hắc bị cái mông khổng lồ của anh Nguru đè lên, rút nửa ngày mà không kéo ra được, bây giờ đã tê rần rần, mẹ nó, lạy trời đừng bị anh Nguru đè hỏng. Chủ nhân cái mông, anh Nguru, càng phần nộ hơn “Mấy cái thằng ngớ ngẩn này! Vì tiết kiệm mấy đồng tiền xe mà chen chúc lên đây! Cái xe đua của tổng giám đốc Lâm mà bung bét tụi mày có đèn nổi không!” Thì ra sau khi tan tã, anh Nguru và anh Thái chuẩn bị đi thăm Lâm Phàm, ngoài cửa “trùng hợp gặp” tổng giám đốc Lâm, đương nhiên là mặt dày muốn đi nhờ xe rồi, lý do rất hay ho không biết đường! Mà tổng giám đốc Lâm “tốt bụng” đương nhiên gật đầu, tự dưng ngay lúc đó anh Hắc, anh An, Tiểu Hoàng và Tiểu Vương từ cửa chính xông ra. Mọi người nghiêm túc nhìn cái xe đua tổng giám đốc mới tậu, cứng rắn sử dụng công phu co rút xương, toàn bộ chen lên xe. “Anh Nguru! Anh chiếm diện tích lớn nhất còn có mặt mũi nói thế à!” Anh An bị ép dán mặt lên cửa kính nghiêng rãnh kháng nghị không thành tiếng, thà bị bỏ trong cốp xe còn hơn! “Biết sớm vậy em đã chen lên ghế phụ rồi! Nội cái mông anh Nguru không là đủ gần hai cô gái to rồi.” Tiểu Hoàng cảm giác sắp nghẹt thở, thân hình cậu ta nhỏ nhất, bị ba người chen ép chỉ lòi ra được cái mặt, ờ, phải nói chính xác là hai cái lỗ mũi, đủ bảo toàn mạng sống. “... Mấy người tưởng ngồi đằng trước thoải mái lắm hả. . .” Giọng nói ai oán của anh Thái vang lên, mọi người vờn cổ ra nhìn, chỉ thấy Tiểu Vương cực kỳ sùng bái anh Thái đang ngồi trên đùi anh ta, hai người rúc vào nhau. Tổng giám đốc Lâm đang lái xe mặt rịn mồ hôi gào lên “Ai cha, nhìn qua nhích qua, làm tôi đổi tốc độ rồi đây này.”. . . Anh An bị đè méo cả miệng, nước miếng dính tèm nhem trên cửa kính xe của tổng giám đốc Lâm, cổ sức

ngọeo đầu lại cho ngay ngắn, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm cái lưng ở ghế tài xế: “Tổng giám đốc Lâm, vừa rồi ngài nói cả nhà chủ tịch ngược đãi Lâm Phàm, thật à?” “Đương nhiên là thật rồi.

Haiz, các người cũng biết xuất thân của Lâm Phàm rồi đấy, tuy sau này làm đặc nhiệm nhưng so với con cá kinh thương nghiệp Tần thị thì đúng là một trời một vực.

Khổ nỗi Lâm Phàm một lòng yêu thương Tần Vịnh, vì hấn mà phần đầu quên mình đắm đuối vào cửa hào môn sâu như biển, tôi khuyên cô ấy không ít lần, thế nhưng... aizz!” Lâm Lỗi nói rất buồn cảm động, thỉnh giả nghe xong đầu lòng rơi lệ luôn! Anh An hỏi câu này chứng tỏ bọn họ chả hiểu bản chất con người tổng giám đốc Lâm Lỗi gì cả.

Cho hỏi sở trường và sở thích lớn nhất của Lâm Lỗi là gì? Xin thưa, giỏi tung tin vịt, có lúc tung tin đồn nhắm tới nỗi chính hấn cũng tin luôn, tóm lại là diễn nhập vai. “Hu hu, bà chị đáng thương của tôi! Sao bọn họ lại ngược đãi chị chứ?” Cái mặt béo múp của anh Ngu nước mắt nước mũi tùm lum, tiếc là cả hai tay đều bị chèn cứng ngực không thể thò lên lau nước mắt bị phản ngược. “Haiz, có thể nói là ngược đãi.

Bản lĩnh Lâm Phàm đương nhiên không ai dám dùng vũ lực ngược đãi rồi.

Chỉ là bất cô ấy làm lụng không ngơi nghỉ, công việc của người làm trong nhà đều giao hết cho cô ấy, thậm chí còn phải phục vụ người làm.

Mỗi ngày phải giặt cả chậu quần áo, chà sàn nhà, cắt cỏ, bể bơi mỗi ngày phải lau ba lượt, còn phải chuẩn bị cơm nước ngày ba bữa cho tất cả mọi người nữa, không được thiếu sót cái nào... Oa!” Nói đến chỗ xúc động, Lâm Lỗi che miệng chặn lại... tiếng cười. Để tăng độ tin cậy, nuốt tiếng cười xuống bụng, nói giọng bi thương “Mọi người còn không biết nhì, một tháng trước Lâm Phàm động thai, vì... mọi người hiểu chưa?” “Hiểu!” Mọi người đồng thanh, nui công việc như thế mà chỉ bị động thai là thần linh phù hộ lắm rồi. “Lát nữa gặp Lâm Phàm mọi người tuyệt đối đừng nhắc tới chuyện này, tránh động tới chỗ đau lòng của cô ấy.” “Vâng!” Mọi người lại đồng loạt lên tiếng. Lâm Lỗi nắm chặt vô lăng, về mặt hung dữ.

Anh họ, đừng trách tao mồm miệng ác độc! Toàn là do bọn mày bức tao!! Chuyện này phải truy trở về một tháng trước.

Hôm đó bà Lâm nhận điện thoại của bà Tần xong cứ như ăn nhầm thuốc chuột, nằm nhũn ra trên sofa hai mắt đờ đẫn.

Lâm Lỗi thấy thế đương nhiên là chạy lại quan tâm hỏi han, ai ngờ không hỏi còn đỡ, vừa hỏi bà Lâm cứ như gà bị cắt tiết, chỉ vào mũi hấn mà gào khóc. “Mày nói đi! Tần Vịnh lớn hơn mày có mấy tháng mà bây giờ nó sắp làm ba rồi, còn mày?! BẠN GÁI MỘT ĐỨA CŨNG KHÔNG CÓ! GIỚI THIỆU DƯƠNG THÔNG CHO MÀY, CON BÉ TỐT NHƯ THỂ MÀY LẠI KHÔNG CÓ HỨNG THÚ.

Mày nói thật cho tao nghe, bên ngoài đồn mày đồng tính, có phải hay không?” “Mẹ! Con không phải gay, cái cô Dương Thông đó không phải kiểu con thích thôi.” Lâm Lỗi hoảng hồn lúng túng an ủi mẹ, chiếu theo thông lệ, bà già mà không khóc quây một tiếng đồng hồ thì nhất định không chịu thôi. “Nó không phải kiểu mày thích? Vậy là ai? Tần Vịnh hả? Trời ơi sao cái số tôi nó khổ thế này... Hu hu ~ đợi ba mày về phải kêu ông ấy đánh gãy giò mày đi!” Lâm Lỗi chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, có loại ảo tưởng muốn phun ra máu “Mẹ nói xàm gì thế! Tần Vịnh nó là đàn ông!! Còn là anh họ con nữa!” “Nó mà không phải anh họ mày, có phải mày đã dắt về nhà rồi không? Hu hu hu, tao thực có lỗi với Tây Tây, sinh ra cái thằng nghiệt chướng này.” Tây Tây là nói bà Tần. Rót cuộc trước mắt Lâm Lỗi tối thui, đầu choáng mắt hoa, chịu không nổi ngã nhào xuống sofa, lỗ tai không ngừng nghe tiếng kêu gào của mẹ, thật sự không rót được nửa giọt nước mắt. ~~~~~ Xe lác lác dừng lại trước cổng nhà họ Tần, cửa vừa mở anh Ngu không kịp ghì lại, mặt đập thẳng xuống đường.

Mọi người ngồi trong tức thì cảm thấy nhẹ bẫng, xô xô đẩy đẩy nhau xuống xe, chỉ có anh Ngu lơ đãng bước không chắc, giẫm trúng ngón tay anh An. “Á!! Anh Ngu, cái móng sau của anh đập lên tay tôi rồi!” Anh An rên lên thê thảm, ôm tay đứng dậy chỉ trích anh Ngu. Song chả người nào quan tâm, đều lo phui phui quần áo bị chen lấn nhăn nhúm của mình, dẹp cái mặt bị phẫn lúc này, thay bằng gương mặt nhẹ nhõm, nặng nề cất bước vào cánh cửa sắt xa hoa. “Nhớ kỹ, lát nữa tuyệt đối đừng nhắc tới chuyện bị ngược đãi, hiện tại tâm tình phụ nữ có thai là quan trọng nhất.” Lâm Lỗi không yên tâm can dặn, chuyện này mà lộ ra Tần Vịnh chính hấn chết chắc. “Tổng giám đốc Lâm ngài yên tâm đi, chúng tôi...” Anh Ngu cam đoan còn chưa xong thì nghe tiếng gào rống tức tối của chủ tịch từ phòng khách vọng ra. “Mấy cái đồ chỉ biết ăn thôi!! Đừng tưởng là có người che chở thì tao không dám đánh mày!” Tần Vịnh nổi khùng tóm Meowth đi tề trên sofa làm kí hiệu lên, mở cửa sổ sát đất bên cạnh quăng nó vào vườn hoa. Mà mọi người còn chưa vào cửa hiểu theo nghĩa không phải là chuyện đó sao. Chắc chắn là bây giờ Lâm Phàm mang thai, chỉ ăn không làm, chộc cho chủ tịch bức mình.

Có người che chở chắc chắn là chỉ đưa con trong bụng cô ấy, mẹ quý nhờ con là đạo lý xưa giờ rồi. Mọi người đau lòng muốn chết, một cô gái tốt như thế, sao lại... lại... “Anh Ngu, mọi người tới rồi à.” Lâm Phàm cười rạn rở đứng dậy nghênh đón, thấy mặt mọi người có vẻ khó hiểu không khỏi giạt mình. Anh Ngu rảng rạn ra một nụ cười “Phàm Phàm à... em mau ngồi xuống đi... cái gì cũng đừng nói, anh Ngu hiểu, anh Ngu... hu hu hu...” Nói được nửa chừng thì nước mắt đã chảy ròng ròng, bà chị tốt cỡ nào, sao lại ra nông nỗi này.

Nếu anh ta biết có ngày này, lúc đầu nói gì cũng không để cô vào Tần thị làm bảo vệ, bà chị có ngày hôm nay tội anh ta không thể tha thứ được! Nụ cười trên mặt Lâm Phàm sượng trân, cái gì cũng đừng nói? Vấn đề là... cô chưa nói gì hết nhé. “Chủ tịch, Phàm Phàm thật sự là cô gái tốt, ngài... ngài phải biết trân trọng đó.” Anh An ngồi bên cũng không nhịn được dụi mắt, nói với Tần Vịnh đang há hốc mồm ngu ngơ ngồi đối diện. Tần Vịnh ngậy ra không phản ứng, chỉ nghe rõ ràng là mọi người muốn hấn trân trọng yêu thương Lâm Phàm, cái này đương nhiên hấn không nề hà rồi.

Chỉ là, vì sao không khí kỳ cục vậy? Cái anh Ngu này là nhân viên công ty mình? Đàn ông đàn ang gì mà mới tới đã khóc, giống mẹ già nhà mình vậy? Hôn nữa đám người ở đội bảo vệ này sao ai cũng sắp khóc tới nơi? Xem ra Lâm Phàm rất có duyên nhì, mọi người không gặp cô ấy một thời gian đều kích động muốn khóc hết. Lúc này, anh Thái đưa cho Lâm Phàm một hộp tổ yến “Lâm Phàm à, mấy ngày trước bọn anh biết em mang thai, em cần phải bồi bổ cho tốt, không vì gì thì cũng phải vì đứa bé trong bụng em.” Nói tới cuối cùng, ánh mắt anh ta nửa vô tình nửa cố ý liếc nhìn Tần Vịnh, hi vọng Tần Vịnh hiểu được, các người không chào đón Lâm Phàm nhưng đứa nhỏ trong bụng cô ấy là con cháu nhà các người, không nhìn mặt tăng cũng phải nể mặt phật, đánh vợ là không đúng. “Anh Thái, cái này đắt lắm! Anh mau cầm về đi.” Lâm Phàm vội vàng đẩy hộp lại, mọi người đến thăm là cô vui lắm rồi, sao nhận món quà quý như vậy được? Phải biết lương bảo vệ đầu có cao. “Sao, coi thường anh à? Thấy anh không tặng nôi? Cầm lấy!” Anh Thái không khách sáo quăng cái hộp lên sofa, quay người quan sát phong cảnh ngoài cửa sổ. Mọi người thấy thế đua nhau tặng quà của mình, đến phiên anh Ngu

thì anh ta khóc còn chưa xong “Phạm. . . Phạm Phạm. . . cái này toàn là chị Ngu em bảo anh mang tới, hu hu, em, em nhớ ăn nhé.

Mấy ngày trước bà ấy mới biết em mang thai, còn trách anh biết tin chậm chạp không kịp chuẩn bị nhiều hơn.” Anh Ngu đưa ra một hộp đồ bỏ to đùng, nghẹn ngào nói không trọn câu. “Cám ơn anh Ngu chị Ngu, tháng trước em đã định nói cho anh biết rồi, chỉ vì động thai, căng thẳng quá mà quên mất, em. . .” Lâm Phạm luống cuống vỗ nhẹ vai giúp anh Ngu điều hòa hơi thở, anh Ngu hôm nay làm bằng nước hay sao ấy? “Hu hu hu hu ~ đừng nói nữa! Anh Ngu biết, cái gì anh Ngu cũng biết! Phạm Phạm ơi! Em. . . chịu uất ức rồi!” Anh Ngu vừa nghe nói là động thai y như lời tổng giám đốc Lâm, nước mắt nước mũi trào ra. Mọi người cũng cùng về mặt cảm phần vì biết chuyện. Mồ hôi lạnh trên mặt Tần Vịnh và Lâm Phạm càng nhiều. . . mấy người này. . . mắc bệnh gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Sau khi anh Ngu giống bà mẹ già gả con gái, ngồi cạnh Lâm Phạm bù lu bù loa, thao thao hết hai tiếng đồng hồ, bà con chịu hết nổi liền túm lấy anh ta lôi về.

Lâm Phạm còn đang chuyên tâm ghi chép quà tặng, định về sau có cơ hội sẽ đền ơn lại gấp đôi, hoàn toàn phớt lờ Lỗi xe ôm và Vịnh vô lại bên cạnh. “Mây dầm dãi sấm vào nhà.” Lâm Lỗi uống mấy ngụm trà lạnh trên bàn, ngồi ngay ngắn nhìn Tần Vịnh. Tần Vịnh giúp Lâm Phạm sắp xếp các hộp quà rải rác chung quanh, đứng dưng đáp “Mây thấy đây là lần đầu tiên tên kia đến đây?” Một câu làm Lâm Lỗi giật mình “Vây mây tính làm sao?” “Giăng một cái lưới thật kỹ, đương nhiên là chờ con mồi tự nhảy vào rồi.” Tần Vịnh cong môi cười, đáy mắt thoáng tia ác độc. Lâm Lỗi thấy vậy tự biết hần đã sắp đặt đâu ra đó, yên tâm hỏi “Vây tao nên làm gì?” “Mây, bây giờ, ngay lập tức, cút về nhà mây.” “...” Lâm Lỗi quyết định, phiên bản Lâm Phạm bị ngược đãi này chưa hoàn, phải thêm vài tình tiết kịch tính nữa, ví dụ như Tần Vịnh là người lưỡng tính, anh Thái phòng bảo vệ yêu thầm!~~~~~Gió lạnh đầu đông thổi ra ào ào trên mặt Tần Vịnh, lạnh đến đau cả người, nhưng cứ nghĩ đến Lâm Phạm đang chờ hần trong xe cùng với bé cưng trong bụng cô là hần thấy ấm như đang mở máy sưởi. Dậm dậm chân tiếp tục đứng trong hàng ngũ chờ mua đậu hũ thú.

Đều nói miệng bà bầu rất tai quái, luôn nghĩ ra đủ kiểu món ăn.

Đây thôi, Lâm Phạm mới vừa ăn sáng xong tự dưng cực kỳ thèm đậu hũ thú, nhất quyết không ăn không được. Ông chồng tuyệt vời Tần Vịnh tất nhiên không nề hà đón nhận nhiệm vụ gian nan mà vĩ đại, gia nhập vào hàng ngũ rờn rợn xếp hàng trước cửa cái tiệm gọi là đậu hũ thú Gia Hưng này. Chẳng qua là quần áo trên người cùng khí chất khác xa với những người khác. Lâm Phạm ngồi trong xe hưởng thụ điều hòa ấm áp, lười nhác nhìn người đàn ông xuất chúng giữa đám đông như hạc giữa bầy gà, dường như người ta chỉ cần liếc mắt một cái là phát hiện được hần ngay. Cô chưa bao giờ mơ tưởng xa vời sẽ có một người đàn ông như thế yêu chiều mình, nếu năm đó không có giấc mơ kia, cô sẽ không tới nơi này, cũng không tình cờ gặp gỡ hần.

Liệu có phải là ông trời đã an bài sẵn hay không? Hay là, bà ngoại phù hộ cô. Một người đàn ông vì cô thêm ăn bất chợt, trong ngày đông giá rét thế này đứng xếp hàng thay cô mua đậu hũ thú, tốt đẹp đến nỗi có gì đó không thực. “Mua bao nhiêu?” Người bán hàng nhanh nhẹn gấp từng miếng đậu hũ cỡ quân quạt chược ngập trong dầu lên bỏ vào hộp, thuận tiện rưới một lớp ớt tương lên trên. “Hai ký.” Tần Vịnh móc túi tiền, nhẹ nhàng nín thở, thật sự là quá thú. Người bán cầm tấm vỉ răng run tay “Hai ký?” “Hơ... vậy bốn ký?” Tần Vịnh tưởng là mua ít quá, đưa bốn ngón tay lên dò thử.

Trong đội ngũ xếp hàng trên đường này, hần thật sự là đại cô nương lên kiệu hoa, lần đầu tiên nha. Người bán bực tức trừng hần, sáng sớm đến đập hàng người ta há? Nhưng thấy tay hần kẹp mấy tờ chủ tịch Mao đỏ thắm lập tức hiền lành như nước. “Ông chủ ơi, ngài chờ chút, chỗ này có lẽ không đủ, giờ tôi lập tức đi chiến cho ngài.” “Được.” Không phải chờ thôi sao, hiện giờ cái khác Tần Vịnh hần không có chứ nhẫn nại có thừa.

Chỉ cần Lâm Phạm thích ăn, đừng nói là chờ một chút, bảo hần đứng chờ cả ngày cũng không thành vấn đề. Lâm Phạm ngồi trong xe lấy làm lạ nhìn hàng ngũ đứng im, đến lượt Tần Vịnh rồi mà, sao còn chưa quay ra nữa? Chiến gì lâu thế? Bỗng nhiên thấy mặt hần đen sì nhấc hai cái túi nhựa to đùng đi tới chỗ xe đậu, Lâm Phạm giật mình.

Đừng nói hai cái túi bự này là đậu hũ thú nhé? Quả nhiên hần vừa mở cửa xe ra cô đã ngửi thấy mùi đậu hũ nồng nặc “Anh mua bao nhiêu?” “Bốn ký!” Tần Vịnh còn chưa hoàn hồn sau cơn sốc. Lâm Phạm thiếu chút ói máu “Bốn ký?! Anh mua gì dữ vậy?” “... Anh cảm thấy một ký đậu hũ cũng chả bao nhiêu, ai mà ngờ nhiều dữ vậy!” Tần Vịnh hơi mất mặt, lên án người bán và ông chủ quá thật thà! “Anh không biết là đậu hũ chiên xong mất nước, cần sẽ nhẹ bớt à?” Lâm Phạm cảm thấy cần phải giáo dục cái tên lỗ mưng này biết tiết kiệm, chăm lo gia đình, bằng không có bao nhiêu tiền cũng bị hần phá hết. Cái túi lớn này ít nhất cũng hơn chục hộp đậu hũ thú, mỗi hộp bốn miếng, cho dù cô đang tay dang chân ra ăn cũng ăn không hết, hơn nữa tự dưng cô hết muốn ăn rồi. “Ăn không hết thì ném thôi.” Đương nhiên Tần Vịnh biết cô ăn không hết rồi, phá gia chi tử nào đó đáp.

Lâm Phạm đảo mắt suy nghĩ một chút, nói “Ném đi tiếc lắm, dù sao lát nữa chúng ta cũng đi khám thai, vậy mời bác sĩ ở đó ăn đi.

Bọn họ cũng vất vả, anh nói được không?” Tần Vịnh vừa nghe Lâm Phạm không trách mình, ngược lại còn nghĩ cách, lập tức cảm thấy ấm áp, tất nhiên đồng ý cả hai tay, chỉ cần không bắt hần ăn là được.~~~~~Tầng trên cùng của bệnh viện là phòng khám dành riêng cho một số người nổi tiếng, hoặc dân giàu có.

Trong phòng khám thai, mấy bác sĩ về mặt cứng ngắc nhìn đầu hũ thúi đặt trước mặt từng người, lại ngẩng đầu nhìn cái người nhiệt tình thân thiện dùng ánh mắt chờ mong nhìn bọn họ... Tần phu nhân.“Mọi người ăn đi, vừa mới mua đó, để một lát mềm ăn không ngon đâu.” Lâm Phàm lo bọn họ ăn không đủ, lôi hết cả bịch ra, mỗi người được tới mấy phần.“Hơ... cảm ơn Tần phu nhân, chúng ta nên kiểm tra trước đi nhỉ?” Bác sĩ chủ nhiệm cuối cùng cũng tìm lại được năng lực ngôn ngữ của mình, mặt treo nụ cười chuyên nghiệp khách sáo đề nghị! Đầu hũ thúi này thúi quá! Còn thúi hơn cái thứ nhóc con nhà ông rặn ra mỗi sáng nữa!“Ăn!” Mắt Tần Vịnh lóe lên lạnh tanh, cực kỳ khí thế ra lệnh.Các bác sĩ dưới áp lực mạnh mẽ của hân không thể tự chủ đành cầm đầu hũ thúi lên bắt đầu ăn.“Nhất định trong lòng bọn họ rất cảm động.” Ngồi trong lòng Tần Vịnh, Lâm Phàm thân mật kề tai hân thì thào, lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn như kiêu tưng hoa hồng cho người ta mà tay còn thơm hương.

Chuẩn xác mà nói phải là cho người ta đầu hũ thúi, tay còn bốc mùi.“Đương nhiên, anh đích thân xếp hàng mua cơ mà, tổ tiên bọn họ tích đức mới được ăn đấy.” Tần Vịnh tự đại ưỡn ngực thẳng lưng vênh vào.Nhưng các bác sĩ miệng nhét đầu hũ thúi chẳng có lấy tí xíu cảm kích nào, sáng sớm mới ăn sáng xong ông đi ăn đầu hũ thúi thử xem?Cái này đối với người thích ăn mà nói tất nhiên là vui mừng, vấn đề là bọn họ trừ tay Trương ở khoa huyết học ra có ai ưa cái món này đâu.

E ngại Tần Vịnh ngang ngược đành phải nhịn thở nhét vào họng, đồng thời không quên lén lút chừa lại hai miếng cho vào hộp của tay Trương.Có điều dù là tay Trương thích ăn mấy đi nữa cũng không chịu nổi thể công của bao nhiêu đầu hũ thúi thế này!“Ăn không hết thì đừng miễn cưỡng nhé.” Thấy tốc độ ăn của mọi người chậm dần, Lâm Phàm từ từ lên tiếng.

Mọi người như được đại xá ào ào đặt hộp xuống bàn, cầm khăn giấy lau dầu mỡ dính mép mình.“Tần phu nhân chúng ta bắt đầu kiểm tra thôi.” Bác sĩ chủ nhiệm có cảm giác cả hơi thở của mình cũng thúi.“Thái! Song!! Sinh!!!?” Tần Vịnh và Lâm Phàm tròn hai mắt sững sờ lặp lại lời bác sĩ vừa nói.“Đúng thế, kết quả xét nghiệm máu cũng hết sức bình thường, thai nhi cũng ổn định, tiếp theo đây...” Bác sĩ chủ nhiệm nói chưa xong liền bị Tần Vịnh ngắt ngang.“Sinh đôi!!!? Hai đứa!? Thái đôi!?” Tần Vịnh ngu ngốc thò hai ngón tay ra không ngừng quơ qua quơ lại trước mặt bác sĩ, Lâm Phàm cũng chìa hai ngón tay giơ thẳng trước mặt ông.Hai vợ chồng này... đầu óc có vấn đề à? Bác sĩ rửa thăm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn đeo nụ cười chuyên nghiệp.“Đúng thế, thai song sinh, hai bé.”“Nói thừa! Đương nhiên tôi biết thai song sinh là hai đứa rồi! Tôi hỏi là trong bụng vợ tôi có hai bé cùng à?” Lúc này cho dù là ai cũng không thể liên tưởng tên ngu ngốc này với vị thương nhân sáng suốt quát gió gọi mây trong giới kinh doanh được, ai cũng cảm thấy... ngu si.Chủ nhiệm khoa hít một hơi thật sâu dẫn xúc động muốn đập người xuống, hòa nhã đáp “Đúng thế, hiện tại trong bụng vợ ngài có hai đứa bé.”“Hả há há, tốt!! Mọi người đều có công! À không đúng! Mọi người không có công nhưng có lao!” Tần ngu ngốc chống nạnh cười như điên, mấy phút sau quyết định luận công ban thưởng, cầm điện thoại hùng hồn nói “Jepi! Đặt một tháng đầu hũ thúi cho tôi, mỗi ngày giao tới khoa sản bệnh viện XXI! Đúng! Mỗi ngày!”Báo cáo kiểm tra trong tay bác sĩ chủ nhiệm đã bị bầu rách mà không ai hay, tất cả đều chìm trong tin tức thê thảm này rồi.Tất nhiên trừ đôi vợ chồng ngu ngốc kia ra!~~~~~“Hai bé cùng!?” Bà Tần nhìn hai người đi khám thai về, không dám tin tưởng thét chói tai nhắc lại lời hai người mới nói.Tần Vịnh tự hào gật đầu, mặt mày phơi phới “Bác sĩ nói là thai song sinh, hai đứa!”“Ồi!” Bà Tần tròn trắng mắt, ngất xỉu trên sofa.Mọi người cuống quýt.“Mẹ! Mẹ!” Tần Vịnh và Lâm Phàm.“Bà chủ! Bà chủ!” Mấy người làm và má Trương.“Tây Tây! Tây Tây, bà tỉnh lại đi!” Ông Tần.Mấy phút sau, bà Tần yếu ớt tỉnh lại.“Ba nó... tôi... ối...” Thấy hai ngón tay lén lút giơ lên còn chưa kịp rút về của ông Tần, sực nhớ ra nguyên nhân mình ngất đi, lại xỉu lần nữa.“Em đi gọi bác sĩ!” Lâm Phàm vội vàng xông đến bàn điện thoại nhắc ông nghe lên chuẩn bị bấm 120.“Phàm Phàm...” Bị ông Tần bám mạnh vào nhân trung, đau quá tỉnh lại, bà Tần thều thào gọi.Lâm Phàm giật mình vội vã chạy trở về ngồi xuống sofa cầm lấy tay bà “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”Cùng chung sống tới nay, cô đã thật tình xem bà Tần như mẹ mình, mà bà Tần cũng thương cô thật lòng.“Mẹ cao hứng... con lấy điện thoại lại đây cho mẹ...” Bà Tần sai bảo, mọi người không dám chần chừ lập tức cầm điện thoại tới đặt trước mặt bà, bà Tần ngọ nguậy thò ngón tay ra ấn số điện thoại đã thuộc như cháo chảy.Báo bận ngăn ngui một chút liền có người tiếp “A lô... Tiểu San à, Lâm Phàm nhà chị mang thai đôi đấy, sao Lâm Lỗi nhà em còn chưa có động tĩnh gì thế?”Mọi người té xỉu.~~~~~Hai tiếng đồng hồ sau, nhà họ Lâm.

Lâm Lỗi đáng thương bị thảm dưới sự oanh tạc của bà già hoàn toàn suy sụp, gào lên như đồ điên “Con cưới!! Con cưới Dương Thông!!!”Nhân vật đau buồn bà Lâm diễn trước giờ lập tức biến mất tằm “Nói thật không đấy?”“Thật!! Thật còn hơn trên châu!!” Lâm Lỗi căn bản không rõ mình hứa cái gì trước sự cuồng bức của bà già, đợi hân tỉnh ngộ thì đã trễ.Bà Lâm trang điểm sơ sơ xong liền chạy xộc tới nhà Dương Thông, tìm mẹ Dương Thông, cũng là bạn thân của mình thương lượng hôn sự.Tuy không qua mặt được Tây Tây vụ ôm cháu nhưng hôn lễ của con trai kiểu gì cũng giành trước được rồi!Bỏ lại Lâm Lỗi điên cuồng trong gió, bên tai dường như vang lên bài hát của Trương Huệ Muội [13].Mắt đen nhánh, má lúm đồng tiền biến mất,Nước mắt trắng như tuyết rơi xuống.Biểu tình nên xuất hiện nháy mắt biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

Trong đêm đen yên lặng đến rợn người, trăng non đầu tháng chiếu ánh sáng dịu dịu xuống mặt đất.Trong biệt thự nằm ở ngoại thành, bảo vệ nghiêm ngặt, cánh cửa sắt khung rồng chạm nhiều đường vân tinh xảo trang nhã, còn có camera tinh vi giấu kỹ trong mấy bụi cây.

Cách đó không xa, mặt hồ nhân tạo lấp lánh ánh nước, thậm chí có thể nghe thấy tiếng côn trùng ní non từ các bụi cỏ ven hồ.Hoa hồng Trung Hoa vốn không thích nghi được với tiết trời lạnh lại nở rộ khắp cả vườn, không khí thoang thoang mùi thơm đặc biệt của nó, cùng với gió đêm lạnh lẽo phất qua làm hương thơm tựa hồ càng trở thêm ngọt lành.Tuyết rơi là tả trong sân, dưới ánh đèn đường giống như bọ công anh đang nhảy múa trong sân.Vô số thiêu thân lao đầu vào nguồn sáng cực mạnh duy nhất trong đêm, một tiếng xèo phát ra lập tức biến mất khỏi thế gian này.Lâm Phàm ngồi ở ban công trên lầu 2, thấp thỏm bất an không tâm tình đầu mà thường thức phong cảnh êm ả tuyệt đẹp này, không biết cái người trong miệng bọn họ chừng nào mới tới.Còn như vì sao cô bị giam ở đây, chuyện này phải lùi lại mười hai tiếng đồng hồ trước.Lúc ấy cô đang trên đường đi ghi danh lớp tiền sản, vô tình nhìn

thấy bóng dáng một người rất giống Tần Vịnh ngồi trong một chiếc Hummer quân sự đa dụng made in USA.

Lâm Phạm biết dòng xe này không phải người bình thường có thể sử dụng, nó có tính cơ động tuyệt vời cùng khả năng thích ứng với việc lắp đặt thêm các loại vũ khí chịu tải, hơn nữa còn có kính chống đạn. Trong lòng lo lắng không yên, bóng người đó là Tần Vịnh sao? Vì sao một người làm ăn như hần lại có liên quan tới loại nhân vật này, không lẽ đúng như Trần Hương nói, hần buồn lậu hàng cấm sao? Cô không bận tâm Tần Vịnh làm cái gì, chỉ cần hần tiếp xúc với đám người đó xong có thể an toàn rút lui mà thôi. “Harlan, bám theo chiếc xe đó.” Lâm Phạm trấn tĩnh lại, ra lệnh nhưng Harlan lại khó xử quay đầu nhìn cô “Cô chủ, tôi phải đưa cô tới lớp học an toàn.” “Đi theo! Đừng lảm nhảm!” Lâm Phạm bình thường ôn hòa bây giờ hai mắt bốc lửa, Harlan bị cô trừng không khỏi ngẩn người, tăng tốc bám theo. Suy nghĩ một chốc, gọi điện thoại cho Lâm Lỗi “A lô, Lâm Lỗi? Tần Vịnh bây giờ có ở công ty chứ?” Nếu bây giờ Tần Vịnh có mặt ở công ty, vậy cô có thể yên tâm kêu Harlan quay đầu rồi, nên đi học thì đi học, nên đi ghi danh thì đi ghi danh. “Oái? Lâm Phạm? Tần Vịnh... nó...” Lâm Lỗi ngồi trong phòng họp khẩn cấp không ngờ Lâm Phạm đột nhiên gọi điện thoại cho hần, nhất thời hơi ngẩn người. Đã vậy, khéo có chết không cơ chứ, ngay lúc hần đang thất thần, giọng Jeki cũng đồng thời vang lên. “Tổng giám đốc Lâm, chủ tịch bị bắt cóc, sau mười phút hoàn toàn mất đi tin tức.” Lâm Phạm ngắt cúp điện thoại, dặn Harlan “Đừng để lạc mất!” Kê đó lấy lược vuốt chim trả GBD2 [14] vẫn luôn giấu dưới ghế ngồi ra. “Cô chủ, tôi không thể tự tiện quyết định, tôi...” Harlan vừa nghe thấy sự việc chệch ra khỏi quỹ đạo, lo cô gặp chuyện, kiên quyết không nghe. Lâm Phạm nghiêng rằng “Vậy anh dừng xe lại.” Harlan nghe xong lập tức dừng xe, cho là cô chủ nghĩ thông rồi, ai ngờ anh ta chưa kịp phản ứng đã bị tổng xuống xe. “Cô chủ!! Mau mở cửa!!” Harlan hoảng vía bật dậy đập cửa xe, hậu quả này anh ta gánh không nổi đâu. Lâm Phạm mất diết tại ngơ, dựa vào trí nhớ lái chiếc Jeep trong quân đội tức tốc tăng ga, đuổi theo chiếc Hummer đã biến mất tăm tích. Mà trong chiếc Hummer, Tần Vịnh lại nhàn nhã thong dong ngồi trên xe, nhìn tên lửa dẫn đường chống tăng Javelin AM đặt ở băng sau, bụng bắt đầu nhăm nhăm xem có nên trang bị thêm cho căn cứ không, hồn nhiên không biết Lâm Phạm đang vật lộn với chiếc Maserati bám theo đằng sau. Ngồi ở ghế lái phụ, Hera đặt hợp đồng trong tay xuống, cong môi cười thích thú liếc vào kiếng chiếu hậu nói “Tình cảm giữa anh Tần và cô Lâm làm người ta hâm mộ chết đi được.” Tần Vịnh cười nhạt, theo kế hoạch của bọn họ thì lúc này ắt hẳn cả công ty đều đã biết vụ hần bị bắt cóc, như vậy hạng mục hần và Hera hợp tác chắc ăn trăm phần trăm rồi. “Cô và Heron cũng thế thôi.” Heron, chồng Hera.

Một tên ác ma còn tàn nhẫn hơn cả Hera đồng thời cũng đẹp trai không sao tả xiết. Gã và Hera đều do Vincent nuôi dạy nhiều năm sau đó trở thành cánh tay đắc lực nhất của lão. Không ai biết tên thật của chúng, cũng không biết thân thể chúng ra sao, cứ như chúng tồn tại vì tổ chức này. Nghe nói lúc những đứa trẻ bình thường khác còn đang đi học, chúng đã bắt đầu bắn giết kẻ thù, sở hữu IQ cực cao cùng với linh hồn tàn ác, lạnh lùng vô cảm. Tình thông ngôn ngữ các nước và thuật đấu súng dùng mãnh, ngay cả Vincent cũng kiêng kị chúng. Thậm chí có lời đồn, lúc bọn chúng cầm súng lần đầu tiên là 6 tuổi, mà mục tiêu bắn giết chính là cha mẹ của chúng. Rốt cuộc là dạng ma quỷ gì mới làm được như thế? Không ai biết.

Tất cả đều là lời đồn, trừ đương sự ra không có ai khác biết đáp án. “Ha ha, cái loại người sống mà không biết còn có ngày mai hay không như chúng tôi, sao có thể đánh đồng với các vị được chứ?” Hera che miệng cười khế, hiếm khi thấy cô ta khiêm tốn. Thực tế là, tình cảm giữa cô ta và Heron e rằng trên đời này chẳng có mấy người bị được.

Không những vì bọn chúng đã ở cùng nhau từ khi bắt đầu có ý thức, mà còn vì sau khi vượt qua trận đày đoạ mất hết tính người đó, bọn chúng là hai trong ba kẻ may mắn sống sót cuối cùng. Về kẻ may mắn thứ ba, gã tên Herst.

Giữa chúng chẳng có trao đổi ngầm nào, bởi vì sau khi ra khỏi đầm lầy đó, gã đã bị đích thân Vincent dẫn đi.

Gã là cái bóng thân cận nhất của Vincent, còn khổ hơn bọn chúng, gã phải theo Vincent như hình với bóng, không được có bất cứ tư tưởng, tình cảm cá nhân gì. Bọn chúng ít ra còn có nhau. Đương nhiên là, bọn chúng chưa từng thừa nhận đó là yêu.

Ma quỷ làm sao có tình cảm được? Nếu có tình cảm, lúc giết người sao chúng có thể cười hi hi thương thức cảnh người ta giẫy chết? Bọn chúng chẳng qua là quen tồn tại bên cạnh nhau, dựa vào nhau mà thôi. Lúc tình yêu thăng hoa tới cực điểm, nó không phải là yêu đương đơn thuần nữa rồi, mà là dung nhập vào máu thịt lẫn nhau, chỉ cần một bên biến mất, người còn lại không thể sống một mình trên đời, không chỉ vì ý lại, mà còn vì, họ không có dũng khí. Tần Vịnh không còn hơi sức đâu mà hàn huyên với Hera, bởi vì khi hần lơ đãng liếc nhìn kiếng chiếu hậu cũng đã phát hiện ra chiếc Maserati đen quen thuộc.

Hơn nữa hần dám chắc người lái xe tuyệt đối không phải Harlan, vậy chỉ có thể là người hôm nay lẽ ra phải đi ghi danh lớp tiền sản, Lâm Phạm! Không trách được lúc này đột nhiên Hera nhắc đến cô, xem ra kỹ xảo bám đuôi mà Lâm Phạm tưởng là tài ba của mình đã bị khám phá từ sớm. Mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, trầm giọng “Cho tôi mượn điện thoại.” Đôi mày thanh tú của Hera khẽ nhướng, giọng điệu vẫn cười cợt như cũ “Anh Tần, nếu bây giờ cô ấy đột nhiên ngừng bám theo, vậy màn kịch của chúng ta sẽ bị lật tẩy.” Tần Vịnh ngẹn thở, đương nhiên hần hiểu rõ tình hình trước mắt.

Nhất cử nhất động đều bị người trong hai chiếc xe chạy kề bên nhìn chằm chằm.

Từ lúc Lâm Phạm bắt đầu theo dõi đã bị phát hiện, nếu lúc này đột nhiên cô bỏ đi vậy khả năng nguy hiểm càng lớn. “Nếu cô ấy mất một sợi tóc, tôi đành phải đích thân phá hủy con đường hoàng kim này.” Tần Vịnh hàm hồ, vị trí giấu tên lửa cụ thể chỉ có hần biết, hần tin với năng lực của Hera tuyệt đối có thể đảm bảo Lâm Phạm an toàn.

Chỉ là hần không đoán được kế hoạch kín kẽ không mấy may sơ hở này lại bị Lâm Phạm nhất thời xen vào. Hera nghe hần ngang nhiên đòi phá hủy con đường hoàng kim, đáy mắt xẹt qua một tia ác độc, lập tức khôi phục lại nụ cười ngọt ngào, nói chắc chắn “Anh Tần yên tâm, tôi đảm bảo cô ấy tuyệt đối không bị thương tổn gì.” Vì thế, sau khi tới địa điểm, Hera sai người giải Tần Vịnh vào trong biệt thự rồi, thân không biết quỷ không hay xuất hiện trước xe Lâm Phạm. “Cô Lâm, đã lâu không gặp.” Hera cười dịu dàng như nước, vươn tay mở cửa xe giúp cô, làm động tác mời. Lâm Phạm hoàn toàn không ngạc nhiên khi thấy cô ta xuất hiện, bình tĩnh bước xuống xe đi tới bên trái cô ta. “Vì sao các người bắt cóc Tần Vịnh?” Rốt cuộc, không khí bình tĩnh căn bản bị phá vỡ, Lâm Phạm vẫn không giữ bình tĩnh nổi. Hera nghe xong cười tươi như hoa, dưới ánh nắng rực rỡ đến nỗi Lâm Phạm muốn hoa mắt.

Cô gái hiền dịu thích cười này, thật sự là ma quỷ giết người sao? “Xem ra cái gì cô cũng không biết nhỉ, vì sao bắt anh ta à? Đương nhiên là vì giúp các người gặp một người rồi...” Hera cố tình làm ra vẻ thần bí dán bên tai cô nói nhỏ, có điều giọng điệu không giấu được ý cười cợt. Sau đó, Lâm Phạm càng lúc càng nghi hoặc bị giải đến vườn hoa quý dị trong biệt thự này, trong thời gian này cô và Tần Vịnh không có cơ hội chạm mặt, do đó không có ai giải thích cho cô cả.

Chỉ có một cô giúp việc đứng giờ đem com nước cho cô, nhưng chẳng khác nào robot, mặt mày trơ khấc, miệng khép còn chặt hơn vỏ trai nữa. Sờ sờ chim trả GBD2 trong tay áo, cô do dự không biết có nên thừa dịp đêm tối trèo từ ban công qua tường đi kiểm Tần Vịnh không.

Chỗ này khắp nơi đều là chuông báo động và hồng ngoại mà mắt thường không nhìn thấy, sợ cô còn chưa leo lên ban công đã bị phát hiện rồi. Lúc cô đang rầu rĩ thì, tình mắt phát hiện một chiếc xe nhỏ màu đen bon bon chạy vào cổng, từ trên xe bước xuống một dáng người nhìn rất quen mắt nhưng có bóng đêm che chở, cô cố gắng mãi vẫn không nhìn rõ được là ai. Trong lòng càng thêm lo lắng, người mới tới đó có làm gì Tần Vịnh không? Chẳng lẽ hạnh phúc khó khăn lắm mình mới có được cứ như vậy tan vỡ? Con mình thật sự phải chịu một tuổi thơ không toàn vẹn như mình ư? Lâm Phàm sốt ruột chạy vội trở về căn phòng nhốt cô, tính tìm thêm mấy món đồ có thể làm vũ khí, lại phát hiện cửa mở hé hé.

Một gã đàn ông khá đẹp trai buông tuồng đi vào nhìn cô mỉm cười “Jack muốn gặp cô.”~~~~~Đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, trần nhà cao vợi vợi khiến ngôi biệt thự này càng giống một tòa thành kiên cố. Tần Vịnh có vẻ sợ sệt ngồi trên sofa bọc da trắng muốt, đôi chân dài bắt chéo một cách tao nhã, hờ hững, dường như nắm chắc thắng lợi trong lòng bàn tay.

Không ai biết lúc này tim hần đập nhanh cỡ nào, không phải vì sợ mà vì lo lắng cho Lâm Phàm. “Ha ha, anh Tần, lần này mời anh đến đây chỉ vì muốn người của anh rút ra khỏi căn cứ thôi.” Một người đàn ông ngồi quay lưng ra cửa cười giả tạo. “Người của tôi ở đâu ra? Ông nhớ lộn rồi.” Tần Vịnh cũng cười rất thành thật, người không biết còn tưởng mình nhầm lẫn thật. Đáy mắt người đàn ông nọ lộ ra sát ý, miệng vẫn nói năng khách sáo “Có lẽ không phải anh, nhưng cũng hợp tác với anh đúng không? Chúng ta người này không nói tiếng lỏng, anh chừa đường lui cho con đường hoàng kim đó quá nhiều khiến chúng tôi rất bất mãn.” Tần Vịnh đang chuẩn bị làm theo kịch bản, châm chọc vài câu thật cay lại liếc mắt thấy Lâm Phàm bị Heron dẫn đến đại sảnh. Hần trừng mắt nhìn Hera, nhíu mày song Hera chỉ tặng lại cho hần một ánh mắt bình tĩnh dửng dưng. Lâm Phàm vốn đặt toàn bộ sự chú ý lên người Tần Vịnh, bây giờ thấy hần bình an vô sự, tảng đá trong lòng rốt bịch xuống, lúc này mới nhìn người ngồi quay lưng lại với cô, dáng người này thật sự càng nhìn càng thấy quen. Chỉ thấy người kia thông thả đứng dậy quay người nhìn cô cười sâu xa: “Lâm Phàm.” Lâm Phàm tròn tròn mắt, miệng cũng há ra vì kinh ngạc, ngón tay thanh mảnh run run chỉ vào ông ta, cất giọng chói tai “Là ông?!!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

“Là ông?! Đội trưởng Khương?!” Lâm Phàm đột nhiên nhớ đến chuyện gián điệp mà Trần Hương nói với mình.

Chẳng lẽ Khương Đào là tên gián điệp trong miệng Trần Hương?! Không sai, người đến chính là đội trưởng đội đặc nhiệm Khương Đào, cũng là một trong những sĩ quan trọng yếu tham gia vụ khủng bố bất cóc mấy tháng trước. “Lâm Phàm à, cô đúng là, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại tiến vào.” Khương Đào cười, nụ cười vắn vẹo khiến người ta không rét mà run. Tần Vịnh bỗng đứng dậy đi tới cạnh Lâm Phàm, ôm chầm lấy cô, hùng dũng nhìn thẳng vào Khương Đào “Sao? Đội trưởng Khương tính giết người diệt khẩu?” Khương Đào nghe xong tiếc rề nói “Lâm Phàm là một đặc nhiệm giỏi, đáng tiếc hơi ngu, hôm nay lại ngu ngốc bám theo tới đây.

Ha ha, anh Tần, anh không thể trách tôi, anh biết hậu quả nếu tôi thả cô ta về.” “Đội trưởng Khương... ông?” “Cái đầu nhỏ bé của Lâm Phàm còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc là chuyện gì, trừng mắt nhìn lão ta.

Cho dù lão là nội gián đi nữa thì sao lại tới đây? Vừa rồi gã kia bảo cô, Jack muốn gặp cô, Khương Đào là Jack? Lão và Tần Vịnh, còn Hera nữa, có quan hệ gì?” “Được rồi.

Hôm nay để cô chết rõ ràng, miễn cho đến chỗ Diêm Vương còn chưa biết vì sao mình chết.” Khương Đào nói bằng cái giọng bó thí “Tôi biết cô đang nghĩ gì, tôi cũng biết cô bạn thân Trần Hương của cô nhận lệnh bí mật từ cấp trên mới chuyển tới.

Không sai, tôi chính là gián điệp cô ta muốn tìm.

Đáng tiếc cô ta ngu ngốc y hệt cô, chỉ biết chiến đấu, xài vũ lực mà không dùng đầu óc.

Người đàn ông của cô, cũng tức là anh Tần đây, e là cô còn chưa biết anh ta đang làm gì đầu nhĩ? Anh ta và tổ chức của chúng tôi hợp tác làm một con đường hoàng kim cực kỳ giá trị, có điều tâm tư người đàn ông của cô quá sâu, chừa đường lui cho mình nhiều quá, thậm chí còn chôn rất nhiều đạn đạo đủ để phá hủy con đường đó, cái này làm chúng tôi rất bất mãn.

Tôi bảo Hera dẫn hần tới chỉ muốn hần có thể giao ra bản đồ bố trí đạn đạo, ai ngờ cô lại ngu xuẩn bám theo.” Khương Đào như đang kể chuyện cười, song nói xong chính lão cũng không nhịn được mà cười rộ lên. “Tất nhiên là, giết cô rồi tôi cũng phải gánh một phần hậu quả, ví dụ như anh Tần không chịu giao bản đồ ra, hoặc là anh ta không chịu chi thêm tiền giúp chúng tôi hoàn thành con đường đó.

Nhưng chúng tôi có thù đoạn, không sợ anh ta không chịu theo.

Còn cô, mang theo đứa con trong bụng cô xuống đất chờ đi.” Khương Đào kiêu căng nói xong, thấy mặt Tần Vịnh vẫn không có cảm xúc gì, tưởng rằng

hắn sợ tới đờ người rồi, bụng dạ khinh bỉ xì một tiếng, gọi Hera này giờ vẫn đứng nghiêm một bên “Bây giờ ra tay đi, để anh Tần nhìn cho kỹ.

Nếu hắn không thay đổi ý định, một lát nữa có lẽ là hắn chết đấy.” Lâm Phàm hoảng hồn, nội Hera không cô đã không có khả năng thắng, huống gì chung quanh toàn là người của chúng, còn có gã đẹp trai này giờ đang xem kịch kia nữa. Bình tĩnh lạnh nhạt quan sát tình cảnh hiện tại xong, cô chấn trước mặt Tần Vịnh, thì thầm “Lát nữa anh thừa dịp hỗn loạn chạy trốn đi.” Tần Vịnh đen mặt nhìn cô, bỏ tay thờ dài túm lấy cô.

Một màn kịch vui đang yên đang lành bị cô biến thành một bộ phim giật gân, trở về không trị cô một trận không được.

Bằng lái cũng không có mà dám vác bụng đua xe? “Các người trần trời xong chưa? Hera, ra tay.” Khương Đào nhìn hai người thân mật ôm nhau, kẻ tai áp má, càng nhìn càng không vừa mắt. “Người ta còn đang lựa vũ khí mà.” Hera cười toe toét lùi từ đằng sau ra một cái gai ba góc tiếp tục nói “Ông thấy cái này thế nào?” Khương Đào đứng dưng liếc sơ qua, nói “Không tệ, cũng chỉ có đám đàn bà các cô chú ý tới mấy thứ này.” “Hi hi, ông thích thì tốt, vì...” Hera nói chưa xong, Khương Đào cảm giác ngực mình đau nhói, cái gai ba góc kia đã từ sau lưng đâm xuyên qua ngực lão.

Lão sững sờ nhìn Hera, đau đớn thở hồng hộc lại phát hiện chỉ có thở ra chứ không hít vào được. “Bởi vì, cái gai này về sau là của ông rồi.” Hera nhìn máu tươi nóng nực chảy ồ ạt trên đất, cười càng thêm quỷ dữ. Gã đàn ông đẹp trai cầm khăn ướt trên bàn đi tới cạnh Hera, dịu dàng nhả nhận nắm bàn tay cầm gai của Hera lên, tỉ mỉ lau chùi cho cô ta “Không phải em nên nói nguyên nhân cho lão, để lão cũng được chết rõ ràng sao?” Hera nghe xong tức rỏ liếc mắt nhìn Khương Đào còn thoi thóp trên mặt đất nhìn trừng trừng mình bằng ánh mắt căm hận không cam lòng, tàn nhẫn đáp “Đáng tiếc, tôi không tính nói cho ông biết, xuống gặp Diêm Vương nhớ đừng quên khóc kể.” Nếu giết người nào cũng phải nói lý do cho đối phương nghe, vậy cô ta có thể làm diễn thuyết gia được rồi. “VẬY... có thể nói cho tôi biết không?” Bị chấn động bởi kịch bản đột ngột rẽ ngang trước mắt, Lâm Phàm không kìm được lên tiếng, tóm lại là chuyện gì? Vì sao Hera lại giúp họ? “Hi hi, cô Lâm, cô hỏi thẳng anh Tần không hay hơn à?” Hera không nhẫn nại nói, đá Khương Đào đã tắt thở, búng tay đánh tách một tiếng, hai tên áo đen nhanh nhẹn thành thạo vác xác Khương Đào đi. Tất thấy làm Lâm Phàm có dự cảm mãnh liệt, Khương Đào chết chỉ là tấm màn sân khấu mới kéo ra, câu chuyện bây giờ mới bắt đầu.

Đột nhiên Hera nghĩ ra gì đó, vươn bàn tay ngọc ngà ra trước mặt Tần Vịnh “Anh Tần, hợp tác vui vẻ.” Long mày Tần Vịnh hơi nhướng lên, móc từ túi áo vest ra một tờ giấy mỏng “Hợp tác vui vẻ.

Có điều cô giết Khương Đào rồi làm sao ăn nói với Vincent?” “Ha ha, không cần lo lắng, tự tôi có cách nói.” Hera cầm lấy tờ giấy, tâm tình hiển nhiên rất tốt.

Còn rốt cuộc Hera nói thế nào đương nhiên chẳng ai biết. Tần Vịnh thấy mọi chuyện đã kết thúc êm đẹp liền dẫn Lâm Phàm đầu óc vẫn mờ mịt như cũ đi về.

Dọc đường Lâm Phàm vẫn mãi nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, đội trưởng Khương cứ như vậy mà chết? Thế trung đội sẽ ra sao đây? “Không có chuyện gì muốn hỏi anh à?” Tần Vịnh mở cửa xe ra, đưa cô xuống xe, hỏi Lâm Phàm nhìn hắn, chần chừ hồi lâu rốt cuộc nét mặt giãn ra “Mặc kệ là nguyên nhân gì, anh cam đoan có thể bình an sống sót chứ?” Yêu cầu của cô rất đơn giản, chỉ cần hắn sống, ở cạnh cô, đủ rồi. “Ừ, anh cam đoan.” Tần Vịnh nhìn cô khẳng định, nhẹ nhàng gật đầu. “Vậy em không hỏi gì hết.” Lâm Phàm nhận được đảm bảo, mỉm cười. Tần Vịnh kinh ngạc nhìn cô, hai người nhìn nhau nửa ngày bỗng dưng mặt hắn sa sầm “Vậy giờ đến phiên anh hỏi, em vác cái bụng, lại không có bằng lái đi chơi một ngày?” “... Em còn muốn biết chuyện đội trưởng Khương.” Lâm Phàm lập tức sửa miệng, bày ra vẻ mặt nóng lòng muốn biết. “...” ~~~~~ Con đường hoàng kim, nghe tên là biết, có vàng.

Có điều không phải là vàng thật mà là dầu mỏ còn hiếm hơn vàng. Ở biên giới nước nào đó có một mỏ dầu sản lượng vô cùng phong phú, người sở hữu là Tần Vịnh. Miếng thịt mỡ này đương nhiên mọi người đều nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, ai cũng muốn được chia phần, thế nên tổ chức mafia Oriel lớn nhất đề nghị xây một con đường nối thẳng đến đường ống dẫn dầu của nước S, gọi là con đường hoàng kim. Đó là một công trình khổng lồ, dính líu đến không chỉ đơn giản là mỏ dầu, còn bị cả quân đội các nước chung quanh cùng với các tổ chức khủng bố dòm ngó. Cha đỡ đầu của Oriel chính là Vincent, một gã đàn ông đứng tuổi văn nhả tuần tú, nổi tiếng nhờ thủ đoạn ác độc, tàn nhẫn.

Đương nhiên Tần Vịnh không bị lợi ích che mờ mắt tới nỗi đi hợp tác với lão ta, chuyện này phải bắt đầu kể từ ba năm trước. Ba năm trước chiến tranh biên giới nổ ra, không ít quân đội thừa cơ muốn chiếm lấy mỏ dầu đó.

Trên mảnh đất nhìn có vẻ hoang sơ đó có một lực lượng quân sự thực lực hùng mạnh, đội trưởng Raphael khá hòa hợp với Tần Vịnh, ông ta đề nghị bảo vệ mảnh đất đó và nhân viên dưới trướng Tần Vịnh, song cũng có điều kiện. Điều kiện là hắn giả vờ đồng ý hợp tác xây dựng con đường hoàng kim đó với Vincent.

Chờ sau khi làm xong bọn họ cũng đủ năng lực tiêu diệt băng mafia Oriel khủng bố hùng mạnh này.

Còn lợi nhuận do con đường đó mang lại sau này, ông ta và Tần Vịnh chia 3:7, ông ta dùng để mua vũ khí và gây dựng quân đội của mình.

Không lâu sau đó, lợi dụng cơ hội mua trực thăng, bọn họ chính thức giới thiệu thủ hạ đắc lực của Vincent cho hắn, hủy diệt quân cờ quan trọng nhất trong kế hoạch của Oriel.

Nếu không có cô ta tham dự tất cả đều thành bong bóng xà phòng. Vấn đề vì sao Hera muốn làm phản, hắn nghĩ mãi không ra, cũng không muốn nghĩ.

Hắn là người làm ăn, chỉ cần lợi nhuận, không cần lý do hoặc là... nhiều chuyện. Khương Đào, con cờ có lợi nhất mà Oriel giấu trong ZF, dùng để thông báo tin tức các nước muốn tiêu diệt bọn chúng nhanh nhất, thế nên chúng có thể mua bán vũ khí, ma túy mà không kiêng dè gì. Trước khi hoàn toàn thành công Hera không chịu tiết lộ nội gián ẩn mình thật sâu trong ZF là ai, mãi đến khi Tần Vịnh dùng bản đồ bố trí tên lửa ra đời, cô ta mới đồng ý giới thiệu Tần Vịnh đi gặp lão, đương nhiên hậu quả là Khương Đào chỉ có một con đường chết. Do một lần quốc tế hợp tác chiến đấu, Khương Đào tiết lộ tin tức làm một tiểu đội đặc chủng của Raphael bị tiêu diệt, Raphael từng thề không tiếc bất cứ giá nào để bắt được con quỷ này. Tần Vịnh tóm tắt trọng điểm cho Lâm Phàm nghe xong, cô vẫn như lạc vào mây mù, há miệng ngây ngốc nửa ngày mới nói “Nói ngắn gọn là, anh có một mỏ dầu.

Vincent muốn hợp tác với anh, anh không chịu.

Raphael để anh giả vờ hợp tác với chúng, kỳ thật là tìm cơ hội tiêu diệt chúng.

Còn Hera cũng muốn giết Vincent nên mới hợp tác với các anh.

Khương Đào là con cò Vincent đặt ở ZF, có lợi cho việc buôn lậu của chúng?” “Thông minh.” “Vậy chẳng phải anh đang ở trong hoàn cảnh rất nguy hiểm? Không thể ngừng được à?” Lâm Phàm ôm eo hắn, tìm thất lại, vì sao lòng cô lại bất an thế này? Tần Vịnh thở dài vuốt mái tóc ngắn của cô “Ba năm trước anh còn chưa quen em nên mới to gan như thế.

Nếu anh biết có ngày em xuất hiện, anh nhất định sẽ không liều mạng.

Nhưng bây giờ đã lỡ leo lên lưng cọp rồi.” Nói xong thấy mặt cô vẫn khó coi, tiếp tục nói “Chỉ cần kế hoạch không có bất ngờ, anh sẽ không sao.

Anh cũng sợ chết, nếu anh chết rồi em làm sao đây? Thế nên vì em, anh sẽ làm đủ mọi cách để thành công.

Tin anh đi.” Lâm Phàm nghẹn ngào chỉ mặt hắn mắng “Anh là người làm ăn bình thường, mắc gì phải dây dưa với đám người đó! Lúc đầu em đã nói với anh, em chỉ muốn có một gia đình bình thường.

Anh nhất định dính lấy em, dắt em lên thuyền giặc rồi bây giờ tặng cho em một cú thế này, mới này còn cam đoan với em nhất định bình an, bình an cái đầu anh ấy! Đồ lừa đảo!” Tần Vịnh thấy cô như thế thì hoảng, hấp tấp an ủi “Em đừng giận, không lại động thai... Chúng ta vào trước...” “Anh còn biết nói con!! Mạng anh đều treo lên rồi! Con ra đòi đáng thương cỡ nào! Nói không chừng không cần thận sẽ giống như em, anh là đồ lừa đảo!” Vốn từ chửi nặng của Lâm Phàm rất nghèo nàn, tức đỏ cả mặt, càng nghĩ càng giận nhè trên người Tần Vịnh mà đấm đá. “Ui da, bạo lực gia đình, bạo lực gia đình! Anh chưa bị Vincent làm thịt đã bị em đánh chết rồi.” Tần Vịnh không dám tránh, đứng đực ra đó mặc cô “chào hởi”, miệng không quên năn nỉ nịnh nọt lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

“Á!! Không xong rồi! Cậu chủ và cô chủ đánh nhau!!” Ông Thiệu làm vườn dọn cỏ vừa cắt xong, cắt máy cắt cỏ đi chuẩn bị về nghỉ, từ xa đã thấy bóng hai người đang đánh vào nhau ngoài cổng, từ động tác suy ra hình như là đánh lộn. Ông Thiệu vội vàng vứt dụng cụ xuống, xông tới trước mặt họ, chui bàn tay thô ráp đen đúa dính đầy vụn cỏ lên bộ đồ làm vườn xong mới dè dặt kéo Tần Vịnh ra, vì sốt ruột nên ông không thấy chỉ có Lâm Phàm sử dụng bạo lực, Tần Vịnh lo đụng vào bụng cô nên đứng một chỗ mặc cho cô đánh, còn phải vờ tay đỡ cô. “Cậu chủ à! Cô chủ đang mang thai, cậu không thể đánh được đâu!” Ông Thiệu thấy mặt Lâm Phàm đỏ bừng, mắt còn ngấn nước, tin chắc là Tần Vịnh ra tay đánh người.

Bằng không bình thường cô chủ luôn yên lặng, gặp ai cũng khách sáo sao lại khóc lóc om sòm ở đây? Tuyệt đối không có khả năng. Lâm Phàm thấy Tần Vịnh bị ông Thiệu kéo ra, đầu óc còn đang tức giận nhè bụng hắn đấm một đấm.

Vốn dĩ Tần Vịnh có thể tránh được lại bị ông Thiệu tóm chặt, một quyền này hắn ăn đủ vốn. Tần Vịnh đau đến tái xanh mặt, nghiêng rầm nghiêng lợi trùng ông Thiệu “Buông tôi ra...” Ông già này bệnh à? Giữ hắn làm cái gì! Không thấy người đánh là Lâm Phàm sao?!! Ông Thiệu nhìn ánh mắt oán giận của hắn lý giải hoàn toàn lệch pha, cô chủ tao nhã lịch sự bị cậu chủ áp bức, bạo hành rồi cuộc phản kháng, còn đấm cậu chủ một đấm, một cô gái thanh tú nhỏ nhắn như thế, nắm đấm cứng được bao nhiêu? Chắc chắn là cậu chủ tức quá nên mặt mới xanh lét như thế, bảo ông buông tay ra chắc chắn là muốn dạy dỗ cô chủ. “Tiểu Ngọc!! Mau đi gọi bà chủ và ông chủ tới đây!!! Cô chủ, cô chạy mau đi!!” Ông Thiệu cảm thấy, giờ phút này trách nhiệm bảo vệ hai bé sinh đôi của nhà họ Tần đang quàng trên vai ông! Có lẽ cậu chủ sẽ ghi hận hành vi của ông hôm nay, nhưng ông bảo vệ cháu đích tôn nhà họ Tần, ông chủ nhất định sẽ che chở ông hết lòng.

Và lại đánh phụ nữ là phi đạo đức! Ông Thiệu gào lên làm Lâm Phàm hoàn toàn dờ người, bảo cô chạy? Chạy đi đâu? Vừa rồi nắm đấm kia Tần Vịnh có thể tránh lại bị ông Thiệu này giữ chặt không giãy ra được, không biết bụng cô bị đánh hòng không nữa! Tần Vịnh nghiêng rầm chờ cho cơn đau kinh khủng trôi qua, hai mắt bốc lửa tóm lấy tay ông Thiệu tính đập cho một trận.

Nhưng nhìn tuổi ông đành bỏ tay ra, đánh người già đừng nói là lương tâm bút rút, Lâm Phàm khẳng định là càng giận hơn. Đen mặt đứng đây dùng sức gỡ cánh tay ông Thiệu đang giữ chặt lấy mình ra, gầm gừ “Ông Thiệu ông trúng tà à?” Song ông Thiệu lại nghiêm mặt nói “Cậu chủ, mặc kệ cô chủ làm gì cậu cũng không nên đánh chứ.

Phụ nữ lấy về là để thương yêu, huống gì bây giờ trong bụng cô ấy còn có máu mủ của cậu.

Tục ngữ nói vợ chồng đầu giường ằm ỷ cuối giường hòa, có gì mà không bỏ qua được? Một đêm vợ chồng trăm năm nghĩa...” Nước miếng ông Thiệu văng tung tóe, thao thao bất tuyệt hồi lâu, thấy sắc mặt cô cậu chủ càng lúc càng trắng rỗng, ông cảm thấy rất thành công. “Thằng bất hiếu!!! Dừng tay!!”

Bà Tần nghe tin chạy ra, còn chưa thấy rõ chuyện gì đã bắt đầu rống lên, cháu nội bảo bối không thể có sơ xuất gì được! Tần Vịnh tròn trắng mắt thiếu chút nữa thì té ngửa, bất lực thở dài chuẩn bị giải thích, khổ nỗi bà Tần căn bản không cho hắn cơ hội mở miệng. Chỉ vào mũi hắn bắt đầu nhà ngọc phun châu “Lúc đầu mày kiên quyết cưới Lâm Phàm! Bây giờ còn chưa vào cửa mày đã bắt đầu đánh nó, sao tao lại sinh mày ra hả trời? Mày có bản lĩnh thì ra ngoài đánh nhau, đừng về nhà kiếm Lâm Phàm trút giận! Cháu nội bảo bối của tao mà xảy ra chuyện gì mày đừng mong tao nhận mày làm con!” Nghe nửa ngày rớt cuộc Lâm Phàm cũng xác định được mọi người hiểu lầm cái gì, xấu hổ ấp úng “Mẹ... anh ấy không đánh con...” Cũng không dám nói chỉ có mình cô ra tay. “Phàm Phàm! Mẹ biết con bao che cho nó, con yên tâm chuyện này mẹ làm chủ cho con.

Ông Thiệu ở nhà mình mấy chục năm rồi, chắc chắn không nói dối.

Tiểu Ngọc nói ông Thiệu căn Tần Vịnh nó mới không đánh con được.” Bà Tần càng nói càng kích động, ông Thiệu càng nghe, máu chó càng bốc lên, à không, máu nóng càng sôi sùng sục.

Mình chính là Chúa cứu thế đấy. “Mẹ!! Nghe con nói xong rồi nói được không! Vừa rồi con với Lâm Phàm đùa thôi, ông Thiệu nhìn nhầm rồi!” Lỗ mũi Tần Vịnh sắp thở ra lửa, sao hắn lại đầu thai vô cái nhà này thế? “Thật à?” Bà Tần nghi ngờ nhìn Lâm Phàm, thấy cô ăn bận chỉnh tề chẳng có vẻ gì là bị đánh, không khỏi tin tưởng vài phần.

Đạo gần đây mắt ông Thiệu quả thật không tốt lắm, nhìn nhầm thật à? “Dạ, đùa thôi... Mẹ, mẹ quên à, Tần Vịnh muốn đánh con thật, anh ấy cũng không đánh lại con nha.” Lâm Phàm vội vàng gạt đầu rửa oan dùm Tần Vịnh, chỉ là câu cuối cùng đã kích tự tôn của hắn thật nặng. Bà Tần nghe xong lại tin thêm tám phần, liếc ông Thiệu hơi trách cứ, âm thầm oán giận ông trông gà hóa cuốc, uy nghiêm của bà chủ gia đình bị nghi ngờ rồi. “Nhưng...” Nhưng vừa rồi cô chủ còn vừa khóc vừa dấm cặn chủ nhà.

Ông Thiệu nói chưa xong đã bị ánh mắt âm u ma quỷ của Tần Vịnh trừng, ngoan ngoãn ngậm miệng. “Khụ... Hai đứa bay, lớn hết rồi.

Sau này đùa giỡn thì về phòng mà giỡn, đứng ở đây còn ra thể thống gì.

Vô nhà vô nhà.” Bà Tần mắt mắt khụ một tiếng, dẫn mọi người bức bối đi vào. Lâm Phàm chờ đến khi không thấy bóng dáng ai nữa, trề môi nhẹ nhàng úp tay lên bụng Tần Vịnh, mềm mỏng hỏi “Còn đau không?” “Đau, sắp lủng luôn rồi.” Tần Vịnh nhân cơ hội sờ tay cô, bắt đầu giả vờ giả vịt, nhờ màn cải nhau này mà con giận trước đó của Lâm Phàm có vẻ như biến mất rồi, chẳng phải là trong cái rủi có cái may ư. “Ba mẹ biết chuyện này không?” Lâm Phàm không nở, giúp hắn xoa bụng, ngày mai nhất định sẽ bầm tím một mảng cho coi Tần Vịnh đáp mập mờ “Ba biết không nhiều lắm, mẹ thì không biết tí gì.

Em đừng nói với mẹ.” “Ừ, về phòng thôi, em bôi thuốc sát trùng cho anh.” Lâm Phàm lo lắng nói, đầu óc bắt đầu nảy ra ý định mãnh liệt.

Sau khi sinh con xong phải tăng cường huấn luyện bản thân, sau này lỡ có đối địch với Hera cô có thể kéo dài thời gian cho Tần Vịnh chạy trốn. Tần Vịnh đương nhiên không biết ý nghĩ của cô, đầu óc còn đang quanh quẩn với câu nói đã thương lòng tự tôn của hắn. Tắm rửa xong đã tờ mờ sáng.

Tần Vịnh nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, ngồi bật dậy vươn tay ra sức gồng lên, sờ sờ cơ bắp mình cảm thấy cũng còn đẹp chán. Lại xuống giường, đứng dậy nhìn cơ bụng, may quá, không có dấu bầm.

Ngay ngốc đứng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tinh thần AQ của hắn vùng lên, được thôi, đánh không lại thì không lại.

Đàn ông đánh không lại Lâm Phàm cũng không phải mình hắn, không cần uất ức. “Sao vậy?” Lâm Phàm dụi đôi mắt nhấp nhem, mờ mịt nhìn hắn, nửa đêm không ngủ mặc cái quần lót đứng trong phòng làm cái gì? Tần Vịnh quay đầu nhìn cô, óc lóe sáng, bèn nói. “Vợ, anh biết anh có thể dùng cái gì đánh em rồi.” “Cái gì?” Sao chứ? Muốn đánh cô thật à? “Em trai anh!” “... Em có thể bẻ gãy nó.” “...” “~~~~~” Sáng sớm, Tần Vịnh một đêm không ngủ chạy thẳng đến công ty, ngồi trong phòng làm việc của Lâm Lỗi ôm cây đợi thỏ. Khẩu cung của Lâm Phàm là, bọn Lâm Lỗi nói hắn bị bắt cóc, còn mất tin tức, nên mới xảy ra chuyện ngày hôm qua.

Đúng là rèn sắt không thành thép mà! Chờ miết đến khi sắp ngủ gật, Lâm Lỗi mới nhàn nhai tới.

Khiến Tần Vịnh cảm thấy sung sướng là sắc mặt kiệt quệ hết chỗ nói của Lâm Lỗi. “Có gì không vui à? Nói ra cho mọi người vui vẻ tí coi?” Tần Vịnh hào hứng. Lâm Lỗi lườm hắn không nói, ngồi dựa vào sofa nhắm mắt suy nghĩ, làm Tần Vịnh không khỏi kinh ngạc, con khi biến thành Đường Tăng? Đột tính hay là xuyên qua rồi? “Anh họ, cảm giác sắp làm bố ra sao?” Lâm Lỗi rầu rĩ hỏi. Tần Vịnh nghe xong càng nói da gà, thằng này bị ma ám rồi à? “... Tuyệt, cực kỳ tuyệt vời...” “Tuyệt... a a... mày tuyệt là được rồi!!!!!!!!!!!!!! Vì sao nhất định phải cho mẹ tao biết mới được!!!!!!!!!!!!!! Bây giờ mẹ tao cũng bắt tao lấy Dương Thông!!!!!!!!!!!!!! Tao cưới một pháp y về nhà, làm người thí nghiệm cho cô ta hả? Hay là thí nghiệm dùm cô ta?? Thí nghiệm người sống cho cô ta????” Đột nhiên Lâm Lỗi giống như lên cơn điên, tròn đôi mắt vằn đầy tia máu nhìn Tần Vịnh trừng trừng, vẻ mặt nanh nọc khiến Tần Vịnh sợ nửa ngày chưa hoàn hồn. “Lâm Lỗi, không thể kỳ thị nghề nghiệp được.

Cái cô Dương Thông kia tuy không xinh đẹp bằng Lâm Phàm, đáng người không đẹp như Lâm Phàm, tóc không trơn như Lâm Phàm, mắt không to như Lâm Phàm, ngón tay không dài bằng Lâm Phàm, bản lĩnh không giỏi như Lâm Phàm, đầu óc không nhanh nhạy bằng Lâm Phàm nhưng cũng không nên bỏ qua một cô gái tốt được.” Tần Vịnh... “Hả?” “Mất mấy mớ cườm hả?” Lâm Lỗi triệt để thấu hiểu cái gì là người tình trong mắt hóa Tây Thi.

Trong mắt Tần Vịnh Lâm Phàm là một con phượng hoàng vàng. Tần Vịnh nghe là bức mình rồi, đang tính tranh luận với Lâm Lỗi đường hoàng, ưu điểm của Lâm Phàm với khuyết điểm của Dương Thông, sức nhớ ra mục đích đến đây hôm nay, lập tức biến sắc, âm trầm hỏi “Trước tiên giải thích cho tao biết đã, vì sao nói cho Lâm Phàm vụ tao bị bắt cóc?” Mí mắt Lâm Lỗi run run, có cảm giác chẳng lành. Nguyên nhân rất đơn giản.

Lúc đó bọn họ theo kế hoạch mở cuộc họp khẩn cấp trong phòng làm việc, làm bộ như Tần Vịnh bị bắt cóc thật, ai dè Lâm Phàm đột nhiên gọi điện thoại, vừa khéo đến ngay chỗ Jepi nói ra kịch bản đã định sẵn. “Mày không biết tìm cơ hội gọi điện thông báo cho cô ấy à?” Tần Vịnh cảm thấy đây không phải lý do hợp lý. Lâm Lỗi cười ruồi “Căng thẳng quá quên mất.” Tần Vịnh nghe xong đau đầu xoa trán, làm bầm “Quả nhiên không sợ đối thủ

giống như thần mà chỉ sợ đồng bọn giống heo thối.”“Anh họ, điều tao đi đâu trốn mấy ngày đi?” Lâm Lỗi vờ vịt không nghe thấy Tần Vịnh chửi hần là heo, cười ton hót. Từ sau lần trước hần cấp bách thốt đại lên muốn lấy Dương Thông, bà Lâm cả ngày chìm đắm trong hạnh phúc sắp được làm mẹ chồng.

Mỗi ngày cùng bà Dương nghiên cứu giờ lành tháng tốt, sinh lễ cưới hỏi, thậm chí nhãn hiệu bánh kẹo cưới cũng nghiên cứu kỹ, tất cả đều may nhờ có bà Tần đây kinh nghiệm truyền lại. Khiến hần càng khó tin hơn là, cái cô Dương Thông đó cũng đồng ý.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều có đủ rồi, chỉ chờ hần mặc vào áo ông Thọ chui vào mồ nằm thôi! “Em họ, mày có nghe qua câu này chưa, phá hủy mười ngôi đền chứ không phá một cuộc hôn nhân nha, tao phải tích đức cho con tao sau này, mày theo lời cô đi.” Tần Vịnh vui sướng khi thấy người ta gặp nạn. “Cút! Nếu lúc đó mợ bảo mày cưới cô ta mày cưới không?” Lâm Lỗi tức điên. Tần Vịnh nghe xong trầm ngâm mấy giây, nghiêm chỉnh nói “Mợ mày sẽ không bảo tao cưới cô ta, vì tao có Lâm Phàm rồi.” Phụt ~ Lâm Lỗi dờ dẫm, tiểu nhân trong lòng điên cuồng ới máu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Ngếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Cuối cùng Lâm Lỗi không thành công bị anh họ đẩy đi tránh gió, thậm chí anh họ vì đại mà nhân từ của hần “Rất Hiểu Ý Người” lại tặng cho hần mấy ngày nghỉ phép, nói rất chi là hay ho – quan tâm nhân viên, muốn tặng hần một hôn lễ cả đời khó quên. Thế nên mấy ngày nay, ngày nào Lâm Lỗi cũng bị một đám các bà các cô tóm đi mua sắm, thậm chí còn tới thẩm mỹ viện tẩy tế bào da mấy lần. Nhưng mà cái tên Tần Vịnh đang bị hần cấm hận, giờ phút này tình cảnh cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu. . . “Mau lên!! Thời gian nghỉ dài quá rồi!” Lâm Phàm đã mang thai hơn ba tháng, tuy bụng chưa lộ ra chút nào nhưng vẫn mặc quần yếm rộng thùng thình, lúc này đang tay trái chống nạnh, tay phải cầm loa đứng dưới chân vách núi ngược mặt lên nhìn Tần Vịnh đang bị dây thép treo lơ lửng giữa vách, nghiêm khắc quát to. Tần Vịnh buồn bực, đầu đầy mồ hôi.

Sáng sớm bò dậy phát hiện trên bàn toàn là trứng gà với thịt bò, đã vậy trứng gà còn sống nhần! Chưa kịp hỏi đã bị Lâm Phàm ép ăn quá nửa, sau đó bị túm ra cửa. “Vợ, chúng ta đi đâu đây?” Lâm Phàm không trả lời, dắt xe đạp kiểu nữ tối qua mượn Tiểu Ngọc ra, dưới ánh nhìn ngo ngác của Tần Vịnh, ngồi đằng hoàng xong đột nhiên hô biến ra một sợi roi dài, hùng hồn ra lệnh. “Nghiêm! Nhìn đằng trước! Bắt đầu ~ chạy!” Không thể không nói, Lâm Phàm quát rất có uy lực, dưới mệnh lệnh của cô Tần Vịnh không tự chủ được thực hiện một loạt động tác. Hần còn tưởng sáng sớm Lâm Phàm chơi trò tình cảm với mình, chạy mấy bước miệng còn không quên chọc ghẹo “Em muốn theo đuổi anh hả?” Nghiêng đầu, bỗng phát hiện Lâm Phàm đang cười xe bên cạnh hần, sầm mặt nhìn.

Còn mang theo dụng cụ hỗ trợ nữa? Cái này là thông đồng làm bậy nha! “Đừng nói chuyện, lo chạy đi, buổi chiều còn đi leo tường.” Tần Vịnh nghe xong chân nhũn ra thiếu chút nữa té lăn, bây giờ mới 7 giờ sáng, phải chạy tới chiều? Hơn nữa buổi chiều còn phải leo tường? “Vợ, có phải anh làm gì sai khiến em tức giận không?” “Không có.” “Vậy sao lại phạt anh chạy bộ?” “Đề rèn luyện thể lực cho anh, em phải bảo đảm sau này anh đủ sức chạy trốn.” Không thể không nói, cảnh giác phòng trước ngửa sau của Lâm Phàm cực kỳ chu đáo, cô đã lên kế hoạch huấn luyện Tần Vịnh thành cao thủ sinh tồn nơi hoang dã và chạy trốn cực nhanh.

Vừa nhìn đã biết Hera kia biến thái quỷ dị cỡ nào, hợp tác với cô ta không chừng cho mình con bài chót sao được? “Thể lực của anh?! Thể lực anh tốt hay không chẳng phải em rõ nhất?!” Lại bị đá kích, Tần Vịnh không cam lòng gắt lên, ở trên giường đến cuối cùng người cầu xin chẳng phải Lâm Phàm à? Sức cùng lực kiệt không phải Lâm Phàm chắc? Bây giờ quật ngược nói thể lực hần không tốt, muốn đập tôn nghiêm đàn ông của hần văng tới chỗ nào đây!? Giẫm xuống dưới bánh xe đạp của cô hả?! Chẳng trách ngày hôm qua cô còn đặc biệt gọi điện thoại hỏi bác sĩ mình có thể đạp xe không, thì ra đã lên kế hoạch sẵn rồi.

Ghét nhất là tay bác sĩ kia còn khuyến khích cô vận động thích hợp giúp thai nhi khỏe mạnh. Lâm Phàm nghe xong không khỏi nhớ tới những đêm nào đó, Tần Vịnh thể hiện sức lực kinh người, đồ mặt vệt cây roi dài trong tay lên mông hần. “Dài dòng, chạy mau!” “Oái! Em đánh thật à!” Tuy trời mùa đông, Tần Vịnh mặc rất dày, Lâm Phàm cũng đã khống chế lực tay nhưng đột ngột bị roi quất vẫn hơi đau. “Cần cù bù thông minh, chạy nhanh lên.” Cũng không nên trách Lâm Phàm ác, chỉ cần Tần Vịnh có một chút nguy hiểm cô đều sẽ rần lòng đi huấn luyện hần, cái này gọi là ngọc bất trác bất thành khí, nhân bất học bất tri lý. Đó là một ngày đông lạnh thấu xương, một con đường nhỏ yên tĩnh thông thoáng, một người đàn ông cực kỳ bi thương bị áp bức chạy bộ trong gió lạnh, còn có... một người phụ nữ đạp xe đạp. Bước chạy của Tần Vịnh mới đầu vì khoe khoang thể lực còn nhanh, từ từ chậm dần, tiếp đó biến thành đi chậm chậm, cuối cùng hần lê cái chân trên lòng đường, trời mùa đông mà cả người nóng hừng hực, mồ hôi đầm đìa. “Không được ngừng, bây giờ cả người anh toàn mồ hôi, gió thổi là cảm ngay.” Lâm Phàm đau lòng nói, lấy một bình trà giữ nhiệt trong giỏ xe đạp đằng trước đưa cho hần, để hần bổ sung nước.

Dựa theo tính toán của cô phải chạy 10km, ngày đầu tiên thành tích thế này cũng tạm được. “Hic ~ không được rồi ~ hic ~ anh thả bị Hera hại chết cũng không muốn chạy nữa ~” Tần Vịnh uống nước xong ngồi phịch xuống tảng đá kê bên, nói sao cũng không chịu đứng dậy nữa.

Sáng sớm không cho người ta chuẩn bị tư tưởng lấy một chút, ăn xong thịt bò trứng gà là bắt đầu chạy, người ta chạy marathon cũng còn được thông báo trước cơ mà. Lâm Phàm nhìn thời gian thấy cũng khá, cầm khăn lông cẩn thận lau mồ hôi trên mặt hần, nói “Vây được rồi, em đèo anh về.” Tần Vịnh đang thở hồng hộc suýt nữa thì sặc nước miếng “Em đèo anh??” Bảo hần ngồi lên cái xe đạp nữ này? “Hay là anh muốn chạy về?” Lâm Phàm khó hiểu nhìn hần, lại nhìn chung quanh.

Khu ngoại thành này trước không có thôn sau không có làng, cũng không có chỗ gọi xe, lần này ý chí hần kiên định vậy à, muốn tự mình chạy về? Tần Vịnh cũng nhìn khu vực yên tĩnh không một bóng người này, than thở “Hay là để anh đeo em.” Tuy đường đường một quý ông cao một mét tám đạp xe đạp nữ có vẻ kỳ cục một chút, nhưng còn hơn bắt hần ngồi sau cho Lâm Phàm chở. Đáng tiếc Lâm Phàm không cho hần bất kỳ cơ hội nào, kiên quyết nói “Không được, anh phải giữ sức để chiều đi leo tường.” “Vợ... em chắc chắn không phải đang trừng phạt anh?” “Vì sao muốn phạt anh, mau leo lên, nếu không cho anh chạy bộ về.” Kết quả cuối cùng, đương nhiên là Tần Vịnh, cô vợ nhỏ đáng thương ngồi trên chiếc xe đạp Tiểu Ngọc cho mượn, hơn nữa do chân quá dài, chân phải cong lên rất khó chịu.

Căn cứ quan sát của Lâm Phàm, về đến biệt thự nhà họ Tần, để giày thể thao của Tần Vịnh mòn vẹt đủ một mm. Com trưa của Tần Vịnh, độc một món thịt bò và trứng gà, cầm đĩa lên do dự không biết có nên gĩa chết, sau đó dạn má Trương nấu cho mình vài món không. Khổ nỗi Lâm Phàm canh hần chăm chăm, đến mức đi toilet cũng đứng ngoài cửa, để phòng hần bị huấn luyện khổ quá chịu không nổi mà trốn về công ty. Có điều Tần Vịnh hoàn toàn không ngờ tới, mấy tháng sau đó, cách thức huấn luyện địa ngục của Lâm Phàm thật sự phát huy tác dụng, khiến hần trở về từ cõi chết. “Đừng lười biếng!! Leo lên!” Tần Vịnh đang chìm đắm trong hồi ức bị Lâm Phàm rống qua loa phóng lớn N lần, hoảng hốt bấu lấy gờ đá nhân tạo leo lên. Lên đến đỉnh, nháy mắt cả người hần đặc đạo thăng thiên, toàn thân tỏa ra một tầng ánh sáng thần thánh. Thả tay cho dây thép buông từ từ xuống trước mặt Lâm Phàm, ôm lấy cổ giọng điệu trầm lắng “Vợ, tuy anh cũng tán thành việc em huấn luyện cho anh, nhưng mà anh còn phải về đi làm, bằng không sau này của hồi môn của con gái chúng ta phải làm sao? Sinh lễ cho con trai chúng ta cưới vợ làm thế nào?” Chỉ cần đi làm là hần an toàn rồi, Lâm Phàm không thể bắt hần mỗi ngày leo từ bên ngoài tòa nhà công ty lên tới lầu chót được chứ, đâu phải người nhện đâu! “Cũng phải, vậy sau này mỗi sáng 5 giờ anh dậy, em chạy bộ với anh, buổi chiều tan làm tới đây leo tường, dù sao cái nhà leo núi này buổi tối không đóng cửa.” Lâm Phàm thông cảm “Sao mặt anh khó coi vậy? Chắc chắn là bình thường thiếu rèn luyện, bây giờ vận động nhiều như vậy nên chưa quen được.” Lâm Phàm lo âu sờ mặt hần. Tần Vịnh bị kế hoạch của cô dọa cho mặt mày xanh lét, môi miệng phát run “Anh... bình thường có tới phòng tập thể hình...” Cũng vì hay đến phòng tập thể hình nên mới xây một phòng tập thể hình không tính là chuyên nghiệp lắm trong công ty. Dao này Tần Vịnh rất bận, bận còn hơn trâu nữa. Mỗi ngày, 5 giờ sáng bị túm ra khỏi giường đi chạy bộ, buổi trưa tan tâm phải kiên trì đưa Lâm Phàm đi lớp tiền sản, buổi chiều tan làm đi leo tường.

Hần cảm thấy mình có thể đại chiến quần địch, lấy một địch mười. “Anh họ, mày gầy quá ~” “Em họ, mày tiều tụy rồi ~” Phòng làm việc, hai đồng chí đau khổ thông cảm cho nhau, nhìn đối phương nước mắt lưng tròng nửa ngày, chỉ còn thiếu nước ôm đầu khóc rống lên. Ấn đường Lâm Lỗi đen kịt, mắt thâm quầng tím cổ áo Tần Vịnh, thều thào “Anh họ, mày bảo Lâm Phàm hỏi Dương Thông dùm tao, tao đắc tội với cô ta chỗ nào mà muốn chinh tao?” Tần Vịnh gạt tay hần ra, mặt mày tái mét “Tao cũng muốn hỏi Lâm Phàm, tao đắc tội cô ấy chỗ nào mà muốn chinh tao như thế.” “Anh họ...” “Em họ...” “Anh, chúng ta bỏ trốn đi.” “Xin lỗi em, anh đã có Lâm Phàm rồi, cho dù có ấy lại giày vò anh nữa, cả đời này anh cũng không thay lòng đổi dạ.” “Đầu mày bị lừa đá rồi!” “Ốc mày bị mộng heo đè lên rồi!” “Mày! Cưới một bà vợ mạnh hơn mày về, giờ thấy báo ứng chưa! Lĩnh đặc công mà mày cũng muốn cưới, muốn cưới là cưới sao?” “Cũng còn tốt hơn mày cưới một pháp y về, hàng ngày bị biến thành xác sống thí nghiệm, chưa biết chừng hôm nào đó em trai mày cũng bị giải phẫu để quan sát tổ chức tế bào bên trong.” “Tao phải cưới cô ta còn không phải tại đôi gian phu bợm mày hại sao?” “Nói ai là gian phu hã! Bọn tao là thần điều hiệp lữ, à không phải, thần tiên quyền lữ!” “Xi! Hai đứa mày mà là thần tiên! Xí thần thì có!” “Xí thần?” “Thần tiên trong nhà xí ấy!” “Hay! Con heo kia, cho mày ném thử nắm đấm sắt tao mới luyện thành.” “Tuồng tao không đánh lại mày thật chắc?! Cho mày ném mùi công phu Thiếu Lâm lợi hại!” “Chân tướng sự thật là, công phu xì hơi cũng chả có, hai tên y như hai đứa con nít ôm nhau lăn thành một cục, thỉnh thoảng còn giết tóc, nhéo mặt nhau.” “Buông tay!” Thịt bên má phải Tần Vịnh bị Lâm Lỗi nhéo chặt cứng, nói ú ớ không rõ. “Mày thả trước!” Lâm Lỗi càng thâm hơn, áo sơ mi bị xé, hai má bị Tần Vịnh kéo ra hai bên. “Mày thả trước!” Đương nhiên Tần Vịnh không chịu thả tay trước rồi, càng mạnh tay hơn trước. “Lấy cách của đàn ông đánh một trận đi!” Lâm Lỗi đau chịu không nổi, gào ầm lên, kéo thêm chập nữa chắc miệng cũng rách luôn. “Được! Cách của đàn ông.

Đếm đến ba thì cùng thả.” “Được, 1.” “2.” “3!” “Đếm đến 3 xong, hai tên vô lại vẫn y nguyên không rục rịch.” “Biết ngay là mày chơi gian mà! Bóp cổ mày chết!” Ngón tay cái Tần Vịnh vạch miệng Lâm Lỗi ra, xà hết cảm phần trong thời gian này. “Ông liều mạng với mày!” Lâm Lỗi căm tức có thua gì Tần Vịnh... Trong phòng làm việc ngọn lửa chiến tranh lan rộng, hai kẻ đã mạn quăng hết văn minh lịch sự, dùng sức mạnh loài vật chiến đấu. Thật ra nên khen Tần Vịnh, không có dùng em họ làm bao cát thử đấm bốc, bằng không em họ hần không chỉ bị sưng môi sưng rách thôi đâu. Ở một quán trà hơi ồn ào cách xa mùi thuốc súng đó, Trần Hương ngịch ngịch tách trà giả rở trong tay, im lặng hồi lâu mới nói “Lâm Phàm, đội trưởng Khương chết rồi.” “Sao... sao mà chết?” Lâm Phàm giật thót, cô còn chưa cân nhắc có nên nói hết toàn bộ cho Trần Hương nghe không, cúi đầu che giấu nét hoảng hốt trên mặt. “Nghe nói là vất vả quá độ nên đột tử, cậu tin không?” Trần Hương nhìn chăm chăm Lâm Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Ánh mắt Lâm Phàm lảo liên, cầm tách trà lên hớp một ngụm, tìm cách giấu diếm.

Trong lúc đó Trần Hương vẫn nhìn cô chăm chăm “Ha ha... có thể lắm...” Trần Hương nghe xong nét mặt không giấu được thất vọng tràn trề, đập mạnh tay xuống bàn gần giọng “Lâm Phàm, cậu không biết là mình không nói dối được sao!” Quả thật hành động đột ngột của cô ấy làm Lâm Phàm giật mình, siết chặt tách trà bằng nhựa chịu nhiệt trong tay, cắn môi dưới im lặng.

Lòng đầy áy náy nhưng trước khi nắm bắt rõ toàn bộ sự việc, cô không thể nói cho Trần Hương nghe.

Mặc dù Trần Hương là bạn thân nhất của cô nhưng cô càng khao khát có một mái ấm hơn.

Nếu gia đình đó không có Tần Vịnh, nó sẽ không còn là một gia đình hoàn chỉnh nữa.

Cô chờ hơn hai mươi năm, rốt cuộc cũng đợi được một tương lai hạnh phúc, cho dù bạn bè có từ bỏ cô cũng phải bảo vệ Tần Vịnh. “Trần Hương, xin lỗi, tớ... Tớ phải đưa cơm trưa cho Tần Vịnh.” Lâm Phàm vội vàng đứng dậy cầm hộp cơm định đi, cô không biết tiếp tục ngồi thêm một lát liệu cô có thay đổi ý định mà nói hết cho Trần Hương nghe không, dù sao cô ấy cũng là một trong số ít người bao nhiêu năm nay thật lòng đối xử tốt với cô. Trần Hương nhìn cô hoảng hốt bằng ánh mắt phức tạp, môi nhếch lên cười khổ “Lâm Phàm, có phải cậu cho rằng tớ là người vì chiến công của mình mà hi sinh hạnh phúc của người khác không?” “Không, cậu không phải! Trần Hương, tớ...” Lâm Phàm nghe câu này mà xót xa không thôi, vội vàng níu tay Trần Hương, muốn giải thích với cô nhưng há miệng nửa ngày lại không thốt ra được một chữ. Trần Hương cúi đầu trầm ngâm, sắp xếp lại suy nghĩ của mình rồi nhìn cô cười thoải mái “Được rồi, cậu không muốn nói thì thôi vậy.

Mang cơm cho chồng cậu đi.” Nói xong không đợi Lâm Phàm phản ứng liền đứng dậy đi ra khỏi quán.

Ánh mặt trời chiếu trên cảnh phục của cô dường như phủ một tầng sáng chói mắt, song bóng lưng thẳng tắp có vẻ cứng nhắc. Tâm tình Lâm Phàm xuống thấp, ngồi trong xe mà nghĩ ngợi lung tung, có phải cô quá ích kỷ rồi không? Có phải làm tổn thương Trần Hương rồi không? Đến công ty rồi cô vẫn không nghĩ thông được, lên tới tầng cao nhất càng không có thời gian mà suy nghĩ, bởi vì... “Hera phải người tập kích các anh à?” Cô trợn mắt há mồm chỉ vào đầu tóc, quần áo Tần Vịnh.

Cái đầu cứ như vừa bị hỏa tiễn bắn trúng, một bộ đồ tây đẹp đẽ bây giờ phát pho trên người hằn.

Lâm Lỗi ngồi một bên thờ đốc càng bị thâm hơn, tóc tai khả nghi rải rác trên nền nhà, dựa vào màu sắc và độ dài của nó, Lâm Phàm đoán đó là sản phẩm xuất ra từ hân.

Còn hân bây giờ thì, đơn giản là áo rách quần manh, khoe miệng tím bầm, có thể thấy người ra tay ác ôn cỡ nào.

Cô hoàn toàn không biết, vết thương trên miệng Lâm Lỗi là do Tần Vịnh ban ra. “Không có... Vợ, sao em tới đây.” Nghe trợ lý thông báo, Tần Vịnh thối mái, cầm giúp Lâm Phàm hộp cơm to quá khổ. Lâm Phàm đau lòng, lo lắng dùng ngón tay bới lại cái đầu tổ quạ của Tần Vịnh, liếc mắt thấy mặt hân còn nguyên một dấu tay đỏ thẫm thì càng tức hơn “Mang cơm cho anh, rốt cuộc là chuyện gì?” “Phàm Phàm! Ao em đặc biệt ang om o ó (sao em đặc biệt mang cơm cho nó)” miệng bị kéo banh ra không nhẹ, Lâm Lỗi ú ớ nói không rõ ràng, thỉnh thoảng lại phun nước miếng. Lâm Phàm nghe mà đầu óc mù tịt, tò vò ghóm ghiech lau nước miếng Lâm Lỗi phun trúng quần áo Tần Vịnh. “Rốt cuộc là ai đánh hai người!! Em chém chết nó!” Thấy cả hai không ai chịu giải đáp thắc mắc của mình, tâm tình Lâm Phàm vốn hơi bất ổn cuối cùng bùng nổ, đập bàn cái rầm, hai người hoảng hồn bất giác rụt đầu rụt cổ. Mặt Tần Vịnh lập lờ nửa ngày, rốt cuộc e dè hỏi: “Nếu... anh nói... miệng của nó do anh xé, em tin không?”... Cuối cùng, dưới sự giải thích không đầu không đuôi của cả hai, Lâm Phàm biết chân tướng xong thiếu điều muốn rớt nước mắt. Tần Vịnh mở hộp cơm ra mới biết vì sao Lâm Phàm đặc biệt ngăn dậm xa xôi mang cơm cho hân, lại là thịt bò và trứng gà sống nhần, làm ơn đi, muốn huấn luyện hân thành tuyển thủ thi Olympic à? Nếu thật sự có thuốc tăng lực dám cô cũng cho hân ăn luôn lắm. Lâm Phàm sắp cơm đàng hoàng xong gọi Lâm Lỗi lại ăn chung luôn, rót nước cho hai người thấm giọng xong, hơi do dự hỏi “Tần Vịnh... em muốn nói chuyện Hera cho Trần Hương nghe, được không?” Tần Vịnh đang gấp đồ ăn khựng lại, nghiêm túc nhìn cô “Chỉ cần em cảm thấy đúng, em cứ làm đi.” Cho dù phải dùng mạng hân ra đánh cược. Câu này phảng phất như có ma lực trí mạng, nặng nề đánh vào lòng Lâm Phàm, ngóatic nhìn đôi mắt sáng ngời sâu không thấy đáy của Tần Vịnh, dường như cả người đều lọt vào biển sao mệnh mông sáng lạn đó, không thể thoát ra được. “Khụ... ồ ồ về ông mình ăn ồi (tao cảm về phòng mình ăn thôi)” Thấy hai người không coi ai ra gì si tình nhìn nhau, Lâm Lỗi nổi hết da gà, đứng dậy bê hộp cơm phần mình, gấp thêm mấy miếng thịt bò, giống như ông già một bên cảm thán cho đôi nam nữ cuồng dại, một bên lác lư vác cái môi xanh tím đi về phòng mình. Lâm Phàm sau khi hạ quyết tâm, rốt cuộc một tháng sau kể hết đầu đuôi sự việc cho Trần Hương nghe.

Nghe xong Trần Hương một mực im lặng không nói, hồi lâu sau cô nhìn Lâm Phàm với vẻ khó hiểu “Vì sao cậu quyết định nói cho tớ biết?” “Bởi vì, cậu sẽ không vì chiến tích của mình mà hi sinh hạnh phúc của tớ.” Lâm Phàm chân thành nhìn cô, mặt thoáng nét cười.

Ngày hôm đó cô ấy mặc quân phục đứng dưới ánh mặt trời khiến cô nảy sinh ảo giác, hình như khoảng cách giữa cô và cô ấy đang từ từ cách xa.

Cô không biết là mình cách bộ quân phục đại biểu cho chính trực, vinh dự đó càng lúc càng xa, hay là bạn thân của cô, Trần Hương? Trần Hương nghe xong kinh ngạc nhìn cô chông chọc, đột nhiên cười khê, nắm tay lại che miệng giấu đi tiếng cười như chuông ngân, khoe mắt lấp lánh ánh sáng. Lâm Phàm thất vậy là hiểu lòng cô, bụng lòng tâm tình, dưới ánh mặt trời cũng nở nụ cười ấm áp như gió xuân. “Bụng lớn thế này rồi, có khó chịu không?” Trần Hương thờ tay, e dè sờ bụng Lâm Phàm.

Mới hơn năm tháng mà đã bắt đầu giống như bong bóng phình lên rồi. Lâm Phàm cúi đầu sờ sờ bụng mình, lòng cực kỳ mềm mại “Còn tạm được, tớ cũng không nôn nghén, các cục cưng rất biết thương tớ.” “Tần Vịnh tốt với cậu nh.” “Anh ấy...” Đang định nói Tần Vịnh rất tốt với cô, lại phát hiện nhân vật chính của cuộc thảo luận đã tới. Tần Vịnh xẹt vào quán trà nhanh như gió, cầm ly trong tay Lâm Phàm lên uống một hơi mới phát hiện là nước lọc, sắc mặt giãn ra, ngênh ngang quàng vai cô dựa vào ghế, mắt không ngừng đảo chung quanh. Lâm Phàm ngạc nhiên hỏi “Nhìn gì thế?” “Lâm Lỗi chạy rồi!! Hôm nay mẹ nó dẫn Dương Thông tới chỗ anh quây, cứ nhất quyết là anh giấu nó đi, trời đất chứng giám, anh ước gì Lâm Lỗi kết hôn cho rồi.” Tần Vịnh tức tối, cảm thấy Lâm Lỗi quá thiếu nghĩa khí, ít ra trước khi chạy cũng phải thông báo cho mình biết chứ? “Vậy anh lên lên lút lút nhìn ngó cái gì? Hân trốn ở quán trà này à?” Lâm Phàm vẫn chưa hiểu. Tần Vịnh nghe xong đau khổ chống trán “Bọn họ canh chừng anh cả ngày nay rồi! Mới rồi anh ở bên ngoài giả vờ đi toilet nam, sau đó chui cửa sổ ra!” Lâm Phàm và Trần Hương đều nhìn hân bằng vẻ mặt ngu ngốc, Lâm Phàm không nhịn được hỏi một câu khiến Tần Vịnh hóa đá “Nếu anh không giấu thì trốn cái gì? Bộ anh đến đây gặp em bọn họ cũng có ý kiến à?” “Anh... chẳng phải là chốt dạ chút sao...” Hân và Lâm Lỗi cầu kết làm bấy bao nhiêu năm nay, nói Lâm Lỗi chạy mà hân không biết? Đồi lại là hân hân cũng không tin, nói chi người khác. Trần Hương phì cười, áy náy liếc Lâm Phàm một cái, đứng dậy tạm biệt. “Phàm Phàm, tớ về đơn vị đã, có chuyện gì thì gọi cho tớ.” “Ừ, bái bai.” Trần Hương đi ra đến cửa thì lướt ngang qua người bà Lâm, không biết vì sao cô quay đầu nhìn cô gái trẻ đi bên cạnh người phụ nữ đứng tuổi đó thêm một chút, có lẽ vì đáy mắt cô ấy thoáng nét thận trọng. Rốt cuộc bà Lâm cũng tóm được Tần Vịnh, nói gì cũng không chịu buông tha.

Giọng điệu thể lương tức giận buồn đau, câu nào cũng không thoát được chữ chết, Lâm Phàm nghe mà tim đập chân run.

Mẹ Lâm Lỗi nói nếu tìm không được hân, hôn lễ mà hủy là bà nhảy sông tự tử. Dương Thông im lặng đứng bên, thân hình vẫn thẳng tắp kiêu ngạo như cũ, cầm bánh ra không lên tiếng. “Cô!! Con không giấu thật mà, chúng ta về nhà nói!” Tần Vịnh khóc không ra nước mắt, lần này hân nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Bà Lâm nào chịu về nhà, nhân cơ hội đang có sức phải ra sức mà quậy, tốt nhất là quậy cho Tần Vịnh tan nát, phải giao Lâm Lỗi ra. Cuộc diện căng thẳng mười mấy phút, người xem càng lúc càng đông, không ít người sung sướng bê trà xem kịch, thậm chí có người còn ngồi đó cắn hạt dưa. Lâm Phàm thấy vậy nheo mắt, lên lút nhéo tay Tần Vịnh ra dấu bằng mắt cho hân, kể đó bắt đầu làm bộ đau đớn ôm bụng rên rì. “Ui da... chồng ơi... đau bụng ~” Mọi người nghe xong giật mình, nhất là Tần Vịnh, biểu diễn càng lâm li bi đát, sắc mặt căng thẳng, tay run run đỡ lấy mặt Lâm Phàm. “Vợ! Em làm sao thế!!” “Bụng... bụng em đau quá...” “Anh đưa em đi bệnh viện!” Nói xong bệ ngang Lâm Phàm lên xông ra ngoài, lưu lại mọi người bị một màn bất ngờ này làm cho sững sốt hết ráo. Lấy tốc độ như chạy thi ôm Lâm Phàm ra đến bãi đậu xe, nhẹ nhàng đặt Lâm Phàm xuống xong, vòng qua đầu xe chui vào ghế lái, đóng cửa nổ máy, một loạt động tác trơn tru liên mạch không ngừng lấy một giây. Xe chạy hơn trăm mét, hai người mới bình thường trở lại. “Không hổ là con trai ba, chưa ra đời đã giải vây dùm ba con rồi.” Tần Vịnh tự hào. Lâm Phàm bắt nắn bừa bãi “Phải nói là em diễn giỏi.” Kể đó lập tức nghiêm nghị hỏi hân “Có thật là anh không biết Lâm Lỗi đi đâu không?” Tần Vịnh lắc đầu “Không biết thật mà.”

Vội lại anh cũng không dè nó sẽ lâm trận giờ ra chiều này, thiệp mời đều đã gửi hết rồi.” “Vì sao Lâm Lỗi nhất quyết không chịu lấy cô Dương chứ?” Lâm Phàm nghĩ mãi không ra, tuy cô Dương có vẻ âm trầm, nhưng tính cũng không tệ, hình thức cũng được. Tần Vịnh không nghĩ tới Lâm Phàm lại hỏi chuyện này, mặt hơi tối lại, trầm ngâm hồi lâu mới nói “Có lẽ vì thời niên thiếu Lâm Lỗi từng yêu một cô bé.” “Hả?” “Cụ thể thế nào thì anh không rõ, hỏi kiểu gì nó cũng không chịu nói.”

Nó chỉ nói cho anh biết, cô bé đó gọi là Tần Âm.” “Có người họ Tần hả?” “... Vợ, cái đó không quan trọng, tóm lại không cần nói chuyện bọn họ nữa.”

Hôm nay các con trai của ba có ngoan không ~” Nhờ quan hệ tư nhân, hai người đi siêu âm mới biết hai bảo bối trong bụng không phải thai long phượng hai vợ chồng trông đợi mà là hai cậu nhóc.

Thương gia Tần Vịnh hơi thất vọng vì không lấy được tàu du lịch nhưng vẫn nhanh chóng đón nhận tin vui này.

Cả nhà họ Tần càng vui hơn, cả nước ăn mừng, à, cả nhà ăn mừng mới đúng.

Bà Tần lại kích động ngắt xiu hai lần, sau đó cảm điện thoại lên giờ danh bạ ra gọi từng số một. “Ng ngoan hơn anh nhiều...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Lại nói cái tên Lâm Lỗi lâm trận đào ngũ, bị cả gia tộc không lồ hùa nhau truy sát, vậy bắt hai tháng cũng không cách nào lần ra, đủ thấy lần này hân lặn sâu cỡ nào. Mới đầu mọi người phần nộ, sau đó lại cảm thấy kinh hoàng, có phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? Ví dụ như bắt cóc? Song ngay lập tức ý nghĩ này bị gạt đi, bởi vì không có ai nhận điện thoại tổng tiền hết. Sau khi anh họ Tần Vịnh thề bằng máu rằng không che giấu tội phạm, mọi người vẫn bán tín bán nghi như cũ, tiếp tục năm thì mười họa tìm hân tra hỏi, hân khóc không ra nước mắt. Ngày hôm ấy, ông chồng tốt Tần Vịnh theo lệ đưa Lâm Phàm đi học lớp tiền sản, tan học xong về nhà đụng phải cô bác sĩ pháp y Dương Thông. Lập tức lòng to Tần Vịnh dựng đứng, mặt mày ảm đạm nói “Cô Dương, tôi lặp lại lần thứ năm trăm sáu mươi một, tôi thật sự không biết Lâm Lỗi đi đâu.” Lâm Phàm cũng phối hợp trình trọng gật đầu để tăng độ tin cậy, ông chồng cô đeo nổi oan không giải này, sao cô không đau lòng cho được. “Tôi biết.” Dương Thông ngồi trên sofa, chịu đựng ánh mắt đồng tình của đám Tiểu Ngọc bản tính, thần nhiên đáp.

Cùng là phụ nữ, Lâm Phàm nhạy cảm phát hiện đáy mắt cô ấy thoáng chút bi thương, không tự chủ được hỏi “Cô Dương, cô...” Cô muốn hỏi vì sao cô ấy lại chọn Lâm Lỗi? Nhưng nghĩ lại, hỏi câu ấy vào lúc này có hơi ngại, nửa câu sau tự động biến mất. “Tôi biết cô muốn hỏi gì.” Dương Thông không hồ là Dương Thông, hỏi đó chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư Tần Vịnh, hôm nay sao không bóc mẽ Lâm Phàm được chứ. “Hơ?” Lâm Phàm ngạc nhiên. Dương Thông cười nhạt tự giễu “Muốn hỏi vì sao tôi đồng ý lấy Lâm Lỗi?” “Cái...” “Bởi vì tôi thích anh ấy.” Dương Thông bình thản thả một quả lựu đạn xuống hồ nước không gợn sóng, nỗ cho mọi người đầu vầng mắt hoa. “Nhưng...” Tần Vịnh chớp hàng mi dài, hoàn hồn, nghĩ không ra tính cách kiêu đó của Lâm Lỗi sao lại làm cho người như Dương Thông thích được, không khoa học chút nào. “Nhưng anh ta không thích tôi.” Dương Thông tiếp lời Tần Vịnh, giọng điệu vẫn thản nhiên cứ như đang nói chuyện của người khác, không buồn để ý đôi vợ chồng bị lời nói trắng trợn của mình nỗ choáng. “Cô Dương à, Tần Vịnh nhà tôi thật sự không biết Lâm Lỗi đi đâu, tôi cam đoan với cô.” Lâm Phàm tưởng lần này Dương Thông đến tính lấy tình nghĩa nói động bọn họ, mục đích vẫn là hỏi ra chỗ trốn của Lâm Lỗi, sau đó... báo thù. Dương Thông nghe xong, mắt kính loang loáng, nhếch môi “Tôi đã nói rồi, tôi biết chứ.”

Hôm nay tôi không đến tìm Lâm Lỗi.” Nói xong mở giỏ xách của mình ra, lấy một con bộ ngựa giấy đưa cho Tần Vịnh. “Ngày mai tôi đi New Zealand, sẽ không về nước nữa.”

Nếu anh ta quay về, nhờ anh đưa cái này cho anh ta giúp tôi.” Vợ chồng Tần Vịnh nghiên cứu con bộ ngựa giấy này cả nửa ngày cũng không nhìn ra cái gì.

Lâm Phàm dè dặt đưa tay sờ nó, nói giọng không thể tin được “Em thấy mấy đồng đội viết thư cho bạn trai đều thích gấp trái tim với hạc giấy, con bộ ngựa giấy thế này lần đầu tiên mới gặp.” Tần Vịnh kể đầu nghiên cứu với cô đột nhiên nói giọng bí ẩn sâu xa “Anh chỉ nghĩ tới, chuyện bộ ngựa cái ăn bộ

ngựa đực thôi.”Nói xong hai người đồng loạt ớn lạnh, ngẩng đầu phát hiện Dương Thông đã lịch sự đứng dậy từ biệt.Đột nhiên, óc Tần Vịnh lóe lên một chút linh cảm, hần hơi sốt ruột hỏi với sau lưng cô ấy “Cô thích Lâm Lỗi từ lúc nào vậy?”Lâm Phàm nghe xong có phần bức mình, nhéo tay hần, chẳng phải là xát muối lên miệng vết thương người ta sao? Sao lại hỏi một câu ngớ ngẩn như thế.Ai ngờ Dương Thông hơi khựng lại, nói giọng xa xăm “Năm năm trước.”...Dương Thông đi lâu rồi, hai vợ chồng ngu ngốc ngồi trên sofa vẫn còn há hốc miệng, không thay đổi gì cả.

Má Trương sốt ruột không thôi.

Sao cô Dương đi mà còn dắt luôn cả hôn cô chủ và cậu chủ theo thế?“Vợ... anh cảm thấy lần này... Lâm Lỗi chết chắc rồi.”Rốt cuộc cô Dương thích Lâm Lỗi chỗ nào?“Gu thường thức của Dương Thông hơi đặc biệt...”“Ừ...”Cái đôi chân chính có gu thường thức đặc biệt kia, vô đạo đức bình phẩm gu thường thức đằng sau lưng Dương Thông.

Mà ở Venice xa xôi đang thưởng ngoạn thành phố sông nước, Lâm Lỗi đột nhiên hắt xì liên tiếp mấy cái, bóng đen chẳng lành lần nữa che phủ thân hình gầy gò của hần.~~~~~Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới chớp mắt đó đã sang tháng sáu.

Lâm Lỗi vẫn chưa quay về mà bụng Lâm Phàm đã lớn tới mức không nhìn thấy ngón chân mình.

Đã vậy đêm khuya thường hay bị rút gân, ngủ không ngon giấc, Tần Vịnh đau lòng, nửa đêm lại dậy xoa bóp đôi chân sưng phù của cô, ban ngày còn phải ra sức kiếm tiền mua sữa cho con.

Song tinh thần không hề mệt mỏi, trái lại càng gần ngày dự sinh, mặt mày càng rạng rỡ.Ngày hôm đó.Bà Lâm đã khóc đến cạn nước mắt, lại kể lể vô số thành tích của thằng con bất hiếu Lâm Lỗi với bà Tần, càng nói càng đau lòng gục đầu vào vai bà Tần khóc khan.Thời gian này Tần Vịnh cứ thấy bà Lâm là thần kinh căng thẳng tới độ, hần bắt đầu thấy đồng tình với Lâm Lỗi.Cặp hồ sơ, rửa tay xong ngồi trên sofa ôm vợ yêu, sờ cái bụng lớn hơn phụ nữ có thai bình thường mấy lần của cô, cảm thụ thai mấy lần kỳ.Lâm Phàm dựa vào bà vai rộng chắc của hần hưởng thụ, cẩn thận lột vỏ nho, dịu dàng đút cho Tần Vịnh ăn.

Từ đầu chỉ cuối Tần Vịnh cứ nhìn cô đắm đuối, ăn nho xong còn không quên giúp cô liếm sạch nước nho dính trên đầu ngón tay.Cái màn buồn nôn này trình diễn mỗi ngày ở nhà họ Tần, mọi người đã thành thói quen xem như không khí.

Bà Lâm sờ cánh tay nổi đầy da gà da vịt, trong lòng vừa hâm mộ vừa khổ sở.

Nếu bà không diễn trò cũ mỗi ngày, không hỏi cảm giác của con, cứ ép nó lấy vợ sinh con, có phải bây giờ Lâm Lỗi cũng sẽ cùng cô gái nó yêu diễn một màn thế này không?“Tần Vịnh, Lâm Lỗi không có liên lạc với con thật sao?” Bà Lâm đã hỏi hần lần thứ N+1 hỏi, Tần Vịnh đang hưởng thụ vợ phục vụ nghe xong bất lực đáp “Không có thật mà... con cũng sai người đi tìm rồi.”“Ôi, ba Lâm Lỗi cũng phải người tìm rồi, nhưng mấy tháng rồi cũng không có chút tin tức nào, hay là có chuyện gì rồi?” Bà Lâm lo lắng, bà Tần vỗ vai bà an ủi, trong lòng cũng đầy ưu sầu.“Cô, đừng lo quá, tính tình Lâm Lỗi không chịu thiệt, sẽ không có cái gì ngoài ý muốn đâu.” Nói thật, lúc nói câu này Tần Vịnh cũng không dám chắc, không lẽ lần này Lâm Lỗi quyết tâm tuyệt tình đến thế? Nếu hần quay về phát hiện Dương Thông là... liệu có phát điên không?Lâm Phàm ngồi bên cũng lấy niềm tâm tình lo lắng của người làm mẹ từ bà Lâm, mảy cứ nhủ mãi.

Bụng quặn đau từng cơn, mới đầu cô cho là bình thường, uốn éo người đổi tư thế dễ chịu hơn, dựa vào người Tần Vịnh.Tần Vịnh cười cứng nựng, vờn tay ôm cô tiếp tục thảo luận khả năng Lâm Lỗi có thể đi đâu với mọi người.Không ai chú ý sắc mặt Lâm Phàm càng lúc càng khó coi, mãi đến khi cô run run đưa tay thử sờ dưới mông mình, giọng nói hơi bất ổn “Chồng ơi... đau bụng...”Ai ngờ Tần Vịnh lại cười hề hề hun chóc lên má cô “Vợ, cô không tra hỏi anh, không cần đóng kịch nữa.”Mọi người nghe xong cười phá lên, lo sầu trên mặt bà Lâm tan đi không ít, nói với Lâm Phàm “Con tưởng lần trước cô không nhìn ra hai đứa mầy đóng kịch à? Chạy thật nhanh.”Bà Tần cũng lắc đầu cười “Tiểu San à, đừng có ăn hiếp con dâu chị.”“Lâm gì có chứ...”Lâm Phàm đen mặt, đưa bàn tay ướt sũng ra trước mặt Tần Vịnh “Em... nước ối vỡ rồi...”Mặt mọi người dờ ra mấy giây, đột ngột nổ banh!“Không phải một tháng nữa mới tới ngày dự sinh à? Má Trương!! Mau gọi Harlan chuẩn bị xe đi bệnh viện!!! Tiểu Ngọc, gọi điện thoại cho ông chủ!! Sắp sinh rồi!!” Bà Tần lấy hết hơi sức bắt đầu rống lên, bà Lâm bịt tai trốn qua một bên dựa vào, hăm mộ lại căng thẳng nhìn mọi người bận túi bụi.Song bà cũng sốt phát hiện, Tần Vịnh vẫn giữ nguyên tư thế bất động đó.Lâm Phàm đau đến hần mặt nhủ mảy, lo âu đầy đầy Tần Vịnh bị đứng hình “Chồng...?”Tiểu Hương và má Trương xông lên phòng ngủ lấy túi hành lý đã chuẩn bị sẵn, dùng tốc độ cực nhanh tốt lên xe, Tiểu Ngọc run run bấm điện thoại, bấm mấy lần mới gọi điện được cho ông Tần.

Tình cảnh rối tinh rối mù, chỉ có Tần Vịnh chậm chạp hoàn hồn, sững sờ nhìn Lâm Phàm chằm chằm, đột nhiên, hần nháy mắt, lại tiếp tục nháy nhanh hơn, mấy lần.“Sắp sắp sắp sắp sinh rồi!!” Nắm cứng tay Lâm Phàm, thấy cô ôm bụng đau đớn, hần đau lòng không thôi, bẻ bông cô lên chạy xộc lên lầu “Mau mau mau đi bệnh viện!!”“Con! Đi bệnh viện mầy chạy lên lầu làm cái gì!!! Harlan chờ ngoài cửa rồi!” Bà Tần đứng trong phòng khách, lấy làm khó hiểu rống lên.Tần Vịnh đứng khựng lại, quay người, cẩn thận nhưng nhanh chóng, chạy ra cửa lớn.“Đứng đứng đứng, cửa ở chỗ này.”Mọi người hết chỗ nói Vừa lúc ông Tần về tới nhà, mới dừng xe thì nhận được điện thoại của Tiểu Ngọc, hí ha hí hửng chạy vô nhà, đụng phải Tần Vịnh bỗng Lâm Phàm chạy ra.“Con! Phàm Phàm sắp sinh rồi!!”Tần Vịnh không nghe lọt câu gì, mắt cứ nhìn chòng chọc cái xe đang trước.Ông Tần không tức giận, hỏi bà Tần, bà Lâm bám theo sát gót.“Bà xã, Phàm Phàm sắp sinh rồi hả?”Ông phát hiện bà vợ trực tiếp lơ mình, mặt mày căng thẳng, mong chờ, lướt qua mình mà chạy.“Ông chủ, cô chủ sắp sinh rồi.” Không hổ là má Trương trung thành nhất, thấy ông chủ nhìn chiếc xe đã như bóng ma lướt đi trong gió phóng tới bệnh viện, đưa ra đáp án mà ông đã biết từ đầu.Ông Tần cũng không kịp truy cứu thái độ của mọi người với mình, cháu nội bảo bối mới là việc cấp bách, hấp tấp chạy vô nhà xe lái cái xe yêu dấu của mình đuổi theo.Đến bệnh viện xong, bác sĩ kiểm tra phát hiện Lâm Phàm mới mở có hai phân, ít nhất phải năm tiếng nữa mới sinh được.

Mọi người vừa sốt ruột vừa đau lòng, cái này tức là Lâm Phàm còn phải chịu đau mấy tiếng nữa.“Vợ, sau này không sinh nữa.” Tần Vịnh dụ dằng hần lên văng trán đầy mồ hôi của cô, không nói.

Đội Lâm Phàm sinh xong hần phải đi thất garo! Dù sao hai thằng con trai là đủ rồi.Mặt Lâm Phàm tái nhợt nhưng lại mỉm cười “Em muốn sinh một đội bóng...”“Phàm Phàm, ăn chút gì đi con, lát nữa mới có sức.” Bà Tần theo tới, bưng canh gà hầm nhân sâm Tiểu Hương đưa, múc lên thổi nhe nhe đưa tới miệng Lâm Phàm.Lâm Phàm khó nhọc nuốt xuống, cắn răng chịu đựng hết cơn đau kịch liệt này tới cơn khác.Tần Vịnh đứng bên hoảng hốt, tay

chân lưỡng cuống.

Cứ tóm lấy bác sĩ hỏi hết lần này đến lần khác vì sao vợ hắn lại đau đớn như thế.

Bác sĩ chịu hết nổi, rống lên, có vợ ai sinh con mà không đau đầu hả!! Cuối cùng, sau khi tất cả bác sĩ và y tá tới kiểm tra bị Tần Vịnh quấy rối, Lâm Phàm mở ra sáu phân bị đẩy vào phòng sinh. Tần Vịnh cũng không giống những ông bố tương lai khác, nôn nóng đi qua đi lại trước cửa phòng sinh mà ngồi trên ghế dài ngoài cửa, mặt đại ra.

Người không biết cứ tưởng hắn đang suy nghĩ, cũng chả ai quan tâm hắn nghĩ cái gì, toàn bộ sự chú ý của mọi người đều đặt trên mình Lâm Phàm trong phòng sinh. Song điều khiến mọi người hoảng sợ là, cô bị đẩy vào phòng sinh đã gần mười tiếng vẫn không có động tĩnh, chỉ có mấy y tá về mặt nghiêm trang thỉnh thoảng ra vào. Đến rạng sáng, một giọt nước cũng chưa uống, Tần Vịnh vẫn một mực giữ nguyên tư thế ngồi đó, tay càng lúc càng siết chặt, nhìn kỹ sẽ phát hiện hắn hơi run rẩy. Lúc mọi người bắt đầu sốt ruột, hai bác sĩ mặc blouse đi ra, một người trong đó hỏi “Thai nhi quá lớn, đã mở gần mười phân vẫn không sinh được, đành phải mổ, các vị ai ký?” Tần Vịnh ngẩng phắt lên, mặt lạnh lẽo lạ thường, mắt như nổi sóng. “Lúc trước đi khám thai không phải nói thai nhi tất cả đều bình thường sao? Bây giờ sao lại nói thai quá lớn?” Rít qua kẽ răng câu này, cả người hắn ngập đầy hơi thở lạnh như băng, bác sĩ không tự chủ được lùi ra sau một bước “Siêu âm ít nhiều gì cũng có sai sót, xin hỏi ai đến ký tên? Kéo dài nữa sẽ có nguy hiểm.” Tần Vịnh vừa nghe hai chữ nguy hiểm, mím môi mấy giây cầm lấy giấy cam đoan mổ trong tay bác sĩ kia, cổ sức trán tĩnh viết từng nét một, cực kỳ cẩn trọng ký tên mình lên, nét bút hơi run tiết lộ hoảng sợ trong lòng hắn lúc này. Mới hôm trước, Lâm Phàm còn dịu ngoan vui trong lòng hắn, thế mà bây giờ hắn lại phải thay cô ký lên “Tờ Đơn Sinh Tử” này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Không biết là do khí thế của Tần Vịnh làm bác sĩ nghẹt thở, chuyên tâm hơn bình thường hay là vì đây vốn là một ca mổ không có gì hung hiểm, nên một tiếng đồng hồ sau, hai cái bánh bao nhỏ oa oa chào đời.

Trẻ con mới sinh còn giống như hai con khỉ con nhăn nheo, da dẻ non mịn đỏ đỏ, ngoác miệng ra bắt đầu gào khóc, có thể thấy tương lai nhất định không đơn giản.

Y tá cẩn thận lau rửa sạch sẽ cho hai sinh mạng mới, bọc lại kỹ càng, vừa ôm ra cửa thì gặp người nhà sản phụ đứng chặn cả hành lang. “Cháu nội tôi! Đây là cháu nội tôi!” Bà Tần vừa thấy cửa phòng mổ mở ra, hai y tá ôm đứa trẻ đi ra vội vàng xông lên, kích động hỏi. Y tá dờ khóc dờ cười gạt đầu, có phải cháu bà hay không thì đi hỏi con bà mới được, đương nhiên bọn họ không dám nói ra miệng rồi. Ông Tần, bà Tần mỗi người một đứa, thận trọng nhận lấy sinh mệnh bé bỏng trong tay y tá.

Hốc mắt bà Tần đỏ hoe, nói với Tần Vịnh vẫn còn đứng chờ dẫn trước cửa phòng mổ từ sau khi ký giấy “Tần Vịnh, con Lâm Phàm sinh cho con nè... con... con ôm đi.” Bà cũng không biết vì sao mình lại ghen ngào nữa. Từ lúc nhìn thấy hai con khỉ con mềm xèo này, nét mặt Tần Vịnh trở nên mềm mại như mây trắng trên trời cao, khát vọng đưa tay đón con, cảm thụ thân mình mềm mại yếu ớt của chúng, đột nhiên ngừng đầu chớp chớp mắt, cổ đầy mấy giọt nước khả nghi lui trở về. “Lâm Phàm đâu.” Giọng nói khàn khàn có hơi run run. “Ca mổ hết sức thuận lợi, sản phụ sẽ được đẩy ra ngay.” Y tá hết sức khó hiểu nhìn người đàn ông đẹp trai xuất chúng trước mặt cùng người nhà anh ta.

Thời đại bây giờ, sinh mổ rất an toàn mà? Bọn họ làm gì mà có vẻ mặt như thế? Cô ta không biết, khi người bạn yêu nhất có khả năng đối mặt với nguy hiểm, mặc kệ là nhiều hay ít bạn đều khủng hoảng lo lắng, bởi vì không ai chịu đựng nổi khả năng dù chỉ là nhỏ nhất đó. Do sinh xong mất sức, lại thêm tác dụng của thuốc mê, Lâm Phàm ngủ thẳng đến tối ngày hôm ấy mới tỉnh. Lần thứ hai mở mắt, nhìn căn phòng trắng tinh đầy mùi thuốc sát trùng, lọt vào mắt cô đầu tiên là một đôi mắt sáng ngời như trời sao khiến cô mê đắm, có điều bây giờ thoáng chút nôn nóng. “Con đâu...?” Cô húng hắng cổ họng khô khốc hỏi, nhưng chủ nhân của đôi mắt sáng ngời kia lại đột nhiên vui đầu vào hõm cổ cô, không chế sức mạnh nhẹ nhàng ôm cô. Cô đưa tay ôm lại vai hắn, cười khẽ vỗ vỗ hắn chọc ghẹo: “Sao vậy? Sợ rồi?” Cô cảm giác được Tần Vịnh gạt đầu, cảm giác lên bờ vai cô nặng hơn một chút. “Lâm Phàm, chúng ta không cần đội bóng đá, được không?” Tần Vịnh rầu rĩ, hắn không biết nếu có lần thứ hai, hắn còn đủ bình tĩnh để đặt bút ký hay không, chỉ mong tình huống thế này không bao giờ xảy ra nữa. Lâm Phàm nghe xong khẽ giật mình, cười mím mím, giống như đoá mai giữa trời đông giá rét, tươi đẹp thanh nhã lại kiên cường vô cùng. “Được, nhưng em muốn có một bé gái nữa.” “Không được! Em muốn con gái thì chúng ta nhận nuôi một đứa!” Tần Vịnh ngẩng phắt lên, mắt đỏ hồng nổi lên trên gương mặt tái nhợt của hắn. Lâm Phàm âm ức trề môi “Nhưng, em muốn một bé con xinh đẹp như anh.” Chân mày Tần Vịnh giựt giựt, xinh đẹp? Hắn, đường đường một tên đàn ông bị vợ mình khen xinh đẹp, không biết nên vui hay buồn nữa. Thấy hắn không chịu nhượng bộ, Lâm Phàm đành chuyển sang chuyện khác, nôn nóng hỏi “Con đâu, bế lại cho em nhìn với.” Vừa nghe tới con, mặt Tần Vịnh cũng phủ thêm ánh sáng của người làm cha, vội vàng bồng nhóc lớn từ giường trẻ em kéo lên, cẩn thận đặt vào lòng Lâm Phàm, lại quay sang ẵm nhóc nhỏ. Có lẽ là người được mùi vị quen thuộc của mẹ trên người Lâm Phàm, hai bánh bao nhỏ không hẹn mà cùng bắt đầu ré lên. Lâm Phàm mới đầu chỉ lưỡng cuống một chút xiu, theo bản năng kéo vạt áo ra muốn cho bọn trẻ bú, nét mặt bình thản mà hiền hòa xinh đẹp, Tần Vịnh nhìn đến mê mẩn. Nhất là lúc hai quả đào trắng nuột do đang thời kỳ nuôi con trở nên đầy đặn lạ thường đập vào mắt, Tần Vịnh không tự chủ nuốt nước miếng, các con hắn đúng là hạnh phúc! “Nhìn gì chứ! Quay sang chỗ khác.” Cảm giác ánh mắt nóng rực của hắn, Lâm Phàm thẹn thùng nói. Tần Vịnh cười hi hi sản lại ngồi bên mép giường, hùng hồn “Vợ chồng cả rồi em thẹn cái gì, bụng em còn vết thương, anh không giúp em đỡ con sao được? Lỡ đụng phải vết thương thì làm sao.” Lâm Phàm lườm hắn, dờ khóc dờ cười, không biết có nên vui mừng vì cơ thể bầu bí sinh con xong còn có sức hấp dẫn với hắn như thế này không nữa. Hai đứa bé mỗi đứa một quả đào, cái miệng nhỏ nhắn dễ thương vừa chạm đến nguồn thức ăn, lập tức bắt đầu nức không kìm chờ đợi, bú say sưa

ngon lành, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng chịt chịt. “Vợ... anh cũng đói rồi...” “... Ba mẹ đâu?” “Ba có việc đi về trước rồi, mẹ đang gọi điện thoại ngoài cửa.” Lâm Phàm mỉm cười, đoán chắc bà Tần lại gọi điện thoại báo tin mừng rồi “Anh đói thì đi mua gì ăn đi?” “Không, anh muốn ăn cái này.” Tần Vịnh thò một tay ra, chỉ vào cái quả nhóc lớn đang nứt trong miệng.

Mặt Lâm Phàm đỏ tới mang tai mắng hấn “Nghiêm chỉnh coi! Anh không sợ mất mặt à.” “Mất mặt với ai?! Nó vốn là của anh!” Tần Vịnh hùng hồn, lúc này cửa phòng mở ra “Cái gì của con?” Rốt cuộc cũng bà tám xong, bà Tần đi vào, Tần Vịnh hấp tấp đứng dậy che cho Lâm Phàm gào toáng lên “Mẹ! Nói mẹ bao nhiêu lần rồi!! Gõ cửa!!” “Ui xời, gào gì mà gào! Mẹ thấy thì đã làm sao!” Bà Tần bắt mẫn cào lỗ tai, bị con mình dạy dỗ chả vui chút nào. Lỗ mũi Tần Vịnh phun lửa “Lỡ có ai theo mẹ vào thì sao!” Bà Tần nghe xong đảo mắt, quả thật cũng có lý, hừ hừ “Nhớ rồi nhớ rồi, lần sau nhớ gõ cửa.

Chẳng phải tao nghe cháu tao khóc mới vội sao.” Nhóc lớn trong tay Tần Vịnh, đang ăn ngon lành đột nhiên phát hiện quả đào tuột khỏi miệng, lỗ tai lại vang lên tiếng rống của ba, lập tức bực bội khóc âm lên, thê thảm như thể không khóc bề trời không ngưng. Bà Tần thấy thế lập tức ôm lấy nhóc lớn trong tay Tần Vịnh, gạt thẳng con còn đang đứng sững ra một bên, đưa đứa bé tới bên ngực đang trống của Lâm Phàm, tiện thể lườm hấn một cái, bắt đầu xỏ “Có cái kiểu bông con như này hả? Ở ~ cháu ngoan, đừng khóc, đừng khóc.” Miệng nhóc lớn vừa đụng vào trái đào, lập tức há miệng ra sức nức, để phòng có người lại bế bé ra nữa. “Phàm Phàm, sữa của con đủ cho hai đứa bú không? Ở nhà đã thuê hai vú nuôi đã kiểm tra rồi, cần không con?” Bà Tần phớt lờ Tần Vịnh đang cau có, lo âu hỏi. Lâm Phàm dịu dàng cúi đầu nhìn hai con, tình mẹ thương con mãnh liệt lan tràn làm lòng cô bây giờ cực kỳ mềm yếu, nghe bà Tần nói thì hơi giật mình, nghĩ một chút đáp “Chắc là đủ, cứ để con cho bú thôi, lỡ không đủ thì lại nhờ tới vú nuôi.” Cô không muốn con mình phải bú sữa người khác, nhưng lại lo nếu sữa mình không đủ, bọn trẻ sẽ đói nên cũng đành chọn hạ sách này. Hai cục cưng rốt cuộc bú sạch sẽ, nấc sữa mấy cái, quơ quơ cái tay nhỏ mồm mồm, lại ngọt ngào thiếp đi. Trong lúc ba người vây lấy hai cục cưng thảo luận xem rốt cuộc chúng giống ai, ông Tần đột ngột đi vào phòng, mặt mày tái xanh.

Nhìn hai bé sinh đôi nằm trên xe nôi mặt mới dịu đi một chút, nhẩn nhẩn nói với Tần Vịnh, “Mày, theo tao ra đây.” Tần Vịnh thấy thế biết là có chuyện, không hỏi nhiều, đưa mắt trấn an Lâm Phàm xong liền đi theo ông Tần ra hành lang. “Rốt cuộc mày làm cái gì sau lưng tao?!” Ông Tần nổi giận đùng đùng, Tần Vịnh hơi nheo mắt nhìn ông không hiểu. Ông Tần dẫn con tức, hăm hăm hỏi “Mày dám hứa với Raphael?” “Dạ.” Tần Vịnh hiểu ông biết hết rồi, không cảm thấy mình làm gì sai, thần nhiên đáp một tiếng. “Súc sinh! Mày có biết vấn đề này nguy hiểm bao nhiêu không!! Con đường đó mang đến bao nhiêu tiền khiến cho mày không cần mạng như thế? Tài sản của tao đều để lại cho mày, mẹ nó, mày xài không đủ sao?” Mặt ông Tần đã biến thành màu gan heo, chỉ vào Tần Vịnh chửi âm lên. Tần Vịnh im lặng mặc ông chửi mắng, vẻ mặt nghiêm nghị, trầm giọng đáp “Vì, con muốn vượt qua ba, không chỉ đơn giản là con ba không thôi.” Ông Tần không dè lại nhận được câu trả lời thế này, ngây ra nửa ngày, thần sắc phức tạp.

Bắt lực lại có cảm giác an ủi, thờ dài, nét mặt khó coi nhìn thẳng con hơn cha của mình “Có tin của Lâm Lỗi rồi.” Tần Vịnh giật mình, cười nhẹ nhõm “Bị mọi người tóm được rồi? Bắt được ở đâu?” Song mặt ông Tần vẫn nặng nề “Không phải bị bọn tao tóm mà là bị Vincent bắt được.

Vincent yêu cầu mày đích thân qua nhận nó.” Nói xong nhìn Tần Vịnh chằm chằm, không bỏ qua một chút biến hóa nào. Suy nghĩ của Tần Vịnh xoay chuyển trăm hồi, bình tĩnh phân tích các khả năng khiến Vincent tìm hấn.

Hiện tại bề ngoài bọn họ duy trì quan hệ hợp tác nhưng không có nghĩa thực tế là thế.

Hera giải thích cái chết của Khương Đào thế nào tới giờ hấn vẫn chưa biết, mà Lâm Lỗi không có khả năng bị Vincent bắt một cách trùng hợp như vậy, chứng tỏ tất cả đều có mục đích, có âm mưu. “Con, đi không?” Ông Tần không nói được cảm giác trong lòng ông là cái gì? Nên vui mừng vì đứa con một tay ông bồi dưỡng bây giờ còn giỏi hơn ông, hay là nên lo lắng cho an nguy của nó. Tần Vịnh phiền não đi tới đi lui, nhìn cửa phòng bệnh do dự không quyết.

Có thể nghĩ ra được biện pháp nào khác để đón Lâm Lỗi về không? Nếu là lúc trước hấn sẽ không do dự mà đích thân đi, nhưng hiện giờ Lâm Phàm cần hấn, còn có hai đứa con đang gào khóc đòi ăn nữa, sao nói đi là đi được. Nhưng hấn biết, vì hấn Lâm Lỗi mới bị cuốn vào vòng xoáy này, lỡ tên kia có chuyện gì không may, cả đời này hấn cũng không tha thứ cho chính mình. Đầu óc giống như có từng chiếc tàu lửa chạy qua, ầm ầm đến đâu cả đầu.

Tần Vịnh mím môi, ánh mắt âm u trầm tư hồi lâu, lâu đến mức ông Tần đã bắt đầu tính toán biện pháp toàn vẹn nhất cho hấn, đột nhiên Tần Vịnh mở miệng “Con đi.” Ánh mắt lo lắng của ông Tần lộ ra nét tán thưởng “Ba đi sắp xếp nhân viên, con nghĩ cách nói cho Phàm Phàm đi.” Trong phòng bệnh, từ sau khi ông Tần mang bộ mặt khó coi đi vào lời Tần Vịnh ra, bà Tần bắt đầu lâu bầu, hồi lâu không thấy hai người vào không khỏi lo lắng. Lâm Phàm một mực không lên tiếng, ngồi dựa vào giường nhìn hai đứa con đang ngủ say.

Thuốc mê hết tác dụng làm miệng vết mổ bắt đầu đau lâm râm, cô lại không cảm thấy nó đau bằng lòng cô. Cô có linh cảm, xảy ra chuyện rồi, có liên quan đến Hera.

Nhưng cô vừa mới sinh xong, chuyện gì cũng không làm được. Trời bắt đầu sáng, ánh nắng lọt qua song cửa chiếu rọi cả phòng. Rốt cuộc Tần Vịnh cũng quay lại phòng, đứng quay lưng về phía ánh nắng, khiến Lâm Phàm nhất thời không nhìn rõ mặt hấn, linh cảm trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. “Tìm được Lâm Lỗi rồi... anh, đi đón nó.” Lời nói ra đến miệng nghẹn lại, Tần Vịnh ậm ừ. Lâm Phàm im lặng nhìn hấn không nói, nhìn đến mức hấn muốn gục ngã, nói cho cô biết hấn không đi, không đi đâu nữa hết. “Được, em chờ anh về.” Lâm Phàm nở nụ cười nhợt nhạt, liền đó gương mặt tươi cười đó bị nước mắt lăn nơi khóe xóa sạch. Vợ vắng đưa tay chùi nước mắt, dịu dàng mà kiên cường nhìn hấn “Nếu anh không quay về, em sẽ đi tìm anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49

Sáng sớm ngày thứ 7 sau khi Tần Vịnh đi, Lâm Phàm tỉnh lại trong tiếng khóc của các con.

Bên giường có tiếng động, cô mơ màng cho là hấn đã trở về, nhưng khi cô mở mắt ra lại thất vọng phát hiện, đó là vú em. Do cô sinh mổ, vết thương chưa lành, các bé lại thường thường nửa đêm khóc đòi bú, thay tã nên mới chọn một người lành lặn, sạch sẽ làm vú em.

Để tiện chăm sóc cô và hai đứa bé nên đặt một cái giường trong phòng ngủ cho vú em. “Cô chủ, vấn đề cô cho bú ư?” Vú em này họ Lí, tên chỉ có một chữ Phương.

Mới tới nhà họ Tần không bao lâu, bất chước má Trương mấy người xưng hô chủ nhà nên giọng điệu khó mà tránh được cứng nhắc, hơn nữa đối với dạng gia đình mà trẻ con như báu vật này càng thêm cẩn thận, rất sợ có chuyện không ổn sẽ bị quở trách. “Vâng.” Lâm Phàm ôm nhóc bé Tần Chí Trạch khóc gào to mồm hơn cho bú trước, nhóc lớn Tần Việt Trạch thì để vú em Lí Phương ôm dỗ. Hai cái tên này là Tần Vịnh đặt trước khi đi, hấn không kịp nói nguyên nhân cho cô hay liền đáp trực thẳng bay đi Brazil.

Ngoài tên hai đứa trẻ, hấn chỉ để lại cho Lâm Phàm một nụ hôn tạm biệt dài miên man. Hấn nói hấn không muốn căn dặn nhiều, bởi vì hấn sẽ quay về rất nhanh, nhất định thế. Khó khăn lắm mới cho hai bánh bao nhỏ bú no, Lâm Phàm hơi mệt mỏi nằm ngửa ra giường, nhẹ nhàng sờ vết mổ trên bụng, ánh chùng thời gian mình có thể hoạt động bình thường trở lại. Không biết vì sao đột nhiên cô nhớ tới tình cảnh ngày đầu tiên cô mặc đồng phục bảo vệ, đứng ở cửa nhìn thấy Tần Vịnh.

Nhớ Tần Vịnh từng huênh hoang nói, thật ra cô đã thích hấn ngay từ ánh mắt đầu tiên rồi. Lâm Phàm đương nhiên biết là hấn tán hươu tán vượn, song rốt cuộc cô đã thích hấn từ lúc nào? Nếu lúc đó xuất hiện trong đời cô, cho cô tất cả ả ếm áp mà cô chưa từng trải qua không phải là Tần Vịnh, cô có yêu hấn không? Đến tột cùng, bởi vì mong muốn bức thiết có một người bạn đời, một người có thể cho cô ả ếm áp nên mới yêu hấn, hay là vì, hấn là hấn, là Tần Vịnh. Mấy ngày nay đáp án càng lúc càng rõ ràng, một ý niệm cũng dần hình thành trong đầu. “Phàm Phàm, sao dậy sớm vậy con? Có cần Tiểu Ngọc cũng qua đây giúp con không?” Bà Tần tiểu tụy đẩy cửa phòng ra, ráng nở nụ cười gượng gạo, hôn lên khuôn mặt trắng nõn của hai thằng cháu nội mỗi đứa một cái. Lâm Phàm cúi đầu suy nghĩ một lát, nói “Không cần đâu ạ, mẹ, Tần Vịnh có gọi điện về chưa?” Cô có cảm giác sau khi cô hỏi câu này xong, về mặt bà Tần rất phức tạp, nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, há miệng nhưng không thốt nên lời.

Nửa ngày sau bà làm bộ cười vui “Không có, nghe ba con nói bên đó không tiện liên lạc.

Phàm Phàm con muốn ăn gì trong bữa sáng, mẹ nói nhà bếp làm cho con.” Lâm Phàm sớm đã đoán ra đáp án, nghe bà Tần nói dối sứt sọc như thế, cô chán nản nhắm mắt, đưa tay che mặt mình chán nản ngoài cửa sổ rơi vào, cũng muốn chần đi yếu ớt lộ ra trong mắt. Cô biết, bà Tần lo lắng không thua gì cô, đứa con bà mang thai mười tháng, vất vả dộc bao tâm huyết nuôi dạy thành người.

Ngoài chồng bà ra, đó là người đàn ông bà yêu nhất, hôm nay vì an ủi vợ của người đàn ông này, bà kiên quyết khoác lớp vỏ bọc kiên cường, che giấu hoảng sợ trong lòng, thậm chí nói láo mà chính bà cũng không tin. “Mẹ... không cần đặc biệt làm cái gì cho con, con ăn gì cũng được hết.” Đúng thế, chỉ có cô gắng ăn uống mới mau chóng hồi phục được. Bấy giờ trong mắt bà Tần mới thoáng chút an ủi, lúc ra khỏi phòng ngủ, Lâm Phàm tỉnh mắt phát hiện môi bà mím chặt, run rẩy, dường như đang cố đè nén điều gì đó, có lẽ là ghen ngào, cũng có thể là yếu ớt. Cô bông con trai lớn Tần Việt Trạch còn chưa ngủ lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của con, đôi mắt to tròn đen lay lay to mò quan sát thế giới mới mẻ, đường nét khuôn mặt mơ hồ đã có thể nhận ra dáng dấp của Tần Vịnh. Lâm Phàm dịu dàng hôn lên đôi má mịn màng của con, thì thầm “Bé yêu, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, con phải mạnh khỏe, vui vẻ trưởng thành.” Lí Phương nãy giờ luôn đứng một bên cảm nhận được gia đình này đang bị bao phủ bởi không khí lo lắng suy sụp, muốn mở miệng khuyên mấy câu lại sợ mình lỡ mồm, cuối cùng vẫn không dám lên tiếng, khéo léo đặt Chí Trạch đã ngủ say vào nôi, nhẹ nhàng đưa nôi. “Chị Phương, con chị bao lớn rồi?” Đột nhiên Lâm Phàm mở miệng hỏi. Lí Phương giật mình, lơ đãng đáp “Đã hơn sáu tháng rồi.” “Chị ở đây, có nhớ, lo lắng cho họ không?” Giọng Lâm Phàm nghe xa xăm, Lí Phương ngẩng đầu thấy cô không hề nhìn mình mà chăm chú ngắm Việt Trạch.

Có điều vì cô hỏi trúng chỗ bận tâm nhất trong lòng chị nên không khỏi nói nhiều hơn “Ôi, có người mẹ nào mà không nhớ con mình chứ.

Nhưng nhà tôi nghèo, ba cháu đi làm phụ hồ ở công trường, có bao nhiêu tiền đều dành cho cha chồng khám bệnh hết, tôi mới sanh xong, còn sữa, đi làm giúp việc người ta đều chê, nếu không nhờ Tiểu Ngọc là đồng hương, giới thiệu tôi tới đây làm vú em, bây giờ tôi còn ở nhà sàu ló.” Lâm Phàm nghe chị nói, chậm rãi quay đầu nghiêm túc nhìn chị “Vậy lúc chị nhớ con thì làm sao?” Lí Phương nghe xong cười chua chát “Biết làm sao chứ, nhớ đến nát ruột nát gan, nhưng nếu tôi không ra ngoài làm thuê, sau này học phí của con là cả một vấn đề, có lúc làm người luôn phải lựa chọn.” “Lựa chọn ư...” Ánh mắt Lâm Phàm xa xăm, nhìn Lí Phương làm chị nổi gai ốc. Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ, không dài không ngắn, rất quy luật.

Lâm Phàm khẽ chú tâm, nghe thanh âm là cô biết, Trần Hương tới. Quả nhiên, sau ba tiếng gõ, cửa bị đẩy ra.

Trần Hương bước vào, tiện tay quăng mũ lên bàn trang điểm phóng ào về phía hai đứa bé. “Ôi cha... Di tới rồi nè ~ mau nhìn đi coi, gọi đi đi.” Trần Hương ôm lấy Việt Trạch đang chăm chú quan sát thế giới trong tay Lâm Phàm, thân mật chạm mũi mình vào trán bé. Lâm Phàm bật cười, nụ cười nhọt nhọt trên gương mặt tái nhợt khiến cô càng thêm yếu ớt “Mới hơn mười ngày, sao gọi đi được.” “Vậy có gọi mẹ không?” Trần Hương nháy mắt làm mặt quỷ với Việt Trạch, đáng tiếc Việt Trạch không ăn chiêu này chút nào, tỉnh bơ nhìn cô. “Trần Hương...” “Hà?” Đang tính xem có nên đánh thức Chí Trạch không, Trần Hương có hơi lơ đãng hỏi. Lâm Phàm cắn răng nói “Cậu biết cách nào liên lạc với Hera không?” Trần Hương nghe xong nghiêm mặt hỏi “Cậu muốn liên lạc với cô ta? Vì Tần Vịnh?” Bấy giờ trước cô vừa làm xong nhiệm vụ quay về, chạy tới bệnh viện thăm Lâm Phàm thì gặp ngay cảnh một nhà ly biệt.

Cô tức giận chất vấn Tần Vịnh sao nỡ bỏ Lâm Phàm với hai con vừa sinh được ba ngày mà đi đến nơi nguy hiểm như thế.

Nếu lúc đầu hấn không thể cho Lâm Phàm một cuộc sống ổn định vì sao còn xuất hiện trong đời Lâm Phàm, làm nhiễu loạn cuộc sống của cô ấy? Cô nhớ rõ, Tần Vịnh trả lời cô thế này “Tôi không tham sống, nhưng tôi cũng sợ chết, tôi sợ mình chết rồi sẽ không có ai chăm sóc Lâm Phàm

Thế nên tôi sẽ không đi mạo hiểm, tôi đi đương nhiên đã có dự định của tôi.

Còn Lâm Lỗi, hẳn là em họ tôi, cũng là bạn thân nhất của tôi.

Nếu vì sợ nguy hiểm mà bỏ rơi hẳn, sau này làm sao tôi đối mặt với con mình, làm sao có thể dạy con tôi phải làm một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất được?” Câu trả lời của cô là “Rầm chó không kêu!” “Trần Hương? Cậu có nghe không?” Tiếng Lâm Phàm kéo cô quay lại thực tế, cô định thần nhìn Lâm Phàm, tỏ ý muốn Lâm Phàm nhắc lại lần nữa. Lâm Phàm thờ dài, nhắc lại lần nữa “Cậu còn nhớ vụ án độ sủng lần trước không? Lúc cậu bị thương nằm viện, tớ có gặp Hera ở bệnh viện, cô ta muốn tớ giúp cô ta một việc.

Lúc đó tớ không đồng ý...” “Giúp cái gì? Bây giờ cậu định đồng ý?” Trần Hương không chờ cô nói xong đã ngắt lời, quá to tiếng làm nhóc bé Chí Trạch đang ngủ ngon giật mình thức giấc, bấu môi ẩm ức bắt đầu gào toáng lên, nhóc lớn Việt Trạch nghe em khóc, cũng lập tức hùa theo. Mọi người lại rồi tỉnh rồi ngủ một trận, bà Tần nghe tiếng khóc chạy tới thấy thế vội vàng dỗ cháu, ra hiệu cho Lí Phương phụ bà, mỗi người ôm một bé đi xuống phòng khách, để không gian lại cho hai người, để phòng to tiếng lại làm cháu cưng của bà sợ khóc nữa. Lúc này rồi rít làm Việt Trạch đụng nhẹ vào vết mổ, Lâm Phàm cảm thấy hơi đau, nhui mày, chờ con đau qua đi cô mới trả lời “Cô ta muốn tớ lấy trộm thẻ dữ liệu trong tủ bảo hiểm của Tần Vịnh cho cô ta.” Trần Hương không hiểu “Dựa vào đâu cô ta cho rằng cậu sẽ giúp?” “Lúc đó tớ cũng hỏi thế.

Cô ta nói chỉ cần tớ đưa cái thẻ đó, cô ta có thể bảo đảm an toàn của Tần Vịnh.” “Cậu tin cô ta?” Lâm Phàm ngẩng đầu, mắt lộ vẻ bất lực “Trần Hương, tớ không có cách nào cả.

Chỉ cần Tần Vịnh sống, tớ mặc kệ anh ấy làm gì, cho dù anh ấy đi ăn xin tớ cũng sẽ cùng xin với anh ấy.” “Nếu cậu làm sai thì sao? Nếu cậu đưa đồ cho cô ta làm hỏng kế hoạch của Tần Vịnh, khiến cho mọi cố gắng của anh ta đều thành công cốc, cậu xác định anh ta sẽ tha thứ cho cậu sao?” Trần Hương bình tĩnh nói, hiện tại bọn họ cơ bản không biết trong cái thẻ đó có gì, cũng không rõ mục đích của Hera, chỉ bằng một câu bảo đảm thì giao đồ ra ư? Cô gánh được hậu quả thật sao? Lâm Phàm nghe xong trầm ngâm mấy giây, trịnh trọng gật đầu “Anh ấy sẽ.” “Ha! Cậu tự tin thật!” Trần Hương châm chọc, cô thật không cách nào hiểu nổi, vì sao sau khi gặp Tần Vịnh, Lâm Phàm hoàn toàn thay đổi! Lúc nào thì Lâm Phàm từng cười chân chất xuất hiện nét mặt này. “Không phải tớ tự tin, mà là tớ tin anh ấy.” Trần Hương ngạc nhiên, rốt cuộc là tình cảm như thế nào khiến cô ấy tin tưởng như vậy? Tình yêu quả nhiên là một thứ đáng sợ. Thờ dài nói “Tớ không biết cách liên lạc với Hera.” Nếu Hera dễ liên lạc như vậy, cô ta đã không gọi là Hera mà là Ka ra, là chó con rồi. Lâm Phàm thấy cô chịu đáp ứng, sắc mặt thoáng dần ra “Tớ từng đi tới chỗ của cô ta, chỉ là không biết có phải đó là nơi ở của cô ta không nữa, cậu điều tra đùm tớ được không?” Cô biết yêu cầu của mình ích kỷ nhưng người có thể giúp cô hiện giờ chỉ có Trần Hương. “Được, nhưng trước tiên cười một cái cho anh xem.” Thấy cục diện đã định, mười đầu trâu cũng không kéo Lâm Phàm lại được, Trần Hương đành cười đùa cho vui, ít nhất vui vẻ được lúc nào hay lúc ấy, từ lúc cô vào tới giờ nét mặt Lâm Phàm chưa hề vui vẻ lấy một chút. Nhìn cô nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, Trần Hương tròn trĩnh mắt “Được rồi được rồi, cười gì mà quái dị chết được.

Cậu vui vẻ vì hai đứa con một chút cũng không được sao? Đứa tớ mới vừa bế là anh hay em? Cái mặt y xì đúc, cậu phải làm gương tốt cho chúng đấy.” Lâm Phàm nghe xong rốt cuộc cũng nở một nụ cười từ đáy lòng “Trần Hương, cảm ơn cậu.” “Mà tại Brazil xa xôi, Tần Vịnh đang nhảy dựng lên hung hăng đập bốp vào gáy Lâm Lỗi “Cho mày trốn nè! Trốn vào ổ cướp thì thôi đi! Còn hại ông phải bỏ vợ bỏ con chạy tới đây tìm mày!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Ngếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Mùa hè, thường hay gặp phải mưa to gió lớn nhất. Đang là buổi trưa nắng cháy, bây giờ gió giật bốn phía, mây đen ùn ùn kéo đến che kín trời, thỉnh thoảng chớp lạch chói mắt giăng lưới khắp nơi, tiếp đó là tiếng sấm long trời lở đất, cả mặt đất cũng đều rung động. Không khí phảng phất như ngưng đọng lại khiến người ta thấy nặng nề, má Trương và Tiểu Hương luống cuống chạy lên ban công thu dọn quần áo chiến tích của hai cậu chủ nhỏ treo dây trên ấy. Cả bầu trời sáng lên bởi ánh chớp, mưa nặng hạt bắt đầu trút xuống. Không khí lơ lửng mùi nước mưa và bùn đất, bên tai đầy ắp tiếng mưa rơi. Lâm Phàm đứng ở cửa sổ sát đất, lén lút hé cánh cửa ra hít lấy mùi trời mưa mát mẻ.

Trong lúc cô nhớ nhung và lo lắng, thời gian lại trôi qua thêm một tháng. Trần Hương hứa tìm cách liên lạc với Hera cho cô, đến giờ cũng không tin tức. Rốt cuộc Tần Vịnh đã gặp phải chuyện gì, vì sao lâu như vậy rồi vẫn chưa về, hẳn đã hứa với cô, sẽ quay về rất nhanh.

Hắn không phải người thất hứa, nói vậy, nhất định là hắn gặp phải phiền phức không thoát thân được rồi. Đột nhiên Lâm Phàm nảy sinh oán hận với hắn, vì sao hạnh phúc đến đột ngột mà biến mất cũng đột ngột thế này. “Trời ơi! Cô chủ, cô vừa mới ra tháng xong, đừng hừng gió chứ!” má Trương rút quần áo tã lót cất vô phòng xong, thấy vậy vội vã chạy lại đóng cửa kính cho cô. Lâm Phàm vốn nộ lên do mang thai, chỉ trong khoảng thời gian này đã gầy sọp, thậm chí còn gầy hơn hồi cô chưa có bầu nữa. “Má Trương, không sao, mở cửa sổ ra đi, tôi buồn.” Má Trương nghe xong chưa xót vô cùng, bà cũng là phụ nữ, cũng trông Tần Vịnh lớn lên, sao không hiểu được tâm tình Lâm Phàm lúc này đây? Vừa sinh con xong, đáng lý ra một nhà vui vẻ đoàn tụ, bây giờ nam chủ nhân lại bất vô âm tín, cô vì hai đứa trẻ đành phải ở lại trong cái lồng giam hoa lệ này chờ tin, ngày ngóng đêm trông hẳn sẽ bất ngờ trở về. “Cô chủ, sau này để lại mầm bệnh không tốt đâu.” Tiểu Hương nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lên tiếng nhắc nhở. Bỗng dưng, mắt Lâm Phàm sáng lên, nhìn chòng chọc cánh cổng.

Má Trương và mọi người còn cho là Tần Vịnh về rồi, đưa mắt nhìn theo lại thấy Trần Hương. Mưa to xối xả quét thẳng lên người cô ấy, nhưng thân hình

cô vẫn thẳng tắp kiên nghị mang theo đặc trưng của quân nhân.

Chạy đến trước sân, Tiểu Ngọc vội vàng thò nửa người ra vurun ô che cho cô nhưng mới mở cửa ra cô đã không kịp chờ mà chạy thẳng vào trong, phớt lờ Tiểu Ngọc chạy theo đằng sau.Lâm Phàm thu lại tầm mắt, chậm rãi đi tới tủ quần áo của mình lấy ra một bộ đồ sạch sẽ, đặt trên giường.

Ra hiệu cho má Trương và Tiểu Hương về nghỉ, ngồi trên chiếc ghế ở phòng ngủ, nơi Tần Vịnh thường hay xử lý hồ sơ.Cô đếm thầm trong lòng tới mười, cửa bị đẩy ra.Trần Hương ướt lướt thướt, mặt không đổi sắc tiến vào, thấy quần áo Lâm Phàm chuẩn bị sẵn trên giường không nói lời nào, cầm lên chui vào nhà tắm thay ra.Từ đầu chí cuối Lâm Phàm không hề lên tiếng, yên lặng ngồi trên ghế chờ cô ấy.“Phàm tử, nhà cậu cũng quá xa xỉ đi, bồn tắm còn lớn hơn nhà vệ sinh ở ký túc xá của đơn vị nữa.” Ra khỏi nhà tắm, Trần Hương lăm lăm Lâm Phàm nghe xong mỉm cười “Ha ha, cảm thấy tớ là cô bé lọ lem à?” Nói thực, tự ti tị nạnh lắm cô, chưa từng mất đi.“Xì, thôi đi cô, cô mà là lọ lem? Cô bé lọ lem biết lấp rập sủng, biết bán tía, biết lái xe tăng, biết đấu súng à? Được rồi, tớ không vòng vo nữa.

Hôm qua tớ liên lạc được với Hera rồi, mẹ nó, đúng là khó tìm” Trần Hương chửi thề, thật tình cô không có thiện cảm với Hera, có lẽ là lập trường bất đồng.“Rồi sao nữa?” Mặt Lâm Phàm thoáng kích động, siết chặt nắm tay nhấn nại chờ câu kế tiếp.Trần Hương cầm cái khăn lông tím nhạt của Lâm Phàm lên lau tóc, cô dám chắc cái này của Lâm Phàm mà không phải Tần Vịnh, bởi vì trong doanh trại cũng dùng loại này.“Sao nữa à? Cô ta bảo cậu gọi vào số này 135xxxxxxx cho cô ta.” Đầu óc linh đặc chừng không phải văt đi, chỉ nghe một lần là nhớ như in.Nói xong, sực nghĩ ra điều gì, Trần Hương nói tiếp “Có điều lần này gặp cô ta, tớ cảm thấy tinh thần cô ta là lạ.”“Lạ thế nào?” Lâm Phàm hỏi.“Trước đây, tớ cảm thấy cô ta biến thái, tàn nhẫn.

Nhưng lần này có cảm giác tinh thần cô ta hơi điên cuồng, đúng, điên cuồng.” Trần Hương nhớ lại đôi mắt đen thẳm, tịch mịch của Hera lần này đầy u ám chết người, không nhìn được run lên.Thấy Lâm Phàm lại cụp mắt chìm đắm trong suy nghĩ, Trần Hương thờ dãi bắt đầu chửi ầm lên “Mẹ nó, thời tiết gì mà nói mưa là mưa, com hộp bà tự làm ướt hết tron, hôm nay ăn chực nhà cậu.” Cùng với tiếng quát lác của cô, nhóc bé Chí Trạch lại bắt đầu ré lên, nhóc lớn vừa nghe vô diễn bắt đầu, một người làm sao hát được, lập tức phối hợp ngoác miệng ra.Mặt Trần Hương đen sì, vội vàng ôm nhóc bé lên dỗ “Đi nói này, con có cần hộp này không, chỉ ăn có một bữa com của con thôi mà khóc cứ như cướp mất vợ con ấy! Giống hệt cha mày!”Đều nói, mẩu tử liên tâm

Bọn trẻ vừa khóc Lâm Phàm cũng không nghĩ thêm được gì, bé nhóc lớn lên nhỏ nhẹ dỗ dành.Dần dần cậu lớn nín khóc, mở đôi mắt đen nháy to tròn nhìn Lâm Phàm chăm chăm, khoe mắt còn vương một giọt nước mắt trong veo như ngọc.Miệng phun phèo phèo mấy cái, đột nhiên toét miệng cười cực kỳ sáng lạn giống như thiên thần, nháy mắt lòng Lâm Phàm mềm mại hẳn đi.“Trần Hương, cậu thấy chúng giống Tần Vịnh không, đều y như thiên thần.”“... Cái tên Tần Vịnh kia được xếp vô hàng thiên sứ lúc nào vậy?”“...”Thời gian này, ông Tần hết sức vất vả.

Chẳng những phải quản lý cả công ty, còn phải thường xuyên phải người đi thăm dò tin tức của Tần Vịnh.Lúc ấy Tần Vịnh dẫn theo hai mươi nhân viên được tuyển lựa kỹ càng, mua từ công ty vũ trang cao cấp nhất thế giới.

Người nào người nấy đều có chiến tích lẫy lừng, hơn nữa còn trang bị đầy đủ vũ khí, kèm thêm những người liên quan cùng bay đến Brazil.Mới đầu Tần Vịnh còn giữ liên lạc với ông, nhưng sau khi hân giáp mặt Vincent thì cứ như tất cả bọn họ đều bốc hơi.

Mặc kệ là máy dò tìm vị trí hay là thiết bị nghe lén đều hiển thị thông báo bị ngăn chặn.Bất đắc dĩ ông đành phải liên lạc với Raphael.Hóa ra, nhiều năm trước ông và Raphael đã có mối quan hệ hữu nghị rất sâu xa, đến khi ông trở về Tần thị tiếp quản sự nghiệp gia tộc, còn Raphael lựa chọn tiếp tục hoàn thành giấc mộng thi tình hữu nghị giữa hai người đàn ông bắt đầu vui sâu dưới gió bụi cuộc đời.Đối với Raphael, lúc này ông Tần rất phần nộ và khó hiểu.

Đã là bạn, vì sao lại muốn kéo con ông vào vùng bùn đó.

Phải biết, người phụ nữ Raphael yêu nhất và hai đứa con ông ta đều chết dưới đạn súng của kẻ thù.“Ha ha, con ông cũng không phải kẻ tầm thường, ông không thể nuôi nó như gà công nghiệp được.” Quen ông Tần nhiều năm, còn học được thành ngữ Trung Quốc, Raphael nhạo báng, trong suy nghĩ của ông ta, đàn ông chân chính là phải ra chiến trường, dũng mãnh không lùi bước.Ông Tần tròn trắng mắt, hai đứa con ông đều đem cho thần chết nuôi hết, dựa vào đâu mà cười phươg pháp dạy con của tôi.“Raphael, bây giờ là thời bình, tôi không cần Tần Vịnh xung phong ra trận, cũng chẳng cần nó làm tướng! Chỉ cần nó kế thừa gia nghiệp, bình an kéo dài hương hỏa đời sau là đủ!” Thời gian chẳng những có thể mài mòn gai góc của một con người, mà còn có thể hủy diệt giấc mộng của anh ta.

Năm xưa ông non nớt trẻ trung xốc nổi, cái vẻ mặt hưng phấn khi sờ thấy súng máy như thế nào có lẽ ông cũng đã quên mất, song ký ức của Raphael thì còn khắc sâu.“Ông cảm thấy không cần, biết đâu con ông nó cần.”“Nó cần cái rắm ấy! Bây giờ sống chết đều không rõ! Chuyện này là ông chăm ngòi, phải giúp tôi tìm cho ra con tôi!” Ông Tần siết ống nghe quát ầm lên, ông cứ mãi không dám liên lạc với Raphael, có một nguyên nhân chính là, ông sợ sẽ chăm ngòi ngọn lửa ham chiến ả sâu trong lòng, sẽ mặc kệ tất cả vác súng cùng ông ta kẻ vai ra chiến trường.Chiến trường, vũ khí, dường như đối với đàn ông mà nói luôn có sức hấp dẫn cực kỳ mãnh liệt.~~~~~Lâm Phàm ráng lấy lại tinh thần ăn com chiều với Trần Hương, cảnh phục của Trần Hương cũng đã giặt sạch hong khô.Ăn mặc chỉnh tề, chu cái miệng đã bồi thường com nước đầy đủ hôn hai bé con xong liền về đơn vị làm nhiệm vụ.Lâm Phàm ở trong phòng cầm điện thoại lên, bấm số buổi chiều Trần Hương đưa cho cô.Điện thoại tút tút hồi lâu rốt cuộc có người nghe máy, ông nghe văng ra giọng nói ngọt như thuốc phiện của Hera.“Cô Lâm” Cô ta khẳng định.Lâm Phàm khê rùng mình, giọng hơi khô khốc “Vâng, tôi nghĩ xong rồi.”“Đáng tiếc, muộn rồi.” Hera cười nhẹ, tiếng cười này tuy êm tai nhưng lọt vào tai Lâm Phàm cực kỳ chói.Tim cô nhảy vọt lên tới cổ họng, cô nín thở “Muộn cái gì!” Chẳng lẽ Tần Vịnh gặp chuyện không may rồi?“Ha ha, đừng vội, muộn là vì bây giờ tôi không thể cam đoan anh Tần bình an vô sự nhưng nếu cô chịu lấy cái thẻ đó ra, tôi tự có cách.” Hera từ từ dụ dỗ, lúc này trong mắt cô ta, Lâm Phàm chẳng khác nào một con thú bị vây không có đường đi, cô ta có thể cho cô đường nhưng phải có điều kiện.“Cách gì?” Lâm Phàm cuống quýt hỏi.“Cô đưa tôi cái thẻ, tôi cho cô tọa độ chính xác của Tần Vịnh và đường đi nước bước chạy trốn sau khi cô cứu anh ta ra.

Có điều cô phải tự mình đi cứu, thế nào?”Lâm Phàm nghe xong, đầu óc trống rỗng, nhìn hai đứa con đang ngủ say trong nôi, lòng đấu tranh kịch liệt.Hồi lâu cô nhắm mắt nghiền răng đáp “Được! Trước hết cô nói cho tôi biết, hiện giờ anh ấy... còn ổn không?”Hera thấy cô đồng ý, giọng điệu cực kỳ thoải mái “Cô thấy anh ta thì biết.

Cô Lâm, tối mai tôi đích thân tới lấy thẻ, bản đồ tọa độ tôi cũng sẽ đưa tới.” Nói xong không đợi cô trả lời đã ngắt điện thoại. Lâm Phàm thất thần cầm điện thoại ngồi trên giường, nếu cô không thể cứu được Tần Vinh, vậy các con phải làm sao? Làm sao đây... “Rau trộn! Tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi, dưa leo phải trộn chua ngọt mới ngon!” Má Trương ngồi trên ghế nhỏ trong nhà bếp nghỉ ngơi, nghiêm khắc nhìn chằm chằm Tiểu Ngọc và Tiểu Hương, thấy hai người lại tính làm dưa leo xào không nhịn được nhắc nhở. Tiểu Ngọc trề môi, thành thật lấy ra một quả dưa leo khác chuẩn bị gọt, đột nhiên thấy Lâm Phàm đi vào vội vàng thả dao xuống, chúi tay lên quần hỏi “Cô chủ cô vào làm gì thế?” Hai người kia nghe tiếng, lập tức quay đầu nhìn, má Trương lật đật đứng dậy tính nhường ghế cho Lâm Phàm. “Cô chủ của tôi ơi, có chuyện gì cô bảo Tiểu Phương gọi tôi một tiếng là được.”

Cô mới ở cữ xong, vẫn phải chú ý một chút.” Đối với má Trương tư tưởng cổ hủ, Lâm Phàm một lần sinh được hai đứa cháu trai cho nhà họ Tần là đại công thân. Lâm Phàm thấy nhà bếp đông người vậy cũng ngó ra, lập tức mỉm cười “Tôi xuống lấy ít trái cây với dao gọt.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51

“Cô chủ, cô muốn ăn trái cây gì để chúng tôi gọt.” Má Trương hơi thấp thòm, tinh thần Lâm Phàm không được ổn định, đột nhiên lại muốn lấy dao gọt trái cây, bà không thể không lung tung được. Lâm Phàm liếc bà một cái, tự mình đi mở hộp đựng dao ra, tay nhẹ nhàng lướt qua đủ loại dao, cuối cùng chọn một con dao gọt trái cây bình thường nhất trong số đó, rút ra rồi nói “Không cần đâu, má Trương.” Nói xong đi tới tủ lạnh, chọn một ít trái cây cho vào khay rồi về phòng. Tiểu Ngọc đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Hương, len lén đi tới kê tai má Trương “Má Trương... cô chủ liệu có...” “Đừng nói bậy!” Má Trương không chờ cô ta nói xong đã gầm lên, kỳ thật trong lòng bà cũng không dám chắc. Nghĩ nghĩ, múc một chén canh gà ác hầm chưa tới lửa ra, chậm rãi đi theo Lâm Phàm về phòng. Vào phòng thấy Lâm Phàm chỉ đặt khay trái cây và dao lên bàn rồi đến bên nôi canh hai đứa con, má Trương nhìn quanh kiếm Lí Phương nhưng không thấy tăm hơi. “Cô chủ... thừa lúc canh gà còn nóng cô uống đi.” Lâm Phàm nghe xong đứng dậy cầm lấy chén canh, giống như uống thuốc, làm vài ba ngụm là hết, đưa chén lại cho má Trương.

Thấy bà cầm chén không còn đứng xó rợ trong phòng, lấy làm lạ hỏi “Má Trương, bà có chuyện gì sao?” “Ồ, không ~ không có, sao Tiểu Phương không ở trong phòng?” “Tôi bảo chị ấy đi mua giúp tôi ít đồ.” Thật ra là Lâm Phàm cố tình kiểm soát dây Lí Phương đi, tiện bề điện thoại cho Hera. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Vừa nói tới Lí Phương đã thấy chị xách một hộp ô mai to dùng đi vào “Cô chủ, cô xem phải loại này không.” Lâm Phàm không buồn nhìn, cầm lấy cảm ơn. Má Trương thấy vậy len lén túm Lí Phương qua một bên “Lần sau cô chủ bảo cô đi mua cái gì thì nói chúng tôi một tiếng là được, cô ở yên trong phòng canh cho kỹ, không được đi đâu.” Lí Phương thắc mắc “Vì sao?” “Đừng có hỏi vì sao, cô cứ làm vậy là được.” “Vâng...” Đêm đến, mọi người trong biệt thự đều đã ngủ say. Mặt trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng trên không, trời mưa nên không có một vì sao nào. Phòng Lâm Phàm chỉ để một ngọn đèn đầu giường mờ mờ, cô ngồi trước cửa sổ lẳng lặng chờ đợi. Nhìn con dao gọt trái cây nằm trên bàn cách đó không xa, cô cảm thấy an toàn đôi chút, hai cục cưng cô cũng viện cớ sức khỏe không ổn, để Lí Phương ôm cả nôi dọn qua phòng cách vách ngủ. Lí Phương nhớ định ninh lời má Trương dặn lúc ban ngày, tuy không dám chống lại lời cô chủ nhưng vẫn lặng lẽ đến trước cửa phòng, kê tai lên nghe lén động tĩnh bên trong. Đột nhiên chị nghe tiếng Lâm Phàm mở cửa sổ, bụng thăm lâu bầu.

Cô chủ này chẳng chịu chăm sóc mình gì cả, mới ở cữ xong mà cứ mở cửa hứng gió hoài rồi làm sao. Nghĩ nghĩ lại lo lắng hai đứa bé một mình trong phòng, chị lại quay về phòng ngủ nhỏ canh chừng. Lâm Phàm lắng nghe tiếng động khẽ nơi cửa xa dần, thở hắt ra. Sau nửa đêm, trời tối đen như một mảnh vải rớt vào thùng thuốc nhuộm. Mưa đã ngừng từ lâu, gió thổi qua mang theo mùi bùn đất ẩm ướt. Một bóng đen khỏe mạnh lướt vào phòng như bóng ma. “Cô Lâm, còn chưa ngủ à?” Hera biết rõ còn vội hỏi. Lâm Phàm thần nhiên “Tọa độ.” “Ha ha, cô Lâm nóng nảy quá.” Hera bước vào tâm sáng, đột nhiên Lâm Phàm có cảm giác, cô ta rất hốc hác. Tuy biểu hiện của cô ta không khác gì thường ngày, nhưng đáy mắt dưới ánh đèn mờ ảo lại thoáng qua một thứ tình cảm mà cô không giải thích được. Giống như Trần Hương nói, cô ta bây giờ, điên cuồng. Hera lấy ra một tờ giấy mỏng cũ rích, đưa cho Lâm Phàm xem thì nghênh ngang ngồi xuống ghế, lướt mắt qua cái bàn kê bên, miệng cong lên cười nhạo. “Không dám giấu vũ khí trước mặt tôi nên tự lừa dối mình, chọn lấy một con dao gọt trái cây à?” Lâm Phàm nghe xong tay hơi khựng lại, bình thần đáp “Cô nghĩ nhiều quá, tôi không thích ăn trái cây không gọt vỏ mà thôi.” Hera nhướn mày, có vẻ chấp nhận cách nói của cô. Lúc Lâm Phàm đang cẩn thận nghiên cứu tấm bản đồ trong tay, điện thoại bất ngờ reo lên. Nhìn màn hình hiện tên Trần Hương, Lâm Phàm do dự một lát vẫn ấn nút nhận, đang định nói với cô ấy, Hera đang ở đây thì Trần Hương đã không chờ kịp lên tiếng, trong đêm khuya vắng lặng nghe rõ mồn một. “Phàm từ! Cậu coi chừng Hera! Heron chết rồi! Chẳng trách tớ cảm thấy cô ta không ổn!” Lâm Phàm giật mình nhìn Hera, thấy cô ta vẫn cười tươi như cũ, chỉ là trong mắt ngập đầy sát ý. Lâm Phàm háng giọng, cổ trần tỉnh trả lời “Yên tâm đi, hán chết không liên quan đến tớ, Hera không cần thiết trút giận lên đâu tớ.” Nói rồi cô nhìn Hera chăm chăm, muốn nhìn thấy ánh mắt đồng ý của cô ta. “Ai biết được, vốn tính tình cô ta nắng mưa bất chợt! Lỡ biến thái lên thì làm sao! Cậu phải cẩn thận đấy!” Trần Hương không yên tâm dặn dò, thăm hỏi hần nên điều tra kỹ mới đưa cho Lâm Phàm cách liên lạc. “Ừ, biết rồi, tớ cất mấy trước.” Sợ Trần Hương lại nói cái gì đó chọc giận Hera, Lâm Phàm vội vàng cúp máy, mỉm cười nhìn Hera, căn nhắc xem nên mở miệng thế nào trong tình huống không dò xét được ý nghĩ của cô ta. Ai ngờ Hera lại cười khe khẽ, cặp chân dài vắt lên tao nhã “Cô Lâm nói đúng, anh ấy chết không liên quan đến cô, sao tôi lại giận cá chém thớt sang cô được.”

Bây giờ, dưa thẻ dữ liệu ra đây.” Thấy Lâm Phàm còn do dự không quyết, cô ta hơi bức mình tiếp tục nói “Cô cảm thấy, nếu thật sự tôi muốn giận cá chém thớt, dựa vào cô có thể can được tôi giết chết tất cả người trong nhà này sao? Tất cả.” Lâm Phàm hít sâu một hơi, theo cô ta nói, nếu cái chết của Heron có liên quan đến bọn họ, cô ta đã không chờ tới bây giờ mà trực tiếp ra tay giết sạch người trong nhà rồi, thế nên bây giờ chỉ có thể đi một nước cờ hiểm “Cô rất đau lòng, phải không?” Hera không ngờ Lâm Phàm hỏi đột ngột như thế, sững sờ mấy giây lại bắt đầu cười điên cuồng, cười đến ứa nước mắt.

Thong thả chờ tiếng cười dịu đi, vươn tay lau khô mắt gần giọng hỏi “Sao, muốn chơi chiều bài thân tình với tôi?” “Không, là Vincent hại chết chồng cô, đúng chứ?” Lâm Phàm hỏi xong câu này, cơ bắp toàn thân căng cứng.

Cô đang cực, như Tần Vịnh nói, Hera là thủ hạ đắc lực của Vincent nhưng cô ta lại bắt tay với Raphael, Tần Vịnh trừ Vincent.

Chỉ có hai cách giải thích, một là cô ta có mối thù không đội trời chung với Vincent, hai là, cô ta muốn tiếm quyền. Mặc kệ là lý do nào, hành vi của cô ta đều là đang đi trên sợi thép lơ lửng trên trời.

Một khi bị Vincent phát hiện, hậu quả e là chỉ có tan xương nát thịt. Có thể làm chồng Hera, lại dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, sợ rằng Vincent đã phát hiện ra mục đích của họ, cho nên... Lâm Phàm không biết suy luận của mình có hợp lý không nhưng cô thấy sắc mặt Hera bắt đầu thay đổi. Chợt buồn chợt vui, dường như từng lớp mặt nạ trên mặt cô ta thay đổi, có thể rách bất cứ lúc nào. Cô có cảm giác rất mãnh liệt, Hera đã điên rồi. “Ha ha ha ~ Cô Lâm, tôi có nên tôn cô là Sherlock Holmes không đây?” Đột nhiên Hera đứng dậy, rèm cửa bị gió thốc vào hất tung lên. Cô ta đứng giữa tấm rèm, giống như ma nữ nửa đêm tới đòi mạng. “Sherlock Holmes thì chẳng cần đâu, mục tiêu của chúng ta đều là Vincent, nên tôi hi vọng cô cho tôi đường đi chính xác.” Lâm Phàm ngấm ngấm thở ra, từ từ nhích lại gần bàn, mặt ngoài thản nhiên nói, kỳ thật cô cũng không dám chắc thứ trên tay là thật hay giả. Hera nghe xong mặt nhuộm vẻ thất vọng “Trước giờ tôi không buồn bán dối trá, tọa độ đưa cho cô là thật.

Đưa thẻ cho tôi!” Lúc tay Lâm Phàm chạm đến con dao gọt trái cây, một sợi tơ mảnh trong suốt quán lấy cổ tay cô. “Cô Lâm, nhúc nhích thêm nữa thì cổ tay dễ thương của cô phải nói lời tạm biệt với cô đấy nhé.” Hera cười quỷ dị. Lâm Phàm nhìn kỹ, quán cổ tay cô là loại tơ bền đặc chế, đầu dây kia nằm trên tay Hera. Thần sắc cô ta có vẻ hoảng hốt, mồ hôi nhìn sợi dây trong tay, lăm bằm trong hồi tưởng “Đây là vũ khí anh ấy thích nhất...” Đột nhiên ánh mắt biến đổi, sắc bén hung ác “Thế, dữ, liệu...” “Cô quán vậy sao tôi lấy được.” Lâm Phàm trầm giọng, người phụ nữ này là đồ điên! Nếu không phải vì cô ta có thể cứu Tần Vịnh, thật muốn tống cô ta vào nhà thương điên. Hera nghe xong, mặt lập tức nhẹ nhõm vui sướng, ngón tay nhúc nhích mấy cái, sợi tơ quán trên cổ tay Lâm Phàm lập tức bị thu về. Lâm Phàm đi tới tủ bảo hiểm nhập mật mã Tần Vịnh nói cho cô biết, gạt một đồng kim cương đá quý sang bên, móc một cái hộp nhỏ từ trong cùng ra. Liên bị Hera đoạt lấy. “Chờ chút!” Hera đang nóng nảy định mở hộp ra thì bị cô gọi giật lại. Sợ Hera không nghe lọt, cô chấp mở hộp cô đành nói thật nhanh “Cái hộp này nếu cô mở sẽ bị nổ! Phải có chìa khóa!” “Chìa khóa? Ở đâu?” Con giận trong mắt Hera đã bắt đầu bốc lên. Lâm Phàm khẽ trấn định, trả lời “Trên người Tần Vịnh.” Hera nhìn cô trừng trừng, ánh mắt không khác gì một con rắn cực độc. Cô ta từ từ đi tới trước mặt Lâm Phàm, nhéo cái cằm thanh tú của cô, cất giọng âm u lạnh lẽo “Cô Lâm, cô chơi tôi?” “Không, tôi có thể cam đoan, chỉ cần thấy Tần Vịnh, sẽ bảo anh ấy đưa chìa khóa cho cô.” “Ha ha, cô không sợ tôi giết chết các người sao?” “Giết chúng tôi cô càng không lấy được chìa khóa.” Hera thả cằm cô ra, lui lại hai bước cười gian xảo “Tôi đúng là xem thường cô rồi... Nửa tháng sau tôi phái người đến đón cô.

Nếu cô lại lừa tôi, ha ha... “Đến đón tôi?” Lâm Phàm sững sờ. Hera liếc cô một cái, đi tới cửa sổ “Không phải cô muốn hợp tác với tôi sao?” Lâm Phàm đã hiểu, xem ra thẻ dữ liệu rất quan trọng với cô ta.

Quả thật cô rất cần sự giúp đỡ của Hera, ít nhất cô ta quen thuộc với tổ chức của Vincent, bằng không một mình cô muốn đi cứu người đúng là nằm mơ giữa ban ngày. “Nhưng vì sao phải nửa tháng!” Nửa tháng quá lâu, bây giờ một ngày cô đã cảm thấy dài bằng một năm. Hera nhanh nhẹn nhảy xuống ban công, tiếng gió đưa tới âm cuối câu nói của cô ta “Đừng lăm lèi.” Xác định Hera đã đi rồi, cả người Lâm Phàm nhùng ra, ngã ngồi xuống đất.

Đáng sợ, cô ta khiến cho cô cảm thấy còn đáng sợ hơn tất cả những kẻ đã đụng độ trước đây. Ngồi ngây trên đất mãi đến hừng đông, đến khi Lí Phương đẩy cửa bước vào hết hồn trước cảnh tượng trước mặt. Tủ bảo hiểm bị mở ra, bên trong chất một đồng hồ sơ và châu báu, mà cô chủ thất thần ngồi trên nền nhà nhìn ra ngoài cửa sổ. “Cô chủ...?” “Chỉ lấy hết can đảm, dè chừng đi tới chỗ vai Lâm Phàm. Lâm Phàm hoàn hồn, neho mắt nhìn chị, lại dụi dụi mắt mình “Chị Phương, mấy giờ rồi?” “Hon 6 giờ rồi, tới giờ cho bú rồi, cô chủ.” “Ừ, chị đừng ôm qua đây, tôi qua đó.” Vặn cái cổ cứng đờ, Lâm Phàm đứng dậy, khéo mắt liếc thấy tủ bảo hiểm, tiện tay đóng lại xong thì đi qua phòng ngủ phụ cho hai bé sinh đôi bú. ~~~~~ Khu sầm uất ở Brazil, một tòa nhà cao chọc trời đứng sừng sững. Tần Vịnh và Lâm Lỗi bị giam lỏng ở đây đã nhiều ngày, không ai nghĩ Vincent lại ẩn núp ngهنghang ở một nơi thế này. 20 tình binh Tần Vịnh dẫn theo đều đóng tạm ở trong cánh rừng mưa nhiệt đới xa xa, lúc đó Vincent gian giảo yêu cầu một mình Tần Vịnh ra mặt, bằng không sẽ cho Lâm Lỗi về châu ông bà. Tần Vịnh và Raphael nghiên cứu mấy bận, cuối cùng quyết định đơn độc ứng chiến.

Mà tiểu đội mạnh nhất của Raphael cũng quan sát từ một nơi gần đó, chuẩn bị tấn công bất chấp tất cả nếu có sự cố bất ngờ. Thế nên ngày nào Tần Vịnh cũng đứng trước cửa sổ thủy tinh bịt kín bị “giám thị”.

Nếu ngày nào hắn không xuất hiện ở đó, vậy khu sầm uất này nhất định sẽ phát sinh sự kiện khủng bố tấn công. Ngày hôm đó, Lâm Lỗi nhàn rỗi tắm rửa xong đi ra, phát hiện Tần Vịnh ngơ ngẩn nhìn cửa sổ, ranh mãnh hỏi “Nghĩ gì thế?” “Nói nhảm, đương nhiên là nhớ vợ con tao rồi!” Tần Vịnh cứ thấy hắn là tức, thô lỗ đáp. Lâm Lỗi nhún vai ngồi lên giường mình “Thật ra ở chỗ Vincent cũng thoải mái chán, ăn uống đều sáu sao, với lại tao không cần lo bị bắt kết hôn.” Đến bây giờ hắn còn chưa biết mình đã bỏ lỡ cái gì. Tần Vịnh nghe xong đảo mắt, đi tới trước mặt hắn cất giọng khó hiểu “Mày còn nhớ cái cô Tần Âm hà?” “Đừng nhắc tới cô ấy.” Mặt Lâm Lỗi cứng lại, khó chịu nói, tình cảm đó bị hắn giấu ở nơi sâu nhất trong lòng. “Không có gì, hỏi vậy thôi, nếu cho mày cưới Tần Âm mày chịu không?” Lâm Lỗi hung hăng trừng hắn, nằm ngửa ra giường lấy gối đầu che mặt không nói. Tần Vịnh biết điều nhượng mảy, lại đi ra trước cửa sổ, nửa ngày đột nhiên hỏi một câu “Vợ tao hỏi tao, sao lại có người họ Tần, kỳ thật tao cũng rất muốn hỏi...” “Đột ngột một cái gối mềm đập mạnh lên lưng Tần Vịnh. “Biến!”... Trưa hôm đó, ông Tần ăn cơm xong, hiếm khi không đến ngay công ty mà cùng bà Tần ôm hai đứa cháu sinh đôi ngồi trong phòng khách chơi. Lâm Phàm thay đồ xong xuống lầu, ngồi trên sofa bần thần không biết nên mở miệng thế nào. Thấy vẻ mặt hiền từ ôm cháu của hai ông bà, cô thảng thốt hiểu ra, không có vợ chồng cô, các con cũng sẽ không chịu khổ như mình. “Ba, mẹ! Con muốn đi tìm Tần Vịnh.” Vừa dứt lời, cả phòng khách giống như bị mất tiếng, lặng như tờ, chỉ có hai đứa trẻ thì thoảng u ơ. “Phàm Phàm, Tần Vịnh sắp về rồi, ở nhà chờ đi con.

Với lại vết mổ con vừa khép miệng, tốt nhất không nên ngồi máy bay.” Bà Tần gượng cười nói. “Mẹ, con biết anh ấy không dễ về như vậy.

Ba mẹ lo con tìm anh ấy rồi cũng không về được, hai người sợ bọn trẻ không có con.” Lâm Phàm cúi đầu nói thẳng. Ông Tần một mực rũ mắt không nói, thản nhiên như không để Việt Trạch túm ngón tay ông “Con biết, con rất ích kỷ.

Đã từng, khao khát lớn nhất của con là có một người chồng đáng hoàng, một đứa con đáng yêu, sau đó để cho con của con hưởng tất cả những gì con chưa từng được thể nghiệm.

Nhưng hiện tại con muốn Tần Vịnh về, con biết mình như vậy là bất công với bọn trẻ.

Nhưng bọn trẻ may mắn hơn con, chúng không cần lo ăn mặc, chẳng những có bà nội, còn có ông nội sẽ yêu chiều chúng hết mực, mà con không thể thiếu Tần Vịnh.” Lâm Phàm nén đau đớn trong lòng, cuối cùng cô cũng là người đàn bà vứt bỏ con cái.

Có lẽ thời thơ ấu cô chưa từng nghĩ tới, sau khi trưởng thành cô lại giống người mình từng căm hận nhất. “Phàm Phàm...” Bà Tần đỏ hoe mắt trước những lời bày tỏ tận đáy lòng cô, đang nghĩ cách làm thế nào để cản, cô bỗng đứng dậy đi tới trước mặt bà quý xuống. “Mẹ, nếu con và Tần Vịnh đều không thể trở về, Việt Trạch và Chí Trạch...” Lâm Phàm nhắc tới con bỗng nghẹn ngào nói không nên lời. Việt Trạch, Chí Trạch, xin lỗi các con.

Mẹ muốn đi đón ba các con về, bằng mọi giá cũng đưa ba về. Sau này nhà ta sẽ không chia lìa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Ông Tần thông thả đứng dậy, nhẹ nhàng đặt cháu vào trong cái nôi tinh xảo, cao giọng ra lệnh “Má Trương, đưa cô chủ về phòng, từ giờ một ngày ba bữa để Lí Phụng mang lên cho nó.

Trông chừng cho kỹ, không cho phép nó đi lung tung.” Lâm Phàm không dè ông Tần lại chơi chiêu này, mở đôi mắt to vương đầy lệ, ngơ ngác quỳ trên đất nhìn ông. Má Trương khó xử đứng một bên, muốn đỡ cô dậy lại không biết nên làm sao. Rốt cuộc là gây nên nghiệp gì, một gia đình đang êm đẹp sao lại rơi vô nông nỗi này. “Ba nó, ông làm cái gì vậy!” Bà Tần hoảng hốt. Ông Tần nhìn Lâm Phàm, gần từng tiếng một “Họa này là do thằng nghiệt tử kia gây ra, hậu quả thế nào là số của nó.

Con, thành thực ngoan ngoãn ở đây cho ba.” Bà Tần vội vàng đặt cháu vào nôi, đau lòng đỡ Lâm Phàm đỡ dần trên đất dậy. “Ngây ra đó làm cái gì, má Trương, còn không đưa cô chủ về phòng!” Ông Tần nói xong nhìn nhìn đồng hồ, cảm cấp tấp sải bước ra khỏi nhà, ra tới cửa còn không quên căn dặn mấy bảo vệ mới tới “Mấy ngày nay chú tâm chút, không được cho cô chủ ra ngoài.” “Dạ, chủ tịch.” Bảo vệ tuy thấy lạ nhưng cũng không dám nhiều lời. Lâm Phàm bị bà Tần đỡ dậy, đứng trên thảm trải sàn mềm mềm, cúi đầu không để ai nhìn thấy nét mặt cô bây giờ. Bà Tần bắt nhãn nói “Phàm Phàm, ba con nóng tính vậy đó, con đừng để bụng.

Về phòng nghỉ ngơi đi, nha con?” “Dạ.” Lâm Phàm dịu ngoan vâng một tiếng, đi tới ôm lấy nhóc lớn trong nôi lên, Lí Phụng lập tức ôm nhóc bé đi theo về phòng. Mọi người đều im thin thít, không ai dám nói chuyện. Đêm khuya, Lâm Phàm vẫn nằm trên chiếc giường đôi to dùng không thể nào chợp mắt, khuôn mặt hai bé con ngủ say sưa dưới ánh trăng tỏa ra sức hấp dẫn mê hoặc tâm hồn người ta. Lâm Phàm thất thần nhìn con, bọn trẻ đã được hai tháng rồi, trắng trẻo mũm mĩm cực kỳ đáng yêu.

Đôi mắt to tròn giống cô, cái mũi cao, đường nét khuôn mặt, lông mày là của Tần Vịnh. Rốt cuộc bây giờ hấn ở đâu, có bị thương không, có nhớ cô và con không, có tuyệt vọng giống cô không. Mai là ngày hẹn với Hera rồi, có phải rất nhanh sẽ nhìn thấy hấn không. Hi vọng được gặp hấn, là sức mạnh chống đỡ cô trong thời gian này, khiến cô không suy sụp. Các con, mẹ nhất định sẽ dẫn ba về, nhất định! Đột nhiên cô đứng dậy đi đến tủ đựng vũ khí của mình, chọn vài món tinh vi sắc bén.

Đây đều là đồ tể nhuyễn của riêng tây mà Tần Vịnh nhờ người thu thập khắp nơi theo sở thích của cô, bọn họ không ngờ lại có ngày, thật sự phải dùng nó để ra trận. Chuẩn bị tất cả xong, Lâm Phàm lại nằm xuống giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Lí Phụng vẫn nằm ở giường nhỏ kế bên, lòng càng lúc càng bất an, chỉ cứ cảm thấy hành vi của cô chủ càng lúc càng kỳ quặc. Điện thoại của Lâm Phàm toàn đồ chuông vào giữa đêm hôm, không biết vì sao tìm cô đập dữ dội, nhận điện thoại “A lô?” “Cô Lâm, chúng tôi ở cách nhà cô mười mét, không cần tôi phải đích thân vào đón cô đấy chứ?!” Giọng điệu Hera luôn cười cợt, Lâm Phàm không hiểu vì sao người như cô ta luôn có thể cười một cách vô tội như thế. “Không phải ngày mai?” “Ngày mai sẽ không kịp.” Đầu óc Lâm Phàm trống rỗng, không kịp hồi ký, ừ một tiếng vội vàng dập máy. Nắm chặt tay đi tới trước giường con, chăm chú nhìn chúng, nhẹ nhàng hôn mấy cái, kèm theo hai giọt nước mắt trong suốt. Kế đó dứt khoát quay người mở cửa phòng chuẩn bị xuất phát. Lí Phụng thấy thế vội vàng đứng dậy cản cô “Cô chủ, cô đi đâu?” “Chị Phụng, chị tránh ra.” Lâm Phàm hơi bực mình. Lí Phụng nào chịu nhường lối, cô chủ mà có chuyện gì thì chị xui xẻo rồi. Bám theo Lâm Phàm sát nút không ngừng la hét, cố ý lớn tiếng làm mọi người thức giấc. Rốt cuộc Lâm Phàm dừng chân, liếc chị một cái nhanh chóng trở về phòng. Lí Phụng thấy thế mừng thầm, cô chủ nghĩ thông rồi. Nhưng vừa theo cô về phòng thì thấy Lâm Phàm chạy nhanh về phía cửa sổ, nhảy vút lên liền biến mất trong bóng đêm. Trợn mắt há mồm nhìn ra ngoài cửa sổ, thét ầm ầm “Á!!! Cô chủ nhảy lầu rồi!!!” Tiếng Meowth sủa ầm ỹ, mọi người bật dậy khỏi giường, không kịp để ý bề ngoài ủa xuống dưới lầu, nhưng khi tất cả chạy tới nơi, chỉ thấy trên mặt đất còn dấu chân và lá rơi, không thấy bóng dáng Lâm Phàm đâu cả. Ông Tần xanh mặt phun một câu “Mẹ nó, quên Lâm Phàm làm nghề gì!” “Vội vàng kêu gác cổng mở camera ra xem.

Mười phút sau, từ hình ảnh không rõ trên màn hình, mọi người nhìn thấy cô nhảy xuống ban công trực tiếp dùng móng bám vào cành cây nhẹ nhàng nhảy xuống, lại lấy tốc độ cực nhanh chạy về phía tường, chỉ bật mấy cú đã nhảy qua tường mà đi. Bà Tần lo lắng phủ thêm áo ngoài cho ông Tần “Ba nó, làm sao bây giờ.” “Còn làm sao nữa! Về phòng hết đi! Phái thêm mấy người chăm sóc Chí Trạch và Việt Trạch!” Ông Tần nói xong về phòng không ngừng gọi điện thoại, rốt cuộc bà Tần chịu không nổi, che miệng khóc nức, má Trương vừa an ủi vừa chảy nước mắt theo.~~~~~Lâm Phàm ngồi trên máy bay riêng của Hera, nghiêm túc lựa vũ khí vừa tay.

Cô không ngờ Hera lại rộng rãi như vậy, quăng ra cả đồng vũ khí cho cô lựa. “Còn hai tiếng nữa thì đến, chồng cô ở tầng giữa tòa nhà, đến chừng đó, tôi dẫn cô vào cổng xong phải dựa vào chính cô.” Hera dựa vào chỗ ngồi khá hẹp, nhắm mắt dưỡng thần. Lâm Phàm nghe xong ngạc nhiên nhìn chằm chằm, sao cô ta trở nên từ từ bất ngờ thế này? Hera cảm giác được ánh mắt nghi ngờ của cô, cười khê “Sao, đang nghĩ vì sao tôi giúp cô ư?” “Ừ.” Lâm Phàm đáp thẳng. “Bởi vì, Vincent càng muốn các người chết, tôi lại càng muốn cứu các người.” Trong tai toàn là tiếng động cơ trực thăng ồn ào, Lâm Phàm nhìn ánh mắt Hera, đột nhiên ma xui quỷ khiến buông một câu “Cô rất yêu chồng cô nhỉ.” Hera hơi ngẩn người, kẻ đó lại trưng nụ cười rực rỡ. Cô ta đứng dậy đi vào buồng lái, nhẹ nhàng bỏ lại một chữ “Đứng.” Lâm Phàm không biết cô ta nói thật hay là do chung quanh ồn ào mà nghe lầm. Cuối cùng. Đứng dưới tòa nhà nguy nga cao vút, Lâm Phàm lần vào trong đám thuộc hạ của Hera, nhìn sơ qua không dễ gây chú ý lắm. Lâm Phàm dẫn xuống kích động trong lòng, cố gắng không nhìn ngang liếc dọc, mặt không đổi sắc. Đi vào tòa nhà nhìn như bình thường, thực tế canh gác nghiêm mật, dựa vào bản đồ trong trí nhớ, cô lẹ lẹ thoát khỏi đội ngũ của Hera không một tiếng động, một mình đi tới thang máy. Trong thang máy đã có mấy gã đàn ông đứng thẳng người, thấy mặt cô lạ hoặc không khỏi nhìn nhiều hơn.

Có điều vì vừa rồi bọn chúng đi phía trước đội của Hera, không ai dám nghi ngờ người do cô ta dẫn đến, lại thêm cô ngang nhiên vô thang máy, bọn chúng cũng không để tâm. Lâm Phàm không lên thẳng tầng giữa mà cùng mấy kẻ này lên tới tầng mười lăm, cùng chúng đi ra ngoài. Tiếp đó quý dị biến mất ở một góc. Lâm Phàm chui vào chỗ cửa sổ ở một góc chết nhỏ hẹp, đẩy bệ cửa sổ lên thò tay vào lỗ thông gió trên trần nhà, móc ra một cái túi nhỏ. Cái này là thứ cô yêu cầu Hera phái người bố trí sẵn, có thể thấy tuy Hera biến thái nhưng trung thực, không làm ăn gian trá. Trong túi là dây thừng bền chắc và móc câu.

Động tác Lâm Phàm rất thành thạo, móc đầu thép lên bệ cửa sổ, buộc chặt dây thừng quanh eo mình, nhìn ra cửa sổ xác định góc độ vị trí của mình một chút, lại quay đầu nhìn ngoài hành lang, hít sâu một hơi leo lên bệ cửa sổ nhảy xuống. Tay nắm dây thừng dùng sức, hai chân nhanh chóng đạp lên vách tường kế bên cửa kính lướt xuống dưới, đề phòng có người từ bên trong cửa sổ phát hiện ra cô. Lướt thẳng một mạch tới tầng Tàn Vĩnh ở, bung người nhảy mạnh một cái, tay bầu chặt gờ tường bên ngoài cửa sổ. Đội thân hình vung văng lại, một tay móc từ trong túi ở thắt lưng ra một dụng cụ nhìn như compa, nhẹ nhàng dán nó lên cửa kính, nhanh nhẹn vẽ một vòng tròn, kẻ đó dùng giác hút ở giữa hút miếng kính bị cắt ra, cân trọng ra tay. Thò tay vào tìm chốt cửa sổ, khẽ mạnh tay lại phát hiện cửa sổ bị bịt kín, căn bản không mở được. Lúc này, rèm cửa bên trong bị kéo lên, đối phương nheo mắt dưới ánh nắng, liền đó trợn mắt che miệng mình tránh để bản thân mất khống chế rống lên. Hai người im lặng nhìn nhau mấy giây, đối phương kẻ miệng tới lỗ hồng thấp giọng hỏi “Lâm Phàm?!” Sao cô lại tới đây!!! Lâm Phàm có phần sốt ruột nhìn vào trong phòng, đưa đầu lại gần bức mình nói “Anh lùi ra sau.” Đối phương nghe xong lập tức lui ra sau mấy bước, tưởng Lâm Phàm tính phá kính. Ai dè cô vẫn dùng dụng cụ đó, vẽ một cái vòng tròn còn lớn hơn, vẽ xong trợn mắt nhìn hân “Lại đây, gỡ giúp tôi!” Đối phương thấy vậy háp tấp chạy lên dùng tay đỡ lấy hình tròn mới cắt trước đó, cẩn thận đặt miếng kính trong tay qua một bên. Lâm Phàm tức tốc quan sát bốn phía, cứng rắn chen qua cái lỗ không lớn lắm chui vào phòng, “Tàn Vĩnh đâu?” Vào phòng Lâm Phàm vội vàng tìm khắp các góc, kính hải phát hiện Tàn Vĩnh không có. Lâm Lỗi ở trong phòng bất lực lườm cô “Hắn bị Vincent dẫn đi một tiếng rồi, bằng không cô vào đây dễ thế à?” Tin tức này với Lâm Phàm mà nói như sét đánh giữa trời quang, điên cuồng tóm lấy Lâm Lỗi tra hỏi “Anh ấy bị Vincent dẫn đi đâu?!” “Ui da đừng gấp... Bên ngoài toàn là tai mắt của Raphael, hân đi ra mới an toàn.

Nếu không phải Vincent quá ma mãnh, tôi cũng đi ra rồi.” Lâm Lỗi bất lực vuốt tay. “An toàn? Đi cùng Vincent cũng gọi là an toàn? Lâm Lỗi, có phải anh bị nhốt lâu quá đầu óc hỏng rồi không! Anh ấy là anh họ anh! Vì tìm anh mà anh ấy mới bỏ lại tôi và con mới chào đời!! Bây giờ anh ấy bị Vincent dẫn đi anh lại dám nói nhẹ như không thế!!!” Rốt cuộc, phần nộ dồn ép trong lòng Lâm Phàm bùng nổ, cứ như một con thú hoang bị thương gầm rống, ép con mồi từng bước. Lâm Lỗi bị vẽ mặt như la sát của cô hoảng hồn ngảy ra, nghĩ lại quả thật mình quá khốn nạn, vội vàng an ủi “Ồi ôi Phàm Phàm! Cô nghe tôi nói đi, Tàn Vĩnh nắm chắc có thể trốn thoát mới đi cùng Vincent, nhưng Vincent sợ cả hai đưa tôi đều chạy nên giam tôi chỗ này, nếu không phải tôi không biết đường, sợ là Vincent cũng không dám dẫn Tàn Vĩnh đi.” Lâm Phàm căn bản không tin lời hân, trước khi không tận mắt nhìn thấy Tàn Vĩnh khỏe mạnh, mặc kệ ai nói gì cô cũng không nghe lọt tai. “Đi!” Lâm Phàm lấy ra một sợi dây thừng khác, đưa tay định cột lên người Lâm Lỗi. Lâm Lỗi cuống quýt lùi lại mấy bước “Cố định làm gì?!” Hân nuốt nước miếng nhìn cửa sổ, dùng nói Lâm Phàm bắt hân nhảy xuống nhé? “Nếu thật như lời anh nói, giữ anh lại đây để khống chế Tàn Vĩnh, vậy tôi phải mang anh đi trước, sau đó anh dẫn tôi đi tìm Tàn Vĩnh!” Lâm Phàm thẳng hừng, lúc này hảo cảm của cô dành cho Lâm Lỗi không còn một mống. “Không phải bắt tôi nhảy bungee đây chứ?!! Không được không được! Tôi sợ độ cao! Thà để Vincent bắn chết tôi còn hơn!” Lâm Lỗi vội vàng cự tuyệt. Lâm Phàm nghe xong hận không thể đá một đá vào mặt hân “Tôi nói cho anh biết, hôm nay anh không đi theo tôi, tôi sẽ đẩy anh xuống dưới lầu ngay tức khắc, bằng không anh tồn tại chỉ làm Tàn Vĩnh bị kềm chân!” Nói xong, cô thấy mặt hân thoáng tồn thương, lòng cũng hối hận. Sao lại tức giận nói năng lỗ ló như thế, nhưng lúc này cô không còn hơi sức đâu mà giải thích, mạnh mẽ thắt nút dây lên thắt lưng hân, đầu kia quấn thêm một vòng lên eo mình. Lúc Lâm Phàm chui ra cửa sổ đầu tiên thì, nhận viên phòng giám thị nheo mắt kẻ sát mặt vô mản hình quan sát kỹ, quan sát cái móc Lâm Phàm móc vào bệ cửa sổ. Đột nhiên mặt đối phương căng thẳng, gào lên trong điện thoại vô tuyến “Cửa sổ số tám lầu mới lăm phát hiện dị thường! Cửa sổ số tám lầu mười lăm phát hiện dị thường! Mau tới phòng con tin!” Cả tòa nhà đều nghe thấy báo động, bao gồm cả Hera ngồi trong văn phòng trên tầng cao nhất nhắm mắt trầm tư, chỉ thấy cô ta mở đôi mắt tuyệt đẹp thu hết hồn phách người khác ra, khỏe mỗi cong lên một nụ cười tàn khốc “Trò chơi, bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Lâm Phàm treo ngoài cửa sổ, qua chỗ cắt trên cửa kính loáng thoáng nghe tiếng báo động nội bộ, thoáng suy nghĩ, kiên quyết chui lại vô phòng. Lâm Lỗi sừng sốt “Sao không đi? Bọn họ đã phát hiện ra rồi.” “Nếu chúng cắt dây, chúng ta đừng mong sống sót.” Lâm Phàm nhanh chóng tháo dây thừng trên người mình, đưa nắt ra hiệu cho hân làm theo. Tiện tay vặt dây thừng lên giường, hai thanh chim trả trượt từ ống tay áo ra đầu ngón tay, đứng sau cánh cửa, lỗ tai thính cẩn thận lắng nghe tiếng bước chân từ xa. Lúc này, cửa đột ngột bật mở, hai tên vũ trang đi vào, đối phương thấy cửa bị cắt và Lâm Lỗi

còn đứng ngốc ra đó, nhất thời cũng kích động lên, giờ súng máy FN FNC trong tay lên ngắm Lâm Lỗi “Đi ra!” Lâm Phàm đứng sau cửa lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh như chớp vồ lấy hai người từ đằng sau, chìm trả trong tay tàn nhẫn linh hoạt xẹt qua cổ đối phương, cả thanh quản cũng cắt gọn hơ. Hai người ngã ngửa ra đất, mắt trợn trừng ôm cái cổ không ngừng trào máu, muốn lên tiếng kêu cứu lại phát hiện bản thân chỉ có thể phát ra tiếng thờ hồn hèn. Vô tuyến nơi thất lung chúng không ngừng phát ra tiếng tra hỏi “Tình hình con tin trong phòng thế nào?” Đầu ngón tay Lâm Phàm mấp máy, thu hồi chim trả, tước vũ khí bọn chúng tiện tay quăng cho Lâm Lỗi, gằn giọng “Đi!” Vừa đi ra hành lang liền đối mặt với một tiểu đội vũ trang xông tới.

Hóa ra hai gã xui xẻo kia chỉ đi xung phong, ai ngờ lại đi chầu Diêm vương. Không chần chừ lấy một giây, Lâm Phàm tung chân đá Lâm Lỗi mới thờ đầu ra trở về phòng, súng máy trong tay tức tốc nã đạn.

Không ít viên đạn sượt qua da cô rướm máu. Vô tuyến trên xác chết trong phòng lại bắt đầu rống lên “Phòng con tin xảy ra đầu súng, phong tỏa lối ra vào tòa nhà!” Lâm Lỗi nghĩ nghĩ, lấy vô tuyến xuống đeo lên người mình, tiếng súng bên ngoài càng lúc càng nhỏ khiến hắn lo lắng không thôi. Lâm Phàm mà có bất trắc gì Tần Vịnh không giết hắn mới lạ? Liếc mắt thấy lựu đạn ở eo xác chết, hắn ở trong phòng rống lên với Lâm Phàm đang không ngừng xả súng che chắn bên ngoài “Lâm Phàm! Đây là cái gì?” Lâm Phàm quay người né con mìn đạn điên cuồng sau lưng, phản thần nhìn vật trong tay Lâm Lỗi, mừng rỡ “Lựu đạn khói! Ném!” Có lẽ là tiếng quát của Lâm Phàm quá chấn động đi, Lâm Lỗi vội vàng chụp lấy một trái ném ra hành lang. Đối phương gào lên “Cẩn thận mìn!” Tên nào tên nấy ngồi sụp xuống. Song trái “mìn” kia lăn vài vòng trên đất rồi nằm thẳng cẳng, không kêu tiếng nào. “Shit! Cái đồ này còn bị cạm bẫy?” Lâm Lỗi chờ nửa ngày không nghe động tĩnh, lại không dám vươn cổ ra nhìn. Lâm Phàm đứng sau cửa mặt mày vẫn vẻ dữ tợn “Mẹ nó, không rút chốt an toàn!” Lâm Lỗi ngơ người, mặt nhuộm một màu đỏ rực, vội vàng lượm quả còn lại. “Lần này cô tới đi.” Hắn dè dặt đi tới cạnh cửa đưa cho Lâm Phàm. Đám người bên ngoài chờ tiếng đạn nổ hủy diệt như dự tính mà không thấy, lấy làm lạ ngẩng đầu nhìn trái “mìn” kia, chốt an toàn còn bình thân nằm ở đó song không tên nào dám hành động bất cẩn. Bởi vì trong suy nghĩ của chúng, chỉ có đồ ngu mới làm ra chuyện như vậy. Đương khi mọi người do dự không biết có nên xông lên không, lại một quả “mìn” từ trong phòng bay ra, rớt xuống tạo thành hình cánh cung tuyệt đẹp, kẻ đó “đùng” một tiếng, khói trắng mịt mù lan khắp cả hành lang. “Lựu đạn khói!! Đừng để chúng chạy! Phong tỏa tất cả các lối đi!” Tên đầu lĩnh lập tức phản ứng lại, ra lệnh vào vô tuyến. Lúc này Lâm Phàm chớp thời cơ tóm lấy Lâm Lỗi chạy ra khỏi phòng xông xuống lầu như điên, hai người đều bịt kín mũi, Lâm Phàm chạy trước dẫn đường. Lâm Lỗi chạy theo sau vác một bụng nghi ngờ, ví dụ như sao Lâm Phàm lại quen thuộc với địa hình ở đây như thế, vì sao Lâm Phàm có thể quen đường đi nước bước chạy xuống lầu trong khi khói dày ra như thế.

Chẳng lẽ hai mắt của cô đúng là mắt chó krypton [15]? Bất quá những lời này hắn biết không nên mở miệng trong hoàn cảnh sinh mạng treo lơ lửng trên đầu này, âm thầm than thở cô bà vợ dũng mãnh thế này chẳng trách ngày nào anh họ cũng thế thảm. Khi bọn họ chạy một lèo xuống tới lối lên xuống lầu 2 thì, tự dưng xuất hiện một gã đàn ông nhìn rất bình thường. Mặt gã tro trắng như robot, đứng giữa hành lang trắng xóa giống như một pho tượng, nhưng toàn thân toát ra hơi thở chết chóc sặc mùi máu tanh. Lâm Phàm kinh hãi, chỉ nhìn mắt gã là biết gã khó đối phó không thua gì Hera.

Rốt cuộc là ai? “Herst, quả nhiên anh ở đây.” Hera từ sau lưng gã khoan thai đi tới, thuận tiện giải đáp thắc mắc của Lâm Phàm. Trên mặt tên đàn ông gọi là Herst kia thoáng chút nghi hoặc, quay đầu nhìn Hera một cái, giọng điệu cũng như mặt hắn, khô khan không biểu cảm “Đám họ vệ chết trên lầu là kiệt tác của cô.” “Đương nhiên, nếu không sao ép anh xuất hiện được?” Herst quay lại đi về phía Hera, ba bước thì dừng lại “Cô phản bội Vincent, bọn họ chạy không tới được lầu 1.” Hera nghe xong cười đến lạnh lẽo “Vậy không đi từ lầu 1.” Dứt lời giờ súng trong tay bắn liên mấy phát vào cửa sổ sát đất, chân mày không nhú lấy một chút. Lâm Phàm thấy vậy hiểu ý cô ta, không cần nghĩ nhiều chụp lấy Lâm Lỗi nhảy xuống. May mà bên ngoài là cửa sau tòa nhà, giữa lầu 2 và lầu 1 có một tấm ngăn thô ra, hai người lợi dụng nó làm điểm dừng rồi nhảy tiếp xuống lầu. Lâm Phàm nhẹ nhàng tiếp đất, còn Lâm Lỗi thuận thế lăn một vòng, chân bị va chạm cơ hồ không đứng dậy được. “Cô chịu một chút!” Lâm Phàm vội vàng dìu hắn dậy, khăn trương đi tới một cái giếng thoát nước cách đó không xa, trực giác nhạy bén của cô cảm thấy các tay bắn tỉa bố trí khắp tòa nhà đang chuẩn bị oanh tạc bọn họ. Bên trong cửa sổ lầu 2 không biết phát sinh cái gì, không nghe thấy động tĩnh gì cả.

Nhưng cô có thể đảm chắc, Hera và Herst chỉ có thể sống sót một trong hai. Do tiếng súng dữ dội trước đó, dân chúng ở chung quanh đã bắt đầu hoảng sợ la hét ầm ỹ, tiếng còi cảnh sát vội vàng đuổi tới vang lên xa xa. Đột nhiên trên lầu vang lên một tiếng súng, bụi bặm bốc lên chỗ bị bắn hụt trên đất.

Lâm Phàm dìu Lâm Lỗi đi nên không chạy nhanh được, đành cứng rắn bước mau tới cái giếng. “Lâm Phàm cô chạy trước đi, mặc kệ tôi.” Lâm Lỗi không đành lòng, hắn biết cái chân mình vừa rồi chắc chắn đã gãy. Nhưng Lâm Phàm mất điếc tai ngơ, cứ rầm rập tiếp tục đi về phía giếng. Lúc này từ đối diện một tiếng súng vang lên, mà trên tòa nhà của Vincent một tay bắn tỉa rơi xuống theo tiếng súng vang. Lâm Lỗi mừng rỡ “Là người của Raphael!” Lâm Phàm nghe xong, bất an trong lòng không giảm, không buông lơ lửng mây, rốt cuộc bọn họ cũng chạy tới lối đào sâu.

Khi Lâm Phàm nghiêng rằng đẩy nắp giếng ra, Lâm Lỗi bỗng dưng ôm chặt lấy cô. Hai tiếng súng đồng thời vang lên, Lâm Lỗi và một tên bắn tỉa đồng loạt ngã xuống. Lâm Phàm ngơ ngác nhìn hắn nằm trên đất che ngực phải thờ đốc, không có thời gian đau xót cô kiên quyết khiêng thân hình cao gầy của hắn lên, nhảy vào cửa thoát hiểm. Dưới nước tối đen, tiếng nước nhỏ giọt tích tích không ngớt, cùng với tiếng bước chân của họ. Trong bóng tối, Lâm Phàm cứ rầm rập khiêng Lâm Lỗi, sờ vách tường trơn trượt đi tới, hoàn toàn không biết mặt cô đã sẫm đẫm nước mắt. Trên mặt đất, đội quân của Raphael đang đầu súng cùng với người của Vincent trú trong tòa nhà, cảnh sát cũng ở bên ngoài rào cảnh giới, căng thẳng thần kinh chờ đợi. “Lâm Lỗi? Lâm Lỗi? Nói chuyện đi...” Lâm Phàm lên tiếng mới phát hiện mình đã khóc. Lâm Lỗi nằm vất trên vai cô khó nhọc nói “Mẹ nó, đau quá!” “Ráng chịu đi!” “Lâm Phàm... nếu tôi chết, cô xin lỗi Dương Thông giúp tôi.” Lâm Lỗi khó nhọc nói ngắt quãng, có thể thấy hắn đau cỡ nào. “Anh tự đi mà nói với cô ấy! Với lại chính tôi cũng không biết mình có sống được hay không!” Lòng Lâm Phàm đầy sợ hãi, cô cảm giác mạng sống của Lâm Lỗi đang từ từ trôi đi. “Khụ khụ, cô có thể, người của Raphael vừa rồi đã phát hiện ra chúng ta, hiện giờ nhất định đang chờ ở lối ra.” Lâm Lỗi cố cười muốn an ủi cô nhưng mới há miệng liền ho ra máu. Lâm Phàm nghe xong phần chấn “Vậy anh cố chịu một chút! Ra tới nơi là được cứu rồi! Tần Vịnh nói với tôi, cô Dương chính là Tần Âm!” Lúc này mà không ra đòn sát thủ là không được. Quả nhiên cô phát hiện người trên vai cứng ngắc hồi lâu, kẻ đó lại ho ra một búng máu. Có lẽ là ông trời không đành lòng. Cuối cùng, bọn họ ra khỏi lối thoát nước dài dằng dặc đó, toàn thân đầy rác rưởi và máu me. Lăn lộn nhìn thấy mặt trời, môi Lâm Lỗi trắng bệch vì mất máu quá nhiều, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã. Mấy người đàn ông mặc quần áo màu lá mạ tiến lên, đón lấy Lâm Lỗi đẩy lên xe cứu thương.

Lâm Phàm vốn lo âu nhưng thấy Lâm Lỗi đưa mắt ra hiệu cô yên tâm, biết họ là người của Raphael.

Mà bọn cô, an toàn rồi. Lâm Lỗi lấy một chút sức lực cuối cùng yêu cầu, bọn họ chia quân làm hai. Lâm Lỗi bị đưa vào bệnh viện dưới quyền thuộc hạ của Raphael cấp cứu, một tiểu đội dẫn Lâm Phàm đặt chân lên con đường tìm chồng. “Bây giờ anh ấy ở đâu?” Cả người Lâm Phàm cũng không ít vết thương, quơ đại vài xô chùi chùi cho xong, hỏi một người lính đi bên cạnh bằng tiếng Anh. “Bọn họ đóng trong rừng rậm, đã an toàn rồi.” Lâm Phàm nghe

xong tức thì trái tim treo lơ lửng buông xuống, nhìn phong cảnh lướt qua cửa sổ xe, tâm tình phức tạp nói không nên lời. Máy tiếng đồng hồ sau, Lâm Phàm được vài nhân viên quen đường dẫn đi vào khu rừng mưa hoang vu nguyên thủy. Lúc cô vào tới chỗ đóng quân, Tần Vịnh đang quay lưng lại cô, ngồi trên một gốc cây khô to đứng nằm vắt ngang mặt đất, gào rống âm ỹ với một người đàn ông trung niên “Vì sao không cho ông nhận điện thoại! Ông nghe thấy tiếng Lâm Phàm!!” Thì ra Tần Vịnh vừa thoát khỏi bàn tay Vincent, liền hỏi Raphael mượn điện thoại gọi về nhà, nhưng khi hắn vui vẻ nghe điện thoại thì bà Tần lại khóc nói cho hắn biết, Lâm Phàm đã đi tìm hắn rồi. Sau đó Tần Vịnh giống như thằng điên bắt đầu muốn đi tìm Lâm Phàm, bị Raphael cưỡng ép, ngăn cản.

Không lâu sau liền nhận được điện thoại của thuộc hạ Raphael, xin chỉ thị có nên dẫn Lâm Phàm tới chốt cắm quân không. Tần Vịnh đang gào thét, nhạy bén phát hiện sau lưng có ánh mắt lạ lẫm khiến hắn đau lòng, hơi do dự, chậm rãi quay lại.

Nhìn thấy người phụ nữ mình ngày nhớ đêm mong, cả người nhóp nhép đứng cách đó không xa, ngẩn ngơ nhìn hắn đắm đắm. Cả đời này hắn cũng không quên, trong cánh rừng mưa đó, người phụ nữ đó, đôi mắt khiến hắn khắc cốt ghi tâm cả đời. Đầu óc Tần Vịnh còn như lạc trong sương mù không biết trời trăng gì, nhích từng bước về phía Lâm Phàm, mỗi bước chân như nặng ngàn cân. Toàn bộ khung cảnh chung quanh trở nên mơ hồ, cả thế giới dường như mất đi âm thanh.

Giờ phút này trong mắt hắn chỉ có Lâm Phàm, người phụ nữ sinh cho hắn hai đứa con, ngàn dặm xa xôi, một thân một mình đi tìm hắn. Lúc hắn đứng trước mặt Lâm Phàm, có phần luống cuống vụng về đưa tay muốn lau vết máu trên mặt cô thì, Lâm Phàm thỉnh thoảng tay lên. Hung hăng quăng cho hắn một bạt tai lên gương mặt tuần tú, tiếng bốp rõ mồn một làm không ít chim chóc dừng chân trên cây nghỉ ngơi giật mình. Cái bạt tai này Tần Vịnh cam tâm tình nguyện ăn, nghiêng mặt bên kia nhìn cô, về mặt vẫn dịu dàng như nước. Khi hắn chuẩn bị ăn tiếp cái thứ hai, Lâm Phàm lại bỏ nhào vào lòng hắn lớn tiếng gào khóc, hai tay ôm siết lấy eo hắn, sức lực đó tưởng chừng như muốn nuốt chửng hắn vào cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Lo lắng sợ hãi suốt hai tháng nay, rồi rầm rự trách, nhưng nhớ, tất cả đều theo nước mắt tuôn xối xả.

Tần Vịnh trầm mặc ôm lấy cô, đầu ngón tay run rẩy không khống chế được. Hai người ôm nhau đứng giữa rừng cây xanh rì rậm rạp cao chọc trời hồi lâu, tiếng khóc của Lâm Phàm mới nhỏ dần, hơi tránh ra vòng ôm của hắn, mở đôi mắt sưng đỏ vì khóc, đau lòng sờ má hắn “Đau không?” Mắt Tần Vịnh tối lại, không nói lời nào, trực tiếp cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi hồng của cô, ra sức đoạt lấy nhưng nhớ hơn hai tháng nay. Lâm Phàm có hơi kinh ngạc, giật mình sau đó nhanh chóng đón nhận nụ hôn nồng nàn không thiếu nhiệt tình của hắn, chẳng những thế còn đáp lại một cách hiên ngang. Nếu không phải bên cạnh có một đám binh lính xem cuộc vui, phỏng chừng cô đã bị Tần Vịnh đè dưới người. Raphael huýt sáo cười, có vẻ định trợ hứng cho bức xuân cung đồ này, binh sĩ bên cạnh thấy thế cũng bắt đầu hò hét. Lúc này Tần Vịnh mới quyến luyến buông đôi môi cô ra, bắt mắt trừng Raphael một cái, thâm rủa lão già không đứng đắn này. “Vợ, Lâm Lỗi thế nào rồi?” Ban nãy từ thiết bị liên lạc biết Lâm Lỗi bị đưa vào bệnh viện, Tần Vịnh lo lắng hỏi. Lâm Phàm nghe xong áy náy cúi đầu “Xin lỗi... Em lo hắn ở lại chỗ Vincent sẽ khiến anh bị kềm chế, nên ép hắn đi theo, kết quả hắn đỡ dùm em một viên đạn.” Tần Vịnh nghe mà hoảng sợ không thôi.

Nếu lúc đó Lâm Lỗi không chặn dùm cô, có phải Lâm Phàm của hắn bây giờ không thể ngồi trong lòng hắn được, có lẽ là nằm trên đất cát dơ dáy, cũng có thể là... nhà xác lạnh băng. Không nhận được siết tay chặt thêm, thì thâm đồ dành bên tai cô “Không sao rồi, không trách em được.

Anh quá vô dụng, khiến em vừa ở cữ xong đã phải tới nơi nguy hiểm thế này...” Tuy mọi người không hiểu tiếng Trung nhưng chỉ nhìn vẻ mặt hai người đã cảm thấy xúc động. Một lính đánh thuê đồ hoe mặt nói bằng tiếng Anh “Tôi nhớ vợ con ở quê xa.” Vài người đã có gia đình nghe xong cũng không khỏi lặng thinh, thậm chí có mấy người còn lén lút lấy ảnh gia đình vẫn giấu dưới áo lót ra. Trong khung cảnh cảm động âm ập đó, một tiếng nổ long trời phá vỡ sự yên tĩnh của khu rừng.

Chim chóc hoảng sợ bay rào rào, nháy mắt che kín ánh nắng mỏng manh lọt qua giữa những tán cây. Tiếp theo tiếng nổ đó, mọi người nhìn theo âm thanh chỉ thấy trên bầu trời, cách chỗ họ không xa, khói mù cuộn cuộn bốc lên, vô tuyến trong chốt cắm cũng truyền đến tiếng hét khẩn cấp “Đòn trứ số 3 có kẻ xâm nhập! Đòn trứ số 3 có kẻ xâm nhập! Mục tiêu nhắm hướng tổng bộ tiến tới!” Nét mặt Raphael cực kỳ khó hiểu “Bị Vincent tìm tới rồi! Thông báo cho tất cả bộ đội, chuẩn bị chiến đấu!” Hai chiếc trực thăng lướt qua không trung, tiếng động cơ cánh quạt đình tai nhức óc cùng với tiếng gió giật dữ dội, cuốn theo cây cối bắt đầu nhe nanh múa vuốt theo vũ điệu điên cuồng. Sóng cô cao đến đâu gối không ngừng mưa may chạm vào bắp chân lộ ra ngoài của Lâm Phàm, lá cây điên cuồng uốn lượn trên không cùng với những mảnh lá rách nát. “Seth! Cậu dẫn tiểu đội số 9 bảo vệ anh Tần và vợ rút lui! Những người khác chuẩn bị máy nhiễu sóng hồng ngoại!” Raphael đứng giữa rừng cây đón gió, như một con sư tử đầu đàn oai nghiêm khí phách. Lúc tiểu đội số 9 vừa ra khỏi bót không xa, trực thăng trên không trung tình cờ phát hiện con mồi trên mặt đất, một con mồi béo bở đúng khu vực chung quanh họ, bùn đất bị nổ bắn lên không, mặt đất ngổn ngang. Seth phân phó tiểu đội 9 chia ra bắn trả, dẫn Tần Vịnh và Lâm Phàm bỏ sắp xuống tiến vào rừng. Lúc này thành quả rèn luyện của Tần Vịnh thể hiện ra, tốc độ không thua kém gì hai người kia. Bùn đất ẩm ướt sền sệt bám đầy chân họ, lá cây sắc nhọn thỉnh thoảng lại quệt qua mặt, chung quanh chỉ có tiếng thở hổn hển cùng với tiếng trườn sột soạt trong cỏ. Cái áo sơ mi màu tím thẩm đẹp dễ của Tần Vịnh đã không còn hình dạng ban đầu nữa, nút áo không biết lạc mất chỗ nào, để hở vòm ngực với cơ bắp hoàn mỹ, lộ rõ nét gợi cảm mà nguy hiểm. Thận trọng đi bên cạnh bảo vệ Lâm Phàm, đầu óc nhanh chóng phân tích kế hoạch và mục đích của Vincent.

Đột nhiên mặt hắn nghiêm lại, gọi Seth đi đằng trước “Đừng đi tới nữa! Nhất định Vincent đang ôm cây đợi thỏ ở phía trước!” Seth nghe xong, vừa quay

đầu định hỏi vì sao liền bị một phát súng vào đầu, óc và máu tươi văng tung tóe, nhuộm đỏ cả vạt cỏ xanh thẫm, mùi máu nồng nặc. Lâm Phàm và Tần Vịnh không kịp trở tay, Lâm Phàm móc súng trong tay ra nhắm hướng bắn súng nhà đạn loạn xạ, một bên nhanh nhẹn đẩy Tần Vịnh tiến vào cánh rừng xanh um bên cạnh. “Định đi đâu?” Giọng nói không lớn nhưng trong rừng lại cực kỳ rõ ràng, Lâm Phàm lập tức nhận ra đó là Hera, vậy nhất định Herst đã biến mất trên đồi. Cô cảnh giác chậm chậm thò đầu ra từ sau gốc cây, chỉ thấy người Hera chỉ chút vết thương, máu tươi đỏ thẫm rịn ra từ cánh tay, theo đầu ngón tay trượt đến hòng súng chúc xuống, thắm từng giọt vào bùn sinh.

Có thể thấy mức độ thảm khốc của cuộc chiến giữa cô ta và Herst. Về mặt cô ta càng thêm điên cuồng, đôi mắt mơ hồ và biểu tình trống rỗng càng lộ rõ về quỹ dị. Lúc này bất an trong lòng Lâm Phàm càng thêm mãnh liệt, cô biết Hera chẳng phải kẻ hiền lành gì cho cam, nhưng sao cô ta lại xác định chính xác vị trí của mình trong cánh rừng lớn thế này? Đột nhiên cô sực nhớ ra trên trục thẳng Hera đưa cho mình vũ khí, vội vàng rút khẩu súng ngắn nơi eo quăng xuống đất, nghiêng rằng “Cô gần thiết bị dò tìm?” “Đương nhiên... bằng không thủ cung chạy mất tôi đi đâu tìm đây?” Nụ cười trên mặt Hera không còn mê hồn như dĩ vãng nữa, trở nên dữ tợn méo mó. Tần Vịnh bình tĩnh kéo Lâm Phàm ra sau lưng, đôi mi dài cảnh giác nhìn cô ta, hẳn đã đoán ra mục đích của cô ta rồi. “Lâm Phàm đã đưa hộp cho cô rồi, cô cần chìa khóa?” Không thể không khen ngợi trí thông minh tuyệt vời của Tần Vịnh, chỉ vài ba câu của hai người đã đoán ra đại khái sự tình. Hera ngẩng đầu tán thưởng, dạo bước đến trước mặt Tần Vịnh đưa ra một bàn tay đầy máu “Vincent nói không sai, anh luôn chữa lại cho mình rất nhiều đường lùi, chỉ dựa vào bản đồ anh đưa tôi cần bản không thể hủy diệt tất cả mọi thứ của Vincent trước mặt lão.” Tần Vịnh nghe xong lại cười sảng khoái, tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống, “Chìa khóa có thể giao cho cô nhưng cô phải bảo đảm vợ tôi an toàn ra khỏi đây.” “Ha ha, cái này tôi không hứa được rồi, bởi vì bây giờ cho dù là tôi cũng chưa chắc có thể sống sót đi ra cánh rừng này.” Đột nhiên, nụ cười của Hera càng thêm rạn rở, cô ta nhìn phía sau lưng Tần Vịnh và Lâm Phàm, không biết tự khi nào xuất hiện một gã đàn ông trung niên nho nhã tuấn tú, nghiêng đầu làm bộ ngây thơ “Sao ngài lại đích thân đến đây, không phải Herst nên ở bên cạnh ngài sao?” Gã đàn ông cười đầy hàm ý, mắt kính gọng vàng kết hợp với khuôn mặt trắng trẻo càng lộ vẻ trí thức “Không phải hẳn đã chết trong tay cô rồi sao?” “Quân của Raphael mạnh đến nỗi chỉ còn lại mỗi ông thôi à?” Hera bị vạch trần cũng chẳng tỏ vẻ kinh hoảng, ngược lại làm bộ kinh ngạc, nói xong lại bắt đầu cười khe khẽ, tiếng cười trong vắt êm tai. Vincent thấy vậy không hề tức giận, mặt vẫn treo nụ cười nhả nhai như cũ, thông thả đi về phía Tần Vịnh. “Anh Tần, anh làm tôi thất vọng quá.” Vincent thấp hơn Tần Vịnh một cái đầu, lúc này lão hơi hếch cái cằm thanh tú trắng nõn lên, hào hoa nho nhã nhìn Tần Vịnh. Tần Vịnh cũng đeo bộ mặt ông ba phải, nhếch môi cười quyền rũ “Như nhau như nhau.” Không biết vì sao, tìm Lâm Phàm căng thẳng vọt lên đến cổ họng, cô có linh cảm, gã đàn ông trước mắt này còn khủng bố hơn cả Hera.

Bỗng nhiên cô thấy cổ tay Vincent nhúc nhích vươn tới Tần Vịnh, cô phản xạ bay người tung một cú đá trúng cằm lão, Vincent không hề phòng loạng choạng lùi lại mấy bước. Hera thấy thế cười càng sung sướng, thỉnh thoảng lại bị sặc ho ra mấy ngụm máu. Tần Vịnh thấy ánh mắt Vincent bắt đầu biến đổi, biết chuyện không ổn, túm Lâm Phàm chạy như điên.

Trước khi chạy hẳn ném sợi dây đeo chìa khóa về phía Vincent. Hera nghiêm mặt, tức tốc xông lên cản lại Vincent định truy đuổi Tần Vịnh.

Đấu nhau mấy bận cô ta vẫn không thuận lợi giành lại chìa khóa trong tay Vincent. “Sao, dùng thứ tôi dạy cô đến đối phó tôi? Ngu xuẩn y như Heron.” Vincent khinh bỉ chế nhạo, lời của lão làm mất Hera lộ hung quang. Móc khẩu súng nơi eo ra bắt đầu tấn công lão, mà động tác của Vincent cũng nhanh nhẹn không kém, tránh được từng phát súng của cô ta, đồng thời lời súng ra bắt đầu phản kích. Cuộc chém giết giữa hai cao thủ đỉnh cao, Tần Vịnh trốn ở đằng xa nhìn mà máu sôi sùng sục.

Lâm Phàm sốt ruột gần chết, vì sao không thừa cơ chạy đi, trốn ở chỗ này làm cái gì? Đang lúc cô không hiểu, Tần Vịnh cười hề hề đưa cây súng bắn tia thuận tay dắt trên người Seth lúc nãy cho Lâm Phàm “Vợ, em bắn tia thế nào? Ngắm Vincent thử xem?” Lâm Phàm nhìn hẳn bằng ánh mắt súng bái, lập tức hoàn hồn cầm lấy súng chọn tư thế đi vào. “Không ngắm được chuẩn, lão cứ di chuyển không ngừng.” Lâm Phàm chăm chú ngắm, tâm tình khẩn trương không thôi, không thành công liền đi tong. “Vợ, cô lên! Đánh xong của nợ này chúng ta về nhà ôm con!” Tần Vịnh ở bên cổ vũ lấy hơi, có điều cái chữ con của hẳn đã đụng tới lòng Lâm Phàm. Đúng! Nhất định phải ngắm chuẩn! Việt Trạch và Chí Trạch còn đang ở nhà chờ chúng ta! Từ từ, hơi thở của Lâm Phàm bắt đầu chậm rãi dài ra, toàn bộ sức chú ý đều tập trung lên việc ngắm bắn. Rốt cuộc, khi cô chuẩn bị bóp cò, Vincent đang chiến đấu kịch liệt với Hera nhảy cảm phát hiện có thấu kính lóe lên trong bụi cỏ gần đó, lão biết đó là kính ngắm của súng bắn tia, đang chuẩn bị né lại bị Hera cản lại, đành miễn cưỡng nghiêng người. Pằng một tiếng, Lâm Phàm từ kính ngắm phát hiện mình bắn trúng Vincent nhưng không phải chỗ hiểm Tần Vịnh đứng bên cũng phát hiện tình hình, cơ bắp toàn thân bùng phát, giống như một con báo săn, ôm Lâm Phàm lăn qua một bên. Quả nhiên, Vincent né thế công của Hera xong bắn liền mấy phát vào vị trí trước đó của họ. Hera thừa lúc lão phân tâm, dao găm trong tay trái nhanh như chớp xẹt qua bụng lão, tay phải quăng súng đi trực tiếp dùng thế hồ đen móc tim cắm vào bụng lão, tàn nhẫn moi ruột và bao tử máu me đầm đìa ra.

Mà Vincent, ngay lúc bị Hera rạch bụng biết đại thế đã mất, không thể tin nổi nhìn cô ta trừng trừng, súng trong tay chìa vào ngực cô ta dùng chút sức lực cuối cùng nã liền ba phát. Rốt cuộc, Hera trọn đời mắt đẹp trống rỗng từ từ ngã lăn ra đằng sau, lúc rơi xuống bãi cỏ làm vô số lá vụn bay lên.

Chỉ thấy cô ta nhìn trùng trùng không trung, một tay che bụng mình, tay còn lại mờ mịt vươn ra dường như muốn bắt lấy thứ gì đó. Hồi lâu, cánh tay đầy máu đỏ xụi xuống Vincent ôm ruột mình, đôi mắt điên cuồng tìm kiếm chung quanh, Tần Vịnh vẫn trốn tít đằng xa với Lâm Phàm, mím môi giành lấy súng trong tay cô, đứng dậy chìa vào lão bắt đầu xả đạn. Vincent nằm mơ cũng không ngờ, có ngày mình sẽ chết trong tay một thương nhân như Tần Vịnh. Mắt kiếng gọng vàng đã biến dạng rớt xuống đất, toàn thân lão đầy lỗ đạn cũng từ từ ngã xuống cạnh Hera. Lâm Phàm kinh ngạc nhìn Tần Vịnh oai hùng, sùng sốt hỏi “Anh biết bắn súng lúc nào?” “Anh là hội viên VIP câu lạc bộ bắn súng à nha!” Tần Vịnh kiêu ngạo hất tóc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Gió mạnh nổi lên, lá khô vụn cỏ bay đầy trời, kèm mùi máu tanh tươi khiến người ta nôn mửa ập vào mặt. Hera yên lặng nằm giữa đám cỏ mờ đôi mắt đã mất đi sức sống, lộ rõ sự trống rỗng mờ mịt.

Nhìn trùng trùng bầu trời chói chang, gió điên cuồng hất mái tóc đen như mực phủ lên gương mặt trắng bệch, kêu gào nhảy múa trong không trung.

Hồi lâu, gió từ từ ngừng lại, tóc cũng từ từ trở lại như cũ, xõa trên đỉnh đầu cô ta, nhưng trong vũng máu bầy nhầy đã xạm đen lại, dường như linh hồn cô ta đã được giải thoát trong ánh sáng chói mắt ấy. Tần Vĩnh bảo Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ, bản thân thận trọng tiến lại gần xác bọn chúng, định lấy lại sợi dây trong tay Vincent. Đến cuối cùng Hera vẫn không thể thành công.

Tần Vĩnh nghĩ không ra vì sao Hera liều mạng giành cho bằng được cái thẻ dữ liệu này, mục đích chỉ vì hủy diệt Vincent. Thờ dài một tiếng, cảnh giác lợm sợi dây từ bàn tay dính đầy máu của Vincent, lòng nhẹ nhõm đôi chút.

Liếc thấy Hera chết không nhắm mắt một bên, có phần bất nhẫn đi qua nhẹ nhàng vuốt mắt cô ta, nói sao cũng hợp tác một hồi, nếu không có cô ta, vợ chồng họ cũng không thể sống sót thuận lợi thế này. Lúc Tần Vĩnh đang cảm khái thì, sau lưng vang lên tiếng lách cách.

Tần Vĩnh quay phắt lại chỉ thấy Vincent tưởng đã tắt thở, khuôn mặt ma quỷ méo mó dữ tợn định dùng chút hơi tàn cuối cùng ngắm Tần Vĩnh bóp cò, đồng quy vu tận. Đầu óc Tần Vĩnh trống rỗng, nghĩ thầm mạng mình tiêu chắc rồi.

Một tiếng súng chất tai, tay cầm súng của Vincent bị trúng đạn máu thịt bầy nhầy, súng rớt cách xuống đất, mặt đất còn rơi lại mấy ngón tay của lão, thậm chí có thể nhìn thấy rõ xương trắng hếu.

Tần Vĩnh nghe tiếng nhìn qua, chỉ thấy Lâm Phàm đứng đó không xa, vác súng bắn tia, mặt mày hoảng hốt nhìn hẩn. Đầu Tần Vĩnh thoáng xẹt qua một ý nghĩ, nếu lúc đầu hẩn không lấy Lâm Phàm mà là một cô gái bình thường, có phải hẩn đã đi châu ông bà sớm rồi hay không.

Quả nhiên là Tần Vĩnh hẩn có mắt nhìn, cưới được cô vợ ra chiến trường, vô nhà bếp, tính tình dịu dàng sẵn sốc lại biết đạo lý tề gia. Bất tri bất giác, hình tượng Lâm Phàm trong lòng hẩn không kém gì nữ thần, tràn trề kích động đứng dậy định đi qua bày tỏ lòng ái mộ.

Thế nhưng Lâm Phàm đỡ dẫn đi đến cạnh hẩn, chìa súng vào gương mặt xám ngoét của Vincent, bắt đầu bóp cò, từng phát từng phát một, chậm chạp mà dứt khoát.

Mãi đến khi mặt Vincent bị bắn nát bấy cô vẫn không dừng tay. Tần Vĩnh phát hiện không ổn vội vàng xông lên ôm chặt lấy cô “Lâm Phàm! Lâm Phàm, lão chết rồi...” Lâm Phàm vẫn bắn không biết mệt mỏi, đến khi hết đạn, cô vẫn còn bóp cò mấy cái mới quăng súng đi, quay người ôm chặt lấy Tần Vĩnh. “Tần Vĩnh, chúng ta không cần nhiều tiền như thế, cả nhà sống bình an thôi được không?” Lâm Phàm cất giọng khào khào, vừa rồi ngó thấy Vincent ‘Chết Đi Sống Lại’ ngắm súng vào Tần Vĩnh, cô đã tưởng là lần này mình sẽ mất hẩn thật. “Được! Anh đưa hết mấy thứ này cho Raphael, sau đó chúng ta về nhà.” Tần Vĩnh không biết tại sao mà khỏe mặt hẩn ươn ướt.

Lén lút đưa tay chùi nước mắt đọng nơi khoe, trịnh trọng thề. Ngẩng đầu nhìn rừng cây rậm rạp chung quanh, do dự hỏi “Vợ, em biết đường nào về không?” Hai người lạc đường rồi, dù là lính đặc chủng nhất thời Lâm Phàm cũng không cách nào xác định được bọn họ đang ở chốn nào. Tần Vĩnh dần cảm giác tôm lợm chực chờ trào ra xuống khi nhìn thấy khuôn mặt Vincent lúc này đã biến thành một đồng thịt bầy nhầy, mồ mẫm tim thiết bị thông tin trên người lão.

Lại thấy Lâm Phàm đi một vòng xong nói chắc như báp: “Đi hướng này là về được doanh trại của Raphael.” “Sao em biết?” Tần Vĩnh lấy làm lạ. “Bởi vì mặt đất có dấu vết chúng ta để lại.” Truy lùng con mồi là một trong những môn học của cô. Tần Vĩnh ngộ ra, trầm tư mấy giây nói “Ừ nhưng bây giờ chúng ta không thể về, còn chưa biết tình hình bên đó ra sao, lỡ đầu chui đầu vô rọ là tiêu.” Lâm Phàm nghe xong khép mắt yên lặng nghe ngóng, lúc Tần Vĩnh cho rằng cô ngủ đứng thì Lâm Phàm mở mắt chỉ vào một hướng nói “Bên này hình như có tiếng nước chảy, chúng ta đi men theo bờ sông là ra được.” Tần Vĩnh sùng bái nhìn cô, quơ tay gạt con bọ không biết tên đang chích trên cánh tay xuống, ôm lấy cô đi theo hướng cô chỉ.

Lâm Phàm đùa “Anh tin phán đoán của em thế à?” “Vợ anh nói gì cũng đúng hết, sai cũng đúng luôn.” Hẩn vỗ ngực. Tâm tình Lâm Phàm cuối cùng buông lỏng, mỉm cười nhẹ nhẹ dựa vào hẩn cùng đi về hướng bờ sông. Nữ thần may mắn dường như luôn ưu ái đôi vợ chồng này.

Lúc bọn họ men theo bờ sông sức cùng lực kiệt thì máy bay cứu viện của Raphael phát hiện họ từ trên không, còn cứu bọn họ rời khỏi cánh rừng mưa nhiệt đới này thành công. Đến trụ sở của Raphael, việc đầu tiên của hai người là tắm rửa.

Cỏ cao tới đầu gối trong rừng không ngừng chà xát lên da, lúc này toàn thân hai người từ khuỷu tay với đầu gối trở xuống đều đầy “bao lì xì đỏ”. Tần Vĩnh vừa đau vừa ngứa, muốn gãi lại không dám, mặt mày nhăn nhó khó chịu.

Thấy Lâm Phàm nằm trên giường yên lặng nghỉ ngơi, lén la lén lút đi tới cửa gọi thuộc hạ của Raphael lại hỏi “Người đàn ông đưa đến bệnh viện cấp cứu bây giờ ra sao rồi?” Đối phương nghĩ nghĩ, lễ độ hỏi lại “Anh Tần muốn hỏi vị nào? Hôm nay có rất nhiều đồng nghiệp vào bệnh viện cấp cứu.” “Đi cùng tôi, tên Lâm Lỗi.” “Anh Tần nói người phương Đông kia ư? Xin chờ một chút.” Đối phương cảm vô tuyến trước ngực lên, xí xa xí xô một loạt mà Tần Vĩnh không hiểu mô tê gì, mỉm cười trả lời Tần Vĩnh “Anh ấy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm rồi.” “Vậy tốt quá, cảm ơn.” Tầng đá trong lòng Tần Vĩnh rớt xuống, thở hắt ra nói cảm ơn xong thì quay về phòng. Dè dặt bỏ lên giường nằm cạnh Lâm Phàm, im lặng nhìn gương mặt say ngủ của cô.

Nhưng tại sao đang ngủ mà chân mày cô vẫn còn nhíu lại? Có phải hẩn khiến cô lo lắng quá nhiều rồi không? “Lâm Lỗi sao rồi?” Lâm Phàm vẫn nhắm mắt như cũ, suy nghĩ trôi dạt của Tần Vĩnh bị kéo về hiện tại “Vượt qua giai đoạn nguy hiểm rồi.

Lâm Phàm... “Hả?” “Xin lỗi.” Lâm Phàm nghe xong lặng thinh không nói, nửa ngày mới từ từ mở mắt, nghiêm túc nhìn hẩn chăm chú “Anh không có lỗi gì với em cả.” Tần Vĩnh không tiếp tục tranh luận chủ đề này với cô, cúi đầu mê mẩn nhìn cô, hôn cô nồng nàn. Lúc hẩn hôn đến mức không dứt ra được thì, cửa truyền đến tiếng gõ mắt hừng.

Song hấn làm như không nghe thấy, vẫn cố tình cướp đoạt hương thơm của cô như cũ. Lâm Phàm đỏ mặt ra sức đẩy hấn “Có người gõ cửa ~!” Tần Vịnh chửi thề một tiếng, đặng đặng sát khí sải chân đi ra mở cửa. Raphael đứng ở cửa bị bóng đen bao trùm trên người hấn hù cho giật mình, kẻ đó liếc mắt vào phòng như ăn trộm, lộ ra vẻ mặt thì ra là thế, sáng khoái vỗ vai Tần Vịnh “Anh Tần, quấy rầy anh rồi?” “Chuyện gì nói mau!” Tần Vịnh nghiêng răng nhả ra bốn chữ. Tính Raphael luôn làm hấn liên tưởng đến Lâm Lỗi, nếu không phải hai người bộ dạng trông đánh xuôi kèn thổi ngược, hấn đã nghi Lâm Lỗi là con riêng của Raphael. “Máy bay đưa hai người về nước đã sắp xếp xong rồi, anh Lâm tạm thời không tiện di chuyển nên ở lại chỗ tôi tiếp tục điều trị, hai người có tính ở đây du lịch một chuyến không?” Tần Vịnh quay đầu đưa mắt hỏi Lâm Phàm, chỉ thấy cô kiên quyết lắc đầu.

Mái tóc đã dài ra theo động tác của cô cũng tung bay, hấn thấy vậy nói “Không, sáng sớm mai chúng tôi đi.” “Được rồi, không giới thiệu tôi với phu nhân à?” Raphael nói xong tính đặt một giò vô phòng nhưng Tần Vịnh đã đóng sầm cửa trước mặt ông. “Già không nên nết!” Lại chửi thề, Tần Vịnh leo lên giường nằm ôm lấy Lâm Phàm, ngửi mùi thơm trên người cô giải nỗi nhớ nhưng hai tháng nay. Ngoài cửa, may mà Raphael rụt chân về nhanh, bằng không có thể tham gia Paralympic được rồi.

Trẻ môi hừ một tiếng, khệnh khạng bỏ đi, ngẫm nghĩ vì sao con của bạn thân còn qua cầu rút ván giỏi hơn cha nó nữa. Sáng sớm hôm sau, Tần Vịnh và Lâm Phàm lên máy bay về nhà.

Ngồi trong chiếc ghế chật chội, Lâm Phàm từ đầu chí cuối đều dịu dàng dựa vào hấn, nôn nao muốn gặp hai con đang chờ ở nhà, ước gì chỉ vài giây nữa là máy bay đã dừng trước cửa. Tâm tình Tần Vịnh lúc này cũng không khác cô là bao, trừ vài việc cần xử lý, phần lớn suy nghĩ của hấn cũng đặt trên người hai đứa con chỉ mới bé được ba ngày. “Vợ, về rồi chúng ta tổ chức hôn lễ thôi.

Tuần trắng mặt cũng ôm con đi theo, thế nào?” Tần Vịnh ôn tồn hỏi. Mặt Lâm Phàm ửng hồng, tuy cô đã sinh cho hấn hai đứa con nhưng hôn lễ là điểm đến thần thánh trong lòng mỗi cô gái.

Áo cưới voan trắng tinh, gả cho người đàn ông mình yêu, khiến người ta mơ mộng biết bao. Tần Vịnh nhìn mà ngửa ngáy, suy tính sau khi về nhà nói sao cũng phải đại chiến ba trăm hiệp với cô mới được.

Nghĩ thế chỗ nào đó trên người không tự chủ được có phản ứng, hấn mất tự nhiên khẽ nhúc nhích một chút, háng giọng đòi đi sự chú ý của bản thân “Tuần trắng mặt chúng ta đi đâu? Lâm Lỗi nói con gái ai cũng thích Provence của nước Pháp, hay là Salar de Uyuni (cảnh bầu trời ở cánh đồng muối Salar de Uyuni)? Nghe nói không khác gì thiên đường.” Lâm Phàm hơi ngẩn người, ngược mắt nhìn hấn “Em mới xuất ngũ, trong vòng ba năm không được ra nước ngoài.” Tần Vịnh ngẫm nghĩ, nghĩ hoài cũng không ra có chỗ nào hay khác.

Lâm Phàm mỉm cười thành tiếng, áp sát vào lòng hấn thỏa mãn “Chỗ nào có anh, nơi ấy là thiên đường.” Trên cao mấy chục km, phi cơ bay nhanh đến nhà họ, mà tình yêu của bọn họ đúng với một câu danh ngôn: Khi anh cầm tay em, cùng em nắm tay, sinh mạng của anh tặng hết cho em, nương tựa lẫn nhau, cùng sống, cùng chết. Mặc kệ hành trình xa xôi cỡ nào, cuối cùng rồi sẽ đến giây phút này.

Tần Vịnh đứng trước cổng nhà mình, có cảm giác như đã trải qua mấy đời. Từ xa đã nghe văng vẳng tiếng trẻ thơ khóc trong nhà, Lâm Phàm bất chấp tất cả hấp tấp xông vào trong. Ông bà Tần mọi người nhận được thông báo của bảo vệ đã đứng chờ sẵn ở cửa. Rót cuộc thấy được hai người đi một vòng từ địa ngục trở về, bà Tần đã khóc không thành tiếng.

Xông lên trước vung nầm đầm như mưa lên người Tần Vịnh, hấn ngoan ngoãn đứng đó chịu đựng, đôi mắt dài nôn nóng tìm bóng dáng con. Đến khi bà Tần phát tiết xong, ôm chặt lấy hấn gào khóc thì Lâm Phàm mới cùng Lí Phương ôm hai đứa con ra khỏi phòng. Đây là lần đầu tiên Lí Phương trông thấy nam chủ nhân từ khi tới đây.

Chỉ thấy người đàn ông này khí chất và diện mạo đều cực kỳ xuất chúng, khoảnh khắc trông thấy con thì rót nước mắt, dù anh ta cố gắng chớp mắt để ép nước mắt chảy ngược vào trong nhưng giọt lệ to như hạt đậu vẫn lăn dài trên gò má tuần tú của anh ta, bàn tay trắng nõn với những ngón tay phân rõ từng khớp xương run rẩy nhận lấy đứa bé, kích động nhìn nó hồi lâu đột nhiên vùi mặt vào trong tã lót, bờ vai rộng bắt đầu run nhè nhẹ. Mọi người thấy vậy cũng rơi nước mắt theo, cho dù kiên cường như ông Tần cũng đỏ hoe mắt, mím chặt môi đứng đó không nói. Lâm Phàm bước lên nhẹ nhàng vuốt ve vai hấn, mở miệng muốn an ủi lại phát hiện mình cũng đã rót nước mắt, lặng lẽ quay người đưa tay chùi nước mắt trên mặt, ráng mỉm cười “Vui lên nào, chúng ta sau này không chia lìa nữa.” Tần Vịnh vùi mặt trong tã lót của con, bờ vai cũng dần dần bình ổn lại, lúng búng trong miệng “Bảo mọi người vô nhà đi.” Lâm Phàm bật cười, mặt hấn cũng biết ngượng.

Đưa mắt ra hiệu cho mọi người vào trước, mọi người thấy thế cũng nín khóc mỉm cười, dắt díu nhau vào nhà chờ họ.

Gió lạnh thổi qua, mang theo hương hoa hạnh phúc. “Được rồi, đi hết rồi.” Lâm Phàm ôm lấy con trai nhỏ Chí Trạch trên tay hấn, cầu trời hấn đừng có khóc ướt hết tã. Tần Vịnh bối rối lau mặt, còn mạnh miệng “Mẹ nó, hôm nay gió lớn quá.” Lâm Phàm lắc đầu cười khế, ôm con về phòng, làm bầm “Vậy còn không mau đi vào, gió lớn vậy lỡ con bị cảm thì làm sao.” “Phi phi phi, miệng quạ đen!” Tần Vịnh vội vàng đi theo. Vào nhà, mọi người đều nôn nóng hỏi Tần Vịnh rốt cuộc hai tháng nay đã phát sinh chuyện gì.

Song Tần Vịnh còn chưa kịp trả lời hết, hai đứa bé trong lòng dường như cảm nhận được cha đã về rồi, hện nhau khóc òa lên. Mọi người lại luống cuống một trận, đồ dành cục cưng, bảo bối loạn hết lên. Nửa ngày, ông Tần thấy cục diện đã ổn, sầm mặt hỏi “Gián điệp trong công ty, con tính làm sao?” Lâm Phàm vừa nghe, tim đập loạn lên, chuyện này còn chưa xong? Sao lại có gián điệp gì nữa?! Vợ vàng hỏi “Gián điệp là ai?” Tần Vịnh né tránh không dám nhìn vào mắt cô, lại sợ không nói sẽ khiến cô lo âu hơn, cuối cùng đành lên tiếng “Là...”

Chương 56

Lâm Phạm biết chân tướng xong cả ngày đều như người mất hồn, đi vòng vòng chín chín tám mười một vòng trong phòng, rồi cuộc làm Tân Vịnh đầu vầng mắt hoa. “Vợ... em nghỉ chút đi...” Từ sau khi về nhà, bỗng con thay tã Tân Vịnh đều giành hết vào tay, còn rửa thậm sao mình không thể cho bú. Vì thế bây giờ, hân tay trái nhóc lớn, tay phải bỗng nhóc nhỏ trong lòng, lại bị vợ xoay vòng vòng tới choáng, không nhìn được thốt lên. Lâm Phạm nghe xong nhìn hân trùng trùng một cách kỳ quặc, hồi lâu xoạc căng đi tới ngồi cạnh hân, lưỡng lự hỏi lại “Tân Vịnh, có phải các anh điều tra lộn không? Sao anh Thái là gián điệp được?” Tân Vịnh vừa nghe liền bực bội.

Hếch mũi lên trời hừ một tiếng “Sao con gấu ngốc đó không phải gián điệp! Cái mặt đó nhìn là biết gián điệp rồi!” Năm đó Lâm Phạm tặng cho anh Thái com hộp, Tân Vịnh vẫn ghim trong lòng, giờ thấy cô thấp thỏm lo lắng cho thằng đó, tức thì bắt đầu chua lè. Lâm Phạm sờ cằm, khẽ cắn môi, trong lúc trầm tư thì thoáng lại liếc hân một cái.

Tân Vịnh tức không chịu được, lắc lắc cánh tay hai đứa con “Các con, ba nói có đúng không?” Hai đứa con đúng là biết giữ mặt mũi cho cha, thấy ba làm mặt quỷ với mình đều vui vẻ cười khanh khách, còn nhử nước miếng trong suốt dính ra khăn quần cổ. “Ui trời, đừng nghĩ đến thằng ngu ấy nữa, mau lau này, nước miếng con sắp chảy xuống cổ rồi.” Tân Vịnh rất âm ỉ, âm thầm thề nhất định phải xử lý thằng ngu kia. Lâm Phạm thở dài, cầm khăn giấy trên bàn cẩn thận lau nước miếng nhử ra khỏi miệng con “Đã nói anh đừng có nựng má con rồi, người lớn nói nựng nhiều sẽ hay chảy nước dãi.” Ông bố chuẩn mực Tân Vịnh không có việc gì làm cứ thích lấy hai ngón tay khê nhẹo cái má bầu bĩnh mịn màng của hai nhóc con, bị mọi người mắng mỏ dạy dỗ xong vẫn đầu vào đây, không chừa cái tật xấu này. Đối với kiểu nói đó Tân Vịnh hừ mũi coi thường “Toàn nói chuyện giạt gân!” Bà Tân vừa đẩy cửa bước vào, nghe thấy tức giận mắng “Không nghe lời người lớn hậu quả sẽ sờ trước mắt! Chúng mày ôm cả ngày rồi, đưa cho mẹ bế!” Tân Vịnh vội vàng xoay người, lấy cái lưng rộng cường tráng chặn lại móng vuốt của bà Tân “Con ôm chưa đủ! Mẹ thích thì đi mà sinh cho ba con đứa nữa ấy!” Bốp! Một cú đập vào trán Tân Vịnh “Nói cái gì đó! Thằng bất hiếu này!! Một mình mày chiếm hai đứa là làm sao, chia cho mẹ ôm một đứa!” Tân Vịnh bất mãn lườm bà, mệnh mẹ khó cãi, đành đặt mặt lên người hai đứa con, trái nhìn, phải ngó, không nỡ bỏ đứa nào. Lâm Phạm tròn mắt kinh hãi, vươn tay dịu dàng ôm lấy nhóc bé đang toét miệng cười ngây thơ trong lòng hân đưa cho bà Tân dưới ánh mắt bịn rịn không rời của Tân Vịnh. “Mẹ, bây giờ bọn trẻ nặng lên nhiều rồi, mẹ ôm một thì đưa cho chị Phương bế về nhé.” Con dâu ngoan Lâm Phạm săn sóc dặn dò, đối với ông chồng không ra gì này cô hết chỗ nói rồi. Bà Tân hài lòng gật đầu, bỗng cháu nờ nụ cười hiền từ, cúi đầu chách chách lưỡi chọc cháu. Lí Phương đứng một bên nhìn gia đình bọn họ êm ấm, lòng cảm khái vô hạn.

Hai đứa bé này mới hơn hai tháng, ông bà nội đã chuẩn bị đủ đồ chơi có thể xài đến khi mười tám tuổi, thậm chí còn xây một cái nhà chơi bằng kính trong vườn hoa. Từ sau khi ba bọn trẻ về, tự tay bưng bê đồ đạc, một chút cũng không ngại dơ bẩn, chẳng những với con, đối với cô chủ cũng nói gì nghe nấy, dịu dàng săn sóc. Lúc này chị đứng trong tòa biệt thự xa hoa như tòa thành mà không khỏi nhớ tới con mình đang được ông bà nội nuôi trong căn phòng đồ nát ở quê, ăn cũng chỉ có nước cháo. Tuy chị làm vú nuôi ở đây lấy được tiền công rất cao nhưng đối với viện phí như cái động không đáy của cha chồng, thậm chí chị muốn dành chút tiền mua cho con một món đồ chơi cũng không có. Bụng chua xót một hồi, không nhìn được quay lưng lên lên lau nước mắt. Ban đêm, bầu trời không có vì người nào đó đau lòng mà che dấu rực rỡ của mình, vẫn là sao giăng đầy trời. Cả tòa biệt thự nhà họ Tân chìm trong ánh đèn dịu dịu, trong sân cũng mở mấy ngọn đèn tinh xảo ở lối đi, chiếu rọi cả biệt thự phồn hoa.

Muối và tiêu thân chen chúc nhau nhảy nhót trong không trung. Trong phòng, Tân Vịnh gãi gãi nốt đỏ trên tay, đôi mắt sắc bén cảnh giác nhìn chòng chọc chung quanh lũ trẻ, đề phòng mấy con muối gian ác cắn bé yêu bảo bối của hân. Lâm Phạm tắm rửa xong đi ra thấy thế sững sốt “Cứ buồng màn trên giường con thì hơn.” Hân đã ngồi xồm như thế bên giường con hơn một tiếng rồi, hân ngồi không một chữ cô nhìn phát mệt rồi. Tân Vịnh quay đầu, túi thân nói “Buồng màn nhìn con không gãi đúng chỗ ngứa.” Cách một lớp màn mờ mờ nhìn hai đứa con không đã ghiền, không bằng tự tay sờ khuôn mặt bụ bẫm của chúng. Mí mắt Lâm Phạm run run, cầm khăn tắm vắt trên cổ mình thấy lên cổ hân, thuận tiện kẻ sát môi hân hôn chụt một cái, “Đừng tào lao, mau đi tắm rồi ngủ.” Được tặng một cái thơm, mặt Tân Vịnh sáng lên, nín lấy Lâm Phạm tính tiếp tục thâm nhập, đôi tay cũng không thành thật bắt đầu chầm lura trên người cô. Hồi thờ hai người dần trở nên gấp gáp, Tân Vịnh bỗng Lâm Phạm lên ngã xuống giường, trong lúc đó hai cặp môi hôn nồng cháy vẫn không hề tách rời. Lúc Tân Vịnh vội vã cởi quần áo mình ra thì, một tiếng khốc lạnh lạnh tưởng chừng xé toạc cả đêm đen vang lên. Tân Vịnh giữ nguyên động tác cởi đồ, cả người cứng ngắc từ từ quay đầu, chỉ thấy trên giường trẻ con, một cục cứng ua nhìn lên đang ngoác mồm ra gào khóc. Lâm Phạm vội vàng đẩy cái người đang chuẩn bị hành động trên người mình ra, hấp tấp khoác áo ngủ ba chân bốn cẳng chạy tới giường con, nhìn kỹ thì ra là nhóc bé Tân Chí Trạch.

Lúc này cô còn chưa biết, cái tật xấu thích nhìn lên của thằng nhóc này mấy năm sau mới sửa được. Nhóc lớn Việt Trạch nghe tiếng em khóc, cũng không phối hợp mà khó chịu nhíu đôi mày nhỏ dễ thương, thò nắm tay tròn trịa ra đặt lên mép ngáp một cái thật lớn, kể đó chẹp chẹp miệng ngủ tiếp. Lâm Phạm vội vàng ôm nhóc bé lên dỗ, đi đến bên cạnh Tân Vịnh đang ngồi chồm hóm trên giường như con gà trống bại trận, đưa đầu ngón chân ra kêu kêu nơi eo hân “Mau tắm rửa đi, một lát nữa tóc không khô kịp.” Tân Vịnh tuyệt vọng rên rỉ một tiếng, ừ ừ đi vào nhà tắm hạ hỏa, âm thầm thương thân, vì sao mỗi lần đến thời điểm mấu chốt luôn có kẻ phá đám. Vợ chồng trẻ tới đó quả thật không dám làm gì, bởi vì bọn họ cứ cảm giác trong phòng còn có bốn con mắt nhìn bọn họ chăm chăm, làm hai người thật tình không khơi dậy nổi ý nghĩ nào khác. Sáng sớm hôm sau, chất lượng giấc ngủ cực kỳ kém, Tân Vịnh vác cái đầu to quạ rời giường, phát hiện giường hai đứa con vườn không nhà trống.

Đi xuống lầu, chỉ thấy ông bà Tân mỗi người bế một đứa ngồi trong phòng khách, bên cạnh họ có mấy bà con nhìn có vẻ quen mặt, hân lơ đãng gật đầu chào bọn họ, lách người đi vào phòng ăn sáng thông với nhà bếp. Tự rót cho mình một tách cà phê, đang ngẫm nghĩ xem lát nữa làm sao cướp con về, trước mắt đột nhiên mọc ra thêm một đĩa sandwich cá ngừ Cali ngon lành, Lâm Phạm cầm một đĩa ngồi đối diện buồn bực không lên tiếng, bắt đầu ăn. “Vợ, em sao thế, không thỏa mãn ham muốn hả?” Tân Vịnh cầm sandwich lên trêu chọc. Lâm Phạm uể oải ngẩng đầu liếc hân một cái, tiếp tục vùi đầu ăn, cầm hận nhai từng miếng sandwich trong miệng, cứ như đang nhai thịt ai. Sóng lưng Tân Vịnh ớn lạnh, đang tính hỏi lý do, lại thấy một cô nàng bôi son trét phấn lác cái mông bự đi tới. “Tân Vịnh ~ lâu quá không gặp, không ngờ em đi du học về anh đã có con rồi.” Cô à ông ẹo đi tới ngồi xuống bên cạnh Tân Vịnh, bộ dạng thân mật định dựa đầu vào vai hân, bị hân nhanh nhẹn né được. “Cô là ~” Tân Vịnh chỉ sợ tránh còn không kịp, nếu mà bị cô à dán lên, hân có trăm cái miệng cũng không giải thích được à. Mặt cô à thoáng thất vọng “Sao anh lại không nhận ra em rồi, em là Y Y mà, hồi nhỏ anh còn

nói muốn cưới em đó.” Rầm! Lâm Phàm đập mạnh ly sữa uống xong xuống bàn, ánh mắt u ám đứng dậy dọn đồ ăn sáng của mình, tiện tay dọn luôn sandwich Tần Vịnh mới cắn được một miếng đi luôn. “Ai là Y Y! Lúc nhỏ tôi nói muốn cưới cô?!! Tôi đâu có mù!! Tôi có vợ rồi!” Tần Vịnh bị Lâm Phàm dọa cho hồn vía lên mây, vội vàng thanh minh. Y Y không để tâm “Có vợ gì chứ, nghe đi Tây nói hôn lễ của hai người còn chưa tổ chức.

Vội lại, bây giờ kết hôn rồi cũng có thể ly hôn được...” Loảng xoảng ~ Lâm Phàm bực bội thấy chén đĩa vào bồn nước, đi tới đeo găng tay vô bắt đầu rửa dọn. Tần Vịnh nghe xong khó chịu đứng dậy, lập tức đổi sang cái mặt xun xoe sán lại bên cạnh Lâm Phàm định giúp cô làm, song Lâm Phàm không thèm nhìn hấn lấy một cái, cầm miếng rửa chén hung hăng chùi cái đĩa cứ như có thù với nó. Y Y hơi bất mãn bĩu môi, thấy tách cà phê Tần Vịnh mới uống một miếng trên bàn, chuẩn bị cầm lên uống lại bị Lâm Phàm giật lấy, kể đó cũng quăng vào bồn rửa. Tần Vịnh thấy cô vẫn không lên tiếng, bắt đầu nóng ruột, ra sức nhớ lại xem hồi nhỏ mình có nói cưới cô nàng này hay không. Chờ mãi đến khi Lâm Phàm rửa xong chén bát, lau sạch bỏ vào tủ khử trùng rồi hấn vẫn chưa nghĩ ra, đưa mắt cầu cứu má Trương đang cẩn thận xử lý điểm tâm và trà sáng ở bên, chỉ thấy đối phương tặng cho hấn vẻ mặt lực bất tòng tâm, không khỏi gãi gãi nốt đỏ trên cánh tay. “Ôi cha, A Vịnh, sao tay anh lại bị muỗi cắn ra nông nổi này, có ngứa không? Em có mang thuốc mỡ từ Ý về, bôi một cái là hết liền à.

Thật ra da em cũng rất mềm nè, luôn bị muỗi cắn nên lúc nào cũng mang theo trên người, anh thử xem?” Y Y lấy trong giỏ ra một cái hộp cỡ đồng tiền, làm duyên làm dáng đưa cho Tần Vịnh. Khổ nỗi cho Tần Vịnh mười lá gan hấn cũng không dám cầm.

Đành tiếp tục vờ như không thấy, đột nhiên phát hiện Lâm Phàm đi đâu mất rồi.

Đang tính vào phòng khách tìm thì Lâm Phàm cầm một cái chai nhỏ màu xanh lá cây đi vào, đặt mạnh cái chai lên bàn, lạnh giọng “Ngứa thì bôi đi.” Tần Vịnh nhìn kỹ, chỉ thấy trên đó ghi rõ năm chữ to đùng “Lục thần hoa lộ thủy [16]”.

Lão Phật gia ban thuốc hay đương nhiên hấn phải hết sức lo sợ mà nhận lấy, mở nắp bôi lên tay mình. “Trời ơi! Mùi này khó ngửi chết được, A Vịnh anh xài cái này đi, thơm lắm đó.” Y Y thừa dịp hấn lơ đãng cướp lấy cái chai, nhất định phải dăng thuốc mỡ của mình cho hấn. Vẫn đứng một bên không nói này giờ, Lâm Phàm đi tới trước mặt cô à, thô bạo giật lấy cái chai trong tay à “Hắn đàn ông đàn ang, bôi thứ thơm như vậy làm cái gì!” Xoẹt ~~~~~ Anh mất như dao của hai người đàn bà đụng độ trong không trung, bắn ra tia lửa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghé Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Vương Y Y, 30 tuổi, bộ dạng yếu điệu xinh đẹp như hoa.

Gia đình giàu có, con vàng con bạc được nuông chiều tới tận trời. Lâm Phàm, 26 tuổi, dáng người cao gầy mặt mũi thanh tú.

Tính tình ôn hòa nhưng có sức mạnh dũng mãnh cùng với đức tính truyền thống chịu khó chịu khổ tốt đẹp. Tần Vịnh, 30 tuổi, sở hữu tài sản nứt đổ đồ vách và mặt mũi thiên sứ tuyệt đẹp, thực chất là một tên sợ vợ, một ông bố đúng chuẩn. Lúc này ba người đang đứng trong nhà bếp nhỏ chật chội không kém gì chiến trường không khói súng. Diễn vai khách qua đường là má Trương, đang nỗ lực biến mình trở nên trong suốt, bụng khay trà lên định đảo bình, lại bị tiểu thư vàng bạc Vương Y Y phát hiện bắt làm tù binh. “Má Trương ~ năm đó bà cũng có mặt mà, bây giờ A Vịnh không chịu nhận bà phải chứng minh giúp tôi.” Vương Y Y chia bàn tay đeo nhẫn kín mít, nhìn thì dịu dàng mà thật ra là cường bức đặt lên vai má Trương, tay kia còn bầu lấy chai dầu trong tay Lâm Phàm. Đứng người qua đường má Trương thấy vậy, đôi mắt bị năm tháng phủ đầy tang thương khó xử nhìn bốn phía, vừa rồi bà nên để Tiểu Ngọc đi bụng trà mới đúng.

Đổi lại về mặt hiền lành nói với cô à “Cô Y Y, má Trương lớn tuổi rồi, nhiều chuyện không nhớ rõ nữa, không dám nói bậy.

Ông bà chủ còn chờ tôi mang trà lên này.” Lâm Phàm thấy thế, cổ tay hơi dùng sức rút cái chai ra, đặt vào tay Tần Vịnh “Chuyện này hỏi má Trương không thích hợp, Tần Vịnh, chuyện của anh thì tự anh nhớ đi.” Nheo mắt đe dọa nhìn Tần Vịnh chòng chọc.

Nói thật, cho dù Tần Vịnh đáp có, cô cũng chẳng quan tâm.

Dù sao chính cô Y Y này cũng đã nói là chuyện hồi nhỏ rồi, trẻ con không hiểu chuyện, có ai chưa nói bấy bao giờ? Năm đó cô còn nói muốn lấy con của ông chủ bán tạp hóa đầu ngõ đấy thôi, bởi vì như thế thì mua dầu muối sẽ không tốn tiền. Tần Vịnh nghiêm mặt, đứng đắn nói “Vợ, anh không hề hứa, cô ta là ai anh nghĩ không ra.” Đối với kẻ định phá hỏng hạnh phúc hấn không dễ giành được này, hấn không có ý định nể mặt cô ta, chẳng qua sợ ảm ỷ quá sẽ làm người lớn trên nhà khó xuống nước thôi. Vừa suy nghĩ xem nên giải thích thế nào với Lâm Phàm, vừa mở chai dầu lão Phật gia ban thường ra bôi lên mấy vết muỗi đốt trên tay.

Lâm Phàm nghe xong mặt tươi hấn lên, phụ nữ đều giống như sư tử, có ý thức lãnh thổ.

Tự đứng ở đâu tới một à đàn bà nói muốn gả cho ông chồng nhà mình, còn rửa mình ly hôn, ai cũng không vui nổi. Tâm tình khá hấn, tiện tay lấy sandwich hấn mới cắn được một miếng ra, tay theo thói quen vuốt lại cái đầu tổ quạ của Tần Vịnh, đưa mắt ra hiệu cho má Trương mau chóng đi ra, dù sao cũng lớn tuổi, chịu không nổi gầy vò. Má Trương nhận được ánh mắt như được đại xá, bụng khay trà, hoa quả đi ra ngoài, âm thầm cầu nguyện khó khăn lắm

cả nhà mới đoàn tụ, đừng bị cái cô Vương Y Y này phá đám nữa. Vương Y Y ghen tị nhìn hai người không coi ai ra gì, tình chàng ý thiếp kề tai áp má, thỉnh thoảng lại cười thành tiếng.

Ả nhạy cảm phát hiện Tần Vịnh liếc ả chán ghét nhưng từ đầu chí cuối đều ôn tồn dịu dàng với Lâm Phàm.

Nhất thời ý xấu ập lên đầu, nặng nề hừ một tiếng quay vô phòng khách. Phòng khách, bà con thân thích đang vây lấy ông bà Tần khen hai đứa trẻ không dứt miệng, đủ kiểu lời hay ý đẹp tuôn trào, nói đến nỗi hai ông bà mặt mày hồng hào, mở cờ trong bụng.

Bấy giờ Vương Y Y ra tới, treo bộ mặt tươi cười ngọt như mía lùi. “Bác Tần, cho cháu bé một chút.” Ông Tần tuy không đành buông tay nhưng bọn trẻ đã năn nỉ, nếu ông từ chối thì có vẻ hơi nhỏ mọn, suy nghĩ nửa giây cẩn thận đưa nhóc Việt Trạch cho ả, không ngừng dặn dò phải đỡ cô thẳng bé. Vương Y Y ôm cậu nhóc mềm mại, hai cánh tay đặt dưới nách bé, mặc cho cái cổ mềm nhũn của bé lắc lư, làm bộ yêu thích ôm trong lòng, thừa dịp mọi người không để ý ngắt một cái thật ác độc trên mông bé. Việt Trạch bị đau khóc toáng lên, há to miệng thấy rõ được cả cuống họng, khóc đỏ cả mặt, nước mắt ròng ròng, tư thế này làm Vương Y Y xuống tay độc ác hoảng hồn. Mọi người chỉ cho là Việt Trạch không thích người lạ bế, ông Tần vội vàng ôm lại cháu, thăm tự hào, thì ra cháu ông rất ý lại ông nhà.

Nhưng bé về rồi Việt Trạch vẫn không ngừng khóc, ngược lại càng lúc càng khóc to hơn. Lâm Phàm ở trong phòng ăn nghe tiếng, sốt ruột chạy ra phòng khách, đón lấy con trong tay ông Tần, thử dịu dàng dỗ dành nhưng mặc kệ cô ôm vỗ thế nào Việt Trạch vẫn không chịu nín, khóc muốn lật trời. “Có phải đói hay không, con bé về phòng cho bú trước.” Thấy con khóc đỏ tím cả mặt, Lâm Phàm đau lòng nói.

Tần Vịnh bên cạnh cũng luống cuống tay chân, tuy thời gian Lâm Phàm mang thai hẳn thuộc lâu lâu cả cuốn bách khoa toàn thư về phụ nữ có thai và sách nuôi dạy trẻ con nhưng thao tác thực tế vẫn không xong. Lí Phương này giờ vẫn im lặng đứng một bên vội vàng đi theo Lâm Phàm về phòng, đóng cửa xong ập a ập ứng: “Cô chủ... cô xem trên người cậu chủ nhỏ có dấu đỏ hay không.” Lâm Phàm không hiểu nhìn chị, phát hiện Việt Trạch không hào hứng với đồ ăn đưa đến miệng, vẫn ra sức gào khóc như rất uất ức. Lâm Phàm cảm môi nói tiếp “Vừa rồi cái cô Vương Y Y kia ôm cậu chủ nhỏ xong kết quả là cậu chủ nhỏ khóc thành thế này.” Tuy chị không biết chuyện hặc nhưng ánh mắt Vương Y Y thoáng cay độc bị chị bắt được. Lâm Phàm vội vàng kiểm tra người con, rất nhanh phát hiện cái mông tròn của Việt Trạch hiện rành rành một dấu đỏ, còn thấy được cả dấu móng tay.

Tần Vịnh lên trề, ôm Chí Trạch đẩy cửa vào, vừa vặn thấy Lâm Phàm nhìn mông con lớn, mặt đầy sát khí. “Vợ, sao vậy? Việt Trạch sao rồi? Đưa anh xem!” Tần Vịnh đưa Chí Trạch vô tâm đang phun nước miếng phì phèo cho Lí Phương, mở tủ quần áo lấy tã giấy và khăn ướt định thu thập tàn cục cho con, lại phát hiện Lâm Phàm quét ánh mắt đầy tức giận sang hẳn. Lâm Phàm ôm Việt Trạch vẫn đang gào khóc, nhẹ nhàng vỗ về lưng con, lẳng lặng nhìn Tần Vịnh chăm chăm nửa ngày thờ dài nói với Lí Phương “Chị Phương, chị lặp lại lần nữa lời vừa nãy cho anh ấy nghe đi.” Lí Phương muốn nói lại thôi.

Bất hòa trong gia đình lớn thế này thật sự chị không nên dính líu vào, cái đạo lý bo bo giữ mình tuy chị chỉ học hết tiểu học nhưng vẫn hiểu được.

Có điều Lâm Phàm rất tốt với chị, hai cậu chủ nhỏ chị cũng trông nom chúng lớn lên từng chút một, giả sử con chị bị người ta ác độc ra tay chắc chắn chị cũng đau lòng không thôi.

Do dự nửa ngày chị vẫn lặp lại lời vừa nãy cho Tần Vịnh nghe. Lần đầu tiên chị phát hiện, người đàn ông vĩnh viễn dịu dàng mỉm cười nồng ấm với cô chủ này, bây giờ mặt lạnh như Diêm Vương nơi địa ngục, không khỏi run rẩy thụt lùi ra sau mấy bước. “Cô ta dám mượn gan trời!” Tần Vịnh nhả mấy chữ qua kẽ răng, mắt lóe lên âm u khiếp người, tiếng khóc thảm thiết của Việt Trạch xé nát tim hắn và Lâm Phàm. Vương Y Y ở trong phòng khách cũng đứng ngồi không yên, ả chỉ định xả giận một chút, không ngờ thẳng nhai phản ứng lớn như thế, nếu bị phát hiện thì làm sao đây.

Nhưng vừa nghĩ đến thái độ của họ, tính công chúa xấu nét lại nổi lên, nhấn mũi ngang ngược ngồi thẳng lưng không nói một lời. Thật ra, ả căn bản không yêu Tần Vịnh, bằng không làm gì mà bao nhiêu năm rồi cũng chưa về nước.

Từ nhỏ ả muốn gì là có đó, tất cả mọi người đều thích vây quanh ả, chỉ có Tần Vịnh và cái tên Lâm Lỗi là luôn làm mặt lạnh với ả mà thôi.

Nhất là Tần Vịnh luôn nhìn ả bằng ánh mắt phiến chán không kiên nhẫn.

Càng như thế ả càng có hứng thú, nhưng ả làm mọi cách vẫn không khiến Tần Vịnh nhìn ả thêm một cái, đành bỏ cuộc.

Và lại chân trời nơi nào không có cỏ thơm, cần gì treo cổ trên một cái cây vất ngang, tiếp tục hưởng thụ ái mộ của người xung quanh thôi. Bao nhiêu năm nay ả vẫn tin vào nhận định của mình, cái người kia không để ý tới mình, đối với những người phụ nữ khác cũng thế.

Nhưng khi ả biết hẳn một lòng một dạ với người đàn bà tên Lâm Phàm, hơn nữa còn có con, cái này còn khó chịu hơn là móc tim ả ra. ả có điểm nào kém với cái con Lâm Phàm kia? “Y Y? Nghĩ gì thế, dì Tây con hỏi con kia.” Bà Vương khe khẽ đẩy Vương Y Y mặt mày phần hận, biết con không ai bằng mẹ, chỉ nhìn về mặt là bà ta biết nói không chừng lại quậy ra chuyện trời ơi gì rồi, chỉ cầu đừng có đắc tội người nhà họ Tần là được. Vương Y Y thu hồi ánh mắt xa xăm, cười ngọt ngào với bà Tần “Dì Tây, dì mới hỏi con gì vậy?” “Ha ha, hỏi con tới tuổi rồi, nhưng mà chưa có vừa ý ai, có cần dì chọn dùm không?” Bà Tần cười mỉm chị, nói sao cũng phải giúp Tiểu San một tay.

Lâm Lỗi không thích Dương Thông lạnh lùng, nói không chừng sẽ thích kiểu chim nhỏ riu rít như Vương Y Y trước mắt này. “Người ta còn nhỏ...” Vương Y Y nũng nịu cúi đầu, lòng lại cực kỳ bất mãn, theo lời dì Tây, người này tuyệt đối không phải Tần Vịnh. Tiểu Ngọc này giờ đứng chằm trạ thêm đồ ăn nghe xong run tay, còn nhỏ? Bà Tần cũng mất tự nhiên giật giật khóe môi, nhìn ông Tần tiếp tục nói “Ha ha, con cũng không còn nhỏ nữa, bằng tuổi Tần Vịnh nhà dì nhì? Đừng xấu hổ, nói cho dì biết con thích kiểu thế nào đi.” Ông Tần khịt mũi “Bà còn muốn làm bà mai nữa.” Mọi người nghe xong phá ra cười, bảy tám người bà con xa có gần có đều chọc ghẹo bà Tần. Chỉ có Vương Y Y vẫn thẹn thùng ngồi trên sofa, muốn nói lại thôi. Bỗng Việt Trạch khó khăn lắm mới dỗ cho nín được, Tần Vịnh và Lâm Phàm vừa đi xuống phòng khách thì nghe thanh âm ngọt lịm thẹn thùng vang lên “Con thích tuiếp đàn ông như A Vịnh.” Thời gian dường như ngừng trôi, cả phòng khách lặng ngắt như tờ. Bà Vương hoàn hồn, chọt ngón tay vào trán ả quả trách “Con bé nghịch ngợm này, cứ ưa nói giỡn chơi.” Mọi người vội vàng phối hợp cười cười, có điều sắc mặt đều ngai ngùng. Tay rót trà của Tiểu Ngọc chao đảo, con bé nghịch ngợm? “Ồ? Cô thích tui ả?” Tần Vịnh hứng thú ngồi xuống cạnh cô ta, đôi chân dài duỗi ra tào nhả.

Bà Tần khó chịu trừng mắt, tính làm gì đây? Mới về đã mất đi mây lại với Vương Y Y này hả? Trong lòng bà, con dâu chỉ có một mình Lâm Phàm, bởi vì sẽ không có cô gái thứ hai bất chấp quên mình lên chiến trường xa xôi tìm con bà về. Nhất là khi bà nhìn thấy nét mặt Lâm Phàm không chút biểu cảm tự nhiên ngồi bên cạnh mình càng thêm đau lòng.

Quyết định đợi khách khứa về rồi phải dạy dỗ thằng con một trận, làm người không thể đứng núi này trông núi nọ. Mặt Vương Y Y đỏ bừng, lần này không phải làm bộ.

Bởi vì á cảm giác được Tần Vịnh ngồi bên cạnh á, trên người tỏa ra sức hấp dẫn gợi cảm, áo sơ mi xắn tay lộ ra bắp thịt săn chắc mê người, bàn tay với những ngón tay thon dài như của nghệ sĩ piano, đang tạo nhã cầm chén hồng trà, đôi mắt sáng như sao lấp lánh ánh cười nhìn á chăm chú. Song trừ mấy người này ra, những người khác đều nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Sau nụ cười ôn hòa của Tần Vịnh phảng phất một con ác thú hung tàn ẩn mình, có thể nhào ra xé nát kẻ địch bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghé Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Dưới sức hấp dẫn mãnh liệt vô hình của Tần Vịnh, mặt Vương Y Y đỏ hồng ửng nửa ngày mới nói “Thích nào cần lý do, đáng tiếc anh đã có vợ rồi.” Nói xong làm bộ hiền thực, có vẻ ám ức liếc Lâm Phàm thân nhiên ngồi một bên, cổ tình để lộ ánh mắt sợ sệt.

Ông Vương bà Vương nhìn mà lạnh người, đứa con này từ nhỏ ăn sung mặc sướng muốn gì có đó, mặc kệ nó gây ra chuyện gì ông bà cũng thu xếp hết, nhưng hôm nay là nhà họ Tần, hậu quả ngang ngược khó mà tưởng tượng được.

Vội vàng giật tay ra hiệu cho á ngừng lại đúng lúc. Song á không mấy may rục rịch, còn mừng thầm Tần Vịnh thay đổi thái độ với mình, ra sức thể hiện phương diện mê người nhất của mình. Ông Vương liếc thấy sắc mặt ông Tần đã bắt đầu sa sầm, mơ hồ lộ ra tức giận, biết rằng hôm nay cái mặt này vất hết rồi, trong cơn tức giận đưa mắt ra hiệu cho vợ dẫn con về.

Đang định khách sáo cáo từ mấy câu lại nghe Tần Vịnh thông thả nói “Hóa ra cô biết tôi có vợ rồi, xem ra cha mẹ cô không dạy cô lễ nghĩa liêm sỉ nhỉ?” Rầm! Vương Y Y xanh mặt ném chén xuống đất, ca cao đậm đặc nháy mắt làm ó một góc thâm lòng đất tiền, từ từ lăn ra.

Á chỉ vào mũi Tần Vịnh “Anh đừng quá đáng nhé! Chẳng lẽ thích anh là không biết liêm sỉ lễ nghĩa à?” Chưa có ai dám va chạm với á.

Á không biết cha mẹ á đặc biệt tặng á ra nước ngoài đi học ở trường bình thường là vì đề phòng á bị người ta ăn hiếp.

Như vậy cho dù á có gây ra chuyện gì bọn họ cũng có thể dàn xếp bằng tiền.

Mà một số người bên cạnh á cũng vì tiền hoặc quyền nên mới khúm núm tuân phục á, đa phần là tức mà không dám nói. “Thích tôi đương nhiên không sao, nhưng trước mặt vợ tôi cô nói tôi sẽ cưới cô, còn xuống tay ác độc với đứa con chưa biết nói của tôi, đây là lễ nghĩa liêm sỉ của cô?” Tần Vịnh chế nhạo, mắt thoáng tia dữ tợn. Bà con thân thích nghe xong bắt đầu bàn tán xôn xao, người nhà họ Tần này giờ vẫn ngồi đó nói “Ông Vương, ông dạy con gái kiểu gì thế, mau dẫn về đi, đừng đi ra bề mặt nữa.

Đi du học về học được cái trò thế à?” “Đúng, chẳng trách vừa rồi Việt Trạch khóc dữ vậy, cả đứa con nít cũng không tha, đúng là lòng dạ ác độc [17].” “Chị Trần nói đúng đó, ông ta họ Vương còn gì.” “Đu rồi!” Ông Tần không giận mà uy, giọng nói trầm thấp hùng hậu.

Mọi người không tự giác ngậm miệng, mặt không giấu được vẻ háo hức chờ xem kịch. Bà Tần sợ toát mồ hôi, may mà không giới thiệu á cho Lâm Lỗi, nếu không chắc Tiểu San hận bà cả đời! “Ông Vương, ông dạy con kiểu gì tôi không quan tâm, chuyện hôm nay cũng qua.

Có điều cái miếu nhỏ của tôi không chứa nổi tượng Phật to nhà ông, các người về dùm cho.” Ông Tần lạnh lùng lên tiếng, âm thầm hỏi hận sao vừa rồi lại đưa Việt Trạch cho á ôm, con mắt mình mà cũng có lúc nhìn lầm. “Đi thi đi! Tôi thêm vào!” Mặt Vương Y Y đỏ lên, túm giỏ xách chạy đi, trước khi ra cửa còn hung hăng trừng Lâm Phàm một cái, vừa khéo Lâm Phàm cũng quay đầu nhìn cô ta, ánh mắt thân nhiên song môi lại nhếch lên cười nhạo thấy rõ. Bà Vương vội vàng đuổi theo, để lại ông Vương mặt mày xanh lét đứng giữa phòng khách muốn nói lại thôi.

Nhìn bóng dáng thảm hại của con gái ông ta không nén được đau lòng “Con gái tôi hơi xấu tính một chút, sao lại bị mấy người nói thành bụng dạ đen tối hả.

Bà! Còn bà nữa! Chuyện xấu xa của con hai bà còn ít sao? Bà nữa! Cả ngày nghĩ cách qua lại với mấy nhà kia chẳng phải vì muốn con gái mình gả vào nhà ngon hơn một chút à.

Con tôi làm sao hả? Tôi chưa từng tính để nó gả vào nhà giàu có hơn! Ông đây không cần tiền, chỉ cần đối phương đối xử với con gái ông bảo gì nghe

này là được! Tiền ông kiếm đủ rồi!” Ông ta dứt khoát xé bỏ mặt mũi, chỉ vào mấy người chế giễu con mình mắng không nể nang “Anh Vương à, không nên chiều con kiểu này...” Bà Tần không nhịn được lên tiếng, lại bị ông Vương hùng hổ ngắt lời “Tôi chỉ có mỗi đứa con gái ruột! Tôi không cưng nó thì cưng ai! Hừ!” Nói xong phát tay áo bỏ đi.Đề lại một đám người ngồi ngầy trong phòng khách.Không khí nhất thời trở nên xấu hổ.

Má Trương vội vàng mang trái cây lên, thu dọn thảm lông.

Dùng động tác bận rộn thử che đi không khí ngưng ngập.

Bà con thân thích cũng ngăn ngại sờ sờ mũi, tìm đề tài làm cho không khí sôi động lên.

Chẳng mấy khi được ông bà Tần mời làm khách, quây không vui mà về khó tránh khỏi mất nhiều hơn được.May mắn, Việt Trạch đột nhiên cười thích thú, đôi mắt to tròn cong thành nửa vầng trăng, há cái miệng còn chưa mọc răng nhều nước miếng, lộ ra nụ cười sáng lạn, tuy không có thanh âm vẫn dẫn đến sự chú ý của mọi người, bầu không khí cũng dần bình thường trở lại.“Hai đứa nhỏ này thật sự rất đẹp.

Tây Tây à, chị không phải nói em chứ, em đúng là có phúc, một lần được những hai.” Chị họ bà Tần mỉm cười nói, mọi người nghe xong đua nhau khen phải.Bà Tần nghe khen lập tức quăng hết mọi bức dọc trước đó, khuôn mặt được chăm sóc tỉ mỉ tràn ngập ý cười.

Song nét mặt ông Tần không hề khá hơn tí nào.Phòng khách thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cụng ly cốp cốp cùng với tiếng cười giả tạo có, chân thành có.Lâm Phàm ngồi trên sofa bông Chí Trạch, ánh mắt rỗng không.

Không biết vì sao, bỗng dưng cô nghĩ đến cha mình.

Có một lúc, cô cực kỳ hâm mộ, ghen tị với Vương Y Y, bởi vì ả ta có một người cha dám nói với mọi người ‘Tôi Chỉ Có Một Đứa Con Gái Ruột! Tôi Không Cưng Nó Thì Cưng Ai!’ Bé con trong lòng hơi cọ quây, kéo cô khỏi dòng suy nghĩ.

Thầm mắng mình không biết đủ, cuộc sống hiện giờ của cô bao nhiêu người mơ ước, có gì mà phải rầu rĩ.Kế đó lại quyết định, tuyệt đối không thể chiều hai đứa con ra một Vương Y Y thứ hai, thứ ba, nên mắng thì phải mắng! Đáng thương cho hai cậu nhóc sinh đôi, hiện giờ còn chưa biết thời thơ ấu dài dằng dặc trong tương lai của chúng sẽ phải chịu rèn luyện thế nào, kiểu mẹ nghiêm cha hiền điển hình.Ông bố hiền Tần Vịnh thừa dịp không có ai chú ý, lấy ngón tay lên lút chấm một ít bơ nhét vào miệng Việt Trạch này giờ vẫn nhìn hẩn không chớp mắt.

Việt Trạch chẹp chẹp cái miệng nhều nước miếng dính bơ ra, cười càng thêm ngọt.

Tần Vịnh thấy nụ cười của con thì tan chảy, thậm thụt nhìn xung quanh, phát hiện vẫn không ai chú ý, vội vàng quệt một ít lên đầu ngón tay cho vào miệng con.

Việt Trạch há miệng, còn chưa kịp mút, ông bố tốt của nhóc liền bị hàng long thấp bát chương của bà Tần đập cho choáng váng “Làm gì đó! Nó mới có hơn 2 tháng sao cái gì mảy cũng cho ăn há!” Bà Tần thô lỗ bồng Việt Trạch quay lại sofa, lấy ngón tay tí mĩ lau bơ còn dính trên mặt Việt Trạch, hung hăng trừng Tần Vịnh.

Cách con đối xử với Vương Y Y vừa rồi làm bà có hơi buồn bực, có điều hể nghĩ đến cháu nội yêu dấu bị Vương Y Y hạ độc thủ là lại thấy dễ chịu một chút, đáng đời.Tần Vịnh đáng thương ôm cái trán bị đập, mặt mày chột dạ, hoàn toàn tương phản với vẻ mặt tàn nhẫn lạnh lùng khi đối diện với Vương Y Y ban nãy.Đang than thân trách phận, một miếng bánh bông lan thơm ngào ngọt lọt đưa tới miệng.Lấy làm lạ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Phàm dịu dàng nhìn hẩn, tay cầm một cái muỗng đưa mất ra hiệu cho hẩn há miệng.

Tần Vịnh lập tức cảm thấy nắng xuân ấm áp, vẫn là vợ hẩn biết thương hẩn.Vội vàng cầm tiramisu trên bàn lên, cũng xúc lấy một miếng đút cho Lâm Phàm.

Mặt Lâm Phàm ửng hồng, hơi mắt tự nhiên há miệng ăn.Mọi người chà xát da gà nổi lên, nhìn hai người nồng nàn ngọt ngào chàng chàng thiếp thiếp.

May là đám má Trương đã sớm miễn dịch, tinh bơ thu dọn đĩa không trên tay khách.

Mặt bà Tần đen thui “Tần Vịnh, cút về phòng ngay.”Tần Vịnh thu được thánh chỉ, lập tức nắm tay Lâm Phàm định biến về phòng lại bị Tiểu Hương cầm điện thoại đưa cho hẩn, nói nhỏ “Cậu chủ, ngoài cửa có người tên Thái Duy nói muốn gặp cậu.” Tần Vịnh nghe xong nhướn mày, đang suy nghĩ có nên gặp hay không thì Lâm Phàm giành trước “Gặp!” Nói rồi nhìn Tần Vịnh chờ mong, dưới ánh mắt tấn công của cô Tần Vịnh đành gật đầu “Dẫn anh ta vào đình nghỉ mát trong vườn hoa chờ tôi.”Hai người chào hỏi khách khứa một tiếng liền về phòng.

Lâm Phàm vào phòng, chuyện đầu tiên là mở tủ vũ khí, lựa cho mình mấy món vừa tay xong lại lấy một con dao găm đưa Tần Vịnh.“Vợ... em gặp thằng cóc ấy để giết nó à?” Tần Vịnh khó hiểu cầm lấy dao, nhìn người mình nửa ngày không biết giấu chỗ nào.

Hẩn tro mắt nhìn Lâm Phàm xem cô cất đồ trên người mà sao không bị phát hiện?Lâm Phàm bẻ lại cổ áo, trong đó có giấu một lưỡi dao, hồi đó khi lão Lý muốn nổ lều, cô đã dùng lưỡi dao này cất túi thuốc nổ, có giá trị kỷ niệm cực kỳ đặc biệt.“Không, để phòng ngừa thôi.” Cái này gọi là một lần bị răn cản mười năm sợ dây thừng.

Sau khi trải qua việc chia lìa Tần Vịnh, cô không thể để lịch sử tái diễn lần nữa.

Đối với anh Thái cô càng thấy khó hiểu hơn.Nhưng nếu có người muốn con cô trở thành cô nhi, vậy thì đừng trách cô vong ân bội nghĩa.Mười phút sau, hai người bước vào vườn hoa.

Từ xa đã thấy một người đàn ông cao to lực lưỡng đứng trong đình nghỉ mát.

Đột nhiên Lâm Phàm nhớ lại, anh ta cũng từng đứng như thế ở phòng bảo vệ Tần thị, khinh bỉ cự tuyệt cô nộp đơn.

Cũng từng đứng thế này đưa cho cô một hộp thuốc bổ, nói cô không vì cái gì khác, vì đưa con trong bụng cô phải cố gắng lên. Gián điệp trong miệng Tần Vịnh và anh Thái mà cô biết, đến tốt cùng ai mới chính là anh ta? Anh Thái cảm giác ánh mắt sau lưng, quay người nhìn bọn họ mỉm cười nhàn nhạt.

Giây phút ấy, Lâm Phàm cảm thấy anh Thái vẫn là anh Thái mà thôi.

Nhưng câu kể đó của anh ta đã đánh nát ảo tưởng của cô. “Không ngờ anh có thể giết Hera và Vincent mà về.” Lúc nói câu này ánh mắt anh ta nhắm vào Tần Vịnh, xem ra tin tức anh ta thu được không trọn vẹn. Tần Vịnh cười khẽ một tiếng, hồ hững nói “Sao, ông chủ anh chết rồi, anh còn tính bán mạng?” Anh Thái phớt lờ, lại nhìn Lâm Phàm bên cạnh Tần Vịnh, vẻ mặt vẫn như cũ “Phàm Phàm, thật tiếc là anh thất bại rồi.

Có điều nếu em đồng ý, anh có thể đưa em đi.” Hai người nghe xong ngơ ngơ như bò đội nón, tình huống gì đây? Chuyện này sao nghe kỳ kỳ? “Dẫn tôi đi đâu...?” Lâm Phàm không nhịn được thốt lên.

Tần Vịnh suy nghĩ mấy giây sa sầm mặt, ánh mắt âm u nhìn anh Thái trùng trùng “Đương nhiên là đưa em thoát khỏi cái địa ngục này rồi!” Mặt anh Thái lộ vẻ căm phẫn, Lâm Phàm càng khó hiểu hơn “Địa ngục gì?” “Phàm Phàm, tổng giám đốc Lâm đã nói hết với bọn anh rồi.

Nhà họ Tần này ngược đãi em thế nào, em còn muốn nhẫn nhịn chịu đựng nữa.

Nếu em vì con, chỉ cần em đồng ý đi theo anh, anh sẽ xem chúng như con đẻ.” Nói rồi khiêu khích nhìn về mặt càng lúc càng âm trầm của Tần Vịnh. Nhưng anh ta phát hiện, Tần Vịnh nghe dứt, hỏi một câu khiến anh ta bất ngờ “Lâm Lỗi nói gì với anh?” Lâm Phàm cũng sững sốt lặp lại lời Tần Vịnh “Tôi bị ngược đãi? Lâm Lỗi nói với anh thế nào?” Anh Thái tức không đề đầu cho hết, chỉ thẳng vào mũi Tần Vịnh “Còn giả vờ vô tội, tên họ Lâm nói rất rõ ràng! Không phải mày ý vào việc Lâm Phàm yêu mày mà làm xằng làm bậy sao, còn mặc cho người giúp việc trong nhà ức hiếp cô ấy, nói ra không sợ người ta cười cho mất mặt à.

Lâm Phàm động thai mày tưởng bọn tao không biết gì? Còn không phải vì bị chúng mày ngược đãi hay sao! Ông vốn dĩ định nhân cơ hội này trừ mày, không ngờ mày lớn mạng! Hôm nay tao muốn dẫn Lâm Phàm đi, chúng mày ai cũng không cản được!” Tần Vịnh bị anh ta chỉ mũi mắng, phát hiện càng mắng con tức trong lòng hần càng xẹp xuống, sờ cái cằm tuyệt đẹp suy nghĩ một chút, nói với Lâm Phàm “Vợ, anh cảm thấy em nói rất đúng.

Chắc là điều tra sai rồi, hẳn không có khả năng là gián điệp.

Với chỉ số thông minh này của hắn mà làm gián điệp thì quá hạ thấp giá trị của Vô Gian Đạo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Sau khi Lâm Phàm ra sức chứng minh nhà họ Tần không hề ngược đãi mình, anh Thái vẫn không chịu tin, nói “Tên họ Lâm có bệnh thần kinh hay sao mà nói dối kiểu đây?” “Thì đúng là đầu óc nó có bệnh còn gì.” Tần Vịnh sầm mặt, nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng đã đem Lâm Lỗi ra bầm thây vạn đoạn, lần này nó mà về không chặt giò nó thì không phải Tần Vịnh! Anh Thái hừ một tiếng, đột nhiên chụp tay Lâm Phàm “Phàm Phàm, theo anh đi, người của anh đang ở ngoài.

Hôm nay anh muốn dẫn em đi thì không ai cản được!” Lâm Phàm hất tay anh ta ra theo bản năng, lạ lùng hỏi “Anh Thái, ý anh là gì?” “Lúc đầu anh phải ở lại Tần thị, cứ cho là em có thể chờ được đến khi anh thành công.

Không ngờ em không trải đời nhiều, bị thằng khốn này lừa gạt.

Anh không chê em, theo anh đi.” Mặt anh Thái thoáng ngượng ngùng, hắng giọng “Không chê tôi?” Lâm Phàm lặp lại như cái máy. Tần Vịnh móc khăn tay trong túi ra, cầm tay Lâm Phàm tỉ mỉ lau chùi, làm như tay anh Thái có dính chất độc vậy, vẻ mặt ghê tởm “Mau rút đi, mày cũng có thể thử liên lạc với người của mày, xem chúng còn đó hay không.” Anh Thái nghe xong kinh ngạc, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ trấn tĩnh “Nếu mày thật sự có bản lĩnh tiêu diệt người của tao, sao còn để tao đi?” “Mày sống hay chết chẳng ảnh hưởng gì đến tao hết.

Có điều Raphael đặc biệt nhờ tao giữ lại mạng mày, còn lý do thì mày tự đi mà hỏi ông ta.” Tần Vịnh lau tay xong tiện tay vắt khăn đi, đứng thẳng người, khí thế mạnh mẽ nhìn anh Thái.

Hai người đầu mắt hồi lâu, Lâm Phàm đứng bên rút cuộc nhịn hết nổi nói “Anh Thái, anh mau đi đi.” Vừa rồi tuy cô không hiểu hết những gì anh Thái nói nhưng cũng nhận ra được anh ta thật tình nghĩ cho cô. Anh Thái suy nghĩ nửa ngày, cắn răng đưa cho Lâm Phàm một tờ giấy “Lúc nào em nghĩ rõ ràng rồi thì gọi vào số này cho anh, anh dẫn em đi.” Nói xong không thèm nhìn cái mặt đã đen sì của Tần Vịnh, sai bước đi, vừa đi vừa ngậm ngậm bấm vô tuyến

liên lạc, phát hiện đúng là người của mình không có ai trả lời. Lâm Phàm hơi sững sốt thấy anh ta đi dứt khoát như thế, còn tưởng phải tốn nước miếng một phen nữa mới được.

Cúi đầu nhìn số điện thoại một cái liền bị Tần Vịnh cướp mất, xé nát vụn, hất nhẹ, bay tán loạn trong gió. “Nhớ số của thằng ngu ấy làm cái gì, nếu không phải Raphael năm lần bảy lượt yêu cầu giữ mạng nó lại, anh đã xử đẹp nó rồi.” Con tức của Tần Vịnh còn chưa hết, khoác vai Lâm Phàm cảm giận.

Họ Thái này đúng là dám vượt râu hùm, đòi dắt người phụ nữ của hắn đi, cũng không hỏi xem hắn có ừ hay không. “Anh Thái đúng thật là gián điệp sao? Nhưng sao anh ta lại ở phòng bảo vệ, em nhớ lúc trước anh ta là bộ đội xuất ngũ...” Lâm Phàm rối rắm, vỗ cái đầu không đủ chất xám của mình, không hiểu. Tần Vịnh khề thờ dài, ngồi xuống ghế dựa trong đình, thuận tiện bồng cô ngồi lên đùi mình, giải thích “Em quên rồi à, cả công ty đều có camera giám sát? Camera thuộc phòng bảo vệ quản lý.

Hắn chọn phòng bảo vệ còn không phải như cá gặp nước sao? Cho nên một thời gian dài hồ sơ giả bọn anh cố tình làm đều bị mất trộm nhưng mãi mà không điều tra ra.

Nguyên nhân là hắn động tay động chân đối với băng ghi hình camera, mà tên gián điệp chính là hắn.” Tần Vịnh liếc cô một cái, thấy cô nghe đến xuất thần, nói tiếp “Hơn nữa lúc đó không ai nghi ngờ hắn.

Phạm vi điều tra toàn là quản lý cấp cao.

Mãi đến lần trước, Japi tới khu đất đó gặp Raphael, ông ta vô tình nhắc tới một binh lính mất tích đã lâu mà ông ta cực kỳ thương thức, lấy ảnh chụp chung ra mới bị Japi phát hiện manh mối.” Ốc Lâm Phàm thoáng hiện lên cảnh gặp gỡ anh Thái lần đầu tiên, chợt hiểu ra “Vậy lần đó anh ta cố ý thua em?” Bằng không với thực lực chân chính của anh ta, làm gì mà thua thảm hại như thế? “Cái này thì anh không biết, vợ anh là vô địch thế giới.” Nói rồi cười hi hi hôn trộm cô một cái, cảm thấy chưa đủ lại trộm thêm mấy cái nữa. “Ai da! Nói chuyện nghiêm chỉnh, đừng quậy!” Lâm Phàm nùng nịu đẩy hắn, mặt lại nhuốm ý cười đầy xuân sắc. “Chuyện nghiêm chỉnh gì, thằng ngốc đó mà tính cái gì chứ, không cho phép nghĩ tới nó! Em chỉ được nghĩ về anh thôi!” Tần Vịnh ngang ngược tuyên bố, âm thầm quyết định tới nay để Lí Phương ôm hai thằng con qua phòng khách ngủ, bằng không bản thân đảm sinh bệnh như chơi. Lâm Phàm nhéo cái mặt nhẵn nhụi mịn màng như con gái của Tần Vịnh, giễu hân “Xem cái đức hạnh của anh này, em nói chuyện nghiêm chỉnh là mấy ngày nữa em về đơn vị đi làm.” Tần Vịnh mặc cô gầy xéo mặt mình, trợn mắt bắt măn “Đi làm? Không đi không được à?” “Không được.” Lâm Phàm thả tay, nhẹ nhàng vỗ mấy cái cho mặt hắn khô phục lại như cũ.

Ừm, vẫn đẹp trai! Kế đó đứng dậy vào nhà. Tần Vịnh giật mình, vội vàng đuổi theo “Vợ, đội đặc nhiệm nguy hiểm lắm, em không nghĩ cho anh thì cũng phải nghĩ cho con chứ.” “Phải đó.

Nếu cậu gặp chuyện không may, con cậu sẽ có một bà mẹ kế đến ngược đãi chúng, ngủ với chồng cậu, xài tiền của cậu, còn đánh con cậu.

Ha ha.” Trần Hương vừa vịn vào sân chớp được câu cuối của Tần Vịnh, cười chọc ghẹo. “Đáng chết! Cô mới gặp chuyện không may ấy!” Tần Vịnh thô lỗ nói, dấm rửa vợ hắn? Lâm Phàm vừa thấy Trần Hương, mắt sáng lên quăng Tần Vịnh lại chạy lên “Sao cậu lại tới đây?” “Hừ! Bây giờ tớ không còn giá trị lợi dụng nữa nên không cần tới tớ hà, được thôi, tớ đi về.” Trần Hương làm bộ muốn đi bị Lâm Phàm níu chặt, sốt ruột nói “Đâu có! Bây giờ không phải giờ đi làm sao?” “Đàn bà ăn hiếp vợ tôi đều không có ai lấy hết.” Tần Vịnh làm bầm, nhìn cái cô Trần Hương này không vừa mắt tí nào.

Hồi đó nằm bệnh viện còn phải nghĩ hết cách khiêu khích li gián. May mà Tần Vịnh hắn chẳng những mạng lớn, lại càng hấp dẫn, nếu không Lâm Phàm nhà hắn sớm đã sợ quá bỏ chạy rồi. Lâm Phàm nghe xong hung hăng lườm hắn một cái, quay đầu cười nhiệt tình với Trần Hương “Đừng để ý anh ấy, đầu anh ấy mới bị cửa kẹp đó, chúng ta vào nhà nói chuyện.” Hai người thân thiết kẻ vai dắt tay nhau đi vào nhà chính, bỏ mặc Tần Vịnh một mình ai oán đứng giữa vườn hoa hứng gió. “Chắc, phụ nữ đúng là không có lương tâm!” Vác cái mặt âm ức đi vào phòng định tìm hai nhóc con lấy an ủi. Vào phòng khách, lúc này Lâm Phàm mới chú ý trên lưng Trần Hương có ba lô, thắc mắc “Cậu định đi đâu à?” Trần Hương tiện tay đặt ba lô xuống đất, tự mình đi tới quầy bar nhỏ đằng sau rót lấy một ly nước, hứng trí quan sát căn phòng trang trí tao nhã này, lơ đãng đáp “Tớ về bộ đội.” Lâm Phàm thẳng thốt nhìn cô “Cái gì?” “Sao sau khi cậu làm mẹ rồi đầu óc chẳng nhanh nhạy như hồi trước gì cả.

Tớ bị phái tới đội đặc nhiệm là để điều tra nội gián, bây giờ vụ Khương Đào đã được trình lên trên rồi, đương nhiên tớ phải đi về.” Nói xong uống một hơi hết nước, đặt ly lên quầy liền đi tới chỗ ba lô. Mở ba lô đã sắp xếp gọn gàng đầu ra đây, từ trong túi đựng máy quay lấy ra hai cái hộp nhỏ đưa cho Lâm Phàm “Một trăm ngày hai đứa con của cậu tớ không tới được rồi, nhưng mà quà thì không quên đâu.” Lâm Phàm chân chừ mấy giây, mở hộp ra thấy bên trong có hai cái bàn tính bằng vàng nhỏ xinh, Lâm Phàm tặc lưỡi “Cậu điên rồi? Đưa quà đắt tiền thế này làm gì?” “Coi cậu có tiền đồ ghê chưa, tớ tặng đồ này cho hai cậu chủ nhỏ nhà họ Tần còn cảm thấy ngược nữa là.

Vội lại dắt hơn nữa chị đây cũng tặng không nổi, hai người chấp nhận đi.” Trần Hương cười hi hi, đeo ba lô lên vỗ vai cô “Được rồi, tớ đi đây.” Lâm Phàm hấp tấp níu cô lại “Sao đi gấp thế?” “Mấy ngày trước định nói với cậu rồi, nhưng cậu lặn lội đi tìm chồng tớ tìm cậu chỗ nào.” Trần Hương chọc ghẹo, thấy mắt Lâm Phàm bắt đầu rom róm, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra. “Được rồi, đâu phải sinh lý từ biệt đâu.

Chị chỉ về bộ đội thôi mà, liên lạc điện thoại.” Nói xong không đợi Lâm Phàm phản ứng liền bước đi, bóng lưng thanh tao mà kiên nghị. Lâm Phàm gục đầu đứng trong phòng, im lặng nửa ngày mới đưa tay chùi khóe mắt.

Gần đây chuyện xảy ra quá nhiều, nếu không phải tố chất tâm lý của cô mạnh mẽ sợ là cô đã suy sụp từ sớm. Song cô không dè, nửa tháng sau, cô thật sự suy sụp. Sáng hôm đó, Lâm Lỗi vừa khỏe hơn bị Raphael phái người đưa về nhà, thân là mẹ của Lâm Lỗi tự nhiên bà Tần phải đi thăm. Do ông Tần và Tần Vịnh đều xử lý công việc ở công ty, Lâm Phàm lại về đơn vị làm thủ tục phục chức nên bà Tần đành dẫn theo Lí Phương ôm cặp song sinh đến nhà họ Lâm. Tất cả đều sống yên gió lặng. Sau khi bị thương, Lâm Lỗi thay đổi tính nết, trở nên trầm mặc ít lời, ông bà Lâm cũng vì lo sâu mà bạc thêm vài sợi tóc. Thấy bà Tần bồng hai đứa cháu tới thăm, mọi người lên tinh thần hân huyên một hồi, không ngớt khen ngợi, yêu thích hai đứa trẻ. Nhưng sau khi bà Tần ăn trưa ở nhà Lâm Lỗi xong, chào mọi người ra xe về nhà lại phát hiện Harlan mê man gục trên vô lăng.

Bà Tần và Lí Phương phản ứng lại, đẩy cửa xe định xuống lại cùng bị người ta dùng khăn bịt miệng, ngửi mùi xong hai người cũng gục xuống. Quản gia

nhà họ Lâm vô ý liếc thấy xe nhà họ Tần vẫn đậu nguyên tại chỗ, mãi mà không đi, nghi ngờ bước lên định hỏi có cần giúp đỡ hay không mới bàng hoàng phát hiện người trong xe đã hôn mê hết. Vội vàng gọi mọi người đồng thời báo cảnh sát, thông báo cho nhà họ Tần. Đợi Tần Vĩnh và mọi người hấp tấp chạy tới nhà họ Lâm mới biết một tin tức khiến bọn họ tuyệt vọng. Cặp song sinh đã mất tích. Bà Tần tỉnh lại, gào khóc, ngất đi vì sốc mấy lần.

Lí Phương cũng khóc thút thít, hiển nhiên là quá sợ hãi. Tần Vĩnh choáng váng, cắn răng cố chống đỡ chờ con choáng qua đi, đứng trong phòng khách nhà họ Lâm toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm đáng sợ, hai mắt bắn ra ánh sáng âm u chết người. Sắc mặt ông Tần tái xanh, nghe xong tin chạy thẳng đến sở cảnh sát, không làm thủ tục như trình tự bình thường mà xông thẳng vào phòng cảnh sát trưởng. Mọi người diu bà Tần đã khóc đến ngất lên ngất xuống cùng Lí Phương run lấy bầy như chim sợ cành cong về nhà. Rốt cuộc cũng xử lý hết mọi việc ở đơn vị, Lâm Phàm vui vẻ hưng phấn về nhà, vừa nghĩ đến chồng con chờ cô ở nhà, lòng lại ngọt ngào như uống mật ong. Nhưng vừa vào sân cô đã phát hiện không khí hôm nay hết sức kỳ cục.

Tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt trốn tránh, không ai dám nhìn thẳng. Lấy làm lạ đi vào phòng khách, không thấy bà Tần bình thường vẫn ngồi trên sofa đùa cháu, cũng không thấy ông Tần đáng lý ra phải ngồi bên ngoài cửa sổ tay tía hoa. Chỉ có Tần Vĩnh đang vòng hai tay trước ngực, ngồi trên sofa nhìn ra ngoài cửa sổ sắc mặt âm u, cô về hần cũng không phát hiện. Lâm Phàm lén lút cười tởm, dè dặt đi lên trước dùng hai tay bịt mắt hần, cố ý bắt chước giọng Lâm Lỗi, ồm ồm lên tiếng “Anh họ, mày đang nhìn gì thế?” Tần Vĩnh giật mình, rảnh nặn ra một nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng đặt lên tay cô “Sao giờ mới về?” “Hi hi, xấu hổ quá.

Hôm nay nói chuyện với đồng nghiệp nhiều một chút, em có nhắn tin nói không cần chờ cơm em mà.” Lâm Phàm bĩu môi bất mãn vì Tần Vĩnh không phối hợp với mình, đảo mắt một vòng thắc mắc “Ba mẹ đâu?” “Mẹ không thoải mái, ở trong phòng ấy.” Hôm nay Tần Vĩnh nói chuyện dịu dàng lạ thường, Lâm Phàm nhạy cảm phát hiện ra có chuyện “Mẹ sao vậy? Bệnh à? Em đi xem thử.” Nói rồi định lên lầu, lại bị Tần Vĩnh kéo lại. “Không sao, có má Trương rồi.

Em đừng đi làm gì.” Lâm Phàm nghe xong càng nghi ngờ thêm, nghĩ nghĩ một chút bèn thỏa hiệp “Được rồi, vậy lát nữa em đi.

Việt Trạch và Chí Trạch đâu? Chị Phương bé há?” Thấy mặt Tần Vĩnh âm trầm khó hiểu, nụ cười trên mặt Lâm Phàm từ từ biến mất, nhìn hần đăm đăm hồi lâu, đột nhiên biến sắc, bước lên một bước định xông lên lầu. Tần Vĩnh nhanh tay lẹ chân vội vàng ôm lấy cô, lại bị cô điên cuồng đấm đá “Thả em ra! Để em đi lên!” Tần Vĩnh ôm chặt lấy cô từ đằng sau, vùi mặt vào hõm cổ cô mặc cô giãy dụa như điên. Rốt cuộc Lâm Phàm tuyệt vọng bắt đầu khóc rống lên “Tần Vĩnh, anh nói cho em biết đi! Con em đâu? Con em đâu?!!” Giọng cô khàn đặc, run rẩy, e dè lại có chút bất ổn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Căn phòng nhỏ tối mù âm u, hai đứa trẻ con nằm trong tã khóc khàn cả giọng, tiếng khóc vang vọng trong căn phòng không lớn lắm. Một ả đàn bà đứng trong bóng tối không nhìn rõ mặt mũi, nhón nhác túm lấy người đàn bà đang run lấy bầy bên cạnh chửi bới “Mau đi cho bú! Không được để chúng khóc!” Người đàn bà loạng choạng, cố gắng không chệch con khủng hoảng của mình, bồng đứa nhỏ lên dưới ánh mắt của đám đàn ông trong phòng, vén áo để lộ bánh bao trắng nõn, thử cho bú nhưng đứa bé ngoẹo đầu cự tuyệt đồ ăn đưa đến miệng, nhắm mắt gào khóc, tiếng khóc đó kích thích thần kinh người đàn bà thật mạnh. Lúc này, gã đàn ông đứng bên bước lên một bước “Cô chủ, bọn chúng cứ tiếp tục khóc như thế, sớm muộn gì chúng ta cũng bị lộ, dứt khoát đã trót thì trét.” Gã đàn ông đưa tay làm động tác giết. ả đàn bà thấy vậy trong mắt thoáng qua một tia hoảng hốt, căng thẳng đáp “Đề tao nghĩ đã...” “Đi tới đi lui không ngừng, người đàn bà cũng ra sức làm cho bọn trẻ bú sữa của mình.

Chị ta vốn là bảo mẫu trong nhà cô chủ, đột trước sinh con, xin nghỉ ở nhà ở cũ, ai ngờ hôm nay bỗng dưng bị cô chủ bắt ép đến đây.

Nhìn tình hình trước mắt là biết, chuyện này chắc chắn ầm ỹ lớn.~~~~~Một đêm này là đêm đáng sợ nhất trong đời Tần Vĩnh.

Các con mất tích không rõ, mẹ nằm liệt giường không dậy nổi.

Lâm Phàm càng tệ hơn, thần trí mơ hồ, sau khi biết con bị bắt cóc, bất ngờ là cô không khóc không ầm ỹ, chỉ lẳng lặng ngồi trong nhà kính đồ chơi của con, ánh mắt trống rỗng vô hồn. Cô cứ dịu dàng nhìn chăm chú vào cái nôi trẻ con trống không, nhẹ nhàng đưa nôi, nguyên một đêm cô cứ đưa nôi như thế, Tần Vĩnh đứng đằng sau cô, ánh mắt đầy đau đớn. Đột nhiên Lâm Phàm ngẩng lên, dường như đang cẩn thận lắng nghe, ngoảnh đầu nói với hần “Chồng, có phải Chí Trạch đang khóc bên chỗ chị Phương không? Anh mau bồng con lại đây.” Tần Vĩnh giật mình, bán tín bán nghi nhìn chung quanh, kể đó hần mới nhận ra Lâm Phàm đã nảy sinh ảo giác, chôn mình vào nơi sâu nhất không chịu đối diện với sự thật. Cuống quýt đi tới cạnh cô định kéo nôi ra lại bị cô túm lại, sắc mặt khó chịu “Anh làm gì thế! Muốn giành con em hả?” “Lâm Phàm... em tỉnh lại đi...” Tần Vĩnh phát hiện mỗi một chữ mà hần nói ra đều mất sức lực rất lớn, ánh mắt trông đợi nhìn cô, hi vọng cô đủ tỉnh táo.

Song Lâm Phàm vẫn giữ chặt lấy nôi, mỉm cười với cái gối “Việt Trạch, con phải khỏe mạnh lớn lên, để ba đưa con và em đi học, được không?” Trả lời cô không phải là nụ cười hoặc tiếng khóc của bé, chỉ có gió đêm lướt qua cây cỏ phát ra tiếng sột soạt, thê lương mà u oán. Tần Vĩnh giằng lấy cái nôi ném qua một bên, Lâm Phàm thét lên một tiếng thất thanh, lồm cồm bò tới cái nôi bị hòng lăn lóc trong góc nhà, hoảng hốt gào lên “Việt Trạch! Việt Trạch!” Lúc cô bò được đến chỗ cái gối đầu và cái chân nhỏ nằm trơ trọi trên đất, tìm quanh các góc không có kết quả, bắt đầu ôm đầu mình thét chói tai, mỗi tiếng thét đều cắt thật sâu vào lòng Tần Vĩnh.

Bỗng nhiên Lâm Phàm hưng tận ngẩng đầu trừng mắt, túm lấy chân quất lên người hắn “Anh trả con cho em! Mang con trả cho em!! Trả cho em!!!” “Bốp!” Một cái tát tai nặng nề rơi lên mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm bị đánh choáng váng, lệch đầu qua một bên đỡ đỡ thở dốc, chiếc chăn sớm đã rách te tua, lông vịt bay tung tóe rải rác cả căn nhà kính tinh xảo, rơi là tả trên đầu, trên vai hai người. “Lâm Phàm, tỉnh lại đi em! Nhất định anh sẽ tìm được con, nhưng nếu em điên rồi, anh phải làm sao đây!” Tần Vĩ nói đến đó khóc nức lên, vươn tay ôm chặt lấy cô, vùi đầu vào tóc cô, cho dù hắn cố gắng kìm nén, vẫn không ngừng được tiếng nức nhen ngào. Lâm Phàm bị đánh hoàn hồn, run rẩy ôm lấy hắn, dán mặt vào ngực hắn khóc nức nở “Làm sao đây... Tần Vĩ... chúng ta phải làm sao đây...” “Trăng treo lơ lửng trên không, ánh sáng dịu dịu rải trên mặt đất, nhìn rõ buồn vui đau khổ của mọi người, phách gió đêm kéo lên khúc nhạc phối hợp với tiếng nức nở của người trong phòng. Sáng hôm sau, minh nguyệt cử nhạc thương cảm suốt đêm bị thay thế, thái dương đại diện cho hi vọng từ từ nhô lên, chỉ có gió đêm vô hình kia là rề rề không chịu rút lui. Lâm Phàm khóc mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi, co rúc trong lòng Tần Vĩ, đưa tay che lại ánh sáng chói mắt, chậm rãi mở mắt ra.

Tần Vĩ cũng đã sức cùng lực kiệt dựa lưng vào vách kính chớp mắt, cái cảm bình thường sạch sẽ giờ phút này đã như một lớp rêu lưa thưa. Lâm Phàm thử vươn người, cả người nhũn ra, may mà Tần Vĩ phát hiện kịp thời, theo bản năng đưa tay ôm cô.

Lâm Phàm cảm thấy hốc mắt lại bắt đầu chua xót, vùi mặt vào ngực hắn, Tần Vĩ là chỗ dựa cuối cùng của cô, mà động lực chống đỡ cô là tìm kiếm các con. Tần Vĩ nhắm mắt điều chỉnh lại tâm tình mình, khẽ gác cằm lên đầu cô, khàn giọng song vẫn kiên định như trước giờ “Em đi rửa ráy đi, sau đó anh dẫn em đi tìm con.” Lâm Phàm nghe xong trông ngóng nhìn hắn “Anh biết con ở đâu à?” “Không biết, tất cả nhân lực vật lực đều phải ra hết rồi.

Nhưng anh biết em không yên tâm ngồi chờ tin tức, nên anh dẫn em đi, tìm khắp hang cùng ngõ hẻm, đến khi tìm được mới thôi.” Tần Vĩ đưa tay vuốt ve má cô, muốn xóa đi ưu thương trên mặt vợ. Lâm Phàm ngửa đầu nhìn hắn đắm đắm hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười nhợt nhạt, kiên quyết đáp “Dạ!” Hai người vội vàng rửa ráy, thay quần áo xong liền bắt đầu đi khắp đường lớn ngõ nhỏ dán thông báo tìm người mới làm, hơn nữa còn ra lệnh cho công ty, bao gồm toàn bộ công ty con, nhà xưởng, hơn chục ngàn người toàn bộ chia nhau ra dán. Trên thông báo tìm người có ảnh hai đứa trẻ dễ thương, là ảnh sau khi Tần Vĩ từ Brazil về dùng điện thoại đi động của mình tự chụp để lưu làm hình nền.

Bên dưới có viết, người cung cấp manh mối, trả thù lao mười triệu tiền mặt. Sự việc vốn như lớp vẩy ngoài da này nháy mắt chấn động cả thành phố S, thậm chí các công ty con trong thành phố đều phản ứng tranh luận rất lớn. Tần Vĩ và Lâm Phàm vẫn không biết mệt mỏi đi khắp hang cùng ngõ hẻm, không ngừng quét hồ dán giấy.

Cả một ngày chưa uống lấy một giọt nước, Tần Vĩ lấy từ trong xe ra một cái bánh kem đưa cho Lâm Phàm “Vợ, ăn chút mới có sức.” Lâm Phàm nghĩ nghĩ, đưa tay cầm lấy “Còn anh?” “Anh chưa đói.” Tần Vĩ cố gắng thả lỏng, nở nụ cười.

Áp lực của hắn lớn hơn mọi người, lo lắng cho con không kém gì Lâm Phàm, thậm chí còn nhiều hơn.

Song hắn không thể suy sụp, hắn là trụ cột cái nhà này, trời có sập xuống hắn cũng phải nghiêng răng chống thay cho Lâm Phàm và con, bởi vì hắn là đàn ông. Lâm Phàm cúi đầu lặng lẽ ăn hết một nửa rồi đưa cho hắn “Anh ăn hết đi, xong chúng ta đi phía bắc thành phố dán tiếp.” Sao cô không nhận ra suy nghĩ của Tần Vĩ được, đây là người đàn ông cô yêu nhất mà. Bọn trẻ mất tích tròn hai mươi bốn tiếng, ông Tần đột ngột gọi điện thoại tới.

Đã có người bị tiền thưởng hấp dẫn, dựa theo chỉ dẫn trên thông báo tìm tới sở cảnh sát cung cấp manh mối. Tần Vĩ và Lâm Phàm đang ngồi ở lề đường phía bắc thành phố nghỉ ngơi, nhận được tin tức, tức thì cả người như được tiếp thêm sức lực, kéo Lâm Phàm dậy chạy tới chỗ đậu xe, Lâm Phàm kích động luống cuống tay chân, lao đảo chạy trên đường. Sở cảnh sát, một người đàn ông gầy nhỏ ngồi trên ghế thấp thòm liếc quanh bốn phía, vừa rồi ông ta đã kê chi tiết một lượt cho ông chủ nhà họ Tần, không biết có thể nhận được món thù lao hấp dẫn kia không. Một đôi nam nữ hùng hổ từ ngoài cửa xông vào, người đàn ông thấy ông ta thì nghiêm khắc tra hỏi “Ông biết manh mối?” Người đàn ông nghĩ tới tiền, cố lấy dũng khí đối mặt với anh ta, run run lắp bắp đáp “Tôi, tôi hôm qua vợ tôi bị cô chủ của bà ấy dẫn tới khu ngoại ô, nghe nói là để cho bú... sau... sau đó vợ tôi lên gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi mau đem con chúng tôi về quê.

Bà ấy nói không biết cô chủ bắt ở đâu về hai đứa bé sinh đôi, sợ là xảy ra chuyện thì bà ấy cũng bị liên lụy.” Tần Vĩ và Lâm Phàm nghe xong sùng sốt, cô chủ? Vốn dĩ kẻ bọn họ nghi ngờ đầu tiên là Thái Duy nhưng căn cứ điều tra thì thời gian vừa rồi Thái Duy đi gặp Raphael, hôm nay mới về nước. “Cô chủ của vợ ông là ai?” Tần Vĩ dần hơi thở lạnh lẽo phát ra khắp người xuống, giống như con rắn đang phun nọc độc. “Hình như tên là Vương Y Y.” ~~~~~ Căn phòng nhỏ ở ngoại ô, tất cả bị một đội đặc nhiệm bao vây.

Vương Y Y ngồi chồm hổm trên đất, hai tay đặt lên đầu làm tư thế đầu hàng, mấy gã đàn ông vạm vỡ nằm trên đất, có điều trước khi nhóm Tần Vĩ đến thì chúng đã nằm thẳng cẳng như thế rồi. Tần Vĩ sai chân tới, không buồn thương hoa tiếc ngọc túm lấy Vương Y Y đang kinh hoàng lên “Con tao đâu!” Trong phòng không có cặp sinh đôi như người kia nói, ngược lại có một người đàn bà trốn trong góc nhà thét lên. “Tôi không biết... Tôi không biết ~!” Tâm tình Vương Y Y cực kỳ bất ổn, cuồng loạn thét lên. Lâm Phàm cũng xông lên, túm lấy tóc cô à mà cầu xé “Trả con cho tao! Trả cho tao!!” Không ai dám cản trở, Vương Y Y bị đánh bầm dập, máu me đầy mặt ngã xuống đất không dậy nổi, gào thét như heo bị thọc huyết. Tần Vĩ lạnh lùng quan sát chung quanh, đi tới góc tường ngồi xổm xuống trước mặt người đàn bà cố gắng ngang tầm mắt với bà ta, nói giọng chẳng lành “Chồng và con bà bây giờ đang ở trong tay tôi, tốt nhất là bà nói cho tôi biết, con tôi đang ở đâu.” Người đàn bà nghe xong, run lên cầm cập, ngờ ngác nhìn người đàn ông khí thế hùng dũng trước mặt mấy giây, quỳ mọp xuống đất túm lấy ống quần anh ta khóc lóc “Chúng tôi vô tội! Đừng hại con tôi, hồi chiều đột nhiên có mấy người rất hung dữ xông vào đây, đánh ngất bọn họ rồi ẵm hai đứa bé đi rồi! Tôi không biết gì nữa hết, tôi xin ông, xin ông tha cho chồng con tôi!” Tần Vĩ nhìn chằm chằm bà ta, ánh mắt sâu xa, thông thả rút chân mình ra, đi tới trước mặt Vương Y Y đã bị Lâm Phàm đánh không bò dậy nổi đang gào khóc, thô bạo túm lấy tóc cô à cứng rắn lôi dậy, nhìn chồng chọc vào mắt à, cất giọng âm u “Nói, con của tao, ở đâu.” Vương Y Y biết cục diện đã mất, tâm lý và thể xác đều chịu không được đau đớn, rớt cuộc gục ngã, khóc rống lên “Tôi thật sự không biết.

Tôi chỉ định hù dọa các người, thật sự, chỉ định cướp bọn chúng để dọa các người thôi...”

Chương 61

Lâm Phàm lấy tốc độ như sét đánh lướt tới chỗ một đặc nhiệm đứng gần đó, không cho bọn họ có thời gian phản ứng, nhanh nhẹn cướp lấy một khẩu súng ở thắt lưng người nọ.

Áp sát họng súng vào trán Vương Y Y, không cần được con giận từ lòng bàn chân bốc lên tới đỉnh đầu, nghiêng răng rít lên “Nói hay không?!” Mọi người thấy vậy hấp tấp muốn đi lên khuyên can, lại lo đổ thêm dầu vào lửa chọc Lâm Phàm kích động hơn.

Đưa mắt chuyển sang Tần Vịnh vẫn đang túm tóc Vương Y Y, lại phát hiện hắn không có ý định cản trở Lâm Phàm lấy một chút. “Hu hu, tôi thật sự không biết, không tin cô hỏi bà ta đi!” Vương Y Y không kiềm được hoảng sợ và đau đớn, run lấy bầy đưa tay chỉ vào người đàn bà trong góc.

Nước mắt và máu tèm lem trên mặt, làm khuôn mặt trang điểm tí mỉ của cô ta thê thảm không chịu được. Lâm Phàm giơ báng súng hung hăng đập lên mặt cô ta một cú, Vương Y Y ói ra một búng máu, kèm theo hai cái răng gãy, mũi cũng phun máu đỏ lôm. Khổ nỗi đầu cô ta bị Tần Vịnh túm chặt, không nhúc nhích được.

Lâm Phàm dường như không định buông tha cho cô ta, trực tiếp nhét họng súng vào cái miệng ngập ngụa máu của cô ta, lại quát người đàn bà hoảng sợ đến hồ đồ trong góc tường “Nói!” Khi cô cho là các con đang chờ cô chỗ này, gấp rút chạy tới đây lại phát hiện bọn trẻ cô nóng lòng trông ngóng không thấy đâu, hung thù thì khóc lóc không biết gì, giờ phút này cô thật tình muốn giết chúng. Người đàn bà thấy ánh mắt mọi người dồn cả vào mình, cô chủ chỉ còn hơi thở thoi thóp bị người đàn ông kia túm đầu nửa quỷ lơ lửng trong không khí.

Vừa nghĩ tới chồng con còn trong tay anh ta, tình mẫu tử kiên cường buộc bà ta trấn tĩnh lại, thành khẩn đáp “Vốn dĩ cô chủ định buổi chiều sai người đưa bọn trẻ về, ai ngờ có mấy người đột nhiên xông vào, không nói tiếng nào đã xông lên đánh bọn họ ngất đi rồi ôm bọn trẻ đi mất.

Tôi tưởng là người nhà bọn trẻ tìm đến, cướp chúng về, Nhưng cô chủ lại phát điên lên, tiếp đó chúng tôi chuẩn bị đi thì các người tới.” Người đàn bà nói xong lại ngồi mộp trong góc không dám nói, đánh chết bà ta cũng không nghĩ ra, chồng con bà ta chẳng những không sao, còn nhận được một món tiền kinh người. Tần Vịnh bỗng dưng buông tay, Vương Y Y ngã nhào xuống đất, đùng quân đã ướt sũng, không biết là bị đánh đến đái ra quần hay là sợ quá mà đái ra. Mùi khai và mùi máu lan ra cả phòng, Lâm Phàm nghe xong cũng vứt khẩu súng trong tay xuống, ngồi sụp xuống lấy tay ôm mặt.

Đặc nhiệm bên cạnh vội vàng bước lên nhặt lại khẩu súng, thấy họng súng dính máu và nước bọt, lén lút chùi mấy cái lên quần áo của Vương Y Y đang nằm ngửa thờ hồng học trên đất, đeo lại vào thắt lưng. Tần Vịnh mím chặt đôi môi mỏng, đang định phải người tiếp tục lần theo manh mối này, một người đàn ông mặc vest cẩn thận bước vào, kể tai hắn nói nhỏ mấy tiếng. Mặt hắn càng lúc càng đen, mắt lóe sáng âm u.

Trầm tư mấy giây, ra lệnh cho người đó “Quay về chuẩn bị thêm người, bảo họ chờ tôi ở cửa **.” “Rõ!” Người đàn ông gật đầu đáp xong quay lưng đi ra, từ cách ăn nói cử chỉ của anh ta có thể thấy đã trải qua huấn luyện hết sức chuyên nghiệp. Tần Vịnh quét mắt nhìn hiện trường một vòng, đi tới chỗ Lâm Phàm đang quỳ xồm trên đất, nhẹ nhàng quàng vai cô thì thầm “Đã tìm thấy con rồi, chúng ta đi.” Lâm Phàm chấn động, chậm rãi buông tay ra, đưa ánh mắt khát vọng, cầu xin nhìn hắn.

Tần Vịnh nắm tay cô, vẫy tay ra hiệu với mấy sĩ quan chỉ huy có mặt ở đó liền dẫn cô đi. Suốt dọc đường, Lâm Phàm cứ bấu lấy tay Tần Vịnh không nói, ngay cả hơi thở cũng dè chừng. Vừa tiếng sau, xe dừng lại trước một khu chung cư nhỏ, đằng sau có mấy đội xe bám theo.

Từ trên xe bước xuống một toán nhân viên đã qua huấn luyện vũ trang, bám theo sau lưng họ, người nào người nấy đều nghiêm túc, thân hình thẳng tắp, không hề nhìn ngang liếc dọc. Bốn nhân viên mở đường xông lên lầu, Tần Vịnh và Lâm Phàm đi giữa, đằng sau còn có mười mấy người.

Dân sống trong chung cư thấy vậy cho là cảnh sát đi phá án, đầu hẻm cuối hẻm bàn tán xôn xao. Chung cư này mỗi tầng chỉ có hai hộ.

Khi bọn họ lên tới lầu 6, phát hiện hai căn hộ chỉ có một cánh cửa, cánh còn lại đã bị trét vôi vữa bịt kín, nhìn không ra hình dạng.

Mọi người quan sát một chút, khẳng định hai căn hộ này đã bị nhập thành một, có thể thấy người trong phòng không ít. Tần Vịnh kéo Lâm Phàm dựa sát tường xong, ra hiệu cho bọn họ động thủ.

Chỉ thấy nhân viên vũ trang thành thạo chuyên nghiệp dùng dụng cụ mở khóa, cách một tiếng.

Cửa lập tức bị mở ra, mọi người giương súng trong tay nghiêm túc, cảnh giác xông vào. Trong phòng cũng phát ra tiếng động kịch liệt.

Khi Tần Vịnh và Lâm Phàm tiến vào phòng khách, hai nhóm người chĩa súng vào nhau, Thái Duy đứng trong phòng khách bồng một bé con nhỏ nhẹ đỡ, một bé khác nằm trên sofa mở đôi mắt trong veo to tròn tò mò nhìn mọi người, thỉnh thoảng lại huơ cánh tay nhỏ nõ nà cười vui vẻ. Lâm Phàm thấy vậy bất chấp tất cả, xông lên quỳ mọp xuống bên sofa, ôm chặt lấy con, phân biệt kỹ càng mới phát hiện ra là nhóc Chí Trạch.

Kể đó cầm hận nhìn trừng trừng Thái Duy, trong lòng suy đoán mục đích của hắn. Tần Vịnh chậm rãi bước lên, lạnh lùng nói “Mày tự tìm đường chết.” Thái Duy hừ khê một tiếng, nói với Lâm Phàm “Phàm Phàm, thằng đàn ông này bảo vệ con của em còn không xong, hôm nay nếu không có anh bọn

chúng còn nằm trong tay con đàn bà ti tiện kia.” Nhưng Lâm Phàm hoàn toàn không nghe lọt tai, toàn bộ suy nghĩ đều đặt trên tay Thái Duy, sợ hấn kích động không khống chế được lực đạo, làm hại đến xương cốt còn non của con. Bồng Chí Trạch lùi ra sau hai bước đến bên người Tần Vịnh, ánh mắt nhìn Việt Trạch chằm chằm.

Ngược lại Tần Vịnh nghe Thái Duy nói xong không tức giận còn cười khê thành tiếng “Ngược lại, bản lĩnh không biết chừng mực của mày đúng là giỏi, đến giờ tao vẫn không nghĩ ra nguyên nhân vì sao Raphael muốn lôi kéo mày, cái đầu lừa đá của mày thì làm được chuyện gì?” Nói xong mặt hấn sầm xuống “Mày tưởng ông không làm gì được mày thật à! Thái Duy, lúc đầu mày gia nhập băng của Vincent là vì mẹ mày nhì, sao mày không quan tâm một chút xem bây giờ bà ta có ổn không?” Nhướng mày nhìn người báo cáo cho hấn lúc này, anh ta lấy ra một cái điện thoại mở webcam lên cho Thái Duy nhìn.

Chỉ thấy trong hình, một bà cụ hiền từ ngồi trong sân nói nói cười cười với mấy ông bà lão khác, nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt bà ta không có tiêu cự, có thể nhận ra đó là một người mù. Người Thái Duy cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, thuộc hạ bên cạnh hấn có mấy kẻ không nhẫn nại được hung tợn giơ súng lên nhắm Tần Vịnh.

Người của Tần Vịnh cũng không chịu yếu thế, soạt soạt soạt nhất tề giương súng nhắm Thái Duy.

Lâm Phàm tức tốc bình tĩnh lại, biết một khi xảy ra đầu súng, mình ôm hai đứa con chắc chắn không có lợi. Thừa dịp Thái Duy hoảng hốt, cô dè dặt hỏi “Anh Thái... Anh trả nó cho tôi, được không?” Thái Duy nghe xong giật mình bừng tỉnh, không trả lời Lâm Phàm mà tức giận rống lên với Tần Vịnh “Mày làm gì mẹ tao!!” Tần Vịnh nhếch môi lên cười nham hiểm “Mày đối xử với con tao thế nào, tao sẽ hoàn trả trên người bà ta gấp mười, gấp trăm!” Nói xong hơi héch cằm, nghênh ngang tự tin nhìn hấn. So khi thế, Thái Duy đã thua rồi, nhưng thực lực thì hấn không thua vì đôi bên đều nắm quân bài mà đối phương để ý nhất. Bé con trong lòng khó chịu cựa quậy, hồi lâu không ngủ được mùi hương quen thuộc của mẹ, lại thêm bị đánh, nên mắt đảo mấy vòng xong cái miệng nhỏ chu ra, bắt đầu khóc toáng lên. Lâm Phàm lập tức chảy nước mắt theo, quỳ sụp xuống trước mặt Thái Duy “Anh Thái, mặc kệ thế nào nó cũng vô tội, nếu anh có thù oán gì thì cứ nhắm vào tôi, trả nó cho tôi...” Nói rồi khóc không thành tiếng, cả một đêm lo lắng sợ hãi, con chỉ cách có một gang tay lại không thể ẵm bồng, cô gần như sụp đổ. Tần Vịnh và Thái Duy thấy thế đều kinh hoàng.

Thái Duy muốn bước lên đỡ cô lại thấy Tần Vịnh đã ngồi sụp xuống cạnh cô dịu dàng vỗ về, mà Lâm Phàm bồng Chí Trạch dựa vào ngực hấn, cố gắng ngăn nước mắt chảy ra, đưa tay chùi nước mắt càng lúc càng nhiều. Thái Duy bồng Việt Trạch, nhú mắt nhìn bọn họ, chẳng lẽ hấn hiểu lầm thật à? “Phàm Phàm...” Hấn khó nhọc mở lời, nếu tất cả là do hấn hiểu lầm, vậy hấn đúng thật như Tần Vịnh nói, là óc heo.

Kêu ngọt như hấn không chịu chấp nhận sự thật này. Lâm Phàm nghe tiếng ngừng đầu nhìn hấn van xin.

Từ lúc nào, người chỉ cần một cây côn bầm đã đánh bại mười mấy tên đàn ông như cô, lại hèn mọn van cầu thế này.

Ai đã nói, con trẻ vĩnh viễn là tử huyệt lớn nhất của người mẹ, một khi đụng trúng gót chân Asin này, mặc kệ cô có hô phong hoán vũ thế nào cũng đều chấm dứt hết. Tần Vịnh đau lòng, mạnh mẽ ôm lấy Lâm Phàm.

Vợ của hấn, sao có thể quỳ xuống trước mặt người khác! “Mày đã rượu mồi không uống, vậy tao đành phải mồi mày uống rượu phạt!” Trầm giọng ra lệnh cho nhân viên bên cạnh “Bảo họ chuẩn bị!” Màn hình điện thoại trong tay người kia hiện rõ, cách chỗ bà cụ không xa xuất hiện rất nhiều họng súng, trung tâm của kính ngắm chính là bà ta. “Mày dám!!” Thái Duy rống lên.

Đứa bé là tử huyệt của Lâm Phàm thì mẹ hấn cũng là tử huyệt của hấn. Tần Vịnh không may may dao động, tiếp tục ra lệnh “Cho hấn mười giây, mười giây sau bắn cho tôi! Thái Duy, mày cần nhắc cho kỹ, mày bắt con tao chẳng có lợi gì cho mày hết.

Một khi nổ súng chưa chắc bên tao đã thua nhưng mẹ mày, chết là chắc.

Tốt nhất mày nên so sánh có đáng hay không?!” Thái Duy nghiêng chặt khớp hàm.

Tần Vịnh nói không phải không có lý, ý định của hấn khi dẫn người cướp hai đứa bé là để dụ Lâm Phàm đi theo, nhưng hấn phát hiện, tình cảm của Lâm Phàm và Tần Vịnh không hề như hấn nhận định.

Bản thân hấn nhịn nhục gia nhập công ty của Vincent, ngoài việc không cam lòng và muốn báo thù ra, nguyên nhân lớn nhất là vì mẹ hấn. Cuối cùng, khi Tần Vịnh trầm giọng đếm tới 2, hấn nhắm mắt mồi mồi nói “Thà bà ấy.” Nói xong đặt Việt Trạch vẫn còn khóc gào lên sofa, lùi ra sau mấy bước. “Đại ca!!” Mấy tên thuộc hạ thấy hấn bị nhục, không khỏi căm tức. “Cấm miệng! Rút lui!” Thái Duy nghiêm khắc ra lệnh, bọn chúng đành bất lực lùi ra sau. Tần Vịnh bước lên chặn ngang sofa bồng con lên, tất cả nhân viên vẫn chĩa súng vào nhóm Thái Duy như cũ. Song Thái Duy không để ý mấy họng súng, nhìn Lâm Phàm rồi rầm, nói “Phàm Phàm, anh hi vọng anh sai rồi.

Nhưng anh vẫn giữ nguyên câu nói đó, nếu có lúc em nghĩ rõ, cứ đến tìm anh.” Lâm Phàm bồng Chí Trạch, dựa sát vào lòng Tần Vịnh, đưa tay sờ mặt Việt Trạch đang nằm trong lòng hấn, cảm thụ cảm giác chân thật của bọn trẻ.

Nghe Thái Duy nói cô hơi giật mình, dù thần kinh cô thô cỡ nào cũng hiểu được ý Thái Duy, nhưng cô nghĩ không ra, Thái Duy có suy nghĩ đó từ lúc nào. Lâm Phàm không biết, không có nghĩa Tần Vịnh cũng không biết.

Chắc chắn là tại cái hộp cơm đó! Tần Vịnh âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.~~~~~Cuối cùng, kết cục hoàn hảo, bọn trẻ bình an vô sự.

Mẹ của Thái Duy cũng yên ổn, nhưng hấn vẫn không yên tâm, sau khi người của Tần Vịnh rút lui, chuyện đầu tiên hấn làm là chạy tới bên cạnh bà cụ, cứ tưởng hấn đã ân nấp rất kỹ rồi, không ngờ vẫn bị Tần Vịnh moi ra. Tần Vịnh khắc phục hậu quả xong bận bịu hồi lâu, đợi hấn lết cái thân mệt mồi nhưng tâm hồn thì hưng phấn về nhà, Lâm Phàm và hai đứa trẻ đã ngủ thiếp đi. Trên cái giường đôi rộng thùng thình, Lâm Phàm nằm nghiêng bên phải, hai nhóc

con một bé nghiêng đầu bên trái, một bé ngoẹo sang phải đang ngủ say sưa bên cạnh cô. Vội vội vàng vàng tắm rửa xong, Tần Vịnh cẩn thận leo lên giường, từ đằng sau ôm lấy Lâm Phàm và hai con, hôn đầu họ xong thỏa mãn chìm vào giấc ngủ. Cũng vàng trắng tròn vành vạnh, cũng gió đêm thổi từng cơn, mang theo hương hoa huệ thơm lừng, cùng với ánh trăng trải dài trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

62.

Hai đứa cháu an toàn trở về, bà Tần nằm liệt giường rầu rĩ không vui lập tức mây tan mưa tạnh, ngày hôm sau đã bỏ xuống giường... bỗng cháu, nói kiểu gì cũng không chịu buông tay, hơn nữa bị ám ảnh bởi bên ngoài, mỗi ngày chỉ dám bế cháu đi loay quanh trong sân. Còn Vương Y Y, đương nhiên Tần Vịnh không dễ dàng chịu bỏ qua cho cô ả, chuẩn bị tấn công khắp nơi thề phải cho ả ăn com tù cả đời.

Hơn nữa còn muốn đuổi tận giết tuyệt, lật đổ cả Vương thị, nhưng ông Tần lại lên tiếng ngăn cản cách làm của hấn.

Cũng vì việc này mà hai cha con không thèm nhìn mặt nhau mấy ngày liền. Sáng sớm, đồng hồ sinh học của Lâm Phàm đúng giờ báo thức, hai nhóc con cũng cực kỳ phối hợp, đúng giờ này là ré lên.

Lâm Phàm còn mơ mơ màng màng theo bản năng vén áo lên, bế một đứa lên cho bú trước, đứa chân đá đá Tần Vịnh đang ngủ say. Tần Vịnh lâu lâu bàu một tiếng, mở mắt ra dò dẫm nhìn bức tường trước mặt.

Kể đó tỉnh táo lại vội vàng lật người qua người Lâm Phàm, bỗng đứa còn lại lên nhò nhẹ dõ. Ngoác miệng gọi tên Lí Phuong ở ngoài, lại ngáp dài ngồi xuống mép giường tiếp tục ngân người.

Lâm Phàm cũng y hệt, bỗng con mặc nó bú sữa, mặt mày dò dẫm nhìn tường. Do Tần Vịnh hùng dũng quay về, vú em Lí Phuong bị đuổi qua phòng kế bên ngủ.

Cũng có nghĩa là, bú sữa tè dầm đi ị của hai thằng nhóc ban đêm đều do cặp ba mẹ mới ra lò này tự quán xuyến lấy. Thiếu Lí Phuong, Lâm Phàm mới nhận ra được tầm quan trọng của chị.

Đang suy nghĩ, Lí Phuong đã hót hơ hót hải chạy vào, thấy hai người mỗi người ôm một đứa, ngồi trên giường bộ dạng y hệt nhau không khỏi buồn cười. Vội vàng đón lấy bé con trong tay Tần Vịnh, quay lưng lại vén áo mình lên cho bú. Tần Vịnh được thoải mái, thuận thế nằm thẳng căng xuống giường, nhích tới bên cạnh Lâm Phàm, gác đầu lên đùi cô tiếp tục nhắm mắt ngủ lại.

Gần đây thời gian ngủ ngon càng lúc càng ít, làm hấn đi họp cũng không nhận được ngáp ngủ. Rót cuộc lúc hấn sắp chìm vào giấc ngủ say lần nữa, hai cục vàng bú no, nấc sữa mấy cái rồi được Lí Phuong đặt vào cái nôi trẻ con cỡ lớn ru ngủ.

Đối với vú em này, hai nhóc không hề keo kiệt nụ cười của mình. Lâm Phàm cũng thuận tay cài lại nút áo, híp mắt nằm xuống giường, nuôi con sao mà còn mệt hơn hành quân đánh trận nữa. “Cậu chủ, cô chủ, tôi có việc muốn xin hai người.” Mặt Lí Phuong đỏ lên, chị cũng cùng đường rồi mới đường đột thế này. Tần Vịnh không mở mắt, môi mòng lười biếng nhếch lên nhả ra một chữ “Nói!” Đối với cậu chủ có phần xa lạ này, thật sự chị không đoán được chính xác tính tình, trước mặt cô chủ luôn luôn dịu dàng từ tế nhưng mấy ngày trước chị chứng kiến anh ta tranh cãi với ông chủ vụ Vương thị.

Người xưa hay nói, hổ phụ không sinh khuyển tử, chị thấy khí thế của cậu chủ chẳng những không kém ông chủ lớn tuổi lấy nửa phần, ngược lại còn lợi hại hơn. Thế nên bây giờ chị càng e ngại “Tôi... Chồng tôi đột trước đi làm công, ông chủ bỏ trốn rồi, một xu tiền cũng không cầm được, hiện giờ cũng không tìm được việc.

Muốn hỏi thử công ty của cậu chủ có cần tạp vụ không, quét rác dọn vệ sinh gì cũng được hết!” Nói xong chị nín thở, chờ cậu chủ tuyên bố kết quả cuối cùng, có điều chị không mấy ôm hi vọng vào chuyện này.

Nghe Tiểu Ngọc nói cho dù là quét dọn toilet ở Tần thị cũng phải có quan hệ mới được vào làm.

Mình chỉ là một vú em nhỏ mới đến làm không lâu, còn bày đặt tự tiến cử chồng mình đến Tần thị khó tránh khỏi không biết chừng mực, nhưng cứ nghĩ tới tiền thuốc men của cha chồng đành phải mặt dày đi hỏi thử. “Chuyện này à?” Giọng Tần Vịnh sáng sớm nghe đặc biệt khàn khàn trầm thấp, ngay cả Lí Phuong nghe xong tim cũng đập thình thịch. Lại ngáp một cái thật lớn, Tần Vịnh ngồi dậy xoa cái mũi bị lạnh, suy nghĩ một chút nói “Để anh ta tới đây đi, ông Thiệu cũng lớn tuổi rồi, vừa vặn giúp đỡ cho ông Thiệu.” Lí Phuong nằm mơ cũng không ngờ, chuyện này cứ thế quyết định! Trong lòng cảm kích lại không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả, mồm miệng đơ ra nửa ngày vẫn nói không nên lời. Tần Vịnh căn bản không để ý phản ứng của chị, nhìn đồng hồ rồi đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.

Lâm Phàm này giờ vẫn nằm trên giường cũng loạng choạng ngồi dậy vặn người, nhìn Lí Phuong hồi lâu đột nhiên lên tiếng “Chị Phuong, không được ở

cùng con khó chịu lắm hả?” Tiếp đó không chờ chị trả lời, nói tiếp “Tôi qua tôi đã thương lượng với Tần Vịnh rồi, ngày mai chị cũng đón con tôi đây đi, ngủ chung với chị ở phòng kế bên.

Đã có hai đứa bé rồi, thêm một đứa cũng chẳng sao.” Lần này thì Lí Phuong hoàn toàn ngỡ ngác, đứng nguyên tại chỗ há miệng nhìn cô, thấy cô vịn vịn cổ đứng dậy đi tới cạnh chị nói “Trái qua thời gian vừa rồi, tôi mới biết đối với tôi mà nói, chuyện đáng sợ nhất là chồng con không ở cạnh mình, chị cũng là người kỹ tính thành thật.

Thời gian qua nếu không có chị tôi e là mình không được thoải mái thế này, mau đi sắp xếp đi.” Nói rồi mỉm cười từ từ nhìn chị, hôn lên mặt hai nhóc con mỗi đứa một cái, bỏ lại Lí Phuong đứng ngơ tại chỗ đi vào nhà tắm chuẩn bị đi làm. Nửa ngày sau Lí Phuong mới phản ứng lại rồi cuộc mình đã gặp được chuyện tốt gì, kích động luống cuống tay chân, nghĩ ngợi một chút liền đi tới cửa nhà tắm định chính miệng cảm ơn họ, lại nghe bên trong vọng ra tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ. “Vợ, để khách lễ anh hôm nay em tính làm com hộp gì cho anh đây?” Tần Vịnh cứ ghim gút trong lòng vụ Lâm Phạm tặng com hộp cho Thái Duy hồi đó.

Cuối cùng quyết định, chẳng phải mày ăn một hộp com của vợ ông sao? Ông ăn mỗi ngày cho mày xem! Lâm Phạm mỉm cười ngồi trên đùi hắn, tí mi chùi bọt cạo râu cho hắn, cầm dao cạo râu cẩn thận cạo theo đường cong hoàn mỹ của chiếc cằm “Nhà bếp có món gì thì làm cái đó.” Tần Vịnh nhăn mày bất mãn “Cứ vậy mà qua loa anh á! Tôi qua em đã hứa, chỉ cần anh để cả nhà Lí Phuong dọn tới đây liền làm cho anh com hộp siêu bự siêu đẹp mà!” Lâm Phạm lấy dao cạo ra, để phòng hắn kích động cạo quây mà cạo xước da, lườm hắn “Rồi rồi rồi, hôm nay làm cho anh com hộp siêu bự siêu đẹp, anh đừng cạo quây không lại thêm mấy đường lên mặt bây giờ.” Nói xong thấy hắn ngậm miệng, mặt nhuộm vẻ thỏa mãn, dờ khóc dờ cười than thở, tiếp tục cạo râu cho hắn, mặc hai tay hắn nhích tới nhích lui trên đùi cô ra sức ăn đậu hũ. Lí Phuong đứng ngoài cửa thắc mắc không thôi, tại sao cô chủ yêu cầu cậu chủ cho cả nhà chị dọn tới đây? Nghĩ nửa ngày cũng không ra vấn đề ở đâu, ngược lại nghe được tiếng rên rỉ kềm nén của hai người trong nhà tắm, mặt chị đỏ lên vội vàng lui ra. Đột nhiên Tần Vịnh từ trong nhà tắm hét với ra “Chị Phuong! Bồng hai đứa nhỏ tới phòng bà chủ!” Lí Phuong vội vàng vàng dạ, mở bánh xe lăn dưới chân giường em bé, đẩy vào phòng bà Tần ở đối diện hành lang, nhường lại phòng cho đôi vợ chồng đang sục sôi tình cảm. Vừa lúc bà Tần rời giường, thấy Lí Phuong đẩy hai đứa cháu nội qua, lại đổ dành cục cưng bảo bối một hồi, đối với hai đứa bé phần điều ngọc mã này thật sự là yêu thích không để đâu cho hết.

Ngốc Lí Phuong dặn một câu “Cô đi nói với má Trương một tiếng, hôm nay nhà họ Lâm tới chơi để bà ấy chuẩn bị, làm thêm nhiều món thanh đạm bổ dưỡng bồi bổ cho Lâm Lỗi.” Lí Phuong dạ một tiếng quay người đi xuống lầu, định tới nhà bếp dặn má Trương thì bị Tiểu Ngọc gọi lại ở lối xuống cầu thang. “Chị Phuong! Chị đã đi xin cậu chủ việc kia chưa? Tôi qua chị gào khóc với chồng chị trong điện thoại, cô chủ đứng ngoài phòng nửa ngày.

Không biết là nghe được bao nhiêu, chuyện này chị hoãn lại đi đã, đừng để ông bà chủ cảm thấy chị nhiều chuyện.” Tiểu Ngọc nhìn bốn phía, dè dặt nói. Lí Phuong nghe xong lập tức bừng tỉnh, vội vàng thuật lại chuyện sáng nay cho Tiểu Ngọc nghe.

Tiểu Ngọc nghe xong lấy làm lạ hỏi “Cậu chủ dễ dàng đồng ý như vậy? Nhà này ghét nhất là quan hệ cạp váy, bọn họ thật sự đồng ý cho chồng chị tới làm vườn, còn dẫn con chị tới?” Nếu không phải Lí Phuong là đồng hương với Tiểu Ngọc, biết rõ gốc gác sạch sẽ, lại lạnh lợi, đang thời gian cho con bú, nhà họ Tần cũng không dễ gì nhận chị làm vú nuôi.

Bây giờ còn đồng ý cho cả nhà dọn tới đây ở, quả thật là tiền lệ chưa từng có. Lí Phuong gật đầu liên tiếp, nắm chặt tay Tiểu Ngọc ghen nửa ngày “Tiểu Ngọc, nếu không có cô, nhà chị bây giờ còn chưa biết ra sao...” Nói rồi hốc mắt đỏ hồng bắt đầu thút thít, Tiểu Ngọc vội vàng an ủi “Chị Phuong chỉ đừng nói thế, ban này thấy chị vội vàng xuống bếp, chắc là có chuyện hả, đừng chậm trễ nữa.” Thật ra, cho dù nói để nghe thì bọn họ vẫn là người làm thuê, bảo mẫu, chẳng qua lương bổng cao hơn những gia đình khác, thật sự cô không nhận nổi lòng biết ơn của chị Phuong. Báo lại lời dặn của bà Tần xong, Lí Phuong quay về phòng ngủ của mình nắm chặt cái điện thoại cũ rích, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Tôi qua khi biết ông chủ chỗ chồng chị làm thuê chạy trốn, chồng thì không nhận được đồng lương nào còn thất nghiệp, có cảm giác như trời sụp xuống.

Toàn bộ thu nhập của chị đều đã dành mua thuốc men cho cha chồng rồi, thậm chí còn thiếu nợ người quen mấy chục ngàn đồng, cần phải trả từ từ, lúc này lại mất đi một món thu nhập, quả thật là đã nghèo còn mắc cái eo. Chị mất không chế, gào khóc trong điện thoại rằng số mạng bất công, nhưng vì con, chị khóc xong, trút hết xong cũng đành thu dọn niềm tin đã vỡ nát, tiếp tục sống qua ngày. Chị không hề biết chị gào khóc bất lực lại bị cô chủ nghe thấy, không những thế còn năn nỉ cậu chủ giùm chị. Lí Phuong nghĩ đến đây hốc mắt lại ươn ướt, quệt nước mắt nơi khóe, gọi điện thoại “Ông xã, chúng ta gặp được quý nhân rồi!” Tần Vịnh “ăn uống” thỏa mãn xong uể oải xuống lầu, mặt Lâm Phạm còn chưa hết đỏ vịn tay vịn đi xuống tầng, thấy bà Tần và Lí Phuong đang nâng con mình sưởi nắng trong vườn hoa, cảm thấy cuộc sống tốt đẹp. Tần Vịnh chỉnh lại cổ áo, chọc cô “Xem ra anh cười về một cô vợ có lòng Bò Tát rồi.” Sở dĩ hắn đồng ý, ngoại trừ để Lâm Phạm vui vẻ, còn có một nguyên nhân khác, để phòng bị người ta không chế.

Hắn cần phải kiểm soát tất cả tình thế mới yên tâm các con được an toàn. Lâm Phạm mỉm cười “Dù sao chị ấy cũng là vú nuôi của Việt Trạch và Chí Trạch, chỉ cần tốt với chị ấy, chị ta mới toàn tâm toàn ý với con mình.” Lòng tốt? Ai chẳng có, cho dù mọi người đều có cũng phải xem anh tính toán thế nào. Tần Vịnh nghe xong nhướng mày nhìn cô, xem ra vợ mình là đại trí giả ngu nha.

Đang định thừa cơ trước khi đi làm nông năn tí xíu lại thấy Lâm Phạm nghiêm chỉnh nói với hắn “Tôi qua em nghe mẹ nói, hôm nay Lâm Lỗi tới nhà ăn com.

Anh chuẩn bị đi.” Nói xong mắt lóe sáng Tần Vịnh cong đôi môi mỉm cười, ánh mắt cũng thoáng tia nham hiểm. Buổi sáng tuyệt đẹp, trời trong mây trắng, ánh nắng chói chang, tường vi rực rỡ muôn hình muôn sắc, một đôi vợ chồng tình kẻ con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63

Món nợ Lâm Lỗi bịa đặt, bọn họ đã lên kế hoạch thanh toán sòng phẳng.

Thừa dịp Tần Vĩnh ăn sáng, Lâm Phàm vội vàng lấy đồ ăn đã chuẩn bị tối qua trang trí thành hộp cơm siêu đẹp cho hắn, lấy nylon bọc lại cẩn thận rồi bỏ vào một cái hộp lớn đặt bên cạnh, tiện tay lấy sandwich mà Trương đã làm sẵn trong tủ ra, chuẩn bị đi làm Tần Vĩnh vội vàng xách giỏ cho lão Phật gia, hai người cùng nhau vô vườn hôn tạm biệt bé yêu đang sưởi nắng rồi mới lên xe.

Ăn xong sandwich, Lâm Phàm mở cửa kính xe ra hít không khí trong lành, liếc thấy Tần Vĩnh nheo mắt, mặt mày gian trá, không nhịn được nói “Vừa vừa thôi, đừng làm quá nhé.

Nói gì thì hắn cũng đỡ giùm em một phát súng ở Brazil, hay là, cho hắn đau bụng mấy ngày thôi?” Nói xong lại tự bác bỏ lời mình “Á, không được không được, bây giờ hắn còn chưa khỏi hẳn, đau bụng sẽ ảnh hưởng đến vết thương...” Ngón tay thon dài khẽ sờ cằm, mặt mày rồi rấm

Tần Vĩnh giật mình, bèn nói “Vợ, đau đón thể xác đối với nó mà nói không có lực sát thương, phải ngược đãi tinh thần kia, anh tính...” Hắn cười hề hề chồm lại sát bên Lâm Phàm thì thảo. Chỉ thấy vẻ mặt Lâm Phàm biến ảo khó lường, lúc thì sừng sốt, lúc thì kinh ngạc, một chớp lại vui vẻ, kể đó thấp thòm hỏi “Như vậy không hay đâu...” “Hừ! Lúc nó nói em bị ngược đãi sao không nghĩ xem có nên hay không! Anh cứ nghĩ tới cái thằng ngốc Thái Duy kia là cả người ngứa ngáy, còn kêu em đi tìm nó nữa! Tìm làm cái gì! Nó có phải phượng hoàng đực đâu!” Tần Vĩnh khinh bỉ, càng nghĩ càng khó chịu, có một thằng ngu ở đằng sau chờ vợ mình, ai cũng không vui vẻ. Lâm Phàm thấy đề tài bị kéo đến trên người Thái Duy, bó tay cười “Xem anh độ lượng chưa kia, cái à Vương Y Y kia còn nói anh muốn lấy à, anh thấy em đâu có nóng này đâu.” “Sao không nóng! Nhà bếp còn hai cái tách trà mẹ miêng kia kia, còn không phải em nóng lên...” Đang nói sượng miệng, Tần Vĩnh liếc thấy Lâm Phàm cười cười như không nhìn mình, vội vàng ngậm miệng nói trở đi “Ồ, hình như hôm nay Harlan lái xe hơi chậm nhì.” Harlan đang chuyên tâm lái xe, tự dưng bị điểm danh vội vàng trả lời “Cậu chủ, tốc độ như bình thường à.” Tần Vĩnh xấu hổ cười trừ, người không tự giác nhích ra phía cửa xe.

Quả nhiên một cánh tay thò ra ngắt cái eo thịt của hắn “Em thấy anh ngứa da rồi.” “Ui da, vợ! Miêng anh lắm điều em biết rồi mà!” Tần Vĩnh vừa đau vừa ngứa, càng không dám rục rịch, dờ khóc dờ mếu. Lâm Phàm cảm tức hừ một tiếng, buông móng vuốt ra cầm giỏ xách trên ghế chuẩn bị xuống xe, hết chỗ nói với cái người đàn ông nhìn thì chín chắn thực ra hết sức trẻ con kia. Quý ông ầu trĩ nhe răng xoa cái eo, cảm thấy phải chọn ngày đi làm một cái bảo vệ eo bằng thép mới được, ai bảo Lâm Phàm chỗ nào không néo, cứ nhè chỗ này. Xe từ từ dừng lại, thấy cô mở cửa xe ra, hắn mặc kệ cái eo còn đau lâm râm vội vàng mở cánh kia xuống xe theo.

Sắc mặt nháy mắt biến đổi, trở thành quý ông thận trọng thâm tình sầu muộn, nhìn Lâm Phàm, giọng trầm thấp du dương “Chờ anh đón em, nhớ mỗi phút mỗi giây đều phải nghĩ đến anh đó.” Lâm Phàm tròn trắng mắt, hung hăng nói “Anh muốn chết hả! Chết đi!” Nói xong quay lưng đi mất, song khoe miệng lại không tự chủ được nhếch lên. Tần Vĩnh bĩu môi, vẫn nhìn bóng cô bằng ánh mắt sâu thẳm buồn thương, đến khi không thấy bóng cô nữa mới tao nhã quay lưng, mở cửa xe ra. Xe vừa đóng, hắn vội vã lấy điện thoại ra gọi, cười hề hề “Vợ, vừa rồi biểu hiện của anh thế nào, đám đàn ông trong đơn vị em có thấy hay không?! Ai còn dám có ý với em em cứ...” Nói chưa xong đối phương đã cắt điện thoại cái rụp. Tần Vĩnh than thở, Lâm Phàm học cái gì hay không học, cái tật cắt điện thoại này sao mà học thành công đến thế. Lâm Phàm dờ khóc dờ cười ngắt điện thoại, vắt vào ngăn kéo, mở tài liệu học tập cấp trên giao xuống, chưa kịp xem được mấy chữ, bà vai bị người ta vỗ nhẹ một cái, liền theo đó là tiếng Chu Linh bốn cọt bên tai “Lần trước còn nói là không phải bạn trai cơ đấy! Kết quả giờ con cũng có luôn! Động tác nhanh thiệt nha!” “Phải đó, nghe nói còn là sinh đôi nữa, tốc độ nhanh sản lượng cao, có phải cô mắc thêm dây nôi không đấy!” Lúc đầu Tạ Nhiễm là người đầu tiên phát hiện “gian tình”, lại bị Lâm Phàm phủ nhận, bây giờ cô đúng là lý lẽ hùng hồn, hận không thể để người ta gán cho mình thêm một cái biển đề hai chữ mất thần. Kim Miêu Miêu đẩy gọng kính, nói rất chuyên nghiệp “Đòi người dũng mãnh, không cần giải thích.” Lâm Phàm hơi xấu hổ cười cười, nghĩ một chút mở giỏ xách lấy một xấp thiệp hồng ra, dựa vào tên trên thiệp đưa cho từng người một “A... lần trước vì mang thai nên hôn lễ dời lại, lần này đưa thiệp lại cho mọi người...” Nói xong không giấu nổi gương mặt rạng rỡ, lại bị mọi người trêu ghẹo một chập. Thừa lúc rảnh rồi, Lâm Phàm đưa bom nổ cho từng thành viên trong đội.

Đội trưởng mới Mã Thư tính tình trầm ổn song khí thế rất mạnh mẽ, mặt treo nụ cười mỉm quen thuộc nhận lấy thiệp mời, nói vài câu quan tâm xong liền tiếp tục nghiên cứu hồ sơ.

Lâm Phàm cảm thấy nhẹ nhõm, biết điều ra khỏi phòng làm việc chuẩn bị lát nữa huấn luyện. Một buổi sáng phong phú lại thật dài, giữa trưa gọi điện về nhà hỏi thăm các con, biết tất cả đều ổn liền quăng ra sau đầu chuyên tâm huấn luyện. Tần Vĩnh ở đầu này uống liền hai tách cà phê đen, lúc họp còn phải cố gắng lấy một trăm hai chục phần trăm tinh thần mới không ngủ gật.

Tan họp, trưởng phòng tài vụ không nhịn được cười “Chủ tịch, lúc tôi mới làm ba đêm nào cũng ngủ không đủ, đừng nói là nhà ngài tới hai bé.” Tần Vĩnh vừa nghe người ta nhắc tới con lập tức có hứng thú.

Hiếm khi thân thiết với người ta học hỏi kinh nghiệm, trưởng phòng nhân sự và phòng vật tư thấy vậy cũng vội vã bước lên, tỏ vẻ mình cũng đã làm ba rồi, gia nhập vào cuộc giao lưu trò chuyện đó.

Những trưởng phòng còn lại đứng bên cạnh hậm hực, có con thì hay lắm à, về nhà cũng sinh một đứa. Mất hơn nửa tiếng đồng hồ nghiên cứu rành mạch nên đồ con thế nào, đến tương lai giáo dục ra làm sao, thậm chí nên đi nhà trẻ nào với nhân viên, Tần Vĩnh thỏa mãn vác cái mặt sung sướng đi về phòng làm việc, lấy cơm hộp Lâm Phàm chuẩn bị ra, tự mình đi vào gian trà nước trong phòng hắn hâm nóng. Dọc đường không nhịn được mở ra coi, thấy mặt trên có một cái trứng gà cắt xếp thành hình trái tim, mỉm cười đứng trong phòng trà nước không kèm được sung sướng cười trộm hết mấy phút, háng giọng cầm đĩa cẩn thận gấp nửa quả trứng lên, một cánh tay cẩn thận đỡ bên dưới đề phòng trượt tay.

Đi chậm chậm tới chỗ Jèpi ngồi bên ngoài phòng làm việc, hùng hồn nói “Jèpi, tìm người đem cái này làm thành tiêu bán cho tôi, không được làm hỏng.”

Nói rồi nhẹ nhàng đặt trứng gà lên mặt kính bàn làm việc của anh ta, trứng gà dính bơ sanh sánh làm mặt kính sáng bóng thấm không chịu nổi. Jèpi trợn mắt há mồm hồi lâu, yếu ớt lắm bầm “Chủ tịch... cái này... có thể làm tiêu bản?” “Không được cũng phải kiếm cho ra người làm được.” Nói xong Tần Vịnh tách hai chiếc đĩa ra, sai căng đi về phòng mình, bỏ lại Jèpi đối mặt với nửa cái trứng gà, không nói gì hỏi trời xanh, lúc này ý tưởng trong đầu anh ta là cầm cái trứng gà này đập vỡ mặt Tần Vịnh, rống lên ông không làm! Nhưng nghĩ là một chuyện, thờ dài bắt đầu liên hệ tìm chuyên gia, kiểu gì cũng phải nghiên cứu làm cho ra tiêu bản của cái trứng này. Hôn quân Tần Vịnh ngồi trước bàn làm việc, mò điện thoại ra lật tới xem lui hình Lâm Phàm và con, cầm hình của ba mẹ con ăn cơm, vừa xem vừa cười.

Đột nhiên lật tới cái hình hồi đầu Lâm Lỗi cầm điện thoại hất chụp tự sướng, tức thì chán ghét chuẩn bị xóa bỏ, đương lúc hất chạm vào màn hình chuẩn bị vút thùng rác, bỗng dừng sức nghĩ ra chuyện gì, mắt lóe tinh quang dời ngón tay đi. Về việc vì sao Lâm Lỗi cầm điện thoại hất tự chụp, còn phải truy đến một hôm nào đó, Lâm Lỗi phát hiện hình hiển thị số hất gọi đến trong điện thoại của Tần Vịnh là một con bộ hung, sinh lòng bất mãn chụp một tấm “anh chàng tuấn tú” thay vào. Cơm no rượu say, Tần Vịnh dịch tới điện thoại bên cạnh, trầm tư mấy giây ấn điện thoại nội bộ gọi trợ lý nữ “Gọi thiết kế chính của phòng quảng cáo lên đây, ngay lập tức.” Nói xong đập máy, ngồi dựa vào ghế, dọn dẹp ý tưởng ác ôn trong đầu xong bắt đầu nghiêm chỉnh nghiên cứu sách lược cuộc họp buổi chiều. Rót cuộc trước giờ tan tầm, chuẩn bị xong xuôi đi đón Lâm Phàm, Tần Vịnh phôi phôi đi ra cổng, sờ sờ thư trong cặp hồ sơ, tâm tình vui sướng lạ thường, hất có phần hiểu được vì sao khi đặt điều Lâm Lỗi khoai trá như thế. Nhà thiết kế chính, mặt đen sì sì run lấy bảy bước xuống lầu, cả người nháy mắt như già đi mười tuổi. Tần Vịnh mở cửa xe ra bất ngờ phát hiện Lâm Phàm đã chờ hất trong xe, lập tức tươi cười chui vào ôm lấy cô, hôn chụt lên môi cô một cái, hí hửng “Nhớ vì phu đến nỗi không kịp chờ thế này á?” Lâm Phàm cười chọt tay lên eo hất, thấy hất lập tức ngồi ngay ngắn mới rút tay về “Hôm nay tan tầm sớm, định về nhà trước nhưng sợ anh chờ không thấy em lại lo, gọi điện thoại đến công ty thì trợ lý nói anh đang làm việc với nhà thiết kế, nên không bảo anh ta đưa điện thoại cho anh.” Tần Vịnh nghe xong, về mặt bí ẩn khó lường móc một phong thư trong cặp hồ sơ ra, dụ cô “Em xem này, tác phẩm nghệ thuật đấy.” Lâm Phàm lấy làm lạ mở ra, mới liếc sơ tấm ảnh trong thư lập tức há miệng to đến nỗi có thể nhét được nguyên một quả trứng gà, nhanh chóng lật mấy tấm ảnh sau đó run run siết tấm ảnh trong tay, giọng cũng lạc đi “Cái... cái này là giả phải không?” “Đương nhiên là giả rồi.

Em coi, coi cái quần chữ T này, anh đặc biệt tìm trên mạng sau đó bảo nhà thiết kế thêm vào đó.” Tần Vịnh dâng báu vật lên, sán lại gần muốn cùng cô nghiên cứu. Lâm Phàm nghe xong thờ hất ra, không kèm lòng được nói “Cái này có phải quá giả tạo không, anh định cho ai xem?” “Đương nhiên là tất cả xem rồi! Anh phí bao nhiêu tâm huyết.

Em coi cái roi này, còn có nến này nữa, toàn là do anh tỉ mỉ lựa chọn, cực kỳ thích hợp với nó!” Tần Vịnh lòng đầy cảm phần nói, gậy ông đập lưng ông là câu hất thấu triệt đầu tiên từ khi hiểu biết.

Thấy Lâm Phàm còn thấp thỏm, hất an ủi “Vợ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nếu nó thông minh bằng nửa anh thì làm gì để cái cô bác sĩ pháp y đó chạy? Con vịt đến miệng còn bay, em nói nó ngu cỡ nào.” Hề xô tới Lâm Lỗi, một chút hất cũng không hàm hồ. Lâm Phàm bắt lợc thờ dài, nhủ thầm ‘Lâm Lỗi À, Nếu Có Kiếp Sau, Tốt Nhất Đừng Làm Em Họ Của Tần Vịnh Nữa.’

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Trong bầu không khí Tần Vịnh thì phấn khích mập mờ, Lâm Phàm thấp thỏm bất an, rốt cuộc hai người cũng về tới nhà, chỉ thấy nhà họ Lâm đã chờ sẵn.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm gặp ba Lâm Lỗi, toàn thân toát ra hơi hướm nghệ thuật gia, trầm ổn, kín đáo.

Thật tình cô nghĩ không ra, phong cách như ông Tần, ông Lâm sao lại nuôi ra hai kẻ như Tần Vịnh và Lâm Lỗi? Đến tột cùng vấn đề phát sinh ở đâu. Hai người về phòng thay quần áo tình nhân mặc ở nhà, rửa tay sạch sẽ liền bông hai bé con khiến ba mẹ nhớ mong cả ngày lên.

Rốt cuộc Lâm Lỗi cũng khôi phục tinh thần, ngồi cạnh Tần Vịnh đòi bế bé con trong tay hất, lại bị Tần Vịnh ghét bỏ tránh né “Mày chỉ có một tay thì được bao nhiêu sức lực, ngã con tao mày đền nỗi không?” “Sao không nói, tao để mười đứa trả lại cho mày.” Lâm Lỗi tức tối, trước khi hai vợ chồng về mọi người cũng không chịu cho hất bế, nhìn mà ngứa ngáy tay chân. “Tao bắt mười con cá chạch đòi lấy rống thần với mày, mày đòi không?” Tần Vịnh khinh bỉ. Lâm Lỗi vừa nghe liền nổi xung thiện, huơ cái tay tàn phế phải bỏ bột lên bắt đầu hét to “Mày nói ai là cá chạch! Ông chỉ cần một đầu ngón tay thôi là xử đẹp mày!” “Cầm miệng! Không biết phép tắc gì hết.” Ông Lâm lạnh lùng hừ một tiếng, Lâm Lỗi bị bắt đứng vẩy ngược lập tức an phận, bấu môi ngồi trên sofa một mình âu sầu.

Tần Vịnh thấy thế, chút tình anh em còn sót lại dâng lên, bỗng con đòng đưa trước mặt hất “Thích thì tự mình để một đứa đi, con, gọi chú, gọi chú xấu xa ~” “Khụ... Tần Vịnh đừng ồn, mọi người đông đủ cả rồi, ăn cơm thôi.” Bà Tần ho khê một tiếng, cực kỳ lo lắng cho hai đứa cháu nội, ở với hai cục sinh Tần Vịnh và Lâm Lỗi này không biết có bị nhiễm hay không đây. Lí Phuong vội vã đi qua định bông bọn trẻ, để chủ nhà ăn cơm cho ngon lại bị Lâm Phàm uyển chuyển cự tuyệt “Không cần đâu, tôi bế cháu ăn không sao cả.” Tần Vịnh sớm đã bông con đi vào phòng ăn. Lí Phuong vâng dạ một tiếng định lui ra, bị Lâm Phàm đi sau cùng gọi lại, hỏi nhỏ “Nói chuyện với nhà chị xong rồi chứ? Tần Vịnh nói con chị còn bé, để cả nhà chị cùng ở phòng khách đối diện với vườn hoa trước, chờ con chị lớn hơn một chút thì cho nó một phòng riêng.” Lâm Phàm biết sáng sớm bọn họ nói chuyện chỉ là hứa hẹn đầu môi chót lưỡi, Lí Phuong sẽ không dám nhắc lại với cô, nên dứt khoát nói rõ ràng cho chị khỏi lo lắng. Lí Phuong vốn còn lo sợ, nghe cô nói thế, tảng đá trong lòng rốt cuộc xuống, tính nói mấy câu cảm ơn tận đáy lòng, lại thấy Lâm Phàm ngượng ngừng nhìn chung quanh, tiếp tục thì thào “Trên sofa có một lá thư, khụ khụ... chị... lát nữa chị thừa dịp không có ai lên đặt lên cạnh mâm trái cây trong phòng khách, nhớ để thư trong thư lờ ra một chút...”

Chửi thề cái tên Tần Vịnh thất đức, chuyện xấu xa như vậy lại bắt mình làm, còn nói rất hay ho là phụ nữ với nhau dễ nói chuyện hơn. Lí Phương nghe xong đảo mắt, tỏ vẻ đã hiểu “Cô chủ yên tâm, tôi biết rồi.” Lâm Phàm từ một tiếng liền bồng bế con đã lên cân một chút đi vào nhà ăn, cúi đầu nhìn cậu nhóc mở đôi mắt to tròn sáng rỡ nghiêm túc nhìn mình, thấy Lâm Phàm cũng nhìn nó liền toét miệng cười.

Lâm Phàm không nén được cười theo, chợt dạ nói “Cục cưng, cái chuyện xấu xa này đừng học theo ba mẹ nha.” Phòng ăn tuyệt đẹp, dưới mấy chùm đèn pha lê rực rỡ chiếu sáng, vàng son lộng lẫy. Tần Vịnh bồng con, đưa mắt hỏi dò Lâm Phàm tới trễ, thấy Lâm Phàm khỏe khàng phẩy tay với hắn, tâm tình tốt hẳn lên, vươn ngón tay dài ra không ngừng chọc chọc đôi má bầu bĩnh của con. Lâm Lỗi ăn cơm một tay nên hơi vụng về, thỉnh thoảng Tiểu Hương lại bước lên giúp.

Bữa tiệc diễn ra hài hòa, tiếng cười nói vui vẻ phối hợp với tiếng bập bẹ u ơ của hai nhóc con. Mỗi Tần Vịnh cứ mãi cong lên, Lâm Phàm lại có phần nhấp nhóm không yên, lo Tần Vịnh đùa quá trớn.

Song cô thuộc kiểu mèo khen mèo dài đuôi, mẹ hát con khen hay điển hình, có thất đức cỡ nào đi nữa thì cũng là chồng cô, phải phối hợp. Chí Trạch nằm trong lòng Tần Vịnh, đôi mắt to hiếu kỳ nhìn đồ ăn ngon trên bàn, còn tự cười một mình.

Tần Vịnh hơi cúi đầu, thừa dịp mọi người không chú ý, dùng đũa dính chút canh cá đưa tới miệng nhóc.

Cái miệng nhỏ nhắn của Chí Trạch mím lại thật nhanh, ném mồi cá xong cười toe. “Đừng dứt bậy.” Lâm Phàm mắng khế, liếc nhìn bà Tần, thấy bà đang chăm chăm nói chuyện với bà Lâm mà thờ phào.

Tần Vịnh mà bị bắt quả tang lại ăn một chương lên đầu cho coi. Lâm Lỗi ngồi bên chộp được màn này, cái tính xấu từ trong xương nhảy ra. “Á! Anh họ, sao mầy lại cho thằng bé ăn cá chứ, mắc xương cá thì làm sao!” Một tiếng này nhảy mất thu hút cái nhìn của tất cả mọi người chĩa vào đôi vợ chồng đang chột dạ.

Ông Tần nhú mày ra lệnh “Má Trương, bồng bọn trẻ đi nghỉ.” Má Trương và Lí Phương lật đật từ phòng khách đi vào, cướp lấy hai đứa trẻ trong tay đôi vợ chồng kia.

Tay Tần Vịnh và Lâm Phàm trống không, thành thật ngồi ăn cơm.

Nửa ngày Lâm Phàm cất giọng xa xôi “Chồng, lát nữa không cần nề nang.” Cuối cùng, mọi người vui vẻ ăn xong đồ ngon, không khí hài hòa, cùng nhau đi vào phòng khách, nhưng còn chưa ngồi xuống tự dưng bà Lâm đề nghị “Cứ ngồi hoài cần thận bội thực, đi dạo vườn hoa đi.” Ông Lâm phụ họa “Cũng phải, nghe nói tay nghề làm vườn của ông Thiệu nhà ông khá nổi tiếng, vừa khéo tôi muốn ngắm thử.” Tần Vịnh và Lâm Phàm nghe xong nóng nảy.

Đang nghĩ cách cản mọi người thì ông Tần vỗ bàn “Cũng hay, ngồi cả ngày cũng mệt.

Ông Lâm, đi, cho ông xem mẫu đơn màu xanh tôi mới ghép gần đây.” Lúc vợ chồng nhỏ bắt đầu tuyệt vọng thì, Lí Phương nãy giờ vẫn ở bên đưa nôi lên tiếng “Cậu chủ, cô chủ, ban này có một lá thư rớt trên đất, tôi không biết của ai nên nhặt để kể mâm trái cây.” Tần Vịnh hơi giật mình, kẻ đó đưa mất tán thưởng chị song ngoài mặt thì vờ căng thẳng hết sức “Đừng nói bậy! Làm gì có lá thư nào!” Lâm Phàm thừa lúc không ai chú ý mình, khẽ gạt đầu cổ vũ Lí Phương.

Lí Phương thấy thế đã hiểu, vội nói “Có thật mà, tôi sợ lỡ việc nên đặt ở đó.” Nói rồi chỉ về phía bàn trà. Ông Tần hừ mạnh một tiếng “Nhìn bộ dạng mày căng thẳng như thế, làm chuyện mất mặt gì nữa hả?” Nói rồi đi tới cầm lá thư lên, lo Tần Vịnh lừa mình đi đối phó với Vương thị nên mở thư ra ngay tại chỗ. Lập tức, ông Tần xưa nay luôn bình tĩnh há hốc mồm sững sờ, thái độ chẳng khác gì Lâm Phàm lúc đó.

Ngây ra mấy giây, vội vàng nhét hình vào lá thư, tính cất đi. Quá kinh ngạc, ông không để ý Lâm Lỗi đã lảng lảng lòn ra sau lưng ông thò tay nhẹ rút lá thư trên tay ông ra. “Hề hề! Tần Vịnh, mầy lại làm cái chuyện thất đức gì đây? Coi, làm cậu hoảng hồn rồi kia, con xem thử.” Nói rồi tính mở thư ra xem mại bị ông Lâm giằng lấy “Nói cái gì đó! Rốt cuộc ai dạy mầy lễ phép hả! Lễ nghĩa liêm sỉ đều nuốt vô bụng hết...” Ông Lâm nói chưa xong thì nhìn thấy ảnh chụp rơi tán loạn do ông giằng quá mạnh, nghẹn họng. Bà Lâm tỏ vẻ tò mò liếc qua, chỉ nhìn một cái mà bà đã ra như bị điện giật. Trên ảnh chụp, Lâm Lỗi trần truồng **, cùng rất nhiều gã đàn ông ôm hôn nồng nặc, thậm chí... khu... quần quít xâm nhập. Tần Vịnh vội vàng trung cái mặt sợ hãi ra, trước khi mọi người đang tro như phồng kíp phản ứng lại hấp ta hấp tấp thu dọn ảnh chụp, miệng còn không ngừng lầu bầu “Lâm Lỗi, xin lỗi mầy, tao hứa giữ bí mật giùm mầy nhưng vừa rồi mầy tự giành lấy...” Đột nhiên bà Lâm khóc thét lên, ngã vật xuống sofa bắt đầu khóc, mặt ông Lâm xanh lét trùng trùng nhìn Lâm Lỗi đứng đực ra đó. Ông Tần bà Tần bị tiếng khóc của bà Lâm thức tỉnh, vội vàng an ủi, tâm tình hết sức phức tạp.

Cuối cùng Lâm Lỗi cũng phản ứng lại, sốt ruột gào lên “Shit! Thằng ôn nào hại ông! Mẹ, mẹ khóc cái gì chứ, trong ảnh không phải con!” Bà Lâm vừa tức vừa sốt ruột, cầm gối ôm trên sofa lên ném vào người hắn quát “Không phải mầy! Không phải mầy chẳng lẽ tao à?” Ông Lâm nghe xong trầm tư mấy giây, đi tới trước mặt Tần Vịnh lấy ảnh nghiền cứu cẩn thận, lúc Lâm Phàm đang lo lắng bị ông phát hiện ra sơ hở thì, ông Lâm hung hăng đập tấm ảnh vào mặt Lâm Lỗi “Thằng khốn kiếp này!” Nói xong ngồi phịch xuống sofa cố gắng dằn con tức của mình. Tất cả mọi người đều hoảng hồn, bà Lâm không chế tâm tình mình xong nhặt ảnh lên, nhìn nhìn, lại bắt đầu khóc la “Còn nói không phải mầy! Cái sẹo trên vai này mầy giải thích sao đây?” “Sẹo?!” Không sai, vì quá kinh ngạc mà thốt lên từ này, là Lâm Phàm.

Thốt lên rồi cô xấu hổ nhìn Tần Vịnh, chỉ thấy hắn bày cái mặt vô tội đau đớn ra, biết là hắn diễn nhập vai rồi. Bà Lâm không biết suy nghĩ trong đầu Lâm Phàm, vừa khóc vừa giải thích “Hồi nó còn nhỏ, giành lộn cầu trượt với Tần Vịnh, kết quả bị Tần Vịnh đẩy xuống cầu trượt nên mới có cái này.” Nhà họ Tần lại một phen xấu hổ, Lâm Lỗi không tin cầm ảnh lên định tìm hiểu thử. Quả nhiên trên hình là hắn, đầu vai cũng có một vết sẹo giống hệt cái của hắn, hơn nữa trong hình hắn mặc quần lót chữ T, mặt mầy sưng khoai nằm sấp trên bàn, đằng sau có một gã cầm nến và roi. “Tên họ Thái?!” Lâm Lỗi la thất thanh. “Quả thật có người này! Cút về nhà cho tao!” Ông Lâm đứng bật dậy xông tới chỗ hắn, túm cổ áo hắn lôi ra ngoài, tư thế mạnh mẽ, một chút cũng không giống người đã gần sáu mươi. Bà Lâm nghẹn ngào cầm giỏ xách lên, được bà Tần dìu ra cửa. Cả phòng khách nhất thời trống trơn, yên tĩnh không ít.

Ông Tần nhìn cửa chính mấy phút, quay đầu nói với Tần Vịnh “Mày đã làm ba rồi, lần sau đùa giỡn có chừng mực thôi!” Lâm Phàm căng thẳng lại chợt dạ không thôi, cúi đầu lo chông sẽ bị mắng, lại thấy Tần Vịnh hùng hồn “Con đang giúp nó đấy chứ.” “Có cái kiểu giúp như mày sao? Người biết chuyện thì biết tình cảm hai đứa mày tốt, không biết còn tưởng tụi bay có thù với nhau!” Ông Tần bực bội, thật tình ông không hiểu nổi tình bạn kỳ cục của hai đứa này nữa.

Nếu nói không tốt, lúc đầu Tần Vịnh còn bỏ lại Lâm Phàm và con mới chào đời đích thân tới Brazil.

Nhưng nếu thân thiết, lại có cái kiểu chính chết con người ta thế à? “Ba... sao ba biết?” Lâm Phàm không nhịn được hỏi nhỏ. Ông Tần hừ khê “Hồi đó lúc tao chinh ba Lâm Lỗi, hai đứa bay còn chưa đẻ ra đâu!” Nói xong ưỡn ngực vênh tai, khí thế hùng dũng đi tới xe nôtre con, nháy mắt đổi sang vẻ mặt hiền từ chọc hai đứa cháu. Vợ chồng nhỏ hai người đứng giữa phòng khách, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn. Buổi tối, Tần Vịnh thừa dịp Lí Phương vào phòng ngủ tắm cho bọn trẻ phụ Lâm Phàm, xoay quanh cô cường điệu lại biểu hiện nhanh trí ngày hôm nay của hắn, đòi khen thưởng Lâm Phàm lại lo lắng, Lâm Lỗi sẽ có kết cục gì đây...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Nghe nói, sau khi Lâm Lỗi bị tóm về, nhà họ Lâm xảy ra một trận chiến vô cùng ác liệt hung hiểm.

Hai tháng sau hắn thu dọn hành lý nộp đơn từ chức cho Tần Vịnh, đặt chân lên đất New Zealand.

Trước khi đi hắn tuyên bố, nếu không thể cưới được Dương Thông trở về, hắn tuyệt đối không về nước! Biểu lộ quyết tâm chưa từng có từ trước đến nay, không phải nhất thời. Ai ngờ, một lần đi là bốn năm. Trước khi hắn đi một ngày là hôn lễ của Tần Vịnh.

Trong đám cưới, hắn say mềm, mặc lễ phục nhảy xuống biển, may mà bị một đám phù rể chặn lại. Quay lại với hôn lễ đám cưới của Tần Vịnh và Lâm Phàm. Trước lễ cưới một ngày, Lưu Mai và Trần Hương đến nơi, cùng Lâm Phàm ở lại khách sạn trong thành phố, chờ ngày hôm sau Tần Vịnh đến đón dâu. Nguyên một đêm, ba cô bạn thân nằm trên giường lai nhái liên miên, bắt đầu cảm khái.

Lưu Mai gối đầu lên bụng Trần Hương, chọc ghẹo “Lúc đầu chúng ta cùng vào quán ngủ một đợt, cậu ít nói nhất, lại không để ý tới ai.

Tớ và Trần Hương còn cá xem có ai lấy cậu không! Ha ha, ai ngờ bây giờ cậu kết hôn trước nhất.” “Hừ hừ! Hai cậu còn nói xấu tớ gì nữa! Khai thật ra mau!” Lâm Phàm vờ giận dữ, song mặt lại ngập ý cười. Trần Hương cẩn thận nhớ lại, nửa ngày mới nói “Nói nhiều lắm, nói cậu không giống con gái, vớ được cái gì mặc cái ấy, bất kể có phù hợp hay không.

Còn nói cậu bần xỉn, lương hàng tháng đều phải lấy bút tính đi tính lại mấy lần.

Ha ha, nhưng sau đó nhà Bát Nữ xảy ra chuyện, cậu đưa hết tiền dành dụm cho cậu ấy mượn tớ mới biết, chúng tớ sai rồi.

Haiz, Phàm tử, cậu nói xem có phải cậu bị bệnh không?” “Cậu mới có bệnh, bởi vì Phàm tử tốt bụng thôi.

Với lại không phải sau đó Bát Nữ trả lại hết cho cậu ấy còn gì.

Phàm tử, ngày mai đám cưới rồi, có cảm giác gì không?” Lưu Mai muốn học hỏi, sau này bản thân cũng cưới mà? Lâm Phàm nằm ngửa trên giường của căn phòng nhìn ra biển rộng thênh thang, nhìn trần nhà nghĩ hồi lâu bỗng dưng nói “Hơi sợ, sợ ngày mai tỉnh lại phát hiện tất cả chỉ là một giấc mơ.

Tớ luôn cho rằng cánh cửa mở ra hạnh phúc của mình đã bị đóng sập lại, ai mà ngờ nó tới nhanh thế này.

Năm đó bà Phương hỏi tớ muốn đi đâu, tớ đáp, đi một nơi có biển.

Ai biết được tớ sẽ gả cho người mình yêu nhất ở bờ biển này...” Nói chưa dứt đã bị Trần Hương cắt ngang “Ôi được rồi được rồi, người ta ghen tị chết luôn.

Gả cho cái tên họ Tần kia mà cậu vui thế đấy, có điều gả cho hắn cũng tốt, sau này cãi nhau hắn tuyệt đối đánh không lại cậu.” Lưu Mai cảm gối ôm ném Trần Hương “Chỉ đang say sưa nghe cơ mà.

Phàm tử đừng để ý cậu ấy, kể tớ nghe hai người yêu nhau thế nào đi?” Trần Hương cười hi hi chụp lấy cái gối “Tớ biết tớ biết, nghe nói Lâm Phàm nhìn trúng họ Tần, chạy tới làm bảo vệ cho người ta, thừa dịp xoi tãi người ta luôn, há há há.” Lâm Phàm then quá hóa giận, kéo cái chăn chụp lên người Trần Hương, hai người vật lộn “Nói gì thế hả?!” “Đêm khuya, sao từ từ điểm xuyết nhấp nháy trên bầu trời tối đen.

Cùng thời điểm này, Tần Vịnh nằm trên giường lớn nhà mình cũng trần trọc khó ngủ. Ngoài cửa vang lên tiếng gõ thăm dò, Tần Vịnh nghĩ nghĩ, nói nhỏ “Vào đi.” Lâm Lỗi mặc áo ngủ thậm thà thậm thụt chui vào, móc hai tấm vé máy bay ra quăng lên giường “Sao, cứ thế đặt chân xuống mỏ á? Tao có hai vé đi New Zealand này, bây giờ tao với mày chạy trước, sáng sớm mai lên máy bay!” Tần Vịnh thò hai ngón tay thon dài ra kẹp lấy vé, một tay khác vén chăn lên, thong dong xuống giường đi tới trước mặt Lâm Lỗi “Lấy hai tấm vé khứ hồi này đưa cho tao?” Nói rồi nhét vé vào lại túi áo hắn, mặt mày hứng thú. Lâm Lỗi nghe xong sùng sốt “Không lẽ mày muốn đi theo tao thật? Bây giờ tao đi đặt vé còn kịp.” Nói xong mông lập tức ăn một đá, Tần Vịnh hiện ngang lăm liết đáp “Mày tưởng tao giống mày á, đến thời điểm quan trọng là chạy? Cho dù trước mặt là đầm rồng hang cọp, ông cũng phải đi!” Đang đầu võ mồm, một đám anh em đến từ khắp năm châu bốn bể đang ở phòng dành cho khách xộc vào, túm lấy Tần Vịnh lôi ra ngoài. “Làm gì thế?!” Tần Vịnh kinh ngạc hỏi, mới nghe cướp cô dâu chứ chưa nghe cướp chú rể bao giờ. “Đương nhiên là để mày từ giả đời độc thân rồi!” Một anh chàng cao nhòng gào lên, mọi người xúm xít phụ họa, kéo Tần Vịnh xuống lầu.

Lâm Lỗi chẳng kể bản thân đang mặc đồ ngủ, cười hề hề đi theo. Song mới tới cầu thang lầu 1, lại phát hiện mấy bảo vệ đứng nghiêm nơi cửa. “Ông chủ Tần cấm dận, tôi nay không ai được phép ra khỏi chỗ này một bước.” Tần Vịnh phì phì nấp nấp trên quần áo, tỉnh bơ nói “Bọn mày biết ngày mai bọn mày phải đối mặt với cái gì không? Hai phù dâu kia là linh đặc chủng đấy! Nếu cướp không được vợ tao tao đập chết tụi mày!” Sự thật chứng minh, Tần Vịnh lo lắng không thừa chút nào. Sáng sớm hôm sau, chú rể ăn bận chỉnh tề, dẫn một đám phù rể cao to rần rỏi xuất phát, đội xe dài ngoằng tạo thành một bức tranh phong cảnh đặc biệt của thành phố S. Không ít ki giã vụng trộm lên vào đoàn xe, tỉnh chập lén.

Đối với thân phận của Lâm Phàm, có rất nhiều giả thuyết đan xen, có người nói là con gái của một sĩ quan nào đó, có người nói là thiên kim của gia tộc nào đó, số ít người biết chân tướng nói là bảo vệ đều bị mọi người tự động gạt bỏ. Do Lâm Phàm không có người nhà, ba mẹ Lâm Lỗi tự xưng phong đến trước khách sạn làm chân người nhà cô dâu, chứng minh cho suy đoán Lâm Phàm là “thiên kim nhà giàu” của giới truyền thông.

Lại thêm cô cũng họ Lâm, không ít người đoán cô dâu là bà con với nhà họ Lâm. Nói nhiều quá, quay lại chủ đề chính. Lúc Tần Vịnh mặt mày hồng hào, mặc bộ veston cắt may tinh xảo đẹp đẽ, tay cầm hoa tươi dưới sự hộ tống của một đám phù rể vào thang máy, lên đến tầng cao nhất của khách sạn đã được bọn họ bao trọn gói thì. Mới bước được mấy bước, anh chàng phù rể cao nhòng vội vàng móc xấp bao lì xì dày cùi trong túi ra quơ trước mặt Tần Vịnh “Nhiều đây đủ không?” “Sợ không đủ, mày đi ngân hàng rút thêm đi.

Hai phù dâu kia e là khó đối phó.” Tần Vịnh cẩn thận đáp. Trừ Lâm Lỗi, mấy anh chàng còn lại quanh năm ở bên ngoài, hoàn toàn không thể hiểu được, khó đối phó là khó cỡ nào.

Có hai người nghe Tần Vịnh nói thế lập tức xuống thang máy đi ngân hàng rút thêm một ít tiền mặt. Tần Vịnh đứng ngoài hành lang không ngừng hít sâu.

Không biết vì sao hắn căng thẳng chưa từng thấy.

Hết nghĩ đến Lâm Phàm mặc áo cưới trắng tinh chờ hắn sau cánh cửa này là hắn lại kích động, cảm thấy tay chân thừa thãi. Chờ mấy phút, hai anh chàng cầm tiền mở hồi đàm đĩa quay về, gạt đầu với Tần Vịnh.

Mọi người đi tới cánh cửa đóng kín của căn phòng nằm cuối hành lang, không chùn bước. Một đám đàn ông đẹp trai tập trung lại một chỗ, quả thật là một bức tranh khiến người ta hồi hộp, dọc đường đi đã thu hút toàn bộ ánh mắt của người trong khách sạn.

Thậm chí không ít người chen vào giữa bà con nhân viên bám theo sau, tỉnh nhìn thêm chút nữa. Tần Vịnh điều chỉnh lại hơi thở, ấn chuông cửa. Rất nhanh, cửa mở ra, chỉ là, một chiếc bàn vắt ngang cửa.

Ba mẹ Lâm Lỗi cùng bà con họ hàng đứng sau cửa cười đòi bao lì xì, tuyên bố không đưa đủ thì không cho vào. Tần Vịnh toét miệng cười, anh chàng cao cao vội vàng dâng lên một xấp bao lì xì to đùng, mọi người cướp sạch. Lúc bọn họ tưởng là dễ dàng qua ải thì, một cô gái xinh đẹp cùng một cô nhỏ nhắn xinh xắn mặc áo phù dâu giống nhau xuất hiện sau chiếc bàn, khiêu khích “Muốn đón Lâm Phàm? Cũng được ~ trước tiên hít đất một trăm cái đã.” Tần Vịnh nghe xong thờ phào, đang định cởi áo vest ra chấp hành nhiệm vụ, cô gái xinh xắn lại chỉ vào Lâm Lỗi nói “Cô dâu lên tiếng, không được làm khó chú rể.

Anh làm, làm không được bọn tôi không cho các anh vào.” Lâm Lỗi nghe xong lập tức cảm thấy như trời sập xuống, à không, nên nói là tất cả mọi người đều cảm thấy trời sập sập mới đúng. “Tại sao lại là nó (tôi)?” Đám phù rể, chú rể, cộng thêm Lỗi khốn khổ đồng thanh hỏi. Lưu Mai đáp tỉnh queo “Hắn yếu nhất.” Về mặt Lâm Lỗi bị đất, nghe xong bùng nổ tiềm chất bạo lực, hăm hở leo qua cái bàn tính xông vào trong “Tần Vịnh mày chờ coi! Tao cướp Lâm Phàm ra cho mày!! Hai con nhãi này coi trời bằng vung quá... Á!!” Vừa leo qua cái bàn đã bị Trần Hương dùng một chiêu cầm nã thủ quét qua vai, rớt bịch xuống đất.

Ông Lâm bà Lâm đau lòng hết chỗ nói, muốn lên đỡ dậy lại không biết giấu mặt vào đâu. Nhóm phù rể vốn cũng định hăng hái xông lên tức thì xẹp lẹp, Tần Vịnh đỡ lấy Lâm Lỗi bị Trần Hương ném qua, thì thào “Một hồi nữa mày cố mà làm, làm không được ông không cưới được Lâm Phàm thì mày chết với ông!” Lâm Phàm ngồi ở trong phòng, áo cưới trắng tinh trang nhã, chân váy dài xòe rộng che hết nửa cái giường lớn, cổ áo trễ xuống để lộ chút xíu phong cảnh, thắt lưng chít cao càng hiển hiện vòng eo mảnh mai có thể nắm được một vòng tay.

Một bên hồng trang trí một đóa tường vi lớn tuyệt đẹp, cả bộ váy cưới đơn giản song lại không sơ sài, không che giấu được nét quý phái tuyệt mỹ. Ngồi trên giường, tai cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi biết Tần Vịnh lên tới rồi, cô căng thẳng thiếu chút thì túm nhãn bộ áo cưới hoàn nữ, may mà nhân viên trang điểm và nhân viên lễ nghi vội vàng ngăn lại. “51” “52” Động tác của Lâm Lỗi càng lúc càng chậm, cắn răng liếc cái mạng giả phẩn đầu vì hạnh phúc của người anh em Tần Vịnh.

Cuối cùng, sức cùng lực kiệt, khi hắn chống tay xuống, mồ hôi trong lòng bàn tay trơn nhẵn, cả người ngã nhào nằm sấp xuống đất, thở hồng hộc, giây phút đó hắn có cảm giác mình sắp đi Tây Thiên rồi. “Quả nhiên không được...” Đột nhiên Lưu Mai thấy nóng ruột, nếu thật sự không xong, bọn họ không cho Lâm Phàm ra, làm hỏng chuyện hai người, Lâm Phàm có lộ da cô và Trần Hương không đây? Trần Hương cũng nhận ra điều này, đưa mắt ra hiệu cho Lưu Mai, ho khẽ mấy tiếng quét mắt nhìn đám phù rể một vòng, chỉ vào anh chàng cao lớn kia nói “Anh, làm 100 cái, làm được bọn tôi thả người.” Trong bụng rủa thầm, anh chàng này cao thật, ít nhất phải một mét chín. Cao to không ngờ mình bị điểm danh, hơi giật mình cười bước lên “Anh

làm 100 cái, em thả người.

Làm 200 cái, em đi theo anh, thế nào?”Trần Hương không ngờ mình bị đùa giỡn, giật mình tròn to mắt.

Lưu Mai vội vàng đập bàn “Được!”Tần Vĩnh tuyệt vọng vỗ trán, quay lưng không muốn nhìn màn tàn nhẫn này.

Chẳng lẽ tình yêu của hắn và Lâm Phàm nhấp nhô đến thế? Không được, phải kêu mấy tên lính đánh thuê tới, thật sự không được thì vác súng thật đạn thật ra cướp!Ông Lâm bà Lâm thừa dịp mọi người đều tập trung chú ý lên người phù dâu phù rể, lặng lẽ tha thằng con đã sắp tròn trắng mắt qua một bên, định làm cấp cứu.“Tiểu Tân, mày làm được không đó, đừng miễn cưỡng...” Đám phù rể không nhìn được lên tiếng.

Anh chàng Tiểu Tân cao nhòng này vốn là nghệ sĩ violon, quanh năm tao nhã cầm đàn violon kéo lên những khúc nhạc tuyệt vời, bảo hắn hít đất một trăm cái chẳng phải làm khó người ta sao?Tiểu Tân mỉm cười gạt đầu với mọi người, cời áo ngoài, lộ ra thân hình cường tráng qua lớp áo sơ mi mỏng.Dưới ánh mắt của mọi người, hắn khom người xuống bắt đầu hít đất.

Ba mẹ Lâm Lỗi đứng bên thấy thế càng cảm thấy con mình quá mất mặt, thấy hắn không có việc gì, dứt khoát bỏ đi.Mồ hôi đã chảy thành dòng nhỏ trên nền nhà, Tiểu Tân cắn răng, cơ bắp toàn thân tỏa ra sức mạnh.Dần dần, vẻ mặt Tần Vĩnh như trời quang mây tạnh, mọi người đếm đến 100 hắn nặng nề thờ hất ra, tính đẩy cái bàn ra xông vào cướp người lại phát hiện tên kia còn tiếp tục.Lưu Mai cười trộm “Hình như hắn định dẫn cậu đi thật nha!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghé Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

“Xé miệng cậu giờ.” Trần Hương tức giận lườm cô, trong lòng lại nảy sinh cảm giác kì lạ, không thể nói là chán ghét nhưng cũng không hẳn là thích.

“175!”“176!” Mọi người càng lúc càng hò hét mạnh bạo, cả chú rể cũng quên bém mục đích của mình, gật gù theo từng cái lên xuống của tên kia.“181... Ôi trời!” Đáng tiếc, Tiểu Tân không kiên trì được đến 200, mới có 181 đã ngã phịch xuống đất, vừa thờ dốc vừa cười sáng khoái.Nhóm phù rể vội vã đẩy bàn ra chui vào phòng cướp người.

Tần Vĩnh xông lên đầu tiên, sợ hai cô phù dâu hoàn hồn lại giờ ra chiều gì nữa.Vừa vào phòng, chân Tần Vĩnh như bị đóng đinh đứng ngậy ra ở cửa, không thể tin nổi ngóng nhìn Lâm Phàm then thùng cúi đầu ngồi ở trên giường.

Hắn vẫn biết vợ hắn xinh đẹp nhưng lại không biết cô đẹp tới mức này, mặc áo cưới thần thánh trên người, cô giống như ma nữ lạc xuống trần gian, ở không, tiền nữ.“Ngậy ra làm cái gì! Mau cướp đi!” Một phù rể cười hét lên, mọi người cũng hòa theo hô hào ầm ỹ.

Tần Vĩnh hoàn hồn, cười toe toét xông lên ném bó hoa vào lòng Lâm Phàm, bế bổng cô lên, cùng với tiếng hô khẽ của cô Tần Vĩnh đã phóng vèo ra cửa.

Nhìn phù dâu và bà con đứng hai bên cửa không tính cho bọn hắn dễ dàng đi qua, đưa mắt ra hiệu cho nhóm phù rể, Tiểu Tân hiểu ra lại móc một đồng bao lì xì trong túi ra tung lên cao.Mọi người vui vẻ hoan hô một tiếng bắt đầu tranh nhau giành bao lì xì đầy trời, đám phù rể vây kín phù dâu, hoàn toàn phớt lờ sống chết, toàn lực bảo vệ hạnh phúc của người anh em Tần Vĩnh.Tần Vĩnh bông Lâm Phàm chạy ra ngoài, hành lang dài dằng dặc sáng bóng như gương, đuôi váy cưới dài quét đất tung bay theo nhịp chân của hắn, thi thoảng lộp voan mỏng lại phát nhẹ qua má hai người.

Lâm Phàm ôm choàng lấy bờ vai hắn, ngẩng đầu mỉm cười nhìn hắn.

Vừa vào thang máy, Tần Vĩnh đã nóng lòng cúi đầu tặng cho cô một nụ hôn dài miễn man “Anh có thể cưới được em rồi!”Trần Hương vội vã muốn đẩy mọi người ra, lại phát hiện mình bị Tiểu Tân bám riết lấy, đôi mắt trong trẻo nóng cháy cứ chăm chú nhìn cô, tim đập loạn nhịp, dùng một cú quật lệch vai hung hăng vất hắn xuống đất, cùng Lưu Mai “mở đường máu” đánh ra lại phát hiện Tần Vĩnh đã ôm Lâm Phàm chạy mất.“Tiện nghi cho họ Tần.” Lưu Mai cười mắng, Trần Hương cũng không nhìn được cười “Ừ! Úi, chúng ta không lấy được lì xì rồi!”Tiểu Tân chống cái vai đau đưa cho cô một bao lì xì “Anh giữ lại cho em này.”“Ai thèm.” Trần Hương lừ mắt, đi ra ngoài cửa.Lưu Mai cười rạng rỡ cầm lấy bao lì xì trong tay hắn “Cảm ơn nhé, tôi cầm giúp cô ấy.” Nói xong hấp tấp chạy theo Trần Hương Tiểu Tân mỉm cười nhìn bóng hai người bước đi.

Lâm Lỗi đã hồi phục thể lực khó hiểu hỏi “Mày không sao chứ? Nhìn trúng bà cô tính đàn ông đó chỗ nào vậy?”“Đủ cay.” Tiểu Tân mỉm cười.“Biến thái! Thích cay thì đi mua tiêu.” Lâm Lỗi ghê tởm né ra, mặc áo khoác vào.

Mọi người cũng vội vàng đi xuống lầu chuẩn bị về nhà họ Tần.Đội xe dài ngoằng bắt đầu lái về biệt thự nhà họ Tần.

Trước cửa biệt thự kiểu Âu đã dán đầy chữ Hỉ đồ thắm, treo đầy pháo đỏ tươi, thậm chí trên đất cũng trải đầy dây pháo.

Đồng đảo bà con thân thích với nhà họ Tần tụ tập, náo nhiệt vô cùng.Mấy đứa bé đứng ở cửa ngựa cổ trông đợi, muốn nhìn thấy cô dâu xinh đẹp.

Áo cưới là trang phục long lẫy nhất trong lòng mọi cô bé con.Cũng có một số bé chơi đuổi bắt trong vườn hoa đang đua nhau nở rộ, không ít loại hoa quý đích thân ông Tần trông bị chà đạp, may mà trước khi đến đây đa số bọn nhóc đã được dạy qua, không cho phép quá nghịch ngợm, thế nên không đến nỗi biến thành thảm cảnh hoa dập đầy đất.Bỗng dưng đằng xa vọng đến tiếng pháo nổ đì đỏ, bọn trẻ hoan hô rầm trời chạy ùa ra cổng, người lớn cũng không che giấu được vẻ mặt hưng phấn cùng đi ra theo.Má Trương chạy như bay vào phòng khách chính, kích động hét lên “Ông bà chủ! Họ tới rồi!”“Ừ, má Trương, chú ý hình tượng.” Bà Tần đoan trang lịch sự ngồi ngay ngắn, song má Trương nhìn kỹ lập tức bắt kẻ hình tượng nói “Bà chủ! Sao bà còn mang dép!”Bà Tần cả kinh, vội cúi đầu nhìn, lại nhìn ông Tần vẫn ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, giật mình hô “Ồ cái ông già! Sao ông lại lấy khăn quàng đỏ chuẩn bị cho cháu nội làm caravat hả?”Lại một trận nhốn nháo rồi tỉnh rồi mù, xác nhận tất cả đều ổn, hai vợ chồng già lại ngồi nghiêm trang trên ghế chủ nhà, không nhìn ngang nhìn ngửa.Tần Vĩnh bé Lâm Phàm xuống xe như cũ, dưới sự hoan hô của mọi người, trong tiếng pháo và giấy kim tuyến bay đầy trời đi vào phòng khách chính.

Cẩn thận thả cô xuống, nắm tay cô chờ nhân viên trang điểm và trợ lý đi đằng sau chỉnh lại vạt áo cưới cho Lâm Phàm đang hoàng, hai người cùng đi tới tầng nệm phía dưới vị trí chủ nhà quý xuống.Mặt Lâm Phàm cứ đồ bưng không tan đi, nhận lấy khay trà má Trương đưa tới, cầm một chén trà đưa cho ông Tần, nhỏ nhẹ “Mời ba uống trà.”Ông Tần hài lòng gật đầu, nhận chén trà xong đưa cho cô một phong li xi.

Lâm Phàm dè dặt cất đi, lại rót một chén trà cho bà Tần “Mời mẹ uống trà.”“Ừ ~ tốt tốt.” Ban đầu bà Tần định tỏ vẻ kín đáo đoan trang nhưng lại không kiềm nén được vui sướng, nở nụ cười ôn hòa chói mắt.

Uống một ngụm trà, đặt sang một bên, cũng đưa cho Lâm Phàm một bao li xi lớn.Tần Vĩnh thấy thế, bắt chước y chang dâng hai tách trà lên, song bao li xi chẳng thấy cái nào, bất mãn trề môi đỡ Lâm Phàm đứng dậy.Cùng mọi người ăn một miếng bánh trôi liền kéo nhau đến nơi tổ chức lễ cưới.Đó là một sân khấu ngoài trời nằm ở bờ biển, chung quanh toàn là gắm hoa rực rỡ, thảm trải và ghế dựa phủ vải tuyền một màu tím nhạt.

Cổng hoa cũng kết đầy những đóa hoa chi chít.Cùng với tiếng sóng biển, mọi người hít thở không khí ẩm ướt, nhìn Tần Vĩnh đứng trước mặt cha xứ, dáng người hoàn mỹ mặc lễ phục vừa khít người tôn thêm vóc dáng cao lớn rắn chắc, khuôn mặt tuấn tú phóng túng thoảng nét chờ mong nhìn về phía cổng hoa.Tiểu Tân mỉm cười chào hỏi dàn nhạc, mượn họ một cây violon đi tới bên dưới bục chỗ Tần Vĩnh đứng, hơi khép mắt lắng đọng lại hơi thở của mình xong, ngón tay nhanh chóng hoạt động kéo dây đàn tấu lên giai điệu vui sướng dâng trào.

Dàn nhạc nghe xong phần khích vội vàng phối hợp hòa điệu cùng hân.Khách mời bị âm nhạc hấp dẫn, vốn đang ồn ào huyền não dần dần yên lặng, đến bọn trẻ con cũng mở đôi mắt mơ màng chăm chú nhìn chăm chăm người đàn ông cao ngất dưới đài.

Bỗng nhiên, ngón tay anh ta trượt xuống, giai điệu sôi sục bắt đầu chuyển sang ngọt ngào êm ái, phảng phất như cô dâu đang chuẩn bị tiến vào lễ đường.Lâm Phàm đứng đằng sau cổng hoa, dáng người cao gầy kết hợp với bộ áo cưới cắt may khéo léo vừa người càng thêm động lòng, mái tóc đã nuôi dài ra buông xõa sau gáy, cài mấy đóa hoa son trà nở rộ trên tóc, dưới lớp voan che đầu càng thêm mơ màng dụ hoặc.Từ khoảnh khắc cô xuất hiện, mọi người bắt đầu sôi sục.Ngay cả hai nhóc sinh đôi nằm trong lòng bà Tần và Li Phương cũng bắt đầu cười nắc nẻ.Cùng với tiếng nhạc du dương, ông Tần dắt tay Lâm Phàm chậm rãi mà kiên định bước từng bước một đến đầu kia của thảm đỏ, nơi người đàn ông như thiên thần kia đứng, nơi hạnh phúc thuộc về cô.Lúc ông Tần dắt tay cô vào tay Tần Vĩnh, cả hai người bắt gặp nhìn nhau, thế giới huyền não chung quanh dường như biến mất, hai người lại chìm đắm trong thế giới của mình nhìn đối phương nồng nàn.“Khu, con nguyện ý không? Tần Vĩnh, con nguyện ý không?!” Cha xứ nói lời cầu nguyện xong lại phát hiện hai người còn đắm đuối nhìn đối phương, không nghe lọt tai câu hỏi của cha, không khỏi cao giọng nhắc lại lần nữa.Tần Vĩnh bị điểm danh mau chóng hoàn hồn, đáp liền một mạch “Nguyện ý! Nguyện ý!”Mọi người phá lên cười lớn, từ sau khi gặp Lâm Phàm, lớp mặt nạ nguy trang nhả nhận trầm ổn của Tần Vĩnh đã bị bóc mẽ.“Lâm Phàm, con có nguyện ý nhận người đàn ông này làm chồng, ký kết hôn nhân với anh ấy? Mặc kệ bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do nào đều yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, đón nhận anh ấy, vĩnh viễn chung thủy với anh ấy đến khi đầu bạc răng long?”Lâm Phàm hơi cúi đầu, không chút do dự đáp “Con nguyện ý.”Hai người trao nhẵn, tuyền thệ xong, cha xứ chân thành mà uy nghiêm tuyên bố “Chú rể cô dâu thề nguyện với nhau, trao đôi nhẫn.

Ta nhân danh Đức Chúa Cha, Con và các thánh thần tuyên bố, các con đã là vợ chồng.

Thượng đế kết hợp các con làm một, bất kỳ ai cũng không thể tách rời.”Tiếng vỗ tay như sấm dậy bên tai vang lên.Trên bãi cát, chim biển sà xuống mặt nước, trong không trung cánh trắng chao lượn bay múa.Đội nhạc vội vàng tấu lên khúc nhạc vui sướng, người người cùng ly chan chất, não nhiệt vô cùng.Phục vụ bùng champagne qua lại như con thoi, không ít bạn trẻ nhảy múa trên sân khấu theo tiếng nhạc, có nhiều người hoặc ngồi hoặc đứng dưới bục thưởng thức đồ ăn tự phục vụ, nhìn mọi người mặt sắc vui đùa âm ỉ.Đó là một cuộc vui điên cuồng, một cuộc vui tùy ý.

Vất bỏ hết phiền não thường ngày, toàn tâm toàn ý đắm chìm trong cuộc vui.Tần Vĩnh cởi áo vest, xắn tay áo sơ mi tuyệt đẹp lên lộ ra cánh tay săn chắc gợi cảm.

Đôi tay với những ngón tay thon dài đặt trên đàn dương cầm trắng tinh, đàn lên khúc nhạc lãng mạn, ánh mắt nhuốm ý cười một mực dán lên người cô.Lâm Phàm đứng trước cây đàn dương cầm mỉm cười nhìn hân đắm đuối, gió biển vén vạt áo cưới cô lên, tung bay trong gió, vài cánh hoa son trà trên đầu bị gió biển cuốn bay lên, phối hợp với tiếng sóng lúc cao lúc thấp.“Ồi mẹ ơi! Mau cản Lâm Lỗi!” Một phù rể hoảng hốt hét lên, Tiểu Tân đang đứng bên bờ biển nhìn xa xăm quay phắt lại, phát hiện mặt Lâm Lỗi đỏ gay loạng choạng xông về phía mình.Không kịp đề phòng bị lực đạo mạnh mẽ của hân đụng rớt xuống nước, ngược lại Lâm Lỗi bị đám phù rể giữ lại thì bình an vô sự.Chỉ thấy Lâm Lỗi la hét ư ớ “Thà ông ra ~ ông trôi từ đây tới New Zealand ~”Tiểu Tân vùng vẫy muốn chồm dậy nhưng một con sóng lớn ập tới trong nháy mắt lại vui hân xuống.“Mẹ nó! Tiểu Tân không biết bơi!” Trong đám có người biết chèo thuyền hô lên, mọi người im lặng nhìn nhau mấy giây, phút chốc như ong vỡ tổ bắt đầu cởi áo chuẩn bị xuống biển cứu người.Lúc này một cái bóng trắng lướt qua, nhảy ào xuống biển, dưới ánh mắt của nhóm phù rể, không may may gặp sóng mà trở tay túm lấy cổ Tiểu Tân, nhanh chóng bơi vào bờ.“Trần Hương! Mau mặc cái này vào!” Lưu Mai lột áo ngoài của Lâm Lỗi, hấp tấp chạy tới bên người Trần Hương quàng lên cho cô, lễ phục màu trắng ngăm dưới nước, đường cong quyến rũ hiện ra lờ mờ.Trần Hương khảy khảy nước trong lỗ tai, mặc áo khoác xong lạnh lùng vắt lại một câu cho Tiểu Tân đang nằm trên cát thở dốc “Đồ bỏ.”Nói xong cùng Lưu Mai đi về khách sạn gần bờ biển vào phòng đổi quần áo.Tiểu Tân nằm thẳng cẳng trên bãi biển lại bắt đầu mỉm cười, thỉnh thoảng ới ra mấy ngụm nước biển “Anh thích em.”Nói xảy ra chuyện cách chỗ mọi người một đoạn, không ai phát hiện ra chuyện, ý xuân vẫn dạt dào, vẫn nâng chén say sưa vui mừng ca hát.

Chương 67

Bốn năm sau. Một cậu nhóc mập mạp lăn bánh xe trượt từ trên lầu xuống dưới cầu thang, vừa hươ cánh tay béo mập vừa hét với ra ngoài cửa “Ba!! Ba!!!” Tần Vịnh đứng trước xe, roi lệ trong gió “Chí Trạch! Ba phải đi rồi ~ con phải nghe lời mẹ...” “Ba, ba, con không muốn ba đi ~!” Tuy gầm xe thấp nhưng tốc độ của cậu nhóc rất nhanh, mắt thấy đã sắp xông đến bên cạnh Tần Vịnh đột nhiên bị người túm lấy nhấc lên, hai cái chân ú núc quơ quào đá loạn trong không trung. “Cứu mạng! Ba ơi cứu mạng! Ba ~~~~~” Một tiếng kêu non nớt thảm thiết khiến người ta nghe mà roi lệ. Lâm Phạm tròn trắng mắt, điều chỉnh lại hơi thở quát lớn với Tần Vịnh “Hai cha con đủ chưa!! Ngày nào trước khi đi làm cũng phải tiễn đưa mười tám dặm thế này! Diễn kịch hả!!!! Mau biến đi làm!!!!” Tần Vịnh rụt cổ, không có nghĩa khí vất con sâu béo còn đang vùng vẫy kịch liệt trong không trung tức tốc chui tọt vào xe, loáng thoáng nghe thấy tiếng gào thảm thiết theo gió vắng tới “Ba~~~~!!!” Tần Vịnh mím môi, cảm thấy lòng lại bắt đầu chua xót, con đáng yêu cỡ nào, tình cha con khiến người ta hâm mộ cỡ nào, nhưng mà, sao lại thấy thiếu thiếu cái gì. “Ba, con khát ~” Đột nhiên cánh cửa xe kín mít vang lên tiếng trẻ con mềm mại, Harlan cầm vô lăng không vững, xe trông chừng dừng dợt mấy cái, tiếng phanh xe rít lên phá vỡ buổi sáng yên tĩnh. Tần Vịnh há hốc mồm nhìn một con sâu béo khác chui từ ghế sau lên, chẳng trách lại cảm thấy thiếu cái gì! Thì ra là thiếu một thằng con! “Con! Con làm gì mà trốn trong đó?” Tần Vịnh vội vàng thò tay bế con từ sau ghế lên, bụng chửi thầm rớt cuộc hai thằng nhóc này giống ai không biết, cái thân béo mập này từ đâu ra đây. Mập mạp ầm ục xoa cánh tay trắng nõn mập mạp “Lúc ba với mẹ đánh nhau con đã nấp trong này rồi, ba, ba đừng đánh mẹ nữa.” Nói vậy, sao ba nỡ đánh mẹ được.” Tần Vịnh đau lòng xoa tay giùm nó, đang tính kêu Harlan quay xe đưa con về nhà lại nghe Việt Trạch nói “Ba đánh, con với Chí Trạch đều nghe thấy rồi! Mẹ đã khóc nói không muốn, nhưng ba cứ đánh mẹ!” Lần đầu tiên Việt Trạch nói nhiều nên có hơi hăm hồ không rõ, nửa chừng còn cẩn thận suy gẫm nửa ngày, vẻ mặt nghiêm túc. Trần Tần Vịnh đỏ mặt hơi lạnh, gương mặt tuấn tú trắng nõn hiếm khi đỏ ửng lên “Khụ... đâu phải đánh mẹ... là chơi đùa với mẹ con... chơi đùa...” Mắt Việt Trạch sáng lên “Vậy sao trước giờ ba không kêu con với em chơi cùng?” “Tại... đó là trò chơi của người lớn... sao Chí Trạch không trốn trên xe như con?” Tần Vịnh vội vàng dè dặt tài, sợ nhóc con hỏi ra hấn lại không biết làm sao mà trả lời. Việt Trạch tức tới “Ba, em mập quá! Chén vô không được! Ba, buổi tối không thể cho nó ăn kẹo được?!” “Ừ, hai đứa con đều không được ăn nữa... Harlan, quay xe lại.” Tần Vịnh hết chỗ nói, sờ sờ bím tóc nhỏ sau gáy nó, dặn Harlan. Nói đến bím tóc này cũng có lai lịch, Việt Trạch có, Chí Trạch không.

Còn nguyên nhân, rất đơn giản, để phân biệt hai đứa nhỏ, miễn cho không xác định được là đứa nào gây họa. “Ba~ ba dẫn con theo đi, con nhất định không quậy!” Việt Trạch dụi đầu vào ngực Tần Vịnh làm nũng.

Tần Vịnh ăn nhát chiêu này, lập tức nhũn ra “Bị mẹ con biết...” Việt Trạch càng ra sức dụi “Ba ba ba ba ba ba ba ~” “Được rồi, lần sau không được đầu đầu, Harlan, đến công ty.” Kỳ thật lúc hấn đi làm cũng rất nhớ hai thằng con với cả vợ nữa.

Được Tần Vịnh chấp thuận Việt Trạch hoan hô một tiếng, ôm cổ hấn hun chụt chụt ịn đầy nước miếng lên mặt hấn “Con biết ba tốt nhất!” Cứ như thế, một nhóc quý sứ bị dẫn vào tòa nhà chọc trời kia, gây họa cho nhân loại. Việt Trạch cam đoan không quậy, quả nhiên không biết cái gì gọi là cam đoan.

Thừa lúc Tần Vịnh đi họp, chạy một vòng quanh tầng lầu cao nhất của tòa nhà, còn hoan hô kinh ngạc “Cô ơi! Chỗ này là gì!” Bị ra lệnh coi chừng tiêu tổ tông, hiển nhiên tâm tình nữ trợ lý rất tốt, quan hệ tốt với tiêu tổ tông thì cơ hội thăng chức của mình không còn xa nữa! Thế nên lúc này mặt cô ta phơi phới cực kỳ hòa nhã trả lời “Đó là nhà vệ sinh.” “Tại sao không giống nhà cháu?!” Nhà cháu không có cái này, cái biển này này!” Việt Trạch hưng phấn kiễng mũi chân lên thò tay ra sức chỉ vào kí hiệu trên đầu nhà vệ sinh hỏi. Trợ lý vẫn hiền lành như cũ “Vị đây là nhà vệ sinh chung, cháu muốn xuyt xuyt sao?” Việt Trạch nghĩ nghĩ, túm lưng quần nói “Dạ, cô đưa cháu đi xuyt xuyt...” “Được, đi thôi.” Trợ lý nói rồi định dẫn nhóc vô nhà vệ sinh nữ lại bị nó hất tay ra, chạy vào nhà vệ sinh nam “Cháu thích cái biển này! Biển bên đó màu đỏ, ghét.” Giọng nói non nớt nhưng nói ra làm người ta học máu. Trợ lý lý không ra nước mắt “Việt Trạch à, bên đó chỉ không vào được... giải quyết bên này đi nha.” Nói chưa xong cô ta hoảng hồn phát hiện, sắc mặt tiêu tổ tông bắt đầu trở nên dữ tợn, kể đó lần đứng ra gào khóc “Không không không! Cháu ghét màu đỏ! Ghét ghét ghét!” Hon nữa còn quấy đập vùng vẫy tay chân như điên trên nền nhà sạch bóng, trợ lý hoảng hốt đành phải đồng ý “Được được được, chị đưa em đi đưa em đi!” Nói vừa dứt, Việt Trạch nhảy bật dậy, còn cẩn thận phui quần áo mình, chủ động đưa tay kéo tay trợ lý, cười ngây thơ rực rỡ “Vậy chúng ta đi thôi.” Trợ lý nữ âm thầm cầu khẩn cho bên trong đừng có người, song thực tế tàn khốc, đi vào liền phát hiện vài đồng nghiệp nam đang đứng trước bồn tiểu, vừa cười nói vừa trút bầu tâm sự “Há há, cậu xem, cậu đại gan hơn! Coi tôi nè, đại thật xa!” “Chị, em cũng muốn xuyt xuyt chỗ này, chị bế em lên đi...” Cùng với tiếng chị phát ra từ miệng Việt Trạch, mấy đồng nghiệp nam quay ngoắt lại, không kịp giấu kỹ chim nhỏ của mình, đứng quần ướt một mảng “Shit! Tiểu Hồng sao cô vào toilet nam!” Cánh đàn ông đồng loạt rống lên. Trợ lý Tiểu Hồng khóc không ra nước mắt, hết sức lo lắng mình sẽ bị đau nứt hột “Con trai chủ tịch... muốn xuyt xuyt...” “Mấy chú nhỏ quá... ba cháu lớn hơn mấy chú nhiều!” Việt Trạch chỉ vào một nhân viên nam không nề mặt nói, tiếp đó lại chỉ vào mình “Bây giờ cháu cũng nhỏ, ba nói sau này cháu cũng sẽ lớn.” Mấy người đàn ông mặt hết xanh rồi đỏ, xô đẩy nhau chạy ào ra khỏi nhà vệ sinh, mặt trợ lý Tiểu Hồng đỏ bừng, bắt đầu ảo tưởng, rớt cuộc chủ tịch lớn tới cỡ nào nhỉ... Không tới nửa ngày, cả công ty đều biết, chủ tịch rất lớn, cực kỳ lớn. “Này giờ có ngoan không?” Tần Vịnh họp xong ngồi trong phòng làm việc, bỗng Việt Trạch trong lòng dứt bánh kem cho nhóc ăn, trước khi họp hấn đã gọi về nhà thông báo nhóc mập đang ở công ty, mà Lâm Phạm đã từ chức đang trên đường giết tới đây. “Dạ, Ừm ơ” miệng toàn bánh kem, Việt Trạch nói hàm hồ.

Nhóc chỉ phá mấy cái máy in, dùng chổi đại chiến với yêu quái tưởng tượng, phá hủy máy nước uống dưới lầu, mà nước ẩm phun ra làm ướt hết chồng hồ sơ bên cạnh. Còn bắt chước bộ dạng của Jépi, nhét hết toàn bộ tài liệu trên bàn hấn vào máy nghiền giấy, thuận tiện ăn sạch chocolate trong phòng trà nước. Thật sự rất ngoan. Trợ lý nữ đứng bên đang do dự có nên bấm báo thật thành tích gây họa của tiêu tổ tông hay không thì thấy Lâm Phạm hùng hùng hổ hổ xông vào, lấy tốc độ cực nhanh bế nhóc mập trong lòng Tần Vịnh lên. “Con đúng là càng ngày càng coi trời bằng vung!” Nói xong vờn tay không nặng không nhẹ dẹt mấy cái lên mông nó, Việt Trạch woa một tiếng khóc òa lên, bánh kem trong miệng phun lên mặt trợ lý. “Oái... vợ... nhẹ chút.” Tần Vịnh bắt nắn... muốn cứu con lại không có gan. Lâm Phạm nghe xong hung hăng trừng hấn, giận cá chém thớt “Đều tại anh nuông chiều mà ra! Lỡ trên

xe không có người thì sao! Lỡ kẹt không chui ra được thì sao!” Nói xong đặt Việt Trạch đang gào khóc lên bàn, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào bé gần giọng “Tôi nay không cho ăn bánh kem! Tịch thu tiền tiêu vặt!” Việt Trạch vừa nghe, khóc càng dữ hơn, dùng khóc pháp không cần mạng tới định chống đối với lão Phật gia độc tài Tiểu Tần Từ ở bên cạnh một chút cũng không tính giúp nó, chỉ dùng tay đỡ, đề phòng ngã xuống bàn mà thôi. “Oa oa oa, con được nhặt về, quả nhiên là con được nhặt về ~~~~~” Con sâu béo lại bắt đầu quăn quại, khóc lóc kể khổ, không hiếm người nói với nó, nó và em trai được nhặt về nuôi, bởi vì hai đứa chẳng giống ba mẹ tí nào. “Hừ! Hai đứa bay ăn mập như thế, không giống mẹ với ba mà thì trách được ai?” Kỳ thật hút hết lớp mỡ phì nhiêu này xuống, hai con sâu béo này giống Tần Vịnh như lột. Đều có nước da trắng nõn và cái mũi thẳng tắp. “Oa ~~~~~ con muốn bỏ nhà đi, con muốn ngồi xe lửa đi Lhasa ~~~~~” Việt Trạch càng khóc lớn tiếng, Tần Vịnh không nhịn được vỗ vỗ cái đầu nó “Lần sau không cho phép theo ông Thiệu học hát!” Cuối cùng, khi nó phát hiện gào khóc hoàn toàn vô dụng, quyết đoán tắt ma âm của mình đi, sợ sệt nhìn Lâm Phàm “Mẹ, có phải mẹ không yêu con nữa không. . .” Lâm Phàm nghe xong mềm lòng, nhìn đôi mắt đen như bảo thạch bó tay đáp “Sao mẹ lại không yêu con chứ, nhưng con như vậy sẽ làm ba mẹ lo lắng, biết chưa?” “Dạ. . . mẹ, con sai rồi. . .” “Ngoan!” Lâm Phàm vui vẻ bước lên bồng nó, nhóc con ở trong lòng cô thỏ thẻ “Mẹ, tối nay con muốn ăn bánh chocolate. . .” “Được, lát nữa mẹ dẫn con đi mua.” “Mẹ. . . người ta muốn dùng tiền tiêu vặt mua quà sinh nhật cho Đậu Từ. . .” Việt Trạch được voi đòi tiên, Đậu Từ là con Lí Phương, lớn hơn hai đứa mấy tháng “Được, lát nữa mẹ cho thêm, mua một món quà thật lớn.” Tần Vịnh ở bên cạnh không nhịn được “Vợ, em có nguyên tắc tí được không. . .” Lâm Phàm đang chuẩn bị dắt con về, tránh ảnh hưởng tới công việc của Tần Vịnh lại nhận được điện thoại của Lí Phương “Cô chủ, ngoài cửa có một người xưng là ba cô, bà chủ bảo tôi hỏi cô nên xử lý thế nào, có cho ông ta vào không. . .” Người Lâm Phàm cứng đờ đứng ngay ra, điện thoại thiếu điều bị bẻ gãy.

Tần Vịnh thấy vẻ mặt cô biết là có chuyện, ngay cả Việt Trạch đang làm âm ỹ cũng biết điều ngậm miệng chăm chú nhìn cô. Hồi lâu cô cắn răng nói “Để ông ta vào, tôi lập tức về ngay.” Nói xong bé Việt Trạch lên chuẩn bị về, Tần Vịnh cuống quýt cầm áo khoác chặn trợ lý hủy bỏ tất cả lịch trình hôm nay cho hắn, kẻ đó đuổi theo Lâm Phàm, ôm Việt Trạch trong tay cô, dắt cô về nhà. Phía trước, chuẩn bị có một cuộc chiến tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Khách Không Mời

Hôm nay là một ngày đặc biệt của nhà họ Tần, có hai người khách từ xa đến, trong đó một người là khách quý, một là khách không mời mà đến. Khách không mời ngồi trên sofa trong phòng khách, không khách sáo ăn trái cây uống trà đưa tới, thỉnh thoảng lại phun hạt ra mặt bàn bóng láng. Chí Trạch ngồi chồm hổm bên cạnh bàn trà, tò mò nhìn miệng ông ta không ngừng nhai nhồm nhoàm.

Ông bà nội nói với nhóc, người này là ông ngoại, nhưng nhìn bộ dạng ông ngoại hình như rất dói thì phải.

Nghĩ nghĩ, nhóc lê cái giò mập ú chạy lên lầu về phòng mình và anh trai, đào nửa ngày lấy ra một hộp bánh quy chocolate vui vẻ đưa cho ông ta “Ông ngoại, ông đói hả, cái này ăn ngon lắm nè.” Bà Lâm Phàm thảng thốt nhìn về mặt như dăng bấu vật của nhóc, xấu hổ đặt đồ ăn đang ăn ngon trong tay xuống cái bàn trà đã trở nên dơ dáy. Nhận lấy bánh chocolate trong tay nhóc, một tay khác nhẹ nhàng kéo nó đến bên mình “Con tên gì thế?” “Con là Tần Chí Trạch ~ ông là ông ngoại của con hả?” Chí Trạch nghiêm túc nói tên mình ra, tuy nhóc không biết ông ngoại là sao nhưng nếu thương nhóc như ông bà nội là được rồi. Bà Lâm Phàm cười gật đầu “Đương nhiên ông là ông ngoại của con.

Ông. . . Ông ta nói chưa xong liền bị giọng nói gay gắt của Lâm Phàm cắt ngang “Chí Trạch!! Về phòng ngay!” Lâm Phàm hất tay Tần Vịnh ra, bước nhanh vào phòng khách, bé Chí Trạch lên quay lưng nhét vào lòng Tần Vịnh.

Tần Vịnh vội vàng bồng nó tính an ủi con trai nhỏ, quả nhiên nó trề môi ảm ức, thấy mẹ phớt lờ nó tức thì nước mắt rùng rùng. Dụi đầu vào vai Tần Vịnh khóc rống lên, Việt Trạch đứng bên thấy em khóc, định học người lớn dỗ dành, tự dưng liếc mắt thấy hộp bánh nó giấu đang nằm trên bàn, biết hộp bánh của mình thế là đi tong, đau lòng cũng gào khóc theo. Ông Tần đứng trong sân đang lên lút quan sát tình huống qua cửa kính, thân hình trắng kiện chạy vội vào phòng bé Việt Trạch đang gào khóc đi ra vườn hoa nhỏ nhẹ dỗ dành “Sao vậy cục cưng, sao lại khóc hả ~” Lo lắng quay đầu nhìn Chí Trạch đang được Tần Vịnh bế. “Hu hu hu ~~~~~ bánh quy của con, tại sao lại nằm trước mặt cái ông kia, tại sao tại sao tại sao ~ hu hu hu” Ông Tần nghe xong dờ khóc dờ cười, đành dỗ “Cháu ngoan đừng khóc, lát nữa ông nội dẫn con đi mua nhà chocolate! Con muốn ăn bao nhiêu cũng được!” Quả nhiên chiều này xài còn tốt hơn linh đơn diệu dược, cu mập lập tức nín khóc, ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên háo hức nhìn ông nội “Thật à? Con muốn cái loại chui vào ở được cơ ~” “Được! Kêu người làm cho con cái nhà vào ở được!” Ông Tần sáng khoái đồng ý, cảm thấy cháu lớn có thì cháu nhỏ cũng phải có, vội thả Việt Trạch xuống “Con đi nói với em, kêu em đừng khóc nữa, ông nội dẫn hai đứa đi, mỗi đứa một cái!” Việt Trạch vồn vã gật đầu, vung vẩy cái tay béo mập, lê cái chân mập ú giống như quả cầu tròn vo lăn vô phòng khách, bắm ống quần ba định leo lên nói chuyện với em. Thấy mẹ đang tranh cãi kịch liệt với ông cụ kia, lập tức giận dỗi định xông lên đánh giúp mẹ, lại thấy ba ngồi xuống, đưa tay Chí Trạch cho nhóc nói “Con dẫn em đi chơi với ông nội, ngoan, tối nay ba dẫn hai đứa đi ăn suất phun chocolate!” “Dạ!” Mắt hai thằng nhóc lập tức sáng lên, sánh vai dắt tay nhau đi tìm ông nội, hai đứa tin chắc, mặc kệ có chuyện gì, ông kia cũng không đánh lại mẹ. Còn lý do vì sao hai đứa béo như thế, bây giờ mọi người đã có đáp án rồi đó. “Mày ở biệt thự, ăn sơn hào hải vị, ông đến phòng ở cũng không có! Có loại con gái như mày sao?! Mày ăn dưa hấu thì cũng phải ối hạt cho ông đựng chứ!” Bà Lâm Phàm kích động chỉ cô chửi bới, lúc ông ta biết con gái mình sống sung sướng như thế, còn lừa mình không chịu đưa một đồng, tức giận xông tới đây. Lâm Phàm nghe xong, mắt thiếu điều phun ra lửa “Tôi có ngày hôm nay không liên quan tới ông lấy nửa xu!! Bây giờ ông biết tìm tôi? Lúc tôi với bà ngoại đi chợ rau lượm lá cây, đi nhặt rác, mùa đông phải giặt đồ mướn cho người ta, ông ở đâu?! Lúc chúng tôi không trả nổi tiền lò sưởi, mùa đông chỉ có một tấm chăn rách nát suýt chết cóng thì ông ở chỗ nào?! Bây giờ dựa vào cái gì mà đòi tôi đưa tiền cho ông?!” Tần Vịnh nghe mà chua xót, những chuyện đó Lâm Phàm không hề nói cho hắn biết, hắn cứ tưởng thời thơ ấu của cô chỉ là bần hàn, không ngờ là túng quẫn. Bà Lâm Phàm không có lấy một chút tự giác, không chịu yếu thế nói “Mày muốn trách thì trách mẹ mày ấy! Sao ả cũng không đưa tiền cho mày? Dựa vào đâu mà muốn một mình ông nuôi mày?” Lâm Phàm nghiêng răng hít sâu mấy hơi, cố gắng dần xuống lửa giận đang thiêu đốt tâm can, từ từ bình

tĩnh lại lạnh lùng hỏi “Ông muốn bao nhiêu?” Ba Lâm Phàm vừa nghe có hi vọng, mặt lập tức khá hẳn lên, ngồi xuống sofa vênh vào nhìn Tần Vịnh “Mày là chồng nó, tao điều tra rồi, nhà mày giàu có, cho tao mấy triệu xài không có vấn đề chứ hả?” Mặt Tần Vịnh tỉnh queo, mặt treo nụ cười ôn hòa đang chuẩn bị lên tiếng, Lâm Phàm đột nhiên hào phóng nhận lời “Không vấn đề, ông chờ đó.” Nói xong bỏ lại hai người sững sờ đi nhanh ra khỏi phòng khách. Tần Vịnh ngồi trên sofa nháp nhồm, hẳn biết tính Lâm Phàm, nếu cô thật sự sẵn khoải đưa tiền cho ông ta như thế, Tần Vịnh hẳn nuốt luôn cả cái bàn trà này. Quả nhiên, Lâm Phàm đứng đờ đờ cầm dao gọt trái cây xong vô phòng khách.

Hai người đàn ông trong phòng đều thất kinh, Tần Vịnh lật đặt đứng dậy muốn can cô, lại thấy cô vắt con dao lên bàn đánh cạch. Hành vi của Lâm Phàm hết sức đường đột cộng thêm vẻ mặt phẫn nộ của cô, má Trương và Tiểu Ngọc đang chuẩn bị đồ ăn trong bếp hoảng hồn cuống quýt bám theo sau, lo cô làm ra chuyện gì. Thấy cậu chủ đưa mắt báo không sao, có phần bất an quay vào bếp. Lâm Phàm ngồi xuống sofa, nhìn chòng chọc ông ta gần từng tiếng một “Một dao mười ngàn đồng, ông muốn bao nhiêu ngàn cứ việc cắt bấy nhiêu dao lên người tôi.

Tôi không có tiền, toàn bộ tiền đều của nhà họ Tần, cho dù có, một xu tôi cũng không cho ông!” Ba Lâm Phàm tức vênh râu trợn mắt, túm con dao lần lóc trên thềm lên thô bạo nói “Mày, đồ ăn hại, tưởng ông không dám hả?!” Tần Vịnh cuống quýt chắn trước mặt Lâm Phàm, lạnh giọng “Ông là cha Lâm Phàm, theo lý tôi không thể vô lễ với ông, nhưng nếu ông tiếp tục bất chấp lý lẽ như thế đừng trách tôi không giữ lễ phép.” “Ồi chà chà! Mày tưởng mày có mấy đồng tiền bản ấy là ngon à? Mày làm được gì? Giết ông chắc?” Ông ta ngông cuồng nói, cái gọi là chó cùng rứt giậu, dù sao mạng ông ta chỉ có một, có tiền thì sống sung sướng, không có tiền phải khổ sở qua ngày. Lâm Phàm nhẹ nhàng kéo tay Tần Vịnh, ra dấu cho hắn ngồi xuống rồi nói “Tôi nói rồi, ông muốn mấy chục ngàn thì chém tôi mấy dao.

Nhưng mà, chém xong tôi với ông tính nợ.

Từ nhỏ ông phải cấp cho tôi bao nhiêu tiền nuôi dưỡng, tiền học phí, một đồng cũng không được thiếu, cũng tính mười ngàn một dao, ông tính xem nên để tôi chém ông bao nhiêu dao.” Ba Lâm Phàm không ngờ cô giữ lại chiêu này, lại không nắm chắc cô nói thật hay chơi, đối diện với đôi mắt lạnh băng của cô nửa ngày, bại trận, cảm tức nói “Hừ! Ông không tin mày không có tiền! Mày đừng hời hợt!” Nói xong cầm mấy hộp bánh Chí Trạch để trên bàn trà lên định đi, ra tới cửa bỗng dừng quay đầu cười “Đứa con gái kia của mẹ mày, nghe nói bệnh chết rồi! Mày đừng để bà ta biết bây giờ mày sướng thế này, bằng không, há há!” Bỏ lại nửa câu, hiển nhiên tâm tình ông ta rất tốt, cầm mấy hộp bánh chocolate ngênh ngang đi ra lối đi rải đá cuội trắng trong sân, không biết vì sao trong đầu lại nhớ đến đứa cháu ngoại ngoan ngoãn tặng cho mình mấy hộp bánh này, tìm dần dần xuất hiện một chút ám áp quái lạ. Tôi khúc cua, đang mãi suy nghĩ, ông ta đụng vào một người đàn ông, văng tục một tiếng “Mẹ nó, không nhìn đường à!” thấy đối phương ăn bận sang trọng, biết mình đắc tội không nổi, tức tôi cầm bánh lên bỏ đi. Bà Tần đứng bên lo lắng hỏi “La Trữ, không sao chứ?” “Không ạ.” Giọng nói La Trữ trầm thấp giống như âm vực tuyệt diệu nhất của cây đàn violon, khiến lòng người ta gọn sóng. Bà Tần nhìn ra hướng cổng, dẫn hắn đi vào “ Bao nhiêu năm rồi con không về đây thăm chúng ta, mẹ con sao rồi?” Mẹ La Trữ là em ruột của bà Tần, sau khi gả sang Mỹ hai nhà dần dần ít gặp mặt nhưng tình cảm thì vẫn bền vững như xưa. “Tốt lắm ạ.” Tầm mắt La Trữ dừng lại trên mẫu đơn ông Tần trồng mấy giây, tiếp tục đi theo bà. Vừa vào phòng liền thấy bàn ghế nhóp nhép, Tần Vịnh đang ôm Lâm Phàm không biết nói cái gì. Bà Tần ho khẽ một tiếng “Con! Có khách, chú ý một chút!” Đang cúi đầu nhỏ nhẹ dỗ dành, Tần Vịnh ngẩng phắt lên, kinh ngạc mừng rỡ đan xen “La Trữ?! Về lúc nào? Sao không nói một tiếng để tao đi đón?!” Vô nhẹ vai Lâm Phàm, đi tới chỗ người đàn ông kia, tặng cho hắn một cái ôm thật rộng. Song người đàn ông lại không thoải mái khẽ lùi lại tránh né. “Shit! Mày còn ươn ẹo như đàn bà! Vợ tao còn đàn ông hơn mày!” Tần Vịnh chửi thề, mặt vẫn đầy áp ý cười. Lâm Phàm lau nước mắt nơi khóe, chỉnh lại hơi thở, mỉm cười đứng dậy, nhìn thấy người đàn ông kia thì hơi kinh ngạc một chút. Cô cứ cho rằng mình đã gặp người đàn ông đẹp trai nhất, trừ Tần Vịnh ra chỉ có chồng Hera, Heron.

Ai ngờ người này còn đẹp trai hơn nữa. Không giống với kiểu đẹp trai của Tần Vịnh, trên người anh ta toát ra cảm giác xa cách, hiện rõ nét u buồn nhợt nhạt. Chỉ có đôi mắt trong veo cho thấy, thật ra anh ta là một người rất đơn thuần. “Lại đây, mẹ giới thiệu một chút, đây là cháu gọi mẹ bằng dì, La Trữ.” Bà Tần nhiệt tình giới thiệu, tiếp đó chỉ vào Lâm Phàm nói “Đây là Phàm Phàm vợ Tần Vịnh, hồi nó kết hôn con cũng không về, tới giờ đi còn giận đây!” La Trữ rũ mắt xuống bình tĩnh đáp “Ồ cháu Phi không về kịp.” “Con nói một họa sĩ như con chạy tới cháu Phi làm cái gì!” Bà Tần bực mình, Lâm Phàm vội vàng thu dọn bàn trà bị ba mình bày bừa ban nãy. Tần Vịnh cười hi hi khoác vai La Trữ ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, trêu chọc “Có bạn gái chưa.

Mày xem con anh mày đã có hai đứa rồi ~ há há há” Tần Vịnh cảm thấy đây là chuyện đáng tự hào nhất trong đời hắn, nói hắn là tiểu nhân đắc chí không sai. Đôi mắt trong veo như ngọc của La Trữ ngó ra ngoài cửa sổ, hờ hững “Không có.” “Không phải mày thích đàn ông đấy chứ...” Tần Vịnh dè dặt hỏi, La Trữ này từ nhỏ tới lớn không thấy chơi với con gái bao giờ, nhưng bạn trai cũng không có. “Không.” “Vậy có thích ai không?” Bà Tần không nhận được cũng sản lại gần hỏi, cảm thấy con trai khoi mào đề tài này rất tốt, em gái bà vì chuyện này mà sắp bạc đầu rồi. “Có.” Từ đầu chỉ cuối La Trữ chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, không để hai mẹ con đang hăng máu như gà chọi kia vào mắt. Bà Tần giành hỏi trước “Ài?! “Nàng tiên cá.”... “Mẹ, gọi cho đi nói La Trữ bệnh rồi, phải chữa.” Tần Vịnh trầm mặc nửa ngày rút ra kết luận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Anh, Giúp Em

Mấy ngày tiếp đó, sóng êm gió lặng, Lâm Phàm từ từ buông lỏng tâm tình, thăm cầu trời cho ba cô đừng gây ra chuyện gì nữa. Hai cu mập còn chìm trong thế giới chocolate, bất quá mập lớn Việt Trạch phát hiện có một thứ còn hấp dẫn hơn cả chocolate. Tiền. Bởi vì lúc hai đứa chui vào nhà chocolate chơi đến quên trời đất thì, Việt Trạch vô ý nghe được đoạn đối thoại của Đậu Tử đang thèm thuồng nhìn và Lí Phương. “Mẹ, con cũng muốn nhà chocolate ~” Nước miếng Đậu Tử sắp chảy xuống đất luôn, cả căn nhà mở máy lạnh ra tràn ngập mùi chocolate thơm nức. Tường căn nhà chocolate xen lẫn hai màu đen trắng, ông khói trên nóc nhà là chocolate vị chuối tiêu màu vàng, trước cửa nhỏ còn có hai chậu hoa màu nâu, đóa hoa màu hồng, lá cây

màu xanh.

Nhóc đã ngủ được mùi café, ô mai và trà xanh từ này. Lí Phương bắt lực võ đầu con thì thảo “Mấy thứ này đều do ông chủ bỏ tiền thuê người ta làm, mẹ không có nhiều tiền như vậy, mua cho con một cái nhỏ thôi được không?” Nói rồi kéo nhóc muốn đi, lo nó nhìn sẽ càng khó chịu hơn. Đột nhiên Chí Trạch chui từ trong nhà ra, miệng ngậm một miếng chocolate nhìn như cái chân bàn, ậm ờ gọi “Đậu Từ, Đậu Từ, vào nhà tớ chơi!” Nói xong kéo Đậu Từ định chen vô nhà mình, lại phát hiện bên trong không đủ chỗ chứa hai đứa.

Nghĩ ngợi một chút, rộng rãi nhường cho Đậu Từ chui vô, mình thì chạy qua nhà anh trai kế bên, kiễng mũi chân lên thè lưỡi, liếm liếm ống khói nhà anh trai một cách khoái trá. Việt Trạch vừa khéo chui ra thấy màn này, giật mình đẩy nó “Ài cho em ăn nhà anh!” Chí Trạch đang liếm say sưa, bị nó đẩy một cái không kịp đề phòng, ngã ngửa ra sau đè lên nhà mình, căn nhà không chắc chắn nháy mắt đổ rầm. Đậu Từ đang ngồi chồm hồm bên trong nhai bàn, ngơ ngác nhìn mọi người tự dưng xuất hiện trước mặt mình, còn có Chí Trạch ngã bở chứng bên cạnh, vội vàng vắt chocolate đi muốn đỡ nó dậy. Lí Phương hấp tấp xông lên bồng Chí Trạch té xong phát ngốc lên, Việt Trạch thì lúng túng, không dè mình đẩy có một cái mà lại mạnh tay như thế. Rốt cuộc Chí Trạch hoàn hồn, đỡ dần nhìn căn nhà đã biến thành đậu hũ của mình, gương mặt nhỏ nhẩn nháy mắt thay đổi. Đau lòng muốn chết, bắt đầu khóc ré lên, khóc đến nổi trán nổi gân xanh, tiếng khóc xé ruột xé gan làm người ta nghe mà roi lệ.

Mọi người ở dưới lầu nghe cục cựa khóc thảm thiết như thế, cuống quýt chạy lên lầu xem tình hình. Nhất thời Lí Phương cũng hoảng hốt, nếu Chí Trạch không kéo Đậu Từ vào nhà, cũng sẽ không đi ăn nhà của Việt Trạch, Việt Trạch cũng không tức giận.

Tất cả tội cuối cùng vẫn quy về Đậu Từ. Ông Tần càng già càng dẻo dai chạy tới đầu tiên.

Xông vào phòng, nhìn Chí Trạch được Lí Phương bồng trong lòng, lại nhìn hai đứa nhỏ lúng ta lúng túng đứng nguyên tại chỗ cúi đầu, đang định hỏi xem có chuyện gì thì thấy cháu lớn bĩu môi, đột nhiên cũng bắt đầu nức nở. Bà Tần, Lâm Phàm, Tần Vịnh tới sau ngơ ngác như từ trên trời rớt xuống, sao cả hai tiểu ma đầu đều khóc rồi? Không lẽ hung thủ là Đậu Từ? Nhưng từ nhỏ Đậu Từ đã ngoan ngoãn hiền chuyện, không thể nào có chuyện tranh giành được. Cuối cùng, sau khi nghe Chí Trạch thút tha thút thít tố cáo, mọi người biết chuyện gì xảy ra đều dờ khóc dờ cười. Bà Tần bước lên bế Đậu Từ đã sợ hãi run rẩy lên, đầu lòng trách ông Tần “Ông có đầu óc không vậy, nhà chocolate có đứa nhỏ nào không thích, sao ông đặt có hai cái?!” Ông Tần thấy thế cũng ái ngại, vỗ đầu mình, quả thật là việc này mình xử sự không chu đáo, cười nói với Đậu Từ “Tiểu Đậu Từ đừng sợ, ông nội Tần kêu người làm cho con một cái thật lớn, Việt Trạch đẩy em đáng bị phạt, con nói nên phạt sao đây?” Lí Phương vội vàng lên tiếng “Ông chủ không làm thế được ạ!” Nhưng không ai đếm xỉa đến lời chỉ, mạnh ai nấy dỗ bọn trẻ.

Việt Trạch mới nghe mình sẽ bị phạt, khóc càng lớn hơn. Tần Vịnh chịu không nổi ma âm, len lén ngồi xổm xuống che miệng nhóc, nói nhỏ “Con ngoan, đừng khóc, ba cứu con!” Đậu Từ siết tay mình, cúi đầu không dám nói.

Mẹ luôn dạy nhóc ở nhà này nhất định phải nghe lời, mặc kệ đúng sai đều phải nhường hai cậu chủ nhỏ. Nhưng các cậu chủ nhỏ rất tốt với bé, có gì cũng chia cho bé một phần, đi chơi cũng dắt theo, nếu bị phạt đương nhiên cũng phải chịu phạt theo! Nhóc sợ sệt nói “Ông nội Tần ~ tại con tham ăn... mới...” Còn nhỏ nên bé thực sự không nói được những câu đại loại như muốn phạt thì phạt con, .v.v.

Chỉ biết cố gắng bày tỏ ý nghĩ của mình. Ông Tần cảm động, định lên tiếng, La Trữ đột ngột xuất hiện ở cửa, quét mắt một vòng sau đó dừng lại trên người Tần Vịnh. “Anh, giúp em.” Giọng điệu dửng dưng này thật tình không giống như đang nhờ vả. Tần Vịnh thả tay đang bịt miệng Việt Trạch ra, đưa mắt ra hiệu cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm hiểu ý vội vàng ngồi xuống bịt thay hần, nhỏ nhẹ dỗ “Đừng khóc, ngoan, ông nội dọa con thôi.” “La Trữ, sao vậy?” Tần Vịnh hỏi, mọi người nháy mắt dời sự chú ý, tò mò nhìn La Trữ đứng ở cửa. La Trữ hơi mím môi, khàn giọng nói “Em... tìm thấy cô ấy rồi, nhưng em không vào được...” Mọi người nghe mà mờ mịt, Chí Trạch khóc xong đang nấc cụt, vội vã gào lên “Con ức, ức, con biết! Ưc ~ hôm qua chú ~ ức ức ức ~” “Được rồi, con đừng nói nữa! Việt Trạch con biết không?” Tần Vịnh nghe mà nhói tim, vội hỏi con lớn, hai đứa nhỏ này cả ngày dính lấy nhau, không có gì là bí mật cả. Việt Trạch vừa thấy cơ hội thể hiện tới, lật đặt chùi hết nước mắt nước mũi lên người mẹ, nghiêm trang đáp “Hôm qua chú La dẫn bọn con đi viện hải dương chơi, sau đó bỏ tụi con chạy mất! Chạy theo một nàng tiên cá muốn chạy ra đằng sau cái phòng thật lớn, nhưng người ta không cho chú vào ~” Nói xong kể với Lâm Phàm “Mẹ, nàng tiên cá đó có cái đuôi lớn chừng này! À không, chừng này này! Nếu mà kho lên chắc chắn ăn ngon lắm!” Vừa nói vừa quờ tay diễn tả lớn tới cỡ nào. “Em muốn ăn chưa ngọt...” Chí Trạch nói nhỏ, Việt Trạch nghĩ nghĩ, cảm thấy hôm nay là lỗi của mình, chu môi hơi ậm ừ nói “Vậy cũng được, chúng ta ăn chưa ngọt.” Cứ thế, hai anh em lại hòa hảo. Người lớn đều nhón nhào, nghe Việt Trạch giải thích xong càng hoang mang hơn. May mà, trước đây Lâm Phàm là lính đặc chủng, sở hữu năng lực phân tích và suy luận cực kỳ mạnh lại thêm lời khai của người chứng kiến, mọi người cho ra được đáp án, cộng thêm La Trữ cũng gật đầu khẳng định suy đoán của Lâm Phàm. Sự tình rất đơn giản, mấy ngày trước La Trữ có nói mình thích nàng tiên cá, hôm qua tình cờ bắt gặp ở viện hải dương, hần muốn chui vào phòng làm việc ở hậu trường lại bị cản lại. Hần hi vọng mượn sức Tần Vịnh, để hần chui vào hậu trường thành công. Chuyện này đối với Tần Vịnh mà nói nhỏ như muỗi, gọi điện thoại mấy cú là sắp xếp thỏa đáng, cười “đâm” nói với hần “Em à, nàng tiên cá này... chỉ có một cái đuôi à, sau này hạnh phúc của mày... không cần há?” La Trữ nghĩ nghĩ, nghiêm túc đáp “Nếu cô ấy là người cá thật, em có thể không cần, nhưng nếu cô ấy bằng lòng, thì còn có miệng...” “La Trữ, chuyện này hoàn lại đã, ngày mai Lâm Lỗi kết hôn, con còn phải làm phù rể.” Bà Tần thu xếp đám trẻ con xong vừa xuống tới phòng khách, lên tiếng nhắc nhở, sợ hần không chịu nổi chạy thẳng tới viện hải dương. La Trữ ngẩn ra, “dạ” một tiếng. Lâm Phàm ở bên lại rầu rĩ, lật tới lật lui mấy món hàng đã mua hỏi Tần Vịnh đang đứt trái cây cho con “Tuần sau là sinh nhật hai tuổi của con gái Trần Hương, chúng ta nên tặng gì đây?” Tần Vịnh lơ đãng đáp “Tặng một cây đàn nhị, ba nó kéo violon, nó ở bên kéo đàn nhị, rất xứng.” “Đừng quậy! Bất quá đàn nhị này quả thực không tệ, tiệm nhạc cụ có bán không nhỉ?” Lý do Lâm Phàm hỏi ý kiến Tần Vịnh? Đó là bởi vì, mặc kệ Tần Vịnh có đưa ra ý kiến dờ hoi cỡ nào, Lâm Phàm đều cảm thấy ý đó rất hay, hơn nữa luôn nhìn hần sùng bái, cái này cực kỳ thỏa mãn thói hư vinh đàn ông của Tần Vịnh.

Ai cũng nói hần cưới cô lính đặc chủng này không trị được, này không phải trị rất tốt sao? Hôm sau, Lâm Lỗi rốt cuộc ôm được người đẹp về, có điều đêm động phòng hoa chúc bị đám anh em trời đánh chúc cho say ngất ngư, ói một bãi to đùng trên giường xong thì ngủ mất. Cô dâu Dương Thông đành ngồi một mình trên giường cười đỏ thắm đếm bao lì xì. Tần Vịnh say lờ lờ ôm Lâm Phàm, cảm khái “Vợ, kiếp sau anh vẫn lấy em.” Lâm Phàm vui mặt vào ngực hần, nằm trên giường mỉm cười không nói. Ánh đèn trong phòng khách dịu dịu, bao trùm cả giá vẽ. La Trữ ngồi ở giữa, tay cầm bút vẽ bình thường, trên nền vải xuất hiện cảnh hần nhìn thấy ở viện hải dương hôm trước, lòng hần chấn động tới giờ cũng chưa bình tĩnh lại. Rốt cuộc thượng đế lại cho bọn họ gặp nhau. ~~~~~ Tuần sau, vợ chồng Tần Vịnh mang cây đàn nhị đặt làm đi tới thành phố L nơi Trần Hương gả đến

tham gia sinh nhật hai tuổi của con gái cô ấy.

Cả tiệc sinh nhật bị ông bố nghệ thuật gia Tiểu Tần biến thành hội âm nhạc. Hai nhóc sinh đôi do ông Tần đưa đi mẫu giáo, tới ấy vì ông Tần mắc chiêu đãi Raphael ở xa tới chơi, bèn nhờ La Trữ đến trường mẫu giáo đón chúng. La Trữ tan sở ở viện hải dương, thay đồ xong liền leo lên xe Harlan đến trường mẫu giáo, do tới trễ nên đến nơi thì đã tan học. May mà công tác an toàn của giáo viên trường này rất đến nơi đến chốn, không có lai lịch và không đăng ký thi không được vào, mà bọn trẻ cũng ngồi yên đó, không có người nhà tới đón thì không được về. La Trữ xuống xe, sai đôi chân dài đi tới cổng trường, liếc mắt thấy cách đó không xa một người đàn ông nhìn quen quen thậm thà thậm thụt nhìn trộm. Nhíu mày ngẫm kỹ, không nhớ ra là ai.

Nói ngắn gọn mấy câu với bảo vệ, chứng minh thân phận của mình xong, hai thằng mập được thả ra, lần cái thân béo tròn tới chỗ hần. La Trữ lo lắng lùi lại một bước, thật tình hần không thích tiếp xúc thân mật với bất cứ sinh vật nào, kể cả con nít. Khổ nỗi hai thằng mập này bất kê, sấn lại túm ống quần hần treo lên, đòi bế. “Chú La ~ con đói rồi!” Chỉ Trạch sờ cái bụng mình, nói giọng mắng sữa, đôi mắt thoáng nét xa cách của La Trữ nhìn nó hồi lâu, ngẩng đầu ngo trái ngo phải, quả nhiên thấy một quán bán bạch tuộc viên. “Chờ.” Giọng điệu hồ hững vạn năm không đổi, bước về phía quán bán bạch tuộc viên trang hoàng đẹp đẽ. Cặp sinh đôi háo hức nhìn bóng hần lăm lăm “Chú La tốt thật! Ba không bao giờ cho anh em mình ăn cái này.” “Phải, nhưng mà em vẫn muốn ăn nàng tiên cá của chú La.” Đang lên kế hoạch kho hay là làm chua ngọt, bọn trẻ không phát hiện có một người đàn ông từ từ lại gần chúng từ đằng sau. “Chỉ Trạch ~” Chỉ Trạch nghe có người gọi mình, theo bản năng quay đầu lại, thấy đối phương thì mừng rỡ hô to “Ông ngoại ~!” Ba Lâm Phàm cười cười, móc trong túi ra một hộp bánh chocolate rẻ tiền đưa cho nó “Đừng nói với mẹ các con nha.” Cặp sinh đôi liếc nhau một cái, lấy làm khó xử nhìn hộp bánh trong tay ông ta.

Việt Trạch nói “Mẹ nói không được ăn đồ của người lạ.” Tuy chúng tham ăn nhưng cây roi trong phòng mẹ có sức uy hiếp còn mạnh hơn, nghĩ tới là ớn lạnh. Chỉ Trạch nhìn ba Lâm Phàm, sửa lại “Nhưng ông ấy không phải người lạ, ông là ông ngoại.” Nói rồi muốn nhận lấy hộp bánh.

Harlan vẫn ngồi trong xe, cùng La Trữ đang trả tiền ở tiệm mực gần đó đều nhìn thấy người đàn ông có hành vi lén lút kia đang nói chuyện với bọn trẻ. Harlan lập tức mở cửa xe, La Trữ vắt bạch tuộc viên, đồng thời xông tới chỗ ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Kết Thúc (Đầu)

Ba Lâm Phàm thấy hai người đàn ông cao to sắc mặt không tốt xông về phía mình, theo phản xạ tính chạy, nhưng mới chạy được mấy bước đã bị Harlan tóm được, thuận thế đẩy một cái, ông ta loạng choạng ngã xuống đất. Hai đứa nhỏ thấy thế đều hoảng hồn, Chỉ Trạch thấy ông ngoại bị Harlan xô ngã, ngây ra một lúc định xông lên “Ông ngoại ~” lại bị La Trữ vờn một tay nhẹ nhàng giữ lại. “Chú La, sao mọi người lại đánh ông ngoại?” Chỉ Trạch tức giận hỏi, mẹ nói phải kính già yêu trẻ, không thể ăn hiếp người già và trẻ nhỏ như bé! La Trữ lạnh lùng đáp “Nếu ông ta không có ý đồ gì, vì sao thấy chúng ta lại bỏ chạy?” Nói đơn giản, có tật giật mình. Việt Trạch cái hiểu cái không, nhìn mấy người lớn một hồi, quyết định đứng về phía chú La. Ba Lâm Phàm nhỏ nước miếng lẫn đất cát ra, hằm hè chỉ Harlan chửi “Ông đi thăm cháu mình thì đã làm sao?! Ông là cha Lâm Phàm! Mày dám đánh ông?!” Harlan nhất thời khó xử, may mà La Trữ lên tiếng “Gọi điện thoại hỏi rõ ràng.” “Ông ngoại, có đau không?” Chỉ Trạch thừa lúc La Trữ không chú ý, lết cặp giò béo mụp chạy tới cạnh ba Lâm Phàm, còn sờ sờ phui bụi trên quần áo ông ta. Ba Lâm Phàm nhếch nhác, cười cười, nhét hộp bánh rút bẻ vào lòng Chỉ Trạch “Ông ngoại đi trước, nãy ngày nữa tìm con.” “Dạ!” Chỉ Trạch ra sức gật đầu, cười sáng lạn. Harlan ngắt điện thoại xong căn đường đi của ông ta “Khoan đã, ông chủ nhà tôi mời ông tới một chuyến.” Ba Lâm Phàm thấy thế, sắc mặt bắt đầu khó coi song hình như nghĩ ra điều gì, vui sướng nhận lời, chui vào trong xe không ngừng sờ động sờ tây, lòng càng bất mãn.

Con gái ở chỗ này ăn sung mặc sướng, mình đến nhà cũng không có, sống y chang một con chó. Nhìn Chỉ Trạch vẫn ngồi trên đùi mình ăn bánh, cảm giác ấm áp kỳ lạ trong lòng càng lúc càng đầy.

Mấy ngày nay, không biết vì sao ông ta luôn nhớ tới đứa cháu ngoại này, mấy hộp bánh chocolate kia thậm chí ông ta không nỡ ăn hết. Nghe ngóng khắp nơi, biết cháu ngoại học ở trường mẫu giáo này, mua hộp bánh định tới nhìn, muốn nghe nó ngọt ngào gọi một tiếng ông ngoại nữa.

Nhưng nhân viên bảo vệ hết sức nguyên tắc, hai đứa cháu ngoại đều đưa đón bằng xe riêng, thẳng chổng con gái cũng kiên trì đưa đón mỗi ngày.

Ông cứ cảm thấy cái thằng đó nhìn thì đẹp trai hiền lành thật ra mới là kẻ nguy hiểm nhất. Hôm nay ông định tới lần cuối, lại mừng rỡ phát hiện con rể không tới mà có một người khác, càng trùng hợp là người đàn ông kia tách ra đi mua đồ ăn.

Nhân cơ hội ngàn năm một thuở này vội vàng chạy tới, cuối cùng vẫn bị phát hiện, may mà cháu ngoại thân thiết làm ông vui vẻ gấp bội. Đứa cháu lớn ngược lại lạnh nhạt với ông hơn nhiều, nhất định là bị con ranh chết tiệt Lâm Phàm tẩy não rồi! ~~~~~ Trong biệt thự, rất nhiều người đàn ông mặc thường phục nhìn có vẻ nhàn nhã chia nhau đứng khắp các góc vườn hoa, đình nghỉ mát, ban công... Raphael ngồi trên ban công lâu hai ôn chuyện cũ với ông Tần. Đã là ban đêm, trời còn chưa tối hẳn, chỉ hơi xám xịt. Cả tòa biệt thự rực rỡ ánh đèn, má Trương và mọi người bận bù đầu bù cổ.

Cái ông Raphael này tới thì tới, còn dẫn theo một tiểu đội, nội chuẩn bị cơm nước cho bọn họ thôi là hết nửa ngày. Ngay cả Đậu Tử cũng bận rộn bưng trà đưa nước, may mà tính nét đám linh đánh thuê này cũng tạm, cho ăn thì ăn, không nóng cũng không ớn. Một chiếc Masareti từ từ tiến vào sân, Đậu Tử đang cẩn thận bưng mâm đồ ăn vừa thanh lý xong vào nhà bếp giúp mẹ mừng rỡ hoan hô. “Việt Trạch ~ Chỉ Trạch ~” Đặt cái mâm lên bàn đá chạy

tới chỗ xe vừa ngừng, nhưng trên xe bước xuống một người đàn ông nó chưa gặp bao giờ, nhất thời dừng bước, hoang mang. Chí Trạch và Việt Trạch chui ra khỏi xe, Việt Trạch một mình chạy thẳng vào nhà bếp, tính tìm vú nuôi kiếm đồ ăn.

Chí Trạch lại nắm tay ba Lâm Phàm vui vẻ giới thiệu “Ông ngoại, đây là Đậu Tử, là bạn thân nhất của con và anh.” Đậu Tử nghe Chí Trạch nói người này là ông ngoại, lập tức nhẹ nhõm mỉm cười “Tôi biết ông ngoại tức là ba của mẹ, đúng không?!” Nói thật, chuyện này thì Chí Trạch không biết.

Nhóc chỉ biết ông ngoại và ông nội giống nhau, đều tốt với nó.

Có điều nó không thể để lộ là mình ngu hơn Đậu Tử, ưỡn ngực lấy khí thế “Đương... Đương nhiên tôi biết rồi! Ông ngoại, con dẫn ông đi xem nhà chocolate!” Đầu óc ba Lâm Phàm toàn xoay quanh việc ông Tần tìm mình làm cái gì, căn bản không chú ý bọn trẻ nói, có điều cháu ngoại mở miệng ra là ông ngoại làm ông ta thấy mất ruột. Harlan đứng bên không nhịn được nhắc nhở “Cậu chủ nhỏ, ông chủ muốn gặp ông ta, để tôi dẫn ông ta đi trước đi.” Chí Trạch bắt mắt trẻ môi “Được rồi, ông ngoại, ông mau quay lại nhé.” Ba Lâm Phàm gạt đầu qua quít cho xong, trong lòng thật sự thấp thỏm.

Trong sân nhiều người như vậy, vừa nhìn đã biết không đơn giản, ánh mắt người nào cũng quyết đoán, kiêu ngạo.

Ông ta lẫn lộn ngoài đời bao nhiêu năm, tuy không làm được trò trống gì nhưng gặp không ít người. Lần thứ hai bước vào biệt thự nhà họ Tần, ba Lâm Phàm vẫn không dẫn được sôi sục, nói cái gì cũng phải kiểm chút béo bở, có cái thí dụ nào mà con gái làm phi cha già phải đi ăn mỳ chưa? Lên tới ban công ngoài trời cực kỳ rộng rãi ở lầu hai, ba Lâm Phàm thấy ông sui cùng một người da trắng ngồi đối diện nhau.

Tuy người đàn ông ngoại quốc kia lười nhác dựa vào ghế, chỉ liếc ông ta bằng quơ một cái nhưng ông ta vẫn cảm giác được từ người đó tỏa ra khí thế mãnh liệt. Ba Lâm Phàm căng thẳng ngồi dựa lưng vào cửa, liền đó Tiểu Hương nhanh nhẹn bưng một tách trà nóng lên đặt trước mặt ông ta. Đợi Tiểu Hương xuống lầu, ông Tần mở miệng “Nghe Harlan nói, hôm nay ông đến trường mẫu giáo nhìn bọn trẻ?” Về ba Lâm Phàm, ông đã đọc qua báo cáo Tần Vĩnh phái người điều tra. Tóm gọn một câu, một tay cờ bạc, một con bọm nhậu.

Không tính là đại gian đại ác, nhưng cũng chẳng phải người tốt. Ông ta không phải là một người cha có trách nhiệm, sau khi Lâm Phàm trưởng thành luôn nghĩ đủ mọi cách moi tiền từ cô, thậm chí mấy lần muốn bán căn nhà cũ của bà ngoại Lâm Phàm, tiền thì cho vào túi mình. Nhưng, chú ý cái chữ nhưng.

Nhưng chung quy lại ông ta vẫn là cha Lâm Phàm, ông là cha chồng không thể quá đáng, lẽ nghĩa nên có vẫn phải có mà làm.

Còn Lâm Phàm muốn thế nào, ông đều duy trì, nếu người này là cha ông, với tính của ông nói không chừng đã pằng một phát rồi. Ba Lâm Phàm thấy ông dễ nói chuyện, gan cũng từ từ lớn dần “Tôi nói này ông sui, con ông lấy con gái tôi, sao một chút sinh lễ cũng không đưa?” “Ha ha, không biết ông tính chuẩn bị cho Lâm Phàm bao nhiêu của hồi môn? Nếu nói muốn phô trương, chúng ta phải môn đăng hộ đối, của hồi môn ít quá có phải là khó coi hay không?” Ông Tần cười cười đá trái banh trở về. Mặt ba Lâm Phàm đen lại, trơ mặt mo ra nói “Con gái tôi gả cho nhà ông, sinh hai đứa cháu nội, ông còn hỏi tôi tiền?” “Tôi nghĩ là ông hiểu lầm, của hồi môn và tiền là hai chuyện khác nhau.

Và lại tôi nói khó nghe thì là, phóng mắt khắp thiên hạ, người bằng lòng vì nhà họ Tần tôi duy trì hương khói tôi không dám nói là vô số nhưng cũng không dưới trăm.

Nhà tôi thích Lâm Phàm bởi tính con bé đơn thuần, không kiêu ngạo không nóng nảy, nói ra thì đúng là vất vả bà ngoại nó dạy dỗ bài bản, nếu sống với ông... ha ha...” Ông Tần khinh bỉ, cầm chén hồng trà lên nhấp môi cho thông họng “Ông đừng có lấy mắt chó so lòng người!” Ba Lâm Phàm tức tối đập bàn, Raphael ngồi bên trái ông ta nhanh nhẹn móc khẩu súng trong túi ra chĩa vào ông ta “Tần, tôi giết y giúp ông.” Tay chân ba Lâm Phàm mềm nhũn, giữ nguyên tư thế nửa đứng nửa ngồi. Ông Tần mỉm cười xua tay “Bình tĩnh đừng nóng, đừng nóng.

Ông sui, không biết ông tìm Việt Trạch và Chí Trạch có chuyện gì? Nói ra xem tôi có giúp được gì không?” Raphael bực bội vất súng lên mặt bàn thủy tinh tinh xảo, vất chéo hai chân nhìn ông ta.

Tuy ông không rõ chuyện nhà họ Tần lắm, nhưng quanh năm ra chiến trường, quan sát tâm lý người khác ông cực kỳ giỏi, sóng ngầm dữ dội giữa hai bên ông đã nhận ra từ đầu thế nên bây giờ rất sốt ruột.

Ông hoàn toàn không thích cái trò ra vẻ ta đây quân tử, cứ trực tiếp pằng một phát cho đỡ lăm việc. Thật ra, nói đúng lương tâm, ba Lâm Phàm tìm Chí Trạch thật tình không có mục đích gì, chỉ muốn nhìn cháu một chút.

Đương nhiên là, cũng có tí đỉnh ý đồ, hi vọng hai ông cháu quan hệ tốt, nội đồ dư thừa của chúng cũng đủ cho ông ta tiêu xài rồi.

Nhưng mấy cái này không thể nói được, đang tính trung bộ mặt nghiêm trang ra nói lời hay tỏ vẻ mình chỉ muốn thăm cháu thì thấy Lâm Phàm và con rể từ ngoài sân tức tốc đi vào. Ba Lâm Phàm ho khẽ một tiếng, bực bội ngồi xuống “Tôi tới thăm cháu ngoại lại bị mấy người xem là tội phạm.” Có vẻ như ông Tần chấp nhận cách nói này, cười cười không trả lời.

Không tới một lát, Lâm Phàm đã lên tới ban công, thô lỗ nói “Ông lại tới kiểm chác gì đây! Tôi nói rồi, không có tiền!” Ba Lâm Phàm nổi xung “Ông tới đòi tiền mày à? Ông chỉ muốn thăm Chí Trạch thôi! Có kiểu con cái nói chuyện như mày sao? Tao là cha mày!” Lâm Phàm và Tần Vĩnh đi dự sinh nhật con gái Trần Hương, hôm nay không định trở về nhưng nhận được điện thoại nói hôm nay ba cô tìm tới trường lũ trẻ, hiện giờ đang ở nhà họ Tần, tức thì đứng ngồi không yên, chào cả nhà Trần Hương phóng như bay về nhà. Đối với ông ta, trong lòng cô chỉ có oán hận. “Không cần tiền thì ông sẽ nhớ ra ông là ba tôi à? Ngoài tiền ra ông còn biết quan tâm tôi à?” Lâm Phàm đánh đá đáp lại, Tần Vĩnh theo lên sau nhìn thấy khẩu súng trên bàn thì thất kinh, lo Lâm Phàm không kèm chế được sẽ vớ lấy súng bắn.

Lẳng lẳng đi qua quơ tay một cái, khẩu súng đã lọt vào tay hắn, kể đó nhét vào túi áo vest. Ba Lâm Phàm lại đập bàn đứng dậy, chỉ mũi Lâm Phàm chửi bới “Ông yêu tiền, yêu tiền thì sao?! Tao nói cho mày biết! Hồi xưa chỉ vì tao không có tiền mẹ mày mới chạy theo người ta! Tao không thích thấy mày, bởi vì mày giống hệt con mẹ mày! Lớn lên cũng chỉ là đồ ăn cháo đá bát! Ông tốn tiền nuôi mày làm cái gì? Nhưng ông là cha mày, không có ông thì

không có mầy!” Lâm Phàm tức quá hóa cười “Vây à? Ông là cha tôi? Ông có chút trách nhiệm nào sao? Trừ hồi xưa ông sướng khoái nhất thời bắn ra tôi, ông đã làm được cái gì!” Chung quanh lặng ngắt như tờ, Tần Vịnh tròn mắt há mồm nửa ngày mở miệng khuyên nhủ “Vợ... tổ chất... tổ chất...” “Tần, tôi thích con dâu ông rồi đấy!”... Khụ khụ... phải đó, che giấu đủ sâu.” Lâm Phàm nói xong mới phát hiện không ổn, chợt dạ liếc quanh, phát hiện hai thằng con không ở đây mới thở phào. Ba Lâm Phàm nhất thời cũng bị cô làm nghẹn họng, tìm không ra câu gì để phản bác.

Cảm thấy mình mất mặt hết chỗ nói, một xu cũng không moi được còn chuốc nhục vào thân, tức run tay run chân, chụp lấy ấm trà trên bàn ném vào người cô. Xoảng một tiếng, ấm trà rớt xuống đất, hồng trà đậm đặc lan ra nền nhà.

Khoảnh khắc như chớp xẹt vừa rồi, Tần Vịnh theo bản năng che trước mặt Lâm Phàm cản ấm trà cho cô, nước trà hắt ướt hết đầu tóc vạt áo hần. Raphael hưng phấn nhìn xem cô vợ đặc chủng được đồn đãi của Tần Vịnh sẽ phản ứng ra sao. Quả nhiên Lâm Phàm không để ông ta thất vọng, xốt ruột kéo Tần Vịnh ra hỏi dồn “Có bị thương không?! Có phỏng không?” “Không sao, nước không nóng.” Tần Vịnh nhò nhẹ an ủi, có điều xương bị ném trúng rất đau, nhưng hần không dám hé răng, sợ Lâm Phàm thấy lại lo. Lâm Phàm nghiêng rửa lau nước trà cho Tần Vịnh, một tay khác nhanh như chớp móc khẩu súng hần giấu trong túi ban nãy ra. Quay ngoắt lại chìa súng vào trán ông ta, điên cuồng rống lên “Cút!!” Từ đôi mắt đỏ ngầu của cô, ba Lâm Phàm nhìn thấy sự điên cuồng, sợ cô mất kiểm soát bắn chết mình, bất chấp mặt mũi ù té chạy. Tần Vịnh vội vàng giành lấy khẩu súng trong tay cô, sợ súng cướp cô.

Hần chẳng quan tâm tính mạng ba Lâm Phàm, chỉ sợ sau này cô hối hận. “Lâm Phàm, được rồi, ông ta chạy rồi.

Dù sao cũng là cha đẻ em, chẳng qua muốn tiền mà thôi.” Lâm Phàm cúi đầu nửa ngày, nói nhỏ “Thật ra, chỉ cần ông ta hỏi em một câu ‘Con Sống Có Ổn Không?’ em sẽ tha thứ cho ông ta, nhưng mà không có...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Kết Thúc (Cuối)

Lâm Phàm theo Tần Vịnh về phòng thay đồ.

Hai con sâu béo thấy ba mẹ về, vội vàng vắt đồ ăn trong tay xộc vào phòng ngủ chính. Tần Vịnh cời trần nửa thân trên, đồng thời ôm hai cu nấp, hôn lên má mỗi đứa một cái “Hôm nay có ngoan không con?” “Ngao! Em không ngoan, nó cầm đồ ăn của người lạ!” Việt Trạch vịn vẹo cái mông ngồi ổn trên tay Tần Vịnh, bắt đầu tố cáo. Chí Trạch lập tức kháng nghị “Nói bậy ~ không phải người lạ, là ông ngoại! Là ba của mẹ!” Lập tức áp dụng tri thức vừa học từ chỗ Đậu Tử ban nãy. Cùng với câu nói của cu cậu, nhiệt độ không khí rõ ràng hạ thấp mấy độ.

Mặt Lâm Phàm hậm hực bỗng lấy Chí Trạch trong tay Tần Vịnh thả xuống giường.

Nhìn nó nghiêm khắc nói “Ai cho con gọi ông ngoại?” Hiếm khi thấy mẹ nghiêm khắc như thế, Chí Trạch rụt cổ, e dè đáp “Ông bà nội nói ông ấy là ông ngoại...” “Con nhớ cho kỹ! Con không có ông ngoại! Hai đứa con không có ông ngoại!” Lâm Phàm dạy Chí Trạch xong lại chỉ vào Việt Trạch nhắc nhở.

Cô không cách nào chấp nhận con mình qua lại thân thiết với ông ta. Việt Trạch không có cảm giác gì với ông ngoại, đương nhiên ngoan ngoãn gật đầu, bụng hơi hối hận đã mách ba mẹ.

Chí Trạch lại âm ức trẻ nôi, mắt ngấn nước nhỏ giọng lầm bầm “Nhưng con có ông ngoại... Đậu Tử nói ông ngoại là ba của mẹ...” “Câm miệng! Mẹ nói rồi, con không có ông ngoại! Mẹ cũng không có ba! Con mà gặp ông ta lần nữa thì cút cho mẹ!” Lâm Phàm nổi giận quát lớn, quát xong thấy thằng bé muốn khóc thì có phần ân hận, nhưng cứ nghĩ tới gương mặt của ông ta là cô tức điên. Tần Vịnh vội vàng đặt Việt Trạch xuống, kéo tay Lâm Phàm nhỏ giọng quở trách “Em quát con làm gì, nó hiểu gì đâu mà...” Nghe ba nói hộ mình, nước mắt Chí Trạch lập tức trào ra, ngoác miệng gào khóc “Con ghét mẹ ~ con ghét mẹ nhất! Con muốn ông ngoại! Con muốn ông ngoại!” Con tức bốc lên, Lâm Phàm cầm lấy cây roi trang trí lên, nhè mông nó tính vụt, Chí Trạch hoảng sợ càng khóc lớn tiếng.

Tần Vịnh cản cô sát sao, lời lẽ “Em làm gì trút giận lên Chí Trạch! Nó mới bao lớn, em không thể ghi mỗi hận của mình lên đầu con được!” “Em ghi tội lên người nó? Được! Điều là lỗi của em! Con!” Lời của Tần Vịnh chọc cho Lâm Phàm trào nước mắt, chỉ vào Chí Trạch đang hoảng sợ rống lên “Con muốn ông ngoại, vậy các người đi tìm ông ta đi!” Nói xong nặng nề vắt sợi roi xuống đất quay lưng bỏ đi. Lần đầu tiên hai đứa nhỏ thấy ba mẹ cãi nhau, Việt Trạch hoảng sợ khóc theo, xông lên muốn ngăn mẹ lại, quá nôn nóng làm chân trái vướng chân phải mình, nặng nề ngã phịch xuống đất. Đây cũng là lần đầu tiên Tần Vịnh thấy Lâm Phàm điên cuồng như thế, giết mình muốn đuổi theo nhưng hai đứa nhỏ, một đứa ngồi trên giường, một đứa ngã trên đất thì nhau gào khóc túm chân hần, đành phải bế con lên gọi nẫy người Lí Phuong, má Trương. Đợi một đám người hấp tấp chạy tới đón hai thằng mập còn đang khóc âm xong, Tần Vịnh ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng đi tìm Lâm Phàm, từ phòng trong ra tới phòng ngoài, tìm cả nửa ngày cũng không thấy bóng đâu. Trời dần tối đen như mực. Đội quân đánh thuê đã gác giá nường trong sân bắt đầu tự nường lấy đồ ăn, Raphael và ông Tần bà Tần cũng dẫn hai thằng cháu nội vừa nín khóc xong vô phòng ăn ăn tối. Lòng Tần Vịnh nóng như lửa đốt, ân hận vì lời nói của mình ban nãy không thôi.

Đột nhiên nghe tiếng Meowth sủa khe khẽ, Tần Vịnh phấn chấn tinh thần đi theo tiếng Meowth kêu. Phát hiện trong cái chuồng chó cỡ lớn làm cho Meowth hình như có một người ngồi chồm hổm, Meowth đang đứng ở cửa cào đất kêu hừ hừ, dường như muốn an ủi người bên trong nhưng lại không thể nói được. Trái tim treo lơ lửng của Tần Vịnh lập tức buông xuống, nhẹ nhõm chui vào chuồng chó.

Cái chuông không lớn lắm nháy mắt chật ních, Lâm Phàm hít mũi thấy Tần Vịnh đang ra sức chen vào “Chen vô đây làm gì! Đi ra.” “Không chịu ~ anh muốn chui vào.” Năm đó làm cách nào Tần Vịnh tán được Lâm Phàm? Hoàn toàn là nhờ vô lại mà ra, bản lĩnh này đúng là dày công tôi luyện nhá. Đợi hấn vát và nhét cái thân vào, thò cặp giò dài ngoẵng ra bên ngoài đứng đầu Meowth, Lâm Phàm cảm thấy mất mặt, nhúc nhích người tính đi ra lại bị Tần Vịnh ôm chặt. “Vợ ~ đừng giận nữa ~ anh sai rồi, em đánh anh đi.” Tần Vịnh vác cái mặt vô tội, bắt đầu giả vờ làm nũng, dù sao chỉ có mình Meowth, sẽ không lọt vào tai ai. Lâm Phàm hừ một tiếng, giọng nói hơi nghèn nghẹt “Đánh anh làm gì, đằng nào trong lòng anh chỉ biết có con.” “Làm gì có! Hai thằng ranh ấy sớm muộn gì cũng trưởng thành ra riêng, em mới là người duy nhất ở bên anh cả đời.

Vậy đi, lát nữa anh đét mông Chí Trạch xả giận cho em!” Tần Vịnh nói như thật, chẳng qua đến chừng đó, lúc đánh con hấn giờ tay thật cao, hạ xuống thật nhẹ là xong ý mà. Lâm Phàm bật cười, nét mặt rốt cuộc cũng giãn ra, đang chuẩn bị hỏi xem thằng lớn ban nãy té có làm sao không, lại nghe tiếng gào kích động bên ngoài chuông chó “Họ ở đây!” Đậu Từ đứng đằng xa thấy hai cái chân dài thò ra ngoài chuông chó, vội vàng chạy tới phát hiện cậu chủ và cô chủ đang thân mật ôm nhau, lật đặt hết với lên với hai cậu chủ nhỏ đang tìm ba mẹ gần đó. Việt Trạch, Chí Trạch nghe xong mừng rỡ, lết cái thân phi nhiêu chạy tới chuông chó, thấy ba mẹ đang nấp bên trong, mặc kệ phải trái đứng sai cũng hè nhau chui vào. “Mẹ... hu hu hu, con sai rồi, con không cần ông ngoại, chỉ cần mẹ thôi...” Chí Trạch vừa thấy Lâm Phàm không nhìn được lại khóc, ông ngoại tốt mấy cũng không quan trọng bằng mẹ được. Việt Trạch cũng ra sức lấn vào, khổ nỗi cái chuông chó này chứa không vừa nó, lui ra sót ruột đi một vòng, cắn răng lại chen vô. Lâm Phàm thấy con không giận mình, còn khóc ôm mình thì trong lòng chua xót, ôm lại Chí Trạch thật chặt, nghẹn ngào “Chí Trạch không sai, tại mẹ không tốt, vừa rồi hù dọa con.

Sau này mẹ không quát con nữa...” “Vợ, em cũng dữ với anh...” Tần Vịnh đưa mặt qua. Đột ngột, dùng một tiếng, chuông chó bị bốn người chen lấn đổ sụp.

Meowth nghe răng thè cái lưỡi hồng hồng ngơ ngáo nhìn bọn họ, bỗng dưng kêu rên than vãn.

Nhà của nó! Cái đám người ác ôn này!! Bây giờ không có nhà không cưới được vợ đâu! Tần Vịnh diu Lâm Phàm đứng dậy, phúi vụn gỗ bám trên người, phun mấy mảnh gỗ trong miệng ra, nịnh nọt Meowth “Kêu người làm cho mấy cái nhà kiên cố hơn, đẹp hơn nha.” Lâm Phàm ôm cậu con bé suy nghĩ một chút, ra lệnh “Ngày mai sáng sớm hai đứa cùng dậy chạy bộ giảm béo với ba.” Một nhà bốn người đập lên gió đêm, vừa nói vừa cười đi vào phòng ăn.

Bà Tần sai má Trương đem đồ ăn lên rồi bế nhóc nhỏ lên đồ “Tìm được mẹ rồi, chịu ăn chưa?” Chí Trạch gật đầu như giả vờ, Việt Trạch ra vẻ người lớn ngồi trên cái ghế đôn cao, làm như không có việc gì bắt đầu gấp đồ ăn, không có tâm sự khẩu vị của nó bành trướng. Đầu óc Lâm Phàm đã bắt đầu lên kế hoạch giảm béo cho hai thằng con, cứ mập như vậy sẽ thành béo phì mất. Ông Tần và Raphael nói chuyện say sưa, nâng ly uống một ngụm champagne, Raphael hỏi Lâm Phàm “Cô còn nhớ Hera chứ?” Lâm Phàm khựng lại, khó hiểu gật đầu, không phải Hera chết rồi ư? “Báo cáo kiểm xác cô ta cho thấy, trong bụng cô ta có một bào thai hai tháng.” Lâm Phàm sững sờ há hốc miệng, Tần Vịnh cũng kinh ngạc không kém.

Raphael thông dong lắc cái ly trong tay cảm khái một câu “Kỳ thật, có lúc sinh mệnh rất yếu ớt.” Ông Tần khịt mũi coi thường “Mạng người trên tay ông đếm không kể xiết, bây giờ giả làm nhà thơ cái gì.” “Ha ha, tôi chỉ cảm thấy cô ta chết quá đáng tiếc, cụng ly.” Raphael thấy nỗi buồn hiem có của mình bị vạch trần, cười ha hả nâng ly với ông Tần.

Chí Trạch cũng học có bài bản cầm nước trái cây trước mặt lên cụng ly với Việt Trạch, nhất thời cả phòng ăn tràn ngập không khí hài hòa, nâng chén men say. Lâm Phàm và Tần Vịnh nhìn nhau, nói không nên lời tự vị trong lòng là gì. Sinh mệnh thật sự rất yếu ớt.

Ba ngày sau Lâm Phàm hoàn toàn lĩnh ngộ câu nói này. Ba cô chết, ngộ độc cồn mà chết.

Khi cái người mà anh hận nhất đột nhiên mất đi, có cảm giác như anh mất đi sức mạnh chống đỡ, trống rỗng không gì sánh được. Lâm Phàm ngồi trong đình nghỉ mát ngày ngốc hồi lâu.

Cô không nói được có phải là đau lòng hay không, nhưng có cảm giác kỳ quặc, tương tự như đau lòng, đúng hơn là không cam lòng. Do ba Lâm Phàm không có bất cứ bà con nào, nên nói là vì thói ăn ở của ông ta nên bà con đều kính nhi viễn chi, thành thử việc chôn cất ông ta do Tần Vịnh tận tình tận nghĩa đứng ra lo liệu.

Phái người xử lý ổn thỏa, lê cái thân toàn mùi khói giấy tiền về nhà, thấy Lâm Phàm ngồi ngẩn ngơ trong đình nhìn xa xăm, biết cô lại bắt đầu rúc vào sừng trâu rồi. “Vợ, nghĩ gì thế!” Lặng lẽ đi vào đình nghỉ mát, quàng tay ôm Lâm Phàm cười hỏi. Lâm Phàm chậm chạp quay đầu nhìn hấn “Tần Vịnh, có phải em rất xấu không?” Tần Vịnh ngẩn ra, lạ lùng hỏi “Ai dám nói vợ anh xấu? Anh đập chết nó.” “Câu cuối cùng em nói với ông ta là cút.” Lâm Phàm cúi đầu, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Cô không đau khổ vì mất cha, cũng không tan nát cõi lòng vì mất đi người thân, chỉ lờ mờ cảm thấy bị thương, bởi vì lần này, cô thật sự không có ba nữa. Tần Vịnh vát và nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra lời nào để khuyên cô, đành để cô nhẹ nhàng dựa vào vai mình, dịu dàng lên tiếng “Tất cả những gì ông ta làm đều không đáng để em khó chịu, không có ai là thánh nhân, em đã làm rất tốt rồi.

Thật đó.” Lâm Phàm dựa vào bờ vai rộng rãi đầy cảm giác an toàn của người đàn ông này, rầu rĩ “Ông ta thắng rồi, em không hận ông ta.” “Nhưng em cũng không thích ông ta, đúng chứ?” “Ừ.” Lâm Phàm khẽ gật đầu. “Vậy có gì em phải khổ sở, chồng em một chết rồi này ~ em có thể hầu hạ anh tắm rửa.” Lâm Phàm thấy hấn khoe khoang, phì cười, có lẽ chuyện may mắn nhất đời này của cô là gặp được Tần Vịnh. “Ngày mai dẫn bọn trẻ đi thành phố X đi, tào mọ cho bà ngoại.” Trước giờ hể Lâm Phàm yêu cầu, Tần Vịnh đều cam tâm tình nguyện đáp ứng. Sáng sớm hôm sau, một nhà bốn người mặc đồng phục gia đình, Tần Vịnh lái xe nhắm hướng thành phố X. Việt Trạch và Chí Trạch ngồi ở băng sau nhồm nhoàm chocolate luôn miệng.

Lâm Phàm nhúi mày, thò tay tịch thu toàn bộ chocolate “Mới ăn sáng xong, sao lại ăn nữa?” “Không ăn buồn miệng mà...” Chí Trạch nói giọng non choẹt. Miệng Việt Trạch nhét đầy một họng, phồng má không dám nói sợ bị phát hiện. Lâm Phàm tiện tay cho miếng chocolate bọn trẻ mới cắn một nửa vào miệng Tần Vịnh đang tập trung lái xe, kiên quyết “Không được ăn nữa, một lát tới mộ bà cố ngoại phải ngoan biết chưa?” Tần Vịnh không nhìn được cười “Không ngoan tới bà cố sẽ về tìm hai đứa, kể chuyện xưa cho hai đứa nghe!” “Oái!” “Oái!” Hai thằng mập hoảng sợ ôm cứng lấy nhau, hai đứa thừa

hường tính sợ ma của Tần Vịnh đủ mười phần, thậm chí còn “tài năng” hơn cả ba nó. Lâm Phàm hung hăng ngắt eo Tần Vịnh một cái “Nói bậy gì đó! Anh là cái đồ vô lễ!” “Ui da! Vợ, anh đang lái xe!” Tần Vịnh nhin đau, vì an toàn của cả nhà không dám tránh, tay vẫn nắm chặt vô lăng. Một tiếng sau, rốt cuộc cả nhà cũng tới thành phố X.

Lâm Phàm dẫn cả nhà vào một núi quà đi thăm bà Phương trước.

Khiến người ta lấy làm vui mừng là, con gái bà Phương đã quay về chăm sóc bà, thấy có khách đến thì nhiệt tình mời mọc họ ở lại ăn cơm trưa. Suốt bữa cơm, hai thằng mập ngọt miệng hề mồm miệng ra là bà ơi bà à làm bà Phương mát ruột mát gan, cứ đòi làm thịt viên cho chúng ăn. Ăn xong cả nhà Lâm Phàm cáo từ, nhắm nghĩa địa nơi bà ngoại nằm mà đi. Đến bãi cỏ xanh um tươi tốt, mặt cỏ vẫn còn lưu lại tường vi Tần Vịnh cầu hôn năm đó, hơn nữa được chăm sóc cực kỳ chu đáo.

Lâm Phàm và Tần Vịnh mỗi người dắt tay một thằng con đi tới trước mộ bà ngoại, cười hạnh phúc nói “Bà ngoại, năm người nhà con tới đây thăm bà, con rất hạnh phúc, thật đó.

Bà yên tâm nhé.” Tần Vịnh ngờ ngáo như bò đội nón, nhỏ giọng nhắc nhở “Vợ, không phải bốn người à?” “Em có thai rồi.”... Trong nghĩa trang yên tĩnh, một người đàn ông phong độ phi phàm, tuấn tú mắt bình tĩnh rờ lên, hai thằng nhóc mập ú thì sẵn sóc đỡ người đàn ông mừng rỡ đến choáng váng kia. Người phụ nữ thanh tú đứng trong gió, gương mặt tươi cười càng xinh đẹp quyến rũ hơn tường vi nở rộ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Phiên Ngoại 1 : Lâm Lỗi

Thời gian: sáng sớm Địa điểm: Marseilles, Pháp Một chiếc xe tải đã qua sửa chữa từ từ tiến vào một học viện, kèm theo tiếng động cơ ầm ỹ.

Một chàng trai phương Đông tuấn tú bước xuống, bọc mình đá một đá vào lớp xe lạnh lùng nói với người cầm lái “Còn không mau cút xuống.” Tài xế bộ dạng khá đẹp kiều ngạo xuống xe tiện tay đóng cửa lại, bọc mình nói “Anh họ, máy rảnh quá nên tới giám sát tao?” “Máy tưởng ông muốn canh chừng máy chắc.

Nếu không phải bà già tao ngày nào cũng gọi điện lâu lâu, tao thêm vào nhìn máy?” Chàng trai tuấn tú phui vạt áo dính bụi, hết cách với thằng em họ Lâm Lỗi này. Nhìn bộ dạng lơ đãng của hắn, cảm thấy bức bối, trực tiếp túm lấy cổ áo lôi hắn vào trường “Mau cút đi học, để tao nhìn thấy mày lần lộn với đám lưu manh kia lần nữa là tao tổng về nước đấy.” Lâm Lỗi cực kỳ bất mãn khi đám bạn thân của mình bị anh họ nói thành lưu manh, căm tức hất cái tay đang túm cổ hắn của Tần Vịnh ra, xoạc cẳng đi vào trường. Tần Vịnh đứng tại chỗ mím môi môi mỏng, mặt thoáng tức giận.

Liếc mắt thấy một chiếc xe du lịch đậu ở cổng trường, mấy gã choai choai phì phèo thuốc lá.

Bước tới chỗ chúng, phát âm tiếng Pháp chuẩn xác “Đừng để tao nhìn thấy chúng mày tới tìm nó nữa.” Một gã người châu Á vắt thuốc lá đi muốn xông lên gây sự nhưng bị thằng cầm đầu cản lại. “OK.” Gã con trai hứng thú cười, liếc hắn một cái sâu xa rồi dẫn đám đàn em lên xe bỏ đi. Tần Vịnh thở dài, thật tình không biết nên làm sao với thằng em họ này.

Thời gian trước bị hắn phát hiện dám hút cần sa. Hàng ngày không đi học, theo chân đám lưu manh này quậy phá khắp nơi, còn hùng hồn nói mình rất thoải mái.~~~~~ Vườn trường phong cảnh tuyệt đẹp, lá ngô đồng bị mưa nhuộm thành màu đỏ, bay lá tả trong gió. Dương Thông đến trường X đưa tài liệu cô bạn để quên ở nhà cho cô ấy, mãi mê đọc thầm bài học giải phẫu nên không cẩn thận đụng phải một chàng trai thanh tú, nét mặt ngông nghênh, nhất thời tài liệu trong tay rớt xuống đất tung tóe. Cứ tưởng người kiều căng ngạo mạn như anh ta sẽ răn dạy cô, cô cũng đã chuẩn bị sẵn lời lẽ phản kích lại.

Ai ngờ anh ta lại ngồi xổm xuống giúp cô nhặt giấy tờ bay tán loạn. “Cảm ơn.” Do mới phẫu thuật dây thanh quản xong nên chưa hồi phục như cũ, giọng cô khàn đặc. Lâm Lỗi khẽ giật mình, nhử mày nhìn kỹ cô một hồi bèn chọc “Cô là đàn ông?” Câu này chọc trúng vào chỗ nhạy cảm của cô, ôm tài liệu đứng phắt dậy, hung tợn trừng hắn một cái bỏ đi.

Lâm Lỗi đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng cô, nhún vai, dứt tay vô túi quần cả lờ phát phơ đi vào phòng học. “Ồi, sao thứ tự hồ sơ sai hết tron thế này?” Hoàng Kiều, bạn thân của Dương Thông cúi kính, làm cô mất nửa ngày sắp xếp lại. Dương Thông bình thần “Sáng sớm không cẩn thận va vào người ta, tớ đã phải tới trường đón cậu để bồi thường còn gì.” Hoàng Kiều cười hi hi, khoác tay cô đi ra bãi đậu xe.

Vừa đứng lúc tan học, sân trường ồn ào vô cùng... Ở cái nơi tràn trề sức sống của sinh viên thế này, Lâm Lỗi lại lẻ loi một mình đi tới trước cái xe tải của hắn, thậm chí cửa xe cũng không thèm khóa.

Chỉ thấy hắn tùy tiện mở cửa, chui vào cái xe tải có thể rơi mất cánh cửa bất cứ lúc nào. Đang chuẩn bị khởi động xe, một cánh tay mở cửa xe thò vào túm lấy vô lăng “Định đi đâu?” Lâm Lỗi liếc Tần Vịnh một cái, cau bần “Đi đâu liên quan gì mày? Anh họ, có phải mẹ tao dán mày vô móng tao không?” Tần Vịnh tức điên, nhìn chòng chọc hắn, nửa ngày thả tay xuống, giọng trở nên lạnh như băng “Đã vậy, đến chừng mày hối hận thì đừng tìm tao.” Nói xong đi tới xe mình, mấy giây sau chiếc xe ngênh ngang phóng vút đi. Lâm Lỗi không đếm xỉa đến, nhếch môi cười khinh bỉ một tiếng cũng khời

động xe lái đi. Dương Thông nhìn đuôi xe rung bần bật của hắn, khàn giọng hỏi “Người đó là ai thế?” “À, Lâm Lỗi.” Hoàng Kiều chui vô xe, đáp.

Dương Thông lạ lùng hỏi “Nổi tiếng lắm à? Tớ buột miệng hỏi một câu cậu đã biết tên anh ta?” “Vừa khéo anh ta cùng khoa kinh tế với tớ, với lại nổi tiếng không phải anh ta mà anh của anh ta, là cái người vừa tranh cãi mới nãy đó.

Đó là tài tử khoa tớ, lại đẹp trai nữa.” Hoàng Kiều đáp, mắt sáng lờ lờ. Song Dương Thông hoàn toàn không bị anh trai Lâm Lỗi ảnh hưởng, trong óc chỉ có nụ cười giễu cợt nhàn nhạt của Lâm Lỗi.~~~~~Mấy tháng sau, Dương Thông đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi làm thêm chuẩn bị về nhà trọ.

Đã quá khuya, lại muốn nhanh chóng về ôn bài chuẩn bị thi, ngẫm nghĩ cô quyết định đi đường tắt. Ngõ hẻm vừa dài vừa tối thui, thỉnh thoảng văng tới tiếng chó tru, Dương Thông cúi đầu bước nhanh. Sắp đi tới cuối hẻm, nhìn thấy ánh sáng lơ mờ đằng xa, một cánh tay ú ụ núc đặt lên vai cô “Cô em, đi đâu mà vội thế?” Người Dương Thông cứng ngắc, kiến thức chuyên môn vừa ghi nhớ hoàn toàn chạy không còn manh giáp, nén cơn khủng hoảng trong lòng chậm chạp quay đầu, lòng hồi hận khôn xiết, vừa rồi không nên đi đường tắt mới phải. Chờ cô nhìn thấy rõ người đằng sau thì cả người hoàn toàn lạnh buốt.

Ba bốn thằng du côn miệng ngậm thuốc lá, tay còn cầm chai rượu cười tôm lợm nhìn cô, ánh mắt cứ như muốn lột trần cô ra. Liếc mắt nhìn ánh sáng trước mặt không xa, cố gắng nở nụ cười làm chúng bớt đề phòng, chậm rãi lùi ra sau một bước, làm bộ kinh ngạc giương mắt nhìn sau lưng chúng “Ừa, sao anh lại tới đây.” Đáng tiếc đám du côn vẫn nhìn cô chằm chặp, căn bản không buồn nhìn ra sau “Con ranh, đừng giở trò, để bọn tao cao hứng sẽ thả mày đi.” Nếu không phải Dương Thông từ nhỏ đã trầm tính kiên cường, lúc này sợ là đã khóc từ lâu.

Tím chùng xuống, quăng túi xách vào bọn chúng rồi quay người nhắm đầu hẻm chạy như điên. Tất nhiên mấy gã kia đuổi theo không tha, ngay lúc Dương Thông vừa đặt chân tới đầu hẻm, ánh đèn sáng trưng chiếu lên người thì một cánh tay to túm lấy tóc cô giật ngược ra sau. Dương Thông biết mình lỉnh lút dữ nhiều, bắt đầu gào khóc điên cuồng, hi vọng có người đi ngang qua cứu được cô.

Nhưng vài người đi đường bị mấy tên hung thần ác sát này giờ tay đe dọa, đều giả vờ không biết lùi đi thật mau, bọn họ áy náy chỉ biết gọi cảnh sát giúp cô gái phương Đông này, hi vọng cảnh sát tới kịp thời. Dương Thông tuyệt vọng thét lên, đột nhiên ánh đèn nơi đầu hẻm bị một thanh niên cao gầy chặn mất.

Dương Thông giàn giụa nước mắt ngược lên nhìn anh ta, phát hiện anh ta chính là người nhặt tài liệu dùm cô hôm đó, Lâm Lỗi. Lòng cô dấy lên một tia hi vọng, bò rạp trên đất vờ tay cầu cứu “Cứu... cứu tôi với...” Lâm Lỗi ngậm thuốc lá, tay cầm một túi giấy đựng bánh mì baquet kinh ngạc nhìn bọn chúng, thấy trong tay đôi phương đều có dao, nói không sợ là nói láo.

Hắn lại không phải đai đen Taekwondo như Tần Vịnh nhưng ánh mắt cầu cứu tuyệt vọng của cô bé này làm hắn không thể lờ đi như không có chuyện gì được. Cho dù không cứu được cô thì kéo dài đến khi cảnh sát tới cũng được.

Nghĩ xong, trước cơn mất uy hiếp của đám du côn, hắn quăng túi bánh vào bọn chúng song hoàn toàn không có lực sát thương.

Dương Thông cũng thừa lúc đám du côn xông vào tấn công Lâm Lỗi, vùng vẫy bỏ chạy.

Không biết sức lực ở đâu ra, cô chụp lấy thùng rác đặt trong hẻm ném vào chúng. Mùi hôi thối lập tức bốc lên, đám lưu manh càng nổi giận.

Vốn dĩ chúng định kéo cô tới chỗ không người cường hiếp nhưng bây giờ đã có người báo cảnh sát, cóm sẽ tới bất cứ lúc nào, nhưng cứ vậy mà bỏ đi thì chúng không cam lòng. Không thêm nhiều lời, chúng hùa nhau xông vào đánh anh chàng tự xưng xuất hiện này, hai tên khác túm vai Dương Thông định lôi cô đi.

Dương Thông hoảng sợ tột độ, vùng vẫy kịch liệt, chụp lấy tay chúng cắn xé.

Gã lưu manh ăn đau, tát cho cô mấy bạt tai, khoe miệng trào máu ra. Lâm Lỗi bị một đám côn đồ đâm đá túi bụi cũng lâm vào thế yếu, nước miếng lẫn máu trào ra. May mắn, còi xe cảnh sát càng lúc càng gần, đám du côn căm tức đá Lâm Lỗi thêm mấy đá.

Dương Thông liều chết bám lấy bờ tường, đề phòng mình bị chúng lôi đi. Đến khi cảnh sát tới, hai người đã bị đánh thâm tím, mặt mày biến dạng.

Dương Thông thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, ngồi trên xe cấp cứu nhìn Lâm Lỗi đã lâm vào trạng thái lơ mơ, lòng ngổn ngang trăm mối.

Biết rõ đánh không lại vẫn kiên quyết xông lên muốn cứu mình. Khai báo xong đã là nửa đêm.

Mặt Dương Thông tím bầm, nhìn không ra mặt mũi nữa.

Lâm Lỗi còn nghiêm trọng hơn cô, khoe mắt sưng vù, cả gương mặt thế thảm không nở nhìn, nhưng trong mắt Dương Thông thì cực kỳ đẹp trai. Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Tần Vịnh mặt mày đờ đẫn sát khí, không thêm phân biệt phải trái đúng sai, vừa vào đã phun lửa “Kêu mày đừng có chơi bời với đám du côn đó mày không nghe, bây giờ bị đánh thì nhớ tìm tao?” Lâm Lỗi đã tỉnh lại xì một tiếng, nhìn con đau nơi miệng ú ớ “Ài tìm mày?” Thật ra là lúc hắn mê man, Dương Thông dùng điện thoại của hắn tìm số người nhà hắn để cảm ơn, kết quả thấy tên Tần Vịnh, nhớ Hoàng Kiều có nói đó là anh trai Lâm Lỗi nên mới bấm số gọi qua. “Anh Tần, Lâm Lỗi cứu tôi nên mới bị đánh... xin anh đừng hiểu lầm.” Tần Vịnh bất thành lỉnh lút bị gương mặt sưng như đầu heo này làm hoảng hồn, vội ho khê một tiếng đi tới cạnh Lâm Lỗi.

May mà không xảy ra chuyện gì lớn, nếu không về nước hắn biết ăn nói thế nào với cô hắn. Sau đó một thời gian, Lâm Lỗi bị Tần Vịnh đón về nhà, phái người chăm sóc 24/24, nói đúng hơn là canh chừng.

Mấy lần Dương Thông muốn tới cảm ơn đều bị từ chối. Hơn một tháng sau, Lâm Lỗi sắp suy sụp tới nỗi thừa dịp người canh gác hân ngủ gục, trèo tường trốn ra ngoài. Ngày hôm sau, mặt Tần Vịnh đen như đất nòi phóng tới sở cảnh sát, bởi vì thằng em họ Lâm Lỗi của hắn lại gặp chuyện, hơn nữa lần này không nhẹ chút nào. Tội danh là buôn ma túy.

Hóa ra Lâm Lỗi trốn xong lại đi tìm đám bạn chí cốt kia, tên cầm đầu hỏi han vài câu quan tâm xong, cùng Lâm Lỗi sóng vai chuẩn bị lên xe hân đi bar đêm thì bị một toán cảnh sát bao vây, tiếp đó cảnh sát lục soát được heroin trên người chúng. Tuy trên người Lâm Lỗi không có nhưng hân lại lái xe tới chỗ này, bị nghi ngờ là đồng bọn nên bị áp giải về sở cảnh sát hết lượt.

Tuy không chắc chắn lắm, nhưng tính trẻ con ngạo mạn nổi lên, Lâm Lỗi mạnh miệng gào toáng vào mặt Tần Vịnh “Tao không biết, tao không giấu!” “Vây mày khai hết chuyện của đám bạn mày cho tao, tao mới mời luật sư cho mày được!” Tần Vịnh tức muốn ói máu, hai người đều sinh cùng năm, hân chỉ lớn hơn Lâm Lỗi có một tháng, sao cứ phải đi chửi đổng cho thằng này? Lâm Lỗi khinh khỉnh “Tao không bán đứng bạn bè.” Tần Vịnh nghe xong trán nổi gân xanh, đập bàn đứng dậy “Mụ nội mày, còn xem đám khốn đó là bạn?” Nói rồi muốn xông lên đập thẳng em họ nhưng bị cảnh sát cản lại, thô bạo kéo đi. Mấy ngày ấy Tần Vịnh bận bù đầu bù cổ.

Vì muốn chứng minh em họ vô tội, một sinh viên đại học như hân dốc hết bản lĩnh, tất cả năng lực thậm chí mượn cả sức của cha hân nhưng vẫn không thể kéo Lâm Lỗi ra được. Điều khiến Lâm Lỗi cảm thấy lạnh lẽo là, bạn chí cốt của hân chẳng những không thanh minh giúp hân mà sống chết khăng khăng hân cũng có tham gia.

Đương nhiên hân biết nguyên nhân, chúng muốn dựa sức Tần Vịnh, tính đường mượn gió bẻ măng. Không quá vài ngày, Lâm Lỗi mặt xám mày tro ngồi trên tấm ván bông dung nhận được một lá thư màu xanh nhạt, mở ra bên trong chỉ có một con bọ ngựa gấp bằng giấy.

Hân nghĩ không ra còn có ai viết thư cho mình, bạn bè hân đều quay lưng lại với hân, hân cũng nhận ra được số người mình quen biết rất ít ỏi. Nghi hoặc mở con bọ ngựa ra, chỉ thấy vài dòng lác đác ‘Lâm Lỗi, Tôi Tin Anh.

Nhất định anh sẽ không sao.’ Tin hân? Ngay cả Tần Vịnh cũng bán tín bán nghi, vì sao xuất hiện một người nói với hân, tôi tin anh. Từ sau hôm đó, gần như cứ vài ngày hân lại nhận được bọ ngựa giấy, lần nào cũng chỉ có vài câu nhưng câu nào cũng đầy ắp tin tưởng, khích lệ hân. Mới đầu Lâm Lỗi còn không để ý, đến cuối cùng bắt đầu chờ đợi thư, có lẽ vì trong trại tạm giam quá nhàm chán. Rốt cuộc, Tần Vịnh tìm được chứng cứ, chứng minh hân vô tội, cũng có người ra mặt làm chứng Lâm Lỗi hoàn toàn không biết. Từ trại tạm giam đi ra, Lâm Lỗi nôn nóng hỏi âm theo địa chỉ ghi trong thư, nói cho đối phương biết mình đã ổn, hơn nữa đã được thả ra. Cứ thế, hai người giữ liên lạc.

Không người nào đề nghị gặp mặt, tận hưởng cảm giác như có như không tuyệt đẹp này.

Mà hân cũng dần dần trở nên chín chắn, biết cái gì là chân tình, cái gì là hư ảo. Sau khi tốt nghiệp, hân không lập tức về nước mà đắm đầu vào yêu đương với một người đẹp Pháp, bởi vì hân cảm thấy người đẹp này phù hợp với mọi tiêu chuẩn bạn gái của hân. Hân vui sướng, không nhận được muốn chia sẻ với bạn tốt của mình.

Khó mà che giấu được vui mừng trong lòng, hân viết ‘Hi, Tôi Yêu Rồi, Chúc Phúc Tôi Đi.’ Trước mắt Lâm Lỗi chỉ biết đối phương kí tên là Tần Âm, là con gái, những cái khác hân không biết. Khi Dương Thông nhận được lá thư khiến cô tan nát cõi lòng kia, nằm bẹp trên giường một ngày trời không ăn không uống.

Mãi đến tối, cô gom hết thư từ cất đầy vào một cái hộp, vất vào nhà kho trên gác, từ đó Tần Âm biến mất trên thế gian.

Còn lý do vì sao cô tự gọi mình là Tần Âm, đó là vì dây thanh quản của cô bị tổn thương sau phẫu thuật, tự giấu mình nên gọi như thế mà thôi. Một thời gian dài không nhận được thư, Lâm Lỗi cảm thấy kỳ lạ, ngày nào cũng viết mấy lá gửi đi song hân vẫn không nhận được lá thư trả lời nào. Dần dần hân bắt đầu nhận ra có gì đó không đúng, trong lòng có cảm giác gì đó không nói rõ được.

Nhìn người đẹp kia cũng cảm thấy nhạt nhẽo, càng lúc càng hi vọng có thể nhận được thư của cô. Mấy tháng sau, Lâm Lỗi nhin hết nổi, tìm tới địa chỉ ghi trong thư.

Ấn chuông cửa tới tê tay cũng không có người ra.

Hân không hề biết rằng, Dương Thông cũng tốt nghiệp cùng năm, mấy ngày trước vừa về nước, vì thế lúc này hân tới tìm thì đã vườn không nhà trống. Chóp mắt, thời gian thấm thoát đã năm năm. Dương Thông ngồi trong tiệm cà phê, mặt lạnh như băng nhưng lòng thì đang nổi sóng mãnh liệt, đành phải cố tỏ vẻ nghiêm trang để che giấu căng thẳng trong lòng. Lâm Lỗi lơ đãng uống cà phê, mắt đảo khắp nơi.

Không khí im lặng đến đáng sợ, hồi lâu Lâm Lỗi không nhận được hỏi “Cô Dương, cô có đói không?” Dương Thông hơi ngược mặt lên, cố ép mình nhìn thẳng vào hân “Không đói.” “...” Lâm Lỗi chán ngán dựa lưng vào ghế.

Cái cô này từ lúc đến tới giờ, nói chuyện với hân cứ như ăn thuốc súng, hơn nữa nói chuyện nghe đánh đá quá. Đột nhiên, ánh mắt đảo ngang liếc dọc của hân sáng lên, nói một tiếng với Dương Thông liền chạy tới chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Dương Thông thờ phào.

Hôm nay cô bị mẹ già ép đi xem mặt, đánh chết cũng không ngờ người kia lại là Lâm Lỗi.

Tin tức càng có sức công phá hơn nữa là, mẹ cô thì ra chính là bạn thân của mẹ Lâm Lỗi.

Chỉ vì cô cứ ở Pháp với ba nên hoàn toàn không biết mà thôi. Thấy Lâm Lỗi hí hửng đùa giỡn với một người đàn ông, Dương Thông nhận ra anh ta là người năm đó xông vào phòng bệnh chửi hân, Tần Vịnh.

Đột nhiên một cô gái xinh xắn nhanh nhẹn đi tới sau lưng Lâm Lỗi, hung hãn quật hấn xuống đất.

Cô hoảng hốt nhưng lại không dám chạy ra, sợ bại lộ tâm tình của mình.Năm đó, biết Lâm Lỗi có bạn gái rồi, cô buồn bã đau khổ rất lâu.

Bây giờ không biết cô nên vui mừng hay là đau lòng dùm hấn, bởi vì hấn và cô gái kia không có đi tới bước cuối cùng.Nhìn bọn họ cư xử hài hòa vui vẻ ngồi chung, mặt Lâm Lỗi sáng ngời rạng rỡ, cô chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Nhiều năm như vậy, hình như hấn đã thay đổi hoàn toàn.

Cái váy ngược kia đã bị thời gian vuốt xuôi.Cô nàng bên cạnh Tần Vịnh cô càng nhìn càng thấy quen mắt, đột nhiên nhớ ra là á điểm ông dương chồng cô bao bên ngoài.

Cô ả này, cô ruột cô khóc trước mặt ả không biết bao nhiêu lần, thậm chí mấy lần ả còn gọi điện khiêu khích đe dọa cô Dương Thông.Con giận bốc lên, Dương Thông chỉnh lại vạt áo, hùng dũng đi tới trước mặt họ, trò chuyện vài câu xong cô thành công chọc giận cho ả bỏ đi.Khiến cô thấy hứng thú là, từ thái độ của Tần Vịnh cô nhìn ra được hấn thích cô gái tên Lâm Phàm trước mặt.“Anh thích cô ấy.” Nếu đã thích, vì sao không nắm lấy.

Để như cô, hối hận suốt năm năm, nếu cô sớm đề nghị gặp mặt, liệu có phải nhận lấy lá thư yêu cầu chúc phúc kia không.Nhưng Tần Vịnh hoàn toàn không đếm xỉa đến nỗi khổ tâm của cô, thẹn quá hóa giận làm cô không tán thưởng chút nào.Tần Vịnh đã không chịu nỗ lực vì tình cảm của mình, vậy Dương Thông cô nên nỗ lực vì mình thôi.

Thế nên cô bắt đầu nghe lời mẹ, tìm mọi cơ hội gặp mặt Lâm Lỗi, hẹn hò.

Song cô phát hiện Lâm Lỗi luôn bài xích mình, cô tìm không ra nguyên nhân ở bản thân.

Rất nhiều lần cô muốn thử nói cho Lâm Lỗi biết cô là Tần Âm nhưng lại sợ khéo quá hóa vụng.

Lỡ hấn đã quên ai là Tần Âm, cô biết giấu mặt vào đâu.Khi cô làm mọi cách ra sức tranh thủ, mẹ lại nói cho cô một tin khiến cô kích động đến mất ngủ.

Lâm Lỗi nói với mẹ hấn muốn cưới cô, xem ra cố gắng của cô không uổng công, phải không?Tối hôm đó cô hưng phấn đứng trước gương xoay tới xoay lui, nhìn mình trong gương, hai má ửng hồng, mắt tỏa sáng mà vui sướng không thôi.Lúc thử áo cưới, tuy Lâm Lỗi có vẻ bức mình nhưng cũng ngoan ngoãn thay mấy bộ lễ phục, dáng người thon dài mặc lễ phục phối hợp với áo cưới trắng muốt của cô nhìn đẹp cỡ nào.

Trong đầu cô đã bắt đầu mơ tưởng có lẽ tương lai không xa, cô cũng giống như Lâm Phàm, mang thai con của người đàn ông cô yêu, sau đó xây nên một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cái nhà ấy có cô, có Lâm Lỗi, có con của họ.Có điều ý nghĩ trong lòng cô Lâm Lỗi vĩnh viễn không biết.

Trong mắt hấn, cô là quái nhân mặt lạnh, hoàn toàn không nhìn ra ý nghĩ trong đầu cô.Chính vì không nhìn rõ, hấn mới bỏ lỡ hết lần này đến lần khác.Cùng với việc Lâm Lỗi mất tích, giấc mộng tuyệt vời cô dệt nên bị phá nát, rơi rụng một cách tàn nhẫn.

Cô ôm áo cưới ngồi xỏm trong phòng khóc khàn cả giọng, cô sai thật rồi sao? Có phải cô không nên đánh giá bản thân quá cao, cho rằng mình thật sự có thể ở bên cạnh hấn.Vì chuyện này, hai nhà tuyệt giao.

Nhưng cô không trách bà Lâm, cô biết tất cả chuyện này đều do cô lừa mình dối người.

Để tránh né tất cả, cô thương lượng với mẹ xong quyết định đi New Zealand, điều trị vết thương lòng đầy mình.Mấy ngày sau, cô tới nhà Tần Vịnh, thấy bộ dạng Tần Vịnh và Lâm Phàm ngọt ngào trong lòng cảm khái không nói nên lời.

Lấy con bộ ngựa giấy ra đưa cho Tần Vịnh, hi vọng có thể chuyển giùm cho Lâm Lỗi.

Bên trong là lá thư chúc phúc cô hồi đáp năm đó nhưng mãi không gửi đi.Không khí New Zealand hết sức mới mẻ, mới mẻ đến nỗi mỗi khi cô hít thở đều chìm sâu vào hồi sức.

Thời kỳ thanh xuân năm ấy, người con trai vẻ mặt kiêu ngạo ấy, cái người cứu cô mà bị đánh ấy.Nhưng cô biết, cô cần phải từ bỏ.

Một người đàn ông đã vô tình với cô, hà tất phải vắt hết sĩ diện tự tôn để cầu xin.Nghe nói, Tần Vịnh và Lâm Phàm kết hôn rồi nhưng cô không có can đảm về dự lễ cưới.

Cô sợ trong hôn lễ của người ta nhìn thấy người đàn ông mình nhớ, gọi lại giấc mộng đẹp cô từng dệt lên.Cô không ngờ rằng, hai ngày sau đó khi cô mở cửa ra, Lâm Lỗi ngưng ngáp đứng ngoài cửa, nhìn cô muốn nói gì đó nhưng dường như lại không có can đảm.Dương Thông thân nhiên hỏi “Anh tới làm gì?” Thật ra từ ngón tay run run của cô có thể biết cô kích động cỡ nào, chẳng qua cô quen dùng thái độ lãnh đạm để bảo vệ mình.“Anh... anh biết em là Tần Âm” Lâm Lỗi ập a ập ứng, hấn cảm thấy mình đứng là chẳng còn mặt mũi nào mà tới đây.

Có điều hấn suy nghĩ thật lâu, thật sự không muốn bỏ qua, hi vọng mình không tới trễ.Dương Thông hơi héch cằm, mở to mắt ráng nhìn nước mắt chực chờ trào ra, giọng lạnh như băng “Sau đó thì sao?”“Sau đó... anh thích em” Mặt Lâm Lỗi ửng đỏ, nhìn vào mắt cô đáp nhưng hấn thất vọng phát hiện Dương Thông vẫn lạnh lùng như cũ.“Anh thích là Tần Âm, hay là Dương Thông tôi?” Giọng nhẹ nhàng băng quor, nghe kỹ có thể nhận ra một chút buồn bã.Lâm Lỗi ngớ ra, vấn đề này thật tình hấn chưa từng nghĩ tới “Hai người không phải một hay sao? Có gì khác nhau?”“Có.

Ai cũng có thể là Tần Âm, mà Dương Thông chỉ có một mình tôi.” Dương Thông nhìn hấn chằm chằm, gió chiều ẩm áp thổi qua nhưng lại khiến cô cảm thấy lạnh.Lâm Lỗi sột ruột nói “Tần Âm cũng chỉ có một, cô...”Rầm.

Đôi mắt dưới lớp kính của Dương Thông thoáng lạnh băng, hung hăng sập cửa lại.

Không biết nên vui hay buồn, hắn còn nhớ Tàn Âm, hắn thích Tàn Âm. Nhưng nếu thích, vì sao lúc đó lại nói cho Tàn Âm biết hắn có bạn gái, muốn cô chúc phúc. Còn đối với Dương Thông, bỏ lại cô trước lễ cưới một mình chạy trốn, quăng lại tàn cục khiến người ta khổ sở cho cô thu dọn. Nếu không thích, tại sao lại đuổi theo tới New Zealand. Cô không muốn tin tưởng nữa, hi vọng xa vời cuối cùng đều biến thành tuyệt vọng.

Lâm Lỗi, buổi tối ngày hôn lễ hôm ấy, cô đã hoàn toàn từ bỏ. Người xưa có câu, phong thủy chuyển dời, chuyển tới chuyển lui sẽ tới bạn mà thôi. Ngày thôi, Lâm Lỗi tận dụng mọi cơ hội, ngày nào cũng xuất hiện trong tầm mắt Dương Thông, nhưng thái độ của cô lạnh lùng chưa từng thấy, luôn làm Lâm Lỗi đông cứng. Không lâu sau, Dương Thông tới dạy ở một trường đại học.

Lâm Lỗi lại mặt dày mỗi ngày chạy tới nghe giảng, sét đánh cũng không ngừng.

Vì chuyện lần trước, bà Dương hoàn toàn không nể mặt Lâm Lỗi, nếu không phải chú ý đến chút tình bạn còn sót lại với bà Lâm đã sớm mở miệng chửi rồi, đương nhiên không đời nào giúp hắn. Còn Lâm Lỗi, trải qua một thời gian dài cũng từ từ nhận ra được lòng mình.

Hắn thích Tàn Âm, cũng vì sự tồn tại của Tàn Âm nên bỏ qua sự tồn tại của Dương Thông trong lòng hắn.

Kỳ thật hắn sớm đã bị Dương Thông hấp dẫn từ từ, chỉ vì trong lòng không bỏ được cô gái xuất hiện ở thời khắc hắn yếu đuối nhất. Nếu bọn họ là một người, vì sao hắn phải rời rắm khổ sở đến tận cùng mình thích ai làm chi, chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao? Để nhận thấy, Dương Thông đã chui vào trong sừng trâu, hắn cần phải cứu cô ra! Một lần cứu, cứu mất bốn năm.

Không ngờ lòng Dương Thông đóng còn kín hơn vỏ trai, mặc hắn lăn lộn thế nào cũng mở không ra. Thật ra hắn không biết, mấy năm nay Dương Thông càng lúc càng mơ hồ, không kèm chế nổi lòng mình nhưng lại lo bị tổn thương lần nữa.

Vì thế chỉ đành kềm nén mình, không nghe không hỏi gì đến hắn, một mặt hi vọng hắn tránh xa tầm mắt mình ra đừng chọc bản thân phiền não, một mặt lại khao khát nhìn thấy hắn, cả người đầy mâu thuẫn. Hai người cứ thế mà đoán mò tâm tư đối phương, một bên ra sức tấn công, một bên gờ khiên toàn lực phòng ngự. Rốt cuộc, đến cuối năm thứ tư, Lâm Lỗi lập công.

Chuyện này phải nói đến ngày hôm ấy, Dương Thông tan tầm.

Hôm đó cũng là đêm khuya, tối đen hết như chín năm về trước. Dương Thông học khôn, không đi đường tắt mà đi thẳng tới bãi xe.

Đột nhiên có cảm giác túi xách bị kéo, quay ngoắt lại nhìn phát hiện một gã đàn ông đang móc túi mình, liền la thất thanh. Gã kia thấy bị phát hiện, giờ dao trong tay khấn trương uy hiếp, cướp lấy túi xách của cô co cẳng chạy.

Dương Thông hoảng hồn đứng đờ ra tại chỗ không biết làm sao, bỗng dung một cái bóng lướt qua người cô đuổi theo tên cướp. Chủ nhân cái bóng đó e rằng cả đời này cô cũng không quên được, hoảng sợ gào với theo “Lâm Lỗi! Đừng đuổi! Gã có dao đó!” Lâm Lỗi mất điếc tai ngơ, tiện tay nhặt cái ghế của quán vỉa hè ném vào lưng đối phương, gã kia bị sức lực từ đằng sau xô tới, loạng choạng té xuống. Lâm Lỗi thờ hào hển giằng lấy cái túi trên tay gã, hung hăng đá một đá “Mẹ mày, hại ông mày chạy thiếu điều đau sốc hông, mày ngon thì chạy thử xem!” Tên trộm dù sao cũng chột dạ nhất gan, thấy người đàn ông này đuổi tới cũng không dám móc dao trong tay ra, nhìn cô gái kia đuổi tới nhào vào trong lòng anh ta, mừng rỡ nhảy vọt dậy lùi vào bóng đêm. Lâm Lỗi cũng không đuổi theo, đưa tay ôm chặt lấy Dương Thông, thấy cô sợ run cầm cập mà đau lòng không thôi. Dương Thông nghẹn ngào khóc “Sao anh ngu như thế! Chín năm trước cứu em đã bị người ta đánh thành thịt bằm rồi, chín năm sau vì cướp lại giỏ xách của em mà đuổi theo ăn cướp, anh đánh lại được ai mà đuổi hả?! Lỡ bị đâm thì làm sao?” Lâm Lỗi giật mình nửa ngày, dè dặt hỏi “Anh cứu em bị người ta đánh thành thịt bằm lúc nào?” Dương Thông bị hù sợ đến ngây người, đem toàn bộ chuyện xưa một năm một mười nói ra hết.

Lâm Lỗi nghe mà kinh ngạc không thôi, nhất thời xịu mặt khổ sở “Anh vì em mà bị đánh bầm dập như vậy rồi, em còn không chịu tha thứ cho anh?” Dương Thông hoàn hồn, giãy khỏi vòng ôm của hắn, đưa ống tay áo lên lau kính đeo lại lên mặt, đôi mắt xéch đã khóc đến đỏ ngầu nhưng vẫn lạnh lùng như cũ nhìn hắn chăm chăm “Hai người không có liên quan.” Nói xong muốn đi, lại bị Lâm Lỗi dùng sức kéo lại, tiếp đó cánh môi ảm áp.

Cô mở to mắt nhìn gương mặt tuấn tú của Lâm Lỗi, dần dần thôi vùng vẫy, bắt đầu đáp lại nụ hôn nồng nàn này. Nếu, đây là một kiếp, vậy thì để cô vạn kiếp bất phục, không thể trở ra lần nữa đi. “Em của anh, tha thứ cho anh đi.” Lâm Lỗi thì thầm bên tai cô, một giọt nước mắt lăn xuống gò má, cô ôm chặt lấy Lâm Lỗi.

Cô chờ ngày này chín năm, ảo tưởng một ngày này, cũng mơ mộng thật lâu. Rốt cuộc, khuôn mặt lạnh lẽo vạn năm hiện ra một nụ cười yếu ớt, nụ cười đó khiến cô đẹp không bút nào tả xiết, lại thêm nước mắt lấp lánh trong viên mắt càng thêm quyến rũ lạ kỳ. Lâm Lỗi nhìn mà hồi hộp không thôi.

Càng khiến tim hắn loạn nhịp là, Dương Thông mỉm cười nói với hắn “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Phiên Ngoại 2 : Trân Hương

Sân huấn luyện yên tĩnh rộng thênh thang.

Một mình Trân Hương lần lượt tiến hành tất cả các huấn luyện hết lần này đến lần khác, gió lạnh thổi vù vù cùng với khói trắng phả ra theo từng hơi thở của cô. Ngày mai cô sắp phải rời khỏi nơi này.

Ba cô đã mất, người mẹ tuổi đã cao vì đau lòng mà có phần ử rữ.

Cô là con gái duy nhất trong nhà, đành phải từ bỏ cuộc sống quân ngũ quay về. Năm đó, lúc Lâm Phàm xuất ngũ có phải tâm trạng cũng bịn rịn như cô bây giờ? Từ đây cô không thể quay lại sân huấn luyện này nữa, không thể mỗi sáng sớm dậy chạy cùng đồng đội, rèn luyện, thậm chí không thể cảm sung. Cô không gia nhập đội đặc nhiệm như Lâm Phàm mà quay về nhà thay cha tiếp quản quán ăn gia đình đã mấy đời. Chạy điên cuồng đến sức cùng lực kiệt, không còn chút sức nào người cô mềm oặt đổ vật xuống mặt cỏ thờ dốc.

Từ hôm nay trở đi, sợ rằng cô không còn dịp đồ mồ hôi ròn ròn sung sướng thể này nữa. Đưa tay lên che mắt, không thể ngăn được dòng lệ tuôn trào, nhỏ tí tách trên mảnh đất cô yêu mến này. Trời hửng sáng, Trân Hương tạm biệt từng đồng đội một, giống như Lâm Phàm mấy năm trước, cổng ba lô hành lý to đùng một mình đi ra cổng doanh trại.

Cô từng chọc Lâm Phàm ăn mặc không ra con gái nên ngày ra quân cô đặc biệt mặc áo khoác ngoài và váy dài thật đẹp, không ăn nhập gì với cái ba lô lá mạ to đùng trên lưng. Mặt trời bên ngoài dường như không dễ chịu như bên trong, từ nay tất cả đều trở nên xa lạ. Mới bước ra khỏi cổng, bất ngờ nhìn thấy, ở cái vùng xa xôi này lại có một người đàn ông ngồi chồm hổm bên vệ đường. “Sao anh lại ở đây?” Từ sau đám cưới Lâm Phàm, cái tên Tiểu Tân này luôn kiếm cớ đến bộ đội thăm cô, lần nào tới cũng mang đủ thứ quà cáp, đồ ăn, được lợi nhất vẫn là đám đồng đội của cô. Nếu không phải quân đội không cho phép, đám ngày nào hán cũng chạy tới lắm. Tiểu Tân nghe tiếng cô quay đầu, cười rạng rỡ “Anh đến đón em mà.” Trân Hương ngờ vực nhìn hán, mắt Tiểu Tân đảo loạn, cuối cùng cung khai dưới cái nhìn sắc bén của cô “Lâm Phàm nói với anh hôm nay em ra quân. . .” Thấy cô vẫn nhìn mình chòng chọc, không có khí phách tiếp tục khai “Luu Mai nói cho Lâm Phàm biết. . .” “Hừ, anh cũng lợi hại nhỉ, bọn nó đều bị anh mua chuộc rồi hả?” Trân Hương không ngờ như Lâm Phàm, tâm tư của Tiểu Tân đương nhiên cô biết.

Một người đàn ông ân cần với một phụ nữ như thế, hoặc là vì lòng của cô, hoặc là vì cô. Tiểu Tân xấu hổ gãi đầu, vội vàng nịnh nọt đi qua định cảm lấy ba lô của cô lại bị cô gạt đi “Tôi không tự mang được chắc?” Trân Hương ngạo mạn nói xong nhắm hướng thành phố đi tới.

Đoạn đường này không hề ngắn.

Rốt cuộc cô cũng biết lý do tại sao lúc tạm biệt, Luu Mai cứ chèo kéo cô làm trễ thời gian, không đón được xe doanh trại.

Hóa ra là có người chờ ở đây rồi, món nợ này ghi sổ cho bọn họ. Tiểu Tân hoàn toàn miễn nhiệm với thái độ ngông nghênh của cô, thậm chí ánh sáng trong mắt càng thêm chói lọi.

Diễn hình của người ưa ngược đãi. Vội vàng bám theo “Em đi đâu? Xe ở đây này.” “Vì sao tôi phải ngồi xe anh?” Trân Hương đi thẳng.

Đối với người đàn ông tự xưng ở đâu xuất hiện còn trên chọc cô này, không thể nói là chán ghét nhưng cũng không phải thích.

Nguyên nhân lớn nhất là cô thấy, người này là đàn ông mà quá yếu, cô không muốn tìm một tên chỉ biết mồm mép tép nhảy như chồng Lâm Phàm đâu. . . Tiểu Tân đứng lừng khờng tại chỗ, nửa ngày sau hán cắn răng xoạc cẳng đuổi theo “Anh đi với em.” “Ừ anh.” Từ đây lái xe vào tới thành phố mất hơn một tiếng đồng hồ, hán muốn làm tăng thì cứ việc làm, dù sao đến chừng đó cô cũng chẳng công hán được. Quả nhiên, đi hơn một tiếng đồng hồ, Tiểu Tân bắt đầu cởi áo ngoài vắt lên tay, thấy Trân Hương bước đi mạnh mẽ nhẹ nhàng, không chịu thua cũng liều mạng đi tiếp. Đường, không phải đường xi măng bằng phẳng mà là đường đất nguyên thủy nhất.

Gió thổi mang theo mùi bụi đất nồng nặc.

Tiểu Tân xưa nay tao nhã, ưa sạch sẽ bây giờ đầu tóc mặt mũi đầy bụi, áo lông màu xanh sẫm cũng bắt đầu ngả sang màu vàng đất. Tuy Trân Hương cũng chả khá hơn nhưng tinh thần người ta thì hơn đứt hán.

Nếu dùng từ để hình dung, hai người họ, một là chiến sĩ chuẩn bị ra chiến trường xa, một là . . . nạn dân đi tị nạn. “Trân Hương, tại sao tên em lại là Trân Hương, bởi vì rất thơm hả?” Dọc đường đi quá mức yên tĩnh, Tiểu Tân có phần lo sợ, không nhận được kiếm chuyện đùa vui, khổ nỗi, đời này Trân Hương hận nhất là người ta đem tên cô ra làm trò đùa.

Vì thế thô lỗ đáp lại “Vậy tại sao anh tên Cổ Tân, bởi vì anh giỏi giả bộ [18]lắm hả?” “Sao anh lại giả bộ chứ? Anh thật tình với em à!” Nếu không thật hán lợi theo một cô gái mấy tiếng đồng hồ trên cái đường bùn đất đầy ổ gà này làm chi! Trân Hương khịt mũi khinh bỉ, xóc lại ba lô tiếp tục lên đường, không buồn để ý hán nữa.

Nhưng Tiểu Tân này không chịu được vắng vẻ, hán biết Trân Hương muốn ra quân từ chỗ Lâm Phàm, hưng phấn kéo đàn violon trong phòng nhạc nguyên một đêm “Trân Hương, tại sao em không thích anh?” Đi được ba tiếng đồng hồ, Tiểu Tân bắt đầu thờ dốc, đường còn rất xa, ánh chừng phải đi tới tới! Hồi nãy hán nên lôi Trân Hương lên xe mới đúng, nhưng nghĩ nghĩ lại cảm thấy không có khả năng.

Tần Vĩnh dặn đi dặn lại đừng có động tay động chân với cô, bằng không ăn mệ chắc chắn là hán. Đối với việc lặn lội đường xa thể này, Trân Hương tập mãi đã thành thói quen từ lâu, thấy bộ dạng hán sắp kiên trì không được bao lâu nữa, nhếch môi cười xấu xa “Tại sao tôi phải thích anh?” Kỳ thật Trân Hương không nói cho Tiểu Tân biết, con đường này thỉnh thoảng có xe bộ đội đi qua, có thể đi nhờ được.

Cô cố ý không đón xe, muốn chờ để cười nhạo hân.

Không thể không nói, cô không dịu dàng hiền lành như Lâm Phạm. “Tại sao không thích anh, anh có chỗ nào không tốt? Có thể sửa mà.” Tiểu Tân không nhụt chí, từ lúc hân tính theo đuổi Trần Hương thì đã biết cô nàng không dễ đối phó rồi. Trần Hương nghe xong dừng bước, quay đầu nghiêm túc nhìn hân “Vậy anh thích tôi chỗ nào?” Tiểu Tân mừng thầm, đang định lời ưu điểm của cô ra đếm như đếm châu báu lại thấy cô lạnh lùng quăng một câu “Thích tôi chỗ nào, tôi sửa.” “... Thích hết.” May mà Tiểu Tân sở hữu tim con gián, bằng không lúc này trái tim mong manh đã vỡ vụn rồi. Đi đến giữa trưa, Trần Hương kiếm một đồng cỏ khô bên đường đặt cái ba lô to xuống, mặc kệ mình đang mặc đồ đẹp ngồi đợi xuống đất.

Lôi trong ba lô ra một túi bánh quy, liếc Tiểu Tân đang chần chừ nhìn đồng cỏ đầy đất cát, khinh khỉnh hừ mũi, đức hạnh ghê chưa. Tiểu Tân dè dặt ngồi chồm hóm cạnh Trần Hương, ngắm nghía một chút lại len lén nhích dần tới chỗ cô, nhích thêm một chút. “Anh sản lại gần nữa thử xem.” Trần Hương mở bình nước, đuổi mắt lạnh lùng lườm hân đe dọa. Tiểu Tân bủi môi, hai tay ôm đầu gối nhìn con đường trước mặt, điềm nhiên như không. Thấy Trần Hương hết ăn rồi uống mà Tiểu Tân vẫn không đổi chút nào, bởi vì hân mệt tới mức ăn uống không nổi.

Nhất là ngồi xuống rồi hân càng không muốn đứng dậy. Khổ nỗi Trần Hương bổ sung năng lượng xong lại đeo ba lô lên tiếp tục hành trình, là đàn ông sao Tiểu Tân chịu kém được, nghiêng răng chống gối rắng lê cặp giò đứng dậy, thất thểu bám theo cô. Trong lòng không khỏi bắt đầu bội phục Tần Vinh, năm đó làm sao tên kia tán đổ Lâm Phạm được nhỉ? Chắc phải có nghị lực và thể lực kinh người lắm! May mà Trần Hương còn chút phúc hậu, từ từ bước chậm lại phối hợp với tốc độ của hân, bằng không hân mà lạc đường ở cái nơi hoang vu heo lánh này thì tội cô to lắm. Bọn họ cứ đi bộ mãi đến khi trời tối dần mới vào tới nội thành. Đến lúc ngồi lên xe khách đường dài Tiểu Tân cảm thấy hai cái giò không phải của mình nữa, lòng bàn chân bồng rắt.

Hai cái đùi cứ như có vô số con kiến đang bò, tê dại không thôi. Trần Hương ngồi cạnh hân, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không ngờ cái tên cao kều này còn chịu được, ngắm nghía bèn lấy bình nước trong ba lô ra đưa cho hân “Uống đi.” Tiểu Tân mệt đến mức hân vĩa lên mây, đảo mắt, thấy Trần Hương quan tâm mình lập tức cảm thấy hôm nay đi không uổng công.

Bàn tay run run cầm lấy bình nước, lại nghĩ đây là bình của Trần Hương, nhìn miệng bình do dự không biết có nên uống không, vậy coi như là hôn gián tiếp rồi. “Anh có uống hay không?” Trần Hương bực bội, uống miếng nước mà cũng lần khăn, nhìn miệng bình cả nửa ngày, chề cô dơ hả? Tiểu Tân vội vàng nốc ừng ực mấy ngụm, suýt nữa thì sặc, đưa bình nước trả cho Trần Hương xong lập tức ngoảnh mặt nhìn ra ngoài, cười trộm một mình. Bên ngoài xe là ban đêm, làm cửa kính phản chiếu lại, Trần Hương cất bình xong khó hiểu nhìn gương mặt tươi cười đến vụn vụn của hân trong kính xe, uống miếng nước thôi mà vui dữ vậy? Không lẽ mình quá đanh đá với hân? Thật ra, hân cũng chẳng đáng ghét đến thế, không những lẽ đường đất với cô cả ngày trời, còn vác cái thân mệt mỏi theo cô ngồi xe đường dài về nhà.

Chẳng qua hơi yếu ớt một chút, đáng tiếc! Đêm càng lúc càng khuya, khách trên xe cũng từ từ yên lặng, chậm rãi chìm vào giấc ngủ say, thỉnh thoảng có vài tiếng ngáy. Đến thành phố R quê Trần Hương đã là sáng sớm.

Tiểu Tân vừa mệt vừa đói, lại thêm thân hình quá cao, ngồi trên xe không thể duỗi thẳng tay chân, thành thử xuống xe rồi nhìn hân cực kỳ tiêu tụy, cơ chân đau nhức vô cùng. Được cái, trong cái rủi có cái may, Trần Hương lại đưa tay đỡ hân.

Tuy rằng một cô gái đeo cái ba lô bự chảng, đỡ một người đàn ông cao một thước chín nhìn sao cũng thấy kỳ cục, nhưng mà... đáng! Bọn họ ăn đại bữa sáng ở quán bình dân vỉa hè, bắt xe đi tới khu phố nhà Trần Hương.

Vốn dĩ ý của Trần Hương là đã tới nhà cô rồi, mạnh ai về nhà người nấy đi thôi nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tiểu Tân, lập tức đuổi hân thì có hơi bất nhân bất nghĩa.

Dù sao nhà cũng nhiều phòng, để hân nghỉ ngơi một ngày vậy, ít nhiều gì cũng là bạn của Lâm Phạm, không nên quá tuyệt tình. “Trần Hương...” Bà Phạm mở cửa, thấy Trần Hương vẻ mặt đỏ hoe, vội vàng ngoác cô vào nhà, lại bất ngờ nhìn thấy sau lưng con còn có một chàng trai cao gầy.

Lòng lập tức mừng rơn, chịu dẫn bạn trai về nhà rồi! Vốn bà định nhờ chị họ làm mai dùm, xem ra khỏi cần.

Cậu này không tệ, đẹp trai, sạch sẽ, mỗi tội cao quá, nhìn phải ngửa cổ lên, tuổi lớn nên cổ không được tốt lắm, haizz... Cái này gọi là, mẹ vợ xem con rể, càng nhìn càng vừa lòng.

Bà Phạm đề con và Tiểu Tân ngồi nghỉ ngơi cho khỏe, tự mình chạy đi chợ mua đồ ăn làm tiệc mừng, có thể nói không khác gì tiệc tất niên. Từ nửa năm trước, sau khi bạn già qua đời, bà chưa vui vẻ lại như bữa nay, tuổi lớn luôn muốn có người bầu bạn bên cạnh.

Bằng không mỗi ngày hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, cuộc sống chẳng có hi vọng gì. Cái chén trước mặt Tiểu Tân dần dần bị bà Phạm chất thành núi, hơn nữa còn có xu hướng tăng cao, để bọn họ không mất vui, Tiểu Tân đành cầm mặt ra sức ăn. Trần Hương lại bất mãn, chẳng mấy khi cô về, mẹ già lại toàn đề ý Tiểu Tân, phớt lờ cô thế này. Ăn xong, phụ mẹ rửa chén, Trần Hương nhìn không được thối mác, ai dè mẹ già lấy tư thái của người từng trải đáp “Mẹ tốt với nó sau này nó mới tốt với con hơn!” “Mẹ, có phải mẹ hiểu lầm cái gì không...” “Sáng sớm hôm sau, biết mình hiểu lầm rồi, bà Phạm rầu rĩ không thôi, cứ nghĩ đến chàng trai tốt như vậy tương lai sẽ là con rể người ta, bà lại buồn nẫu ruột. Trần Hương sắp xếp đồ dùng sinh hoạt xong định đến thẳng quán nhìn thử.

Hiện giờ trong quán chỉ có một đầu bếp và hai nhân viên, còn có một dì rửa chén bát.

Sau khi ba mất, mọi việc do mẹ cô quản, phụ trách thu ngân mua sắm, tuổi lớn khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, mái tóc đen mới có nửa năm đã bạc hết nửa đầu. Thành thử, Phạm Trần Hương cô quay về nhận trách nhiệm gánh vác cái nhà này. “Anh đến đây làm gì!” Vừa mới tiếp nhận quán, đang trong quá trình làm quen, Trần Hương giận dữ mắng Tiểu Tân cứ bám dính lấy cô như keo da chó này, người này sao mà âm hồn bất tán vậy?! Quán không lớn, hân cao to như vậy cứ ở lì ở đây, cô còn làm ăn gì được nữa? “Anh... đến ăn cơm!” Tiểu Tân hít hít mũi, mũi thức ăn tan mát trong không khí làm

đầu óc hần lóc sáng, tìm được một lý do. Trần Hương nghiêng rằng nghiêng lợi “Nhà không có cơm cho anh ăn à?” Nhân viên phục vụ ở bên nghe xong cười sán lại gần “Cô chủ, đây là chồng cô hả?” Hai người này nói chuyện như vậy không phải chồng thì là gì, ăn cơm nhà kia! Trần Hương sầm mặt nhìn anh ta “Anh nhìn kiểu gì mà nói anh ta là chồng tôi?” “Hơ? Không phải?!” Nhân viên phục vụ xấu hổ, vừa vận có khách vào quán chọn món, vội vàng cầm thực đơn chạy đi.

Bà chủ lúc nào cũng khách sáo, cô chủ này sao lại khó tính thế. “Anh cười cái gì!” Trần Hương đang rất khó chịu, bởi vì cô phát hiện bề ngoài có vẻ như quán kinh doanh có lời, thật ra thâm hụt không ít.

Nhất là nhìn thấy Tiểu Tân lại quay lưng, vai run rẩy cười trộm, con tức không kiềm được mà nổi ra. Kinh doanh cái quán này thế nào, kinh nghiệm của Trần Hương không nhiều lắm nhưng từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh như thế, ít nhiều gì cũng học được chút ít rêu rĩa.

Thành thử xử lý công việc cũng xem như gọn gàng đâu ra đấy.

Có điều mấy ngày nay buôn bán vẫn ế ẩm như cũ, khiến cô phiền chán nhất là cái tên Tiểu Tân kia không biết giờ trò gì mà được mẹ cô yêu thích, giữ lại ở chơi. Rốt cuộc, Trần Hương cắn răng, định dốc hết tiền để dành ra trang trí lại quán, khai trương lại để thu hút khách, nhưng bị bà Phạm cự tuyệt “Quán nhà mình truyền lại bao đời nay rồi, con giờ chiều hoa hòe hoa sói ra, ba con dưới tuổi vàng mà biết chắc chắn không vui đâu.” Hết cách, Trần Hương đành mỗi ngày nhìn chằm chằm cái quán, kiểm tra tất tậ chất lượng nguyên liệu nấu nướng một cách nghiêm ngặt. Giữa trưa hôm đó, Trần Hương đang ngồi sau quầy thu tiền chăm chú tính sổ sách, Tiểu Tân mặc vest cắt may vừa người, mang giày da đen bóng xuất hiện. “Anh... đi đám cưới à?” Trần Hương liếc hần một cái, tiếp tục chăm chú tính sổ, không hơi đâu mà để ý hần. Tiểu Tân cười khê, ngoắc tay với đám bạn đang lục tục xuống xe đằng sau. Mọi người bày giá gác trống, đàn violon cell, sáo dài sáo ngắn, đủ loại nhạc cụ, chỉ thiếu nước bê nguyên cây đàn piano tới mà thôi.

Trần Hương hấp tấp vắt bút xuống, phẩy tay ra hiệu cho nhà bếp tiếp tục làm việc, đi ra cửa giờ chân phải lên định tặng cho Tiểu Tân một đá, nhưng nhìn bộ cánh ngăn nắp của hần lại không nỡ hạ chân. Bực bội rứt chân về, phiền chán hỏi “Anh lại giờ trò gì nữa đây! Chặn trước cửa như thế thì làm ăn gì được?” “Lát nữa em sẽ biết.” Tiểu Tân đưa mắt ra hiệu cho cô đừng nóng nảy, quay sang phất tay ra hiệu cho mấy người đàn ông cũng ăn bận chỉnh tề như hần. Người qua lại trên đường dần dần bị nhóm các anh chàng này thu hút, đua nhau đứng lại xem. Đột nhiên, không gian vang lên tiếng ghi – ta bass điện từ tiết tấu dồn dập làm người ta không tự chủ dùng chân, chậm rãi bu quanh cửa quán. Tiếng ghi – ta nhỏ dần, Tiểu Tân gác violon lên vai, ngón tay thon dài thông thả gảy dây đàn mấy cái, tiếng nhạc êm ái cất lên.

Nghe êm tai đến mức người ta cảm giác lòng tơ đọng đứng. Tiết tấu du dương chậm rãi từ từ biến nhanh, chính là, dây to nhường đồ mưa rào, nỉ non dây nhỏ như trò chuyện riêng, tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy, nắm ngọc đầu bông nảy hạt châu.

[19] Theo tiếng nhạc dần dần chậm lại, vĩ âm càng gần, mọi người cũng chậm chậm nín thở, lúc mọi người cho là diễn tấu đã kết thúc, Tiểu Tân đột nhiên hơi cúi mình nhanh nhẹn kéo đàn, mái tóc ngắn tới mang tai khê lay động theo động tác của hần, quyn rũ vô cùng. Lúc này, dàn trống này giờ vẫn im lặng cũng bắt đầu phối hợp với tiết tấu của hần, đánh gõ kịch liệt, ghi – ta bass điện từ, ghi – ta, sáo ngắn chớp mắt cất cao thanh âm, đầy cảm quan của người nghe lên tới cao trào. Ngay cả Trần Hương cũng đứng đó kinh ngạc nhìn họ, nhất là Tiểu Tân, nổi bật nhất trong số đó, chói mắt như đứa con của thần mặt trời vậy. Tiếng vỗ tay rào rào làm cô giật mình, Trần Hương cũng bất giác vỗ tay theo, ngay cả đầu bếp cũng cầm muống dừa chạy ra cửa nghe say sưa. “Bài nữa đi!” Trong đám đông có người kêu chơi tiếp, dần dần mọi người cũng bắt chước theo, trăm miệng một lời hô to không ngừng “Nữa đi! Nữa đi! Nữa đi!” Tiểu Tân mỉm cười, cầm micro đã chuẩn bị sẵn, nói năng nho nhã lễ độ, hết sức ôn hòa “Nếu mọi người thích, có thể vào quán ngồi thưởng thức.

Có điều chỗ ngồi có hạn, có hứng thú không bằng thưởng xuyên ghé quán thưởng thức món ăn đặc trưng của quán, được không ạ?” Câu này chẳng qua là chào hàng, phỏng chừng mọi người sẽ tán đi hết nhưng giờ này vừa đúng bữa trưa, mắt thấy đơn giá trước cửa quán rất phải chăng, lại được nghe nhạc miễn phí, còn được ngắm mấy anh đẹp trai no mắt, mọi người đương nhiên vui lòng, vì thế liền diễn ra một màn giành chỗ. Người không giành được hoặc là không muốn ăn đều vây chung quanh họ, thậm chí cả mấy bực xi măng dưới gốc cây ven đường đều ngồi chật ních người. Tiểu Tân mỉm cười, cùng hội bạn biểu diễn hết giai điệu này đến giai điệu khác, mỗi khúc nhạc đều nhận được tiếng vỗ tay âm âm như sấm, càng lúc càng đông người tụ tập. Không ít người nhận ra hần “Cô Tân! Anh ấy là Cô Tân?” “Cô Tân là ai?” Dẫu sao Tiểu Tân cũng chẳng phải ca sĩ, diễn viên ngôi sao, chỉ nổi danh trong giới âm nhạc và giới violonist mà thôi.

Nhưng hiệu ứng bướm bướm lập tức trỗi dậy, mọi người vây lấy cửa quán đến giọt nước cũng chẳng lọt, may mà đoạn đường này không nằm ở trung tâm, không gây ứ tắc giao thông nếu không cảnh sát giao thông ập tới là cái chắc. Nhà bếp luôn tay luôn chân liên tục hai tiếng đồng hồ, không tới một hồi đã nghe tiếng ông ta gọi với ra ngoài “Hết rau rồi! Rau gì cũng sạch bách!!!” Một nhân viên phục vụ mở nồi ra, gào với bên ngoài “Đồ ăn cũng hết rồi! Rau trộn cũng hết, còn mỗi com không thôi!!!” Trần Hương nhìn ngoài cửa thấy còn không ít khách, cứ để họ đi như thế thì uống quá, bèn dặn một phục vụ “Cậu mau đi siêu thị kể bên mua mười kí trứng gà.” Nói rồi hét với vào nhà bếp “Chú Vương! Lát nữa làm com chiên trứng đi! Có bao nhiêu làm bấy nhiêu.” Nhanh chóng chạy ra cửa sau, vừa chạy vừa hét phục vụ “Lát nữa đi vào nói cho khách biết chỉ còn com chiên trứng không thôi!” Chạy tới trước mặt thím Đào đã rửa chén đến nổi hai mắt đỏ ra, ngồi xồm xuống nhanh chóng rửa phụ “Thím Đào, nhanh lên, bên ngoài không đủ chén bát rồi!” “Ồ!” Thím Đào ừ hử một tiếng, tay làm nhanh hơn, đến cô chủ cũng phải chạy tới rửa phụ rồi bà còn trách móc cái nỗi gì. Mãi đến khi chén com trắng cuối cùng biến thành com chiên trứng, Tiểu Tân mới buông violon xuống.

Đập tay cảm ơn đám anh em bạn bè, mọi người cũng dần tản đi, chỉ còn một số ít người cố tình túm tụm ở cửa hưng phấn nhìn bọn họ.

Trần Hương cảm giác còn mệt hơn đánh trận, tới bây giờ bọn họ chưa ai uống được miếng nước, định kêu phục vụ Tiểu Hà đi siêu thị mua ít đồ ăn chiều đãi mọi người nhưng ngẫm lại, hôm nay ai cũng mệt muốn chết.

Dứt khoát vung tay, làm sang dẫn mọi người qua quán đối diện ăn cơm, làm ông chủ bên đó khinh bỉ không ít. Tiểu Tân ngồi sát rạt bên Trần Hương, hiếm khi Trần Hương không lườm nguýt hần, làm hần mừng trộm không thôi, sớm biết chiều này hữu dụng hần đã xài ngay từ đầu rồi. Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, một tuần. Tiểu Tân đều kiên trì biểu diễn trước cửa quán, đám bạn bè đều đã quay về, tuy hần không tạo nên sức công phá thị giác như ngày hôm đó nhưng người yêu nhạc chân chính từ khắp nơi kéo về nghe Tiểu Tân “trú diễn [20]” ở quán ăn này.

Phần lớn người đã ăn đồ ăn ở quán xong cảm thấy hương vị thật sự rất ngon, dần dần bắt đầu có một nửa là vì đồ ăn ngon, một nửa vì nghe nhạc mà đến. Ngay cả truyền thông địa phương cũng bắt đầu tranh nhau đưa tin về quán nhỏ này, không ít người đoán nghệ sĩ violon Cổ Tân và cô chủ quán là bạn, bằng không lấy tiền lời của quán sao mời được hẳn đến biểu diễn dài hạn. Quán ăn vốn sắp lâm vào tình trạng đóng cửa dần dần phát đạt lên, ngày nào khách cũng đến đông nghịt.

Đầu bếp nếm nếm sắp trật khớp tay, bắt đầu đi Trần Hương đành phải tìm thêm một đầu bếp nữa, song kỹ thuật và công thức nấu ăn chỉ có cô và bà Phạm biết, ngày nào cũng cẩn thận dè chừng, sợ bị người ta học lén. Thời gian này, ấn tượng của cô dành cho Tiểu Tân cũng bắt đầu thay đổi, có lúc không thấy hẳn sẽ không tự chủ được mà tìm kiếm hẳn trong đám đông. Cô cũng tập thành thói quen, mỗi ngày giữa trưa, cửa quán sẽ vang lên tiếng vĩ cầm lúc du dương lúc sôi động, lúc dịu dặt lúc trầm bổng, cô chưa từng biết âm nhạc lại hấp dẫn đến thế, giống như hẳn vậy. Một tháng sau, Tiểu Tân vẫn biểu diễn mấy khúc nhạc ở cửa quán như cũ, nhưng đàn xong, hẳn không thu dọn rồi vào quán như thường mà cầm micro, nói với Trần Hương đang vội vàng tính tiền trong quán “Hôm nay là ngày cuối cùng anh biểu diễn cho mọi người nghe.” Thấy tay Trần Hương đang cầm tiền khựng lại, lòng vui sướng, quả nhiên là cô có quyền luyện hẳn. “Ngày mai anh phải đi Pháp tổ chức hòa nhạc, nếu Phạm Trần Hương em bằng lòng làm bạn gái anh, một tuần sau anh sẽ quay về.

Nếu em không đồng ý, anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.” Nói xong câu này, tất cả mọi người đều im phăng phắc, mọi người nhìn nhau, đoán xem ai là Phạm Trần Hương. Trần Hương ngồi sau quầy thu ngân cúi đầu, tìm đập thỉnh thoảng. Tiểu Tân nhìn không rõ nét mặt cô cũng bắt đầu thấp thòm không yên, âm thầm rửa Tàn Vĩnh, đưa ra cái ý kiến bậy bạ gì thế không biết, lỡ Trần Hương không chịu thì làm sao đây! Mọi người nường theo ánh mắt hẳn, thấy vẻ mặt phức tạp của Trần Hương lập tức hiểu ra.

Tất cả bắt đầu hô hào “Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!” Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Trần Hương chậm chạp đứng dậy.

Tiểu Tân căng thẳng thiếu điều bóp vỡ micro, nhưng Trần Hương không đi tới chỗ hẳn mà đi ra cửa sau gọi lớn “Thím Đào! Trong đó còn chén sạch không!” “Có! Tiểu Hà, mang lên giúp thím với!” Mọi người sững sốt, chẳng lẽ cô ấy không phải Phạm Trần Hương? Còn có người khác à? Guồng mặt mong chờ của Tiểu Tân đông cứng lại, từ từ trở nên âm ảm. Hơi cúi đầu, chòm tóc hơi dài trước trán có mấy sợi trượt xuống giữa hai chân mày, lộ rõ nét đẹp trai gọi cảm. Thờ dài thật khê, cô lẽ có vô tâm với hẳn.

Thu dọn đồ đạc đơn giản, nhét nhạc cụ vào cốp xe, đi tới trước mặt Trần Hương, lại hỏi một lần nữa “Anh sắp đi rồi, em lựa chọn thế nào?” “Đi thông thả.” Trần Hương nhìn hẳn cười cười, quay lại quầy bắt đầu kết sổ.

Tiểu Tân đứng trước mặt đăm đăm nhìn đỉnh đầu cô hồi lâu, xoay lưng bỏ đi. Mấy phút sau Trần Hương mới phát hiện, bởi vì lòng dạ rối bời, cô viết nguệch ngoạc trên sổ sách đây chữ là chữ, toàn là “Đừng Đỡ”. Không có Tiểu Tân, quán vẫn đắt khách như cũ, bởi vì mọi người đều bị đồ ăn ngon, giá lại rẻ hấp dẫn.

Một đồn mười, mười đồn trăm, cái này gọi là rượu ngon không sợ ngõ xa, lại thêm niên đại lâu đời, cho dù quán của cô không nằm ở khu sầm uất thì vẫn có rất nhiều người ham ăn chuộng danh tìm tới. Thình thoảng có người hỏi Trần Hương, anh chàng đẹp trai ngày ngày kéo violon ở cửa quán kia đi đâu rồi, Trần Hương chẳng nề mặt ai, đều giả vờ mất diếc tai ngơ. Đến cả bà Phạm đều nghe được chuyện ngày hôm đó, nổi nóng với Trần Hương một trận, chàng trai tốt như vậy còn để chạy mất, bày đặt làm bộ làm tịch cho ai xem? Người ta có thiếu con cái gì đâu, thật lòng thật dạ với con, con còn bày đặt vênh vào, tưởng mình là thiên kim tiểu thư chắc?! Trần Hương nghe xong cũng khó chịu, tức quá vụn lại “Chẳng lẽ chỉ cần người ta tốt với con, mặc kệ là ai con cũng phải đáp lại à!” “Biết con gái không ai bằng mẹ, mấy ngày nay thái độ Trần Hương bất thường sao bà Phạm không nhìn ra chứ, chỉ vào mũi Trần Hương hỏi “Vậy con tự hỏi lòng mình đi, con thích nó hay không?” “Con!!” Trần Hương buột miệng định nói không, nhưng lời ra đến miệng lại khó mà thốt lên được, bởi vì trong lòng có một tiếng nói nhắc nhở cô, cô thích hẳn. Bà Phạm bắt lặc thờ dài, nói với con gái hết sức thăm thía “Đời người chỉ có một, có thể gặp được người con thích, hơn nữa người đó cũng thích con là may mắn lớn nhất.

Mẹ biết từ nhỏ con đã kiêu ngạo nhưng chẳng lẽ cậu Tiểu Tân này kém sao? Nó vì con ngày ngày kéo đàn nhị, à không, violon trước cửa quán, mỗi lần đều kéo hai tiếng đồng hồ, nó có than khổ với con tiếng nào chưa? Con chẳng vui vẻ với nó bao giờ, nó có oán trách câu nào không? Quán chúng ta nhờ có nó mà phát đạt lên, nó có kẻ công với con không? Con còn muốn người đàn ông như thế nào nữa?” “Con... không hề có yêu cầu cao gì cả...” Lòng Trần Hương chấn động không thôi, thì ra Tiểu Tân lặng lẽ làm cho cô nhiều như thế, bản thân lại hưởng thụ như lẽ đương nhiên, thậm chí hẳn đi cũng không nói một câu giữ lại. “Đi tìm nó đi!” Bà Phạm dè dặt đưa ý kiến, sợ nhất là nói câu nào không vừa ý chọc cho cô nổi con, bà khuyên nửa ngày thành ra tổn nước miếng uống công. May mà Trần Hương không nổi xung, khổ sở nói “Con không biết cách liên lạc với anh ấy...” Bà Phạm trố mắt, sao mình lại sinh ra đứa con thế này chứ. Cuộc sống vẫn cứ thế tiếp diễn, bóng dáng Tiểu Tân trong đầu Trần Hương chẳng những không phai, ngược lại càng lúc càng rõ nét. Một tháng sau, Trần Hương là người cuối cùng đóng quán đi về, nhìn thấy dưới đèn đường, một người đàn ông cao gầy tao nhã dựa vào thanh chắn đường nhìn cô. “Hi hi...” Tiểu Tân đi tới bên cô, cười ngây ngô.

Hơn tháng qua, suýt nữa thì hẳn mất mạng, rốt cuộc hẳn biết vì sao năm đó Lương Sơn Bá ói máu mà chết, hoàn toàn là vì sầu não mà ra. Trần Hương sững sờ mở to mắt nhìn hẳn nửa ngày, hung dữ hỏi “Không phải anh nói sẽ không quay về?” “Em chấp vật với anh làm chi... Cái đó toàn do Tàn Vĩnh dạy.” Tiểu Tân một bên chửi Tàn Vĩnh, một bên dùng pháp bảo Tàn Vĩnh bày, không biết xấu hổ. Nói xong hai người đều im lặng, hồi lâu Tiểu Tân ho khê một tiếng, hỏi “Thời gian qua em khỏe không? Anh... rất nhớ em.” Đột nhiên, Trần Hương dần lên một bước.

Tiểu Tân thấy cô xông tới hoảng hồn nhắm mắt, lần này bị đánh thật rồi, không dè lại bị cánh tay mạnh mai của cô ôm cứng ngực. Chạm rai mở mắt ra, đầu tiên là khó hiểu nhìn cô, kẻ đó dường như nhận ra cái gì, hẳn toét miệng cười ngu ngốc. “Cổ Tân.” Hồi lâu, Trần Hương áp ứng thốt lên. “Hả?” Tiểu Tân vội vàng đáp lại, hưởng thụ cảm giác êm đềm trong lòng. “Chúng ta kết hôn đi.” Ưu điểm lớn nhất của Trần Hương là, nói là làm.

Đã biết rõ lòng mình, cũng chắc chắn về tình cảm của hẳn, vậy còn chần chừ gì nữa? Giống như mẹ già nói, cô nên nắm lấy hẳn thật chắc. Tiểu Tân mừng rỡ đến nỗi hồn vía lên mây, dờ ra hồi lâu, mặt dần dần hiện ra nụ cười còn rạng rỡ hơn sao trời, dịu dàng đáp “Ừ, chúng ta kết hôn.”

Chương 74: Phiên Ngoại 3 : Valentine’s Day

Buổi sáng sớm nào đó. Trong phòng ngủ sáng choang rộng rãi, Lâm Phàm mở đôi mắt nhắm, nhem mờ màng mấy giây rồi cuộc tỉnh táo.

Gần đây ngày trôi qua bình an quá mức, mỗi ngày ở nhà làm bà nội trợ đúng nghĩa làm tính lười nhác của cô trôi dạt, người cũng béo lên không ít khiến cô hết sức đau đầu. Len lén ngồi dậy tính đi chạy bộ, không ngoài dự đoán lại bị một cánh tay dài ôm trở về lòng hân. “Vợ...” “Anh ngủ thêm chút đi, em đi tập thể dục.” Mất Tần Vịnh hít lại, tỉnh táo lại vài phần “Thế dục?” “Ừ, dạo này mập quá.

Anh mau thả ra, đợi hai thằng nhóc kia thấy thế nào cũng âm ỹ đòi theo em cho coi.” Lâm Phàm lo lắng nói, hai đứa sinh đôi này bám dính không phải bình thường, nếu đi theo cô chạy bộ thì cô đừng mơ rèn luyện gì nữa, lo mà canh hai đứa nó thôi. Đáng về dễ thương, lại mập mạp như thế, bị người ta lừa bán thì làm sao? “Vợ, em muốn vận động thì đi ra ngoài làm chi? Tìm anh là được rồi.” Tần Vịnh vui đầu vào cổ cô hít hít, thỉnh thoảng lại thè đầu lưỡi ẩm ướt ra liếm liếm nhẹ. Người Lâm Phàm tê dại, giẫy dụa đẩy hân ra “Đừng phá...” “Không có, em không biết cái này là vận động có hiệu quả nhất hử? Nghĩ coi, lần nào em cũng mệt đừ, đồ quá trời mồ hôi còn gì?” Tần Vịnh nham hiểm dụ dỗ, giúp vợ yêu giảm béo, loại công tác này hân không nề hà chi hết. Lâm Phàm suy nghĩ một chút cảm thấy cũng có lý, nửa đẩy nửa mặc hân chằm chằm lừa trên người. “Vợ, muốn tập thể dục mà em nằm không hưởng thụ sao được, hôm nay chồng em nhường em quyền chủ động.” Không thể không nói, cái tên Tần Vịnh này làm người nham hiểm xảo quyệt, ăn người ta đến vụn xương cũng không chịu ối ra. Thế nhưng mắt Lâm Phàm lại sáng lên, có vẻ hưng phấn hỏi “Em lên?” Tần Vịnh vội vàng nằm thẳng cẳng bày ra tư thế khêu gợi, chọc cô “Mời nữ hoàng hưởng.”~~~~~Nội dung bên dưới nằm trong thùng thư của người lớn~~~~~Không khí thoang thoang mùi vị thật lâu vẫn chưa tan đi, xương cốt toàn thân Lâm Phàm chẳng có cái nào khớp nhau nữa, ị ạch bò dậy đi vào nhà tắm.

Tần Vịnh ăn no tự nhiên không bỏ qua cơ hội, bám theo sát gót tính lại làm một màn tắm uyên ương nữa.

Khổ nỗi Lâm Phàm chẳng có tí lẳng mạn nào, nghiêm chỉnh giúp hân tắm, còn liên tục tránh mấy động tác nhỏ của hân, nói giọng nghiêm túc “Mau tắm rửa, còn phải chờ con đi học nữa.” Tần Vịnh nghe xong giận dỗi đứng đực ra mặc cô tắm cho cả hai, lâu bầu “Để Harlan đưa đi cũng được vậy, vợ, em biết hôm nay là ngày gì không?” “Ngày gì, cái đầu anh sao dăm ba ngày lại lòi ra một ngày kỉ niệm thế?” Lâm Phàm nguyệt hân, vội vàng lau khô người cho hân xong thì tự tắm rửa cho mình. “Em lẳng mạn tí có được không, hôm nay là lễ tình nhân đấy!” Tần Vịnh ăn căn ở một bên đưa khăn, sửa tắm cho cô. “Thì có liên quan gì đến chúng ta? Có phải người yêu nữa đâu...” Vợ, em đúng là người trái đất thật chứ? “Anh mà không lo đi thay đồ, đưa con đi học thì em biến thành người sao Hỏa đốt cháy anh chết luôn!” Lâm Phàm tắm xong khoác áo tắm vào cho một đá vô mộng hân. Tần Vịnh bay vèo ra khỏi nhà tắm thay đồ bằng tốc độ nhanh nhất, miệng còn lẩm bẩm “Đàn bà đúng là động vật hay thay đổi.

Nhớ hồi đầu mới quen, em dịu dàng hiền lành chu đáo dễ thương biết bao.

Ngày nào cũng đứng ở cửa bảo vệ người ta, đưa người ta bánh ‘Ông tổng, bánh bao xá xiu’.

Giờ thì hờ ra là bạo lực với người ta, số tôi sao mà nó khổ thế này.” Bất chước giọng điệu Lâm Phàm hồi đó giống như in. “Bây giờ vào tay rồi thì không thêm quý trọng nữa, ui da, anh không nói nữa!” Thấy Lâm Phàm đã túm sợi roi dùng dọa hai đứa con là già, uy hiếp hân là thật lên, mặc kệ chỉ mới xỏ được một ống quần hấp tấp vọt ra ngoài. Lâm Phàm đứng nhìn cánh cửa phòng không nhìn được cười khế, đuôi mày khóe mắt long lanh hết như đóa son trà nở rộ.

Chính vì yêu anh, nên mới bộc lộ con người chân thật nhất của mình trước mặt anh. Lễ tình nhân? Lâm Phàm sờ cằm suy nghĩ. Quý ông hoàn hảo đau khổ mà hạnh phúc Tần Vịnh đích thân lái xe chờ hai cu con bảo bồi đi học, mặt mày u oán. “Ba, có phải ba lại bị mẹ đánh không?” Nhóc nhỏ Tần Chí Trạch thò cánh tay ú ẻn ra sờ gáy ba mình, lại bị Tần Vịnh hất ra “Không có lớn nhỏ gì hết, không được sờ đầu ba.” “Nhưng con thấy mẹ toàn sờ ba thế này mừ.” Chí Trạch bĩu môi bất mãn gào lên. Nhóc lớn Tần Việt Trạch mặt mày lạnh nhạt chả ăn nhập gì với cái mặt ú na ú nần của nhóc “Em để ba tập trung lái xe coi, với lại mẹ không đánh ba thật đâu.” “Anh nói xạo! Sáng sớm em còn thấy mẹ cầm roi kia, nếu không phải ba chạy nhanh chắc chắn bị đòn!” Chí Trạch trừng mắt nhìn gương mặt Việt Trạch giống nó như đúc, kiên quyết bảo vệ quan điểm của mình. Tần Vịnh thắng xe cái két, hăm hăm quay đầu lại “Con nhìn lên ngoài cửa?” Nhìn lên bao nhiêu rồi?! Uy nghiêm của ông bố hân đây hoàn toàn vất hết. Tần Chí Trạch lật đật bịt miệng mình, nhìn Tần Việt Trạch cầu cứu, hi vọng anh hai giúp nhóc một tay song Việt Trạch lại phớt lờ, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, kiên quyết không nhúng tay vào vụ này. “Ba... ba... tụi con sắp trễ học rồi...” Tần Chí Trạch rút cổ thận trọng nói. Tần Vịnh im lặng nửa ngày đột nhiên cười nham nhở, quay đầu khởi động xe, làm bộ nghiêm trọng nói “Chà, gần đây kinh tế gặp nguy cơ, hai đứa cũng biết nhà chúng ta bao nhiêu miệng ăn thế kia.

Gạo trong nhà sắp hết rồi mà tiền không có, nên ba với mẹ tụi bay quyết định đem cho một trong hai, cho đứa nào không ngoan, ủa nhìn lên ý.

Có điều nếu hai đứa đều ngoan thì ba mẹ cho người khác.” Tần Chí Trạch vừa nghe câu này, thân hình múp múp run như cây sậy, môi mím cứng ngắt, tay rút lại khăn trang cho số mạng của mình “Ba! Sau này con nhất định ngoan, nhất định không nhìn lên nữa! Ba đừng cho con, cho chú Harlan đi, chú ấy ăn nhiều nhất! Con và anh hai ăn có nhiều đây.” Nhóc giờ ngón tay cái lên một chút để diễn tả, nghĩ nghĩ cảm thấy nhiều quá lại rút lại chút nữa. “Ồ, con mà ngoan thì cho chú Harlan đi, bằng không...” Tần Vịnh không nói hết, mặc cho thằng con tha hồ tưởng tượng. Tần Việt Trạch ngồi ở ghế sau vẫn hờ hững như cũ, thấy em trai sợ sệt tội nghiệp như thế không khỏi trợn trắng mắt, “Ba, ba trẻ con quá.” Tần Vịnh siết vô lăng, thằng nhãi này là con hân thật á? Có thật là mới năm tuổi thôi không? Đưa con đến trường xong lại chạy như điên về công ty, ngồi còn chưa nóng đít thì Lâm Phàm gọi điện thoại tới lập tức mở cò trong bụng.

Nói ra cũng kỳ, cưới nhau năm năm rồi nhưng tình cảm chẳng nhạt đi chút nào, ngược lại ngày càng nồng nàn.

Tóm lại là hấn có sức hấp dẫn hay là Lâm Phàm nhỉ? “Chồng, các con có muộn giờ không?” “Không, kỹ thuật lái xe của chồng em bốc thế cơ mà? Takumi Fujiwara [21] của Trung Quốc nhá!” Mới sáng sớm Tần Vịnh đã bốc lên mây rồi. “... Cái wara gì đó là ai thế? Anh lái xe vừa vừa thôi, buổi chiều không có việc thì về đi, sẵn tiện kêu Lâm Lỗi và Dương Thông luôn.” Đáng tiếc số phim Lâm Phàm xem đếm được trên đầu ngón tay. “Vợ, em định làm gì thế?” “Chẳng phải anh nói muốn ăn lễ tình nhân à? Em dẫn mọi người đi.” “... Lễ tình nhân em dẫn bọn Lâm Lỗi theo làm gì?” “Không dẫn họ theo, chúng ta đánh ai?” “Đánh... Lâm Lỗi? Được! Anh lập tức đi kêu.” “Ừ, em chờ mọi người ở nhà, bái bai.” Lâm Phàm nói xong ngắt điện thoại, chuẩn bị đồ nghề dùng cho buổi chiều, mà Tần Vịnh đã bắt đầu xăn tay áo lên rồi. Vừa tới giờ nghỉ trưa, Tần Vịnh đã ba chân bốn cẳng chạy tới phòng làm việc của Lâm Lỗi, đầu óc đã bắt đầu vẽ ra đủ cảnh đánh đấm.

Đáng thương cho Lâm Lỗi, không biết tai nạn đã bao phủ lấy hấn, vẫn cười hề hề đề tiện châm chích tên sợ vợ Tần Vịnh.

Có điều hôm nay Tần Vịnh thật sự rất kỳ quặc, mặc kệ hấn nói gì Tần Vịnh cũng không đánh chửi không ăn miếng trả miếng.

Có âm mưu, chắc chắn có âm mưu!

“Làm gì có âm mưu nào! Lâm Phàm muốn mời mày với Dương Thông tới nhà tao ăn cơm.

Nhìn mày căng thẳng ghê chưa, làm như đánh mày không bằng!” “Cho tui mượn gan hùm cũng không dám tùy tiện đánh người ở cái xã hội văn minh nói chuyện phải xài luật này.” Lâm Lỗi nói câu này cũng không chắc lắm, Lâm Phàm thì hấn biết nhưng Tần Vịnh thì không phải người đàn ông hoang văn minh **. “Vậy được rồi, mau lên! Còn phải ghé đón con tao tan học nữa.” Mặt Tần Vịnh tỏa sáng lấp lánh, bỗng sức nghĩ ra đánh Lâm Lỗi tại sao còn phải dẫn Dương Thông theo? Hấn không đánh phụ nữ, Lâm Phàm cũng không.

Ờ ~ chắc chắn là Lâm Phàm tinh ý, cảm thấy Lâm Lỗi bị thương không có người an ủi sẽ rất thâm. Hấn chẳng cảm thấy hành vi này của mình ác ôn cỡ nào, dẫn một người đàn ông nho nhã đẹp trai về nhà, bắt tay với vợ mình đánh người ta, đây là chuyện không phải người làm Rốt cuộc Lâm Lỗi cũng đồng ý với đề nghị bất thường của Tần Vịnh, hai người chia nhau mà đi.

Tần Vịnh chạy đến trường đón hai thằng con bảo bối trước, Lâm Lỗi đi đón cô vợ mới cưới Dương Thông. Cùng về tới biệt thự, năm người sùng sốt, trong sân một đám người đều nở nụ cười ‘hiền lành’ với họ. Lâm Phàm, Trần Hương, Lưu Mai, anh An, anh Ngu, Tiểu Hoàng, Tiểu Vương. Tần Vịnh chửi thề, đánh Lâm Lỗi cần chi nhiều người vậy? Tuy hấn cũng hết sức mong chờ nhưng kiểu gì Lâm Lỗi cũng là em họ hấn, nếu thật sự có người ra tay đánh Lâm Lỗi, Tần Vịnh hấn không đồng ý đầu tiên. Lâm Lỗi có cảm giác không lành, giắt tay Dương Thông nói “Chúng ta đi về đi.” Dương Thông nhếch cằm, cảm thấy hứng thú nói “Hình như cũng hay hay, muốn đi thì anh tự đi đi.” “... Vậy anh ở lại.” Lâm Lỗi không có khí phách nói, hấn tốn bốn năm mới chộp được Dương Thông về tay, đánh chết hấn cũng không đi. Tần Chí Trạch thấy nhà mình nhiều cô chú đến thì vui sướng không thôi, muốn chạy về phòng lấy đồ chơi ra chia vui với mọi người, nhưng nghĩ tới sáng sớm ba nhóc nói nhà hết tiền mua gạo liền ừ ừ, giữ lại để sau này đem đổi gạo ăn thôi. Tần Việt Trạch nhìn vẻ mặt mọi người biết người lớn có trò vui, âm thầm quyết định mặc kệ thế nào cũng phải đòi theo cho bằng được. “Sao còn đứng ngây ở đây? Vào nhà ăn cơm đã, ăn xong chúng ta xuất phát!” Lâm Phàm cực kỳ vừa lòng với kế hoạch của mình, mỗi tay dắt một thằng con vào nhà, tính ăn xong lại để Harlan đưa chúng đi học, bọn họ trực tiếp đi tới địa điểm. “Vợ, xuất phát đi đâu?” Xuất phát? Không phải nói đánh Lâm Lỗi sao? Còn muốn đi chỗ nào thật xa để đánh? Giết người xóa dấu vết??? Lâm Phàm ngạc nhiên quay đầu “Em chưa nói với anh à?” Thấy Tần Vịnh ngờ ngác gật đầu, cô toét miệng cười rạng rỡ “Đánh trận giả CS!” Ăn xong bữa trưa thịnh soạn, Lâm Phàm bắt đầu chia tổ. Năm người Dương Thông, Lâm Lỗi, Trần Hương, Lưu Mai, anh Ngu một tổ. Còn lại Lâm Phàm, Tần Vịnh, anh An, Tiểu Hoàng và Tiểu Vương một tổ. Có vẻ như Tiểu Vương không chấp nhận cách sắp xếp này “Chị Phàm, Trần Hương và Lưu Mai là lính đặc công, đội của tổng giám đốc Lâm có tới hai đặc chủng, như vậy không công bằng.” Anh An đứng lúc mím cười vỗ đầu cậu ta nói rất thâm thúy “Thằng ngốc, anh Ngu ở đội bên ấy, bọn họ chỉ được tính có 4 người thôi.” Anh Ngu nghe xong nổi cơn thịnh nộ, chỉ anh An tuyên chiến “Tên đầu tiên ông bắn là mì.” “Anh Ngu, tính thể tích mục tiêu thì anh quá lớn, xác suất trúng đạn cao hơn tôi à.” Anh An cười thô bỉ. Lâm Phàm đứng bên cũng vui vẻ không thôi, còn chưa xuất phát mà ** chiến đấu của hai người đã mạnh mẽ như vậy.

Hôm nay nhất định rất hăng hái. “Mẹ, con cũng muốn đi.” Tần Chí Trạch thấy mọi người phân công xong nhưng nhóc và anh hai không có tên trên danh sách liền sốt ruột. Lâm Phàm cười dịu dàng nói “Chí Trạch, chỗ đó rất nguy hiểm với hai đứa.” Hai cù cái này lỡ có rớt xuống hầm cũng không ai phát hiện ra. “Oa oa oa ~~~ mặc kệ, con muốn đi con muốn đi con muốn đi ~!!!” Con trai thứ Tần Chí Trạch biết tính Lâm Phàm, cũng bắt đầu thừa kế tính nết ông cha, biến thân thành Tần vô lại số 2, lẩn lộn làm nũng “Nguy cơ kinh tế... cơm... đem cho...” Không nỡ để Lâm Phàm khó xử, Tần Vịnh đứng đằng sau con, cái bóng cao lớn che trên mặt đất nhìn như ác ma đến từ địa ngục, lại thêm giọng hấn âm u thê lương, còn có chút uy hiếp. Tần Chí Trạch biến sắc, nháy mắt bày ra cái mặt ngọt ngào đáng yêu, ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Lâm Phàm không khỏi ta thán, hóa ra trở mặt có thể di truyền nha. “Mẹ, vậy con không đi nữa, nhất định mẹ phải mua quà cho con đó!” Trong cái đầu nho nhỏ của nhóc, đi ra ngoài chơi về nhất định phải có quà, mặc kệ là đi đâu. Đương nhiên Lâm Phàm không đòi nào cự tuyệt yêu cầu nhỏ này của con, nhưng đuôi mắt liếc thấy thằng lớn đứng một bên mắt lấp lóe là biết đại sự không ổn. Nhìn Tần Việt Trạch, nghiêm túc nói “Mẹ không cho hai đứa đi theo là vì tốt cho các con.

Nếu bị mẹ phát hiện bọn con lén đi theo, mặc kệ là vì lý do gì... tịch thu toàn bộ tiền tiêu vặt!” Cô biết thằng lớn không dễ dụ như thằng nhỏ, hơn nữa còn thừa hưởng đầu óc kinh doanh của Tần Vịnh, ma mãnh tính quái. Đàm phán với thương nhân quân cờ quan trọng nhất là gì? Đương nhiên là tiền. Quả nhiên Tần Việt Trạch nghe xong lập tức nhụt chí.

Chọc trúng tính hám tiền của nhóc, tịch thu toàn bộ tiền tiêu vặt còn không bằng lấy mạng nhóc luôn đi? Chơi vui mấy cũng không thể đánh đồng với kho bạc yêu dấu được. Lâm Phàm hài lòng đứng dậy, túm giò xách to thùng đeo lên người, hùng hồn quát lớn một tiếng “Xuất phát!” “Rồ!” Mọi người trả lời hết sức ần ý. Dọc đường, trừ Lâm Lỗi, không ai không hưng phấn. “Anh họ, đây là ý của Lâm Phàm?” Lâm Lỗi len lén kể tai Tần Vịnh, bụng hấn càng lúc càng không chắc chắn.

Đánh trận giả CS? Vì sao Valentine lại muốn dẫn một đám người đi đánh CS? Đi xem phim đánh CS không được à? Lúc này Tần Vịnh cũng sôi sục không kém, có điều hấn không căng thẳng.

Ồ chung với Lâm Phàm lâu ngày hấn cũng bị nhiễm, cực kỳ hào hứng với vũ khí chiến đấu, khinh bỉ liếc Lâm Lỗi một cái “Sao, sợ à?” Lâm Lỗi nhìn

Dương Thông ngồi chung với đám phụ nữ ở băng trên, phùng mang trợn mắt nói “Tao mà sợ? Đến chừng đó đánh cho mày kêu ông nội luôn!” “Giờ ông đánh chết mày trước!” Tần Vịnh chẳng nề nang trở tay chặt một củ vào gáy hân.

“Tao XI!”~~~~~Bầu trời cao vời vợi nhìn có vẻ cách mặt đất rất xa so với bình thường, sắc trời xanh biếc, gió mát nhẹ nhàng đẩy những đám mây trắng như tuyết trôi lững lờ.

Mặt đất cỏ mọc xanh rì, chung quanh cây cối um tùm, hoa bím bím màu xanh tím trái đầy khu đất nhìn rất đồ sộ. Dù loại bướm bướm màu sắc sặc sỡ bay lượn trong không trung, ong mật chăm chỉ, chuồn chuồn thỉnh thoảng sa xuống lướt nước, nhiều loại côn trùng không biết tên ẩn nấp trong tàng cây không ngừng réo rắt.

Đây quả là một buổi chiều tuyệt đẹp. Một chiếc xe mười sáu chỗ màu bạc chạy trên con đường nhỏ không được bằng phẳng cho lắm, trong xe thỉnh thoảng lại vọng ra tiếng ầu ơ, xe cũng theo đó mà lắc lư... Chiếc xe chao đảo mấy tiếng đồng hồ rồi cuộc đến một khu hẻo lánh ngoài ngoại ô, mọi người bắt ngờ khi phát hiện chị Ngưu chờ sẵn ở đây. “Chị Ngưu, chị đến lúc nào?” Anh An hí hửng, có điều không phải anh ấy thích chị Ngưu mà là mê mẩn tay nghề của chị.

Anh An sớm đã phát hiện đồ ăn chất đống trong cốp xe rộng rênh sau lưng chị Ngưu. Chị Ngưu nghe hỏi vui vẻ cười đáp “Anh Ngưu chú buổi sáng gọi cho chị bảo chuẩn bị đồ nướng, kêu chị qua đây trước chờ mọi người.” Đám Tiểu Vương vừa nghe, lập tức vây lấy anh Ngưu bày tỏ lòng yêu mến, nhìn vóc dáng anh Ngưu thô kệch nhưng lòng thì không thô chút nào! Lâm Phàm, Trần Hương và Lưu Mai khiêng lều vải đi tới, nhất là Lâm Phàm, thấy chị Ngưu đến vui vẻ hào hứng chẳng giống người đã có hai con tí nào. “Ồi, Phàm Phàm

Chủ tịch đâu?” Việc Lâm Phàm có thể gả cho một người đàn ông tốt, chị Ngưu vui mừng từ tận đáy lòng.

Có điều thời gian trước nghe đồn cả nhà chủ tịch ngược đãi cô, chị lo lắng không thôi, may mà toàn là đồn bậy. Lâm Phàm nhếch môi, bắt lực đáp “Đọc đường đi cứ mãi đánh lộn với Lâm Lỗi, bây giờ cả hai đang nghỉ ngơi trên xe...” “Có sự giúp đỡ của ba nữ đặc chủng, lều vải năm góc nhanh chóng dựng xong, vừa kiên cố vừa đẹp. Mọi người nghỉ ngơi một chút, thay đồng phục chiến đấu cùng vũ khí, nhanh chóng tiến vào trong trò đánh trận giả CS ‘kính tâm động phách’ này. Chị Ngưu hiền lành đương nhiên ở ngoài canh hành lý và làm cơm tối...” Chiến trường là một cánh rừng nhỏ, trong rừng cỏ dại lan tràn, cách đó không xa là một dòng suối nhỏ.

Đại thụ xù xì to kệch, đá tảng kiên cố là chỗ ẩn nấp tốt nhất. Anh An nằm sấp sau một tảng đá thật cao, giương súng trong tay cười thành tiếng “Tiểu Hoàng, mau nhìn! Mông anh Ngưu!” Hóa ra anh Ngưu đang ra sức giấu mình trong hốc, hoàn toàn không biết bọn anh An đã mai phục ở sườn dốc đằng sau mình, mông mình đã lọt vào kính ngắm của đối phương. Anh An nắm chắc phần thắng, đang chuẩn bị bóp cò lại bị Tiểu Hoàng đẩy mạnh một cái, đạn màu màu lục đậm nhả trên tảng đá phía trên đầu anh ta. “MD, cái súng bét nhè gì thế này.

Tốc độ quá chậm!” Lưu Mai tức giận nhảy từ trên một ngọn cây xuống, nhanh nhẹn lướt qua một bụi cây biến mất trước mắt bọn anh An. Anh An chợt dạ lại cảm kích vỗ vai Tiểu Hoàng “Bọn họ còn chơi chiêu mai phục nữa!” Thiếu chút nữa là phải đi giữ hành lý với chị Ngưu rồi. “Anh Ngưu chạy rồi!” Tiểu Hoàng vác súng lên, nằm nép mình xuống bắt đầu truy theo thân hình to đùng trước mặt. Anh An ngẩn ra cũng vác súng đuổi theo, anh Ngưu dễ ăn hiếp nhất, không đánh anh ta trước thì đánh ai. Đầu bên kia, Lâm Lỗi đang nấp trong bụi cỏ, trên đầu cũng cài một đồng cảnh lá nguyệt trang.

Nghe tiếng súng văng vẳng đằng xa, hai mắt lập tức cảnh giác quan sát bốn phía, thấy từ trong rừng lờ mờ có bóng người chạy tới, chẳng nghĩ được tới chuyện kiểm soát tâm trạng kích động của mình, vác súng lên nhắm mắt xả súng vào người đang tới. Đột nhiên đỉnh đầu lại ầm một cú đập, chỉ thấy Dương Thông chán nản nhìn hân quở trách “Anh bắn cái ông béo đó làm gì! Người ta cùng tổ với mình!”... “Há há há há, thằng ngu Lâm Lỗi bắn Ngưu Đại Bảo văng ra rồi! Há há há.” Tần Vịnh trốn ở gần đó nãy giờ vẫn quan sát bọn họ, cổ sức hạ giọng song vẫn không nhịn được cười phá lên. Lâm Phàm cũng vì chuyện bất ngờ này mà bật cười theo, có điều cười mấy giây xong cô phát hiện không ổn.

Anh Ngưu bị bắn ra không biết đụng trúng dây nào của Tần Vịnh, thấy hân cười thiếu điều nghẹn thở.

Nắm chặt súng trong tay, kèm chế tiếng cười của mình không cho đối phương phát hiện nhưng có vẻ như sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào. Lúc Lâm Phàm đang lo lắng quan sát chung quanh đề phòng có người nghe thấy tiếng cười của hân thì, súng trong tay Tần Vịnh nổ một tiếng thật vang, tiếng cười của Tần Vịnh cũng im bật. Thăm nhất là, bọn họ phát hiện, anh An đang truy đuổi anh Ngưu ngã lăn xuống đất... “Shit! Cướp cò rồi! Chạy mau!” Tần Vịnh phản ứng ngay lập tức, thấy trong đám cỏ cao tới thắt lưng bắt đầu chao đảo, biết là Lưu Mai hoặc Trần Hương đuổi tới, vội vàng túm lấy tay Lâm Phàm chạy vào rừng “... Tôi... làm sao thế?” Bị phát súng đột ngột dứt điểm, anh An ngơ ngơ nửa ngày, ngẩng đầu nhìn theo tiếng súng thấy hai bóng người nhếch nhác cầm đầu chạy trốn. Anh Ngưu đứng cạnh anh ta, cả người dính đầy đạn màu, há hốc miệng nhìn Lâm Lỗi đứng đực mặt gần đó, ngửa mặt lên trời thét dài “Tổng giám đốc Lâm!!! Anh nhắm chuẩn quá ha!!!” Trong tiếng rống của anh Ngưu, Lưu Mai đã đuổi kịp đến nơi, nhắm Tiểu Hoàng chuẩn bị nhả đạn, may mà Tiểu Hoàng nhạy bén, phát hiện tình huống bất thường quyết đoán quăng ‘xác’ anh An lại, lăn người trốn vào trong rừng cây. “Đuổi theo!” Lưu Mai nói với Lâm Lỗi và Dương Thông xong liền tức tốc đuổi theo tung tích đội trưởng, Lâm Lỗi bị Dương Thông kéo cũng lật đật bám theo. Lâm Phàm mặc Tần Vịnh kéo chạy qua xẹt lại như con thoi trong rừng cây, cành cây mọc chia ra hai bên đường đều bị hân bạt đi, nhìn có vẻ thô lỗ nhưng thật ra rất cẩn thận.

Cô có phần hoảng hốt nhìn bóng lưng Tần Vịnh, mấy năm trước cô và Tần Vịnh cũng dựa vào nhau thế này chạy trốn trong rừng mưa nhiệt đới, khi đó Tần Vịnh sức cùng lực kiệt cũng nắm tay cô thế này, vì cô che mưa chắn gió.

Có điều lúc đó bọn họ đều cho rằng mình đã hết hy vọng. Đột nhiên một viên đạn màu bắn trúng một gốc cây khô cách đó không xa.

Lâm Phàm quay ngoắt người, rút tay ra khỏi bàn tay Tần Vịnh, một cú xoay người tuyệt đẹp, cầm súng nã liên tiếp vào khe hở giữa mấy gốc đại thụ chọc trời.

Quả nhiên, sau mấy phát súng, Trần Hương xoay người nhảy từ trên cành cây xuống, chỉ thấy cô lấy tốc độ cực nhanh xông tới Lâm Phàm, Lâm Phàm nghiêng người né được.

Hai người đồng thời quăng súng, Lâm Phàm rút từ trong giày ủng ra một con dao bỏ túi Sammy số 5 nằm trong đồ sưu tập còn chưa gỡ mác, Trần Hương cũng lôi ra một thanh mã tấu Bock Boker chưa gỡ mác lớn hơn nhiều. Tần Vịnh len lén nhặt súng của hai người lên, nhìn cả hai như con báo sẵn trở về rừng nô đùa vật lộn. Động tác của cả hai kinh hồn, quý dị như nhau, đồng thời giơ cao hai tay, lưỡi dao trượt tới trượt lui nơi đầu ngón tay, cười cười nhìn chằm chằm đối phương.

Kể đó là một màn vật lộn khiến người ta váng đầu hoa mắt, đánh chừng mười phút, Lâm Phàm bật người về phía sau, chờ Trần Hương lộ ra sơ hở, mũi chân hung hăng đá lên cổ tay cô ấy, mã tấu rớt xuống đất, thắng bại đã rõ. Lúc này, Lưu Mai nghe tiếng gió tìm tới, giương súng lên chuẩn bị bắn Tần Vịnh lại cảm thấy sau lưng hơi đau, một viên đạn màu rực rỡ bắn trúng cổ, sững sờ nhìn đồng bọn Lâm Lỗi nửa ngày không thốt nên lời, thằng ngu này từ đâu chui ra vậy? Giết liền hai đồng bọn của mình? Lâm Lỗi cũng sững sờ lâm bầm ‘Rõ ràng ông ngắm Tần Vịnh mà, sao lại bắn trật rồi?’ Thân là vợ Lâm Lỗi, Dương Thông cảm thấy mặt mặt hết chỗ nói, nghĩ không ra sao hồi đó lại nhìn trúng hắn. Khi cô đang sám hối lại bị Tiểu Vương lộn thật sâu này giờ ‘hạ gục’ bằng một phát súng. Lâm Lỗi ‘mất vợ’, cảm phần giờ súng lên chuẩn bị báo thù bị Tần Vịnh trực tiếp ‘bắn bẻ đầu’. ‘Ui cha, tao tính bắn vô mong, sao lại trúng mặt...’ Tần Vịnh có vẻ áy náy nhìn cái mặt đầy máu của hắn, cầu trời cho thứ này đừng có khó rửa quá, nếu không Lâm Lỗi liều mạng với hắn mất... Kết cục trận chiến hết sức rõ ràng, bởi vì dẫn theo đồng đội là con heo Lâm Lỗi, phe Trần Hương toàn quân bị diệt.

Đội của Lâm Phàm may mắn còn sót ba người, Tiểu Hoàng đã bị Lưu Mai ‘bắn chết’ quăng ngoài khe núi. Mọi người mệt mỏi lê thân về đại bản doanh, trời đã ngả sang màu chàm, chị Ngưu mang giá nướng lại, trên đó bày đầy đồ ăn, mọi người hoan hô một tiếng, mặc kệ trên người xanh đỏ tím vàng đủ màu, bắt đầu nhào vô ăn. Mùi đồ nướng thơm phức lan trong khe núi cùng với tiếng cười sảng khoái hạnh phúc của họ. Ban đêm, dưới bầu trời ảm áp các vì sao, Tần Vịnh và Lâm Phàm nằm ngửa trên tảng đá lớn bằng phẳng bên bờ suối, lắng tai nghe tiếng côn trùng rì rả, tiếng nước chảy, tiếng gió thổi qua tán lá tạo thành khúc nhạc giao hưởng, hít lấy hơi thở thiên nhiên như thế, tâm tình dường như bình tĩnh chưa từng thấy. ‘Vợ?’ ‘Đạ?’ ‘Anh yêu em’ ‘... Em cũng yêu anh.’

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Phiên ngoại 4 : Hera

Ta là Hera, đương nhiên đây chỉ là biệt hiệu.

Chồng ta là Heron, bởi vì chúng ta cùng là những con chuột, chân chính bò ra khỏi địa ngục sống sót trưởng thành cũng chỉ có hai người chúng ta và một thằng nhóc tên Herst. Lâu, lâu lắm rồi, lâu đến nỗi trí nhớ của ta cũng mơ hồ, hình như ta cũng là một cô công chúa nhỏ mặc váy xòe vụng về nhảy múa, mà Heron là hoàng tử từ thời thơ ấu tới bây giờ của ta. Anh ấy luôn mặc vest, mang giày da đến nhà ta đàn piano trong khi ta nhảy múa loạn xạ.

Mọi người đều nói anh ấy là thiên tài âm nhạc, đáng tiếc phải phối hợp với điệu múa của ta. Chúng ta rất hạnh phúc, có cha mẹ yêu chiều, có tương lai sáng lạn, còn có cuộc sống giàu sang sung sướng.

Song tất cả đã tan thành mây khói khi chúng ta lên sáu tuổi. Ta còn nhớ sáng sớm hôm đó, thậm chí nhớ rõ sắc trời hôm đó, ba người nhà Heron ở kế bên đột nhiên chạy qua, hình như tìm ba mẹ ta bàn bạc chuyện gì quan trọng lắm, sai tài xế đưa hai chúng ta đi mua giảo xong liền ở trong thư phòng của ba ta trên lầu. Nhưng hai đứa ta còn chưa kịp ra tới cửa đã bị một gã đàn ông hung thần ác sát chặn lại, đi đầu là một người đàn ông trắng trẻo nhìn rất nho nhã đẹp trai. ‘Hôm nay đúng là dịp tốt, người đều đông đủ cả.’ Người nọ cười rất hiền lành nhưng lòng ta trào dâng nỗi sợ không tên. ‘Hôm nay dẫn chúng mày đi chiêm nghiệm, con mồi là ba mẹ chúng mày đó, ha ha.’ Chúng ta không biết lão nói gì, bàn tay non nớt của Heron nắm chặt lấy ta, tài xế muốn xông lên bảo vệ chúng ta lại bị một gã đàn ông nhìn rất hung ác lôi ra một thứ gì đó đen ngòm chìa vào đầu ông ấy khê ầm, đoàng một tiếng, máu tươi đỏ sẫm nồng nặc phun lên mặt hai đứa ta.

Sau này ta mới biết, thứ đó, gọi là súng.

Cũng là thứ ư nhất của ta hiện giờ, trừ Heron. Heron đỡ lau hai má nhuộm máu của ta, ánh mắt trống rỗng khiến ta lo sợ nhưng ta không kịp hỏi đã bị lão ta nhắc lên. Tầm nhìn bị đảo lộn, ta nhìn thấy Heron cũng bị một gã khác tóm lấy, chúng ta bị đối phương hung tợn vác lên lầu. Ba mẹ ta bị trói trong thư phòng kêu thét lên tuyệt vọng. Gã đàn ông nho nhã đưa cho ta một khẩu súng lục, hiền hòa thân thiện nói với ta ‘Lại đây, đặt tay vào chỗ này, nhớ ngắm chính xác.’ Lão cầm tay chỉ cho ta bắn như thế nào, ta nhìn thấy tình trạng thê thảm của tài xế liền hiểu ra mục đích của lão, bắt đầu vùng vẫy kịch liệt. ‘Mày không thích? Cũng phải, dù sao cũng là bé gái, vậy được, mày lại đây.’ Lão lôi Heron đang run rẩy sợ hãi tới, túm lấy tay anh ấy, ngồi xổm sau lưng, bắt anh ấy bóp cò. Lại một tiếng đoàng, vì Heron giằng dựa nên phát súng này trượt.

Viên đạn lướt qua tai ba ta, tức thì nửa mặt ông ấy máu me đầm đìa nhìn hết sức khủng khiếp. Ba mẹ ta kêu la thảm thiết, âm thanh đó đến bây giờ ta vẫn thường mơ thấy vào nửa đêm, tuyệt vọng và sợ hãi như thế. Ta và Heron đỡ lẫn nửa ngày không thốt ra được tiếng nào, chỉ mở to cặp mắt vô hồn nhìn tình trạng bi thảm của họ. Có màn dây đỏ trước đó, hai chúng ta không dám vùng vẫy, mặc cho gã đàn ông nho nhã đó ở sau lưng khổng chế, cầm tay chúng ta bắn một phát kết liễu ba mẹ chúng ta, như vậy chắc là họ sẽ không đau đớn nhiều. Máu, máu tươi ồ ạt chảy từ lỗ hổng khủng khiếp trên trán ba ta, rơi tơi tách xuống nền nhà sạch bóng, từ từ lan ra giống như một đóa hoa Ưu Đàm nở rộ.

Theo thuyết nhà Phật, hoa Ưu Đàm xuất hiện tượng trưng cho Chuyển Luân Vương giáng phàm trần phổ độ chúng sinh. Còn đóa Ưu Đàm đỏ tươi này, liệu có phải thể gian sắp xuất hiện một Chuyển Luân ác ma không?~~~~~Chúng ta bị hơi thở hắc ám và tử vong bao trùm ba

ngày, ba mẹ chúng ta cũng đã chết ba ngày rồi. Không biết xác họ đã được phát hiện chưa, hay cứ thế mà từ từ thối rữa trong thư phòng. Căn phòng kín mít tối tăm, ta và Heron ôm chặt lấy nhau, chúng ta biết trong phòng không chỉ có hai chúng ta, còn có những đứa bé khác nữa. Bởi vì chúng ta nghe thấy tiếng khóc gào nức nở, suy sụp của chúng, có lẽ chúng cũng giống chúng ta, bị bắt tay giết chết cha mẹ mình. Cảm giác đói khát đã tê dại, bụng quần đau từng cơn nhắc nhở chúng ta còn sống, chỉ là cách cái chết không xa. Không có thức ăn nước uống, tiếng khóc của những đứa trẻ khác dần yếu ớt, không khí nồng nặc mùi hôi thối.

Ta biết, đó là xác chết.

Có đứa không chịu nổi mà chết đi. Đột nhiên cửa mở, ánh sáng từ ngoài chiếu vào thật chói mắt.

Ánh mặt trời, đối với rất nhiều người, đó là hi vọng.

Nhưng với chúng ta mà nói, chẳng qua là thứ dẫn chúng ta tới địa ngục mà thôi. Một đám đàn ông dữ dằn bước vào, căn phòng không lớn nhảy mắt càng chật hẹp.

Tất cả đám trẻ đều kèm chế nỗi sợ của mình, căn phòng yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng tim mình và tim người khác đập thình thịch. Gã đi đầu không phải cái gã nhơ nhĩ đã dạy chúng ta bắn súng ngày đó mà là một gã rất tỉ mỉ, hai tay gã chấp sau lưng, đứng thẳng người, tỉ mỉ quan sát tất cả đám trẻ, sau đó gã cất giọng vang dội, ra lệnh “Muốn ăn muốn uống gì, đi ra ngoài.” Một đám trẻ, kể cả ta và Heron đều tranh nhau xông ra.

Sợ nhất là đồ ăn bị người khác giành, dọc đường Heron đều nắm chặt tay ta, có lẽ anh ấy sợ công chúa nhỏ yếu đuối như ta bị những đứa trẻ điên cuồng khác bắt nạt. Nhưng khi chúng ta tràn trề hi vọng chạy ra tới khoảng đất trống rộng rãi lại tuyệt vọng hoảng sợ run lấy bầy.

Một đứa trong đám nhìn không được bắt đầu suy sụp gào khóc, nhưng chưa kịp khóc xong liền bị súng bắn tia trên nóc nhà hạ gục.

Đoàng một tiếng, âm thanh vang dội lạ thường trong không trung, một đứa bé đứng sát bé gái vừa khóc đó cũng bị vạ lây, một phát mất mạng. Tiếng vỗ tay vang dội “Locke! Trình bắn của mày kém quá!” Đám lính đánh thuê chung quanh đều phá ra cười, cái gã kêu là Locke kia nói vọng qua vô tuyến “Hê! Không trách tao được! Ai bảo chúng bầu lấy nhau!” Bọn chúng hoàn toàn phớt lờ nỗi hoảng sợ của chúng ta, cười hề hề châm chọc nhau, dường như chúng ta chỉ là đám kiến không đáng nhắc tới, có lẽ còn không bằng con kiến. Bộ vest của Heron nhăn nhúm không chịu nổi, dính đầy vết máu đã sạm đen cùng với vết bẩn khác nữa.

Mái tóc xua giờ luôn mềm mượt thẳng thớm đã bắt đầu xuất hiện bụi bẩn vàng ệch, gương mặt đen thui không nhìn ra bộ dạng trắng nõn đẹp trai ban đầu nữa.

Ta nghĩ, có lẽ ta cũng chẳng khá hơn. Nhấn nhìn con đói khát cùng cực, chúng ta bị tổng lên xe container, xuyên qua khe thông khí nhỏ xíu ta nhìn thấy chúng ta đang chạy dọc bờ biển.

Phong cảnh hai bên đường cực kỳ đẹp đẽ nhưng chẳng liên quan gì đến chúng ta trong thùng xe.

Nó không vì cảnh ngộ bi thảm của chúng ta mà thay đổi, vẫn đẹp như thế. Rốt cuộc, trong thùng xe tối tăm ngột ngạt, ta che mặt bắt đầu thút thít.

Heron ôm chặt lấy ta hỏi “Muốn sống tiếp không?” Ta ngẩng ra nhìn anh ấy, chậm rãi gạt đầu “Có!” Đúng vậy, ta muốn sống, mặc kệ hoàn cảnh có gay go cỡ nào ta đều muốn sống, là bản năng, muốn sống sót. Heron nhẹ nhàng kéo cánh tay đang che mặt ta xuống, đưa bàn tay tương lai làm pianist lên lau nước mắt trên mặt ta “Muốn sống, em phải cười, không được khóc.

Sợ mấy cũng không được khóc, phải cười!” Ta biết, cô bé vì khóc mà bị bắn chết hôm nay đã để lại nỗi ám ảnh khủng khiếp trong lòng chúng ta.

Nhưng ta cười không nổi, cơ bắp toàn thân run cầm cập vì đói, sợ hãi khiến ta không kiểm soát được cơ mặt mình một cách linh hoạt được. Ta còn biết, thật ra Heron cũng rất sợ, bởi vì ánh mắt khiếp đảm bất lực đã bắn đứng anh ấy, nhưng anh ấy đã học được cách sống sót đầu tiên, đó là cười. Đột nhiên xe ngừng thành một trạm, kẻ đó đứng im.

Tiếp theo một loạt tiếng bước chân có trật tự, cửa xe mở ra, chúng ta bị mấy gã đàn ông chìa súng vào bắt xuống. Bốn phía đều là cây cối cao bằng nửa người, đầm lầy còn có vũng bùn.

Không thức ăn, không nguồn nước. Tiếp đó, gã đàn ông đưa chúng ta đến đây quăng một cái túi xuống đất “Trong này là dao găm, mỗi đứa một con.

Dùng lúc nào thì chúng mày tự nhiên sẽ biết, một tháng sau đứa nào sống sót đứng ở đây thì được tự do!” Nói xong không nhìn chúng ta thêm một giây, lên xe nghênh ngang biến mất. Không biết loài côn trùng nào đó trong đầm lầy kêu một tiếng nghe rất rõ, mọi người giành giật nhau nhào tới cái túi.

Tuy chúng ta không biết rốt cuộc nó có tác dụng gì, nhưng chỉ có vậy chúng ta mới có một phần hi vọng sống sót. Đã có đứa vì giành nhau một con dao mà đánh nhau, chỉ vì đói khát mất sức, chúng đánh nhau cũng rất yếu ớt. Một thằng bé nhìn lớn tuổi hơn chúng ta cướp lấy con dao Heron giành cho ta, có vẻ như nó nghĩ dao càng nhiều thì cơ hội sống càng lớn. Ta bị nó đẩy ngã xuống đất, mặt dính đầy bùn cảm thấy trước mắt đều trở nên mờ hồ, mặt đất lạnh ngắt kích thích giác quan còn sót lại của ta. Bỗng nhiên ta thấy Heron hươu dao trong tay xông tới chỗ thằng bé to gấp đôi anh ấy.

Ta không thể ngờ hoàng tử lúc nào cũng nhã nhặn của ta sẽ trở nên điên cuồng như thế. Thằng bé kia hoảng hồn trước hành động liều mạng của Heron, có lẽ trước khi đến đây, nó cũng là hoàng tử của nhà nó, chẳng qua ăn nhiều hơn chúng ta nên mới béo thể thôi. Heron nhặt dao lên, cả người lung lay đi tới cạnh ta, mắt bao nhiêu sức lực còn sót lại mới đỡ ta lên được.

Ta dựa vào thân hình gầy yếu của anh ấy, thì thào “Em khát...” Còn nhớ ba nhớ mẹ, thậm chí nhớ cả đám bạn đáng ghét ở trường nữa. Giọng nói còn rõ

nét trẻ con của Heron vang lên bên tai ta “Anh dẫn em đi kiếm nước.” Đám trẻ bên cạnh nghe xong cũng ùa theo chúng ta, loạng choạng đi sâu vào cánh đầm lầy, ai mà ngờ, bọn họ cũng không trở ra nữa. Nửa ngày sau, rốt cuộc chúng ta tìm được nguồn nước, sau một loạt tiếng hoan hô, không khí lạnh ngắt như tờ.

Bởi vì nước này đục không chịu nổi, nên nói là bùn sinh mới đúng. Có người không nhịn nổi bước lên dùng tay vốc một vốc đưa lên miệng, uống một miếng liền nhả ra khóc nói “Chua quá...” Lúc ấy chúng ta không biết cách lọc sạch, chỉ biết hi vọng duy nhất đã bị cắt đứt.

Heron lặng lẽ kéo ta rời khỏi đám người, tuy ta không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo anh ấy. Đi mãi đến lúc không thấy bóng họ đâu nữa, anh ấy lấy trong túi ra mấy trái nho nhỏ màu đỏ không biết tên, đỏ cứ như có thể trích ra máu được vậy.

Ta vội vã cầm hai trái lên nhét vào miệng, tuy rất rất chua nhưng dịch quả khiến cơ thể khát khô lâu ngày của ta rất thỏa mãn. “Ồ đâu ra vậy?” Ta hỏi, mò tìm chung quanh nhưng không phát hiện thấy trái cây gì. Heron cũng ăn một quả, còn dư lại đều cất vào túi ta, nói “Vừa rồi hái trong bụi cây, anh đi sau cùng thừa lúc bọn nó không chú ý lên hái.” Rốt cuộc, ta nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua, có lẽ là vì ta nhìn thấy một tia hi vọng sống le lói. Thấy anh ấy thỉnh thoảng lại liếm đôi môi khô nẻ, ta biết anh ấy còn khát hơn ta, móc mấy quả nhỏ cất trong túi ra định nhường cho anh ấy ăn nhưng bị anh từ chối, anh ấy nói chúng ta còn tới một tháng nữa, không tới lúc nguy cấp thì cố gắng không ăn, anh nói mình là anh trai nên sẽ chăm sóc ta. Trời tối dần, chúng ta mệt mỏi nằm trong bụi cỏ cạnh vũng sinh nghi ngoi một lát, bụng đói làm ta bắt đầu choáng váng, chúng ta đã nhịn ăn tới ngày thứ tư rồi. Hơn hai mươi đứa trẻ ở trong đầm lầy nhìn có vẻ tràn trề hi vọng này, không khí dường như thoáng hơi thở quý dị khác thường. Sáng sớm hôm sau, rất nhiều người đói lả lướt lách trong bụi cây tìm tìm đồ có thể ăn được, dù chỉ là... một con chuột. Heron dẫn ta tiếp tục đi tìm thứ trái đó nhưng qua một đêm, chúng ta phát hiện chẳng còn trái nào nữa, chắc là những đứa kia đã phát hiện ra rồi. Ta nhìn thấy một bé gái đào giun dưới sinh lên, vừa hoảng sợ vừa thêm khát nhìn hồi lâu, thông thả nhét vào miệng nhai ngấu nghiến, kể đó lại bắt đầu điên cuồng đào bới bùn đất. Dạ dày trống rỗng bỗng nhiên nảy sinh cảm giác lộn mửa, ta lật đật quay đầu đi không dám nhìn thêm nữa, nhưng dần dần ta phát hiện, mọi người đều tìm đủ thứ thức ăn kỳ quái.

Mấy ngày sau cả cánh đầm lầy hỗn độn hết chỗ nói. Ta nuốt nước mắt nhận lấy con chuột Heron đưa cho ta.

Ta biết trong tình cảnh bây giờ, con chuột này cực kỳ quý giá.

Heron dùng dao rạch da nó ra, ta ngấu nghiến hút máu tươi dính trên tay anh. Kể đó chúng ta ăn hết con chuột, Heron muốn đưa cho ta nhiều hơn nhưng chỉ một con chuột chẳng khiến chúng ta đầy bụng được bao nhiêu, ngược lại càng thấy đói. Đột nhiên trong rừng cây vắng tới tiếng la thất thanh, rất nhiều đứa bé vùng vẫy chạy tán loạn khắp nơi, nhưng sức lực bọn chúng không thể vận động quá mạnh, đành bò lăn bò toái trốn khỏi nơi này. Một bé trai ánh chừng bằng tuổi chúng ta chạy đến cạnh chúng ta, người đầy sinh đất nhìn không ra bộ dạng ban đầu.

Ta sinh ra cảm giác hoảng sợ, túm lấy cánh tay nó hỏi có chuyện gì. Chỉ thấy thần trí nó mơ hồ, khóc nói “Nó ăn thịt người... nó ăn thịt người!” Câu nói đó, không biết vì sao lại làm mất ta và Heron sáng lên.

Giống như một chiếc chìa khóa, dễ dàng mở ra đầu óc đã thông tới cánh cửa địa ngục của chúng ta. Gương mặt xinh đẹp non nớt của Heron căng cứng, chăm chú nhìn rừng cây hồi lâu rồi túm tay ta chạy như điên, nhưng hai chân ta nhũn ra, chạy không được vài bước liền ngã nhào xuống đất, mặt vùi dưới sinh bắt đầu khóc nức nở, mùi bùn sinh hôi thối khiến người ta muốn ói. “Em chạy không được...” Ta tuyệt vọng nhìn anh, đột nhiên khát vọng sống không còn mạnh mẽ nữa.

Nếu chết rồi, có phải sẽ dễ chịu hơn? Có gặp được ba mẹ không? Heron nghiêng răng túm lấy tay ta, đặt ta nằm sấp trên tấm lưng gầy gò của mình.

Ta nhìn anh chạy loạng choạng xuyên qua rừng cây, gai nhọn rạch lên tay chân mịn màng của anh đầy vết thương, từng giọt máu lỏng lạnh đỏ tươi, ta không nhìn được liếm đôi môi khô nẻ. Cuối cùng, Heron loạng choạng, chúng ta đều nặng nề té oạch xuống đất.

Không ít gai nhọn đâm vào da thịt, nhưng chúng ta không cảm thấy đau, chỉ có kinh hoàng tuyệt vọng bao phủ đầy trời. Tiếng nấc kèm nén nghẹn ngào thoát ra từ đôi môi nghiền chặt của anh, ta biết lúc này mặt mình cũng đầy nước mắt.

Nằm sấp trên lưng anh ôm ghì lấy anh, thế giới này chỉ còn hai chúng ta nương tựa nhau, sẽ không có kẻ nào tới cứu chúng ta. “Em muốn ăn bánh kem...” Giọng ta bắt đầu xa xăm, mỗi một chữ dường như rút hết sức lực của ta, hình như ta nhìn thấy trước mặt có một miếng bánh kem, thò tay lấy bánh vội vàng nhét vào miệng bắt đầu nhai nhưng sao không có mùi vị gì cả. Heron lật đật kéo tay ta ra, giọng tràn ngập tuyệt vọng “Đó là bùn, không được ăn!” “Nhưng em đói...” Bị anh làm gắt mình, ta định thần nhìn lại, quả thật miệng ta đang ngậm một đồng bùn, ọc một tiếng ta ói hết ra. Ngay lúc này, giờ khắc cả đời ta không quên, thằng bé cao to từng cướp con dao của ta từ trong rừng cây nhảy ra, mắt đỏ ngầu nhìn chúng ta. Chỉ thấy nó móc dao ra áp sát chúng ta từng bước một, mắt tối tăm điên cuồng tràn ngập, nhìn giống như mấy con chó hoang đói ăn vậy. Heron vội vã đứng bật dậy, chắn trước mặt ta hỏi “Mày muốn làm gì?” Đáng tiếc anh ấy đói đến hết hơi sức, câu này nói chẳng có chút khí thế nào. Thằng bé ấy liếm môi, giọng có chút điên khùng “Bọn nó đã bắt đầu ăn thịt người rồi, tại mày cũng để tao ăn đi...” Nó nói xong, ta run lấy bầy, vùng vẫy muốn bò dậy nhưng tay chân mất hết sức.

Mở to mắt nhìn thằng bé ấy nhào vào ta, có lẽ nó cảm thấy Heron sẽ hoảng sợ bỏ chạy, mà ta không có khả năng chống cự. Lúc nó bò nhào tới người ta, giờ cao con dao trong tay chuẩn bị đâm ta, Heron quay ngược lại dùng con dao của mình không do dự đâm vào bụng nó, khi anh rút dao ra, máu tươi ồ ạt chảy lên mặt ta.

Âm ảm, ngòn ngọt, ta run rẩy lấy tay quệt máu cho vào miệng nuốt, ngon thật đấy. Thằng kia dù sao cũng còn nhỏ, thậm chí nó còn không biết lúc chiến đấu phải giữ tư thế phòng ngự nữa, nhưng một dao này không thể hạ gục nó.

Con dao qua đi, nó ôm cái bụng chảy máu chuyển mục tiêu sang Heron lớn hơn nó một cái đầu. Heron bị nó đánh ngã trên đất, mà ta bị mùi máu thơm ngon kích thích, cũng bắt đầu điên cuồng.

Ta biết nhu cầu bức thiết của mình bây giờ là gì, cố sức ngo ngoáy bò dậy, bùn sinh nhóp nhóp làm ta trượt té mấy lần.

Rốt cuộc cũng loạn choạng bò được tới chỗ hai người, khoảnh khắc đó dường như người ta được tiếp thêm sức mạnh, cầm dao đâm vào mắt nó. Heron ngã trên đất, tay đã bị rạch mấy vết sâu tới tận xương.

Nhưng hoàng tử của ta luôn là dũng sĩ, đứng bật dậy, chúng ta cùng nhau, đè trên người thằng bé kia, hung tợn đâm xuống.

Từng nhát, từng nhát chậm chạp, thậm chí mấy lần dao găm vào xương không rút ra được. Mãi đến khi chúng ta cử động quá mức kịch liệt, đầu vàng mắt hoa, nó mới hoàn toàn tắt thở. Ta và Heron nhìn nhau, không nhiều lời, đồng thời quỳ sụp xuống bên miệng vết thương bầy nhầy của thằng bé bắt đầu hút máu. Máu còn ấm ấm, chưa kịp lạnh, trơn nhớt ngon miệng như thế, chúng ta giống như ma cà rồng, mặt mày dữ tợn đầy máu. Máu nguội dần, máu còn sót trong miệng cũng trở nên sền sệt, chúng ta nhúu mày cố sức nuốt xuống, xong rồi bụng vẫn cảm thấy đói. Heron dùng con dao đã cong vẹo, cắt một miếng trên cánh tay nó đưa cho ta.

Ta chần chừ run rẩy đưa hai tay cầm lấy, nhìn anh một cái, liến nhết vào miệng nhai ngấu nghiến. Rất dai, nuốt xuống một miếng phải nhai rất lâu, dạ dày mang tới cảm giác hạnh phúc khiến chúng ta nhìn nhau mà cười.

Chúng ta tìm thấy đường sống rồi, chỉ là phải trả giá bằng ánh sáng cả cuộc đời này. Xác thằng bé bị chúng ta cắt rất thê thảm, vết thương lớn nhỏ nông sâu không đều trên cánh tay, hai con mắt đã bị chúng ta móc thành hai cái hố máu từ nãy. Ta sờ cái bụng no căng của mình tham lam nhìn xác nó “Em ăn hết rồi.” Heron cởi quần áo thằng bé, lại cắt đuôi nó, lấy áo quần bọc lại, tiện tay cầm con dao của nó, dặt tay ta đi khỏi chỗ đó. Máu dính trên mặt dần đông cứng, ta đưa tay gãi khuôn mặt ngứa ngáy, cào xuống một cục máu cứng ngắc.

Tiện tay vắt xuống đất, phát hiện bàn tay luôn giữ sạch sẽ trước giờ của mình và Heron đã nhìn không ra hình dạng ban đầu nữa, móng tay nhét đầy máu đông cứng ngắc đen thui và bùn đất, thậm chí còn dính mẩu vụn. Chúng ta cứ đi mãi đến một góc hẻo lánh, ta mới nhớ ra Heron bị thương nhưng gần đây không có nguồn nước sạch, ta đành cúi đầu liếm nhẹ lên tay anh.

Hồi trước ta từng té vỡ đầu, mẹ cũng làm như vậy cho ta. Chúng ta gầy đi rất nhiều, thậm chí ta có thể loáng thoáng thấy xương trắng dưới vết thương của anh, ta nhìn anh năn nỉ “Anh đừng chết...” Không có anh ấy, một mình ta không có dũng khí sống tiếp. Heron gắng gượng cười với ta “Anh sẽ không chết, đợi anh lớn anh sẽ cưới em.” Mấy ngày sau, vết thương của Heron không khá lên, thậm chí bắt đầu thối rữa.

Chúng ta phát hiện đám trẻ trong đầm lầy càng lúc càng ít, thậm chí đã bắt đầu ăn thịt người trắng trợn. Mỗi người đều là con mồi trong mắt người khác, người nào cũng là kẻ săn mồi bị nhìn chòng chọc. Tuy chúng ta ăn thịt thằng bé kia rất dè dặt nhưng cuối cùng nó cũng bị ăn sạch sẽ.

Chúng ta biết, lại phải đi săn rồi. Dùng quần áo đã biến thành giẻ lau, thậm chí còn bẩn hơn giẻ lau bằng bó vết thương của Heron thật chặt, chúng ta cẩn thận bơi trong đầm lầy, hi vọng bắt được con mồi nào lạc đàn. Quãng nhiên đến ngày thứ ba, khi chúng ta đã đào sạch rễ cây chung quanh mà nhai, nhờ nước trong rễ để giải khát thì một đứa nhỏ xông lầm vào.

Nhìn thấy chúng ta có hai người, một mình nó không đủ sức đối phó liền quay lưng định bỏ chạy. Heron chụp con dao đuổi theo mấy bước, hung hăng đâm dao vào lưng nó.

Mũi dao cắm vào máu nặng nề phát ra tiếng khiến chúng ta mừng rỡ không thôi.

Ta vội vàng ném rễ cây đi, xông lên trước mặt nó bồi thêm mấy nhát.

Mãi đến khi nó hoàn toàn bất động chúng ta mới dừng tay, bắt đầu thở dốc. Lần này, chúng ta hết sức trân trọng đồ ăn này, ăn no xong dùng dao của thằng bé cắt hết tất cả những gì trên người nó xuống, có điều tuổi nhỏ nên chúng ta không nắm bắt được lực đạo.

Nhát cắt nào cũng hết sức khó coi, nát be nát bét, vụn máu rơi đầy đất.

Ngón tay cầm dao phồng lên từa máu, đau vô cùng. Heron dùng mũi dao rạch bụng nó ra, máu tươi đỏ thẫm trào ra.

Khi chúng ta phát hiện chỗ này dễ cắt nhất liền bỏ qua tay chân nó, rạch bụng nó ra, không ít ruột non ruột già theo đó rớt ra.

Ta luôn không chế không được đường dao, dao cắm vào dạ dày nó, ta lay một hồi thử rút dao ra lại nhìn thấy trong dạ dày nó toàn là rễ cây chúng ta vừa ăn hồi nãy. Nhưng chúng ta may mắn hơn nó, chúng ta còn sống. Rốt cuộc, đến khi chúng ta không tìm thấy đứa bé nào nữa, thời gian một tháng cũng đã đến.

Vết thương trên tay Heron lúc tốt lúc xấu, hơn nữa bắt đầu sốt cao. Nhưng anh vẫn kiên trì nắm tay ta, đi theo trực thăng trên không trung chậm rãi ra khỏi đầm lầy.

Lúc chúng ta nhìn thấy gã đàn ông đưa chúng ta đến đây thì bất ngờ phát hiện còn một đứa bé trai đứng ở đó. Cả người chúng ta bốc mùi hôi thối tanh tưởi khiến người ta ghê tởm còn hơn dòi bọ dưới cống rãnh.

Gã đàn ông nho nhã dạy chúng ta bắn súng cũng xuất hiện, mỉm cười nhìn chúng ta. “Không ngờ đi ra được ba đứa.

Tốt lắm, từ nay về sau, mày tên Heron, mày là Herst.

Còn mày, đứa con gái đầu tiên đi ra, chưa chuẩn bị tên, gọi Hera đi.” Mười tám tuổi, ta và Heron kết hôn, không hôn lễ, không đăng ký, không được pháp luật bảo vệ... Chỉ có hai chúng ta, vào ngày sinh nhật của ta, hai bên trao đổi lẫn nhau.

Anh đưa cho ta một cái nhẫn ngọc lục bảo truyền từ đời bà nội.

Anh nói, cái nhẫn này do anh lén lút quay về nhà mò ra, là di vật của mẹ anh. Ta xem nó như báu vật, chưa từng đeo trên ngón tay bao giờ vì ta không muốn thứ thuần khiết duy nhất bị vấy bẩn.

Tay của ta đã nhuốm vô số máu người, anh cũng thế.

Từ nhỏ chúng ta bị Vincent huấn luyện giết vô số người, rất nhiều lần ta cho rằng mình sẽ không còn được thấy mặt trời nữa, nhưng hoàng tử của ta luôn là dũng sĩ ở bên cạnh dẫn dắt ta. Chúng ta chưa từng nói yêu nhau, mỗi ngày đều phí hết tâm cơ tiến lên, sẽ có một ngày chúng ta tiêu diệt Vincent, ác ma đã kéo hai chúng ta rơi vào địa ngục sâu thẳm~~~~~Hai mươi bốn tuổi, giữa ta và Heron xuất hiện chướng ngại, bởi vì một á đàn bà. Một con á ẻo là đáng thương, vừa liếc mắt ta đã cảm thấy á giống ta hồi bé vài phần.

Á là con gái của kẻ đã ném dao cho chúng ta năm nào, buồn cười là dưới sự bảo vệ của cha á, á ngây thơ như thế, có lẽ nên nói là ngây ngẩn. Rất nhiều lần ta phát hiện Heron đứng ở sân huấn luyện, nhìn á ta đến mất hồn, nhìn á lòng ngổn ngang về nháy múa bên cạnh cha á.

Trong lòng ta vang lên một âm thanh răng rắc khe khẽ, dường như có thứ gì quý báu nhất vỡ vụn.

Nhưng ta không có thái độ gì, bởi vì ngọn lửa báo thù đã chiếm toàn bộ lý trí của ta. Mấy ngày sau, ta chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật Heron.

Giết xong số người trên danh sách thanh lý cho Vincent, mua một cái bánh kem ở một tiệm bánh cũ kỹ sơ sài trong nội thành.

Tiệm này đã làm ăn hơn hai mươi năm, có lẽ còn lớn tuổi hơn cả chúng ta.

Ta còn nhớ mấy ngày sau khi chúng ta ra khỏi cánh đầm lầy đó, Heron dẫn ta đến chỗ này, dùng hết số tiền có được mua một chiếc bánh kem.

Chỉ vì lúc ta đói ngả trong đầm lầy có nói một câu, ta muốn ăn bánh kem. Khi ta xách hộp bánh, vui vẻ về đến căn nhà của riêng ta và Heron thì thấy anh và cô á kia ngồi trước bàn đá trong hoa viên.

Đêm đen, chỉ có bọn họ, trên bàn có một cái bánh kem trang trí rất đẹp cảm nền đang cháy. Heron ngẩn ngơ ngồi trên ghế đá, qua ánh nến nhìn gương mặt xinh đẹp của á, dường như chìm đắm trong hồi ức xa xôi, mà á kia, cười thẹn thùng mong đợi. Ta sầm mặt thông thả đi tới trước mặt họ, vung tay hất bánh kem.

Mấy giọt nền văng lên tay ta, rất đau, nhưng làm sao bằng được nỗi đau trong lòng. Heron của ta, hoàng tử của ta không còn thuộc về ta nữa ư? Thuộc về á công chúa trước mắt ta đây? Anh thấy ta đột ngột xuất hiện, đôi mắt đẹp vẫn bình tĩnh như cũ, không hề áy náy hoảng hốt, chỉ có đôi môi hơi nhếch lên mỉm cười nói với ta “Em về rồi á?” Ta im lặng nhìn anh đắm đắm, thật lâu không trả lời.

Mà á kia hoảng sợ bắt đầu khóc thút thít, đêm khuya vắng lặng, tiếng khóc này khiến ta bức bối hết sức.

Cha của mày là ác quỷ, mày dựa vào đâu mà hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp đầy ánh sáng? Dưới ánh mắt lạnh băng của ta, á dần dần nín khóc, lấy hết can đảm sợ sệt đi đến bên cạnh Heron, đặt bàn tay mềm mại không xương lên bờ vai rộng của anh nhìn ta nói “Chị Hera... Em thích anh Heron, chị nhường anh ấy cho em đi, chị muốn gì em đều có thể nói ba em cho chị.” Ta nghe xong không dẫn được, nhìn á khiêu khích “Ba mày có thể cho tao cái gì? Bây giờ lão là thuộc hạ của tao, hình như mày không hiểu rõ tình huống thì phải? Còn anh thì sao? Anh nói thế nào đây?” Nếu trước mặt có gương soi, nhất định ta sẽ nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo khát máu của mình. Heron thấy ta hỏi anh, thông thả đứng dậy, dáng người thon dài giấu đầy sức mạnh, bước đến trước mặt ta “Em tính thế nào?” Giọng anh rất phức tạp, hỏi ngược lại ta. Cô á không nhịn được rằng đánh lộn cật, cứng đầu nói với ta “Cô, lúc trước cô còn là thuộc hạ của ba tôi, cô mà không đồng ý tôi kêu ba giết cô!” Á vừa dứt lời, khẩu súng trong tay áo Heron trượt xuống, cánh tay đang ra nhanh như chớp bắn một phát vào á, đôi mắt hút hồn người của anh vẫn nhìn ta chăm chăm, không quay đầu liếc á lấy một cái. Phát súng này trúng chính giữa trán á, đôi mắt mở to sững sờ không dám tin, chậm chạp ngã ngửa ra sau, máu đỏ lẫn óc trắng phun ra như suối. Ta nhẹ nhàng ném bánh kem trong tay xuống đất, nhìn Heron một cách sắc sảo, quay đầu chuẩn bị đi, lại nghe gió lạnh đưa giọng nói anh tới, âm thanh đau đớn bất lực “A Thi, anh... rất nhớ em.” Quay lưng về phía anh, tức thì ta cảm thấy chất lỏng trào ra khỏi khóe mắt.

A Thi là cái tên thời thơ ấu của ta, ta tưởng rằng trên đời này sẽ không còn ai nhớ đến cái tên này nữa, kể cả ta. Anh dịu dàng ôm lấy ta từ đằng sau, thì thầm bên tai ta “A Thi...” Từ sau ngày đó, một thời gian dài có vẻ như chúng ta quay trở lại quãng thời gian đẹp nhất trước kia, có thể mỉm cười đứng dưới ánh mặt trời.

Giống như người bình thường, chúng ta thừa dịp nghỉ ngơi cùng nhau dạo phố, dạo trung tâm thương mại, cùng nhau ăn ở quán vỉa hè, cùng ăn một cây kem ốc quế.

Ta biết, anh ấy nhìn á kia, bởi vì trên người á anh nhìn thấy được chút bóng dáng của chúng ta ngày xưa. Sau đó, chúng ta giết luôn cả cha cô á.

Tại một quán ăn ở phố người Hoa, nước Mỹ, chúng ta giết sạch tất cả những kẻ đã đưa chúng ta đến cánh đầm lầy năm đó.

Cách thời điểm báo thù chỉ còn một bước cuối cùng, chỉ cần giết chết Vincent, chúng ta hoàn toàn tự do.

Có thể hoàn toàn thoát ly khỏi tổ chức, đến một nơi không ai biết chúng ta, sống với nhau cả đời. Heron nói, đến chừng đó sẽ dẫn ta về nhà, nhưng anh còn nhớ đường về nhà sao? Thời gian này, ta biết một cô gái, tên Lâm Phạm.

Khi ta chấp hành mệnh lệnh của Vincent, giết đám cận vệ thoát ly tổ chức thì ta thấy cô ấy và anh Tần dựa vào nhau đi dưới ánh mặt trời, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu trên người họ làm ta sinh ra cảm giác hâm mộ. Rất nhanh thôi, ta và hoàng tử của ta cũng sẽ về lại với anh.

sáng.~~~~~Ta có thai rồi, bao nhiêu năm nay chúng ta thực hiện biện pháp phòng tránh rất đến nơi đến chốn, nhưng kén kể mấy cũng có lúc sơ sót.

Ở thời điểm đầu sóng ngọn gió này, ta lại mang thai con của Heron.Sau khi Heron biết, gương mặt rạng rỡ hào quang của anh khiến ta khắc sâu vào trong tâm khảm đến bây giờ, chói mắt mê người như thế.

Song chỉ một lát, anh bắt đầu khó ngẫm.Ta biết, anh không hi vọng con chúng ta ra đời trong tình cảnh này, nhất là thời điểm máu chốt như hiện giờ.Mấy ngày sau, đột nhiên Heron nói với ta, anh quyết định tiến hành kế hoạch trước thời hạn, thừa dịp năm nay áp giải anh Tần về công ty sẽ ra tay với Vincent.

Mà Vincent đã để phòng chúng ta từ lâu, anh không cho phép ta cùng đi, nhưng tim ta cứ đập dồn dập, nắm tay anh lo âu nói “Nguy hiểm lắm, hay là chúng ta tìm một nơi bí mật sinh con ra trước.”Heron hôn khế môi ta, an ủi “Vincent không chết, chúng ta không có nơi nào để trốn.

Yên tâm đi, anh sẽ về rất nhanh, sau đó dẫn em và con về nhà.” Nói rồi dẫn một tiểu đội tâm phúc đặt chân vào bóng đêm.Ta ngồi trên ban công, nhìn đội xe của họ chậm rãi biến mất khỏi tầm nhìn của ta.

Tim dường như có ngàn vạn con kiến đang cắn khiến ta đứng ngồi không yên.

Chẳng biết là nôn nghén hay là căng thẳng, ta không kèm được ới mấy lần, ới đến mặt vàng cũng không ngừng được.Thời gian chậm rãi nhích tới từng giây từng phút, móng tay ta cắm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi nhuộm đỏ tay ta.

Mãi đến khi trời sáng, xa xa nhìn thấy có hai chiếc Hummer chạy tới dưới lầu, tìm ta buông xuống, đứng bật dậy chạy xuống lầu, vừa chạy vừa nói với bé cưng trong bụng “Con, ba dẫn mẹ con mình về nhà này.”Nhưng khi ta hấp ta hấp tấp chạy vào tới phòng khách, lại thấy mấy gã tâm phúc đứng ủ rũ gục đầu, người nào cũng thảm hại vô cùng, nụ cười trên gương mặt ta cứng đờ, run run hỏi “Heron đâu?”Không ai trả lời, cả phòng khách yên lặng đáng sợ.

Ta không nhìn được lên cao giọng, thét chói tai hỏi lại lần nữa “Heron đâu?!!! Nói đi!!”“Đội trưởng... ở phía sau.” Một tâm phúc e dè nói, vừa nói xong, Hound, người vạm vỡ to cao nhất đội bỗng Heron chậm chạp đi vào phòng khách.Mỗi bước chân nặng nề của hắn làm tim ta chìm xuống theo, chìm mãi xuống vực sâu thăm thẳm.Hound nhẹ nhàng đặt Heron xuống đất, trên gương mặt tuyệt đẹp mê hồn của anh dính đầy máu và bùn đất, người có mấy vết thương rất khủng khiếp.“Chúng tôi... bị Vincent thiết kế, chỉ có mấy người bọn tôi về được, còn lại đều chết cả rồi, đội trưởng... bị tay bắn tía bắn trúng tim.” Hound trầm giọng bi thương, ta động đậy cái cổ, nghiêng đầu nhìn hắn khàn giọng “Tay bắn tía?”“Phải, nên nói là bóng của Vincent, Herst.”“Các người đi xuống đi.”Đội bọn họ rút hết, phòng khách thênh thang chỉ còn mỗi ta và Heron.

Léch cái chân cực kỳ nặng nề, mắt sức thật lớn mới tới được bên cạnh anh, chậm rãi quỳ xuống nhỏ nhẹ gọi “Heron, dậy đi...”“Heron... anh dậy là chúng ta về nhà được rồi...”Nhưng anh vẫn không nhúc nhích, đôi mắt đẹp vẫn nhắm chặt nằm cứng ngắc trên đất.“Tống Văn Phàn...”

Anh về đi...” Nước mắt như hạt đậu lăn từng giọt trên gương mặt tuấn tú của anh, rửa sạch bụi bặm bám trên mặt anh, ta cảm thấy tim mình đau đến mức không thở được, mỗi lần hít thở đều cảm thấy đau đến nát ruột nát gan.

Dần dần, tiếng khóc càng lúc càng lớn, ta không nhìn được gào khóc điên cuồng lay thì thể anh khóc gọi “Tống Văn Phàn, anh về đi! Anh về đi!! Về đi!!!”Hoàng tử của ta không còn đứng lên như một dũng sĩ nữa rồi.

Từng nói với ta, em không được chết.

Từng mỉm cười nói với ta, anh sẽ không chết, đợi anh lớn anh sẽ cưới em.Ta biết ta điên rồi.

Ta không dẫn con bỏ trốn bởi vì ta biết, bất kể ta đi đến đâu Vincent đều tìm được ta.

Ta cũng không tính bỏ đi, hoàng tử của ta không thể chết oan uổng như thế, Vincent phải chết!Thật may mắn, Lâm Phàm tìm ta, hi vọng ta giúp đỡ, cứu chồng cô ấy.

Nhưng mà, chồng ta đã chết rồi, sao ta phải để ý chồng người khác sống hay là chết đây.Nhưng muốn báo thù cho Heron cần có bản đồ bố trí dẫn nổ của anh Tần.

Ta muốn Vincent chính mắt nhìn thấy nỗ lực cả đời của lão bị ta phá hủy.Trên phi cơ, bỗng dưng Lâm Phàm hỏi ta, có phải ta rất yêu chồng ta không? Phải, anh ấy, Heron, là mạng sống của ta.Tiếp đó, rốt cuộc ta dụ được cái bóng của Vincent, Herst xuất hiện.

Hơn nữa còn giúp Lâm Phàm chạy trốn, có lẽ vì ngoài lý do có thể lấy được bản đồ dẫn nổ ra, ta còn hi vọng họ có thể đoàn tụ.Herst được Vincent chọn làm cái bóng, nguyên nhân lớn nhất là vì không đẹp mắt, đáng về bình thường, giữa đám đông không ai chú ý.

Nhưng, gã giết hoàng tử của ta.Lấy phương thức liều mạng đầu súng với gã, từng cảnh từng cảnh cùng Heron trong đám lay hiện lên.

Năm đó, Herst cũng ăn không ít đồng bọn nhĩ.Cuối cùng, ta thắng rồi, nhưng thắng không đẹp, người bị thương.

Sờ cái bụng còn bằng phẳng, ta nói với con, “Nếu mẹ giết được Vincent sẽ đến một nơi thật xa sinh con ra, bởi vì con là giọt máu duy nhất của ba con.

Nếu không được, kiếp sau con nhớ đầu thai vào một nhà tốt.”Dựa vào thiết bị dò tìm gắn trên vũ khí ta cho Lâm Phàm mượn, ta dễ dàng tìm thấy bọn họ trong rừng mưa.Cũng không ngoài ý muốn khi thấy Vincent xuất hiện.

Nhưng tên Tần Vịnh gian xảo kia lại ném chìa khóa hộp bảo hiểm cho lão.

Nếu Vincent lấy được chìa khóa, vậy lão không còn lo sợ gì nữa. Không nghĩ được nhiều, ta đành xông lên định cướp lấy chìa khóa.

Trong lúc chiến đấu với Herst, ta đã bị thương đầy mình, đánh xấp lá cà với Vincent dần dần ta rơi vào thế hạ phong.Đột nhiên ta liếc thấy trong rừng có ánh sáng, là kính ngắm chuẩn.

Ta biết Lâm Phàm và chồng không dễ gì bỏ qua cho Vincent, thấy Vincent định né khỏi tầm ngắm, ta mặc kệ tất cả giữ chặt lấy lão.

Quả nhiên, một loạt tiếng súng vang lên, Vincent bị thương.

Thừa dịp lão công kích vô bực cớ, ta dùng dao găm đâm vào bụng lão, thuận thế dùng sức rạch một đường thật dài, một tay khác vắt súng móc vào bụng lão, lõi ruột lão ra, trơn nhớt âm ẩm.Lại thêm mấy tiếng súng, trên người có cảm giác cứng ngắt, không đau, thật sự không đau.

Chỉ thờ dốc mà thôi, trời đất quay cuồng, ta không kiểm soát được bản thân, nặng nề ngã xuống.Cỏ non bên tai bị ta đè xuống kêu ào ào, không ít lá khô bị đè nát, rơi là tả trên mặt trên tóc ta.Mặt trời giữa không trung tỏa ánh sáng chói chang rực rỡ, dường như ta nhìn thấy sau đám mây trắng muốt, ta thời thơ bé mặc váy xòe công chúa, bắt đầu nhảy múa theo tiếng dương cầm của Heron bên cạnh.Dần dần, ý thức trở nên mơ hồ, ta lơ mơ nhìn thấy Heron xuất hiện phía trên, chìa đôi bàn tay của nghệ sĩ dương cầm ra trước mặt ta.Đưa tay ôm bụng, một tay khác nhẹ nhàng giờ lên, đặt vào lòng bàn tay Hera, nói với con “Bé cưng, ba đến đón mẹ con mình về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Phiên Ngoại 5 : Kiếp Sau

Sương mù, bốn phía đều là sương khói mù mịt, không bờ không bến.

Một âm hồn vất vưởng lang thang trong sương mù, cô không biết mình là ai, cũng không biết phải đi nơi nào, thậm chí cô đã quên mất mình bị giam trong màn sương này bao lâu rồi.Lúc cô tưởng rằng mình sẽ tiếp tục vật vờ không ngừng nghỉ như thế, trong sương mù xuất hiện một cô gái áo đen, áo choàng đen, cái mũ lớn che hết khuôn mặt cô ta, nửa thân dưới chỉ là khối đen không có thực thể.Giọng nói của cô gái áo đen rất quý dị, giống như tổ hợp âm thanh của tất cả các thiết bị điện tử tạo thành giọng nói không giống người, không có cảm xúc “Người gây nghiệt quá nặng, giết người vô số.

Phải thụ hình trong ngục Tu La tám trăm năm mới xóa được nợ nghiệp kiếp này của ngươi.”Hồn ma ngáy người nhìn cô ta, giọng thê lương xa xăm “Tổng Vân Phần...” Cái tên này vừa thốt ra, hồn ma cũng ngăn người.

Vì sao cô lại gọi cái tên này? Tổng Vân Phần là ai?Sương càng lúc càng dày, dày tới nỗi không nhìn ra được cô gái áo đen trước mặt là thật hay giả nhưng giọng cô ta rõ mồn một như thế “Hắn cũng vậy.” Dứt lời, sương mù liền biến thành khói đen không nhìn rõ đầu đuôi.Đội cô mở mắt ra lần nữa, hai cổ tay cô bị trói cứng bởi xích sắt nung đỏ, nơi da thịt chạm vào phát ra tiếng xèo xèo, khói từ từ bốc lên, mùi khét lẹt lan ra chung quanh.Hai chân bị ngâm trong ao nước đục ngầu đỏ sậm, chất lỏng từ từ ăn mòn đôi chân trắng nõn của cô, tiếng xương cốt vỡ vụn không ngừng vang lên, da thịt giống như bị một con dao bén ngọt lóc từng miếng, sau đó bị người ta dùng sức không ngừng xé ra đau điếng.Cho dù cô đã nghiêng răng sít sao, mùi da thịt bị nướng lan ra vẫn gây vô tình thần cô, mà hai chân càng gấn chịu đau đớn không cách nào tưởng tượng nổi.Mỗi giây phút trôi qua cô đều cho là giây kế tiếp mình sẽ chết nhưng mạng sống cô lại kiên cường đến bất ngờ, ý thức cũng tỉnh táo rõ rệt.Ở nơi này, không có cảm giác thời gian trôi.

Thế nên cô không biết đã qua bao lâu rồi, nhưng hình như cô nghĩ ra được rồi.

Cô đã chết, thế nên mặc kệ là chịu đày đoạ đáng sợ cỡ nào cô cũng không thể chết được nữa.

Đành phải chấp nhận, gãy dựa không xong, trốn cũng không được.

Còn nhớ cô gái kia nói ‘Hắn cũng vậy.’ Tổng Vân Phần cũng đang chịu đau đớn thế này sao? Nhưng, Tổng Vân Phần là ai... Vì sao trong óc chỉ có cái tên này, thậm chí cô biết rõ, đây không phải tên cô, chắc chắn.Cổ tay và xương cốt đã cháy đen, nhưng chúng lại từ từ khôi phục như cũ, tiếp nhận hình phạt tàn khốc hết lần này đến lần khác, lặp đi lặp lại.

Lúc còn sống tội nghiệt cô phạm phải lớn đến thế sao? Nên sau khi chết cứ bị nhốt ở nơi này nhận hình phạt đáng sợ thế này, nếu có thể, cô ước gì mình được chết lần nữa.Chất lỏng đục ngầu giống như có sự sống, men theo chân cô chậm rãi leo lên người, từ từ men đến khuôn mặt, bao vây đôi mắt kinh hoàng tuyệt vọng của cô.

Trong không gian đồ tơi cô thét lên thảm thiết thê lương, mỗi tiếng thét đều khiến người ta sồn tóc gáy.Mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây cô đều phải chịu đựng tất cả những thứ đó.

Cái cảm giác đau đớn tuyệt vọng cực độ khiến mấy lần hồn phách cô suýt tan thành tro bụi.Tám trăm năm sau.Ao nước đục ngầu đỏ lờm dần trở nên

trong vắt, chất lỏng quán lấy cô cũng từ từ rút trở về ao.

Cô gái áo đen lại xuất hiện, hất tay một cái, một màn sương mù bao lấy bọn họ. Đó là một chỗ bên bờ sông, người đến người đi song không ồn ào, không ai dừng lại chuyện trò, người nào cũng vô hồn đi tới trước.

Cô gái áo đen dẫn cô đến đứng sau chót đoàn người, nói nhỏ với cô “Đi đầu thai đi.” Nhưng cô lại thốt lên ba chữ “Tổng Vân Phàn...” như năm xưa. Cô gái áo đen cũng đáp lại hệt như tám trăm năm về trước “Hắn cũng vậy.” Nói xong từ từ hóa thành sương mù biến mất trước mắt cô.

Cô mù mờ đi theo đám người mặt mày mờ mờ, mọi người xếp thành hàng đi lên một cây cầu dài, đầu cầu có một người đàn bà gác một cái nồi đá khổng lồ, mỗi người đi qua được bà ta phát cho một chén canh. Cô hoang mang nhận lấy chén chuẩn bị uống, bỗng dưng trong lòng lại truyền đến một cơn đau nhức khiến cô muốn đứt ruột gan, có một giọng nói đang kêu gào, nó nói với cô “Ta Không Muốn Quên Anh, Không Thể Quên Anh!” “Uống canh Mạnh Bà, qua cầu Nại Hà là người có thể đầu thai làm người rồi.” Người đàn bà, tức là Mạnh Bà mỉm cười hiền lành nhìn cô song ánh mắt lại thấp thoáng cứng rắn. Cô rụt rè vâng một tiếng, quay người muốn đổ canh Mạnh Bà xuống lại nghe Mạnh Bà lạnh lùng nhắc nhở “Có rất nhiều người không muốn quên trí nhớ tiền kiếp, nếu cô không uống thì không thể đặt chân lên cầu Nại Hà.” Hai quý sai bỗng dưng xuất hiện bên cạnh cô, thô bạo túm tay cô ép cô mở miệng rót canh vào, kễ đó đẩy cô lên cầu.

Mạnh Bà ngồi trước nồi canh bực mình lầu bầu “Vừa rồi có một nam nhân cũng y chang cô ta, lãng phí thời gian, người tiếp theo, mau lên.” Kỳ quái là, đi trên cầu chẳng những cô không mất ký ức vì uống canh Mạnh Bà, ngược lại toàn bộ ký ức tiền kiếp từng chút từng chút hiện ra theo gót chân của cô. “A Thi...” Đột nhiên giọng đàn ông trầm bổng lọt vào tai cô, quay phắt lại nhìn, người đàn ông ở góc sâu nhất trong trí nhớ của cô bỗng dưng đứng bên cạnh. “Anh...” Cô muốn hỏi, sao anh lại ở đây.

Cô muốn hỏi, anh vẫn khỏe chứ? Cô muốn nói, em nhớ anh.

Nhưng chỉ nói được một chữ thì nước mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt trong suốt lăn dài trên má. Người đàn ông vươn tay muốn lau lệ giùm cô, lại bị nước mắt nóng bỏng của cô làm bị thương, giữa lòng bàn tay ấn xuống một dấu máu đỏ tươi.

Cô vội vàng chùi nước mắt, muốn kiểm tra xem anh có bị thương không song nhìn gương mặt tuyệt đẹp đau thương của anh, tìm lại đau như xé.

Cô biết ký ức xuất hiện là bởi vì trên cây cầu này chứa đầy kiếp trước kiếp này của tất cả những người qua đây. Một khi qua cầu, bọn họ sẽ vĩnh biệt ư? Hai người thử ôm lấy nhau nhưng ngón tay vừa chạm vào liền xuyên qua, hơn nữa hai người đứng trên cầu quá lâu, dưới chân bắt đầu xuất hiện khói trắng, sắp sửa hồn bay phách tán. Người đàn ông nói với cô “A Thi, anh sẽ tìm em.” Nếu kiếp này không tìm được, vậy thì kiếp sau, đời đời kiếp kiếp. Cô kềm chế nước mắt hoen mi, mỉm cười ngọt ngào với anh “Ừ, em đợi anh.” Quý sai thúc giục, hai người đứng ở đầu cầu luân hồi nhìn nhau hồi lâu, nháy xuống lối ra lấp lánh ánh sáng. ~~~~~ Nhà Đường, đang lúc rạng sáng. Trong thành Trường An, tiệm bán lương thực, thê tử chường quây họ Tống đau bụng lâm bồn đã một ngày một đêm nhưng đứa nhỏ cứ rê rã không chịu đi ra.

Bà đỡ kêu đến hết bảy tám người rồi, nóng ruột vẩy lấy phòng sinh. Tống chường quây và cha nương tuổi cao cũng tụ tập trong sân đứng ngồi không yên.

Ngay khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào thì một tiếng khóc lạnh lạnh vang lên. Mặt mày bà đỡ hi hả đi ra báo tin mừng “Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia, phu nhân sinh một công tử.” Cùng thời gian, nhà họ Trữ ở cửa thành cũng sinh một nữ hài. Lại nói nữ nhi Trữ gia tên Trữ Thanh Thi, từ nhỏ đã xinh đẹp, ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Trữ gia bán heo, mỗi ngày đều chở heo tươi mới mổ vào cửa hàng trong thành bày bán.

Trữ Thanh Thi mới sáu tuổi cũng đi theo cha vào thành, tuy chưa làm được gì nhưng có thể giúp cha trông hàng. “A Thi, đợi con lớn nhất định cha sẽ tìm cho con một nhà tử tế.” Trữ phụ luôn cười chọc tiểu nữ nhi e thẹn, trong mấy nữ nhi ông thích nhất là tiểu nữ nhi này. A Thi xoắn vạt áo, cất tiếng “A Thi không muốn gả, A Thi muốn cùng cha bán heo cả đời.” “Há há há, ngoan, đến chừng đó con là nhà đầu già rồi!” Trữ phụ cười tự hào không thôi. A Thi bắt mắt bâu môi, lấy hết sức trèo lên ghế cầm kẹo mạch nha cha mua cho nàng.

Nàng cảm thấy mỗi ngày được cha yêu thương, được ăn kẹo mạch nha là đủ lắm rồi. Tối hôm đó, Trữ gia có một vị khách, nói chuyện với Trữ phụ rất vui vẻ.

Đội khách com no rượu say ra về đã là đêm khuya.

Trữ phụ và Trữ mẫu ở trong phòng to nhỏ thì thăm đến sáng sớm ngày thứ hai.

Lại nói năm đó lão thái gia Trữ gia và lão thái gia Tống gia bán lương thực trong thành tình như thủ túc, năm A Thi ra đời liền định sẵn hôn ước cho tiểu tôn tử Tống gia.

Đối với cộc hôn sự này, trừ thái độ của đương sự ra, những người còn lại đều hết sức vừa ý. Do mấy năm trước, lão thái gia Trữ gia qua đời, quan hệ giữa họ và Tống gia cũng dần phai nhạt, lại thêm việc buôn bán lương thực của Tống gia phát đạt, Trữ gia không muốn người ta hiềm nghi mình dựa hơi, càng ít qua lại.

Cứ tưởng mối hôn nhân này thế là xong, nhưng không, tối qua Tống gia lại tới nhắc chuyện kết thông gia với Trữ gia.

Theo lời Tống gia, đợi tiểu nữ nhi A Thi cập kê liền cho kịu tám người khiêng đón vào cửa. Đương nhiên Trữ gia đồng ý ngay, đợi khách về xong Trữ phụ Trữ mẫu thương lượng, dẫn A Thi lui tới Tống gia nhiều một chút, để chừng đó khỏi lạ lẫm. Mấy tuần sau, Trữ mẫu theo lời dặn của Trữ phụ, ăn vận đài hoàng cho A Thi xong liền dẫn nàng vào thành tới thăm Tống gia. Đứng trước cánh cửa gỗ dày nặng, Trữ mẫu đưa bái thiếp cho thẳng hầu, chờ vài khắc liền được thẳng hầu cung kính dẫn vào cửa. Đó là một ngày tuyết rơi, nữ quyến Tống gia tay cầm ấm lò ngồi trên bục sưởi trong phòng trò chuyện,

chủ mẫu Tống gia dẫn con trai tới phòng khách nhà chính.

Bông tuyết rơi là tả, phát ra tiếng lách tách nho nhỏ. A Thi nhìn nam hài cùng tuổi mình, mặc một cái áo cánh cắt may khéo léo cùng với áo bông nhưng không hề có cảm giác mập mạp, ngược lại phối hợp với đôi giày cổ cao nhìn cực kỳ oai phong. “Mau vào phòng, cẩn thận kéo cảm lạnh mắt.” Tống mẫu nhỏ nhẹ nhắc nhở xong liền dắt Từ mẫu vào phòng, chào hỏi với nữ quyến trong nhà.

Tiểu nha hoàn ở một bên bật ô giấy lên đứng trong sân che bông tuyết cho hai đứa bé. Nam hài nghi hoặc nhìn nàng, gãi đầu lẩm bẩm “Sao ta cảm thấy muối rất quen?” A Thi mãi nhìn viên đá màu xanh trên bàn, không chú ý lời hắn.

Nam hài không vui lại gọi nàng một tiếng “Muội tên gì?” “Muội tên A Thi, Từ Thanh Thi.

Còn huynh?” “Ta là Tống Vân Phần.

Muội thích viên đá này à?” Nam hài nói xong đi tới cạnh bàn cầm viên đá lên đưa cho nàng “Cho muội nè, ta nhặt lúc sáng đây.” A Thi vui vẻ cầm lấy cảm ơn, lại nhìn thấy dấu ấn đỏ tươi trong lòng bàn tay nam hài. HOÀN Chú thích[1] Đơn vị tiền tệ Trung Quốc là nhân dân tệ, viết tắt là RMB, ký hiệu ¥ Đơn vị đếm của nó là nguyên 元, là tiền giấy sử dụng hàng ngày.

1 góc 角 (mao 毛) = 1/10 nguyên, 1 phân 分 = 1/100 nguyên.

Tiền Lâm Phần đưa là mao, ta để theo kiểu Việt Nam, gọi là xu nhé ^^ [2] Là Mr Mã Cảnh Đào đây ạ +_+.

Anh này là chuyên gia gào rú trên phim nên có biệt danh đấy. [3] Phật Sơn (chữ Hán: 佛山; bính âm: Fóshān) là một thành phố trực thuộc tỉnh (cấp địa khu tức địa cấp thị - thành phố trực thuộc tỉnh) của tỉnh Quảng Đông, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Phật Sơn là một trung tâm võ thuật Trung Quốc, nhiều danh môn hoặc danh gia võ thuật đều có liên hệ đến Phật Sơn như Hoàng Phi Hồng, Lương Tán... Chân củ cái: chân ngắn, bấp chân thô, to.

Cái này là nhân vật anh Nguru nói giỡn chơi ^^ [4] Giải thích một chút cách chơi chữ ở đây: Sữa đậu nành tiếng Trung là 豆奶 (đậu nãi).

Nhưng chữ đầu 豆 còn có nghĩa là run rẩy, rung rung ^^ [5] Nguyên văn là 二和尚摸不着头脑 (trượng nhị hòa thượng sờ không thấy đầu), giải thích thì trong truyện dài quân - Thủ quân ta có giải thích rồi.

Có điều truyện ấy là cổ đại, đề nguyên thế ko sao, còn hiện đại thì có câu này của VN có nghĩa tương tự, văn nói hay dùng, ta mượn tạm đưa vào văn viết cho nó vui ^^ [6] Nguyên gốc ban đầu của câu này là “等到黄瓜菜都凉 (đăng đao hoàng qua thái đô lương) chờ đến dưa leo cũng lạnh luôn”, truyền đến hiện tại thì biến thành “等到黄花菜都凉 (đăng đao hoàng hoa thái đô lương) chờ đến hoa cúc cũng lạnh”.

Dưa leo vốn tính lạnh, câu này có ý châm biếm những người đến trễ, bắt người khác phải chờ.

Bên tàu đối với câu này cũng có nhiều cách giải thích nguồn gốc của nó, ta làm biếng nên ko dịch >_<

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Đặc Công Ngọc Nghéch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.